STAR WHORES
18+
CATHY LIN –
CAIN E. DEE
BOSSZÚP♀RN♂

CATHY LIN – CAIN E. DEE

BOSSZÚ♀RN♂

A sötét oldal 69 árnyalata – The 69 shades of The Dark Side

A Malcolm Webster emlékbizottság ajánlásával.

Special thanks to: In This Moment, Gunship, The Pretty Reckless, Night Club, Santa Hates You

Írták: CATHY LIN – CAIN E. DEE

Fordította: JAR JAR ABRAMS

Szerkesztette: RUIN JOHNSON

2025

Kiadó: Wet Dreams

BOSSZÚP♀RN♂

Adrenalinfüggő.
Ambiciózus. Biszexuális.
Birodalmi ügynök. Cinikus. Cukorfalat.
Dühös. Mazochista. Nárcisztikus. Neurotikus. Nimfomán.
Paranoid. Pszichopata. Sötéterő-használó. Tömeggyilkos. Xenofil.

Egy kicsi lány egyedül próbál boldogulni a nagy és veszélyekkel teli galaxisban. A gyerekprostituáltból lett birodalmi tiszt gyűlöli a múltját, ezer fokon égve éli a jelenét és rettegi a jövőjét. Nemtelen álnokságok áldozataként és kitervelőjeként, sötét intrikák hálójának szövevényében, hatalomvágytól és bujaságtól vezérelve, egy titkos küldetés során utazgat a galaxis legnyomorultabb és legszennyesebb helyein keresztül, keresve valamit, mely százszorosan terhelt lelkének sebeire gyógyírt jelentene.

Mit talál?

Szerelmet? Barátokat?

Egy méltó ellenfelet? Hatalmat? Halált?

Vagy csak szenvedést, vért és viszkózus testnedveket?

✦✦✦

„Ezt le fogom forgatni!”

Rocco Siffredi

✦✦✦

„Ezt a szerepet szívesen eljátszanám!”

Anna de Ville

✦✦✦

„Túl sok benne a nyálkás izé.”

Jovid Carpenberg

✦✦✦

„Lelketlenül amatőr trash.”

Ed Wood

✦✦✦

„Gayer.”

Leslye Headland

✦✦✦

„Kötődési zavaros ribanc.”

Doctor Chelli Lona Aphra

✦✦✦

„Megszállott, fajirtó pszichopata!”

Galadriel (of TRoP)

✦✦✦

„Nimfomán picsa.”

Zev Bellringer (of B3K)

✦✦✦

„Túltolt Mary Sue.”

Rey Palpatine

✦✦✦

„Nem ugyanaz, de ugyanaz a műfaj.”

Vincent Vega

✦✦✦

„Aljas manipulátor!”

Kevin „Kilgrave” Thompson

✦✦✦

„Vicces történet!”

Arthur Fleck

✦✦✦

„Star Wars is dead and this is its zombie.”

Dicktor Van Doomcock

✦✦✦

„Kurvára nyomasztó pusztító alpáriság!”

APU

✦✦✦

„Darálnám!”

Túró Dorci

✦✦✦

„Mit fólia? Csernobili betonszarkofág!”

Leslie Fatman

Korhatáros mese

Kedves olvasó!

Amennyiben azt vennéd észre magadon, hogy még nem múltál el 18 éves, akkor arra kell kérnünk, hogy további egészséges mentális és szexuális fejlődésed érdekében légy oly szófogadó, és hagyd abba eme szöveg olvasását! Amennyiben az iménti felszólítás ellenére még mindig itt lennél, akkor engedd meg, hogy első körben megdorgáljunk, amiért olvasással éled ki kamaszkori lázadásodat. Ehelyett dohányozhatnál a suli mögötti bokrok takarásában rádolgozva egy majdani COPD vagy éppen egy szaftos tüdőrák roppantul szórakoztató tüneteire. A haverod nagykorú bátyja segítségével megvett likőrt szopogathatnád a játszótéri padon, vagy a félvak csapos által gyanútlanul felszolgált habos sört kortyolgathatnád eltökélt, „akkor is megszeretem" témájú undorral a kerthelyiség sarkában. Röhögcsélve szívhatnál gusztusos jointokat. Ismeretlen összetételű, de garantáltan odabaszós porokat és bogyókat kapkodhatnál, melyek segítségével korán, de legalább rendesen szétkúrhatnád még fejlődő szellemed amúgy is törékeny integritását. Ha olvasás helyett csajoznál, lehet, hogy nem kellene majd huszonöt évesen egy kurvával elveszíteni a szüzességedet, mert addigra megtanultad volna, hogyan kell és érdemes azokkal a furcsa idegen lényekkel beszélgetni, és mitől nedvesedik a bugyijuk. Ha lány vagy, akkor ilyen problémád nem lesz. Biztosan fogsz találni valakit, aki meg akar dugni. LMBTQ-érintettség esetén elég sok permutációja van a témakörnek, melyeket most sajnos nem áll módunkban kifejteni, de neked sem olvasnod kellene, hanem inkább nyugatabbra eső országokban meglévő letelepedési szabályok megismerésére fordítani a drága idődet. Ha pedig mégis úgy döntesz, hogy olvasni akarsz, akkor könyörgünk, ne ezt erőltesd! Ez sajnos beteg elmék beteg szüleménye, és világos, hogy nem neked készült, és nem neked való. Vedd ezt komolyan, mielőtt túl késő lesz!

Előjáték

„Egy kurva csak akkor sírjon, ha a kuncsaftot az felizgatja."

– Nar Shadda-i mondás

Bajban a lebujban

Birodalom Kikiáltása Után 13.

– Rád vártam egész nap, édes! Őrült jó lesz, garantálom! Hozhatod a barátnődet is, nem számítok fel egyetlen kreditet sem az édeshármasért – búgta a félhumán ringyó, és provokatívan feléjük tolta a csípőjét. Bár az arca és testének anatómiája is emberi volt, kerek íriszek helyett sárga rombuszokon át nézett a világra, ráadásul négy melle is akadt kettő takaros sorban, melyeket szemérmetlenül közszemlére is tett. Shurynak fogalma sem volt róla, hogy milyen fajba tartozhatott, de egyetlen pillanatig sem volt kétsége afelől, hogy a nő egész népe megérett a pusztulásra. Dühös vicsorral válaszolt, a vele együtt érkező, jól megtermett férfi csak kajánul a kurvára vigyorgott. Lapáttenyerét Shury fenekére helyezve könnyedén továbbtolta a lányt, míg másik kezével bocsánatkérő mozdulatot tett.

– Xenofób a bige. Bocs, Cicis, talán legközelebb.

– Rühellem az ember nősténye ket – mondta a nő egy másik ribancnak, de mivel közben elmentek mellette, a válaszát Shury már nem hallotta. Mivel Drace keze még mindig a hátsóján nyugodott, ingerülten leseperte magáról.

– Ha még egyszer hozzá merészelsz érni a seggemhez, a cipőm tűsarkával fogom porrá törni minden egyes kézcsontodat – ígérte sötéten.

– Intézzük el előbb, amiért jöttünk, aztán elintézhetjük a személyes ügyeket is – röhögött fel Drace, és jókedvűen besorolt Shury mellé. Az inkognitójukat védeni hivatott történet szerint egy hajó legénységét alkották ők ketten, és így az álcájuk fenntartása megkövetelte, hogy a férfi akár fogdossa is. Csakhogy Drace túlságosan lelkesnek bizonyult ebben a tekintetben. A Vaquos Kettő nevet viselő kivénhedt űrállomás egyik főfolyosóján haladtak, kényelmesen elfértek egymás mellett. Az állomás minden eddig látott szeglete, a dokkok és a folyosók, a padló és a falak mind rozsdásak és mocskosak voltak, gépzsírba tapadt űrpor és a galaxis minden szegletéből idevetődő figurák

által behurcolt szemét látszott mindenfelé. Az állomás afféle alvilági kereskedelmi központ szerepét töltötte be valahol a Belső Peremvidék és a Terjeszkedési Régió határán, messze mindentől, ami híres vagy értékes volt a Galaxisban, vagy amely bárminemű kulturális értéket hordozott. A lány heveny undorral az arcán bandukolt társa oldalán és azon morfondírozott, hogy vajon miért nem csap le a Birodalom minden efféle helyre és törli el egyszer és mindenkorra, szebbé és jobbá varázsolva a galaxist.

Hamarosan egy keskenyebb járatba fordultak, kurvák itt kevésbé, a fal melletti mélyedésekbe húzódó sötét alakok annál inkább akadtak. Shury önkéntelenül is a pisztolyának az agyára tette a kezét, Drace ugyanakkor továbbra is a megszokott derűvel tört előre, mint aki véletlenül sem tart támadástól. Ez a fajta lazaság egyszerre bosszantotta és imponált a lánynak. A férfi jóval idősebb volt nála, az apja lehetett volna, de igazi űrvagányként úgy járt, beszélt és mozgott, mint bármely nőcsábász sztárcsempész. Feltűnt előttük egy zölden világító betűkkel megkomponált felirat: QuasBar.

– Átvesszük megint? – kérdezte Drace halkan, és bár arcán továbbra sem látszott nyoma, hangjába némi feszültség költözött. Shury halkan elismételte a tervet.

– Zsoldosok vagyunk és azért jöttünk, mert hallottuk, hogy embereket keres egy munkára. Nem lesz egyedül. Felmérjük a terepet és eldöntjük, hogy mi legyen. Emlékezz, a fickó áruló és nem kell túlélnie!

– Akkor nem a tökeire fogok célozni – eresztett meg Drace újfent egy vigyort, Shury nem viszonozta. Furcsa érzés szállta meg. Veszélyt érzett, az egész teste bizseregni kezdett. Kibiztosította a fegyverét, de még a tokjában hagyta. Benyúlt a dzsekije alá, és egy apró fiolában kékesen derengő parfümből egyetlen szisszenésnyit a pőre nyakára fújt, majd egy alig körömnyi méretű, előtöltött fecskendőt is elővett, és a kézfejének bőrébe szúrta. A vékony tű enyhe fájdalmat okozott csupán, a fecskendő tartalma a vérébe áramlott. Röviden koncentrált és érezte, hogy mindkét szer hatásos volt. Nem tudta, hogy színelőadásra vagy netán azonnali harca készüljön, de a fecskendő tartalma az utóbbi, nem kívánatos kimenetel esetén is segítségükre lesz.

– Csináljuk – lökte oda, de könnyednek szánt hangja rekedten tört elő a torkából. Ezen maga is meglepődött. Katona volt, a jó oldalon harcolt és nem félt a haláltól. Persze Drace-szel ellentétben ő tudott még egyes s mást a célszemélyről, ami elég volt ahhoz, hogy elbizonytalanítsa. A parancsai ráadásul világosak voltak. Nem lett volna szabad kísérletet tenni az áruló elfogására vagy megölésére, megfigyelői státuszba kellett volna helyeznie magukat és segítséget kellett volna hívniuk. A becsvágya azonban ezt nem engedte. El akarta pusztítani az árulót és be akarta zsebelni az ezért járó elismerést. Márpedig egyelőre ő hozta a döntéseket, az alá beosztott pilótaként és általános asszisztensként funkcionáló Drace pedig követte a parancsait.

A QuasBar belseje éppen olyan retkes és rothadó volt, mint az állomás egésze, a közönségéről nem is beszélve. A helyiség szinteltolással volt kialakítva, az érkezők kaotikusan szétdobált asztalok közé toppantak, majd néhány lépcső megmászása után érték el a bárpultot, mely mellett egy kisebb kifutó, akörül pedig gyanús foltokkal tarkított fotelek terpeszkedtek. A magaslaton éppen egy kivénhedt zabrak táncosnő illegette magát, homlokából előtörő szarvainak végei tompára voltak köszörülve. A kocsma tele volt, tucatnyi idegen faj képviselői üldögéltek kisebb-nagyobb csoportokban, színes folyadékokat vedeltek és zajosan vitatkoztak. Alig akadt olyan közülük, aki tisztes állampolgárnak nézett volna ki és ne hordott volna látható helyen fegyvert. Drace – továbbra is hitelesen eljátszva a szerepüket – átvette a vezetést, és a lány elé lépve masírozott el az asztalok között. Shury követte, miközben végigsöpört a tekintete a bár közönségén, a célszemélyt keresve. Néhányan őt is alaposan megbámulták, de hozzá volt szokva ezekhez a kéjsóvár pillantásokhoz. Réges-rég megtanulta figyelmen kívül hagyni őket.

Mivel a bejárathoz közeli térfélen nem jártak sikerrel Drace körbesétálta a kifutót, majd megtorpant. Shury követte a társa tekintetét. Vagy tizenöt méterre tőlük egy kör alakú kanapén üldögélve, féltucat szedett-vedett alak társaságában megpillantotta a férfit, aki miatt átszelte a fél galaxist. Arak Merdon lazán hátradőlve magyarázott valamit a mellette helyet foglaló csinos twi'lek lánynak, majd mintha

csak megérzett volna valamit, felnézett. Merdon és Shury tekintete egymásba fonódott. A lány azonnal tudta, hogy nem fognak magukat pénzéhes zsoldosnak előadva kísérletet tenni arra, hogy a fickó közelébe férkőzzenek. Sőt egyáltalán nem fognak beszélgetni. Merdon arckifejezése megfagyni látszott egy pillanatra, majd ráncok futottak szét rajta, ahogy jóképű arcát eltorzította a kitörő düh elsöprő hulláma. Bár sosem találkoztak és a férfinak nem is lehetett tudomása Shury létezéséről, mégis azonnal tudta, hogy miért jött.

Merdon talpra ugrott, a bódítószerek mámorában lubickoló emberei jóval lassabban reagáltak. Drace észlelte, hogy a szavak ideje még azelőtt elmúlt, hogy az elsőt kimondhatták volna. Oldalra vetette magát becsúszva a kifutó fedezékébe, de Shuryt nem efféle fából faragták. Ujjai pisztolyának az agyára fonódtak és előrántotta a fegyvert. Nem volt szándékában egy elhúzódó kocsmai lövöldözésbe bonyolódni. Amiért jött, azt pillanatokon belül elvégzi. A lézerpisztoly csöve felfelé lendült és megállapodott Merdon mellkasán, a lány méregzöld lakkal díszített körmű mutatóujja a ravaszra feszült. Az áruló ezzel egyidőben a puszta kezét emelte a magasba, ujjai karmokká görbültek. A tehetetlen düh komikus rángatózása, gondolta kárörvendően a lány. Egyetlen töredékmásodperccel azelőtt, hogy meghúzta volna az elsütőbillentyűt, iszonytató fájdalom mart a mellkasába.

A szeme előtt éles fény lobbant, térdei megrogytak, fegyvere a földre hullott a kíntól reszkető ujjai közül. Homályosan, inkább érezte semmint látta, ahogy Merdon arca szadista vigyorba torzul, marka egy láthatatlan tárgy köré fonódik. Shury szíve sosem érzett fájdalmat sugározva pulzált a mellkasában. Felrobbanni készült. A lány hangos döndüléssel zuhant térdre mellét markolászva, ösztönösen próbálva letépni a nem létező satut, amely halálos szorításba fogta a szívét. Merdon emberei közben ráébredtek a valóságra, és egyik a másik után rántott fegyvert. Shury mindezt könnyein át látta csupán. Veszített. Hamarosan sugarak csapódnak a testébe, és a szépreményű birodalmi ügynöklány rövid, de intenzív karrierjének vége szakad.

A robbanás üvegpoharakat repesztően hangos volt, fénypoklot hozott, és végül egy pillanatok alatt mindent elöntő füstfelhőben ért vé-

get. Merdon és zsoldosai eltűntek Shury szeme elől, és ugyanakkor a szívére nehezedő borzalmas nyomás is megszűnt. Riadt kiáltozás, sikolyok és káromkodás harsant minden irányból, csupán másodperceknek kellett eltelnie, hogy lövések süvítése is felhangozzék. Shury zihálva és hörögve bámult bele a mindent elborító füstbe, amikor váratlanul erős karok ragadták meg és rántották talpra.

– Baszd meg! – hallotta Drace indulattól remegő hangját. – Szedd össze magad, még nincs vége! – kiáltotta a férfi a fülébe, és érezte, hogy egy fegyver markolatát nyomják a kezébe. A lány megrázta a fejét, megragadta a pisztolyának agyát és mozgásba lendült. Bár gyűlölte, hogy az alárendeltje mentette meg egy jókor és jó helyre hajított gránáttal, de igaza volt Drace-nek. Alábecsülte Merdont, de kapott még egy esélyt, és a tánc még éppen csak elkezdődött. Gyilkos sorozatot eresztett a füstbe abba az irányba, ahol annak idején a célpont állt. Olyan gyorsan nyomkodta az elsütőbillentyűt, ahogy csak az ízületei engedték.

Az efféle pacifikáló és intervenciót elfedő kombinációs gránátok hatása rövid ideig tartott, hisz ellenkező esetben a használót is hátrányosan érintette volna. Ennek megfelelően a füst hamarosan és egyre gyorsuló ütemben oszlani kezdett. Shury szemével éppen elcsípte a Merdonnal látott twi'lek csajt, amint az kirohan az egyik hátsó ajtón.

– Utánuk! Nem szökhet meg a rohadék! – sziszegte gyűlölettel. A korábban alkalmazott szerek segítségével előhívható különleges képességek mellet Shurynak ez volt a másik titkos fegyvere. Hiába nem kötötték hozzájuk személyes szálak, a Császár ellenségeivel szemben könnyedén fel tudta magában szítani a gyűlölet lángját, hogy aztán megalkuvás nélkül hajszolja őket. Ez tette őt oly hatékony és szenvedélyes ügynökké.

A lány és a Sárkányláng

A nebula ilyen közelről nem látszott másnak, mint egy gigantikus méretű, enyhén narancsos színezetű lekvárpacának, melyet egy nemtörődöm óriás löttyintett oda a galaxis fekete szövetének a közepébe. Shury elmerülten bámulta az itt-ott felizzó, sűrű űrködöt, és közben kedvetlenül nyomogatta hajójuk szenzorkezelő gombjait. Bár Drace biztosította róla, hogy a White Claw névre hallgató szállítóhajó kopottas kinézete ellenére is katonai szintű berendezésekkel rendelkezett, Shury sajnos nagyon is dilettánsnak bizonyult a hajó legtöbb rendszerének kezelésében, így nem sokra ment az előtte terpeszkedő műszerek százaival. Drace az állát vakarva magyarázott.

– Nézd, főnök, ahogy mondtam, csak ki kell várnunk. A navigációs adatbázis szerint a Sárkányláng-nebula mélyén éppen egy szupermasszív csillag van születőben, anyagát a túloldalán lévő pulzárból érkező csóvából nyeri. Az egész katyvasz úgy sugároz, mint egy Nal Hutta-i atomtemetőből szökött droidribanc összes lyuka egyszerre. A sugárzása gyógyszerek nélkül tíz órán belül halálos, de extra dózissal is csak egy napig lehet benne életben maradni. Ugrani odabent lehetetlen, és mivel az egész objektum több milliárd mérföld átmérőjű, nem fognak tudni időben átrepülni rajta. Előbb vagy utóbb a környéken kell újra kibukkanniuk, és akkor elkapjuk őket. Türelem kell, más semmi – vigyorodott el a férfi, és megnyugtatólag Shury feszültségtől előre görnyedt vállára tette hatalmas kezét. A lány egy elutasító horkantással lerázta magáról.

– Nem kellene itt basznunk az időnket, ha elkaptuk volna őket a Vaquos Kettesen! – sziszegte csalódottan, és a folytatás sem hallatszott boldogabbnak. – Vagy kilőttük volna őket idefelé! Hogy lehet az, hogy egy ilyen csotrogányt nem tudtunk beérni?

– Na igen, ez valóban talányos – hagyta helyben Drace. – Egy YT-1000-nek nem lett volna szabad így száguldania. Az a hajó, a Spark, alaposan fel lehet tuningolva. A fickó fel volt készülve minden eshetőségre.

– Pontosan ettől tartok – fújtatott a lány. – Egyenesen ide tartott és gondolkodás nélkül berepültek. Vagy tele vannak sugárvédelmi cuccokkal efféle üldözések esetére, vagy eleve ez volt az úticéljuk. Nem bízom benne, hogy elő fognak kerülni. Nekünk kell bemennünk!

– Hadnagy! – nézett rá Drace komolyan, a lány hivatalos rangjának kihangsúlyozásával jelezve, hogy ezúttal nem viccel. – Egyetlen hajó sosem találna meg egy másikat abban a ködben. A szenzorok hatótávolsága nullára csökken odabent. Több száz egységgel talán lenne esélyünk, de ahhoz is hetek vagy hónapok kellenének. Márpedig ennyi időt senki sem bír ki odabent élve! Mi sem.

– Szóval több hajó kellene – nyílt tágra érdeklődve Shury szeme. Teljesen véletlenül az ide vezető események kezdetekor szert tett valamire, ami segíthetett.

Alig néhány hete még egy hadtáp feladatokat ellátó fregatt fedélzetén végezte az első tiszt szárnysegédjének a feladatait. Mint szinte minden a lánnyal kapcsolatban, ez a feladatkör is hazugság, egyszerű álca volt csupán. A haditengerészetnél eltöltött évek többségében törzsőrmesteri rangfokozatban hasonló funkciót töltött be, de azok az idők véget értek, mégpedig majdnem pontosan egy évvel korábban, amikor valakik felfigyeltek a lányra és váratlanul kapott egy áthelyezési parancsot. Akkor még nem tudta, de ezzel nemcsak az állomáshelye változott meg, hanem az egész élete is. Egy kilenc hónapos kiképzési időszak vette kezdetét, melynek végeztével a haditengerészet fegyvernemének törzsőrmestere helyett a haditengerészeti hírszerzés hadnagya tért vissza. És természetesen, mint majdnem minden Shuryval kapcsolatban, ez is csak egy finom módszerekkel megalkotott átverés volt. Magas szinten titkosított személyi anyagainak tanúsága szerint egy távoli és jelentéktelen tiszti akadémián töltötte ezt az időszakot, ahol afféle generalista hírszerzőt faragtak belőle, aki bár kémként, azaz beépített ügynökként is megállta a helyét, de leginkább birodalmi hadihajókon vagy bázisokon végzett kémelhárítói és gondolatrendőrségi feladatok ellátására vált alkalmassá. Akár szárnysegédi álcában, a valóságosnál alacsonyabb rangúként feltüntetve a lányt. A valóság azonban még ennél is jóval

izgalmasabb volt, és a második csavar létezése határtalan büszkeséggel töltötte el a lányt.

A teljes igazság ugyanis az volt, hogy alig néhány napon át időzött csak azon a szinte teljesen ismeretlen tiszti akadémián, hisz a távol töltött idő szinte egészét egy jóval speciálisabb kiképzésen töltötte. A jelöltek többsége sosem tért vissza abból a testet és lelket a végsőkig próbára tevő kíméletlen felkészítésből, melynek a végén Shuryt egy rejtett birodalmi szervezet, az Omega Q teljes értékű ügynökévé nyilvánította a kiképzést vezető mestere.

Jó oka volt annak, hogy miért volt az Omega Q egy ilyen végletes mértékben eltitkolt osztálya a Birodalom túlburjánzott katonai bürokráciájának.

A szervezet erőérzékeny személyeket használt ügynökként, és a viszonylag frissen szerzett ismerete annak, hogy ő maga is ezen ritka és minden szempontból megbecsült tehetségek közé tartozik, önbizalommal és lelkesedéssel töltötte el mind a lányt, mind az amúgy is fanatikus rajongását a Birodalom és a Császár iránt. Az önmaga fontosságába vetett hitet az sem rengette meg különösebben, hogy a megtanult technikákat speciális, csak az ügynökség rejtett csatornáin keresztül beszerezhető kémiai anyagok, a tudatának rejtett mélységeit felszabadító drogok használatával volt képes életre hívni.

Kiképzésének végeztével első megbízatása visszavitte őt korábbi életébe, alvó ügynökként utazgatott hónapokon át egy katonai szállítóhajónak használt fregatt fedélzetén, és hamarosan kezdte magát nagyon átverve érezni. Izgalmakra, a galaxis sorsát eldöntő fontos küldetésekre számított, ezek helyett azonban a kövérkés Targess őrnagyot kapta, aki bár nagyon emberséges és kedves ember volt, a legpozitívabb jellemvonása mégis annyiban merült ki, hogy nem próbált meg kikezdeni a szárnysegédjének beosztott lánnyal.

A Silent Creek hónapokon át ugrált bázisról bázisra, űrállomásokat és helyőrségeket látogatva, ellátmányt és magas rangú utasokat szállítgatva, tökéletes példájaként annak a típusú katonai köntösbe öltöztetett haszontalan logisztikai funkciónak, melyet Shury oly megfellebbezhetetlenül megvetett. A belülről mardosó dühnek és növek-

vő csüggedésnek átadva magát valódi meglepetésként érte, amikor egy szép napon pihenőidejének kellős közepén a körletparancsnoka ébresztette.

– Mingwo törzsőrmester! Azonnal öltözzön és jelentkezzen a hangárban!

Negyedóra múlva egy vadonatúj, a flottában nemrég bemutatkozó Lambda osztályú sikló utasterében ülve repültek ki a Silent Creek hangárkapuján és kezdték meg ereszkedésüket az ismeretlenbe. Soha korábban ilyen hideglelős landolást nem élt át, mivel abnormális módon a sikló minden ablaka, beleértve az orrban található pilótafülke ablakát is, formára alakított lemezekkel volt lefedve. Ezt onnan tudta, hogy a felszállást követő percben már kopogtatott a pilótafülke ajtaján, és negédes mosolyával gyorsan meggyőzte a pilótákat, hogy mint a sikló egyetlen utasa, ne kelljen már egyedül üldögélnie a nyomasztó utastérben. Bár a sikló teljes legénységét kitevő két pilóta tudomása szerint a lány nem rendelkezett tiszti ranggal, mégis megengedték neki, hogy velük együtt üldögéljen, volt odabent bőven hely.

– Ez hogyan lehetséges? Létezik ilyen? És a szenzoraink sem aktívak! – aggodalmaskodott Shury, amint a tekintete végigfutott a sok ismeretlen műszer villogó és kattogó gombján és kallantyúján.

– Elég ritka, de néhány havonta egyszer előfordul – világosította fel az idősödő hadnagy, aki a sikló parancsnoka volt. – Akad néhány titkos lokáció, melyet csak így közelíthetünk meg. Ez itt – mutatott egy intenzíven villogó lámpasorra, mely mellett egy kis képernyőn számok váltakoztak sűrűn – egy bejövő vezérlőjel, afféle köldökzsinór. Ez irányítja a hajót, és mi csak remélhetjük, hogy nem vezet neki minket egy bolygónak, vagy bele egy sűrű csillagporfelhőbe. Azért nem kell izgulnia, törzsőrmester, még sosem történt ilyen baleset – hunyorgott a fickó félig vicceskedőnek és megnyugtatónak is szánva a szavait. Shury azonban nem izgult, pontosabban izgatottsága nem a vakon repülés lehetséges komplikációitól való rettegésből fakadt. Bárhová is vitték éppen, az egy kellőképpen különleges hely volt ahhoz, hogy ennyire, már-már nevetséges módon óvatoskodjanak. Márpedig ez csak azt jelenthette, hogy véget ért az unalom ideje.

Amikor úgy öt-hat órával később a távozó sikló emelkedése közben a lány hajába kapott az antigravitációs hajtóművek által kavart szél, már egy leszállóplatform tetején állt. A birodalmi sztenderdek szerint fehérre festett, hatalmas sámlira emlékeztető építmény ugyan kiemelkedett a környező fák lombkoronájából, de nem sokkal. Körös-körül, amennyire csak a szem ellátott, egy végtelen kiterjedésű és buja dzsungel borította az ismeretlen planéta felszínét, a mélyzöld szőnyeg minden irányban csak a horizont vonalán bukott le az ég ragyogó kékje alá. Shury ismerte a platform típusát, úgy ítélte meg, hogy a felszíntől számítva nagyjából százhúsz méter magasan állhatott, és a széléről lepillantva a lába alatt legfeljebb tíz méterre már ott virítottak a szeldelt, méregzöld levelek. A látvány megindító volt, és Shury arra gondolt, hogy ez a szín mennyire illene is hozzá. Elhatározta, hogy első adandó alkalommal erre a mélyzöld árnyalatra festi a körmeit. Hamarosan feltűnt a távolban egy közeledő jármű sziluettje, mely a felső lombkoronaszint felett suhant nyaktörő sebességgel. Ahogy közelebb ért, a lány látta, hogy egy nyitott légköri személyszállító volt, melyben teljes vakító fehér páncélzatban négy rohamosztagos ült. A fogadóbizottság megérkezett.

A katonákon nem volt azonosítható rangjelzés és nagyon bunkónak bizonyultak. Egyáltalán nem reagáltak sem a kedves, sem a provokatív kérdésekre és megjegyzésekre. Újabb több órás repülés következett a végtelennek tűnő növényekből font óceán felett, és amikor ereszkedni kezdtek, Shury első alkalommal látott rést az egybefüggő növénytakarón. Ez sem természetes irtás volt. A felszín félhomályában egy modulárisan összeállítható birodalmi katonai bázis épületei tűntek fel, melyek mint valami óriás amőba karjai és testének csomói, mélyen a gyakran több tíz méteres átmérőjű törzsű fák közé nyúltak.

A kíséretéül szolgáló katonák vele maradtak a landolás után is, amint beléptek az épületbe. A bázis nagy volt, mégis kihaltnak tűnt, egész úton egyetlen árva lélekkel sem találkoztak, de még a Birodalom berkeiben oly megszokott, változatos méretű, formájú és funkciójú droidok is hiányoztak. A rohamosztagosok egy kétszárnyú ajtóhoz vezették, mely közeledtükre kinyílt, és az odabent található tágas te-

rembe már csak ketten követték. A padlótól a falig érő teljesen átlátszó ablakok nyújtottak pazar kilátást a környező vegetációra, mely szemet bántóan zöld és eleven volt, egyúttal valamiféle meghatározhatatlan fenyegetést is hordozott.

A terem felfoghatatlan luxussal volt berendezve. Sosem látott gyönyörű műalkotások, szobrok és képek voltak ízlésesen elhelyezve mindenfelé, a bútorzat pedig, ellentétben egy birodalmi bázison megszokottól, látványos díszítéssel büszkélkedhetett. Idegen fajú művészek által faragott szokatlan, mégis lélegzetelállító formavilágot idézett. Mindez azonban alig érdekelte a lányt, akinek minden figyelme egy lebegő székben ülő köpenyes alakra koncentrálódott. Az alak komótosan mozgatni kezdte az ujjait repulzoros széke karfája fölött. Az alkalmatosság lassan elfordult az ablaktól, majd Shury felé lebegve, a lánytól néhány méterre megállt. A lány szíve nagyot dobbant, száját önkéntelenül is eltátotta. Soha nem találkozott még személyesen a fotelben ülő férfival, de jól ismerte annak dús szemöldökű arcát a birodalmi propagandaszolgálat holofelvételeiről. Nem más lebegett előtte, mint Janus Greejatus tanácsos, a Császár belső köreinek egyik prominense, a Birodalmi Uralkodótanács tagja. A lány arcán leplezetlen áhítattal ereszkedett térdre és hajtotta meg a fejét, miközben lelkében forró lángokkal perzselő tűz lobbant. Ezt jelentette hát, hogy az Omega Q ügynökévé válhatott! A galaxis egyik legfontosabb személyével való találkozást és minden logika szerint a vele való közös munkát. Shury soha életében nem érezte magát olyan boldognak, mint abban a pillanatban.

– Emelkedjen fel, Mingwo ügynök! – mondta a férfi, és komor szája szegletében mintha halvány mosoly játszott volna. Shury legalábbis szerette volna ezt hinni. Felállt és kihúzta magát. Büszkén, de nem kihívóan. – A Császár bölcs vezérletével a Birodalom napról napra növeli a kontroll alatt lévő rendszerek számát, és ezzel közelebb hozza a galaktikus béke korát, de még rengeteget kell dolgoznunk ahhoz, hogy elérjük az áhított célt. Talán be sem következik a mi életünkben, és sokan lesznek még közülünk, akiknek idő előtt az életüket kell áldoznia a nemes célért – dörmögte a tanácsos ünnepélyes lassúsággal

formálva a szavakat. Bár az elhangzó állítások akár a hivatalos birodalmi doktrínák térítő célzatú üzenetei is lehettek volna, a lány tudta, hogy minden mondatnak, sőt szónak súlya van. A néhol ugyan kegyetlen, de a szebb jövőbe vezető igazság visszhangzott bennük.

– Sajnos még a Birodalom testének legszentebb szerveiben is keletkeznek időnként daganatok. A legnagyobb elővigyázatosság ellenére is előfordul, hogy saját jólétüket és gazdagságukat, önző vágyaikat és perverz gyönyöreiket a köz elé helyező tehetséges, de romlott lelkű egyedek árulóvá válnak, és ellenünk fordulnak – folytatta a férfi, amint merengve elnézett Shury válla fölött. Hangjának mély zengésébe fájdalom költözött. Shury érezte, hogy elönti a düh. Maga is találkozott már efféle alakokkal pályafutása során és készen állt, hogy leszámoljon velük. – Megkerülhetetlen, hogy a Birodalom keblén nevelkedő, majd árulóvá váló gazemberekkel egyszer és mindenkorra leszámoljunk. Mindenkinek tudnia kell, hogy Őcsászári felségének nagylelkűsége határtalan, de az árulóknak nincs kegyelem, és soha nem lehet nyugtuk. Bizonyosan bekövetkező halálukig rettegésben kell élniük – recsegte Greejatus, majd egyenesen a lány szemébe nézett. Tekintete sötét volt és valósággal a lány lelkéig hatolt. – Miért hívattam ide, Mingwo ügynök?

– Mert egy árulónak vesznie kell – válaszolta szilárdan a lány, és észre sem vette, de még a keze is ökölbe szorult, ahogy kimondta a szavakat, annyira hitt bennük. A férfi arcán pillanatok alatt tovaillanó mosoly futott át.

– Nem akármilyen árulóról van szó. Valakiről közülünk. Egy renegáttá váló Omega Q-ügynökről beszélek. Úgy hívják, hogy Arak Merdon – sziszegte a tanácsos a nevet, és Shury majdnem sajnálatot érzett eziránt a Merdon iránt. Elvégre hamarosan pusztulni fog. – Az áruló egy frissen felszakadt, elgennyesedett seb, melyet egyszer és mindenkorra fertőtleníteni fogunk. Maga lesz az, aki megtalálja – hangzott a kijelentés olyan bizonyossággal, melyet csak alapvető természeti törvények megnevezésekor használ az ember. – És amikor rátalált, értesít minket. Segítünk és segítséget küldünk, a legjobbjaink fogják likvidálni – fejezte be a tanácsos az eligazítás lényegi pontjait, Shu-

ry körül pedig megpördült a világ. Erre nem számított. A tanácsos nem bízott benne maradéktalanul! Nem hitte, hogy képes lenne elvégezni a munkát annak a lezárásáig. Egy pillanatra beharapta a szája szélét, de okosabb volt annál, semmint egyéb módon kifejezze egyet nem értését. Helyette csak bólintott. A férfi megfelelőnek találhatta a reakciót, mert a széke lassan magasabbra emelkedett és fordulni kezdett.

– A katonák a szobájába kísérik. A Merdonról elérhető összes anyag ott fogja várni. Kevesebb mint huszonnégy órán belül ideér egy másik ügynök. A beosztottja lesz. És a pilótája. Álljon készen!

– Igenis, őexcellenciája! – hajolt meg Shury mélyen, alkalmazva a protokolloktatásokon elméletben tanított gesztust, melyet eddig még sosem volt érkezése élőben alkalmazni. A férfi továbblebegett az ablak felé, és a lány rájött, hogy el lett bocsátva. Katonásan sarkon fordult és belépett a mindvégig az ajtó két oldalán strázsáló rohamosztagosok közé. Az ajtó félresiklott.

– Mingwo ügynök! – csattant fel Greejatus hangja. Shury meglepetten fordult meg ismét. – Az ügy fontosságára való tekintettel úgy döntöttem, hogy kap egy különleges eszközt a feladata megoldásához. Ha rátalált Merdonra, nem engedheti megszökni, mielőtt odaér az általam küldött erősítés! Hagyományos módszerekkel kell visszatartania. A rendelkezésére bocsátok egy különleges kódot. Egyszer használható, de a kóddal kiadott parancs moffi felhatalmazással egyenértékű a parancs teljes kivitelezéséig, és minden birodalmi egységre érvényes – közölte a tanácsos, majd elfordult és többé nem szólt. Shury szédelegve hagyta el a termet. Az öröm és az elkeseredettség keveréke tombolt a szívében, amint a szobájába kísérték.

Az elméjében élénken élő emlékeiből Drace krákogása szakította ki. Shury felpillantott. Ismét a White Claw pilótafülkéjében ülve találta magát.

A nebula izzását bámulva a hetekkel korábbi események más megvilágításba kerültek Shury számára. Már tudta, hogy mire képes Merdon, és miért gondolta Greejatus, hogy nem tud elbánni vele. Ugyanakkor a lány teljesen bizonyossággal hitte, hogy a tanácsos eb-

ben a dologban tévedett. Merdont Shury fogja kivégezni, a fejét pedig Greejatus színe elé viszi.

– Drace! Nyiss egy általános csatornát minden katonai frekvencián! Szerzünk még hajókat.

– Figyelj, Shury! Ugye, nem kell emlékeztetnelek, hogy civilben vagyunk? És ha még fel is fedjük magunkat, akkor sem hiszem, hogy a hadnagyi rangoddal elégséges kapacitás felett diszponálnál – mutatott rá a nyilvánvaló tényekre Drace. A lány egy vakító mosollyal válaszolt, mely láthatóan meg is lepte a férfit, aki hátra is hőkölt volna, ha nem akadályozta volna meg ebben a pilótaülés háttámlája.

– Sose becsüld alá a nőket, és pláne ezt az egyet – kocogtatta meg a mellkasát a lány. Nagyon kíváncsi volt, hogy milyen birodalmi hadihajók voltak megfelelő közelségben ahhoz, hogy besegítsenek a Spark elfogásában.

Ködben halván

Az ötödik felderítőkör közepén jártak. Majdnem egy egész napja tartott a kutatás, és a résztvevők mindegyike a kimerülés határára került. A White Claw a nebula mélyén suhant, a Ghtroc Industries gyártotta hajókra jellemző hatszögletű orra késként hasította a mindent elfátyolozó űrport. A hajó mögött látványos fényhálók keletkeztek, majd halványultak el, ahogy a fény alatti hajtómű kiáramló hője felizzította az anyagszemcséket. A hajót már nem Drace vezette, minthogy az ügynök az előző pihenő során a gyengélkedőre került. A szervezetét annyira megterhelte a sugárzás, hogy az orvos droidok nem engedélyeztek számára újabb bevetést. Shury az új pilóta, egy bizonyos Shendal hadnagy mellett állt, és véreres tekintetét az előtte minden irányba ragacsosan terpeszkedő, zavaros lekvárba fúrta. Az ő vérképe sem volt rendben, és a lány tisztában volt vele, hogy a jelenlegin túl talán még egy felderítőutat engedélyezhet magának, különben tartós

egészségkárosodást szenved. Fémes ízt érzett a szájában és mindenfelé viszketett a bőre, a vére sűrű szurokként vánszorgott az ereiben és úgy képzelte, hogy már kéken dereng a rengeteg beinjekciózott sugárvédelmi gyógyszer miatt.

Csak azért tudtak ilyen hosszan kutatni, mert Shury nagy meglepetésére a moffi hatályú parancsára válaszoló egyik hajó az Unseen Queen nevű Nebulon-B Fregatt volt, mely történetesen a Birodalmi Haditengerészet egyik tudományos kutatóhajója volt, és mint ilyen, két másodlagos külső borítást is kapott. Az összetrombitált flottácskából így egyedüliként képes volt a nebula mélyére hatolni. Az is a véletlenek érdekes összjátéka volt, hogy korábban Shury éppen ezen a hajón szolgált. A lány tudta, hogy ennek az esélye kevesebb volt, mint egy a millióhoz, másfelől a kiképzése nyomán megtanulta, hogy nincsenek véletlenek. A galaxis történéseit az Erő irányította.

Hogy kiterjesszék a keresés hatótávolságát, minden az Unseen Queen hangárjában fellelhető kisebb hajót befogtak és a navigátorok által tervezett pályákra küldtek, hogy a csillagköd minél nagyobb hányadát át tudják kutatni. A hajók legénységének azonban három óránként vissza kellett térnie az anyahajóra, hogy megvizsgálhassák őket, és amennyiben még bírják, akkor újabb adag védőgyógyszert kaphassanak. Csakis ezzel vált lehetővé, hogy ennyi idő elteltével még mindig folytatni tudják a Spark utáni kutatást. Shury hajóján azonban nem csak ő és a pilóta tartózkodott, hisz nem volt elég megtalálni Merdont, el is kellett kapni. Márpedig Shury arra készült, hogy ő lesz az, akinek ez sikerül. A White Claw ideiglenes legénysége Shendalon kívül még egy katonaorvost és egy rendőrtisztet számlált, továbbá egy rajnyi rohamosztagost.

– Fogok valamit! Halvány, de eddig mégis messze a legbiztatóbban tünékeny huttfasz. Mármint jel – jelentette Shendal a tőle megszokott slendrián stílusában. Shury legszívesebben nyakon vágta volna a férfit, hisz pontosan tudta, hogy csak vele szemben engedte meg magának ezt a hangot. A rókaképű pilóta hajlamos volt összekeverni a közös akciók emlékeiből táplálkozó bajtársiasságot a haverséggal. Végül mégis eltekintett a sallertől, egyszerre volt túl fáradt és a friss hírek miatt túl izgatott ahhoz, hogy ilyesmire pocsékolja az erejét.

– Fogd és el ne ereszd! A jelet, ne a faszod, ha kérhetem – válaszolta a lány, de Shendal felszaladó szemöldökét már nem látta, minden idegszálával az ablakon túli talányos fényjátékra koncentrált. A White Claw egy fordulóval a szenzorok érzékelte gyenge sugárzás felé fordult és orrával tovább fúrta a ködöt. Fél perc sem telt el, és egy sötét sziluett bontakozott ki éppen előttük. Közeledtükkel egyre élesebb lett, és egyúttal a fizikai paramétereit is felfedte. Hatalmasnak bizonyult. Egy éles fémelemekből összeállított fémkarika lebegett előttük, mint valami gigantikus jegygyűrű. Az átmérőjét szabad szemmel is több kilométerre becsülte Shury. A White Claw megközelítette az objektumot. Shendal a száját szívta, amint leolvasta a beérkező szenzoradatokat.

– Ismeretlen szerkezet. A felépítése fejlett technológiára utal, de a fedélzeti számítógép szerint a kora meghaladja a harmincezer évet. Energiajeleket sugároz, működik benne valami, de a hajó agyának lövése sincs, hogy mi lehet ez! Valami kurva furcsa dolgot találtunk!

Shury elképedve bámulta a most már minden irányban tisztán látható, irdatlan körformát, melynek fémfelszínén itt-ott mintha még jelzőfények is világítottak volna.

– Mi a szar lehet ez? Vigyél közelebb és…

– Ott van! – vágott bele a lány szavába a pilóta, és ujjai sebesen táncolni kezdtek a billentyűzeten.

– Hol? Mi? – meresztgette a szemét a lány zavarodottan.

– Egy hajó! A hajó! A gyűrű mellett, tíz óránál, ott lebeg egy kibaszott koréliai szállító!

Mint hamarosan kiderült, teljesen felesleges volt vörös riadót fújni és harci pozíciót felvenni. A Spark valóban a titokzatos ősi tárgy mellett sodródott, de semmi jelét sem adta annak, hogy észlelte volna a másik jármű érkezését. Shendal szerint a hajó hajtóműve le volt kapcsolva, nem is beszélve a fegyverrendszeréről, bár némi energia azért futkározott a lapos acéltestben. Minden józan emberi számítás szerint ennek így is kellett lennie. A Spark egy egész napja a nebulában tartózkodott, a legénységének mostanra egyszerűen el kellett pusztulnia, méghozzá Merdonnal egyetemben. Shury ugyan érzett némi csalódottságot afelett, hogy első ügynöki megbízatásának sike-

res teljesítését annak köszönheti, hogy a célszemély inkább megölte magát és embereit, mintsem hagyja magát Shury által kivégezni, de annak azért örült, hogy a sugárzó pokolban történő utazás hamarosan véget ér. Persze még hátra volt az elejtett vad tetemének biztosítása.

Tíz perccel később a White Claw egy mesteri manővert követően a Spark oldalához simult, oldalából egy első sorban kalózok meg mentőegységek által használt átszállóhíd nyúlt ki, majd tapadt a Spark jobb oldali beszállórámpájának nyílásához. A megtermett, komor tekintetű Mazzed hadnagy lépett az idegen hajó külső nyitópaneljéhez, és egyetlen perc sem telt el, amint felülírta a nyitókódokat. Shury szeretett profikkal dolgozni, és Habban Mazzed fő erősségének még csak nem is a biztonsági rendszerek beható ismerete számított. A férfi egy nemesi család sarja volt, az Oggora nevű óceánvilág szülötte, és a Birodalomhoz való csatlakozását megelőzően klánjának ő volt a kardmestere. Shury nem ismert nála halálosabb harcost.

Mivel Shendal szerint a Sparkon normális atmoszféra uralkodott, így a tisztek csak légzőmaszkot viselve hatoltak be az elfogott hajó belső tereibe, míg a velük tartó rohamosztagosok mindegyike teljes páncélzatban haladt előttük. A Spark rámpafolyosója egyenesen a hajó központi helyiségébe, a konyha, ebédlő és a közösségi tér szerepét is betöltő nagyobbacska terembe vezetett, melyből több folyosó is nyílt. Vészhelyzeti fények világítottak, lassan pulzáló vörös és halványan pislákoló fehér lámpák hoztak félhomályt. A rohamosztagosok szétterültek mindegyik innen nyíló folyosót és ajtót megfigyelve, Shury pedig összeszűkült szemmel masírozott be középre.

Azonnal látta, hogy a feltételezések helyesek. A Spark legénységének tagjai halottak voltak. A rácsos padlóra és a fémpanelekkel borított falakra több helyen megfeketedett vérfoltok festettek idegborzoló pacákat, az ebédlőasztalon egy eltorzult arcú halott ember, az egyik folyosó nyílásában egy kifordult beleit markoló twi'lek hulla hevert. Mindkét holttest alatt tekintélyes fekete tócsa gyűlt fel jeleként annak, hogy nem a sugárzás végzett velük. Shury emlékezett rájuk, mindketten Merdonnal voltak a QuasBar fertőjében.

– Hat emberrel figyeljék a járatokat, két katona velünk jön, végigjárjuk a hajót! – adta ki a parancsot Shury, melyre válaszul a rohamosztagosok őrvezetője rövid utasításokat vakkantott embereinek. A rohamosztagosok zárt rádiókapcsolton keresztül kommunikáltak egymással, és a lány a fülére helyezett katonai vevőegységben tökéletesen hallott mindent.

– Hadnagy! – hallatszott váratlanul a pilótájuk hangja. – Furcsa dolgot jeleznek a szenzorok! Növekszik a gyűrűben mért energiasűrűség – közölte Shendal.

– Figyeld, és szólj, ha egyéb változást tapasztalsz!

Az egyik kisebb raktérbe nyomultak be először Mazzed vezetésével. Újabb két hullát találtak, az egyikük az a kék bőrű és szép twi'lek lány volt, aki Shury tippje szerint Merdon szeretője lehetett. A nő arcán a heveny sugárfertőzés borzalmas nyomai látszottak foszló és bevérző bőr és nedvedző hólyagok formájában, de a halálát neki sem a láthatatlan részecskék okozták. A torkát átszúrták, szája szélén alvadt vérfolt éktelenkedett.

– A legénység fellázadt, harc tört ki. Ezeket ugyanaz ölte meg, mint a kintieket. Egy szúró- és vágófegyverrel – közölte Mazzed teljes nyugalommal, amint közelebbről is megvizsgálta a két halottat. Ugyanígy tett Vorsol is, a velük tartó katonaorvos, és hitetlenkedve megrázta a fejét.

– Nem sokkal rövidítették meg az életüket. Néhány órán belül meghaltak volna. A halál pillanatában már egyes szerveik elkezdtek leállni. Mindegyik keze ügyében fegyver van, harcolni akartak, de a jelek szerint nem sok esélyük volt.

– A kurafi Merdon! – csattant fel Shury. – Találjuk meg az ő hulláját is minél hamarabb!

– Őrv… ott… – csattant fel egy kiáltás az osztag csatornáján, majd a katona hangja bugyborékoló hörgésbe halt. A tisztek egyszerre pördültek meg és rohantak át a raktéren, vissza a központi helyiség irányába. Shury hitetlenkedve rántotta elő a pisztolyát futás közben. Merdon nem maradhatott életben! Lövések zaja hallatszott a távolból, miközben az egyébként is recsegő adás kaotikus nyögések és kiáltások kakofóniájává változott.

– Tüzeljetek! A Császárért!

– Túl gyors, basszam…

– A karom! Levágta!

Mazzed robbant ki először a raktérből, közvetlenül mögötte érkezett Shury. A nagydarab rendész céltudatos gyilkosként, ölni készen, lézervetőjét maga előtt tartva vágódott be a harcba, majd váratlanul felbukott és egy meglepett hörgéssel zuhant neki a legközelebbi falnak, jobb kezével még mindig a fegyverét tartva, miközben balját önkéntelenül is a mellkasához emelte. Shury majdnem megbotlott benne, de mivel fizikai képességeit ezúttal is személyre szabott drogjával erősítette, így az utolsó pillanatban sikerült átszökkennie az elzuhanó test felett. Azonnal meglátta a rohadékot, noha Merdon az árnyékok közt alig látható szellemként guggolt, jobbjában egy hosszú pengéjű vibrokardot tartva, miközben balja előre nyúlt, ökle összeszorult. Három rohamosztagos halott volt, vagy megcsonkítva, nyögdösve hevert a földön. Kettő mozdulatlanul feküdt és nem lehetett tudni, hogy élnek-e, míg a hatodik a hátát az egyik falnak vetve maga elé tartott sugárvetővel kereste az ellenséget, teljesen más irányba tekintgetve, mint ahol Merdon lapult.

– Itt van valahol! – üvöltötte a katona, és ijedtében megeresztett egy lövést a gyorsan mozgó Shury felé, szerencsére méterekkel elhibázva a lányt. Shury remélte, hogy legalább a mögötte érkezők nem lövik véletlenül hátba. A lány lefékezett, kinyújtotta a kezét és célba vette a célszemélyt. Nem látta ugyan Merdon szemét, de biztos volt benne, hogy a férfi rádöbbent, ezúttal nem menekülhet. Aligha tudott két szívet facsarni egyszerre, és a lány ilyen távolságból nem szokott hibázni. A lövése gyors volt és pontos, a vörös sugár nyílegyenesen csapódott a túl későn mozduló Merdon mellkasába. Sistergő lángok csaptak fel Merdon ingjéből, amint a férfi egy szó nélkül elterült, kardja csörömpölve hullott a padlóra.

– Shury! A gyűrű! Valami történik! – hallatszott Shendal üvöltése. A lány nem törődött vele. A győzelem mámora töltötte el elméjét, amint diadalittasan felkacagott. Győzött!

Egy éles villanást érzékelt, majd a világ elsötétült körülötte.

Heverő szeretők

A tökéletesre formált combok acélpofájú satuként fogták közre a lány fejét. Amaz lelkesen lefetyelte a lucskosan cuppogó puncit, melynek gazdája önfeledten és kéjesen nyögdécselt. Amikor a hegyes nyelve véletlenül a csiklóra siklott, partnere sziszegve felhördült és combjainak szorítása tovább erősödött, azzal fenyegetve, hogy netán összeroppantja Shury koponyáját, mint holmi dinnyét egy rankor dühösen dobbantó tappancsa. Shury tudta, hogy a veszély valós, és ettől százszor jobb volt Annával szeretkezni. Mintegy kísértve a sorsot, pajkosan pörgő nyelve egyre nagyobb gyakorisággal vándorolt a nyáltól is síkos hússzínű hasadékból a védtelen klitorisz környékére, és ezzel egyre hevesebb reszketési rohamokat váltott ki a másik nőből. Anna zihálva nyúlt át combjai között és Shury hajába markolt, erőszakkal lejjebb tolva az arcát. Ujjai épp olyan erősek voltak, mint combjainak szorítása. Ha az utóbbival képes volt mócsinggá lapítani a fejét, akkor az előbbiekkel bármikor elroppanthatta volna a nyakát. Anna minden végtagja szofisztikáltan kialakított és természetes kinézetűre alakított bionikus szerv volt. Shury mércéjével mérve a nő ugyan elég lassan mozgott, de emberfeletti erővel bírt, és ez akkor is izgalmas szeretővé tette volna Annát a lány számára, ha egyúttal nem lett volna a karkooni rendőri erők fontos és megbecsült tagja.

– Rohadék egy szuka vagy! – sziszegte Anna, amint Shury fejét néhány centire tartva az ágyékától megpróbált levegőhöz jutni. A lány a haját markoló vasököl ellenére küzdött, és egész testét megfeszítve próbált ismét rácuppanni Anna pinájára. Nyelvét messze kinyújtva végül el is érte a nő külső szeméremajkát. Bizonyítva azt, hogy nem minden tagja volt mesterségesre cserélve, Anna felsikoltott és nagyot rántott Shury fején. A lány egyik nyakizma görcsbe rándult, és ettől kéjesen felhördült. Nem közvetlenül a fájdalom izgatta fel, hanem a tudat, hogy a szeretője bármikor összetörhetné. És ez még akkor is igaz maradt, ha Shury teljes bizonyossággal tudta, hogy Anna sosem tenne ilyet. Bár a helyi divatnak, szokásoknak és technológiai

vívmányoknak megfelelően a teste tele volt kibernetikus beültetésekkel, Anna nem volt sem kegyetlen, sem túlzottan perverz, és végképp nem volt gyilkos. Még csak enyhén nárcisztikus vagy távolról szociopata sem. Ő csupán egy rendőrnő volt, aki szerette a várost, amelyben egész életét leélte, és aki odaadóan dolgozott azon, hogy a város tisztes lakói biztonságban térhessenek nyugovóra. Csakhogy Karkoon lakosainak nyugodalmas életét az elmúlt két hét során váratlan izgalmak és sosem látott szörnyűségek borzolták.

– Addig foglak nyalni, míg újra el nem élvezel, és a sokktól meg nem áll a szíved – jelentette ki Shury egy mocskos vigyor kíséretében, fogai közé egy viszkózus nedv inda feszült. Anna lendületesen felült, mindkét lábát oldalra csavarva az eddig hason fekvő lányt mint holmi gyerekjátékot a hátára fordította, és ezzel ő került felülre. Térdein megtámaszkodott Shury fejének két oldalán, és felsőtestét kinyújtva a lány fölé magasodott. Szépen formált mellei között nézett le a combjai közé szorított lányra, kezeivel gyengéden Shury kebleit gyúrta.

– Arra kíváncsi leszek. Már megtanulhattad volna, hogy az ágyban én vagyok a főnök! – válaszolta egy nem túl hitelesen haragos grimasz kíséretében, majd a lány arcához dörzsölte a punciját. Shury orra hamarosan Anna gátját kezdte birizgálni, aki kényelmesen kontroll alatt tudta tartani a másik nyelvét. Perceken át hagyta, hogy amaz tovább nyalja őt, de vigyázott, hogy ne nagyon érhesse el a csiklóját. Shury pedig odaadó szeretőként tett eleget Anna óhajának, miközben egyik kezével saját lába közé nyúlt. Tényked ését szörcsögő hangok és sóhajok kísérték. Bármennyire is bosszantó eseménysor vezetett ide, a karkooni vendégségnek azért akadtak jó oldalai.

Ezen állítással aligha értett volna egyet az a hat rohamosztagos, akik vagy a Merdonnal történő összecsapás során, vagy nem sokkal később sugárfertőzésben haltak meg. Majdnem ez utóbbi lett mindannyiuk sorsa. A nebula mélyén több tízezer év óta elfeledetten lebegő gyűrű valójában egy ismeretlen ősi faj alkotta gépezet volt, mely egy valamikori galaktikus léptékű kapuhálózat részét képezhette. A Merdon megölését célzó akció során a kapu valamiért aktiválódott, és amikor órákkal később magukhoz tértek, egy ugyanolyan gyűrű alakú szerke-

zet közelében találták magukat, de a galaxis egy feltérképezetlen szegletében. Ébredésükkor még mindig a Spark társalgójában voltak és a padlón hevertek. A White Claw is ott volt velük, az összekapcsolódott hajók együtt szelték át az irdatlan távolságot. Hányingert keltő fémes íz töltötte ki a szájukat, és a fejük is sajgott, de a váratlan térutazás okozta komplikációk itt még nem értek véget.

Shury valósággal idegbajt kapott, amikor frissében agyonlőtt ellenségének csak a ruháit és fegyvereit találta. Merdon teste ugyanis nyomtalanul eltűnt. Azonnal át akarta kutatni az egész hajót, de a közben szintén magához térő Shendal a tudtára adta, hogy sajnos akadnak még súlyosabb problémáik. A kisebbik az volt, hogy az ősi technológia által nem tervezetten történő térugrás okozta elektromos túltöltődés miatt mindkét hajónak megsült a hiperhajtóműve. Ez már csak azért sem bizonyult égető feladatnak, mivel fogalmuk sem volt, hogy merre is lehetnek, így amúgy sem tudtak volna ugráskoordinátákat számolni. Az akut helyzet viszont az volt, hogy mindannyian halálos sugárterhelést szenvedtek, szintén az ugrás következményeként, melyen a már szervezetükben lévő sugárvédelmi gyógyszerek sem segíthettek. Néhányuknak esélyt jelentett, hogy a Sárkányláng-nebulában kezdődő keresés kezdetén a White Claw fedélzetére installáltak egy hordozható orvosi kapszulát, és így Vorsol azonnal nekiláthatott, hogy a legjobb állapotban lévők szervezetét megtisztíthassa a sejtmolekuláikat belülről bomlasztó gyilkos részecskéktől. Shendalnak, Shurynak, Mazzednek és két rohamosztagosnak maradtak érdemi életkilátásai. A beavatkozást végző orvosnak nem, saját magán nem volt képes elvégezni a műveletet. Amíg a halálra ítélt tiszt azon ügyködött, hogy meghosszabbítsa néhányuk életét, addig Shury utasította Shendalt, hogy fedezzék fel az ismeretlen csillagrendszert. Nem sok reményt fűzött ahhoz, hogy bármit is találnak, így a meglepetés kellemes volt.

A száját ellepő savanykás és meleg folyadék megtöltötte a torkát, és mivel Anna ezúttal különösebb előjel nélkül produkált egy spriccelős orgazmust, Shury nem volt felkészülve, és félrenyelt egy kortyot. Krákogva és prüszkölve próbálta kiokádni a légcsövébe kerülő nedveket. Szerencsére Anna hamar lereagálta a történteket, feltérdelt, ezzel

helyet hagyva Shurynak. A lány oldalra fordított fejjel öklendezett párat, és véreres szemekkel nézett fel a kuncogva vigyorgó szeretőjére. Anna egy rendes és jófej csaj volt, de akadt benne elég pajkosság.

– Baszd meg! – köhögte Shury, ahogy az utolsó cseppeket is sikerült felöklendeznie. – Ez marja a tüdőm! Szivárognak az aksijaid?

– Inkább húgysav – válaszolta vidáman Anna. – Tudhatnád, hogy ilyenkor a hólyagok is beszállnak. Várj csak, valami nem stimmel! – változott meg hirtelen az arckifejezése és megtapogatta a mellkasát. – Jé, nézd! Nem állt meg a szívem!

– Majd a következő menetnél – ígérte sötéten Shury, de közben alig tudta leplezni vigyorát. Szeretett Annával szeretkezni.

A nő volt az egyik első karkooni, akivel személyesen is találkoztak, miután a város egyik járőrszolgálatban lévő ősöreg Z95-ös vadászgépe rájuk akadt. Az élhető légkörrel bíró, de a legtöbb tekintetben meglehetősen extrém viszonyokkal rendelkező bolygó fővárosába kísérték a haldokló legénységű hajót, és Karkoon legjobban felszerelt kórházában vetették őket kezelés alá, miközben a helyi rendőrség vigyázott rájuk, akik egyúttal a teljes karkooni karhatalom szerepét is betöltötték. Így lett Shury és megfogyatkozott csapata számára kijelölve Anna Sky százados, mint afféle testőr, rabőr és idegenvezető egy személyben. Márpedig a lány nem sokat vesztegette az idejét, és mire néhány nap múlva szigorú felügyelet mellett elhagyhatták a kórházat és a karkooni űrkikötőbe veszteglő White Claw-ra költözhettek, Anna már alaposan belé is volt habarodva és a szeretője lett. Az Omega Q különleges kiképzése nyomán néhány ügynök olyan képességek birtokába jutott, melyeket egyesek természetellenesnek vélhettek.

Mint az hamarosan kiderült ez a megállapítás sajnos nem csak Shuryra volt igaz. Hiába szorította sarokba és lőtte agyon Arak Merdont, a Birodalom egyik legtitkosabb szervezetének áruló ügynöke nem szűnt meg kapitális bajok forrása lenni. A White Claw érkezésével Karkoon városa és ezzel a bolygón élő társadalom egésze amúgy is sosem tapasztalt válaszút elé érkezett, és a forradalmian új helyzetet tovább fokozta, hogy Merdon egy egészen unikális módon ölő sorozatgyilkosként a városra szabadult.

Karkoont egy, a Köztársaság fennállásnak utolsó évtizedében indított és nyomtalanul eltűnt kolonizációs expedíció legénysége alapította. Az átalakított Venator osztályú rohamhajó még mindig ott lebegett a bolygó körül, de funkcióját tekintve nem szállítóeszköz, hanem mint űrállomás, miután közel három évtizeddel korábban egy belső szabotázs következtében megsemmisült mindkét hiperhajtóműve. Az akkori terrorcselekmények következtében az expedíció minden hipertérutazásra alkalmas és hipertér-kommunikációs képességét is elveszítette, és a több tízezernyi telepes jobb híján a rendszer egyetlen, legalább részben lakható bolygójára költözött és állt neki felépíteni saját jövőjét.

Az űr ismeretlen szegletét addig mikrougrásokkal feltérképező expedíció nem önként választott végállomását jelentő otthonában azonban nem az ősi kapugyűrű volt az egyetlen, régi időkből maradt relikvia. A bolygó igen keskeny lakhatási zónájában egy ősi és kihalt civilizáció városának romjai álltak, közepén az egyetlen épen maradt épülettel, egy tekintélyt parancsoló méretű, fekete kőből épült piramissal. A piramis körül egy szellemileg érett, de kultúráját tekintve primitív faj tízezres közössége lakott, a hüllő ősökkel büszkélkedő szukurik népe. A szukurik leginkább két méteres, két lábon sétáló gyíkokra emlékeztettek és fizikai erejüket tekintve az emberek fölé nőttek. Nem voltak ugyan ostobák, de mind a vérmérsékletük, mind a kultúrájuk vad volt és kegyetlen. A galaxis többi rendszerétől elvágott telepesek a szukurik erőszakkal történő együttműködését megszerezve nekiláttak megépíteni jövő lakhelyüket, Karkoon városát, melyet az ősi romok fölé, részben azok használható részeiből, részben pedig az őket idáig szállító űrhajóból nyert anyagokból emeltek.

A Spark és a White Claw érkezésével a város fő politikai frakciói között fellángoltak a viták, hogy vajon maradniuk kell-e teljes izolációban, vagy eljött az idő, hogy visszatérjenek a Köztársaság keblére. Shury meg csapata volt annyira diplomatikus, hogy óvatosan adagolják a Köztársaság Birodalommá történő átalakulásának politikai és szociális finomságait. A karkooni elit rendelkezett a régi hipernavigációs adatokkal, míg a két frissen érkezett hajó kiégett hajtóműveiből elvileg

lehetséges volt újjáépíteni egy működő szerkezetet. Shury tojáshéjon táncolt, de Karkoon sorsa és a város szerepe a Galaxis jövőjében alig érdekelte. Egészen másra helyezte a hangsúlyt.

– Már tucatszor megmondtam neked, hogy itt Karkoonon nehéz az élet, és emiatt átvettünk néhány praktikus szokást a szukuriktól. Ezek közé tartozik a szemet szemért elv is! – magyarázta Anna vészjósló mosollyal, amint a White Claw fedélzetén lévő többszemélyes, de jelenleg kizárólag Shury által használt lakókabin egyik lehajtható ágyának a matracához szorította a lányt. Meleg húst imitáló, de a valóságban acélbetétes ujjaival keményen megragadta Shury csípőjét, ő maga pedig a lány lábai közé hasalt. – Most megtudod, hogy milyen érzés, ha kiégetik a gerincvelőd!

Tudván, hogy egy ilyen erejű kiborggal szemben az ellenállás hasztalan, Shury megmarkolta a lepedőjét, és hol kuncogva, hol vinnyogva tűrte, hogy Anna nyelve kamatostul visszafizesse csiklóizgató túlkapásait. Fejét oldalra fordítva a kabin fémszínű falára meredt. Ha a hajónak lettek volna ablakai, úgy saccolta, hogy éppen a szukurik szent tornyának számító Fekete Piramist bámulhatta volna. Odakint Karkoon polgárai élték az életüket. Hazafelé tartottak munkából, éttermekben beszélgettek, bárokban iszogattak, a gyerekeikkel játszottak. És az eddig történtek alapján egy közülük hamarosan meg fog halni, hisz ez volt a harmadik este az utolsó haláleset óta. A kollégái hamarosan hívni fogják Annát, mert egy valóban kiégett gerincvelőjű hullát fognak találni.

A kórházból való távozásuk napján derült ki, hogy az egyik, még a Merdonnal történő tűzharc során elesett bajtársuk teste hiányzik a kórház hullaházából. Nemsokára meglett a holttest, melyet a város egyik elhagyatott sikátorában találtak meg. Egy többnapos hullához mérten jó állapotban volt, de mintha az idegrendszere, beleértve a gerincvelejét és az agyát, szénné égett volna. Három nappal később akadtak rá a következő holttestre, egy helyi lakosra, egy tehersikló vezetőjére. A szerencsétlen férfi maradványain ugyanilyen nyomok voltak, és Shuryn rémes hidegrázás lett úrrá, amikor a közelébe ment. A nyomozás felfedte, hogy a férfi az azt megelőző napokban elhagyta

a családját, sokfelé megfordult a városban, járt a helyi múzeumban és legalább egy napot töltött a szukurik lakta negyedben, a Fekete Piramis közelében. Két további hulla fémjelezte az útját, egy elrabolt sikló tulajdonosa és egy rendőr, aki egyszer megállította a lopott járművet. Akadályok, akiket egy Shury számára már ismert módszerrel tettek el láb alól. Mindkettőnek megállt a szíve, és fekete égésnyomok éktelenkedtek a mellkasán.

Merdon itt volt Karkoonban, és mint valami fekete mágus, testről testre járt, ölt és egy ismeretlen célt követett. Ezt pedig Shury nagyon nehezményezte. Ha ő megölt valakit, attól elvárta, hogy halott is maradjon. És ez még az áruló Omega Q-ügynökök esetében is így volt. Megfogadta, hogy másodjára is el fogja kapni az időközben maguk között Szívtiprónak elnevezett Merdont. Elkapja és ezúttal tényleg és véglegesen megöli. Ehhez azonban előbb túl kellett élnie azt, hogy egy rendőrnő túlzó lelkesedéssel nyalta és szívta a valóban kiégéssel fenyegető csiklóját. Fújtatva és sikongatva adta meg magát.

– Elég! Anna! Ne! Meghalok! Kérlek!

A rövid hajú szőke vigyorogva emelte fel a fejét.

– Nem is tudod, milyen édes a bosszú!

– A bosszú faszság – pihegte a lány. – Úgysem hoz egyensúlyt meg efféléket. Romantikus idióták mentsvára.

– Nekem azért jólesett. Azt hiszem, hogy…

Anna kommunikátora csipogni kezdett, és a nő bosszúsan nézett a tojás alakú eszközre.

– Ez a központ. Muszáj – vont vállat, amint lekászálódott Shuryról és vételre kapcsolt. Elkomorult az arca.

– Igazad volt. Újabb fekete gerincű hulla. Egy belvárosi luxuskurva.

Fejvesztő provokáció

Shury Habbanra vigyorgott, aki egy félmosollyal viszonozta a gesztust és a lány felé biccentett. A férfi esetében az érzelmek ilyesféle megnyilvánulása ritkán látott izgalmi állapotot jelzett. Elérkezett végre az idő. Egy távozó sikló hajótművének zümmögése halkult el fokozatosan. A birodalmi osztag többi életben maradt tagja volt a fedélzetén, hogy újfent birtokba vegyék a White Claw-t és megőrizzék már majdnem elkészült hiperhajtóművét. Az egyetlen módozatot arra, hogy Karkoon hajótörött lakosai visszatérhessenek a galaktikus civilizációhoz. A város politikai frakciói számára jelenleg a White Claw volt a legfontosabb tárgy az egész rendszerben, így az őrzése abszolút prioritást élvezett, de Shuryék párosának feladatához képest mégis elhanyagolható volt a jelentősége.

Shury lendületesen megfordult, és elindult a közelben várakozó másik sikló felé. Jó kedve volt, egy régi slágert dúdolt. A terv járt a fejében. Egy vakmerő és őrült terv, mely könnyen végződhetett a halálukkal, de ez a legkevésbé sem aggasztotta. Éppen ellenkezőleg, energiával telinek érezte magát és kicsit fel is izgult. Ennek az okát is tudta. Még jól emlékezett arra az évekkel korábban lezajlott pszichikai alkalmassági vizsgálatra, ami végén a döntést meghozó katonaorvos közölte vele, hogy adrenalinfüggő, és emiatt szolgálatra alkalmatlanná kellene nyilvánítania. Mikor fél órával később kisétált a minősítő központból, a személyi anyaga szerint az összes paramétere a határértékeken belüli volt. Jólesett ezt ízlelgetnie, nem úgy, mint az orvos spermájának útóízét. Az álmok megvalósítása áldozatokkal járt.

A siklóban egy rendőrt találtak, a férfi a pilótaülésbe szíjazva várakozott türelmesen.

– Rorsh miniszterelnök úr üzenetét kell átadnom – fogadta őket a férfi köszönés helyett. Shurynak egyből szimpatikus lett a fickó, kedvelte a lényegre koncentráló férfiakat. – Darek főtárgyaló kudarcot vallott, a szukurik nem hajlandók tárgyalni. A Piramis körül gyülekez-

nek és fel vannak fegyverkezve. A nők és a nagyobb kölykök is. Közel százezer őslakos készül arra, hogy összecsapjon a rendvédelmünkkel.

– Mit tudtunk még meg Darektől? – kérdezte a lány, amint helyet foglalt a rendőrségi sikló utasterében. Mint a legtöbb Karkoonon használt jármű, ez is ismeretlen típus volt a lány számára, hisz két generációval korábban használt és az alkatrészhiány miatt alaposan módosított gépről volt szó. Habban csúszott be mellé egy nagyobb táskát cipelve magával.

– Nézzék meg maguk! Már a hátsó lejátszóra küldtem a minisztériumból kapott anyagot.

Shury az ülése előtti konzolhoz nyúlt, és elindította az háttértárban talált állományt. Egy húsz centis hologram jelent meg az orruk előtt. A kéken vibráló figura egy levágott fej volt, mely méltóságteljes lassúsággal forgott. Az arc eltorzult, szemei helyén kiégett gödrök sötétlettek. A lány már azelőtt tudta, mit lát, hogy a vizsgálatot végző hatósági orvos belekezdett volna az összefoglalójába.

– Az alany erőszakos halált halt, nagyjából négy negyven körül, helyi idő szerint – közölte a rezignált férfihang. Shury az órájára nézett. Majdnem három órája történt. Összeállt a kép. Csillapítandó a belső politikai ellenállást, a karkooni kormányzat börtönbe záratta a birodalmi vendégeket, hogy időt nyerjenek a birodalmiak jelenléte, valamint a javítás vége felé járó hiperhajtómű puszta létezése jelentette politikai és társadalmi viharban. Az lehetett a tervük, hogy először a Shuryék érkezésével közel egyidőben kezdődő szukuri lázongásokat simítják el a diplomata Darek segítségével, majd azután foglalkoznak az izolacionisták és nyitáspártiak között kialakult, polgárháborúval fenyegető konfliktussal. Pechjükre kudarcot vallottak az őslakos szukurik megzabolázásában, és így nemhogy egyetlen, a felszín alatt szunnyadó, de egyből kettő, a kitörés határán álló polgárháborúval néztek szembe. Shury számára az is világossá vált, hogy miért zárultak eredménytelenül a tárgyalások. Az orvos folytatta.

– Az előzetes vizsgálatok kimutatták, hogy az alany idegrendszere – beleértve a teljes agyterületet és a gerincvelő még vizsgálható szakaszát –, továbbá a látószerv egésze orvosilag nem magyarázható módon

elszenesedett. A történtekre egyelőre tudományos magyarázat nincs, de megjegyzendő, hogy az elváltozások szinte teljesen megegyeznek az utóbbi hetekben talált sorozatgyilkosság áldozatainál talált traumatológiai anomáliákkal. A vizsgálat szerint a fejet az idegrendszer elszenesedése és az alany halála után választották el a törzstől.

A felvétel véget ért. Shury beharapta a szája szélét. A Szívtipró sokkal magasabb körökbe jutott, mint ahogy számított rá. Egyenesen egy kormányzati főtisztviselő testét szállta meg. Azét az emberét, aki a szukurik pacifikálását volt hivatott biztosítani. Ehelyett felbujtotta őket, és most készen álltak egy véres háborúra. Merdon tudatosan szította a káoszt, mely taktikailag teljesen érthető cselekedet volt. Amíg a város hatalmasai és rendőrsége, valamint még Shuryék is a helyi viszonyok stabilizálásával voltak elfoglalva, addig ő szabadon dolgozhatott tervei megvalósításán. És bár Shury nem tudta pontosan, hogy mi volt ellensége célja, a szukurik által imádott Fekete Piramis központi szerepet játszott benne. Shury már csak arra volt nagyon kíváncsi, hogy Darek testének elhagyása után kit szállt meg a testrabló szellem. Képes lehetett szukurikba is beköltözni? Mert ha igen, akkor könnyen előfordulhatott, hogy immáron ő lett a szukurik vezére.

– Egyéb? – kérdezte a pilótát. A férfi hátra sem nézve válaszolt.

– Úgy értesültem, hogy ezt már tudják. Egy ajtó nyílt a Piramis oldalán. Akkoriban kaptuk róla a hírt, amikor Darek főtárgyaló fejét átdobták a szukuri negyedet leválasztó kerítésen. A történtek fényében döntött úgy a miniszterelnök, hogy szabadon engedi magukat azzal a feltétellel, hogy asszisztálnak a kialakult helyzet konszolidálásban.

– Elég szokatlan beszédstílus egy pilótától, különösen azzal együtt, hogy még Rorsh szócsöveként is szolgál – adott hangot feltámadó gyanújának a lány. A rendőr elvigyorodott és hátrasandított. Ismerős volt az arca. Látta már a fickót, mégpedig a miniszterelnök társaságában.

– A miniszterelnök testőre vagyok, kicsit több, mint egyszerű pilóta. A főnök nem tudott idejönni, hogy személyesen adja át a kérését. Éppen heves vita zajlik a tanácsteremben. Aligha lesz eredménye, de időt nyerünk vele. Időt maguknak. Hogy teljesíthessék a miniszterelnök kérését, és ezzel együtt bizonyítsák, hogy micsoda szuperkatonák te-

remnek a galaxisban, akik miatt érdemes visszatérni a Köztársaság kebelére. Én is baromi kíváncsi vagyok, hogy mit fognak kezdeni százezer morcos gyíkkal!

A lány válaszként fanyarul elmosolyodott. Sosem mesélték el a helyieknek, hogy a Köztársaság kora véget ért, és már a Birodalom nevű szuperállam biztosítja a rendet és békét galaxisszerte. Bár a Birodalom a Köztársaság közvetlen jogutódja volt, teljesen felesleges lett volna zavaró információkkal súlyosbítani az amúgy is meglévő bizalmatlanságot. A testőr-pilóta felvetése lógva maradt a levegőben. A lánynak akadt még egy kérdése.

– Van valami híre Anna Sky hadnagyról?

A fickó ismét hátranézett, és sokat mondó pillantása bizonyította, hogy Rorsh informátorai megérték a pénzüket. Tudtak a kapcsolatukról.

– Amikor a szukuri mozgolódás elérte a kritikus szintet, minden rendőri egységet a szukuri negyed közelébe vezényeltek, alig maradt rendvédelmi kapacitás a város többi részén. Sky is kivonult, valamikor kora reggel. Többet nem tudok róla, mint ahogy a háromszáz többi rendőrtisztről sem.

– Induljunk! – adta ki a parancsot a lány megnyugtatónak elkönyvelve a választ. Anna tudott vigyázni magára. A sikló hajtóművei felsüvítettek, és a gép korát meghazudtoló kecseséggel az égbe emelkedett. A városban ugyan több mint félmillió lélek élt, ennek ellenére az út csupán néhány percig tartott. A belső kormányzati- és luxusnegyed épületeit maguk alatt hagyták, és feltárult előttük Karkoon látképe. Az űrkikötőt is magába foglaló belső negyed egy kör alakú mesterséges sziget volt, melyet egy ötven méter széles csatorna vett körül, felette küllő mintát formázón átívelő hidakkal. A csatornán kívüli lakó- és szórakozónegyedek kevésbé voltak impozánsak, de az összbenyomás még mindig egy elfogadható életszínvonalat nyújtó települést sejtetett. A külváros legmeghatározóbb épülete egy amorfnak tűnően fekete, piramis formájú torony volt. A sikló egyenesen afelé vette az irányt.

Habban egyetlen szót sem szólva vetkőzni kezdett. Hamarosan félmeztelenül ült a lány mellett. Kidolgozott izomzata valóságos műalkotásnak tűnt. Bőrén régi hegek fehérlettek. A férfi kopasz volt, mogorva vonásai a lányénál kétszer nagyobb testtömegével együtt tiszteletteljes külsőt kölcsönöztek neki. A hatást fokozandó egy sárgás csontmaszkot emelt ki a táskájából és illesztette az arcára. Shury felkuncogott. Habban eltűnt, és helyét a Csontarcú vette át. A Csontarcú egy héttel ezelőtt feltűnt ismeretlen gladiátor volt, aki Karkoon egyik illegális alvilági veremharcában brutálisan kivégzett egy szukuri hímet. Az ellenfele kisebbfajta híresség volt a gyíkok körében, egy kőkemény harcos, így halálának gyorsan híre ment. Bár az akkori küzdelmet Habban is megsínylette, a terv szerint ezúttal másként lesz. Shury és csapata cifra helyekre tévedtek, és változatos álcákat vetettek be a Szívtipró utáni hajsza során, és itt volt az ideje, hogy újra elővegyék az akkori inkognitójukat.

A lány a kezébe vette az ülése mellett heverő tűvető mesterlövészpuskát és ellenőrizte a mechanizmusát. Mindent rendben talált, elégedetten dorombolt. A fegyver a saját készletükből származott, a White Claw-ról hozatta el. A belevaló töltény már más lapra tartozott, azt a helyi rendőrség ellátmányából kapta. Fajspecifikus nyugtató volt benne, szukurik elleni rendőrségi fellépések esetére készítették.

A lány egy adathengert halászott elő a mellénye zsebéből, és a csettintésére hátrasandító rendőr felé dobta. A fickó könnyedén elkapta.

– Töltse be a külső holoprojektorba. Teljes hangerőn. Ugye, van ilyen a gépen?

– Persze, ahogy hallottam, kifejezetten ilyen járgányt kértek. Mi van rajta?

– Hívjuk provokációba ágyazott csalinak.

A Karkoon egét hasító rendőrségi sikló alatt egy legalább ötméteres hologram kelt életre. Az éles mozgóképen egy félelmetes csontmaszkot viselő ember férfi harcolt egy hatalmas szukurival. Az ember egy kecses kardot, míg a gyík egy széles pengéjű bozótvágót lóbált. Mindketten megviseltek voltak, nyílt sebeikből vért csordogált. A szukuri az ízelt pikkelyezésű farkát rúgóként használva előre lendült,

üvöltése valóságos hangrobbanásként csattant. Shury biztos volt benne, hogy az alattuk elsuhanó házak ablakai ripityára robbantak. Az óriás emberalak némán kitért a brutális erejű támadás elől, és meglendült kardja markolatig merült a lendülettől tovább sodródó gyík oldalába. A szukuri megtorpant, éles fogakkal teli szája tátogni látszott, majd egy mély hörgés követően a teste lehanyatlott, alkarnyi nyelve kigördült a szájából. A Csontarcú mellé lépett, kitépte a kardját a mozdulatlan testből, majd ugyanazon mozdulat folytatásaként levágta a legyőzött hosszúkás fejét. Kardjának hegye szikrákat hányt a padlón. Megmarkolta a szukuri nyelvét, és a feje fölé emelte a fejet, melynek nyakcsonkjából még bőven ömlő vér beterítette a felsőtestét. A hologramon láthatatlan közönség üdvrivalgása mennydörgésként csapott fel. A kép kimerevedett és másodperceken át vibrált, majd eltűnt egy pillanatra, hogy aztán a felvétel ismét az elejéről induljon.

A végtelenített hurkot ötször játszották le, mire a Fekete Piramis fölé értek. A sikló ajtaját kinyitva Shury kíváncsian nézett le. Néhányszáz méterrel alattuk egy több tízezer egyedből álló tömeg forrongott. A Piramist teljesen körülvették a szukurik. A gyíkok nagyobbak és erősebbek voltak, mint egy ember, és ez még a szukuri nősténye kre is igaz volt. Karkoon őslakosai voltak, primitív patriarchális társadalomban éltek, bár egészen komoly tehetséget mutattak a mechanikai gépészet és a műszerészet terén. A Karkoonra érkező hajótörött expedíció eleddig békében tudott élni velük, sőt be is vonták Karkoon városának felépítésébe és működtetésébe őket, de ahogy a lány most az alatta hullámzó tömeget nézte, egy ősi vadsággal fertőzött barbár hordát látott, nem civilizált lényeket. A szukurik fel voltak fegyverkezve, többségük kezében közelharci fegyverek voltak, de akadtak bőven sugárfegyverek is. Az évtizedek során a migráns Köztársaságiaktól eltulajdonított lézervetők és sugárpisztolyok csillantak meg kéken itt-ott a karmos mancsokban. Shury várakozásával ellentétben a gyíkok nem kezdtek el lőni rájuk, bár mélyen hörgő üvöltésük még a kivetített jelenet hangját is elnyomta. A provokáció minden bizonnyal célt ért. Tudván, hogy milyen őrültségre készülnek, Shury izgatottan csócsálta a nyelvét és nyalogatta az ajkait.

A gúla formájú épület lépcsőzetes oldalfalai feketén csillogtak, az építőanyagként használt kőzet márványszerűen sima volt. Első pillantásra nem is vette észre, de aztán tudatosult benne, hogy néhány lépcsőnyi magasságban, mely a valóságban vagy tíz métert jelentett, egy nyílás sötétlett a Piramis oldalán. A szukuri tömeg éppen ezen nyílás közelében kezdett el szétválni, és hamarosan egy legalább harminc méter átmérőjű üres kört formázott. A körbe egy hatalmas termetű szukuri hím sétált be. A barnás színben tündöklő pikkelyes test számos pontján fém bukkant elő a lény bőre alól. Ezek a kibernetikus beültetések részben páncélzatként fedtek be egyes testrészeket, mint a szukuri döbbenetesen széles mellkasát és homlokát, részben teljesítményfokozó mechanikáknak látszottak. A szukuri mindkét alkarja könyöktől lefelé fémből volt, hosszú farka acélgyűrűk tekergőző kígyójaként hányt szikrákat, amint végigkarcolta a Piramist körülvevő sziklaalap felszínét. Shury a kérdőn felé néző pilóta felé biccentett, aki alacsonyabbra eresztette a gépet, egyúttal kikapcsolta a holoprojektort. Az ereszkedésük vagy ötven méterrel a kialakult üres kör felett állt meg.

– Maradj életben! – búcsúzott Shury Habbantól.

– Célozz jól! – javasolta Habban, majd a sikló bejárata melletti csatlakozóba illesztette szerszámövének kötelét, aztán jobb kezét kardjának markolatán tartva, profin kivetette magát a járműből. Néhány másodperc alatt megtette a távolságot, és a végén tökéletes ütemérzékkel lassítva magát a körbe ért, csizmás talpa hangosan csattant a kőnek.

Ezernyi dühös szukuri üvöltött fel, és minden szempár a Csontarcúra szegeződött. Shury beljebb húzódott a siklóba és célra emelte a puskájának csövét. Úgy kellett lőnie, hogy a gyíkok ne láthassák beavatkozási szándékát. Röviden vakkantott utasításai nyomán a pilóta azonnal oldalra billentette a gépet, és kissé szélre is vitorlázott, remek lővonalat biztosítva a lánynak. A szukuri harcos mindkét kiberkezében egy-egy széles pengéjű és félelmetes kinézetű kardot lóbált. Éles fogakkal teli szája üvöltésre nyílt, majd a szelvényezett farkával adva magának kezdőlökést, Habban felé lendült. Méretei ellenére félelmetesen gyors volt. Habban az utolsó pillanatban védte maga elé tartott

kardjával a két fegyver együttes csapását, felsőtestének izmai pattanásig feszültek, de így is legalább egy méterrel hátrébb taszította a túlméteres szukuri. Vérszomjas üvöltés harsant több ezer gyík torkából. Shury lőtt. Biztos volt benne, hogy nyakon találta a lényt, de az önbelövő mechanizmussal felszerelt méregtartályban végződő tű okozta fájdalom aligha tűnt fel a szukurinak, főleg ha az netán még serkentőszerek hatása alatt is állt. A gyík újra és újra támadott, hatékonyan hátrébb szorítva Habbant, aki az első harminc másodpercben csak védekezni tudott. És ezzel a rövidke előjátékkal véget is ért a küzdelem Habban szempontjából kritikus szakasza.

A szukuri gyors volt, de közel sem eléggé. Csapásai brutálisak voltak, kiberfarkát titkos fegyverként használva időnként váratlan szögekből csapott vele előre, mozdulatai mégis darabosnak és valamiként lomhának tűntek. A Csontarcú mozgásának harmóniája egy másik ligát idézett. Habban védekezett, eltáncolt, majd azonnal támadott. Kardjának hegye minden egyes ellentámadással egyre közelebb suhant a szukuri testéhez. Kíméletlen precizitással és türelmesen, de ellenfelének egyetlen másodperc pihenőt sem adva, szisztematikusan verte szét a jóval nagyobb termetű lény védelmét, és hamarosan elkövetkezett a pillanat, amikor a pengéje húsba vágott. Négy vérző sebet nyitott a szukurin, amely dühösen fröcsögve támadott vissza, védtelenül hagyva a fejét. Habban pengéje egy gyönyörű ívű csavart szúrással áthatolt a két kard között és a lény nyakába mélyedt. A szukuri kitátott pofával üvöltött, kardjait a feje fölé emelte egy gyilkos csapáshoz. A kardokat tartó kezek erőtlenül hanyatlottak le, amikor Habban következő támadása elegáns egyszerűséggel elválasztotta a gyík fejét a törzsétől. Az acélhomlokú koponya fémes csattanással csapódott a padlónak. A százötven kilós test néhány másodperccel később követte. Alig egy percig tartott az ütközet. A kört alkotó gyíkok hordájára döbbent csend telepedett.

Bár Shury nem sok pozitívumot tudott felhozni a szukurik kultúrájának védelmében, azt boldogan konstatálta, hogy ismereteik helyesek voltak. A gyíkok barbárként viselkedtek, de továbbra is jellemezte őket valamiféle primitív erkölcsiség. Ennek részét képezte a győztesek

tisztelete, mely ugyan a lány szerint alighanem puszta félelemből táplálkozó erény volt csupán, de a végeredményt tekintve mit sem számított. A szukurik döbbenten néztek legyőzött vezérük fejetlen hullájára, és egyelőre nem mozdultak. Eljött a pillanat. A mesterlövészpuskát hátrahagyva, lőfegyverekkel és karddal felszerelkezve maga is lecsúszott a földre. Habban a levágott gyíkfejhez lépett, és a koponya tetejéből kiálló tarajnál fogva a magasba emelte. Ezernyi szukuri kezdett észvesztően kaotikus sziszegésbe.

– Gyorsan! Nem tudjuk, meddig tart a bizonytalanságuk! – suttogta Shury Habbannak, aki a fejet maga elé tartva a Piramis felé indult, a lány pedig közvetlen közelről követte. A falig tartó ötven méteres távon az ott várakozó gyíkok engedelmesen folyosót nyitottak számukra, néhány, a többinél is ráncosabb, hajlott hátú szukuri irányításával. Ezek nem hordtak fegyvert, és a mozgásuk alapján Shury úgy gondolta, ők lehetnek a faj bölcs öregjei. Zavartalanul jutottak el egészen az épület faláig, ahol egyetlen öreg állt. Szemei sápadt fehérek voltak.

– Csak a mesterek és küldötteik léphetnek be! – sziszegte az öreg gyík. Villás nyelvével nehézkésen formálta a közös nyelv szavait, de meg lehetett érteni.

– A Csontarcú legyőzte a kiválasztott vezéreteket! A mesterek küldték! – válaszolta Shury megmarkolva a pisztolyát. Nem sok kedve lett volna aközben falat mászni, hogy közben százezer szukuri rohan utána és lövöldözik rá, ugyanakkor egy félhalott gyík aggastyán sem állhatta az útját.

– A mesterek küldötte már belépett! – közölte a gyík ünnepélyesen. Shury izgalma még magasabbra csapott. Merdon már odabent van, nincs vesztegetni való idejük!

– A mesterek joga eldönteni, hogy hányat küldenek! A Csontarcú bizonyította érdemét. Állj félre! – replikázott dühösen a lány.

– Hát te?

– Én vagyok a küldött ágyasa. Mindenhová magával visz. Ölés után mindig kúrni akar – válaszolta Shury, és kezdte nagyon idegesíteni az akadékoskodó gyík. Felkészült rá, hogy a mesterek nevében kivégezze, de szerencsére nem kellett megölnie. Az öreg lehajtotta a fejét.

– A küldött döntése. De élve csak ő juthat ki. Aki érdemtelenül lép be, az elpusztul!

– Legalább jól megbasznak még egyszer, mielőtt megdöglök. Küldött, induljunk!

Ahogy mászni kezdtek, Shury magán érezte Habban rosszalló pillantását. Gondolatban megvonta a vállát. Ennyit megérdemelt a másik, amiért azon ritka férfiak közé tartozott, akiket még Shury sem tudott elcsábítani.

Halott holohalak

A folyosó falát egy nagyon idegen formavilágú kultúra művészeinek a faragványai díszítették. A hátborzongató mintázatokat pontosan illeszkedő kövekre vésték, ezek alkották a padlót és a plafont. A fekete ásvány nagyon tartósnak bizonyult, az élek sehol nem koptak el, pedig az épület évezredek óta állt. Tíz méterenként félgömb alakú világítótestek bukkantak elő a kövekből és teremtettek sápadt, de még éppen elégséges fényt. Síri csend honolt, így a folyosón haladók minden lépése és talpuk minden csusszanása kényelmetlenül hangosnak tűnt. Ketten voltak, éppen elférték egymás mellett.

Habban lazán maga elé tartott karddal lépkedett. Oldalfegyvere a tokjában pihent, idebent eleddig haszontalannak bizonyult. Nem sokkal korábban egy teremnyi ősöreg droidon kellett átvágniuk magukat. A gépek tömpe lábakon topogtak és hengeres testükből féltucat kar állt ki, melyek végén búgó körfűrészek és fehér fénnyel izzó lézerszikék nyúltak a két látogató felé. Bár sokan voltak, de ellentétben az építőanyaggal, az idő vasfoga alaposan elbánt velük. A droidok fele egyáltalán nem működött vagy képtelen volt megmozdulni, még a harcképesek is lassúak voltak, illesztékeikből szikrák pattogtak. Testüket azonban a falakat alkotó ásványhoz hasonlatos anyag alkotta és a lézerpisztolyok lövedékei ártalmatlanul

csúsztak le róluk, hogy aztán néhány ide-oda pattogás után végül teljesen elnyelődjenek a falakban.

A sugárfegyverekkel ellentétben Shuryék kardjai nagyon is jól funkcionáltak. A zümmögve életre kelő vibropengék a páncélzatot ugyan alig karcolták, de játszi könnyedséggel vágták át a mechanikus karokat, vagy éppen hatoltak bele a droidok testébe az itt-ott feltűnő csatlakozónyílások és szemként funkcionáló vizuálszenzorok üregein át. Oggoraiként mindkét felfedező hordott magával kardot, melyet használni is tudott, így a kortól rozsdálló droidok nem jelentettek számukra komoly kihívást. Egyik a másik után vált működésképtelenné sűrű füstöt okádva. A két ember köhögve és fuldokolva vágott át a termen, és egy falba csúszó kőajtón áthaladva érkezett meg erre a folyosóra.

Shurynak nem különösebben fűlött a foga ahhoz, hogy az archeológiai leletnek is beillő, ismeretlen rendeltetésű épület bendőjében egy letűnt civilizáció által épített droidokat gyilkolva kalandozzon, de a körülmények kényszerítő ereje ellen semmit sem tehetett. Merdon minden bizonnyal idebent tartózkodott most is, bár eleddig nem találták nyomát. A Piramis folyosói rendszeresen elágazva labirintust alkottak, és a tüdőégető droidokkal lezajlott találkozás alapján csapdák is akadtak. Shuryt kicsit bosszantotta, hogy nem kérdeztek rá a szukuri öregnél a belépő küldött kinézetére, de tízezernyi dühös gyík csaholása az ember sarkában nem segít a minden részletre kiterjedő kihallgatások lebonyolításában. Amúgy sem volt jelentősége annak, hogy ki lett Merdon utolsó áldozata. A szellemnek ez lesz az utolsó gazdateste.

Egy derékszögű kanyar után újabb ajtó állta az útjukat. Mellette a falban egy kis mélyedés derengett, hasonlóan a korábbiakhoz, ez lehetett az ajtónyitó konzol ősi megfelelője.

– Kíváncsi vagyok, mikor mutatják meg magukat a híres mestereid, Mazzed küldött! – ironizált Shury, miközben az ajtó két oldalára soroltak, és a fegyvereiket megemelték.

– Itt lennének? – kérdezte Habban flegmán.

– A szukurik vallásának istenei, és több mint valószínű, hogy ennek az épületnek az építői. Ha csak fele olyan hiúk voltak, mint egy átlagos oggorai építész, akkor hamarosan a pofánkba nyomják önhittségük minden morzsáját – vigyorgott a lány.

– Ne becsüld le a szellemeket, Shury! Merdon is az.

– Legalább már van rutinuk a világból való kidöglésben! – vakkantotta Shury nagy önbizalommal és karcos éllel a hangjában, majd tenyerét a mélyedésbe illesztette. Az ajtó megremegett és a falba csúszott. Egy terem tárult fel a szemük előtt, melynek a közepén egy félkör alakú emelvény magasodott. Az egész helyiség egy félbe vágott gömböt formázott, a falait ostromló sápadt fények úgy nyelődtek el benne, hogy Shury szeme fájni kezdett. Mintha a padló és a plafon is folyamatosan mozgott volna, mintha fekete árnyindák tekeregtek volna a fejük felett és a lábuk előtt is. A valóságban azonban nem volt ott semmi, így rövid kivárás után a terembe léptek. Az ajtó magától zárult mögöttük, és amint a döndülés visszhangja elhalt, fények gyúltak az emelvény fölött. Három, egyenként két méter magas köpenyes alak materializálódott a szemük előtt, alakjukat remegő, vöröses fénycsíkok alkották. Testük rejtve maradt a köpenyek alatt, de fejük formája nagyon jellegzetes volt. A plafon felé törő kúp alakú koponyájuk alsó részéből oldalirányban növő páros kocsányokon dülledt szemek bámultak az érkezőkre. A sosem látott faj egyedeinek arcát két lyukszerű orrnyílás és ráncos ajkú hegyes fogakkal bélelt száj rondította még inkább el. Rusnya dögök voltak, és Shuryt leginkább Mon Calamarikra emlékeztették.

– Holohalacskák – kezdett volna bele Shury oggorai nyelven egy Habbannak szánt feszültségoldó poénba, de a három hologram egyszerre szólalt meg az egész termet betöltő zengő hangon, méghozzá oggorai nyelven. Ez a tény azonnal Shury torkára fagyasztotta a szót. Nemhogy ezen a bolygón, de az egész szektorban nem illett volna senkinek sem akadnia, aki beszéli szülőbolygójuk nyelvét. Különösen annak a fényében, hogy amikor ezeket a hologramokat installálták, még Oggora népe és nyelve a mai formájában nem is létezett. Persze nem hagyhatta, hogy egy efféle trükk megzavarja.

– A Végtelen Birodalom elenyészett, de öröksége örök. Ki méltó rá, részesedhet belőle. Mi az óhajotok? – kérdezték az alakok, és Shury összenézett Habbannal. Valahogy túl kellett jutniuk ezeken az ősi hologramokon, és mint általában most is, a lánynak kellett vinni a szót. Habban átlag feletti intelligenciája ellenére sem volt a szavak embere.

– Arak Merdon hulláját szeretnénk, ezüsttálcán felszolgálva, ha kérhetjük – válaszolta mosolyogva Shury. Mindig is szórakoztatnak találta, amikor droidoknak, meg korlátozott intelligenciájú komputereknek adhatott zavarba hozó inputokat. Ismét meg kellett lepődnie. A halfejű alakok kánonja ércesen csendült fel.

– A hiúság és édestestvére a fennhéjázás hiba, mert eltérít az igazi céltól. A bosszúvágy nem hatékony, és önpusztító motiváció. Jó a szolgáknak, de alacsonyrendű a mestereknek! Ha ezeket követed, a Névtelen fog lakmározni a lelkeden!

Shury szája pengevékonyságúvá húzódott. Legkevésbé sem tetszett neki, amit a halfejűek közöltek vele. A következtetést már levonta, miszerint a hologramok többek voltak, mint aminek látszottak. Valamiképp beleláttak a fejébe és olvastak elméjében, ez pedig a galaxis bármely nősténynél heveny hisztériás rohamot okozott volna. Ebből származhatott az oggorai nyelv ismerete is. Egyszerűen kiemelték a fejéből a számára legbensőségesebb kommunikációs formát. Mindezek tetejébe Shury ki nem állhatta, ha kioktatták. Pláne rég döglött, memóriakristályokba írt tudatsémájú madárijesztőktől volt vérforralóan bosszantó ez a viselkedés. Nagy levegőt vett és csak azután válaszolt, hogy sikerült kissé megnyugtatnia önmagát.

– Átfogalmazom. A történelmi, valamint politikai szükségszerűség kedvéért kénytelenek vagyunk megszüntetni egy toxikus szellem ámokfutását, és ezt szeretném bedobni a közösbe, mint legkedvencebb óhajomat. Merdon teljes és végső megsemmisülését szeretném. Nagyon.

A válasz nem váratott magára.

– Békével vagy szenvedéllyel érkeztetek?

– Mindent elsöprő szenvedéllyel! A részletekbe most nem mennék bele.

– Sorsotokról a Névtelen fog dönteni! – válaszolta a kórus, majd mindhárom alak másodpercek leforgása alatt elenyészett. Shury kérdően nézett Habbanra, aki megvonta a vállát. Ez eddig elég furcsán alakult. Shury arra számított, hogy a hologramok emelvénye mögött egy ajtó nyílik, de ehelyett remegni kezdett a padló, méghozzá egyre erősödő intenzitással. A két birodalmi óvatosan hátrébb lépve várta a fejleményeket. Az emelvény közepe meghasadt, és egy függőleges akna nyílt belőle. Az aknában feltűnt valami, és amint a rengés erősödött, egy kúpos fej csúcsa látszott. Méltóságteljes lassúsággal, mélyen rezgő remegéstől kísérve egy fekete kőszobor emelkedett ki az emelvény talpazatából. A szobor legalább négy méter magas volt és a triumvirátus tagjaihoz hasonlatos lényt ábrázolt. Azonban ez az egyed köpeny helyett ismeretlen művészeti stílusban díszített páncélzatot viselt, háromujjú kezeivel a földbe állított pallos markolatát tartotta. A szobor hangos nyikorgás közepette állapodott meg az emelvényen, koponyájának csúcsa majdnem a plafont súrolta. Néhány másodpercnyi szünet után fény lobbant, és a szobor egészét vöröses fény futotta körbe, mely látszólag életre keltette a hatalmas fejet. A kocsányokon lógó szemek megmozdultak és az emberekre irányultak, a fűrészfogas fogakkal teli száj beszélni kezdett. Üvöltő hangerejű oggorai beszéd töltötte be a termet.

– Uraltam a galaxist! A hadurak egyike voltam! Száznál több rendszer nyögte hatalmam, és milliárdnyi rabszolga suttogta áhítattal és rettegéssel a nevem! Kapuink átszőtték az ismert világot, hadihajóink bejárták az űr rejtett szegleteit! Ami volt, meghatározza azt, ami van! Ami van, az vezet ahhoz, ami lesz. És amikor a jövő és a múlt egybeolvad, és lerázván börtönöm bilincseit újfent élni fogok, a galaxis megismeri a valódi nevemet! Akkor halhatatlan istenné válok! Miért gondoljátok, hogy elfogadlak benneteket a jelenben, hogy a jövő öklei legyetek? Mit tesz benneteket méltóvá a szolgálatomra? – mennydörögte a szoborra vetített hologram, és Shurynak a fülére kellett szorítania a kezét, hogy be ne szakadjon a dobhártyája.

Ezt a jelentős kellemetlenséget leszámítva az óriás hal egészen szórakoztatónak bizonyult. Shury nem az a fajta lány volt, akit zavartak

volna mások idétlen passziói, és még a színpadiasságot is kedvelte egy bizonyos szintig. Ugyanakkor az ősöreg, magát mindent tudónak tartó, értelmetlen és zavarodott bölcsességeket szajkózó, régen halott, de önmagát még élőnek, csak éppen bebörtönzöttnek tekintő holoramoktól, azért ki tudott akadni. Annak azért nagyon örült, hogy a holoramoknak legalább nem volt szaga. A tengerillatot kedvelte, de a halbűzt egyáltalán nem. Továbbá volt valami megmosolygtatóan szánalmas a lény hencegésében. A Palpatine vezette Birodalom bármely moffja nagyságrendekkel nagyobb területek felett rendelkezett, mint száz rendszer, és a galaxis rendjét alig néhány évtized alatt sikerült megszilárdítani. Bármit is képzelt a hallény a világról, tudása réges-rég elavulttá vált.

– Tudatlanságod nem mentség! – szólalt meg a hologram ismét, és Shury térdre zuhanva zihált, hogy a fejébe hasító hangerőrobbanás okozta fájdalmat el tudja viselni. – A múlt és a jövő összefolyik. Ami volt és fennen ragyogott, az újra lesz. A szenvedély szikrája elhozza az igazi Végtelen Birodalmat, és minden, mi egykor fellázadt, a rettegés poklában fog örökkön szenvedni! Addig is várok, és az ide tévedő, a hatalom útját járó, de azon elbukó hamis küldöttek lelkén falatozok! Elbuktok, vagy méltók lesztek a szolgálatra? Kezdődjék a próba!

Shury legszívesebben hangosan felröhögött volna, annyira nevetséges és bohózatba illő volt a hal minden szava, de csak egy vicsorra emlékeztető félmosolyra futotta, mielőtt az ellenállhatatlanul ráboruló sötétség körülölelte.

A folyosó nyílegyenes volt és ugyanazon fekete sziklából vájták, mint az egész Piramist. Sötétség vette körül a lányt, de valahol a távolban fény pislákolt. Arrafelé tartott. A fénykört részben egy alak sziluettje takarta ki. Shury előhúzta a kardját, és óvatosan lépkedett tovább. Ahogy közelebb ért, úgy vált az alak egyre felismerhetőbbé. Shury végül alig néhány méternyire tőle döbbenten torpant meg. Vele szemben egy tízéves forma sötét hajú kislány állt, enyhén vágott, szépen ívelt szemeit Shuryra függesztette. Jól ismerte azt az arcot. Gyerekkorában minden tükörből ezt nézett vissza rá. A két Shury másodpercekig állt

szemben egymással, de mielőtt egyetlen szó is elhangozhatott volna, a folyosó falai lángra kaptak. Dühösen sistergő, sárga és vörös lángok lobogtak és csaptak ki a fal síkjából, közelségük elviselhetetlen forróságot keltett. Mindkét Shury sikoltva lépett hátra egyet. A kislány blúzának egyik ujja lángra kapott, a gyermek zokogva és sikoltozva tépte le az égő textilt a testéről. Rémült, fájdalomtól és könnyektől vörös szemekkel sikoltott Shuryra.

– Engedj át, fordulj meg, hagyd, hogy átmenjek!

– Persze, gyere, elférünk egymás mellett! – válaszolta a lány, amint az ő mellénye is lángra kapott, és sosem érzett borzalmas kín mart a húsába. Kétségbeesett gyorsasággal tépte le magáról a ruhadarabot. A folyosó távoli végén tovább hívogatta a lidércfény. Valamiképpen tudta, hogy neki oda kell eljutnia.

– Nem, fordulj meg! Menj vissza! Kérlek! – visította gyerekkori énje, és térdre rogyott. Közben a haja is lángolni kezdett, pulzáló égéshólyagokat növesztő kezével próbálta oltani a fejbőrét égető tüzet.

– Nem érted, kicsikém, mindketten mehetünk a dolgunkra, elférünk!

A kislány talpra szökkent, és eltorzult arcalt rohant Shurynak, még mindig lángoló fejével öklelve bele a gyomrába. Shury megragadta a gyerek vállát, és megpróbálta maga körül megpördítve tovább lódítani, de keze mintha a gyerekhez tapadt volna. Együtt lángolt a keze és kiskorú énje. A kislány arcát tűz fonta körbe. Iszonytató fájdalom tépte Shury testét is, amint borzadva nézte, hogy a gyerek arca gyorsan vörösödik és ráncosodik, szemgolyói kipukkannak, selymes bőre folyékony tűzként mállik le előbukkanó koponyacsontjáról. A pokoli jelenetet egy mindent elsöprő hangrobbanás szaggatta széjjel, amint a Névtelen hisztérikusan öntelt hangja vált a létezés szövetévé.

– Csak az Erő számít! A cél felé törekvés bármi áron! – dörögte a hang. Shury egy sötét kútba zuhanva elveszítette a képességét arra, hogy akár csak önmagában is megjegyzéseket tegyen. A történteket annyira intenzíven élte át, hogy egy pillanat alatt megváltozott a véleménye. Ez nem játék volt. Ez itt élet és halál kérdésévé vált. Meg-

próbálta megacélozni magát és feleleveníteni a célt. A Szívtiprónak pusztulnia kellett!

Egy turbóliftben állt, Mazzed hadnagy társaságában. Shury döbbenten nézett végig magán. Sötétszürke egyenruhája kifogástalan volt, mellkasán kék és vörös téglalapok formájában egy sorhajókapitányi rangjelzés tündökölt. A lift ajtaja kinyílt és Shury előre masírozott, hamarosan adatgödrök közötti emelvényen haladva. Az egész szemközti falat elfoglaló átlátszó falon túl az űr látszott milliónyi hunyorgó csillaggal, valamint egy kékes színben játszó bolygóval. A fedélzettiszt példás mozdulattal tisztelgett és hangosan felkiáltott:

– Kapitány a hídon!

Shury az ablakhoz vonult és megszemlélte az odakint ragyogó bolygót, ami azúr gyöngyként függött a bársonyfekete háttér előtt. Szinte egész felszínét víz borította, egy bolygó méretű gyönyörű óceán, csupán itt-ott lehetett szigeteket és szigetcsoportokat szabad szemmel is látni. Ezek formája és elhelyezkedése nagyon is ismerős volt. Oggora felett lebegtek.

A fedélzettiszt Shury mellé lépett.

– A lázadó bolygó védelmét megsemmisítettük! Se flotta, se pajzs. Az admiralitás azonnali és teljes körű erődemonstrációt akar. A turbólézer-célvezérlők megkapták a szigetek koordinátáit. A tüzérparancsnok szerint két óra alatt végzünk. Ennyi kell egy Imperial csillagrombolónak, hogy a tengerbe lője ezt a párezer szigetecskét. Az ön parancsára várnak, kapitány!

Shury megrendülten állt és Habbanra nézett. A férfi egykedvűen bámult vissza rá. Nem biztatta semmire és nem is akarta lebeszélni semmiről. Az ott lent a szülőbolygója volt. Oggora, a magányos ékkő, az oggorai nép hazája. Egy szigorú etikai kódex szerint élő harcias népé, mely hűséget esküdött a Császárnak és önként és örömmel ajánlotta fel fiataljait, hogy azok a Birodalom hadseregének és haditengerészetének a kötelékébe lépve biztosítsák a galaxis békéjét. Egy népé, mely tehát szembefordult a Császárral és elárulta őt. Shury ajka kegyetlen mosolyra húzódott. Gyűlölte saját népét, a bolygót, a szige-

tek városait. Ő nem egy nemes lányaként vagy egy kereskedő védett és óvott virágszálaként született és nőtt fel, hanem egy kuplerájban, megtapasztalva mindazt, amit soha egyetlen gyermeknek sem lett volna szabad. Ennek a bolygónak a kultúrája és erkölcsisége mindezt megengedte. Megérettek a pusztulásra.

– Minden ütegnek, tűz! Azt akarom, hogy forrjon az egész óceán!

A hirtelen minden illúziót elfedő és lelkének egészét elborító szavak ereje továbbra is kínként csapott át rajta, de mintha már csillapodott volna őrült hevületük:

– Mindig előre tekinteni! A múlt eljön, mikor az idő kereke körbefordul, de az emlékek haszna csak addig terjed, míg a szenvedélyt szítják! A láncok elszakadnak, a jövő elérkezik! De csak a győztes számára!

Győzelmi konzekvenciák

Egy meredeken lejtő folyosón tértek magukhoz. Bár kicsit kótyagosak voltak, de hamarosan mindketten stabilan álltak és a gyér fényben meglepetten néztek egymásra. Sértetlenek voltak ugyan, de Habban húzta a bal lábát, szemei be voltak esve, mint aki nagyon ki van merülve, Shury pedig fájdalmasan égető érzést érzett a vállában.

– Látomásaim voltak – közölte a lány. Hangjában nyoma sem volt már a korábbi arroganciának. Bár továbbra sem tekintette tárgyalóképes partnernek az ősi halfejű fickót, el kellett ismernie, hogy a trükkjei működtek. Nem akármilyen érzelmeket váltott ki belőle az imént átélt lelki utazás.

– Kiirtottad a népünket – mondta Habban kijelentő hangsúllyal. Shury döbbenten nézett rá egy pillanatig, de hamar aktiválódtak a tanult mechanizmusok, és arcára csalafintán bájos mosoly költözött. Az ő beismerése nélkül Habban sosem lehet biztos abban, hogy közös élményt éltek át.

– Csak álmodtad, mucus! Ha elmondanám, te mit tettél az én álmomban, többé nem mernél a szemem elé kerülni!

Habban szokásához híven vállat vont, és egyik kezében karddal, a másikban pisztollyal lefelé biccentett.

– Biztos, hogy már jóval a föld alatt vagyunk. És valaki vár ránk – közölte.

– Fejezzük ezt be. Kurvára ideje!

Több száz méteren át haladtak lefelé, az út nagy részét majdnem teljes sötétségben téve meg. A lámpák itt jó, ha harminc méterenként világítottak. Elégségesek voltak ahhoz, hogy ne ütközzenek neki folyamatosan a falnak, de saját cipőjük orrát már nem mindig látták. A folyosó végül egy hatalmas és természetes üregbe torkollott, mely mintha csak egy zárványa lett volna a Piramist alkotó kőzetnek. A szabálytalan alakú barlang határai belevesztek a sötétségbe. Elszórtan itt is félgömb forma lámpák adtak némi fényt. A helyiség méretei és formái azonban aligha érdekelhették volna kevésbé Shuryt. A bejárat torkolatától mintegy ötven méternyire egy magányos alak állt türelmesen várakozva, éppen az egyik lámpa fénykörében.

Az alak ember volt. Egy magas nő rövid szőke hajjal és hanyag testtartással. Shury zavarodottan nézett rá. Jól ismerte ezt az alakot. Anna mosolygott, és az a mosoly nem is lehetett volna iszonytatóbb. Természetellenesen széles volt, mintha görcs rántotta volna vigyorba az arcát. Mesterségesen kék szemei ezúttal beteg sárga fényben izzottak. A nő testét félig megégett rongyok takarták csupán, karjairól és lábairól sok helyütt lefoszlott a bőrt imitáló borítás, felfedve az alatta dolgozó mechanikus alkatrészeket, csavarokat, fogaskerekeket, merevítőket. Shury fulladozó hangot hallatott, ahogy hirtelen gyomorsavval kevert epe lepte el a száját. Első érzése az iszonyat volt, az a fajta rádöbbenés, amikor a fronton egy friss lövést kapó katona realizálja, hogy éppen kiömlenek hasüregéből a belei. A második lelki csapás szívbe hatoló fájdalomként jelentkezett. Shuryt sosem lehetett azzal vádolni, hogy tiszta érzelmek fémjelezte mély kötődést alakított volna ki katonatársaival vagy szeretőivel, de Annát kifejezetten kedvelte. És így a harmadik és negyedik hullám szinte egyszerre érkezett. A szo-

morúság gyorsan a veszteség fájdalmává, az pedig pillanatok alatt fojtogató dühvé alakult.

– Te rohadék! Pont őt? – sziszegte fuldokolva. – Te elvetemült, bestiális szörnyeteg! Elvetted a kedvenc játékomat! Ezt megbánod! – süvítette teljesen feleslegesen fenyegetve ellenségét. A következő pillanatban már teljes sebességgel rohant, arca eltorzult a haragtól fűtött gyűlölettől. A távolság gyorsan fogyatkozott közöttük. Nem is hallotta Habban kiáltását, és az Anna testébe bújt Szívtipró kárörvendő, beteg röhögése is csak tompán jutott el a füléig. Anna egyik kezében vörös fény villant, a másikat a közeledő Shury felé emelte, sárga szemében szikrák pattogtak.

Shuryt egy láthatatlan erő kapta fel és hatalmasat dobott rajta. A lány teste a plafonnak csapódott, tüdejéből kiszorult a levegő. Reccsenések bizonyították, hogy több mint egy bordája repedt el egyszerre. Némán zuhant a földre, partra vetett halként tátogva próbált meg levegőhöz jutni. Könnybe lábadt szemekkel látta, hogy Habban rohan el mellette, kardját maga elé tartva. Ugyanaz a fegyver volt, amit a Spark fedélzetéről tulajdonított el, miután megölték Merdon eredeti testét. Merdon kardja volt. Végre néhány csepp levegő jutott le a tüdejébe, és sípolva, fájdalmak közepette zihálva emelte fel a fejét. Anna-Merdon kezében egy vörös pengéjű fegyver lendült a magasba, hogy fogadja Habban támadását. Shury nem látott még ilyen szerkezetet, de hallott már róla. A Köztársaság korából való szakrális eszköz volt, melynek minden fellelhető példányát begyűjtött és megsemmisített a Birodalom a rájuk vonatkozó minden feljegyzéssel, holofilmmel és referenciával egyetemben. Egy túlméretes lézerszike volt az, vallási bolondoknak a használójára is veszélyes játékszere.

Habban kardja lecsapott. Anna-Merdon vad vigyorral védte a csapást. Habban vibropengéje szikrákat hányva húzódott vissza. A férfi hihetetlen sebességgel támadott újra és újra, váltva az oldalakat és a magasságot. Anna-Merdon precízen védekezett, kibernetikus végtagjainak illesztékeiből kék és sárga szikrák pattogtak. Shury sosem látott még ilyen brutális hatékonyságú technikát, amivel Habban nyomás alatt tartotta a rohadékot. Habban volt a legjobb, Merdon nem győz-

hetett. A testrabló bal keze ökölbe szorult és a levegőbe boxolt vele, mire Shury legnagyobb döbbenetére Habban egyszerűen odébb repült, mint akit egy légkalapács kapott oldalba. Megint a láthatatlan kéz! Merdon képességei az Erőben messze túlmutattak azon, amit Shury akár csak elképzelni is tudott. Efféle technikáról nem esett szó a kiképzése során, és nem is tartotta lehetségesnek. Pedig létezett, és maga is az imént tapasztalta meg pusztító erejét.

– Rád nincs szükségem! – üvöltötte Merdon Anna hangján, de valami embertelen, természetellenesen perverz mellékzöngével, és a továbbiakban mit sem törődve Habbannal, Shury felé indult. A lányban ismét fellángolt a düh. Merdon ennél személyesebbé már nem is tehette volna kettejük harcát. Feltérdelve előkapta a pisztolyát, és röviden célozva lőtt, háromszor egymás után.

Remek lövések voltak, az ereiben száguldó tiszta adrenalin a sérülései ellenére is a maximumra húzta az idegrendszerét. Mindhárom dózis egyenesen Anna-Merdon felsőteste felé tartott… és mindhárom lövést hárította amaz a vörös pengéjével. A visszafordított lövések közül kettő egyenesen Shury lábába csapódott volna, ha a lány az utolsó pillanatban nem gurul odébb.

– Lehetetlen! – hörögte a lány tágra nyílt szemmel bámulva Anna megszentségtelenített testét. Anna-Merdon egyenesen Shuryra meredt.

– Csatlakozz hozzám! Ketten bármit elérhetünk! Legyőzzük a Császárt, mi lehetünk a…

– Kurva anyád! – visította Shury és újabb lövéseket eresztett meg, de Merdon könnyedén hárította ezeket is, a padlóba és a plafonba irányítva őket. Ez a kis közjáték annyi haladékot adott nekik, hogy Habban ismét talpra termett és egyetlen szó, szitkozódás vagy akár üvöltés nélkül némán, de gyilkos céltudatossággal ismét Anna-Merdonnak rontott. A két kard, a méternyi lézer- és a sistergő kisülésektől övezett különleges vibropenge harca ismét fellángolt.

Shury is talpra kényszerítette magát és előhúzta a kardját. Nem lőhetett, mert Habban és Merdon olyan sebességgel forogtak egymás körül, hogy még ő sem kockáztatta meg társa baráti tűzbe kerülé-

sét. Nem volt kétsége afelől sem, hogy az ő hagyományos fegyvere mit sem ér Merdon lézerpengéje ellen. Egyetlen esélye az volt, ha sikerül a megfelelő pillanatban hátulról bevinni egy szúrást. Futva tette meg a közte és a harcolók közötti távolságot, majd bízva saját nem is akármilyen ösztöneiben, belépett a csatába. Anna-Merdon embertelen gyorsasággal pördült meg, és a vörös penge lehetetlen ívet leírva szelte át a Shury felé tartó távolságot. A lány vibrokardja szikrát hányva esett darabokra, a markolatba épített energiacella felrobbant, és Shury kézfejét apró izzó fémszilánkok terítették be. A lány a fájdalomtól sikoltva esett hátra, miközben Anna-Merdon ismét felvette Habbant és könnyedén hárította a kardművész cselsorozatát.

Hiába voltak ők ketten kimagasló harcosok és félelmetes páros, Merdon egy más szintet képviselt. A kezébe maró fájdalom, a közelgő vereség egyre bizonyosabbá váló tudata és Anna elvesztésének dühe megtöltötte Shury elméjét, és kifordította a lányt önmagából.

Emberinek alig nevezhető vinnyogó torokhangok hagyták el a torkát, amint mit sem törődve törött bordáival és vérző kezével, talpra szökkent. Sötét szeme a gyűlölet feneketlen kútjaként lángolt. Puszta kézzel vetette rá magát Anna-Merdonra, hátulról szökkenve a hátára. Mérlegelés és felismerhető gondolatok nélkül, az ölés vágyától vezérelve, lábait volt szeretőjének dereka köré fonta, éles körmeit a másik nyakába vájta.

Anna-Merdon első ízben a most zajló csatájuk közepette meglepődött. Talán nem számított rá, hogy a lány fegyver nélkül támad, talán a mindent elsöprő őrület tette Shuryt kiszámíthatatlanná számára. Mindenesetre megbillent, elveszítette az egyensúlyát. Habban csak erre várt.

A zümmögő kard Anna-Merdon mellkasába rohant, átütve a bőr alatti páncélt, a mellcsontot és feltépve az odabent dobogó szívet is. Shury hirtelen forróságot érzett, mintha kellemes meleg vízbe merült volna a jobb melle. Sóhajtani akart, de nem jött a levegő. Meglepetten lepillantott és látta, hogy egy, a húsába mélyedő penge köti össze Anna-Merdon hátát és az ő mellkasát. A gyilkos vágy pillanatok alatt foszlott semmivé, a lány szemei fennakadtak, és a világ elsötétült körülötte.

A szemét újra felnyitva hunyorognia kellett, olyan fényesen ragyogott az égen a nap. Combjait kellemes hőmérsékletű víz nyaldosta. Lábujjai puha homokba merültek. Térdig a tengerben állt, a közelben egy homokos tengerparton méregzöld levelű fák zöldelltek. Oggorán volt ismét, és nem volt egyedül. Tőle néhány méterre Arak Merdon nézett rá vissza. A férfi eredeti testében volt, markáns arcát csak árnyalatnyit csúfította el a pofájáról soha el nem tűnő cinikus félmosoly. A volt Omega Q-ügynök szép férfi volt életében, de amint Shury ránézett, még véletlenül sem gondolt testiségre. Szíve mélyéből gyűlölte ezt az alakot, aki elárulta a Császárt, nem volt hajlandó tisztességgel megdögleni, végül Annát is megölte, és minden valószínűség szerint magát Shuryt is. A lány kezei ökölbe szorultak. Egyiküknél sem volt fegyver, mindketten csak egy ujjatlan gyakorlót viseltek. Testük tökéletesen egészségnek tűnt.

– Nem akarlak megölni. Soha nem akartalak – mondta Merdon lágy hangon, és mélyen a lány szemébe nézett. – Mindig is egy dolgot akartam. Egyesíteni az erőinket. Te olyan vagy, mint én. Még bizonytalan ugyan, de hamarosan megérted. A Birodalom nem az, aminek hiszed. Az Omega Q nem ragadozókat képez. Éppen ellenkezőleg. Összegyűjti és láncra veri azokat, akikből több lehetett volna. Prédát csinál belőlük! Használja és eldobja őket. Ahogy engem. Ahogy téged is el fog! Gondolj csak a nevetséges mérgekre, melyekkel szerintük megnyitják az elmédet! A régi idők valódi harcosainak nem volt ilyesmire szükségük! Kezdetben talán segítségnek tűnik, amit tesznek velünk, de a valóságban ketrecbe zárnak, nehogy olyat tegyünk, amire nincsenek felkészülve. A Császár fél, sőt retteg tőlünk! Félti a hatalmát és az életét, a drágalátos Birodalmát!

– Te vagy a méreg, Merdon! Egy veszett áruló, egy fékevesztett gyilkos! Fegyverek vagyunk a jó szolgálatában, de te megtagadtad a közös ügyet és megvágtad a téged tartó kezet!

– Olyan szép vagy és okos, mégis olyan korlátolt és fanatikusan ostoba! – sziszegte Merdon. – Meg fognak ölni! Amint túlnősz rajtuk, rád küldenek egy retardált Omega Q-ügynököt, hogy találjon meg, majd érkezik egy Inkvizítor és bevégzi a feladatot! Rövid táv-

ra használt, feláldozható senki vagy! Nem építesz és nem teremtesz semmit, csak kiszolgálod Greejatus meg a többi udvaronc politikai játszmáit. Egy korcs idomított patkány vagy számukra, semmi több! Shury! Csatlakozz hozzám és változtasd meg a jövőt! Hallgass a Névtelenre, és add át magad nekem! Majd én tanítalak. Halhatatlan leszel, mint én, és együtt elpusztítjuk a Császárt!

Shury hitetlenkedve hallgatta Merdon eszement elmefuttatását, és megvetően megrázta csinos fejét. Hangja rekedten tört fel torka mélyéből.

– A Császár felszabadította a népemet, és célt adott nekem is! A Birodalom lett a klánom, és életemben először lett miért élnem! Miatta szabadultam ki a rabszolgaságból, és őt szolgálom! Te pedig megdöglesz végre! – sivította és sokadjára is Merdonra támadt, karmokká görbült ujjaival a férfi arca felé kapott. Együtt zuhantak a vízbe és merültek alá. A homokos fenéknek nyoma sem maradt. A két test egymás köré csavarodva kezdett süllyedni. Ujjak merültek egymás nyakába, térdek rúgtak előre, fehéren villogó fogak téptek egymás húsába. Merdon nagyobb volt és testének méreteinél fogva erősebb is, mint Shury, de itt a víz mélyén, ahogy a fenti nap megtörő sugarai misztikus fényárba vonták a vonagló testeket és a körülöttük keringő mérges buborékokat, kiegyenlített volt a küzdelem.

Egy halvány kép jelent meg a lány előtt egy undorító betegségtől haldokló nő szenvedő arcáról. Egy férfi a túlméretes faszát egy sikoltó kislány végbelébe erőszakolja. Egy tizedes lelketlen perverzitással aláz mindenki előtt egy tinédzser újonc lányt, amiért az olyan nyeszlett. Egy hadnagy heti szopást követel cserébe azért, hogy a közlegény katonalány a legjobb közelharci instruktor edzésére járhasson. Egy haldokló bajtárs könyörög, hogy keressék meg a leszakadt kezét, mert azon volt az apjától kapott gyűrű. Az Omega Q-kiképzés során halálos mérgezést kapott jelölt agyveleje füstölögve folyik ki a fülén át, mert rossz kapszulát vett be a nagy sietségben. Anna szép arcát egy undorító Merdon-vicsor torzítja el és változtatja démonivá.

Shury ujjai Merdon gégéje alá fúrták magukat, és egy vad mozdulattal kitépték a húsából. Vörös felhő keveredett a vízbe körülöttük, ahogy a férfi teste rándult néhányat, majd megszűnt mozogni. A vízfelszín távolodó fénye teljesen elhalványult, alant fekete mélység hívogatta jeges áramlataival. Shury ellökte magát a halott Merdontól, arcán megüdvözült mosoly terjedt szét, amint tüdejét víz töltötte meg és álmai tengerének sötét végtelenjébe merült.

A kocsányok végén lógó szemek kíméletlen érzéketlenséggel néztek az arcába. Nyoma sem volt a hologramokra jellemző vibráló fényeknek. Mintha egy hús és vér lény arcába bámult volna. A felcsendülő hang ezúttal jól hallható volt, majdnem kellemes hangerővel.

– Az erőszellem érdemes volt, de minden világban alulmaradt. A harcos jégtömb, hasznos, de szenvedélye túl mélyen szunnyad. Te vagy a választottam. A halhatatlan nőstény. Én, a Névtelen megajándékozlak. A börtönöm titka téged szolgál. Te pedig engem. Ha eljön az ideje, visszatérsz és kiszabadítasz, hogy a jövő visszatérhessen a múltba. A világ más. Neked kell eldöntened, hogy mi használja legjobban a céljainkat!

A szenvedély feltüzeli a rabszolgákat, és őrült dühükkel megtisztítja a börtönnek otthont adó bolygót, visszaállítva az ezeréves rendet.

Az erő hadsereggé változtatja a rabszolgákat, aktiválja a réges-rég beléjük rejtett géneket, és átváltozásuk végeztével egy félelmetes mutánshordát ad neked.

A hatalom a kezedbe adja a rabszolgák sorsát és örökre eltörölheted őket a létezésből, kiirtva korcs fajukat az utolsó egyedig.

A győzelem választásával a rabszolgák minden ereje beléd áramlik, ők elsorvadnak, te pedig megváltozol. Hogy mivé, az csak tőled függ. Mit választasz, halhatatlan nőstény?

Shury biztos volt benne, hogy haldoklik, és ez elméjének utolsó játéka, melynek során az oxigénhiányossá váló agy kétségbeesetten értelmet keres a lassan kihunyó világban. Akkor is megölte Merdont. Elvégezte a feladatát. Győzött. Értelmének utolsó szilánkjával nyögte:

– A győzelmet választom!

Felszopás

„Egy úrinő lenyeli. Egy ribanc is, csak előbb gargalizál."

– zeltrosi mondás

Erősebb kutya

A Birodalom kikiáltása után 14.

Az Arquitens osztályú könnyűcirkáló a karkooni űrkikötő épületei fölé magasodott. Villás orrával és a Kuat gyártotta hajókra jellemző ékforma alakjával szép és tiszteletet parancsoló jármű volt, mely makulátlan fényességgel ragyogott. Nem illett az űrkikötő régi, a hajó mellett egyenesen romosnak tűnő épületeihez. Shury átvágott a kikötő bejáratát a hajó fő zsilipliftjével összekötő néhány száz méteres távon. Fekete magasított nyakú hírszerző egyenruhát viselt, csizmájának sarka hangosan kopogott a repedezett betonon. Erőteljes szél támadt és belekapott a lány vállig érő hajába, tépte és cibálta az egyenes szálú fürtöket.

Egyik kezével a feje búbjára szorítva a tiszti sapkáját Shury nekifeszült a szélnek, és megszaporázta a lépteit. Karkoon városában folyamatosan fújt a szél, és nem voltak ritkák az ilyen hirtelen széllökések sem. Mivel a város arra a néhányszor tíz kilométeres sávra épült, mely a bolygó csillagához képest kötött tengelyforgásának köszönhetően elválasztotta az örökké sötét és állandóan izzó oldalát, így a két félteke közötti hőmérséklet-kiegyenlítődés nyomán a heves légmozgások sosem szűntek meg teljesen.

Nem volt kellemes jelenség, de hozzá lehetett szokni.

Az elemekkel dacolva, fejét oldalra fordítva lépett be Cold Light liftjének kapuján. A hajó egyik hengerformájú hajtóműve mellett egy töredék másodpercre megpillantotta a város dél-keleti negyedében magasodó Fekete Piramis baljóslatú sziluettjét. A Piramisét, ahol másodmagával legyőzte a testrabló Merdont, és elnyerte a jutalmát.

A teherliftnek is beillő méretű fülke ajtaja bezárult és a szél egy csapásra elhalt, a padló megrándult és a lift elindult felfelé. Rövid és éles mosoly futott át a csinos arcán. Csak tegnap tért vissza a hutt űrből, ahol egy váratlan küldetés során egy eltűnt birodalmi felderítőhajó fedélzeti számítógépében tárolt navigációs adatokat kellett megszereznie és visszajuttatnia a Birodalom admiralitásához. Szerencsésen

és élve megúszta a társaival együtt, és már csak a Cold Light úrnőjével, a szétszabdalt arcú Zenna Vondar coruscanti régészprofesszorral kellett dűlőre jutnia.

Gondolatai visszaterelődtek arra a bő egy évvel korábbi napra, amikor belépett a Piramisba. Régi harcostársa, az oggorai kardmester, Habban karjaiban került elő félig holtan az ősi épület mélyéről, és azóta minden megváltozott. Bár mindez néha csak távoli rémálomszerű képzelgésnek tűnt ugyan, de Shury tudta, hogy az emlékei valódiak. Merdon megölésével és saját határainak átlépésével jogosulttá vált a Piramis Mesterének figyelmére és az elérhető jutalomra. Az abban nyilvánult meg, hogy a Piramis valamikori építőihez misztikus módon kötődő, alig százezer példányt felvonultató, szukuriknak nevezett faj életereje valami szentségtelen, és mégis csodálatos módon, lépésről lépésre Shuryba áramlott.

Fél évvel korábban nevezték ki a Karkooni Birodalmi Bázis hírszerzési vezetőjének, és Shury Mingwo hadnagy ezen hónapok alatt végignézhette a szukuri faj gyors degeneratív leépülését, miközben saját ereje, egészsége és becsvágya a szukurik elhalásával egyenes arányban hízott. Az elmúlt egy hónap, melyet Karkoontól távol töltött, kissé megviselte, mivel sosem érzett kínzó éhség mardosta lelkét, melyet sem étellel, sem szexszel nem csillapíthatott. Azonban most, hogy visszatért, már semmi sem akadályozhatta meg abban, hogy a szukurik teljes kiirtásával magába szívja a faj életerejének maradékát.

Kellemetlenségek azonban még akadtak, és a legmeghatározóbb ezek közül éppen az a nő volt, akivel találkozni készült. Ez a nő volt Zenna Vondar régész, akinek – abból a tényből kiindulva, hogy egy katonai cirkálóval utazgatott – aggasztóan magas helyen lehettek támogatói. Ráadásul a nő túlságosan is érdeklődött a karkooni régészeti leletek után, beleértve a rendszer szélén, a mélyűrben lebegő ősi féregjáratkaput, a majdnem olyan ősi Piramist, vagy a szukurik által olyannyira imádott egyéb épületeket és ősi technológiai eszközöket, melyek a Piramis környéki ásatásoknál nagy számban kerültek elő a föld mélyéről.

Vondar ráadásul kivetette a hálóját Shury embereire is, és csábító ajándékokat osztogatott nekik, felébresztve a lány önző birtokvágyát és veszélyt jelző érzékeit is. A Piramis titka és a szukurik élete Shuryt illette meg, csakúgy, mint az alá beosztott katonák lelkei, és egy jöttment tudós a Birodalmi Központból nem volt jogosult arra, hogy beleártsa magát ezekbe a mélyen személyes ügyekbe.

Megigazgatta oldalfegyverét, amint a lift emelkedése lelassult és a belső ajtó nyílni kezdett. Vondar professzornak ma meg kellett értenie, hogy a Shury vadászterületén történő szimatolásnak eljött a vége. A territórium jogos úrnője visszatért, és visszakövetelte magának a trónt. Legalább a szukurik teljes pusztulásáig.

A Cold Light főfedélzetén egy makulátlan egyenruhában feszítő, ezredesi rangjelzést viselő középkorú tiszt várta, ugyanaz, aki a korábbi, bő egy hónappal ezelőtti látogatásakor a régészprofesszor lakosztályának is beillő dolgozószobájába kísérte.

– Mingwo hadnagy vagyok. Engedélyt kérek, hogy a fedélzetre lépjek! – szólalt meg Shury elsőként az ilyenkor szokásos protokollnak megfelelően. Bár egy civilhez jött látogatóba, a Cold Light egy katonai hajó volt, mely minden adatbázis szerint a Birodalmi Haditengerészet kötelékébe tartozott és a legénysége is katonákból állt.

– Az engedélyt megadom. Garlan ezredes vagyok, az első tiszt. Üdvözlöm ismét a Cold Light fedélzetén, hadnagy! Vondar Úrhölgy már várja önt! – válaszolta a fickó szintén a katonai protokoll előírásain belül maradva. Választ sem várva sarkon fordult, és végigvezette a lányt több folyosón is, néhány alkalommal váratlan kanyarokat téve. Shury nem ismerte az Arquitens osztályú hajók alaprajzát, ráadásul úgy tűnt, hogy a Cold Light-ot alaposan módosíthatták. Bár minden a Haditengerészetnél megszokott tisztaságtól csillogott és a folyosók a birodalmi sztenderdeket követték, azonban egyik-másik beugróban vagy fordulóban oda nem illő, ízléses, mégis furcsa műalkotások álltak. Egy ismeretlen, hatkezű faj egy méter magas hófehér szobra állt a talapzaton, máshol egy földből előtörő, félelmetes fogsort felvonultató, emberi kar vastagságú féreg vöröses szobra volt látható. Úgy tűnt,

hogy a régész leletei utat találtak a dolgozószobáján kívülre is, és a hajó minden zugába szétterjedtek.

Hamarosan elérték a dolgozószoba ajtaját, és közeledtükre az ajtó félresiklott. Garlan félreállva utat engedett Shurynak, aki késlekedés nélkül lépett be a tágas helyiségbe. Túl akart már lenni ezen. Az ajtó csendesen zárult be mögötte. Vondar archeológusi mivolta nemcsak a hajóján szétszórt alkotásokon keresztül manifesztálódott, a dolgozószobája is maga volt a testet öltött történelem. Igaz, a történelemnek valamiképpen a kifacsart és kissé groteszk oldalát szemlézte a szobát dúsan díszítő tárgyak furcsa egyvelege. Akadt ugyan néhány szobor vagy éppen faldísz, melyekben Shury felfedezni vélt ismertebb stílusjegyeket, de többnyire ismeretlen korok ismeretlen népeinek a relikviái díszelegtek mindenfelé.

Egy bonyolult, indaszerű képződményekből összefonódó embermagas amorf szobor állt az ajtótól jobbra, az ablak alatt hosszában egy csápos végtagú lénynek tűnő hófehér sziklaalakzat szikrázott, a szoba közepét pedig egy fekete és sárga szövésű, fejfájdítóan kavargó mintázatú szőnyegszerűség borította. További alkotások álltak talapzatokon vagy éppen magukban, apróbb tárgyak sorakoztak üvegfalú vitrinekben, és még a plafonról is lógott néhány furcsa, ismeretlen rendeltetésű eszközszerűség.

A régésznő a terjedelmes, fekete sziklából formázott íróasztal mögött ült hátközépig érő támlájú székében, a hátát fordítva Shury irányába. Ez minden kulturális mérce szerint minimum sértő megnyilvánulás volt, és a lány keze ökölbe is szorult egy pillanatra, de úgy döntött, hogy végigjátssza a játékot. Ha a Birodalmi Központból érkezett archeológus professzor úgy érzi, hogy a korábbi barátságos viselkedés helyett végre kivillantja a foga fehérjét, akkor Shury nem akart belerondítani a tervébe. Legalábbis nem az első felvonásban.

– Üdvözlöm, Zenna! Köszönöm a meghívását, mindig nagy örömmel fáradok el önhöz – vágott bele Shury a beszélgetésbe. Hangja mézesmázos volt, búgó, természetellenesen telve melegséggel és szinte rajongó barátságossággal.

– Örülök, hogy ilyen gyorsan tudott rám időt szakítani, hadnagy, a visszaérkezése után. Nagyon vártam a viszontlátást – válaszolta a nő kissé fátyolos és szomorkás stílusában, még mindig nem fordulva a lány felé.

– Jöttem, ahogy tudtam. Sajnálom, hogy a kötelesség olyan hirtelen és ilyen hosszan elszólított, és így nem tudtam jelen lenni, hogy segíthessem a kutatásait. Megkérdezhetem, hogyan haladtak? – érdeklődött a lány, miközben néhány lépést tett előre és megállt a szoba közepén. A vastag és bolyhos szőnyeg mintha hullámzott volna csizmás talpa alatt. Kellemetlen érzés volt, de nem állt szándékában megfutamodni egy szőnyeg miatt. Megvetette a lábát, tekintetét Vondar tarkójába fúrta.

Borzasztóan idegesítette az a mód, ahogy a híresnek mondott régész váratlanul megjelent azon a bolygón, ahol Shury berendezkedett, és lassan, de biztosan gyűjtögette szentségtelen jutalmának morzsáit. Mindent meg is tett annak érdekében, hogy Vondart és szakértőit eltérítse az igazán lényeges dolgoktól, mint például a Piramis, de aztán váratlan utazása a hutt űrbe megakadályozta abban, hogy figyelemmel kísérje a nő tényked̈ését.

Tegnapi visszaérkezése után azonnal átnyálazta a Vondarra vonatkozó jelentéseket, kiderítve, hogy a nő nagyon sok időt töltött a Piramis körül a szukurik között. A gyíkok az ő játékszerei voltak! Most pedig itt állt ennek az átkozott szajhának a luxusjachtként használt hadihajójának múzeummá alakított termében, és a nő még arra sem méltatta, hogy szembenézzen vele. Shury érezte, hogy a nyers gyűlölet hullámai kezdenek el fodrozódni körülötte. Ha agyonlőné Zennát, vajon kijuthatna úgy a hajóról, hogy ne fogják el? Amennyiben a távozásáig nem derülne ki a régész halála, akkor minden bizonnyal. Végső megoldásként ez sem elvetendő, de csak miután megtudta, hogy mire jöhetett rá a másik.

– Ó, remekül haladtunk. Bár a Fekete Piramissal akadtak gondok. Az ilyen régi épületek néha nagyon nehezen nyílnak meg.

– Azt akarja mondani, hogy járt a Piramisban? – kérdezett vissza Shury, és szemei résnyire szűkültek. Az nem egy közönséges Piramis volt. A szukuri legendák szerint évezredes távlatban nem nyílt meg senkinek, kivéve egyetlen alkalmat. Egy évvel korábban Merdon jutott be szegény Anna testét bitorolva, és őt szorosan követve érkezett Shury és Habban. Merdonban és Shuryban egy közös dolog akadt: mindketten érezték és bizonyos szintig használták az Erőt. Ezek szerint Vondar is hozzájuk hasonló volna? Várta a választ, de a régész kikerülte a kérdést.

– Arra gondoltam, hogy kap tőlem egy ajándékot. Öntől jobbra, a második asztalon. A vörös köves ládában – mondta Zenna, a hangja suttogónak tűnt, mégis olyan tisztán hangzott Shury fülében, mintha egy tükörsima barlangi tó felett szálltak volna a szavai. Bizalmatlanul lépett a ládához, melynek egy lila ékkővel díszített ikertestvére szintén az asztalon hevert, majd alig érintve a kőhatású fém fedelet, felpattintotta a méteres doboz tetejét. Felnyögött, megpillantva annak tartalmát.

Egy letépett fémnyúlvány, egy körfűrészben végződő droidkar hevert a ládában. Az éles fogak torzan hajlítottak voltak és szürke, fémes színben játszottak. A fűrész felületét égésnyomok borították. Ismerős darab volt. Ilyenekkel harcoltak azok a droidok, amelyekkel annak idején megküzdöttek a Piramisban. Ahol végül megütköztek Merdonnal és megölték. Ahol ő maga is meghalt, hogy aztán csodával határos módon beforrjanak a sebei.

Vondar, vagy valaki a nő környezetéből járt a Piramison belül, és ez azt jelentette, hogy a hazugságok hálója szétfoszlott. Akár szóra bírták a Névtelent, akár nem, azt már tudják, hogy Shury és Habban jelentése az ott történtekről hazugság. Márpedig azokban a körökben, melyek Shuryt is felügyelték, ez a hazugság egyet jelentett a halálos ítélettel. Ebből pedig egyenesen következett, hogy a szelíden arrogáns Vondar ellenséggé lépett elő. Ha Shury eddig csak játszadozott a gondolattal, hogy meg kellene ölnie, most már teljes bizonyossággal tudta, hogy ez elkerülhetetlen.

Egyenes derékkal visszasétált a szoba közepére, jobb keze hanyagul pisztolyának a markolata felé csúszott. Felkészült az ölésre, de még volt néhány kérdése.

– Nem értem, hogy miért vagyok még életben – mondta halkan, de tisztán és érthetően. A pazarul díszített teremben láthatatlan, sötét és nehéz aura bontakozott ki, pillanatok alatt áradt szét a helyiség minden sarkába. A szanaszét szórt tárgyakat magába nyelte, és ettől mintha még inkább erősödött volna. A levegő vibrálni látszott.

Jeges félelem hasított Shuryba, ugyanakkor várakozó izgalom és egy furcsa érzet is áthullámzott az elméjén. Mintha hazaért volna. Vondar lassan felállt és sietség nélkül Shury felé fordult. A lány tekintette a nő eltorzult arcára fókuszált. A régésznő egész arcát egy borzalmas égésnyom csúfította el, két kiberszeme kék fénnyel izzott. Bár beleveszett Vondar igézően ocsmány látványába, a szeme sarkából egy fényes és gyorsan növekvő pontra lett figyelmes az égen, melynek fénye valósággal átfúrta a könnyűcirkáló sokrétegű ablakát. Bizonyosan tudta, hogy mit lát. Egy, a bolygó légkörben gyorsan ereszkedő, izzó burkolatú hajót!

– Adok neked egy esélyt – szólalt meg Vondar, a hangja ezúttal hideg volt és fölényes, kéjes kárörömmel vegyített. – Nőként bizonyosan megérted, hogy irigy vagyok a szépségedre, ezért elveszek tőled valamit, ami fontos neked – mondta egy hátborzongató mosoly kíséretében. Shury vicsorogva viszonozta a mosolyt, és ujjai a pisztolya markolatára fonódtak.

Éles villanások szelték át az eget, turbólézerek okádták pokoltüzüket Karkoon városának egyik negyedére, alig néhány mérföldre a Cold Light-ot vendégül látó űrkikötőtől. Shury szemei tágra nyíltak, amikor rádöbbent, hogy mi történik. A Karkoon védelmére kirendelt birodalmi Nebulon B fregatt kezdte lőni a várost, azon belül is a Fekete Piramis környékét! A területet, ahol a szukurikat izolálták összezsúfolva egy nyomorúságos gettóba!

Shury az egyik pillanatban még harcra készen és elszántan nézett farkasszemet Vondarral, a másikban élesen felvisított, és a pisztolyát elejtve térdre zuhant. Az első lövések a szukurik közé csapódtak,

és minden sugárral tucatszám párologtatták el az élő testeket és küldtek rengéshullámokat minden irányba, összeomlasztva a régi épületeket és másodlagos robbanásokkal gyilkolva meg további gyíklényeket. A pusztítás bekövetkeztével párhuzamosan felfoghatatlan kín áradt szét Shury egész testében. Mintha savat öntöttek volna az ereibe, mintha minden egyes megölt szukurival egy vörösen izzó fogó apró darabokat tépett volna ki a testéből.

Térdelő helyzetből előrebukott és tátott szájjal sikoltott. Úgy érezte, hogy a villanások és fülrepesztő dörrenések körülfonják, mintha az esztelen pusztítás egyenesen a zsigerei között tombolt volna. Beleharapott a saját szájába, vérrel keveredő habos nyál bugyborékolt ki a fájdalomtól eltorzult, vicsorgó ajkai közül. Azonban bármennyire is borzalmas volt a szenvedése, nem tudta kizárni azt a kellemetlen, karvajvijjogásra emlékeztető hangot, mellyel Zenna Vondar egyfajta szadista révületben kacagni kezdett.

Alig néhány percig tartott, Shury számára mégis óráknak tűnt a mindent elemésztő kín. Érezte, hogy kínhalál vár rá, hasonlóan ahhoz az érzéshez, mint amikor Merdon markolta meg a szívét láthatatlan szellemkezével. Ez mégis más volt: minden szerve egyszerre lángolt és facsarodott. Félig vakon és süketen vinnyogott, ide-oda hemperegve a szőnyegen sikoltozott, semmit sem fogva fel abból, hogy Vondar lassan felé sétált.

Egy újabb, minden korábbinál erőteljesebb rengés rázta meg a világot, ahogy a szukuri negyed utolsó épületei is megadták magukat a pusztító sugaraknak, összeomlásuk közepette több ezer szukurit megölve. Fekete füst- és porfelhő emelkedett az ég felé. Shury bensőjében valami eltört, valami megszakadt, mintha puszta kézzel tépték volna ki a gyomrát és a beleit, üresen kongó, tompán hasogató űrt hagyva maguk után. A kín enyhülni kezdett, a tűzvihar és a pokoli lárma megszűnt.

– Te rohadék, te rohadék, te rohadék... – citálta még mindig a földön fetrengve, ujjai görcsbe merevedtek, nyál, vér és takony szennyezte be az arcát. Vondar fennhéjázó mosollyal felé nyújtotta a karjait, és Shury érezte, amint egész teste, mintha csak a vállainál ragadta

volna meg egy láthatatlan erő, a levegőbe emelkedik, ernyedten lógó lábfejei is elhagyták a padlót.

Shury hangosan zihálva, tágra nyílt, könnyes szemekkel bámult a nőre. Mellkasát valami roppant erő szorította össze, minden lélegzetvételért meg kellett küzdenie. Ahhoz sem maradt elég ereje, hogy karjait felemelje és megpróbálja letolni magáról a láthatatlan terhet.

– Így máris jobb. Már nem irigyellek annyira – szólalt meg Vondar. A hangja búgott, majdnem gyengédnek hangzott. A levegőben agonizáló lányhoz lépett, és hosszú, csontos ujjaival végigsimította Shury testnedvektől csöpögő arcát és izzadt, zilált haját.

– Lehet, hogy a végén még érdekes játékszer lehet belőled – dorombolta vérlázító könnyedséggel, majd váratlanul szájon csókolta a lányt. Shurynak nem volt ereje ellenkezni. A nő ajkai izzó bélyegként tapadtak az övéire. A csók rövid volt és még csak nem is heves. Sokkal inkább volt az uralom csókja, semmint a vágyé. Ahogy Vondar hátralépett, Shury megtört teste a földre csúszott.

A lány remegő karokkal tornászta magát nyomorúságos négykézláb helyzetbe és rettegve, a félelemtől szűkölve, tisztelettel nézett fel Zennára. Csinos arcán a szenvedés minden jele ott világlott, fekete szemei mélyén megadás és áhítat tükröződött. És egy aprócska szikrányi, éppen csak létező dac. Végre felszabadultan tudott lélegezni, és szörcsögve szívta be az éltető oxigént.

Zenna Vondar a sebeivel és a kiberszemeivel egy ijesztő teremtmény volt, aki már kinézetével is elborzasztotta a saját szépségéhez olyannyira ragaszkodó Shuryt. Erődemonstrációja pedig hajszálnyi kétséget sem hagyott afelől, hogy tehetetlen ellene, és ettől egyszerre érzett mindent elsöprő csodálatot és fojtogató gyűlöletet. Vondar kiirttatta a fajt, melyen Shury hónapok óta élősködött, és melynek kizsigerelésére Shury vált jogosulttá. Neki kellett volna elszívnia a gyíkok maradék életerejét, de Vondar megfosztotta a jussának egy részétől, miközben nem akármilyen módon meg is alázta. Krákogva és a fájdalom emlékétől még mindig remegve próbálta összeszedni magát.

– Egy lecke elég mára. Így mindenki tudja, hol a helye. Még találkozunk. És ajánlom, hogy azon a napon fel tudj majd valamit mutat-

ni, mely megerősít a döntésemben, hogy nem érdemtelenül hagytam meg az életedet – közölte a nő unottan, és végigsimított testhez álló köpenyének hosszanti ráncain. Láthatóan lezártnak tekintette a beszélgetést.

Shury szótlanul kászálódott talpra, harmadjára sikerült csak kiegyenesednie. Még mindig lángolva fájt minden zsigere. Lehajtott fejjel botorkált el az ajtóig. Nem nézett vissza. Szembesülve önnön gyengeségével csak rohanni akart és elbújni, nyalogatni a sebeit és gondolkodni. Hogy aztán soha fel nem adva erőt gyűjthessen és felkészülhessen. Így soha többé nem alázhatja meg senki!

A hajóból kifelé vánszorogva a legénység tagjaitól sajnálkozó pillantásokon túl mást nem kapott, nem kísérték el a zsilipliftig, noha mindvégig akadt legalább egyvalaki, aki hosszasan bámulta megszégyenült botladozását. Amint leereszkedett a lifttel, a Cold Light beindította a hajtóműveket. Shury nehézkesen szűkölve vonszolta el magát a legközelebbi kikötői épületig, nehogy eleven megsüsse őt a Cold Light startja.

Mint azt hamarosan megtudta, a Birodalom karkooni parancsnoksága a ráruházott joggal élve végzett fertőtlenítést, eltávolítva egy betegség terjesztése miatt biológiai kockázatot jelentő szukuri faj minden egyedét a városból. A szukuri negyed teljesen megszűnt létezni, beleértve a város fölé magasodó Fekete Piramist, és még néhány szomszédos kerületet. További civilek és az evakuálási parancsra lassan reagáló katonák is felkerültek a veszteséglistára, de ezen járulékos halálesetek kalkulált externáliaként lettek elkönyvelve. Zenna Vondar coruscanti régész látogatását nem csak Shury Mingwo hadnagy emlegette meg. A Megtisztítás napjának emléke örökre beleégett Karkoon lakosainak emlékezetébe.

Csinos karmok

Az elmúlt hónapokban hosszúra nőtt körmeit vizsgálgatta. Csillogó feketére voltak festve. A PrettyClaws 77 manikűrkészlet viszonylag új termék volt, és Shury nagyon meg volt vele elégedve. Percek alatt varázsolta a körmeit bármilyen színűre, az alacsony intenzitású lézerrel a festéket a körmök felszínére terítő technológia hatása nagyon tartósnak bizonyult. Bár a lenövés ellen nem védett, a tökéletes felszínű lakkréteg legalább egy hónapig kifogástalan maradt. Azt hallotta, hogy a gyártócég egy, az űrhajók külső burkolatfestésére alkalmazott technológiát miniatürizált és tett egészségre ártalmatlanná, belezsúfolva az egész szerkezetet egy aprócska női táskában is elférő, roppant kényelmesen hordozható dobozkába.

Shurynak szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy egy galaktikus mércével mérve is bombasztikus üzleti siker állhat a forgalmazó előtt. A hasonló technológiák ormótlanok voltak ehhez képest, és a lakkréteg minősége is messze elmaradt az új csodáétól. Korábban Shury is a hagyományos kőkorszaki módszereket részesítette előnyben és ecsetkékkel kent festéket körmeire. Ennek a vizuális előnyökön túl akadt gyakorlati oka is.

Shury körme széleit élesre reszelte. Nem mintha így valódi fegyverként használhatta volna őket, mégis el tudott képzelni tucatnyi olyan szituációt, amikor a leghatékonyabb támadási mód az ellenfél szemeinek kivájása, vagy arcának mély felszántása lehetett volna. Persze a Birodalom karkooni hírszerző vezértisztjének aligha kellett attól tartania, hogy a városon belül megtámadják. Volt egy időszak, a szukuri negyed lerombolása után, amikor történtek atrocitások és feldühödött városlakók kövekkel támadtak járőröző birodalmi katonákra, de azok az idők hónapokkal korábban elmúltak. Különösen, amióta Wyra Bond dandártábornok megérkezett, és átvette a város, valamint az orbitális hajószétszerelő üzem parancsnoklását. A rend hamarosan megszilárdult, és a szolgálaton kívüli katonáknak ismét módjában állt meglátogatni a város csehóit, játékbarlangjait és bordélyait.

A választható helyek közül a három funkciót leginkább vegyítő, luxuskivitelű Night & Bright volt Shury kedvence. Ezen az estén is itt mulatta az időt. Mint a helyi birodalmi erők tisztje, anyagi értelemben is megengedhette magának a hely vérlázítóan magas árait, másfelől itt hozzájutott ahhoz a luxushoz, melyet hite szerint megérdemelt. Egyre inkább csak ez a fajta szórakozás tartotta a lányban a lelket, a bolygót és a várost már nagyon utálta. Úgy érezte, már nincs maradása. A szukurik pusztulásával Karkoon legfőbb vonzereje vérgőzként párolgott el, és ami maradt, az nem elégíthette ki a lány igényeit.

Milliméterről milliméterre átvizsgálva bal kezének a körmeit, jobbjával megemelte a hosszú nyakú poharat és egy bő kortynyit öntött a torkára a mélykék koktélból. Az erős hatású, mégis lágyan simogató alkohol édes jégkrémként csúszott végig a nyelőcsövén. Shury megborzongva sóhajtott. Amióta Karkoon számára is elérhetőek lettek a galaxisból származó élvezeti cikkek, a jobb helyek italkínálata klaszszisokat javult. Ennek az alattomos keveréknek Jeges bűn volt a fantázianeve, és csakhamar Shury egyik kedvencévé vált. Segített oldani a feszültséget, nem tompított, csak lazított, és a vérét is felforralta. Az alapanyagának számító, galaxisszerte csak prandai kéjgyökérnek hívott növény számos, az ideg- és hormonrendszerre jótékony hatással bíró illóolajat tartalmazott, melyek tömény alkoholba vegyészkedve is megőrizték áldásos tulajdonságaikat.

Megunva karmainak kritikus vizsgálatát, még egy kortyot lenyelt, aztán néhány percre belefeledkezett saját arcának tanulmányozásába, melyet a kis privát boxának belső falán elhelyezett tükörben kényelmesen megtehetett. Ha a körmeit szépnek és szexinek találta, akkor önnön arcképe még inkább a kedvére való volt. Hosszasan a saját szemébe nézett, látta kitágulni szembogarait, majdnem fekete írisze pulzált a csodálattól. Enyhén vágott szemeivel, fitos orrával, elegánsan ívelt arccsontjával, valamint csábosan érzéki ajkaival egy kivételesen szép ember nő nézett vissza rá, akinek álomszerű arcát vállig érő fekete hajfürtök keretezték néhány szőkére szívott tinccsel kiegészülve. Szolgálatban ezeket a tiszti sapka alá tudta rejteni, idekint azonban játékossággal egészítették ki vonzó megjelenését.

Mint annyiszor tette az elmúlt hetekben, ismét végigsimított ujjaival azokon az arcvonásokon, melyeket – csak az ezen műtét kedvéért – a Karkoonra idézett híres sebész javított fel. Semmi nyoma nem maradt a beavatkozásnak, a fickó tökéletes munkát végzett. Shury önmagára mosolygott, és a szíve kis híján elolvadt a gyönyörűségtől. Korábban sem volt csúnya nő, de amióta a zsarolással rákényszerített sztársebész elvégezte rajta a műtétet, Shury valósággal magába szeretett. Újra és újra. Be kellett ismernie, hogy bármikor örömmel szeretkezett volna saját magával. Körbepillantva megbizonyosodott róla, hogy éppen senki sem tekint felé, majd megcsókolta a tükörképét. Ajkai hiába tapadtak csupán a hideg és sima tükörhöz, tetténak puszta őrültsége elég volt, hogy fellángoljon benne a vágy.

– Nyugi, kislány, eljön még ma este a te időd – suttogta csábosan a tükörképére mosolyogva, majd szürke alapon vörösen erezett blúzának tágra szabott ujjával letörölte a tükörre tapadt, csücsörítő száját formázó rúzsfoltot. Zengő gongszó jelezte az esti előadás kezdetét. Shury a lenti színpad felé fordult és kényelmesen elhelyezkedett a magánpáholy párnái között. Hamarosan felcsendült a dekadensen érzéki muzsika, és három lenge öltözetű lány libbent ki a tükörsima színpadra. A színpadot egy valamikori halálporond helyén alakították ki, ahol annak idején Habban megküzdött egy kérges bőrű szukurival a Csontarcú álcájában. Amióta a Birodalom átvette a város irányítását, a véres játékokat száműzték a város kevésbé extravagáns szórakozóhelyeinek illegálisan működő vermeibe, míg a Night & Bright nyújtotta szórakoztató műsor eltérő jelleget öltött.

Exkluzív bordélyként szemtelenül erotikus, a vendégek vágyait felkorbácsoló műsorok léptek az élet-halál harcok helyére. És ez Shury jelenlegi hangulatának is sokkal jobban megfelelt. Különösen, mivel már jó előre megegyezett azzal a stricidroiddal, akinél a mulató konzumhölgyeit lehetett lekötni. A lent táncolni kezdő, szemérmetlenebbnél szemérmetlenebb pozíciókat egymás teste körül felvevő lányok közül kettő a műsor végeztével őt fogja egy privát szobába kísérni és odaadóan körülrajongani. Éppen úgy, ahogy ő azt megérdemli. Kéjesen dorombolva bámulta az egyre vadabb és egyre vérforralóbb

táncot, és észre sem vette, hogy az ital és a növekvő vágy bódulatában gondolatai csapongani kezdenek.

Wyra Bond dandártábornok elődje az a Thiff ezredes volt, aki képtelen volt úrrá lenni a szukuri munkások elhalálozását követő, munkaerőhiány okozta válságon. Shury a Megtisztítás napja óta szívből rühellte Thiff ezredest, és nem esett nehezére rásegíteni az elkötelezett, de teljesen fantáziátlan katona bukására. Mint a hírszerzés vezetője nem kellett mást tennie, mint folyamatosan rossz hírekkel traktálni felettesét és fenntartani a férfira nehezedő nyomást. A többit elvégezte az ezredes stresszgyűrte idegrendszere. Miután Thiffnek kisebb gondja is nagyobb volt annál, hogy kémfőnökének a körmére nézzen – amúgy sem talált volna ott mást, mint fényesen csillogó lakkokat –, így Shury szabadon folytathatta öncélú üzelmeit. Sajnos a város már nem tudott olyan jelentőséggel bíró újdonsággal szolgálni Shury számára, mely indokolttá tette volna a maradását. A szukurik népének pusztulásával elszakadt az a különleges kapocs, mely Shury sötét belső lényét táplálta a szukurik kiszipolyozása által, és ami maradt, már a fél fogára sem lehetett elég. A lány tudta, hogy egy fejezet lezárult, és eljött az idő, hogy továbbálljon. Eljött az idő, hogy titkos üzenetben kérlelje az Omega Q hivatalosan nem is létező, különleges hírszerző hadtestének parancsnokait, hogy adjanak új esélyt a bizonyításra. Amíg Vondarhoz hasonló hatalmas ragadozók leselkedtek a galaxisban, erősödnie kellett és mozgásban kellett maradnia.

Egy mély korttyal kiitta a koktélja maradékát. Bár az alhasa lángolva követelte a kéjt, miközben a színpadon a lányok immár teljesen meztelenül folytatták obszcén táncukat, Shury elméje képtelen volt visszasüllyedni a hedonizmusba. Arcok jelentek meg a szemei előtt.

Zenna Vondar borzalmas sebek által eltorzított, valamikor alighanem szép, de mostanra rút arca, melyet még természetellenesebbé tett két kiberszeme. Shury pulzusa vágtatva emelkedett.

A következő arc a Szívtipró, azaz Arak Merdon volt, aki fekete mágia útján túlélte a testének pusztulását és Shury valamikori szeretőjének, Annának a testébe költözött. Anna vicsorgó arcát látta maga

előtt, miközben a lány szeméből már nem a szeretője, hanem Merdon őrült lelke nézett vissza rá.

Shury öklendezni kezdett és koktéljának minden cseppjét visszahányta. Éppen annyi lélekjelenléte volt, hogy előre hajoljon, és csak a nyitott végű cipőjét meg a szexisen ezüstre festett lábujjait mocskolja be, ne a ruháját. Néhány másodpercig zihálva nyugtatta magát, arca dühtől torzult el. Márpedig ma este szórakozni fog, alaposan bedrogozik, majd az öntudatlanságig fog szexelni a két ribanccal!

Mivel a Jeges bűn nem bizonyult elégségesnek, hogy megszabaduljon a démonaitól, gyorsan döntött, és lenyomta az asztal közepén dudorodó gombot:

– Egy üveg vizet kérek! És egy adag ryllt, a legtisztább formában. Gyorsan! – vakkantotta bele a mikrofonba, majd bontotta a kapcsolatot. Fújtatott egyet és kényszerítette magát, hogy az előadásra figyeljen. Ma szórakozik, holnap pedig nekiáll, hogy megtervezze a következő lépéseket, melyek nyomán elhagyhatja ezt a kiüresedett koszfészket!

Dicstelenül

A Birodalom kikiáltása után 15.

Az elmúlt hetekben Shury azon kapta magát, hogy egyre gyakrabban és egyre több időt tölt a Sentinel fedélzetén. A valamikori Venator osztályú csillagromboló átalakításából született harcászati és ipari állomás geostacionárius pályán lebegett közvetlenül Karkoon városa felett. Odalentről gyakorta meg lehetett pillantani egy éles villanás formájában, amikor a rendszer napjának fénye egyenesen a felszínre vetült a terjedelmes fémtestről.

A lány a főfedélzet egyik egész falát betöltő ablaka előtt állt, és az alant elterülő bolygót, meg az odakint lebegő Victory osztályú csillagrombolókat bámulta. A látvány fenséges volt, mégsem okozott

örömet. Shury beharapta az ajkát egyre erősödő elkeseredettségében. Birodalmi szolgálatának nagyobb részét az űrben töltötte, és bár maga kérte a Karkoonra irányítását, a Megtisztítás napját követően a bolygó minden varázsát elveszítette. Hónapok teltek el azóta, hogy titkos csatornákon kísérletet tett egy áthelyezési kérelem leadására, de semmi sem utalt arra, hogy üzenete a valódi címzettekhez is eljutott volna. Unatkozott és hiányzott neki az űr, az izgalomról nem is beszélve.

Még maradt pár perce, hogy a hangárba érjen. A háta mögött összekulcsolta a kezét, tekintetét a bolygó örök éjjelbe burkolódzó, az űr sötétjébe olvadó félteképébe fúrta. Többször járt azon a fagyott helyen, leginkább, amikor személyesen is részt vett a csempészek utáni hajszákban. Ott mínusz száz fok alá is csökkenhetett a hőmérséklet, általában minden cseppnyi víz hó és jég formájában borította a felszínt. Az elviselhetetlenül forró ellentétes oldalról rendszeresen betörő meleg szelek időnként megolvasztották a jeget, és a felszín alatt változatos és instabil jégbarlanghálózatok ezreit hozták létre.

Ezek bár rendkívül veszélyesek voltak, egyúttal kiváló búvóhelyet biztosítottak azoknak, akik valamiképpen hozzájutottak Karkoon hipertér-koordinátáihoz, és a szokatlanul nagy haszon reményében vállalták az extrém rizikót. Hogy az eredendően teljesen ismeretlen, a Birodalom számára másfél évvel korábban felfedezett, de eltitkolt rendszer koordinátái miként kerülhettek jogosulatlan kezekbe, az legkevésbé sem volt rejtély, pláne a helyi birodalmi hírszerzés vezetője számára. A kockázatot jól felbecsülő és sikeres csempészek mellett akadtak elfogott és kivallatott nyomorultak is, akik végül mindig felfedték forrásaikat.

A többség egy karkooni szolgálatból hazalátogató altiszt árulása következményeként szerzett tudomást Karkoon létezéséről. Az ostoba azt hitte, hogy a fekete piacon kiárusítva Karkoon koordinátáit, valamint az itteni gazdag lakosok által keresett galaktikus termékek listáját, jelentős illetménykiegészítésre tehet szert. Igaza lett, azonban éppen Shury felderítőmunkájának köszönhetően arra már nem maradt alkalma, hogy az így keresett pénzt el is költse. Két hónappal korábban végezték ki árulásért, a piacra dobott információkat azonban

ezzel már nem lehetett visszaparancsolni. A csempészek megjelentek, és Karkoon feketekereskedelme fellendült.

Shury kezdetben komolyan eljátszott a gondolattal, hogy a csempészet üldözése helyett inkább segítse és lefölözze, de túlságosan nagynak ítélte a kockázatot. A csempészekkel összejátszó birodalmi tisztek megerősödhetnek és meggazdagodhatnak ugyan, de tényked esüknek minden nyomát soha nem fogják tudni eltörölni. Márpedig Shury már éppen elég figyelmet irányított magára, nem kívánt további kockázatot vállalni. Különösen, mivel egy efféle operáció folyamatos felügyeletet igényelt volna, neki pedig esze ágában sem volt itt maradni.

Szemével megkereste azt a pontot a sötét és a fényes félteke közötti átmeneti sávban, ahol a várost sejtette. A várost, melyet sohasem szeretett, sőt egyenesen groteszkül betegnek és sajnálatra méltónak tartott. A várost, mely ennek ellenére mégis nyújtott neki valami igazán különlegeset, addig a pontig, amíg a szukurik léteztek és életerejükkel táplálták. Elfintorodott. Egy mostanra unalmassá és érdektelenné silányult porfészek, mely hamarosan azzá válik, amire való: egy rabmunkát hasznosító börtönellátó központtá, mely régi csatahajók darabokra szedéséért és újrafelhasználásáért felel.

Amióta Bond dandártábornok játszotta a talpalávalót, a Karkoonon szolgáló katonák élete valamelyest felpezsdült, már amennyiben egy rohamléptekben épülő, politikai és ideológiai foglyok számára létrehozott, börtönnek nevezett munkatábor felhúzásában való segédkezés pezsdítőleg hathat valakire. Shury nem tartozott ezek közé. Maradéktalanul elvégezte a feladatait elöljárója megelégedettségére. Ezt mi sem bizonyította jobban, mint hogy mostanra alig maradt olyan tiszt Thiff ezredes eredeti csapatából, aki Bondnak is megfelelt volna. Shury ezen kevesek közé tartozott. Ettől még persze szolgálatának minden percét utálta.

Soha nem volt erőssége profán feladatokon szöszmötölni, és ez most különösen igazzá lett, midőn a Zenna Vondar által oly világosan artikulált fenyegetés lépéskényszerbe hozta. Tudatosan készült arra, hogy elhagyja Karkoont, és ennek fényében néhány új dolog tanulásába kezdett. Mivel korábban is került kellemetlen helyzetbe amiatt, hogy

egyedül képtelen volt elvezetni egy űrhajót, és az egyre inkább vágyott függetlenségnek az álma is ezt diktálta, hosszú hónapok óta leckéket vett.

Mindig tudta magáról, hogy tehetségesnek semmiképpen sem mondható, ha járművek biztonságos terelgetéséről volt szó, de nem is akart kivételes pilótává avanzsálni. Tanulmányai arra irányultak, hogy szükség esetén ne kelljen más segítségére szorulnia. Most is éppen repülésre készült, hogy a Sentinelen szolgáló, elsősorban gyakorló célokat kielégítő kisméretű szállítóhajóval kalandozhasson néhány órát. Mióta letette a vizsgáit és hivatalosan is jogosulttá vált oktatópilóta nélküli repülésre, hetente néhány alkalommal igénybe vette ezt a lehetőséget, mely csak a helyi ranglétrán előkelő helyen álló tisztek számára volt nyitott.

Úgy tervezte, hogy megint megnézi magának közelebbről azt a kilyuggatott Victory csillagrombolót, amely a múlt hónapban érkezett, mégpedig egyenesen egy peremvidéki csatából. A birodalmi nyomásnak ellenálló rendszer csapása brutálisan megrongálta a hajót, egy többszáz méteres lyukat égetve központi fedélzetébe. A Tearless olyan súlyos károkat szenvedett, hogy javítás helyett Karkoonra küldték szétszerelésre. Még használható alkatrészei és burkolatelemei majd egy másik javítandó, esetleg újonnan épülő hajóban fognak új életre kelni. A szukurik kiirtásával Karkoonon keletkezett kritikus munkaerőhiány következtében azonban a szétszerelések tempója is lelassult, nem csoda hát, hogy egy érdemi gyártókapacitású börtön építése kezdődött a bolygón. Mivel az érkező roncsok hónapokig lebegtek odakint, a lánynak adva volt a lehetőség, hogy gyakorlórepülései során alaposan megismerkedjen a nagy méretű hadihajók mérnöki anatómiájával.

Közismerten veszélyes volt tapasztalatlan pilótaként egy roncs belsejébe navigálni, de Shury nem volt ijedős. Furcsán perverz gyönyört talált abban, ahogy a pilótafülke biztonságában lassan végiglebegett a roncs fémbelei között, bepillantva a legénységi fedélzetek most már űrbe nyíló helyiségeibe. Egy félbetépett kantin, megannyi megszakadt folyosó, nyitott személyi körletek és a vadászhangár jó része:

mindet egybenyitotta az űrrel az a borzalmas találat, amely alighanem egy bolygóvédelmi üteg precíz lövése volt. Egy olyan lövés, mely bizonyosan birodalmi katonák ezreinek okozta a halálát néhány másodperc alatt. Shury fájlalta a bajtársak elvesztését, és ettől a szomorkás érzéstől még inkább megkapóvá vált a látvány. A roncs nem volt más, mint a pusztítás fémet megolvasztó lenyomata, a háború borzalma és az iszonyatos pillanatokat követő örök űrbéli csend egyvelege. Egy vákuumba fagyott, szétszerelésre ítélt emlékmű. Minden képre és benyomásra emlékezett az előző repülésből, és újra át akarta élni a semmihez sem fogható élményt.

Halványan elmosolyodott és már éppen elszakadt volna az ablaktól, hogy a hangár felé induljon, amikor egy kellemes zöngésű, éles női hang keltette fel a figyelmét. Leginkább azért, mivel az ő nevét szólította.

– Shury Mingwo hadnagy?

Oldalra kapva a fejét egy nyílegyenesen felé masírozó, tiszti egyenruhát viselő nőt pillantott meg, akit négy sugárvetővel felszerelt rohamosztagos követett. A nő csizmáinak a sarka hangosan kopogott a csillogón fényes padlólemezen, majd két méterrel tőle megtorpant. Shury felvonta az egyik szemöldökét, miközben tekintete megpihent a nőn. Nem lehetett nála idősebb, hadnagyi rangjelzése két kék és egy piros mezőből állt, ellentétben Shury két kék és egy sárga mező alkotta, ugyancsak hadnagyi jelzésével. Egy haditengerészeti kötelékbe tartozó tiszt állt szemben egy haditengerészeti hírszerzővel.

A nő csinos volt, és akárcsak Shurynak, neki is nagyon jól állt a fekete egyenruha. Határozottan összeszorította a száját, egyelőre nem lehetett eldönteni, hogy ez tudatos koncentráció vagy éppen a leplezett izgalom jele volt. Nem volt csúnya, bár az arca kissé durva vonásúnak tűnt. Szemei és orra is túl kicsi volt Shury ízlésének. Megengedett magának egy halvány mosolyt. Ez a szuka aligha válhatott valaha vetélytársává egy szépségversenyen.

– Én vagyok az. És maga?

– Mingwo hadnagy! Sabel Torrs hadnagy vagyok. A Birodalom nevében, a birtokomban lévő parancs értelmében, felfüggesztem rangjá-

ból és letartóztatom árulás és birodalomellenes konspiráció vádjával! Adja át a fegyverét és ellenállás nélkül jöjjön velünk – közölte a nő szenvtelen hangon, szemeit Shuryra függesztve. Shury megütközve bámult vissza rá. Noha pontosan tisztában volt azzal, hogy tucatnyi alkalommal hágta át a szabályokat, és lélekben már nagyon régen, talán már első Karkoonra érkezése során elárulta a Birodalmat, mégis végtelenül meglepőnek találta, hogy korábbi tettei egy efféle letartóztatási parancsban manifesztálódtak. Leginkább azért, mivel ennek alig volt valami értelme.

Tudott róla, hogy nemrég egy rabszállító hajó érkezett a rendszerbe. Tudomása szerint annak egy a felszínen elkövetett gyilkosság gyanúsítottját kellett volna elszállítania, egy tisztet, aki zavaros indokok miatt kinyírt egy másik katonát. Álmában sem gondolta volna, hogy érte jöttek. Ráadásul, ha a letartóztatását elrendelő tudta volna, hogy a hírszerző hadnagy álcája mögött miféle emberfeletti képességeket birtokló ügynök volt Shury, akkor aligha egy fiatal tisztecskét küldött volna csupán négy katonával. Bárkitől is származott ez a parancs, bizonyosan nem volt tisztában Shury valódi kilétével. Közönyt kényszerített saját arcára, és hogy időt nyerjen, lassan előre nyújtotta a kezét.

– Megengedné, hogy megtekintsem azt a parancsot? – kérdezte semleges hangszínen. Meglepetésére a nő átnyújtotta az övébe tűzött adathengert, melyet Shury az olvasójához érintve életre keltett.

Teljesen autentikusnak tűnt az utasítás, és a szektor moffjának bürokráciájából eredt, bár az elrendelő személye ismeretlen maradt. Kellemetlen tény volt, hogy a parancs már ellen volt jegyezve Bond dandártábornok által, azaz a közvetlen felettese ekkorra nemcsak értesült a letartóztatásáról, de tudomásul is vette. A parancs értelmében Shuryt – letartóztatását követően – a Dragos börtönbolygóra kellett szállítani. Azonnali hatállyal. Egy távoli, több mint egy hétig tartó hipertér-utazást igénylő helyre, mely elsősorban belső börtönként funkcionált a Birodalom berkein belül, és a mérsékelten egészségtelen klímáján túl arról volt híres, hogy sehol máshol nem bonyolítottak le annyi hadbírósági tárgyalást, mint ott. Az úticél, bár távoli volt, éppenséggel logikus is lehetett volna a letartóztatási parancsban meg-

fogalmazott vádak esetén, azonban magának a parancsnak továbbra sem volt sok értelme ebben a formában.

Shury úgy tett, mint aki alaposan értelmez minden mondatot, és közben lázasan kavarogtak a fejében a gondolatok. Amikor négy sugárvetővel felszerelt rohamosztagos indít összehangolt támadótüzet, akkor az ügyesség és a gyorsaság nem mindig elég, szerencsére is szükség lehetett. Ráadásul a parancsteljesítő osztag megtámadása egyenértékű lett volna azzal, hogy beismeri a vádakat, ezzel örökre szabad célponttá nyilvánítva magát. Noha egy ideje – legalábbis lelkiekben – készült arra, hogy egy nap talán ténylegesen elhagyja, azaz gyakorlatilag elárulja azt a galaktikus katonaállamot, melyben életének az elmúlt bő tíz évét töltötte, de ő maga akarta eldönteni, hogy ezt mikor és milyen körülmények között lépi meg.

Lemondóan megrázta a fejét. Bármi is állt e mögött, nem lehetett rosszabb, mint az engedetlenség lehetséges következményei. Visszaadta a parancshengert, majd óvatosan elővette a fegyverét és a csövénél fogva átnyújtotta Torrsnak.

– Bölcs dolog, hogy nem ellenkezik – közölte Torrs egy halvány mosollyal, és saját kezűleg kattintotta rá az elektrobilincseket Shury önként a háta mögé tartott csuklóira. Shury csak egy fintorral reagált. Máris kezdte megbánni, hogy nem esett neki az osztagnak. Jólesett volna megszorongatni Torrs torkát.

Egyenesen a távolabbi hangárok felé vették az irányt, végigmasírozva több folyosón. A Sentinel legénységének többsége megütközve bámulta a rövid menetet. Bár személyesen nem nagyon ismerte őket, mindenki tudta a fedélzeten, hogy Mingwo hadnagy a helyi birodalmi erők hírszerzési tisztje. És a látványos bizonyíték arra, hogy még a sokak által rettegett kémelhárító tisztekre is lecsaphatott az igazságszolgáltatás ökle, sokakat kárörvendő mosolyra késztetett.

Bár nagyon elvágyódott innen, mégsem épp ilyen távozásra vágyott.

Kalitka

A rabszállító egy Gozanti osztályú szállító volt, és más körülmények között Shury megcsodálta volna tetszetős formáját és mélyszürke, vörössel díszített festését. A neve is beugrott, melyet a reggeli jelentésekben olvasott: Enforcer Six. Erős hajó volt jelentős legénységgel, beleértve két rajnyi rohamosztagost is. Ráadásul az ilyen járművek híresen gyors hiperhajtóművel voltak felszerelve. Ezzel az út nem fog sokáig tartani, legfeljebb 5 nap és a Dragosra érnek.

– Szerencsések, hogy ezen szolgálnak, szép hajó – közölte Torrsszal.

– Valóban az. Szerencsés, hogy ezen utazhat, Mingwo közlegény – érkezett a válasz, és a nő hangja éppen csak egy kicsit tűnt gunyorosnak. – Indulás!

– Ahogy óhajtja, hadnagy – válaszolta Shury csendesen. Ez így elég szemét játék volt, de elhatározta, hogy végigjátssza. Ezen a ponton amúgy sem maradt sok választása. Ha Torrs hadnagynak örömet okozott az őrizetes megalázása, akkor talán ezt a gyenge pontot lesz érdemes kihasználni.

Felvonultak a rámpán, és Torrs a testével kitakarta a terminált míg begépelte a nyitókódot. Egy kisebb belső helyiségbe érkeztek, majd egy érzékelőkapun át vezetett az útjuk. Shurynál természetesen eszeveszett berregésbe kezdett a szerkezet, hamarosan egy fémes géphang szólalt meg.

– Tiltott szúrófegyverek, négy darab. Tiltott kemikáliák. Meghatározhatatlan.

Torrs szembefordult Shuryval, majd visszatessékelte a kapu elé.

– Ajánlom, hogy ne trükközzön, közlegény. Mit hol találok? – kérdezte enyhén fenyegető hangsúllyal. Shury ártatlan tekintettel nézett bele a másik nő szemébe, és könnyed hangnemben sorolta.

– Négy dobótőr, mindkét csizmaszárban kettő. Három pirula a bal hajtóka alatt, két intradermális tű az öv második tárzsebében, és egy kis fiola feromonos parfüm a bal nadrágzsebben. Mindegyik hivatalos úton beszerzett és engedélyezett kémelhárító segédanyag.

Torrs nem szólt semmit, helyette térdre ereszkedett és biztos kezekkel, szakavatottan nekiállt a felsorolt tárgyakat begyűjteni. Amikor mindenre rátalált, elölről kezdte a motozást, de csak fekete kesztyűinek eltávolítása után. A hosszú és agilis ujjak kimerítő alapossággal tapogatták végig Shury minden porcikáját a csizmaszárak belső felétől indulva, lábainak minden négyzetcentiméterét felmérve az ágyéki területet is érintve. Shury meglepetten rázkódott meg, ahogy a megalázó motozás nyomán éledezni kezdett a vágya.

Amikor Torrs kigombolva zakójának felső gombjait kezét a mellei közé csúsztatta, Shury felnyögött. Jól ismerte a szabályzatot és azt még jobban tudta, hogy egy rangjából felfüggesztett őrizetes esetében a szabályzat betartását senki sem várja el. Ki volt szolgáltatva ennek a nőnek, és minden bizonytalansága, haragja és csalódottsága ellenére felizgult. Korábban zavarta ez a fajta perverz hedonizmus, tudatában volt annak, hogy vágyai és szexuális reakciói eléggé deviánsak. Azonban már évekkel korábban megbékélt ezekkel és eldöntötte, hogy nem fogja magát szégyellni vagy ostorozni. Gyermekprostituáltként nőtt fel és valójában nem panaszkodhatott, hogy csupán ennyiben merült ki normálistól eltérő szexualitása. És ez még akkor is igaz volt, ha az igazi élvezethez igazi helyzet kellett: Shury nem szeretett szerepjátékokat játszani. Akkor tudott önfeledten élvezkedni, ha valódi rabságban, valódi veszélyben használták a testét.

Valamit Torrs is észlelhetett az egészből, mert indokolatlanul sok időt töltött Shury mellei között dolgozva. Hogy Shury nyögését gyönyörként vagy szenvedésként értékelte, azt nem lehetett tudni, így az sem vált világossá, hogy kényeztetni vagy kínozni akarja foglyát. Shury azonban rögzítette magában a tényt, hogy mindkét eset azonos konklúzióhoz vezet: Sabel Torrs hadnagy kissé beteg. Ami mondjuk el is várható egy birodalmi rabszállítón dolgozó tiszttől.

A hosszúra nyúló motozás végeztével az összegyűjtött tárgyakat Torrs egy láthatatlan illesztésű falrekeszbe süllyesztette majd megismételték Shury letapogatását. Nem jelzett a szenzor, így tovább haladtak. Egy rövid folyosó végén csatlakozott hozzájuk egy feketére mázolt RA-7 típusú protokolldroid. A birodalmi hadihajókon és bázisokon

oly gyakori látványnak számító gépezet megállt a menet előtt és bűbájos hanghordozással megszólalt.

– Üdvözlöm! Ön bizonyára Mingwo közlegény. Nagyon örülök, hogy körünkben üdvözölhetjük! Áréj Szevön El Szix vagyok, de nyugodtan hívhat Raulnak. Nagyon vártam az érkezését. Biztosíthatom róla, hogy az utazás napjai alatt sok időt fogunk együtt eltölteni – magyarázta a droid, de aztán Torrs intésére elhallgatott és folytathatták az útjukat. Végül egy lépcső alján elérkeztek a számos, kék energiafallal elzárt börtöncellát tartalmazó blokkba, melynek túlsó felén egy pultnál fekete páncélos őr álldogált. Shury rosszkedvűen nézett a vibráló energiamezőkre.

Ez lényegesen energiaigényesebb és drágább megoldást volt, mintha szilárd ajtókat alkalmaztak volna, cserébe azonban nagyobb biztonságot is jelentettek. Úgy voltak beállítva, hogy alaposan megrázzák azt, aki hozzájuk ér, és egyúttal elég ellenállást is kifejtsenek, hogy sem szilárd tárgyak, sem testek ne tudjanak áthatolni rajtuk. Sokkoló hatásuk potenciálisan halálos is lehetett, így ez volt alkalmazásuk határa: azon raboknál, akiknél fennállt és nem volt kívánatos az öngyilkosság lehetősége nem volt célszerű alkalmazni. A tétel fordítva is igaz volt, hisz az ilyen energiafalakkal védett cellákban raboskodóknak mintegy fel volt kínálva az öngyilkosság opciója.

Az önmagát Raulként bemutató droid fémujjainak érintésével lekapcsolta a falat és Shury csuklójáról lekerült a bilincs. Csuklóinak dörzsölése közepette Shury Torrs felé fordult és hamiskás félmosollyal megszólalt.

– Látogasson meg néha, ha lesz ideje, elvégre ez egy hosszú út lesz! Tudom milyen a hadnagyok élete, néha unalmas is tud lenni.

– Megnyugtatom, még találkozunk, közlegény – válaszolta Torrs szenvtelenül, majd ahogy a fal visszakapcsolt sarkon fordult és kísérőivel egyetemben elvonult. Helyét csakhamar átvette Raul, teste átderengett a kékesen vibráló és halkan búgó energiamező síkján. A droid bizalomgerjesztő hangon beszélni kezdett.

– Remélem jól fogja érezni magát az úton. Szeretném felhívni arra a figyelmét, hogy az utazás során bármikor módjában áll beismerni

bűneit, vallomást tenni, gyónni és egyéb módokon könnyíteni a lelkén. Én bármikor meghallgatom és mindent rögzítek. Kénytelen vagyok továbbá jelezni, hogy az önkéntes vallomás nem jelent méltányos elbírálást a hadbíróság által. További szép napot kívánok!

Shury sóhajtva fordult el a távozás közben halkan csörömpölő géptől. Bizonyos droidok idegesítették. Ez, és ebben biztos volt mostanra, éppen azok közé tartozott. A kicsi cella nem volt valami komfortos, de ami nagyobb bajnak ígérkezett, hogy végtelenül unalmasnak tűnt. Egy kemény, de még éppen elviselhető kényelmű, szintetikus bőr bevonatú priccsen, egy vécécsészén és egy kis kézmosón kívül semmi sem volt odabent. A plafonon akadt egy alig ujjnyi átmérőjű, sűrű ráccsal elzárt szellőzőnyílás, valamint látott a bejárat mellett egy fali konzolt is, mely azonban egyértelműen csak kommunikációs célokat szolgált. A fényt a falak derengése szolgáltatta, míg az energiafal vibrálása és búgása nagyon hamar fejfájást okozott. Shury lehúzta a csizmáit, majd törökülésben a priccsre telepedett. Át kellett gondolnia a dolgokat, és ki kellett találnia, hogy hogyan tovább.

Bármennyire is szerette volna, nem sikerült kellőképpen ellazulnia. A zavarónak szánt energiafal éppúgy meghiúsította relaxációs terveit, mint a vele szemközti cellából hallatszó ütemes puffogás. Bár a kettős energiafalon keresztül egy elmosódott árnyszerűségen túl semmit sem látott, a zaj forrását mégis könnyű volt azonosítani. Rabtársa éppen gyakorlatot végzett, fel- és leugrált a priccséről, mint valami droid, aminek elromlott az egyensúlystabilizátora és ezredjére próbálta megmászni ugyanazt a lépcsőfokot, mindig visszahullva egy lépést.

Mivel a villogó és zümmögő kékséggel semmit sem tehetett, frusztrációját az edzését végző fegyencre irányította.

– Hé, nem lehetne halkabban? Még jobb lenne sehogy! – kiáltotta át a másiknak. A dübögés abbamaradt és a válasz nem váratott magára.

– Pont leszarom, és kuss legyen odaát, kisanyám! Fogd be a füled, ha nem tetszik! Amúgy ki vagy? – válaszolta mérsékelten barátságos hangnemben a másik.

– Az ilyen udvarias kérdéseket kislánykorom óta leszarom. Dögölj meg, faszkalap! – replikázott a lány. Néhány csendben eltelő másodpercet követően az ugrálás folytatódott. Shury megcsóválta a fejét és ujjait a tarkója mögött összekulcsolva valóban a fülére tapasztotta alkarjait. Majdnem sikerült is kizárnia a zajokat.

Talán fél órát tölthetett el így, amikor újfajta zaj ütötte meg a fülét. Nem is maga a hang, sokkal inkább az általa keltett rezgés. A plafon irányából érkezett. Óvatosan kikémlelt, majd miután megbizonyosodott róla, hogy Raul nincs a közelben, a priccsre állva a plafonig nyújtózott. Még jobban érezte a furcsa rezgést és az emberi füllel alig hallható zümmögést. Az pedig a plafont borító panel mögött a szellőző rácsa felé közelített!

Shury a padlóra huppant és úgy helyezkedett, hogy támadás esetén, bármi is érkezzen, azonnal az energiarácsba küldhesse egy rúgással. Hallott már számtalan olyan orgyilkolásra alkalmas eszközről, mely elfért egy ekkora szellőzőcsőben. Mérges férgek és rovarok, apró gránátdroidok – a galaxis népei számtalan kreatív ötletet vetettek be akkor, ha valaki meggyilkolásáról volt szó. A kaparászás elérte a szellőző rácsát. Éles fény villant fel, a fém izzani kezdett. Alig néhány másodperc alatt egy kétcentis lyuk égett a rácsba, melyből egy aprócska hengeres test fordult a cellába, majd nemes egyszerűséggel lepottyant.

Egy ujjnyi vastag és egy hüvelyk hosszú aprócska droid koppant a padlón. Hengeres testén körös-körül megannyi vékony, serteszerű fekete nyúlvány meredezett. Úgy nézett ki, mint egy lábakkal túlságosan is gazdagon felszerelkezett százlábú. Egy kék fényecske pulzált az egyik végén, egyébként mozdulatlanul hevert a cella közepén. Shury óvatosan, de egyre növekvő kíváncsisággal lépett közelebb. A kék fény az arcára vetült, egy pillanatra felragyogott, majd kihunyt. A henger orra egyszerűen leesett.

A priccséhez vitte a most már teljesen halottnak tűnő robotot, és a hengeres test belsejéből egy babszem méretű fekete eszközt rázott ki. Egy egyszerű fülhallgatót, melyet kíváncsian az egyik fülébe illesztett. Halk sercegés hallatszott, majd egy gépiesre konvertált hang szólalt meg.

– Hello, Shury! Elnézést, hogy nem mutatkozom be, de gondolni kell arra is, ha lebuknánk. Sajnos nem sikerült időben figyelmeztetnem téged. Veszélyben az életed! Figyelj most ide! Miután a Gozanti belép a hipertérbe, nagyjából az utazás harmadik napjának a vége felé, ki fogtok lökődni. Nehéz lesz nem észrevenni a rázkódást. Ezután pár másodpercre vibrálni fog a cella erőtere, időzíts jól, hogy kijuss! A cellablokk segédgenerátora stabilizálja majd az erőteret, ezért sietned kell. Ha kijutottál, el kell érned egy mentőkabint. A hajón remélhetőleg elég nagy lesz a káosz, amit ki tudsz használni. Standard kialakítás szerint két kis mentőkabin van hátul a hajtóműveknél, és egy a pilótafülkénél. Azt javaslom, a hátsókat használd! Nem kell aggódnod, hogy a hajóról rád lőnek, lesz éppen elég bajuk. A közelben lesz egy gyéren lakott bolygó, lélegezhető légkörrel. Célozd meg! Később talán lesznek üldözőid, de te csak maradj életben, én majd megtalállak. Sok szerencsét!

A hang elhallgatott és Shury biztosra vette, hogy többé nem is fog megszólalni. A fülhallgató alighanem egyszeri üzenetátadásra volt szánva, mint ahogy az azt szállító minidroid is egyetlen útra lehetett hitelesítve. Bárki is küldte az üzenetet, nagyon sokat tudott, bennfentes információkkal rendelkezett Shury letartóztatásával kapcsolatban, talán ismerték is egymást. Csupán a hang alapján, a torzítás miatt sajnos ezt nem tudhatta biztosan.

Akadtak dolgok, melyeket Shury nagyon gyűlölt. Ezek között előkelő helyet foglalt el az, amikor elszenvedője, nem pedig irányítója volt az eseményeknek. Ebből következett, hogy nagyon nem kedvelte azokat sem, akik ilyen esetekben – vele ellentétben – birtokában voltak az információknak, melyeket aztán nem osztottak meg. Arról nem is beszélve, hogy Shurynak szerint a világon mindennek ára volt. Különösen a segítségnek, vagy a kockázatnak. Aki bejuttatta ezt a droidot az üzenettel a hajóra, az alighanem komoly kockázatot vállalt már ezzel az egyszerű tettével is, nem beszélve azokról a jósolt eseményekről, melyekről az üzenet szólt. A küldő sokat invesztálhatott ebbe az akcióba, ami azt jelentette, hogy az ár is magas lesz.

Márpedig Shury gyűlölte az olyan üzleteket, ahol nem ismerte pontosan a cserealapokat. Ki lehet képes erre? Ki lehet képes arra, hogy egy birodalmi börtönhajóról menekülési lehetőséget biztosítson egy rabnak az út felénél, előre és pontosan meghatározva a szabadítási kísérlet időpontját és helyszínét? Ki tudhatja, hogy egy különleges vendégeket szállító rabszállító milyen útvonalon és milyen időzítéssel fog repülni? Más módon megfogalmazva: kinek lehet hozzáférése egy katonai börtönhajó útvonaltervéhez és parancsaihoz?

Túl sok volt a kérdés, melyekre nem volt válasza, így hamarosan megfájdult a feje. Egyelőre inkább feladta a széles spektrumú gondolkodást és gyakorlati szempontokból egyszerűbb kérdések megválaszolására kezdett fókuszálni. Megbízhat-e a titokzatos jóakarójában? Aligha. Ha bekövetkeznek az igen valószínűtlennek hangzó események a kihagyó energiafalról és a hajó legénységének problémáiról, vajon bölcs dolog lenne-e megkísérelni a szökést egy mentőkabinban, mely egy feltételezett bolygóra viheti őt? Megszabadulhat-e gyilkolás nélkül? A szökésével nem fogja-e még súlyosabb szakadékba taszítani saját magát? És még ha sikerülne is elhagynia a hajót egy mentőkabinban, mi történne, ha a bolygó nem lenne a helyén, mert bármilyen okból a tervezetthez képest máshol lép ki a hajó a hipertérből?

Sokféle méltó halálnemet el tudott képzelni magának, de magányosan hónapokat tengődni egy mélyűrben sodródó mentőkabinban, majd csendesen megfulladni, nem volt az első két tucat választása között. Ahogy egyre többet törte a fejét, úgy kezdett egyre inkább meggyőződni arról, hogy a titokzatos üzenetben vázolt terv semmivel sem volt kisebb őrültség, mint hagyni, hogy a Dragosra vigyék.

Elégedetlenül fújtatott egyet. Az élettelen droidot visszatuszkolta a szellőző rácsán keletkezett szinte láthatatlan lyukon csak a fülhallgatót tartva meg. Végezetül végigfeküdt a priccsén, és lábával a falon dobolva megpróbált valami másra gondolni.

Valamire, aminek volt értelme.

Szadroid

Fél óra telhetett el, amikor a hajó megremegett, jelezve, hogy beindították a fény alatti hajtóműveket, és a Gozanti kirepült a Sentinel hangárjából. Hamarosan meglódult a gyomra is, mely egy újabb eltéveszthetetlen jel volt: hiperugrást végeztek, és talán örökre maga mögött hagyta Karkoont. Minden személyi ingóságával egyetemben. Shury a legkevésbé sem volt szentimentális alkat, de akadtak ott dolgok, melyek azért bírtak számára emocionális értékkel. Saját oggorai kardja vagy éppen a szép új manikűrkészüléke olyan volt, melynek hátrahagyása okozott némi szomorúságot.

Raul érkezése rángatta ki melankolikus merengéséből. A droid egy tálcát egyensúlyozott, melyet hamarosan át is tolt az energiaháló alján másodpercekre megjelenő nyíláson. Egy tányéron kifejezetten kellemes illatú, kockákra vágott húst talált, korong alakú, ismeretlen zöldséggel tálalva. Egy műanyag villa, egy szövetszalvéta és egy kis pohárban sűrű, zöldes lé egészítette ki a menüt.

– Mingwo őrizetes! Harminc perce van elfogyasztani a felszolgált ételt. Ha az időtartam lejártával elmulasztja a tálcát minden rajta található nem emészthető tárggyal egyetemben visszaszolgáltatni, akkor kénytelen leszek egyéb intézkedéseket foganatosítani – közölte Raul a kellemes hangján és Shury érdeklődve fordult a droid felé, miközben a priccs szélére ülve a térdére fektette a tálcát. Enni kellett, és aligha akarná bárki is megmérgezni, pontosabban felesleges lenne az ételen keresztül a testébe juttatni a szert. Elvégre fogoly volt.

– Miféle intézkedéseket? – kérdezte kíváncsian, miközben megkóstolta a húst. Puha volt és furcsa ízű. Sztenderdnek tekinthető birodalmi fűszerezést ízlelt, ami összességében ehetőnek bizonyult. Meglepőnek találta, hogy egy fogolynak ilyen minőségű ételt adtak.

– Természetesen korrekciós intézkedéseket, melyek célja a szabályok maradéktalan betartatása. Biztosíthatom arról, hogy ezen a téren teljes és kimerítő adatbázissal és programozott képesítéssel rendelkezem, továbbá megfelelő mértékű testi módosításaim nyomán fizikai-

lag is képes vagyok az intézkedéseket a lehető leghatékonyabban önre kényszeríteni. És erre büszke is vagyok – magyarázta a droid illedelmesen. Shury belekortyolt a lébe. Savanykás íze ellenére azt is finomnak találta.

Jobban megnézte magának a droidot, már amennyire az energiafalon keresztül erre módja nyílt, de nem látott rajta semmiféle látható eltérést a Birodalom Haditengerészeténél nagy számban alkalmazott sztenderd RA-7 egységekhez képest. Ugyanakkor hallott már róla, hogy ezeknek a droidoknak nagyon széles spektrumú volt a felhasználhatósága, és programjuktól függően sokféle feladatra lehetett őket alkalmazni. A Birodalom szervezete óriási volt, és az, hogy még nem hallott efféle specifikációról, az égvilágon semmit sem jelentett.

– Szóval büszke vagy arra, hogy valaki kínzásmetodikát meg rabneutralizációs protokollokat programozott beléd?

– Pontosan! Mekkora öröm, hogy ön egy olyan rab, aki érti és vélhetően értékeli különleges ismereteimet! Sajnos a szabályzat nem engedi, hogy kellő gyakorisággal alkalmazzam őket, de azért szerencsére mindig akadnak olyan fogvatartottak, akiknél jog- és szabályszerűen be kell vetnem tudásom legjavát. Remélem, hogy vagy ön, vagy a rabtársa is efféle fogvatartottnak bizonyul majd!

– Ha véletlenül rávenném mondjuk azt a szarházit ott szemben, hogy olyan módon viselkedjen, mely korrekciós intézkedés foganatosítását követelné meg, akkor számíthatnék arra, hogy cserébe valamiféle engedményt kaphassak tőled egy egyelőre nem specifikált szívesség formájában?

Nem érkezett azonnal válasz, de a droid fekete látószenzorait mindvégig Shuryn nyugtatta. Végül csak megszólalt.

– Ezt a kérdést alaposan elemeznem kell. Ha megbocsát, addig szervíroznám a másik rab ételét is.

– Persze, menj csak, én itt leszek – mosolyodott el Shury. Amilyen hátborzongató volt Raullal beszélgetni, legalább annyira szórakoztatónak is találta. Sosem érdekelték különösebben a droidok, talán éppen ezért nem találkozott még vallatás- és kínzástudományára büszke protokolldroiddal. Így vált a távozó Raul egy igazán szarul induló

nap üde színfoltjává. Mire visszatért hozzá, Shury végzett az evéssel és visszaadta a tálcát.

– Remélem, megelégedettségére szolgált a vacsora. Szeretném emlékeztetni, hogy bármikor módjában áll gyónni, avagy vallomást tenni, ezzel is időt spórolva a Birodalom Hadbíróságának. Továbbá a válaszom igen.

Shury felkacagott. Ez a gép határozottan vicces volt.

Tragikus hős

Shury kényelmesen visszahelyezkedett a priccsre, de hamarosan ismét megzavarták. A másik cellában a rab megköszörülte a torkát.

– Héj, te! Csak azt akartam mondani, hogy bocs. Meg ilyenek. Nem akartam bunkó lenni. Általában nem is vagyok az. Csak ez az egész. Érted? Úgy tűnik, szarul bírom a bezártságot. Hrageth vagyok. Hrageth hadnagy, a karkooni felszíni hadsereg harmadik századának a hadnagya. Vagyis voltam. Most már csak közlegény.

A lány hosszú másodpercekig nem reagált. A fickónak beszélhetnékje volt, de biztos akart lenni benne, hogy kellőképpen ki van éhezve egy kis diskurzusra. Ha netán a csendet megunva megint sértéseket vágna a fejéhez, akkor azzal bizonyítaná, hogy nem ez a helyzet. Hrageth azonban türelmesen várt.

– Oké. Megbocsátok – válaszolta annak a nőnek a hangján, akit mélységesen megsértettek, és csupán végtelen kegyelméből hajlandó egyáltalán reagálni. Azonban úgy tűnt, hogy Hragethnek nem kifejezetten erőssége a tónusokban rejlő mélyebb tartalmak érzékelése, mivel azonnal pofázni kezdett.

– Jó! Mi rabok tartsunk össze, főleg egy ilyen helyen! Ez a kibaszott droid, a hideg futkározik tőle a hátamon! Honnan akasztottak le egy ilyen szétbaszott személyiségmátrixú torzszülöttet? Na mindegy. Te ki vagy?

– A nevem Shury. Mingwo. És hadnagy voltam én is. A hírszerzésnél.

– Azt a kurva, ne bassz! Te vagy az! Te vagy a szuperkurva, akiről annyit dumáltak! Már bocs, nem azért mondom, mert egyetértek, hanem mert… bizonyos körökben így hívnak. Elképesztő! És tényleg igaz! Mármint, hogy még a hírszerzőket is le szokták tartóztatni! Beszarás! Mit követtél el?

Shury ismét hosszan hallgatott, és átgondolta a taktikát. A fickó valószínűleg igazat mondott és tényleg egy rohamosztagos tiszt, azaz bizonyosan tapasztalt és harcedzett figura, akinek ráadásul parancsnoklási tapasztalata is van. Ez a börtönhajó nem hétköznapi bűnöket elkövetők szállítására szolgált, különben is, azokat miért vitték volna a Dragosra? Ez itt bizony egy különleges szállítóhajó volt VIP-vendégeknek. Bár még nem tudta, mit tesz, ha a titokzatos üzenetben foglaltak megvalósulnak, de abban biztos volt, hogy ha harcra kerül a sor, akkor szüksége lehet Hrageth tudására. Ebből logikusan következett, hogy a fickót meg kellett nyernie magának.

– Tényleg így neveznek? Ez elég vicces. Pedig csak egy hétköznapi lány vagyok, nem szuper, és kurvának sem nevezném magam. 17 éves korom óta nem csinálom pénzért – válaszolta könnyed derűt csempészve a hangjába. Egyáltalán nem lepődött meg, hogy a fickó hangosan felröhögött. Bizonyosan úgy gondolta, hogy Shury csak ugratta.

– Te voltál a legtöbb srác piszkos vágyálmainak főszereplője! Az a hír járta, hogy előástál minden szart a legizmosabb és legjóképűbb katonák múltjából, és zsaroltad őket, hogy a szexrabszolgáid legyenek! Mondhatom, a legtöbben önként szerettek volna jelentkezni, csak egyik sem volt elég tökös, hogy ajánlatot tegyen a hírszerzés főnökaszszonyának! – mesélte harsányan Hrageth, nem is feltételezve, hogy esetleg megbántja a nőt.

Shury a legkevésbé sem lepődött meg a hallottakon. Jó pár hasonló baromságot saját maga kezdett terjeszteni. Amíg ilyesmiken csámcsogtak és csak a kihívóan szexis nőt látták benne, addig valódi háttere könnyedén rejtve maradhatott. Mivel az alapfeltétel, hogy Hrageth vonzó nőként gondoljon rá, megalapozottan előállt, nem maradt más dolga, mint beszéltetni a férfit.

– És mi a helyzet veled, Hrageth közlegény? Te sem voltál elég tökös, vagy te esetleg a fiúkat szereted?

– Héj, ez mély volt! Ellentétben a srácok többségével, én meg tudom különböztetni a vágyakat a valóságtól. Amúgy sem udvarolni, hanem harcolni léptem be a seregbe!

– Akkor valami nagyon félrement. Ezekben a cellákban nem nagyon van kivel harcolni, a priccsre ugrálás a legtöbb, amit tehetsz.

– Igen, bassza meg! És mindezt azért, mert kinyírtam azt a rohadékot! És megtenném újra, kurvára megérdemelte!

– Valami rémlik. Egy rohamosztagos hadnagy agyonlőtt egy haditengerész főhadnagyot. Nem mi nyomoztunk utána. A parancsnokság utasította a főnökömet, hogy adják át az elkövetőt és a rendelkezésre álló bizonyítékokat. A franc se gondolta, hogy velem együtt – mosolyodott el keserűen, tudva, hogy hangjának mellékzöngéjét a férfi is érzékeli, még ha tudatosan nem is fogja föl. – Mi történt?

A kérdés elhangzása után Hragethbe többé bele sem lehetett volna fojtani a szót. Végre kiadhatta magából a dühöt és keserűséget, szabadon elmondhatta valakinek a saját verzióját. Valakinek, aki ugyanabban a cipőben járt, mint ő. Valakinek, aki talán megérti. És Shury tett róla, hogy olyan közönsége legyen, amilyenre csak vágyhatott. Időnként helyeselve, célratörő és valóban fontos részletekre rámutató kérdéseket feltéve hallgatta végig a történetet.

Hrageth a Calamari szektorban eltöltött szolgálata alatt ismerte meg az Ulan Dib nevű hadtápos őrmestert, akit már akkor is egy vérszívó és korrupt piócának tartott. Dib sokkal inkább a saját, valamint szintén korrupt feletteseinek a zsebe kedvéért dolgozott, semmint a birodalmi katonák megfelelő ellátása érdekében. Olyan pletykák is szárnyra keltek, melyek szerint Dib és körei a frontról kitörő ellenséges szállítóhajóknak is utat nyittattak, bár ez akkoriban azért fantazmagóriának hatott. Mindenesetre az emberi fogyasztásra lényegében alkalmatlan élelmiszer vagy a hibás csatlakozóval szállított sugárvető tárak, ha másnak nem is, de a harcoló katonáknak mindenképpen feltűntek, azonban szavukat elnyomta a háborút belengő propaganda zaja.

Hrageth mint az embereiért felelősséget érző altiszt, személyesen tett feljelentést, amikor egy egész szakasz odaveszett, mert egy elfüstölő energiatár rájuk irányított egy ellenséges taktikai rakétát. Dibet ki sem hallgatták, sőt amikor felkereste, hogy felelősségre vonja, a szemébe röhögött, majd katonai rendőrökkel távolíttatta el a főhadiszállás logisztikai központjának épületéből. És mint az Hrageth Karkoonra érkezésekor kiderült, Dib nemcsak, hogy megúszta undorító üzelmeit, de egyenesen előléptették értük.

Ilyen előzmények után kettejük története rohamosan közeledett a tragikus végkifejlet felé. Hrageth és emberei rendszeresen járőröztek a város alatti szövevényes alagutakban, ahol bűnözők tanyáztak, és a Karkoonra érkező csempészektől beszerzett árukat raktározták. Nemrég Hrageth egyik katonáját megölték odalent, és a nyomozás során váratlanul feltűnt Dib is, akinek igazán semmi keresnivalója nem volt hadtáposként ezekben az alagutakban.

Hrageth ott és akkor győződött meg róla, hogy a fickó Karkoonon is kiárusította a Birodalmat, és katonai felszereléseket játszott át a banditáknak. Amikor azonban a főhadnagy beismerés helyett Hrageth parancsnoki képességeit firtatva az ő nyakába varrta mind a meggyilkolt katona, mind a mon Calán elveszett szakasz halálát, valami elszakadt benne. Körbenézett, és azt képzelve, hogy senki sem látja őket, megölte a rohadékot. Sajnos a körbetekintés nem volt elég alapos. Lebukott, és ide került, várva a tárgyalására és a valószínű kivégzésére.

Shury néha ásítozott, mialatt a történetet hallgatta, de ezt Hrageth nem láthatta. Amikor a lány ismét megszólalt, hangjában nyoma sem volt az unalomnak, frissen és élesen csengett.

– Úgy hiszem, azt tetted, amit kellett. Lehet, hogy nincs érte bocsánat, de valójában te vagy a hős. Egy piócával kevesebb, és az a hulla nem fog még egy szakaszt megöletni. Ezzel több tucat bajtársunk életét mentetted meg. Szép volt, Hrageth hadnagy! – búgta a lány csodálattal átitatott hangon, és közben a körmeit vizsgálgatta. A túloldali cellából érkező büszke mordulásból tudta, hogy szavai célt értek.

A férfiak imádtak magukról beszélni, és vágyták az igazolást. Ami pedig a fontosabb dolgokat illette: peches dolog volt, hogy

épp most tartóztatták le. A körme alaposan lenőtt, és még a fekete lakk is elkezdett lepattogzani néhány helyen. Nagyon bosszantotta, hogy ez ellen pillanatnyilag semmit sem tehetett.

Kicsalt gesztus

Az eltelt étkezések száma alapján az utazás második napjának a közepén járhattak, amikor ismerős rándulást érzett a gyomrában. A hajó kilépett a hipertérből. A börtönblokk folyosóin tompábbra váltott a világítás. Ez sztenderd eljárás volt. A hipertérből kitörő űrhajó átmenetileg sebezhető volt, hisz idő kellett, míg a szenzorok letapogatták a környezetet, és a kapitány felmérhette, hogy leselkedik-e bármilyen veszély. Ez volt a legfőbb oka annak, hogy hadihajók csak a legritkább esetben ugrottak be csaták sűrűjébe. A legtöbb esetben tisztes távolságban szakadtak ki a hipertérből, hogy legyen idejük értékelni a helyzetet.

Néhány perc elteltével visszaállt a normál készenléti fokozat, egyértelmű jelzésként mindenki számára, hogy a megálló biztonságosnak bizonyult. Shury elérkezettnek látta az időt, hogy a következő fázisba léptesse tervét, melyet a helyzet saját előnyére kovácsolása érdekében főzött ki. A folyosó végén üldögélő őr nemrég kezdte a meg a szolgálatát, mely Shury eddigi számítási szerint tizenhat órán keresztül fog tartani.

Bár Raul is folyamatosan az őrhely környékén tartózkodott, de az étkezések közötti időszakokban egyáltalán nem vegzálta a rabokat, így Shury nyugodtan meg tudott mindent beszélni Hragethtel. A díszletek készen álltak, és eljött az idő, hogy bővítse a vele szimpatizálók táborát.

A vécécsésze fölé térdelt, majd ujjait mélyen a torkába dugva öklendezni kezdett. Jóval hangosabban, mint egy heveny hányás esetén indokolt lett volna. Kifejezetten nőietlenül, szörcsögően gyomorfor-

gató hangaláfestés közepette, ordítva okádott. A félig emésztett, kékes szószba áztatott gyümölcsgombócok hangos placcsanással terültek szét a kerámia belsején. Kár volt értük, eddig ez volt a legfinomabb itt felszolgált kaja. Közeledő lépteket hallott, melyek nem Raul csoszogó fémtalpaitól származtak.

– Kérem, segítsen! – nyöszörögte elhaló hangon.

– Hallgattassa már el azt a kémribancot! Felfordul tőle a gyomrom! – követelte Hrageth fennhangon, nem éppen kedves hangsúllyal adva nyomatékot a szavainak.

– Mi a baj? – kérdezte a celláik közé érkező őr. Hangja tanácstalanságról és némi riadalomról tanúskodott.

– Mi lenne? – röhögött Hrageth. – A pina nem bírja az űrutazást! Nyomorult spicli! És még ezek nevezik katonáknak magukat!

– Hívok segítséget! – hadarta az őr, és már éppen sarkon pördült volna, amikor Shury egy rémült kislány vékonyka hangján oltalomért könyörgött nála.

– Ne! Kérem ne! Bántani fognak! Már megint bántani fognak! Az a nő. Torrs hadnagy. Mikor letartóztatott… – csuklott el reszkető hangja közben verdeső kismadárra emlékeztetve. Az őr megtorpant és a cella felé fordult. A rabnő az energiaháló másik oldalán térdelt, vállai beestek, kezei az ölében hevertek mozdulatlanul, mintha megbénította volna a félelem. – Majdnem mindig rosszul leszek ugráskor. Nem tehetek róla. Kértem, de nem kaptam rá gyógyszert. Kérem, ne jelentse!

– Ne tudd meg, mennyire utálom a férges fajtádat, te áruló kurva! Megmutatnám, mi az igazi hányinger, csak férnék hozzád! – fröcsögte Hrageth. Bár a terv egyeztetése során azt állította, hogy nincs színészi vénája, de minden jel szerint született tehetsége volt a mocskolással egybekötött inzultáláshoz.

– Fogd be a pofád, te szarházi gyilkos, vagy rád küldöm a droidot! – sziszegte az őr dühtől remegő hangon.

– Jól van na! Csak be ne dőlj a spinének! Ez egy hírszerző szajha, öcsi! Ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek! – mondta csendesen Hrageth, majd a cellája hátsó falához húzódott. A jelenléte szinte teljesen megszűnt. Nem úgy a nőé.

– Nagyon rendes tőled, annyira nagyon köszönöm – sóhajtotta a galaxis legédesebb hangja a kék derengés mögül az őrnek címezve a szavakat. – Nem érdemes miattam bajba kerülnöd, nekem már úgyis végem – folytatta, szipogás kísérte a rettegő szavakat. – Csak annyit kérek, hogy ne jelents! Nehogy idejöjjön.

– Hát… oké! Nem foglak – hebegte a fiatal férfi. Bár börtönőr volt, és lassan fél éve szolgált ezen a hajón, mégsem történt vele ilyen előtte. Az eset elhallgatásának puszta gondolata is szabályszegés volt, de segíteni szeretett volna ennek a szerencsétlen lánynak.

– Mennem kell! A szabályzat…

– Kérlek, maradj! Csak egy kicsit. Torrs. Meg az a gyilkos a másik cellában. És Raul. Csak ők vannak itt. Nem bírom. Annyira borzalmas! Kérlek, beszélj hozzám! Bármiről. Csak egy percet. Kérlek segíts, hogy egy percre elfejtsem, amit az a nő tett velem, és ami még vár rám!

A fiatal őr, a távoli bányászkolónián született és felnőtt férfi, aki a romantikus propagandának bedőlve lépett be a Birodalom hadseregébe, maga sem tudta miért, vele maradt és mesélt. Észre sem vette, hogy Shury milyen ügyesen terelte el aggodalmát a szabályszegésről, vagy ártatlan kérdései hogyan terelték a meséit unalmas, de a munkájához szorosan hozzátartozó területekre, mint a hajón szolgáló bajtársak száma és funkciója, vagy mint a korábbi utak legizgalmasabb pillanatai, beleértve például azt a gyakorlatot, amikor a szimuláció során ő mentette meg két sérült bajtársát, behúzva azokat az egyik mentőkabinba.

És igazán nem akarta még jobban kétségbeesésbe taszítani a lányt, de annak kedves unszolására elmesélte, hogy a hajó kapitánya, Wors főhadnagy egy remek ember és mindenki kedveli, Torrs hadnagy ugyanakkor kilóg a legénységből, és ő teljesen más lapra tartozik. Végül még egy baráti tanáccsal is megajándékozta a rabnőt. Ha a Dragosra érkezés előtt kihallgatná az a nő, akkor ne álljon ellent, és mondjon el mindent, amit tud!

A lány végül illedelmesen megköszönte, hogy ennyi időt eltöltött vele, majd kimerültségre hivatkozva lepihent. Az őr, eltelve jócselekedetének kellemes érzésével, mosolyogva telepedett vissza a pultjához.

A mindvégig mozdulatlanul álló Raul az őr felé fordította a fejét, rovarszemszerű látószenzorai feketén meredtek a férfira.

– Befejezték a beszélgetést, űrtengerész? – kérdezte dallamos hangján, hivatalos rangján szólítva az őrt.

– Igen, hogyne – dadogta a férfi.

– Pompás! – örvendezett a droid, ahogy céltudatosan a foglyok cellái felé indult. Az őr rémülten nézett utána. Jeges balsejtelem kúszott fel a gerincén.

Jelentenivaló

– Remélem, jól telik az út, Mingwo közlegény.

– Tessék? Ja, persze, nagyon – hallatszott a már félig álomba merülő fogoly halk válasza.

– Ezt nagy örömmel hallom. Csak azért zavarom, mert szeretném tájékoztatni, hogy figyelemmel kísértem beszélgetését mind a másik őrizetessel, mind az őrrel, és attól tartok, hogy kénytelen leszek jelenteni a történteket.

Shury némán átkozódott. Bekalkulált kockázat volt, hogy a protokolldroid esetleg feljavított hallószenzorokkal van felszerelve, és a folyosó túlsó végén is érti a beszélgetéseket, de remélte, hogy nem így van.

– Ugyan, biztos rosszul hallottad! Nem történt semmi érdekes. Nem emlékszem olyan passzusra a szabályzatban, mely tiltaná a foglyok közti kommunikációt. Az őr pedig csak segíteni akart, mert nagyon féltem – hazudta folyékonyan Shury, és bár nem volt biztos benne, hogy a droid képes efféle finomságok érzékelésére, hangját mégis szándékosan elvékonyította, hogy erősítse az ártatlanság illúzióját.

– Bevallom sértőnek érzem, hogy azt feltételezi, nem látom át a valódi szándékait! Ön igen magas szintű pszichológiai manipulációs technikákat alkalmazott mindkét alany esetében, melyek célja azok

szimpátiájának elnyerése, valamint tőlük jogosulatlan információk megszerzése. Ezen technikákat vélhetően olyan jövőbeni szabályzat- és törvényszegési tevékenységek támogatásának megszerzése érdekében alkalmazta, mint saját maga számára jogosulatlan előnyök szerzése, esetleg extrém esetben szökési kísérlet elkövetése. Azonban függetlenül attól, hogy milyen, a katonai jogot megsértő célok elérése motiválta önt, esetemben a jelentési kötelezettség minden vitán felül előáll – magyarázta türelmesen a droid. Shury dühösen ökölbe szorította a kezét.

Ez a gép kifejezetten tenyérbemászó volt, pofátlanul jól hallott, és mint kiderült, még a különleges kémkedési és kémelhárítási technikákat is ismerte. Ami józanul belegondolva nem volt teljesen valószerűtlen egy kifejezetten tisztekre szakosodott katonai rabszállító hajón. Ez sajnos jelentős kellemetlenségeket jelenthetett, már amennyiben a következmények nem lesznek egyenesen tragikusak.

– Raul, figyelj! – sóhajtotta Shury belekapaszkodva az utolsó szalmaszálba, elvégre a fejlett és személyiséggel felruházott droidok számos esetben éppen olyan manipulálhatók voltak, mint egy hús-vér ember. – A szabályzat előírja, hogy egy katona mindig, beleértve a mostani, azaz letartóztatása utáni körülményeket is, köteles mindent megtenni azért, hogy a Birodalom érdekeit szolgálja. A szolgálati kézikönyv százhetvennyolcadik paragrafusának harmadik bekezdése értelmében észszerű módon támogatást kell nyújtani bármely szervezeti és szolgálati egységnek a folyó tevékenység eredményes befejezése érdekében azon esetben, ha ezzel saját feladatunk kivitelezését nem veszélyeztetjük. Mivel jelen esetben feladatom annyi, hogy biztosítsam saját magam sértetlen megérkezését a hadbírósági tárgyalásomra, ezért minden veszélyeztető tényezőt, mint például egészségem potenciális megromlását okozó helyzetet, jelentem kell. Az is kikövetkeztethető ebből, hogy feladataim közé tartozik saját lelki egyensúlyom megőrzése is. Az urakkal való kommunikáció pusztán ezeket a célokat szolgálta. Azonban azért, hogy számodra is elfogadhatóvá váljon az iménti őszinte magyarázatom, egy javaslattal szeretnék élni.

Megnyalta a szája szélét és még egyszer átfutotta a lehetséges kockázatait annak, amit ajánlani készült. Ez egy abnormális droid volt és Shury egyáltalán nem vágyott arra, hogy a kezei közé kerüljön, de abban is biztos volt, hogy egy droid kreativitása sosem érhetett fel egy igazi emberével. Így ez még mindig a jobbik esetnek tűnt.

– Annak érdekében, hogy fátylat boríthassunk a történtekre, vállalom, hogy az általad korábban megnevezett módon fogok viselkedni, mely viselkedésem következményeként módodban áll majd a viselkedéskorrekciós protokolljaidat alkalmazni rajtam. Elvégre ezt akarod. Cserébe a történteket nem jelented. Úgy gondolom, hogy ez mindenki számára elfogadható kompromisszum.

– Gratulálok, Mingwo közlegény! Örömmel hallom, hogy ilyen behatóan ismeri a katonai szabályzatot. Ez egy nagyon jó pont. Sajnos azonban az elkövetett tettek súlya megköveteli, hogy a jelentés megszülessen. Továbbá szeretném tájékoztatni, hogy mivel korábban csalódást okozott nekem, ezért egyelőre további alkudozásnak helye nincs. Kérem, készüljön fel, addig is kellemes pihenést kívánok! – közölte sima modorában a droid, majd Shury teljes megrökönyödésére fütyörészve sétált el.

A lány dühösen dobbantott egyet. Valaki nagyon régóta elmulasztotta törölni ennek az ócskavasnak a memóriáját! Ilyen mértékű személyiségbéli deviancia nem fordulhatott volna elő egy katonai célú robotnál. És egy birodalmi droidnak soha, de soha nem illett volna fütyörésznie!

– Nagy a baj? – kérdezte Hrageth, aki a beszélgetésből nem mindent értett, de sejtette, hogy nem jól alakult.

– Eléggé. De túl fogom élni. Csak ne csinálj semmi hülyeséget! Kussolj és bújj el, úgyse tudsz segíteni! Ne haragítsd magadra őket! Azzal nem leszünk semmivel se beljebb.

– Megpróbálom. Légy erős!

– Persze. Mi sem egyszerűbb – érkezett a halk válasz. Azért Shurynak akadtak kétségei.

Beteg szerelem

Aligha telt el tíz perc Raul távozása óta, amikor léptek dobbantak a börtönszint padlózatán. Torrs hadnagy két vakítóan fehér páncélzatú rohamosztagos élén érkezett meg, és Raul is ott sertepertélt körülötte. Olybá tűnt, mintha a matt fekete gépezet izgatott lenne. Mint egy túlpörgött gyerek csoszogott ide-oda a menet mellett, kellőképpen baljóslatú színezetet adva az érkezőknek.

– Úgy hallom, hogy nagyon cserfes kedvedben vagy, Shury – kezdte Torrs, amint szemtől szemben megállt az energiaráccsal, fekete kesztyűs kezeit csípőre rakva. A nő hangja mélyen zengett, már-már dorombolóan simogatott. Shury pontosan tudta, hogy mit jelent, maga is gyakran alkalmazta a trükköt, amikor hatásvadász kívánt lenni. Megborzongott. Jól állt Torrsnak ez a szerep. – Itt az ideje, hogy egy kicsit mi is cseverésszünk!

Az energiafal kikapcsolásával egyidőben a katonák Shuryra irányították a sugárvetőjüket. A lány a cella közepére lépett, hátat fordított, és előre görnyedt vállakkal, a háta mögött keresztbe rakott csuklókkal lehajtotta a fejét. A meztelen lábujjaira meredt. Hideg volt az acélpadló, fel kellett volna vennie a csizmáját, mielőtt ezek ideértek.

– Ahogy óhajtja, hadnagy – válaszolta megadóan. Nem kellett hátranéznie, hogy tudja, amíg az egyik katona belépett a cellába, a másik továbbra is rajta tartotta fegyverének csövét. Mindkét csuklóján fémbilincs kattant, majd a fickó a legkevésbé sem gyengéden a falnak penderítette. Felnyögött, ahogy a tüdejéből kiszorult a levegő. Karjait a feje felé rántották, és zümmögő hang jelezte, amikor a bilincsekbe épített mágnesestér-generátorok bekapcsoltak. A fémkarikák a fémfalhoz tapadtak. Shury sarka is a levegőbe emelkedett, így szétterülő lábujjain támaszkodott egész teste. Legalább a talpa nem fázott.

Rettegéssel bélelt, gerincet feszítő izgalom futott végig a testén. Nagyon remélte, hogy nem fogja megbánni, amiért ilyen könnyen megadta magát.

– Erre semmi szükség, hadnagy! Nem állok ellen! – sziszegte, mintha a kifeszített testtartás és a kérges bánásmód máris szenvedést okozott volna.

– Várakozzanak kint! – vakkantotta Torrs, mire a páncélosok hezitálás nélkül kivonultak. Torrs egészen közel lépett Shuryhoz, és fejét felszegve közvetlen közelről belebámult foglya arcába. Shury bátran viszonozta nézését, tekintetét Torrs szemébe fúrta, ismerős jelek után kutatva. Nem kellett sokáig keresgélnie. A hadnagy élvezte a helyzetet. Shury libabőrös lett.

– A Dragosra érve úgyis eljön az igazság pillanata. Azonban még ott is végesek az erőforrások, teljesen felesleges olyasmivel terhelni a bíróságokat, mely ügyeket útközben is elintézhetünk. Nem szerencsés, ha hagyjuk, hogy olyan férgekre pazarolják az idejüket, akik elárulták a Birodalmat, akik belemartak a kézbe, amely etette és védte őket – mondta Torrs halkan búgó hangon, forró lehelete Shury állát csiklandozta.

– Bocsásson meg, Torrs hadnagy. Úgy tudtam, hogy amíg a hadbíróság el nem ítél, addig nem vagyok bűnösnek tekintendő – préselte ki magából a szavakat válaszként.

– A hasonló vádakkal előállított személyek nyolcvanhét százaléka bűnösnek bizonyul. Ez éppen elég meggyőző arány ahhoz, hogy építhessünk rá. Attól tartok, Shury, hogy az okoskodás nem fog rajtad segíteni. Mire a Dragosra érünk, az önkéntes vallomásod maradéktalanul elkészül – mosolyodott el Torrs kegyetlenül. Jól állt neki, sokkal vonzóbb lett általa. Shury visszamosolygott, bár az övébe keveredett egy kis vicsor is.

– Beteg állat vagy, hadnagy, szépen megfogalmazva. Kívánsz engem, és így éled ki a perverziódat – váltott hangnemet Shury. Azonnal megbánta, de már késő volt. Torrs nem válaszolt, hosszú másodpercekig állta a lány dacos tekintetét.

– Raul! – hangzott fel végül, és a droid komikus sietséggel érkezett mellé jük. – Plazmát! – parancsolta a hadnagy, ajkairól úgy szállt fel ez az egyetlen szó, mint egy érzéki sóhaj. Raul jobb mutatóujjának utolsó ízülete kattant, Torrs pedig két ujja közé ragadva egyszerűen eltávo-

lította a fém ujjpercet. Megnyomott rajta valamit, és a fekete nyílásból tű vastagságú, hideg kékséggel izzó plazmatüske süvített elő. Raul újabb csodája. Nem csak a programozása volt eltérő típusának többi példányától. A hardver is jelentős módosításokat kapott.

Shury szeme tágra nyílt. A verbális csatározás egy dolog volt. Néhány gyomros és ütés, zúzódások és itt-ott kifakadó bőr egy másik. Azonban egy plazmavágó, legyen bármilyen kicsi, súlyos sérüléseket okozhatott, melyek ráadásul nehezen gyógyultak, baktakezelés hiányában pedig örök nyomot is hagyhatott. Arról nem is beszélve, hogy Shurynak nem voltak kétségei: kevés jelenség okozott olyan elviselhetetlen fájdalmat, mint az égés.

A hadnagy Shury arca elé emelte a kicsiny plazmasugarat, elég közel ahhoz, hogy a lány érezze a hőjét, és közben elégedetten dorombolt.

– Ki fogod mondani! Azt akarom, hogy kimondd azzal a mocskos száddal: áruló vagyok!

Shury, bár a szeme tágra nyílt, és ösztönösen a falnak szorította magát, hogy távolabb kerüljön a tűzforró droidujjtól, megrázta a fejét. Torrs kínos lassúsággal Shury mellkasának a közepére irányította a sugarat. A lány légzése hevesebbé vált, ahogy tágra nyílt szemekkel meredt a közeledő plazmára. Zubbonyának közepe lángra kapott, ahogy pillanatok alatt aprócska lyuk égett bele.

– Bassza, bassza, bassza meg… aúúú! – üvöltött fel Shury. A plazmatű elérte a bőrét, pontosan a két melle között. Apró füstcsík szállt fel. A fájdalom belemart. Rossz érzés volt. Csakhogy egyáltalán nem elviselhetetlen. Égetett, de élt már át ezerszer rosszabbat. Hamar rájött a trükkre. Raul plazmasugara precíziós eszköz volt, legalább annyira sebészeti mint kínzási funkcióval. Persze el tudott képzelni olyan testrészeket, amelyeken még ez is iszonyú szenvedéssel jár, nem is kellett volna Torrs kezének messze vándorolnia. Ez azonban egyelőre csak játékos bemelegítés volt.

Pillanatok alatt hozta meg a döntést, és annak megfelelően kezdett el viselkedni. Shury fülsértően magas hangú nyüszítése hangos sikolyokkal kezdett váltakozni, szemeit könny borította el, egész teste reszketni kezdett, minden izma megfeszült. Szenvedése energikus

és élettel teli volt, minden igazi szadista legszebb álma. Könnyeinek függönyén keresztül látta, ahogy Torrs arcán még inkább felragyog a kegyetlen mosoly. A nő kéjesen megnyalta az ajkait. Shuryban megint felébredt a dac.

– Remélem, ah, nem fog nagyon remegni a kezed, arohadtéletbe, amikor elélvezel… – préselte ki magából a szavakat, ujjai karmokká görbültek a feje felett. Lábával kirúgott, de csak Raul kemény fémtestét találta el. Brutális fájdalom hasított néhány lábujjába, bizonyítandó, hogy ez nem volt jó ötlet. Torrs szabad keze megragadta a nyakát, és megszorította, elvágva bármilyen további megnyilatkozást.

– Ne ficánkolj, te kis ribanc, ha nem akarod, hogy máris felszabdaljam azokat a hetyke ciciket! – sziszegte Torrs. Arcát alig egy ujjnyira tartva Shuryétól, valósággal falta annak szenvedését.

– A kurva anyátokat ti rohadék, faszszopó, szadista, geci állatok! Álljatok le, ti szájbabaszott banthaszarnak is kevés húgyagyú gennyládák! – hallatszott Hrageth hangja a háttérben, azonban Shury vinnyogása mellett szinte jelentéktelennek hatott.

Torrs végül kikapcsolta a plazmatűt, égett ruha- és bőrszövet bűze lengte be Shury reszkető testét. A nő ott maradt közvetlenül mellette, és szemérmetlenül markolászni kezdte a melleit. Hamarosan újra bekapcsolta Raul ujjpercét, de ezúttal nem a bőrét, csak a ruházatát kezdte el szakértő módon égetni. Alig egy perc alatt hasadékokat vágott a zubbonyba, az alatta viselt trikóba és még a melltartó anyagába is, majd könnyedén széthajtotta az egészet, felfedve foglya kicsi, de formás kebleit.

A szeme résnyire szűkült, ahogy meglátta Shury féltve őrzött titkát. A lány bal válla és a jobb melle között enyhén kidudorodó, indaszerű, fekete vénaháló terjedt szét a lány felsőtestén. Úgy nézett ki, mint valami végtelenül elrontott elektronikus tetoválás, melyet egyenesek és derékszögek helyett görbék alkottak. Torrs kesztyűs kezével megérintette a fekete vénákat, finoman eljátszott a furcsán kinéző mellel, sőt még a lány mellbimbóját is megcsavarta.

– Csak nem valami régi bevetés nyoma? – kérdezte majdnem együttérzően.

– Nem. Fertőző betegség – lihegte válaszul Shury. Torrs láthatóan nem hitt neki, mivel tovább folytatta a kéretlen ismerkedést. Shury már régen beazonosított több olyan betegséget és mérget, melyek a gyógyulás után efféle nyomokat hagytak. Arra az esetre, ha magyarázattal kellett volna szolgálnia. Leginkább, mivel az igazságot senkinek sem mondhatta el. Nem beszélhetett arról, hogy a fekete vénaháló egy olyan halálos sérülés hátramaradt nyoma, melyből misztikus módon, az Erő segítségével, akaraterejét, dühét és sértettségét bevetve gyógyult meg rettegéssel telt rémálmok közepette.

Egyes egyedül az ő titka volt, hogy valamilyen megmagyarázhatatlan módon képes volt saját magát gyógyítani. Ennek azonban megvolt az ára. Bőre szépségével fizetett az életéért. És ez olyasvalakinek, mint Shury, mindennél nagyobb ár volt.

– Attól tartok, hogy még mindig nem egészen értjük egymást – közölte Torrs derűsen, miközben szakértő kezekkel megszabadította Shuryt a nadrágját tartó övtől, melyet aztán megsuhintott párszor a levegőben. – Engem az igazság érdekel, nem a Shury-féle trükkös cirkusz. Az az érzésem, hogy akárhányszor csak megszólalsz, hazudsz. Még a sikolyaiddal is. Engem nem fogsz az ujjaid köré csavarni, mint a többi szerencsétlent – közölte a nő, majd Raulhoz intézve a következőket, újabb parancsot adott ki.

– Adj neki egy Bavo Hatost! Nem is. Ma elég lesz egy kis Hypo is! A rémálmokat majd legközelebb – kuncogott fel Torrs, mikor Raul középső ujjának is felnyílt az utolsó ujjperce, hogy egy tű ugorhasson elő belőle. A droid Shuryhoz lépett, és a tűt az egyik mellébe döfte. Csupán néhány másodperc telt el, és a lány érezni is kezdte a hatását. Az érzékei kiélesedtek, a szoba megnőni látszott, Torrs mosolya pedig szépülni.

Meghallotta a hiperhajtómű távoli zümmögését és Hrageth tehetetlen szuszogását. Érezni kezdte a Raul szervóit kenő gépolaj kesernyés szagát csakúgy, mint Torrs enyhe, de kellemes parfümjének az illatát. Színek, hangok és szagok rohanták meg, nem is beszélve az éles fájdalomról a pontnyi égés helyén. A hadnagy kezében tartott bőrövre

nézett. Az kezdett nagyon rosszul kinézni, főleg miután Torrs egy párszor látványosan a saját tenyerébe paskolt vele.

– Nem akarsz inkább szeretkezni? Kár lenne a stimulánst elpazarolni – vetett fel egy egyre inkább kívánatos alternatív forgatókönyvet Shury, de nem volt kétsége afelől, hogy nem fog célt érni. Fordított esetben ő sem állt volna meg. Sőt. Minden vallatásmetodikai koncepció egyetértett abban, hogy fokozatosan kell növelni a fájdalomdózist, időt adva a vallatottnak, hogy megértse a következő fokozatban rejlő nem éppen rózsás lehetőségeket. A Torrs által követett iskola ebbe vegyítette a megalázás és szexuális alapon történő teljes uralás fortélyait annak érdekében, hogy megtörje az ellenállást, elmossa az önbecsülést, és megsemmisítse az egót. Torrs pontosan tudta, hogy mit csinál. Shurynak elgyengültek a térdei.

– Szeretnéd, mi? Szajha! Neked semmi ilyen nem jár! – vicsorogta a nő. Keze felemelkedett, az öv a lány csupasz hasán csattant. A fájdalom úgy cikázott végig Shury testén, hogy közben szinte kiégette az idegvégződéseit. Meg volt győződve róla, hogy a csapás nyomán karmazsin vércseppek spriccelnek minden irányba, és hogy az öv bőrcsíkja a beleit szaggatva merült a testébe.

Kétségbeesetten rázta meg a fejét majd bámult le a hasára. Az elképzelt borzalmas sebnek nyoma sem volt. Pontosabban némi nyoma mégis akadt, mivel a köldöke körül kivörösödött a bőre. Ha a lassan csillapodó fájdalom engedte volna, Shury felkacagott volna, így viszont maradt számára a szakadozott zihálás. A Hypo nevű, széles körben használt birodalmi vallatódrog nem véletlenül lett a szakemberek egyik kedvence.

– Jó ez a cucc – nyögte rekedten. – Sosem használtam ilyet, de mindennap tanul valami újat az ember.

– Örülök, hogy valami újat mutathatok. És ez még csak a kezdet!

Torrs betartotta a szavát, és saját övét használva, megidézte a poklot. A következő fél órában kalkulált kimértséggel, szakavatott kezekkel folytatta Shury korbácsolását, és csak akkor állt le pár percre, amikor Raul egy harmadik ujjvégből előbújó pengével csíkokra szabdalta és letépte a lány nadrágját, felfedve fekete sporttangáját. Bordáin és hasán

túl combjai is megkapták a magukét, és Shury minden csapás után éles sikolyokkal és kígyószerű tekergéssel jutalmazta elhivatott ténykedését.

Hiába maradt mindvégig merev Torrs arca, elnyíló szája és ragyogó szeme hűen tükrözte valódi érzéseit. Shurynak pedig nem esett nehezére kielégíteni a szadista nő szükségleteit, aligha tudta volna elfojtani a kitörő reakciókat. Izzadság csepegett az egész testéről, és a mindent elborító fájdalom elhomályosította a látását. Hosszú másodpercekig fel sem fogta, hogy egy bőrkesztyűs kéz csúszott a bugyijába és agresszív szemérmetlenséggel dörzsölni kezdte a nemi szervét.

– Miafasz… – nyögte, amikor tudatosult benne, hogy vallatása újabb fázisba érkezett.

– Aligha. Pina – javította ki Torrs, miközben a Shury lemeztelenített testrészein díszelgő, hurkásodó ütésnyomokat vizsgálgatta. A keze nem állt meg, és Shury ismét felnyüszített. Csak ezúttal nem a fájdalomtól.

A szakkönyvek szerint egy reménytelen helyzetbe került, megkínzott, megalázott és kiszolgáltatott nő legvalószínűbb reakciója a lelki és fizikai sokk indukálta apatikus érzéketlenség. Minden profi vallatótiszt tudta, hogy ezt célszerű elkerülni, mivel órákkal, sőt akár napokkal is visszavetheti a folyamatot. A kívánatos reakció az a fajta érzelmi megsemmisülés volt, mely nyomán a fogoly készséges együttműködési hajlandóságot mutatott, csak hogy mihamarabb szabaduljon a helyzetből. Shurynak módjában állt volna eljátszani az elborzadt és emberi méltóságában megsemmisített nőt, vagy éppen a jégbefagyó mentális lerobbanást is.

De egyiket sem tette. Embertelen gyermekkora volt, melynek során egy bordélyban felnőve már bőven pubertáskora előtt keresett és sokat használt árucikké vált. Nem csoda, hogy szexualitása finoman szólva is deviánssá alakult. Annyira elfajzott, hogy felnőtt élete során alig-alig fordult elő vele, hogy őszintén átadhatta volna magát a féktelen élvezetnek. Ritkán merült fel az őt is valóban kielégítő lehetőség és olyankor is több mint veszélyes volt. Pont, mint ez a helyzet. Valódi fogolyként egy valódi szadista áldozataként vergődött útban a valószínűsíthető halálával végződő hadbírósági tárgyalásra.

Egy teljesen valódi, rémálomszerű helyzetben találta magát, mely egyúttal Shury legtitkosabb vágyainak netovábbja is volt. Noha szilárdan eldöntötte, hogy játszani fog Torrsszal és az orránál fogja vezetni, képtelen volt élete egyik legintenzívebb élményét feláldozni a puszta túlélés kedvéért. Győzött a hedonizmusa. Ráadásul nem is volt biztos benne, hogy testének ösztönös reakcióit képes lenne kontrollálni. Nedveivel áradó patakként borította el a kesztyűs ujjakat és levegőért kapkodva kezdett zihálni.

Ujjhegyen támaszkodó lábai megfeszültek, karcsú bokáin kidagadtak az erek, ágyékát valósággal belenyomta Torrs tenyerébe. Észre sem vette, amikor Raul levágta a tangáját. Már csak az tűnt fel neki, hogy kemény droidujjak fémsatuként vájtak két oldalt az arcába, kifeszítve a száját. Saját nedveitől átitatott tangáját a torkáig tömték, elvágva ezzel az érdemi beszéd lehetőségét, torokhangú hörgésekre szűkítve Shury verbális repertoárját.

Torrs közvetlen közelről nézett Shuryval farkasszemet, miközben a keze egy pillanatra sem állt meg. A lány ágyéka hamarosan felrobbant. Habos nyál fröcskölt ki a szája sarkából, ahogy elfojtott, embertelenül éles sikolya utat talált az összegyűrt ruhadarab mellett. Végtelennek tűnő, a valóságban is perceken át tartó időn keresztül élvezett, tarkóját önkéntelenül is többször a falhoz csapta maga mögött. Körmei a tenyerébe vájtak és talpával epilepsziás rohamot szimulálva rugdosta a falat.

Végül önkívületi állapotban zuhant össze, testsúlya majdnem egészét a csuklóira terhelve. Torrs felemelte a kezét, kesztyűjének minden négyzetcentimétere fényesen csillogott. Az ujjak között hártya feszült. A nő megcsóválta a fejét.

– Nocsak! Ilyet sem lát mindennap az ember. Ennyire szereted, ha vallatnak? Úgy tűnik, ahogy közeledünk az igazsághoz, egyre felszabadultabbá válsz – mondta nő, majd nemes egyszerűséggel Shury arcára és hajába kente a kesztyűjét bemocskoló nedveket. A lány nem reagált, delíriumban sóhajtozott, combjai belső felén vékonyka patakok futottak le. Életének legintenzívebb orgazmusa nyomán min-

den csepp erő elszállt testéből. Torrs, legalábbis bizonyos értelemben, teljes győzelmet aratott felette.

És Shury végtelen hálát érzett ezért. Kissé meg is rémült. Legkevésbé sem volt érzelmes típus, most mégis úgy érezte, hogy meglegyintette a szerelem átkos árnya.

Kalkulált meglepetés

– Ezt a beszélgetést még folytatjuk – közölte Torrs, majd a droidhoz fordult. – Szedd le!

Mire a bilincsek kinyíltak, és Shury szétszabdalt egyenruhájának romjaival együtt a padlóra omlott, Torrs már messze járt. A droid is hamarosan követte, kilépve a cellából és átadva a bilincseket a még mindig kint várakozó katonáknak. A fém rovarfej visszanézett a fal mellett összekuporodó lányra.

– Mingwo közlegény! Úgy érzékelem, hogy az iménti beavatkozás során nem szenvedett egy napnál tovább gyógyuló sérüléseket, így nincs szüksége orvosi beavatkozásra. Hamarosan kap ruházatot, pótlandó az alapvető illemszabályokat már nem kielégítő jelenlegi felszerelését. További szép napot! Öröm volt korrekciós eljárást alkalmazni önön! – fejtette ki Raul a véleményét az elmúlt órában történtekkel kapcsolatban, majd alakját az erőtér kék derengése mosta el.

– Héj! Életben vagy? – hallatszott Hrageth aggódó hangja. Shury lehámozta magáról ruhájának a maradékát, majd a priccshez vánszorogva szétterítette magán, hogy ne fázzon.

– Most egy kicsit… hagyj magamra. Kérlek – sóhajtotta egy haldokló hangján. Átkozottul nem volt kedve a fickóval beszélgetni. Inkább a plafont bámulta csendben, keze időnként az ágyékára tévedt és finoman izgatta magát, amint újra és újra visszajátszotta lelki szemei előtt a Sabel Torrs és közte történteket. Sabel. Nem is csúnya név. Bár nem egy szépségkirálynő, de kurva jól áll neki az egyenruha!

Kínzójának viselkedését még elemeznie kellett. Nem tudhatta biztosan, de erősen valószínűnek találta, hogy a következtetései helyesek. Torrs egy szadista vallatótiszt volt, aki szinte bizonyosan vonzónak találta őt. És nem csak mint áldozatot. Az a sikolyokkal teli óra – a maga abnormális módján – egyenértékű volt egy szenvedélyes kúrással. Mivel jelen volt még egy droid, valamint két rohamosztagos, Torrs aligha engedhette el magát. A történteket igazi vallatásnak kellett álcáznia. Márpedig Shury pontosan tudta, hogy ez nem volt az. Sabelnek tucatszor lett volna rá alkalma, hogy még az adrenalinfüggő és vérmazochista Shuryt is oly módon dolgozza meg, melyet egy létfenntartó ösztönnel rendelkező ember egyszerűen nem élvezhet. De nem tette.

Helyette a nő sosem tapasztalt élvezetben részesítette, a csúcsra járatva Shury érzékeit. A rohadt szuka! Ez viszonzásért kiáltott. Újabb orgazmusba ujjazta magát. Nyögései könnyen összetéveszthetők lettek egy megtörten zokogó nő hangjaival. Hragethben volt annyi tapintat, hogy nem pofázott közbe. Másodjára is kielégülve, álmodozó szemekkel feküdt egy darabig, amíg el nem nyomta a mély és pihentető álom.

– Mingwo közlegény! Kérem, ébredjen! Eljött a soros táplálkozás ideje, és kötelező elfogyasztania az adagját, hogy legyen energiája a következő korrekciós eljárás során.

Raul kifinomultan groteszk mondataira ébredni lényegesen kellemesebb volt, mint egy vadul csörömpölő órára, és ez még akkor is igaznak bizonyult, ha az elhangzottak a legtöbb ember számára rettegéssel teli gyomorgörcsöt okoztak volna. Vigyázva, hogy jókedve nehogy megnyilvánuljon, átvette a tálcát, melyen az ételen túl egy összehajtogatott szürke rabruha is hevert. Megszabadulva a rongyoktól, felvette a kapott, meglehetősen ronda és unalmas kezeslábast, melynek zsebében kisebb meglepetésére egy apró fiolát talált.

A tetejét lecsavarva sűrű vörös folyadékot látott, meg egy aprócska ecsetet a kupak belső felén. A folyadék nem azonnal ölő idegméreg, se nem mindent szétmaró gyilkos sav volt. Amit kapott, az ősi technológiára épülő, enyhén vegyszerszagú körömlakknak bizonyult. Titkos ajándék a megkínzatásra és kivégzésre ítéltetett árulónak? Határtalan kedvesség. Sajnos a körmeiről a kopó fekete lakkréteget nem tudta

szépen eltávolítani, de elég vastagon felkenve, az új vörös talán képes volt elfedni a régit.

Miután befejezte az étkezést, és Raul távozott, jobb híján azzal töltötte a következő órákat, hogy fekete karmait szexi vörössé varázsolta. Torrstól kaphatta? Legkevésbé sem tűnt lehetetlennek. Shury szerint a vörös nem utalt különösebben jó ízlésre, kivéve, ha ezzel kifejezetten kurvásabbá óhajtotta tenni a szexi rabnő megjelenését. Ha ez volt a cél, Shury nem akarta meghiúsítani. Még az sem zavarta meg különösebben az elmélyült festegetést, hogy Hrageth, akiben az óvó apai és ki tudja még milyen ösztönök buzgón zakatoltak, ismét kísérletet tett egy beszélgetésre.

– Jól vagy?

– Igen, a körülményekhez képest alakulok. Nem szarozott a kurva. Rohadtul fáj! A mellem, a hasam, a combjaim és a lábam között. Megégetett és megkorbácsolt. Ki fogom nyírni! – magyarázta sírós hangon, miközben néhány utolsó ecsetvonással vörösítette be bal hüvelykujjának karmát. Jól nézett ki. Mintha vérbe nyúlkált volna.

– Ezt nem hiszem el! – dühöngött Hrageth. – Hogy tehet ilyet egy Birodalmi katona egy bajtársával? Lehet, hogy gyilkos bűnözőnek hisznek, de mindent el fogok mondani, ha odaérünk! Rá fogom őket venni, hogy szolgáltassanak igazságot! Ilyet nem lehet tenni! – kiabálta, és Shury hallotta, amint ketrecbe zárt ragadozóként szelte cellájának szűk métereit.

– Rendes tőled, köszi. De hagyd! Nem éri meg. És mondtam. Nincs értelme magadat is belerángatnod ebbe. Nem tudsz segíteni azzal, ha magadra haragítod őket. Inkább készülj fel, hogyha valami csoda folytán adódna egy lehetőségünk, akkor azt ki tudjuk használni – nyugtatgatta a férfit, miközben megvizsgálta a lábujjait is. Azokat is átfesse? Legközelebb. Kell valami elfoglaltság későbbre is.

Nem sok minden zavarta meg az agónia és megalázottság sokkjától megtört rablány következő óráit. Valamivel később egy alak lépdelt el az energiafal előtt, majd beszélgetés hangjai szűrődtek be Shuryhoz.

– Hallom, jól megkapta a nő! Komolyan, a liftőrséges srácok szerint még a fenti fedélzeten is lehetett hallani! A hadnagy kísérete meg azt

mesélte, hogy el is élvezett a csaj! Megnéztük a regiszterben, formás husi! Szerinted meg lehetne dumálni? – röhögött fel a hang gazdája. A válasz halk volt, kivehetetlen. – Azért lehet, hogy megpróbálom! Na menjél, add le a szolgálatot! Mázlista vagy, hogy pont itt voltál. Vajon megint meglátogatja a kattant hadnagy, amíg én leszek itt?

Hamarosan korábbi beszélgetőtársa, a fiatal őr haladt el a cellája előtt fejét lehajtva, és még véletlenül sem nézett felé. Eddig tankönyvi tökéletességgel sikerült megvezetnie az összes hímet, és ebben éppen Sabel volt a partnere. Amennyiben titokzatos szövetségese, aki a rejtélyes üzenetet küldte számára, nem váltaná be az ígéretét, akkor a hadnagy perverz játéka lenne az utolsó szórakozási lehetősége erősen valószínű kivégzése előtt. Kivéve persze, ha saját maga is megpróbálkozna a szabadulással. Még néhány, az előzőhöz hasonlatos bemutató kell, és senki sem feltételezi majd róla, hogy képes a Rodia dzsungelmocsaraiban tenyésző halálkígyó sebességével és hatékonyságával lecsapni.

Fenntartandó a megerőszakolt áldozat álcáját, hang nélkül, talajtornával edzett egy keveset, majd átgondolta a következő lépéseket. Hamarosan eljön az utazás harmadik napja, és ha nem történik semmi, további két nap múlva megérkeznek Dragosra. Ha az üzenetet hazudott, akkor hamarosan lépnie kellett. Azt pedig legjobb kipihenten megtenni. A Torrs személye körül vadul kavargó fantáziák felforralták a vérét, így ismét egy órát játszott magával, mire sikerült álomba merülnie.

Megint Raul ébresztette a soron következő étkezéssel, és Shury szinte kirobbanó jókedvvel állt neki a kajának. Rég érezte magát ilyen kiegyensúlyozottnak és energikusnak. Felszabadult a karkooni szolgálat alól, megfosztották minden felelősségtől és az ismeretlen felé tartva egy szadista és vonzó tiszt kényére lett bízva, miközben a szabadulásának az alternatíváit fontolgatta. Kislányos boldogságban úszott. És ezt még Raul locsogása sem tudta elrontani, sőt a droid kimérten elegáns gondolatmenetei egyre inkább szórakoztatták. Úgy érezte, hogy Raul közeljövőre célozgató utalásai afrodiziákumként hatnak rá.

– El kell mondanom, Mingwo közlegény, hogy a bevezető korrekciós eljárás során tanúsított kommunikációs reakciói nagyon is pozi-

tívak voltak. Nagyon örülök neki, hogy ilyen jó étvággyal fogyasztja a felszolgált ételt. Ön még fiatal, de szüksége van az utánpótlásra, hogy a Torrs hadnagy várható döntése nyomán egyre intenzívebbé váló eljárások során is mindvégig fogadókész maradjon. Számításaim szerint eddig határainak alig 33 százalékát értük el, azaz bőven akad még lehetőség a bevetett metodikák fokozására. További három alkalommal számolva, egyenként 15 százalékos intenzitásnövekmény bizonyára elégséges lesz arra, hogy megszerezzük a teljes vallomását. Ugyanakkor bevallom, bízom abban, hogy Torrs hadnagy az exponenciális utat választja a lineáris helyett.

Shury alig akart hinni a fülének. Jól tudta, hogy bizonyos hajcsárdroidok a gonoszság és a szadizmus robotikai megfelelőjével felvértezve kezelték a rájuk bízott alacsonyabb rendű gépeket. Azonban sosem hallott olyan esetről, hogy ezen vonásokat egy droid egy hús-vér élőlénnyel szemben juttatta volna kifejezésre. Raul ráadásul eltéveszthetetlen élvezettel dagonyázott a lelki terrornak szánt megjegyzések bűzös pocsolyájában, és ezzel mély benyomást tett a lányra. Már majdnem befejezte a számítási szerint leginkább ebédnek tekinthető étkezést, amikor elkezdődött.

Egy tapasztalt űrutazó számára, aki hosszú éveket töltött csatahajók fedélzetén, a hirtelen és durva rándulás egyértelmű jel volt arra vonatkozólag, hogy valami baj történt. A hajót valami tervezetlenül tépte ki a hipertérből. Abban a pillanatban élesedett a sárga riadó, mely villogó fények gyorsan sikló pászmáival hintette be a börtönblokk folyosóját. Ezzel egyidőben a Shuryt Raultól elválasztó energiarács is villódzni kezdett, másodperces frekvenciával kihagyva és újraélesedve.

Az adrenalin átjárta az egész testét. Hallása és látása kiélesedett, számos egyszerre zajló történés részletei érték el az agyát. Raul idegesen tipegni kezdett, ide-oda pillantva a két őrizetes harmonikusan pulzáló energiafala között. A folyosó végén csattanás, majd káromkodás hallatszott.

– Mi a franc! – hitetlenkedett Hrageth. Shury a pulzáló energiára koncentrált, majd ugrott. Sértetlenül ért földet Raultól alig egy méterre, a lézerrács új nadrágjának laza szárát pörkölte csak meg.

– Tiéd a droid, siess! – vakkantotta Hrageth felé, ahogy egy elegáns ugrással az őrpult felé lendült. Raul Shury irányába kaszáló karja csak a levegőt szántotta. A lány meztelen talpai hangtalanul csapódtak a folyosó fém padozatához. Üres cellák között suhant el. Az őr megtalálta leejtett sokkolóbotját és kezdett felegyenesedni. Túl messze volt. Shury szerencsére még mindig a kezében szorongatta a tálcáját, melyet futtában meglendített és útjára engedett.

Az őrt a pörgő tárgy az arcán találta el. Fájdalmasan felkiáltott, megtántorodott és széttárta karjait, hogy visszanyerje egyensúlyát. Shury teljes lendülettel a levegőbe ugrott, és nyújtott lábbal előre, kilőtt nyílként csapódott a férfi gyomrának. Talpa alatt érezte, ahogy annak zsigerei átrendeződnek a brutális rúgás nyomán. Az őr hörgő hangokat hallatva zuhant hátra, átesett a műszerekkel teli pulton és végül teljesen mozdulatlanul terült el a padlón. Szája sarkából habos nyál csordogált.

A lány azonnal mellette termett, és agilis ujjaival pillanatok alatt begyűjtötte a hasznos dolgokat. Magához vette a fickó kulcshengerét, sokkolóját, valamint rövid csövű pisztolyát is. Felfegyverkezve pattant fel és futott vissza a cellákhoz.

Bizonyítva hasznosságát, Hrageth segítség nélkül is megoldotta a maga feladatát. Meglehetősen mókás kép tárult a lány szeme elé. Raul felsőteste Shury cellájában volt, a droid lábait Hrageth tartotta, miközben az energiarács továbbra is ütemesen oszcillált, másodpercenként záródva össze a droid dereka körül. Szikrák pattogtak ki Raulból, és míg a térdelő Hrageth kidagadó karizmokkal szorította a lábait, karjai esetlenül csapkodták a cella padlóját. Rovarszerű feje eszeveszetten ütődött jobbról balra, miközben a beszédszintetizátorából korábbról rögzített események töredékei törtek elő.

– Könyörgöm, ne! – sikoltotta egy ismeretlen női hang. – Bevallom! Elárultam a császárt! – üvöltötte egy nagyon is készségesnek ható férfi. – A francba! Ez az égett szag a hajamba szívódik! – hallatszott Sabel Torrs méltatlankodó kijelentése. Egy suhanó tárgy fütyülő hangját hallották, amint az valami puhának és nedvesnek csapódott, szűkölésre emlékeztető sírás tört fel. A kaotikus egyveleg Raul saját hangján

előadott mondattöredékkel folytatódott. – Korrekció teljesítve. Teljesítve. Teljesítve.

Shury a cella melletti terminálhoz érintette a kulcsot, majd rácsapott a megjelenő „Nyitás megerősítve" gombra. Az energiarács eltűnt.

– Átveszem! – közölte Hragethtel, és amint a fértfi hátralépett, a lány Raulra irányította a kezében lévő sugárpisztolyt. A droid rángatózva próbált meg felülni, de soha nem fejezhette be a mozdulatot. A lány a nyakára célzott, és gyors egymásutánban három lövést eresztette bele a droidba. A harmadik lövésre Raul feje látványosan a levegőbe repült, ahogy a lövések minden vezetéket és mechanikai elemet átvágva felrobbantották a nyaki mozgásokért felelős hidraulikát. Olaj fröcskölt szerteszét. A fekete test mozdulatlanul hanyatlott le, míg a fej nagyot kondulva ütődött neki éppen annak a falnak, melyre feszítve nem egészen egy napja Shuryt kínozták. A lány átszökkent Raul testén, az utolsókat szikrázó fejet felkapta és a hóna alá vágta.

– Bizonyíték. A mátrixa a fejében van! – magyarázta Hragethnek. Első ízben volt alkalma, hogy alaposan megnézze a férfit. Egy rohamosztagos hadnagytól elvárható, hogy páncél nélkül is morcona legyen, de Hrageth messze túlszárnyalta az ezen téren ismert legmagasabb elvárásokat is. Legalább dupla volt a súlya Shuryénak és izzadt trikója majdnem kiszakadt brutális mellkasára feszülve. A bicepsze olyan vastagon dagadt, mint Shury dereka. Álla széles volt és arcélei markánsak, értelmes barna szemek néztek a lányra a tüsi hajtincsek alól. Hrageth nem volt szép férfi, de mély benyomást tett a környezetére.

Shury egy évtizede katonák között edzett, tanult, szolgált és harcolt, ezer és ezer tökéletesen kidolgozott testű fickóval összezárva töltötte a napjait. Hrageth, ha nem is volt egyedülállóan különleges, de kétségkívül a Birodalmat szolgáló férfiak alfáinak egyike lehetett. Szomorú szemekkel, kislányosan kaján mosolyt eresztett meg a férfi felé. Az volt a legjobb, ha mind az apai, mind a falkát védő alfahími, mind a nősténnyt vágyó tenyészbikai ösztönök egyszerre dolgoztak a férfiban, amíg kijutnak a kelepcéből.

– Szia, Shury vagyok!

– Hrageth.

– Ismerem a hajótípust, tudom hol vannak a mentőkabinok. De a kurva nélkül nem megyek el. Magunkkal kell vinnünk, tartozom neki! Segítesz?

A férfi sokatmondóan komor megértéssel a szemében bólintott. Shury viszonozta a biccentést és intett, hogy kövesse. Ha túlélik ezt az egészet és lesz egy nyugis órájuk, akkor Hrageth igazán megérdemel majd egy szenvedélyes kúrást. Shury ugyan gátlástalanul használta az embereket, de a jó szolgálatot – és különösen az érte vállalt kockázatot – szívesen viszonozta a maga módján.

Pacifista ámokfutás

Az Enforcer Six börtönblokkja külső modulként csatlakozott a hajóhoz és két emeleten terült el. Szokványos megoldás volt ez, főként kiemelten kockázatos őrizetesek szállítása esetén. A börtönblokkot bármikor le lehetett választani a hajóról, amennyiben szökési, szöktetési vagy börtönlázadási kísérlet esete merült volna fel. A saját hajtóművekkel nem rendelkező, űrben sodródó börtön aztán könnyű célpontjává válhatott a hajó ágyúinak. Shury tisztában volt vele, hogy a két börtönfedélzeten összesen két foglyot szállítottak: kiemelt kockázatú rabok esetében ez nem volt rendkívüli. Ráadásul hivatalosan Hrageth volt az elsődleges célpontja a begyűjtőtúrának, ő, mint véletlen kiegészítő keveredett csak oda. Legalábbis a kifaggatott őr így tudta. Csakhogy még a teljesen üres börtönszinten is mindig kellett lennie egy őrnek. A szabályzat e tekintetben nem engedett mozgásteret. Ezt a szerencsétlent Hrageth intézte el. A megtermett férfi úgy suhant végig teljesen nesztelenül a másik szint cellái között, hogy még Shury is elégedetten füttyentett. Az elit katona egyetlen tarkóra mért ütéssel vonta ki a forgalomból a mit sem sejtő őrt. Meg is ölhette volna, de azt Shury megtiltotta.

– Ezek ugyanolyan birodalmi katonák, mint mi vagyunk, és csak a munkájukat végzik – ismertette az álláspontját néhány perccel korábban. – Nagyon szarul érezném magam, ha ölnünk kellene. Ráadásul, ha nem akarjuk magunkat még jobban elásni és sokszoros gyilkosokká átminősíteni, annak alapfeltétele, hogy nem rendezünk vérfürdőt – magyarázta a férfinak, és megkönnyebbülésére Hrageth azonnal elfogadta az érvelését. Kivételesen Shury egyáltalán nem hazudott. Bár fogalma sem volt, hogy ki és miért húzta rá a vizes lepedőt, de nem szándékozott mindent felégetve maga mögött élete hátralévő részében körözési listák élén szereplő közellenségként menekülni. Az még Merdonnak sem jött be. Az árulás vádja már éppen elég volt, nem óhajtotta a bűnlajstromot még több tucat szolgálatban lévő katona meggyilkolásával is bővíteni. Abban bízott, hogy vagy Torrs vagy Raul fejében ott van az információ arról, hogy pontosan ki és mivel vádolja.

Az utóbbi fej már nála volt, csak az előbbit kellett még megszereznie. Az emberi szervezet biológiai integritásának alapkövetelményei miatt a nő testével együtt. És ezt egyáltalán nem bánta. Miután Hrageth magára húzta a nagyobb termetű őr még mindig túl szűknek bizonyuló egyenruháját, néhány fordulónyi lépcső megmászása után elérték azt a folyosót, melynek egyik vége a külvilágba nyíló zsilipben, a másik pedig az Enforcer Six főfedélzetére vezető turbólift ajtajában végződött. Azonban hiába próbálkozott Shury a mindkét őrtől eltulajdonított kulcshengerekkel, a lift melletti terminál „belépés megtagadva" kóddal hozta tudomásukra, hogy az őrök kulcsai nem lesznek elégségesek a börtönblokk elhagyására.

– Egyik őr sem csaj, így neked kell dumálnod! – közölte rövid gondolkozás után Hragethtel. – Odafent további őrségnek kell lennie. Nem tudom, mi történik a hajón, de a vészhelyzeti kód valószínűleg törölte a hátrahagyott nyomorultak liftvezérlési jogát. Közöld velük, hogy üzemzavar lépett fel, füst árasztotta el a cellákat, evakuálsz az egyik fogollyal! Vagy hogy megőrült a női őrizetes és maszturbációs show-t tart. Bánom is én, csak jöjjenek le!

– Nem vagyok valami jó az ilyesmiben – reagált kapkodva Hrageth. Shury hosszasan megbámulta a ragadozókat megszégyenítően széles állkapcsú arcot, majd hirtelen pofonvágta. Hrageth karja mozdult ugyan, de mire védekező pozícióba ért, Shury karja már vissza is húzódott.

– Baszd meg! Ezt most miért?

– Biztos akartam lenni benne, hogy elég érzelmi töltet lesz a hangodban, amikor beleszólsz a mikrofonba – vigyorogta a lány, de a vigyor hamarosan rémült tekintetté változott, amikor minden megremegett, és hangos dörrenés futott végig a falakon. Mindketten megkapaszkodtak, hogy el ne essenek.

– Lőnek ránk!

– Inkább nekiütköztünk valaminek. Bárhogy is, ez nem jó. Gyerünk, csináld gyorsan! – mutatott a lány a fali terminálra, és bármilyen további ellenvetést elkerülendő, rácsapott a kommunikációs csatornát nyitó gombra. Hrageth lapos pillantást vetett felé, de mivel nem tehetett más, beleszólt.

– Srácok! Baj van! Egy cső elpukkadt és ömlik a füst a kettes börtönfedélzeten! Az egyik fogoly halott, a másik légmérgezést kapott! Nagyon gáz itt a levegő, és nem tudunk felmenni, blokkolt a lift! Segítsetek kurva gyorsan! – hadarta Hrageth egy szuszra. Nem volt tökéletes, de mivel a hajó megint megrázkódott, Shury úgy ítélte meg, hogy elérhette a célját. Ujjai sebesen táncoltak a terminálon, lecsavarta az adás minőségét, statikus zörejbe fojtva Hrageth utolsó szavait.

– Jönni fognak. Készüljünk fel!

A turbóliftből kilépő, sugárvetőjét előre szegező két rohamosztagos az egyik börtönőrrel találta magát szembe, közöttük a női fogoly köhögve fetrengett a padlón. A nő mezítláb agonizált, szürke kezeslábasának egyik lábszára meg volt pörkölődve, és láthatóan nem egészen volt tudatánál.

– Mi történt? – kérdezte a liftből elsőként kilépő katona. Itt ugyan nyoma sem volt füstnek, de legalább két ajtó választotta el őket a felső cellaszinttől. A fogoly felett álló őr fekete sisakja csak félig takarta az arcát, és a rohamosztagosnak kényelmetlen érzése támadt. Valahogy

nem volt ismerős a fickó, pedig az egész hajón legfeljebb, ha negyvenen teljesítettek szolgálatot. Ráadásul valami még hevert az őr mögött, a padlón. Egy fekete alkatrészdarab. Egy droid feje! Még nem teljesen állt össze a kép a fejében, amikor elrobogott mellette a történelem.

A földön szenvedő vékony nő összenyomott rugóként pattant fel kézenállásba és vetette combjait a páncélos alak nyaka köré, majd ugyanazon mozdulat folytatásaként rántotta le a földre. Hiába volt köztük jelentős súlykülönbözet, a nő egész testét használva csavart egyet a lábain, és a páncélos katona tehetetlenül terült el. Ezzel egyidőben a börtönőr is előrelendült. A másodikként érkező katona sugárvetője túl későn irányult rá, egy töredékmásodperccel elkésett. Hrageth letarolta a fickót, brutális erővel taszította vissza a liftbe, ahol miután egy csuklóra mért elementális csapást követően a fegyver elrepült, Hrageth puszta kézzel tépte le a katona sisakját és bólintott bele kíméletlenül a meglepett férfi orrába. Undorító reccsenés hallatszott, és a rohamosztagos arcát elöntötte a vér. Két méterrel odébb a tekergő kígyóként a katona nyaka köré csavarodott nő kezében hirtelen egy sokkolóbot jelent meg. Tétovaság nélkül tolta be a bot végét a csavarástól megnyíló nyaki illesztékbe. Ahogy a bot végén díszelgő gomb lenyomódott, a fehér páncélos katona vadul megrázkódott. Shury biztosra akart menni, ezért nem is engedte el a gombot mintegy tíz másodpercig, epilepsziaszerű rángatózásba kényszerítve áldozatát. Csak akkor hagyta magára, mikor teljesen mozdulatlanná vált.

– Félek, hogy ez nem volt jó ötlet – közölte Hrageth és csóválta a fejét.

– Mégis mi? Elkaptuk őket, nem? – kérdezett vissza a lány meglepetéssel a hangjában.

– Na igen, de a tiednek nagyobb a páncélja, így az lesz az enyém. Jól kibasztál velem!

Hamarosan kiderült, hogy mire gondolt a harcos. Shury eszméletlenségbe sokkolt áldozata ugyanis nem csak a nyelvét harapta el összevérezve a sisak belsejét, de sajnos bele is hányt, zöldes trutyival borítva be az egészet.

– Basszus! Kurvára sajnálom. Erre nem gondoltam – ingatta a fejét Shury. Ez így tényleg ciki volt.

– Mindegy, volt már rosszabb. Öltözzünk fel!

Hajótúra

A páncélok birtokában már nem jelentett kihívást feljutni a főfedélzetre, mivel a jobb alkarba szerelt azonosítólapkák hozzáférési jogot biztosítottak számukra a turbólift vezérléséhez. Egyetlen rohamosztagos páncél megszerzésével a legtöbb birodalmi létesítményben szabadon lehetett mozogni, mely kétségkívül komoly biztonsági rést jelentett a katonai rendszer egészében. Másfelől ez tette lehetővé a vészhelyzetben történő azonnali és gyors reagálást és a fennakadás nélküli átcsoportosításokat a katonák gyors mozgásának biztosításával. A páncél jelentette a biztonsági rendszerhez való hozzáférést, ugyanakkor másvalaki páncélját bitorolni rengeteg kényelmetlenséggel járt. Hrageth számára a sisak belsején szétkent hányás volt a kisebb probléma, ugyanis a páncél összességében elég szűknek bizonyult, és minduntalan nyomta és törte végtagjait, mellkasát és még a csípőjét is. Shury esetében éppen fordítva állt a helyzet. A páncél elemei szinte lógtak rajta és az illesztések átlapolása miatt állandóan egymásnak ütköztek. Ha valaki egy futó pillantásnál többet szánt volna rá, akkor kiszúrta volna, hogy nem a viselőre lett szabva az öltözet.

További problémát jelentett, hogy bár a sisak alapfunkcióit be lehetett kapcsolni, így működött a korlátozott hatásfokú légszűrő, a rádió és az éjjellátó is, de a taktikai sisakmonitor, mely az identikus páncélokat viselő bajtársak beazonosítására, a műveleti terület alaprajzának megjelenítésére vagy éppen célzásrásegítésre volt használható, csak a megfelelő kód megadása után kapcsolt volna be. Így kénytelenek voltak vakon nekivágni az Enforcer Six folyosóinak.

A lift egy két ember széles, a hajó gerincét képező folyosóra vitte őket, mely a hidat kötötte össze a raktérrel. A folyosóra érve mindketten azonnal realizálták, hogy a hajó nagyon komoly problémákkal néz szembe. Füst terjengett minden irányba, vörös fények villództak és a folyosó nagyobbik része sötétbe burkolózott.

– Vörös riadó, a hajó vészenergián. Valami nagyon odabaszott – dünnyögte Shury a Hrageth felé nyitott privát csatornán. Megegyeztek, hogy nem kapcsolódnak be a fő kommunikációs folyamba. Nem lehetett csak hallgatóként csatlakozni, márpedig egy ilyen kis hajón a katonák ismerték egymást, így ez azonnali lebukást jelenthetett volna. Egy alak tört elő a füstből, a híd irányából, egy egyenruhás törzsőrmester rohant feléjük. Esze ágában sem lett volna lassítani, de Shury megállította.

– Baj van a börtönblokkban! Hol van Torrs hadnagy? – kérdezte Shury tőle. Bízott benne, hogy akadnak nők is a hajón szolgáló rohamosztagosok között, és így sisak által torzított hangja nem fog gyanút kelteni. Feleslegesen aggódott, némi túlzással vuki nyüszítéssel is szólhatott volna a fickóhoz, mivel az teljesen magán kívül volt.

– Kit érdekel a börtön? Mindjárt a levegőbe repül az egész hajó! – kiáltotta a fickó, amint egyszerűen kikerülte Shuryt és továbbrohant.

– Csak nem – mondta nyugodtan Hrageth. Futólépésben indultak el a híd irányába. A folyosó fala több helyen meg volt repedve, szikrázó és füstöt okádó vezetékek lógtak ki a falból. Újabb fémes dübörgés hallatszott, és a hajó minden korábbinál erősebben remegett meg. Mindketten a falnak zuhantak és hosszú másodpercekbe telt, mire visszanyerték az egyensúlyukat. Hátborzongató csikorgás harsant, néhány méterrel odább a fal hullámzani kezdett. A folyamat egy fülsiketítő reccsenéssel folytatódott, a dobhártyájukat alighanem csak a sisakokba épített zajcsillapítók mentették meg. A fal fémje újabb méter hosszan szakadt fel, és egy kisebb robbanás olvadt vezetékdarabokat szórt minden irányba. Ismét csak a páncélok óvták meg őket a repeszszerű sérülésektől. Kékesen tekergőző energianyalábok csaptak ki a résből.

– Csak de! – mondta Shury, és még jobban felgyorsítva rohanni kezdett a híd felé. Ha ott találná Torrst és az első mentőkabint, akkor

minden adott lenne egy azonnali és elegáns távozáshoz. Raul inaktív feje a háta mögött himbálózott, már csak a nőre volt szüksége. Egy S alakú kanyar után a füst oszladozni kezdett, és egy széles ajtó előtt két fehér páncélos alak strázsált. Nem voltak nyugodtak, idegesen forgatták a fejüket. Miután vélhetően sikertelen kísérletet tettek a rádiókommunikációra, a fegyvereik emelkedni kezdtek, Shury ismét külső hangszóróra váltott.

– Mellettünk robbant be valami, kisült az összes elektromos rendszerem! Torrs hadnagyot keressük!

– És ki keresi? – vakkantotta vissza az egyik katona, miközben a sugárvetőjének a csöve Shury mellkasára szegeződött. A lány nagyot sóhajtott. Pedig lehetett volna egyszerű is. Bár a páncél nagyon akadályozta, még így is félelmetesen gyors volt. Lebukva lendült előre, miközben tüzelt. A feje felett sugárnyaláb csapódott a falba, lövése a fickó lábát érte. Az felüvöltött, a hangszórója még mindig be volt kapcsolva. Egy pillanattal később Shury mindkét lábát elkaszálta. A rohamosztagos nagyot csattanva terült el a padlón, de mivel eközben a hajó hangosan nyikorogva megint reszketni kezdett, az elterülő fickó keltette zaj nem tűnt ki az apokaliptikus zenebonából. Mire Shury a földön fekvő fickót a sokkolóbottal kiütötte, Hrageth is lerendezte a másikat. Két vélhetően nem halálos lövés érte a szerencsétlent, aki elcsendesedve csúszott le a fal mentén.

A rövid harc nyomait eltüntetve végre kinyithatták a hídra vezető ajtót. Ahogy az átlósan illesztett ajtólemezek a falba csúsztak, több arc fordult az elöl álló Hrageth felé. Az Enforcer Six hídja egy rövid és keskeny folyosóból, valamint nyolc, U alakban elhelyezett üléssorból állt. A folyosó Hragethhez közelebbi végén még egy ajtó volt látható: az első mentőkabin bejárata. Öten tartózkodtak odabent. A székek között egy morcos képű, ezredesi rangjelzést viselő, izzadt férfi állt. A kapitány. Shury Hrageth háta mögül kikandikálva gyorsan körbepillantott, őszinte csalódására Torrst nem találta odabent. Hrageth, a korábban egyeztetetteknek megfelelően, beszélni kezdett.

– A foglyok megszöktek uram! Robbanások voltak a börtönben is.

A kapitány véreres szeme megrándult, ahogy az egyik kezelőhöz fordult.

– Azonnal lőjék ki a börtönblokkot!

– Uram, lehetnek még ott embereink! - pofázott közbe Hrageth. Shury megértette. Noha egyikőjüket sem fűzte semmilyen szál a hátrahagyott börtönőrökhöz vagy éppen a viselt páncélok jogos tulajdonosainak számító rohamosztagosokhoz, de ha már nem nyírták ki őket, akkor illett volna esélyt adni nekik a túlélésre.

– Azt mondtam, hogy azonnal! – dörrent rá a kapitány a megdermedő konzolzsokéra. Az folytatta a kódsor beírását, és egy felvillanó zöld fény tudatta, hogy a két fedélzetnyi üres cella Raul testével együtt levált a börtönhajóról. Hatalmas rögzítőkarmok húzódtak vissza, hogy a ház méretű acélkonténer hangtalanul és magára maradtan elúszhasson az űrbe. Shuryban ellentétes érzések csaptak össze. Pillanatok alatt lángolt fel benne a düh és a gyűlölet a kapitány iránt, aki ezzel tulajdonképpen őt szándékozta halálra ítélni. Másfelől megértette a döntést. Az ezredes helyében ő is kiadta volna ugyanezt a parancsot.

– Utasítás, uram? – kérdezte hadarva, hogy még véletlenül se tűnhessen fel senkinek az ismeretlen női hang. Szerencsére a híd teljes személyzete kellőképpen stresszes volt, senki sem gyanakodott.

– Fésüljék át az egész hajót, hogy átjutott-e valamelyik fogoly! Ha rátalálnak, és a legcsekélyebb ellenállást tanúsítják, lőjék agyon! – parancsolta az ezredes, de már vissza is fordult a baljósan hunyorgó irányítópultok felé. Shury rácsapott az ajtó gombjára, és hamarosan megint maguk voltak. A lány lassan fújta ki a levegőt. Kétszer ítélte halálra őt fél percen belül ugyanaz a tiszt. Kedve lett volna mind az öt fős személyzetet a kapitánnyal, a pilótával, a kommunikációs tiszttel és a két kezelőmérnökkel együtt halomra lőni, de ha már eddig nem gyilkoltak, akkor úgy döntött, hogy ez így is fog maradni. Még akkor is, ha az Enforcer Six további sorsa még egy Shuryhoz hasonló laikus számára is kezdett erősen kétségessé válni.

– Gyorsan. Rossz érzésem van! – vakkantotta, és futva indultak a hajó tatja felé. A robbanások mindenfelé csatatérré változtatták a folyosókat és az abból nyíló helyiségeket. Az egyik ajtó felett vörös-fe-

ketén villogó fény jelezte, hogy a másik oldalon elszökött a nyomás. Egy altiszt tűnt fel arcán légzőmaszkkal és hevesen integetni kezdett nekik.

– Mi a szart kóválygognak itt? Minden rohamosztagost a lenti tűz oltására rendeltünk!

– Közvetlen parancsot kaptunk a kapitánytól! – vágott vissza Shury igen meggyőzően. Nem volt nehéz dolga, a halálra rémült fickóval ellentétben neki volt terve és azt is tudni vélte, miként fog túlélni.

– Merre van Torrs hadnagy?

– Gyengélkedő! Mi van a hídnál?

– Füst! – válaszolta Shury és tovább futott.

– Kurva nagy füst! – tette hozzá Hrageth is, ahogy faképnél hagyták az altisztet.

A gyengélkedőt könnyen megtalálták, igaz egy szinttel feljebb kellett mászniuk egy rácsos padozatú vészlépcsőn. Shury szélesen elvigyorodott sisakjának takarásában. Sabel Torrs hadnagy éppen betoppanásukkor tápászkodott fel egy orvosi ágyról, fején széles gézcsík formáját öltő kötés díszelgett. Egy rögzített talpazatú felcserdroid éppen véres gézdarabokat pottyantgatott egy „biológiai veszély" feliratú zacskóba.

– A kapitány azonnal látni akarja, hadnagy! – közölte a nővel Shury, amint beviharzott a helyiségbe. A fények váltakozó fényerősséggel villogtak, mintha a vészenergia-ellátás is szakadozott volna. Torrs tekintete kissé homályos volt, mégis az utolsó pillanatban feltűnt neki valami, talán Shury hangja lett ismerős, mert a véreres szemei elkerekedtek. Védekezni azonban már nem volt ideje, mivel sugárvetője markolatával Shury gyengéd brutalitással halántékon vágta. A nő visszazuhant az ágyra.

– Mégis mit képzelnek? Ez itt a gyengélkedő, és a betegem… – méltatlankodott a droid, de a hangja beleveszett a hajó mélyéből feltörő dübörgésbe. Hrageth a vállára kapta az eszméletlen hadnagyot, és kirohantak az ajtón.

Robbanásból zuhanásba

Mindkét tati mentőkabin érintetlen volt. A percről percre rosszabbodó helyzet ellenére sem akadt olyan legénységi tag, aki a parancsnak ellentmondva saját irháját mentette volna. Ez annyiban kényelmetlenül érintette Shuryt, hogy mindig is úgy gondolt magára, mint akit talán sok mindennel lehetett vádolni, de gyávasággal nem. Most mégis lelépni készül egy kritikus állapotban lévő hajóról. Másfelől az igaz is volt rá, hogy sosem szokott sokat lamentálni a döntésein. Pillanatok alatt a tíz fő szállítására alkalmas mentőkabinban voltak és lezárták az ajtót. A hengeres utastérben egy közbülső folyosó két oldalán, összesen öt sorban sorakoztak a székek. Hrageth egy székre dobta Torrs ernyedt testét, majd maga is helyet foglalt.

– Tűnjünk el innen, mielőtt felülkerekednek a helyzeten! – sürgette őket Shury, amint a legelső sor egyik székébe huppant. Felszisszent, ahogy Raul feje beleakadván az ülés háttámlájába, alaposan megrántotta a vállát. Míg egyik kezével Raul maradványát tépte le a hátáról és dobta a mellette lévő székre, addig a másikkal betörte a vészstartoló műanyag burkolatát, és az alatta pirosló gombra csapott.

A mentőkabin megrázkódott, mindannyian az üléseikbe préselődtek, ahogy az indítórakéták egyetlen másodperc alatt elégették az összes üzemanyagukat, vad erővel lökve el a kabint az Enforcer Six testétől.

– Még legalább hét ember itt lehetne, ha nem barom a kapitányuk és hajlandó lett volna kiadni az evakuálási parancsot! Remélem, hogy… – kezdett volna egy hosszabb fejtegetésbe a lány, de egy csapásra elhallgatott, amikor a hátuk mögött egy pillanatok alatt óriási gömbbé duzzadó tűzgolyó lobbant.

– … megússzák. – fejezte be tágra nyíló szemekkel a mondatot. Az egy pillanattal korábban még csak halott rendszerekkel sodródó szellemhajónak tűnő Gozanti naszád teljesen váratlanul robbant fel. Hamarosan a robbanást követő lökéshullám is elérte őket, és belekapott a távolodó mentőkabin hengeres testébe, alaposan megrázva

azt. Sercegő és kopogó hangok csikorogtak kaotikusan, ahogy nagy sebességű törmelékdarabok ütődtek a kabin burkolatának. Bár a rázkódás hamarosan véget ért, a lány tovább bámulta a hátsó kamerákon át az űr azon szegletét, ahol nemrég még egy sérült birodalmi hadihajó úszott.

Shury nem igazán jutott el pilótaórái során addig, hogy érdemben foglalkozzon az űrszenzorok kezelésének meglepően összetett tudományával, így leginkább a szemeit használta. Úgy rémlett neki, hogy még közvetlenül a robbanás előtt feltűnt egy pillanatra a leválasztott börtönblokk is, amit azonban most már képtelen volt betájolni. A Gozanti pusztulása nyomán gömbfelületen terjedő lökés- és törmelékhullám nem csak őket taszította távolabb.

– Bárkinek is köszönhetjük a szökésünket, attól tartok, hogy túl messzire ment – mondta ki végül száraz torokkal. Nagyon kevésen múlt, hogy ők is odavesszenek. Így is legalább negyven birodalmi katona lelte a halálát a robbanás következtében, akiknek annyi volt a bűnük, hogy rosszkor szolgáltak rossz helyen, egy idiótán szépreményű kapitány alatt. A titokzatos tömeggyilkos eddig nem hazudott, és minden pontosan úgy történt, ahogy az üzenetben körvonalazta. Ez pedig Shury vállára jelentős terhet rakott, ami még akkor is igaz volt, ha amúgy a lány száz esetből százszor a saját életét választotta volna negyven ismeretlen és középszerű katona túlélése helyett. Egyet végül is megmentett, vagy ha Hragethet is hozzászámolta akkor kettőt, ami végtelenszer több volt, mint amit a saját kapitányuk elért. Ez a gondolat kellőképpen megnyugtató volt ahhoz, hogy Shury lezártnak tekintse a közelmúltat.

– Azt hiszem, igazad van – válaszolta Hrageth, és az ő tekintete is az egyik kameraképre meredt. El kellett telnie pár pillanatnak, hogy a lány rájöjjön, Hrageth még az előző megjegyzésére reagált. Shury fejében már a következő lépésükről szóló gondolatok kavarogtak. Hogy is szólt az üzenet? Lennie kell valahol egy belélegezhető légkörű bolygónak! A feladat nagyon is egyszerű volt, meg kellett találni! Levetette magáról a kényelmetlen felső páncélt és a műszerek fölé hajolt. Néhány perccel később elkeseredetten és dühösen vágott rá ököllel

a vezérlőpultra. Az eddig csendben lévő Hrageth érdeklődve kérdezte meg:

– Baj van?

– Úgyis mondhatjuk – fújta ki a levegőt a lány. – Vagyis, mindent egybevetve, a baj nem kicsi. Igazándiból kurva nagy. Elég nagy ahhoz, hogy pánikolni kezdjünk. Nem tudsz véletlenül szenzorokat kezelni, esetleg egy ilyen szar mentőcsónakot elvezetni?

– Nem éppen – csóválta meg a fejét Hrageth. – Mégis, mi történt?

– Találtam egy bolygót, jobbra láthatod is egy szeletét. Sajnos egy gázóriás, azaz szart sem érünk vele. Mintha ott sem lenne. Persze ez egy sokszemélyes mentőkabin, azaz meghúzhatnánk magunkat, kaja van bőven. Kártyázhatnánk, kefélgethetnénk, esetleg halálra kínozhatnánk a hadnagyot, eltelne az idő, amíg erre nem jár valaki, akivel felszedetjük magunkat. Csakhogy a törmelékfelhő belemart itt-ott ebbe az életmentő falloszba. Nem nagyon persze, de ahhoz épp eléggé, hogy tönkrevágja a létfenntartást. Totálra. A levegőszűrő ereszt, a hátsó kameraképen az a füstcsík a mögöttünk kilökött jéggé fagyott párás levegő, amit egy perce lélegeztünk ki. A jó hír az, hogy mivel mind a gravitáció-, mind a fűtőgenerátor vészjelzéseket küld, szerintem hamarabb fogunk súlytalanságban lebegve megfagyni, mint megfulladni. Mivel ezen a szaron nincs egyetlen zéró gé ruha sem, így nem maradt számunkra több hátra kábé negyven percnél. Ha nem lihegsz nagyon szex közben, akkor talán ötven – tárta szét teátrálisan a kezét a lány.

Borzasztóan mérges volt. Sabelre nézett, és úgy érezte, tényleg menten megfojtja. Ha nem mennek a nő után, már rég leléphettek volna, és akkor mindez nem történik meg. Elég távolra jutnak ahhoz, hogy a robbanás ne tegye tönkre a kabint. Csak egy durva kúrást tudott elképzelni, ami akár csak egy kicsivel is felvidíthatná a halála előtt, bár voltak kétségei, hogy Hragethben van-e elég állatias agresszió.

– Mi a helyzet vele? Lehet, ő tudja kezelni a gépeket – mutatott Hrageth Torrsra. Shury arcán vad vigyor jelent meg. Nem értette, hogy miért is nem gondolt erre.

– Jobbra, abban az üveges szekrényben. Dobd ide azt az élesztőcsomagot!

Torrs hadnagyot a földre fektette, csizmájával a nő mellkasára lépett és beadta neki az intradermális serkentőszert. Általában súlyos sérülteknél alkalmazták a sokk elkerülése érdekében, de elalélt tisztszajháknál is működnie kellett. Igaza lett. Torrs szeme megrebbent, majd kipattant. Fel akart ülni, de Shury élvezkedve nyomta vissza a padlóra. Szerencsétlen nő így jobb híján csak oldalra fordította a fejét, majd sugárban hányni kezdett. Mikor nagyjából két perc múlva mindent kiadott magából és úgy tűnt, képes fókuszálni, Shury a homlokának nyomta a nála lévő pisztolyt.

– Bár semmi közünk hozzá, de a hajód felrobbant. Elég szar hír neked, hogy nem voltál rajta, garantálom, hogy ezt még meg fogod bánni, de most még nincs itt az ideje a szomorkodásnak – magyarázta lassan, baljóslatú hangon, egy démoni vigyor kíséretében. Némi boszszúságára Torrs nem tűnt megrettentnek.

– Mit akartok tőlem? – kérdezte, a hangja fáradt és fátyolos volt. Shury megborzongott, élénk képek villantak tudatában a cellában történtekről. „Fókusz, kislány, fókusz!"

– Fogy a levegő, és leállt a létfenntartás. Tudod kezelni a szenzorokat és ezt a kabint?

Torrs szemében megértés villant és a nő szárazon elmosolyodott.

– Szóval az életetek a kezemben van – jelentette ki.

– Te leszel az első, akit kivonunk a képletből, amikor fogyni kezd a levegő – biztosította Shury és nyomatékosítandó kijelentésének szavahihetőségét, talpa Sabel nyakára csúszott, fokozódó erővel préselve a padlónak a nőt. – Ha meg szeretnéd ragadni az esélyt arra, hogy túléld a következő fél órát, akkor a helyedben kurvára elkezdenék a műszerekkel foglalkozni.

Torrs egyetértésének jeléül vadul integetni kezdett, mivel beszélni nem nagyon tudott, légcsövét éppen az elroppanás határáig nyomta össze egy rohamosztagos páncél érdes csizmatalpa. Shury durván a vezérlőpulthoz rángatta a hadnagyot, és azonnal mellé is telepedett, miután a földre söpörte Raul fejét, pisztolyát Torrs irányába fordítva.

– Csináld!

Torrs lehúzta a kesztyűit, és hanyagul a vezérlőpult végébe dobta őket. Hosszú ujjai szemmel követhetetlen boszorkánysággal táncoltak a billentyűk felett, a monitorokon pedig számsorok meg alakzatok kezdtek sorjázni. Shury megbűvölve bámulta. Imádta volna, ha ő is így tud játszani a műszereken. És azt még inkább, ha Sabel ujjai az ő testének felszínét szántották volna az érzéketlen konzol helyett.

– Ott. És ott. Két hold. Az egyik csupa jég. A másikon azonban van víz. Hátha.

Egy bő negyedóra telt el szó nélkül intenzív billentyűkattogás közepette, amikorra a vizes hold gömbje betöltötte az elülső ablakot. Mérges zöld színe volt, smaragdként ragyogott.

– Van légköre, és alighanem lélegezhető, sőt a gravitációja is a határokon belülinek tűnik – közölte Torrs szenvtelenül, miután leolvasta a kis hatótávú szenzorok bejövő értékeit. A beltéri oxigénmérő sávja ekkorra a pirosba ért, és több másik lámpácska is vörösen kezdett villogni. Nem volt vesztegetni való idejük. Minden ülésen övek csatjai kattantak.

– Le tudod tenni? – kérdezte Shury.

– Ha nem, akkor itt maradunk?

– Meg foglak ölni, és közben vinnyogva fogsz könyörögni.

– Induljunk már! – szólt közbe hátulról Hrageth.

– Landolhat, hadnagy! Ha bármi trükköt vélek felfedezni, gondolkodás nélkül lövök.

Torrs nem trükközött, de ezzel még nem vidította jobb kedvre Shuryt. A kabint ért sérülések nem engedték a problémamentes légkörbe merülést. Az út rázkódással kezdődött, síró fémhanggal folytatódott, egyre gyorsuló zuhanásban teljesedett ki, és így a kinti felhők gomolygásának látványa hamarosan a burkolat fehér izzásába olvadt.

Zuhanó kőként, gyomrot és fejet megcsavaró pörgésbe tekeredve, iszonyú hangzavar közepette szelték át az ismeretlen égitest atmoszféráját, abban a biztos tudatban, hogy az efféle landolási kísérletek csak szökőévenként végződtek a túlélők roncsokból kimenekítésével. Az esetek túlnyomó többségében nem voltak roncsok sem, a kisebb

hajók még a légkörben elégtek. Shury, aki rövid időn belül másodjára bizonyosodott meg róla, hogy meg fog halni, sikoltozva bámulta a szeme előtt lángoló poklot.

Tűz lobbant és úgy érezte, hogy elemészti őt. Az éppen csak megkezdett útja véget ért.

69

„Egy pár zsíros lekku nem jelent semmit, de ha vékony és játékos, valamire biztos jó lesz.”

– rylothi mondás

Zűrös fürdő

Egy óriás termetű, durva bőrű szukuri, egy kipusztult faj kibernetikus beültetésekkel elcsúfított egyede szorongatta. Borotvaéles, késeknek látszó fogprotéziseket villogtatva vicsorgott, karmos mancsai a lány vállaiba vájtak. Hiába feszült ellen a pikkelyes karoknak, esélye sem volt a fémmel teletömött borzalom ellen. Maga felé húzta, és Shury érezte, hogy a gyíkember izmai megfeszülnek. Arra készült, hogy kitépje a lány karjait! Rángatózni, rugdalózni és sikoltozni kezdett. Vörösen villogó fények vették körül, és sötéten fodrozódó vízbe bámult. A szukurinak nyoma sem volt. A vállgödreiben sugárzó fájdalom azonban vele maradt. Szerencsére nem egy gyilkos barbár, hanem a mélyen a húsába vágó hevederek okozták, ahogy a plafonról lefelé lógva az övek tartották teljes súlyát.

A mentőkabin fejjel lefelé állt, a valamikori plafont víz borította, melynek a szintje lassan emelkedett. Megrázta a fejét, megpróbálva kitisztítani a tudatát. Furcsa csend vette körbe, csak halk vízcsobogás hallatszott. A kabin ferde szögben állhatott, mivel mellette az eszméletlen Torrs már alacsonyabban, a víz színéhez közelebb lógott, míg az egyik hátsó ülésbe szíjazott Hrageth feje majdnem belemerült a lassan örvénylő folyadékba. Shury felnyögött és megtapogatta magát. Úgy tűnt, nem tört el semmije, de az övek szíja még rabruhán keresztül is felhorzsolta a bőrét. Matatni kezdett a csatokkal és némi ügyetlenkedés után sikerült mindkettőt megtalálnia és egyszerre kiakasztania. Számított rá, hogy nem lesz kellemes a mintegy két méteres zuhanás, de rosszul mérte fel a víz mélységét, az alig harminc centis lehetett. Leérkeztekor egy hengeres tárgyra taposott a víz felszíne alatt, és a kiszámított térdhajlítás helyett komikus mozdulattal elvágódott. A fejét egy kiszögelésbe verte és újra elsötétült előtte a világ.

Hideg víz csobbant az arcába, és levegőért kapkodva pattant fel a szeme. Hamarosan saját torkát kezdte kaparászni, mivel hiába tátogott, nem érezte, hogy a tüdeje feltöltődne az éltető oxigénnel.

– Nyugi – mondta neki a mellette térdelő Hrageth. – Fogy a levegő. Vegyél lassan nagy lélegzeteket! Ez az. Ki kell jutnunk!

Shury lassan megnyugodott. Bár mostanság ritkán sikerült lelki egyensúlyt találnia, kellőképpen ura volt saját testének ahhoz, hogy tudja szabályozni a légzését. Tapasztalt harcosként és bizonyítottan halálos harcművészként az alapvető meditációs és önkontrolltechnikák a kisujjában voltak. Kitapintott egy dudort a homlokán, de nem vérzett a feje. Alighanem nagy szerencséje volt, hogy a szája nem került az ájulást követően víz alá. Torrs még mindig odafent lógott.

– Emelj fel, le kell szednünk a kurvát! – utasította Hragethet köszönés gyanánt, aki nem tűnt megbántottnak. A férfi bakot tartott neki, és azzal a lendülettel magasra emelte, elég hosszan azon, hogy Shury kinyithassa a kapcsokat. A vallatótiszt Shuryra zuhanva mindkettejüket a vízbe rántotta.

A nő prüszkölve ébredt fel. Hrageth a grabancánál fogva emelte ki a sötét löttyből, majd undorodva odább penderítette, hogy aztán ráfoghassa a fegyverét.

– Le ne lődd, még szükség lehet rá! – vakkantotta Shury, aztán a víz alá nyúlt. Diadalmasan emelte ki Raul fejét. Kissé elborult a tekintete, ahogy alaposan megtapogatta a robotfej formáját. Gyanússá vált neki, hogy egy nagyon hasonló alakzat miatt zuhant el és fulladt meg majdnem. Rohamosztagos páncéljának mellvértjét is hamar megtalálta, és mindkettőt egymás mellé pakolta egy fejjel lefelé álló polcra. A hogyan tovább eldöntése alapos helyzetfelmérést igényelt, és Shury nagy elánnal látott neki, hogy értékelje a helyzetüket. Ami sokkal rosszabb volt annál, mint amire akár igazán pesszimista hangulatban gondolna az ember.

A pilótafülke elülső ablakára egy vészhelyzeti fémborítás ereszkedett, megelőzendő az acélüveg zuhanás közbeni berobbanását, így azonban nem lehetett rajta kilátni. A mentőkabinon három vészkijárat is akadt, melyek a hengeres testen egymástól egyenlő távolságra, egy háromszög csúcsain helyezkedtek el, a jármű bármilyen pozíciójában lehetővé téve a kijutást. Ezeken akadtak kisebb kémlelőablakok, és Shury a legközelebbihez lépve kitekintett. Odakint félhomály

uralkodott, növényszerű képződmények hullámoztak ráérősen. Pont úgy, mint a száz méteresre is megnövő rozsdahínárok szülőbolygójának, Oggorának a tengereiben.

– A Birodalmi Központ bürokratái kúrják szájba egymás szeretett édesanyját – motyogta megrendülten. – Víz alatt vagyunk! – Közelebb hajolt az ablakhoz, elkerekedtek a szemei, majd visszahőkölt. – Valami mozog odakint! Valami kurva nagy!

Puhának tűnő, ebből a perspektívából egy egzotikus humán faj nősténye nemi szervéhez hasonlatos formavilágú tapadókorong cuppant az ablaküvegre odakintről. Nem mintha Shurynak valaha is lett volna szexuális kalandja embertől eltérő fajú egyeddel, de képeken és holovideókon már épp elég furcsaságot látott. A korong közepén ütemesen pulzált egy hússzínű lyuk, körben apró kitüremkedések lapultak az üvegnek. Egyszerre ízlelt és tapogatott, majd hirtelen elszakadt az ablaktól. Egy embertörzs vastagságú csáphoz tartozott, melyen három sorban tucatnyi hasonló tapogató sorakozott. Shury nem látta magát a lényt, de egyértelmű volt, hogy méretében a mentőkabinnal vetekedett. Torrs elkínzott köhögésére fordult vissza. A nő még a vörös fényben is sápadtnak tűnt és nehezen vette a levegőt.

– Akkor is ki kell jutnunk! Ha látsz valamit odakint, akkor nem lehetünk túl mélyen – közölte a hadnagy és Shury bólintott. A kijelentésen nem volt vitatkoznivaló. Egy sápadt fénnyel pislákoló konzolhoz lépett, és megpróbálta lekérni a jármű státuszát. Ijesztő nyikorgás miatt kellett megszakítania a munkát néhány másodpercre, és a kabin meg is rázkódott. Mintha a csápos szörnyeteg megpróbálta volna összeroppantani őket. Szerencsére az űr vákuumára edzett fémkaszni ellen a puha húsnak nem lehetett esélye.

A képernyőn ütemesen villogott az „Azonnali evakuálás!" utasítás. Néhány alapszintű kód beütése után hozzáfért az adatokhoz. A státuszjelentés nem nyugtatta meg. A kabinnak minden manőverező, fékező és vészkilövő fúvókája használhatatlanná vált a törmelékfelhővel való találkozás vagy a zuhanás során. Semmilyen módon nem lehetett a járművet önerejével megmozdítani. A burkolat meg volt repedve, mely az emelkedő vízszint ismeretében nem volt meglepő tény. Akad-

tak azért biztató jelek is. A vészkijáratok ajtajainak a kioldói működtek, az ajtókat a sűrített levegős rendszerek komoly erővel lőhették ki. A vészjeladó is reagált az ellenőrzésre, aktiválható volt. Egy túlélőcsomagokat rejtő rekesz is nyithatóvá vált.

Utóbbiak eltulajdonításával három sztenderd túlélőcsomaggal gazdagodtak. Ezekbe egy-egy tájoló, rövid hatósugarú adóvevő, leggyakrabban előforduló légköri inkompatibilitást kezelő gyógyszercsomag, sérülések elfertőződését megakadályozó antibiotikumok, jelzőpisztoly, hővisszaverő képességű takarónak is használható fólia, ujjperec méretű lézerszike, sűrített vizes kapszulák és tápanyagrudak, valamint egy zseblámpa volt belezsúfolva.

Shury mindegyiküknek odadobott egy hátizsákszerű batyut, és sebtében elkezdte magáraráncigálni a mellvértet, majd mind Raul fejét, mind a csomagot a hátára rögzítette. Készülődés közben hevesen magyarázott.

– Víz alatt vagyunk, nem tudom, milyen mélyen.

– Tizenkét méteren – közölte Torrs a frissen kapott tájolóval a kezében. Okos kis szerkezet volt.

– Az jó. A vészkijáratok működnek. Kettőt lövünk ki, a lefelé irányuló talán elvonja a dög figyelmét. A felfelé robbanóhoz kötjük magunkat, és kihasználva a kilökődés erejét, feljuthatunk a felszínre. Talán még a dekompressziós betegség sem nyír ki minket. Ott kurva gyorsan meg kell szabadulni az ajtótól, mielőtt visszasüllyed. A többit pedig majd ott kitaláljuk. A biztonsági öveket használjuk kötélnek. Ezt találtam ki. Van valakinek jobb ötlete?

Senki sem válaszolt.

– Csináljuk! Engedjük dolgozni a hadnagyot, szükség van rá is – nézett Shury sokatmondóan Hragethre, aki egyetértően bólintott. Néhány percen belül három lézerszikével sikeresen levagdosták a biztonsági övek hevedereit, majd a felfelé irányuló ajtó masszív fogantyújához csomózva őket, magukat is az ajtóhoz rögzítették. Shury egyperces késleltetéssel aktiválta a vésznyitókat. Hirtelen ötlettől vezérelve Torrs kezébe nyomta a pisztolyát, megtartva a sugárvetőt.

– A csápok ellen. Megbánod, ha ellenünk fordítod!

A nő válaszra sem méltatta. A gép a visszaszámlálás végéhez ért.

Három.

Kettő.

– Remélem nem egy tenger közepén vagyunk – motyogta Torrs.

Egy.

Shuryt iszonyatos erővel rántotta meg az ajtó, majd hideg víz ömlött az arcába. Pillanatok alatt megtelítette az orrát. Semmit sem látott, őrült pörgés és forgás következett, amint minden irányból kavargó víz vette körbe. Hiába küzdött, hogy magánál maradjon, de legyengült testének és oxigénhiányos agyának túl sok volt a jóból. Rövid időn belül harmadjára is elveszítette az eszméletét.

Mocsári móka

Hideg ajkak tapadtak a szájára. Fázott és pánikolva ébredt tudatára, hogy nem kap levegőt. Egyetlen kortyot sem. Valami a mellkasára nehezedett, a tüdeje lángolt. Felpattant a szeme, hörögve és köhögve fordult az oldalára és kezdte el sugárban okádni a bűzös vizet. Határozott ujjak tartották meg a vállát és fordították át négykézláb állásba, amíg öklendezve kiürítette a tüdejét. Lihegve, összeszoruló torokkal zihált még egy darabig, mire eléggé összeszedte magát ahhoz, hogy elkezdhessen a világgal is foglalkozni. Egy terjedelmes tó partján találta magát, a vállát tartó kéz tulajdonosa pedig Torrs volt. A mellvértje és a droidfej mellette hevertek. A tó túlsó partjának részletei a lustán gomolygó ködbe vesztek. Egy füvekkel, hatalmas páfrányokkal és mohával borított földnyelven voltak, a növényzet alatt a talajt vizenyős sár alkotta. Ismeretlen állatok ciripelése hangzott a göcsörtös törzsű és gyér lombozatú fák közül. Pára szitált hidegen. Átsütve a fehéres felhőkön egy sárga csillag gömbje függeszkedett az égen, és még egy sokkal halványabb, de hatalmasnak tűnő körív is látható volt közel a horizonthoz. Ez volt a gázóriás látványa a holdjáról.

– Hrageth? – kérdezte Shury szörcsögő hangon. Torrs megingatta a fejét. A vallatótiszt elgyötört volt, szemei beesetten sötétlettek, minden molekulányi smink eltűnt az arcáról, kiemelve sápadt bőrét. Sabel Torrs messze nem volt tökéletes, a lánynak mégis nagyon tetszett. Látva, hogy Shury tekintete kitisztul, Sabel elővett valamit az övére csatolt túlélőcsomagból és felé nyújtotta. Mivel a lány értetlenül nézett rá, Sabel szimplán odahajolt hozzá, és a csuklójába döfte az ujjnyi szerkezetből kiálló tűt. Halk szisszenés hallatszott, ahogy az eszköz kiürítette a tartalmát. A lány feljajdult. Nem a fájdalom miatt, sokkal inkább meglepetésében.

– Mi volt ez?

– Baromi magas a légkör szén-dioxid-tartalma. Hamarosan elájulnál, és többé fel sem ébrednél. Ezzel nyertünk neked vagy hat órát.

– Miféle hely ez? – nyögte Shury, Sabel pedig a csuklójára erősített tájoló kijelzőjére pillantott.

– Egy névtelen holdacska. Kilenctized gravitáció, életveszélyes szén-dioxid-szinttel, és mint alighanem te is érzed, iszonyú bűzzel – fintorgott Sabel. Jól állt neki. Sajnos azonban igaza volt. A mocsár kipárolgása erőteljes volt és alig elviselhető, szerencsére azonban pillanatról pillanatra csökkent az intenzitása, ahogy Shury orra rohamosan veszített érzékenységéből.

– Nézzünk körbe! – tápászkodott fel a lány. A ruhája víztől cuppogott a páncél maradéka alatt, és didergett, így a csizmát leszámítva minden elemet lehántott magáról, majd a darabokat összerendezve, hozzáértő módon a hátára szíjazta. Mindez alig két percet vett igénybe. A teljes kiképzést kapó birodalmi katonáknál egy méregdrága rohamosztagos páncél szintidőn belüli fel- és levétele, ki- és összecsomagolása beugró volt ahhoz, hogy kapjon az ember vacsorát. Ellenőrizte az övéhez erősített sugárvetőt is, a vizes kaland ellenére működőképesnek tűnt.

Érezte, hogy Sabel mindvégig őt figyeli, de nem merte a nőre emelni a tekintetét. Rettentően meglepődött magán. Testét, arcát, mosolyát, hangját, melleit, fenekét és punciját hosszú évek óta szemérmetlenül használta, amikor csak szüksége volt rá. Gyakorlatilag bármikor, ha előnyt akart kovácsolni abból, hogy valaki vonzódott hozzá. Gon-

dolkodás nélkül vitt ágyba nőket és férfiakat, simulékony kígyóként hálózta be és használta ki őket. Most mégis úgy viselkedett, mint egy szűz tinédzser. Elhessegette magától a gondolatot és természetességet színlelve lassan végigpásztázta a tó partjának vonalát. Többszáz méterrel odébb, mintha fehér valami csillant volna meg a sápadt csillag fényében. Rámutatott.

– Ott mintha lenne valami, nézzük meg!

A partvonal szeszélyesen kanyargott, és több alkalommal is térdig merültek a posványba. Az iszapos víz megtöltötte a csizmákat, a lábujjaik bugyborékolva cuppogtak. Az egyetlen öröm az ürömben az volt, hogy minden jel szerint az iszapban nem laktak vérszívó állatkák. Az utolsó páfrányleveleket félrehajtva Shury megszaporázta a lépteit. A parton Hrageth feküdt mozdulatlanul. A páncélját vastagon sár borította, alig néhány sávban villant csak meg a fehér fém, ezért volt olyan nehéz kiszúrni. A férfi mellé térdelt, a nyakára tette a kezét. Érezte a nyaki verőér lüktetését.

– Mi történt veled, nagyfiú? – motyogta Shury, miközben előhalászott néhány injekciót, és sorban Hrageth nyakába döfte őket. A rohamosztagos kapott egy szén-dioxid-neutralizálót, egy antibiotikumot és egy serkentőt is. Mivel egyéb sérülést nem látott, bízhatott benne, hogy csak a magas szén-dioxid-szint ütötte ki a katonát. Felpillantott a néhány lépésnyire tőlük megálló Sabelre, de a nő kifejezéstelen tekintettel meredt vissza rá, láthatóan esze ágában sem volt segíteni. Shury gondolatban megvonta a vállát. Részben az ő manipulációja volt okolható azért, hogy ez a kettő nem lett közeli jóbarát, és ez így tulajdonképpen meg is felelt neki. Az oszd meg és uralkodj elv alkalmazása kiváló hadicsel volt, és mi sem lehetett volna kívánatosabb, mint hogy mindkét útitársa őt tekintse az origónak, még ha kicsit más megfontolásból is. Csak arra kellett vigyáznia, hogy idő előtt ki ne nyírják egymást. Előbb vagy utóbb persze eljöhet egy pillanat, amikor választania kell közülük, és Shurynak egy pillanatra sem kellett elgondolkoznia azon, hogy melyiket tartaná életben. Sabel jobban izgatta, mint akár egy századnyi Hragethhez hasonló acélizomzatú szuperkatona.

Hrageth mozgolódni kezdett, szemhéjai megrebbentek.

– Bevallom, megleptél – közölte Sabellel, miközben Hragethet tanulmányozta. – Feltételeztem, hogy értesz az elsősegélyhez, elvégre életben kell tartanod a munkadarabokat. Tudsz továbbá hajót vezetni, szenzorokat kezelni, most pedig úgy tartod a kezedben azt a tájolót, mint aki tudja, hogyan kell használni. Csak nem értesz a vadonban való túléléshez is?

– Az alapokat ismerem, talán elég lesz – válaszolta a nő, miközben valóban a kezében tartott kütyü kijelzőjére meredt. – Minél hamarabb biztonságos helyet kell találnunk. Egy nagyon gyenge interferenciát fogok kábé abból az irányból – mutatott előre, egyenesen a semmibe. – Nem biztos, hogy van ott valaki, de esélyes. Menjünk!

– Nyugalom! – felelte jeges hangon Shury. Ideje volt rendet rakni a fejekben! Mit képzel ez a szexi dög, csak úgy itt fogják hagyni a hasznos kis gyilkológépüket? – Szükségünk van a rohamosztagosra, egy perc!

Sabel furcsa tekintettel nézett vissza Shuryra, de csendben maradt.

Valóban egyetlen perc kellett csupán, és Hrageth kinyitotta a szemét. Hörögve ült fel, köhögött és az arcát masszírozta, véreres szemekkel bámult maga elé. Shury felhasználva korábbi harctéri tapasztalatait, még egyszer ellenőrizte a férfi pulzusát, mely kicsit gyors volt ugyan, de rendben lévőnek tűnt. Ráadásul a katona tekintete is tiszta volt. A férfi arcán csúnya horzsolás éktelenkedett. A lány egy baktagéllel bekent tapaszt vett ki az elsősegélycsomagjából, és a véres sebre tapasztotta.

– Jól vagy?

Furcsa hangzású, nyögésbe kevert hörgés volt a válasz. A férfi megtapogatta saját torkát, majd megrázta a fejét. A lány nagy szemekkel nézett rá.

– Nem tudsz beszélni?

Hrageth bólintott.

– A torkoddal van valami?

Újfent bólogatás volt a válasz, majd a férfi széttárta a kezét: ez van.

– Induljunk! – sürgette őket Sabel, és nem várva tovább, el is indult. Shury bosszús képet vágott, de talpra segítette Hragethet.

– Tudsz járni? És mi a helyzet a sugárvetővel, tudod kezelni? – kérdezte. Egy magabiztos bólintás volt a válasz. – Helyes! Ne bántsd a csajt! Az a helyzet, hogy megmentette az életemet. Persze a maga érdekében tette, de attól még tény. Adunk neki egy halvány esélyt. Egyelőre.

Sabel tíz lépésnyire várt rájuk, elkapva a tekintetét, amikor Shury felé nézett. A lánynak úgy tűnt, hogy a hadnagy mosolyog.

A következő órák megpróbáltatásai a legszemetebb terepi kiképzéseket idézték azzal a különbséggel, hogy ez most éles helyzetben zajlott. A tájolót maga előtt tartva Sabel haladt legelöl, őt követte Shury, és Hrageth zárta a sort. Lassan haladtak, küzdelmes volt minden megtett lépésük. A sugárvetők energiatelepeit vétek lett volna pazarolni, bozótírtásra alkalmas eszközük viszont egyáltalán nem volt. Ki kellett kerülniük minden bokrot, fát, páfrányerdőt és göcsörtös bozótot, így szinte folyamatosan legalább bokáig, de néha térdig érő iszapban kellett gázolniuk. Ellentétben a mocsarakról alkotott sztereotípiákkal, egyáltalán nem volt meleg, és Shury hamarosan egész testében reszketve rakosgatta egymás elé elnehezülő lábait. Csuromvizes volt tetőtől talpig, és minden percet kínszenvedésnek élt meg. Látta, hogy Sabel is hasonlóan didereg, egyedül a néma Hrageth tűnt immunisnak a hőmérséklet okozta megpróbáltatásokra.

Szerencse volt a szerencsétlenségben, hogy talán a hűvösebb klímának köszönhetően az állatvilág nem tűnt túlburjánzónak vagy különösebben agresszívnek. Bár döngicséltek szép számmal repülő rovarok, mégsem támadtak rájuk, hogy kiszívják az éltető vérüket. Hal- és kígyószerű állatokat is láttak bőven, de azok sem akarták minden áron a távoli világról érkezett hajótöröttek húsával táplálni kicsinyeiket. Elhaladtak pár négylábú, mocsári füveket legelő izmos állat mellett is, amelyek méretük alapján éppen lovagolhatóak lettek volna, de nem közelítették meg őket, azok pedig csak bamba pofával bámultak a magukat kínkeservesen vonszoló emberekre. Bár nem tűntek túl gusztusosnak, Shury fejében mégis megfordult a gondolat, hogy az élel-

miszerrudak kifogyása esetén akár vadászhatnának is rájuk. Feltéve, hogy addig nem hűlnek ki és pusztulnak bele a mocsárba.

Lidérces vacsora

Sabel rendszeresen a tájolóra pillantott és nagyjából óránként közölte, hogy lassan, de folyamatosan erősödik a jel, és egyre biztosabb, hogy valami civilizáltabb elektronikai eszköz lesz az. A mocskos szürke felhőkkel borított ég azonban egyre rohamosabb tempóban sötétedett, és hamarosan érezhetővé vált, hogy egy sztenderd óra felének elteltével vaksötét lesz. A hadnagy egy kellőképpen szilárdnak tűnő, de növényekkel csak gyéren telehintett földnyelvre érve megtorpant.

– Ideje megállnunk, és tüzet rakni! És ennél jobb helyet már nem fogunk találni – közölte nyugodtan, majd a földre dobta a hátizsákként hordozott túlélőcsomagot. Shury hátrapillantott Hragethre, a megnémult férfi kifejezéstelen tekintettel nézett vissza rá. Shury magában dohogva válaszolt, nem tetszett neki a férfi teljes passzivitása.

– Rendben. Azért ellenőrizzük a készleteinket, különösen, ami a szén-dioxid-neutralizáló adagokat jelenti! Tudni akarom, hogy megengedhetjük-e magunknak a pihenőt.

Sabel csípőre tett kézzel, bosszúsan nézett vissza rá. Láthatóan ő sem szokott ahhoz, hogy megkérdőjelezzék a parancsait vagy a véleményét.

– Sötétben nem haladhatunk, mert vízbe esünk és meg fogunk fulladni. Figyeltem a csillag pályáját. Az éjjel nem lesz hat-nyolc óránál hosszabb, és még mindenkinél kell lennie három injekciónak, ami elég vagy tizennyolc órára. A jel erősödése biztató, holnap estig oda kell érnünk, ha nem is bőven, de beleférünk az adagokba. Amúgy pedig meg kell szárítkoznunk és fel kell melegednünk, különben néhány óra múlva vége a dalnak – magyarázta lassan és kimérten, érezhető tanári felsőbbrendűséggel. Shury kihúzta magát, és éles pillantást vetett

a másik nőre. Sajnos neki fogalma sem volt arról, hogy mennyi ideig fog tartani az éjszaka, vagy milyen távoli a feltételezett interferenciaforrás, azonban a lehűléssel kapcsolatban érezte, hogy Sabelnek igaza van. Hangosan vacogtak a fogai. Ez a tény nagyjából el is döntötte a vitát.

– Oké – sziszegte végül némi sértődöttséggel. Sabel szó nélkül sarkon fordult, és a közelben álló hajlott törzsű fákhoz lépett, ahol nekilátott az alsó és elszáradt ágakat tördelni.

– Fedezz minket! Csináljuk ezt gyorsan – szólt Shury a férfihoz, majd Sabel segítségére sietett, hátrahagyva a csendesen álldogáló Hragethet. A mozgás termelte hő segített kicsit, ráadásul nagyon vágyott már a lobogó tűzre. A két nő egymás mellett dolgozva gyűjtötte halomba a nagyjából száraz fadarabokat, miközben körülöttük egyre gyorsabban sötétedett.

– A rohamosztagost már korábban ismerted? – kérdezte váratlanul Sabel.

– Nem – érkezett azonnal a még mindig sértett hangú, flegma válasz.

– Akkor nem voltatok olyan nagy barátok? – hangzott a következő kérdés. A tónusa majdnem lágy volt. Shury figyelmét nem kerülte el egy gyanús apróság.

– Mire fel a múlt idő? – kérdezett vissza gyanakodva. Sabel letört egy ágacskát, a többi közé dobta, majd megvonta a vállát.

– Mindenkit kísértenek a múlt szellemei – jelentette ki.

– Magyarázatot követelek! – nyögte Shury, miközben jeges borzongás kúszott fel a gerincén. Teljesen másféle, mint a nedves hideg miatti vacogás.

– Mióta elindultunk, magadban beszélsz – közölte enyhén kényszeredett mosollyal Sabel. Shury szeme tágra nyílt és megpördült. Bár már szinte teljesen besötétedett, de Hrageth továbbra is ott állt, mintegy tizenöt lépésre tőlük, és őket nézte.

– Ott, annál a fánál, ahol a tüzet szeretnéd rakni. Azt állítod, hogy nincs ott senki?

Shury hangja enyhén remegett.

– Nincs ott senki, Shury. Csak mi ketten vagyunk.

A borzongás őrjítő félelembe csapott át. Ez nem afféle rémálom volt, amelyről minden valódisága ellenére is sejtette az ember, hogy mégiscsak az elméjének a játéka. Hrageth ott állt egész valójában, igaz, testének fele már beleveszett a sötétbe. Mégis, egész nap mögötte jött, tucatszor visszanézett rá, hallotta miként dagasztja a sarat, vagy éppen ropogtat ágakat a csizmája talpával. A férfi olyan valóságos volt, amennyire csak lehetett. Shury fogott egy alkar méretű faágat, míg másik kezével Sabel felkarját ragadta meg, és húzni kezdte a hadnagyot, egyenesen Hrageth felé. Ott a fadarabot előre nyújtotta.

– Hrageth, megtennéd, hogy megtartod ezt egy pillanatra?

A férfi a fáért nyúlt, ujjai a barna bot köré csavarodtak. Ahogy Shury elengedte, az ág a földre pottyant. Shury rémülten pislogott hol Hragethre, hol Sabelre nézve. Mindketten őt bámulták. A kínos és egyúttal iszonytató pillanatokat Hrageth szakította meg, aki ez egyetemes birodalmi kézjelekkel Shury tudomására hozta, hogy tesz egy felderítő kört, majd neki is indult nem várva a megerősítésre. A kezében felvillant a zseblámpája, és ahogy előre világított, a füvek és kisebb páfrányok takarta talaj megvilágosodott.

– Nem látod a lámpa fényét? – kérdezte Shury megkövülten követve szemével Hrageth alakját, mely előtt a fénypászma ugrálni látszott. Sabel gyengéden Shury vállára tette a kezét.

– Nincs ott semmiféle fény. De itt lesz, ha segítesz tüzet rakni. Gyorsan, mielőtt tényleg megfagyunk.

Shury egész testét sosem érzett gyengeség szállta meg, minden ereje elhagyta. Valószínűleg ezért engedte, hogy Sabel a farakáshoz irányítsa, és rávegye, hogy néhány fordulóval vigyék át a hasábokat a tűz tervezett, védettebb helyére. Míg Sabel tűzfészket épített a kisebb ágakból, hogy aztán lángra lobbantsa a lézerszike használatával, Shury szeme a fák között kószáló szellemfényt követte. Hrageth ott sétált tőlük alig néhányszor tíz méterre!

Mire a férfi visszatért, a tűz már javában lobogott. Kicsi volt, de szinte okádta magából a meleget. Sabel éppen felegyenesedett, amikor Hrageth jelent meg mögötte. A rőt fény kísérteties aurát vont brutális

állkapcsa köré, szemei fekete lyukakként sötétlettek. Shury tágra nyílt szemmel látta, ahogy Hrageth, arcán a sebtapasszal, felmutatta a hüvelykujját, majd a saját torka előtt elhúzva egyértelmű jelzést küldött Shurynak. Nyírjuk ki a nőt! Shury szája kiszáradt, és nagyot kellett nyelnie. Meg kellett tudnia az igazat! Helyeslően biccentett, majd öklét felemelve saját halántéka irányába bokszolt. Üsd le, használd a kezedet! Hrageth megrázta fejét, és megemelkedett a sugárvetője. Shury ereiben megfagyott a vér.

Bár tudni vélte, hogy Hrageth csak egy hallucináció, és valószínűleg nem árthat a nőnek, valami belül nem engedte, hogy kiderüljön, esetleg tévedett. Szinte emberfeletti sebességgel vetette magát előre. A sugárvető csöve Sabel hátára irányult, Hrageth ujja megszorult a ravaszon. Sabel szeme elkerekedett, ahogy észrevette a felé robogó Shuryt. A lány elrugaszkodott a talajról és előre kinyújtott karokkal egyenesen Sabel mellkasának ugrott. Ahogy a hadnagy kibillenve az egyensúlyából hátrazuhant, Hrageth lövése egyetlen centivel elhibázta, a lézersugár a sötét mocsárba csapódott.

Sabel reflexei az utolsó pillanatban léptek életbe, és megragadta Shury csuklóit, magával rántva a lányt a vizenyős földre. Együtt zuhantak le, majd henteregtek át egymáson újra és újra, sarat fröcskölve minden irányban. Sabel pisztolya a földre hullott, miközben az arca vicsorba torzult, ahogy Shury feje felé csapott a kézélével. Úgy hihette, hogy az életéért küzdött. Shurynak épphogy csak sikerült elkerülnie a csapást, és távol tartandó magát Sabel újra és újra lecsapó ökleitől, ujjait a nő vállaiba vájta és kinyújtott karral dobott magukon még párat, hogy még messzebb kerüljenek Hrageth alakjától. Sabel ügyes harcos volt, de nem készülhetett fel Shury hajlékonyságára és kígyószerű mozgására. Shurynak sikerült magához rántania a nőt kezei hatótávolságán belül kerülve, lábaival körbefonta a derekát, megcsavarva a felsőtestét oldalról a könyökhajlatába fogta Sabel nyakát, majd hátrafeszítve a testét, fájdalmas pózba kényszerítette ellenfelét. Sabel alig hallhatóan felnyögött, tüdejéből minden csepp levegő kiszorult, ahogy a bordái egyik oldalon összenyomódtak, míg a másikon eltávo-

lodtak egymástól. Karjai használhatatlanul csapkodtak, majd rövidesen megmerevedtek.

Shury néhány másodpercig még szorongatta a fojtó- és feszítőfogásba került magatehetetlen testet, majd nagyot taszítva rajta, talpait Sabel ágyékának feszítve egyszerűen lelökte magáról. A hadnagy hossztengelyén többször átfordulva állapodott meg végül. Shury nem is nézett utána, azonnal Hragethre meredt. A férfi arcán mocskos és természetellenes mosoly áradt szét. A fél arcát takaró tapasz felkunkorodott, alatta a seb láthatóan gennyedzett és pulzált, hússzínű folyadék csorgott le belőle. A vigyor továbbterjedt, ahogy arcának mindkét fele a hátsó fogakig felszakadt. A közeli tűz fényében olyannak látszott, mint egy húsból formált, széles állkapcsú emberi koponya. Shury elveszítette az idegeivel folytatott harcot, és a földön térdelve sikoltozni kezdett.

Legalább négy éles sikoly vágott bele a mocsári éj fekete leplébe, miközben Hrageth incselkedő hívómozdulatokat tett Shury felé, majd odébbsétált, megállva egy jó tíz méterrel arrébb ágaskodó fánál. Mocskosan fehér páncélja beleolvadt az éjszakába, csak eltorzult és ördögien vigyorgó halálfejéig értek el a tűz lobogó fényei. Shury mögött Sabel tűnt fel.

– Ez csak a szén-dioxid. Az agyad játszik veled. Ketten vagyunk – mondta a hadnagy megnyugtatónak szánt hangon, noha kissé sziszegősen hangzottak a szavai. Fájdalmas arccal dörzsölgette hol a nyakát, hol a bordáit beszéd közben.

– Ne beszélj úgy hozzám, mintha gyerek lennék! – válaszolta Shury dacosnak szánt hangon, de nagyon távol állt attól, hogy meggyőző legyen.

– Akkor ne viselkedj úgy! – förmedt rá Sabel. Ez hatott. Ugyan Shury még mindig látta Hragethet és a szétolvadás közbülső fázisába fagyott arcát, Sabel határozottsága azonban visszahozott némi szilárdságot a világába.

– Mi történt ott, ahol ráakadtunk Hrageth testére? – kérdezte végül.

– Nem volt ott más, csak egy fehér páncéldarab. Elkezdtél gallyakat pakolgatni a földről, motyogtál, és azóta úgy csinálsz, mintha velünk lenne a fickó.

– Pedig itt van. Vagyis ott – mutatott Shury bele a sötétségbe. – És egyre félelmetesebb.

– Arra meg a tüzünk van. Meleg és fényes. Vissza kell mennünk, méghozzá most! – válaszolta ellentmondást nem tűrően Sabel, és két kézzel Shury hóna alá nyúlva talpra állította a lányt, majd a tűz felé tuszkolta. Shury megállás nélkül Hrageth felé tekintgetett, aki folyamatosan hívogatta és vérdermesztően vigyorgott.

– Oké, oké, jövök! De maradj mellettem! És ha szólok, akkor lőj! Oda, ahová mutatok. Ott a pisztolyod, vedd fel gyorsan! – hadarta Shury, amint hagyta magát a tűz felé tolni. Sabel felkapta a stukkert. Shuryé odébb lógott egy fáról, még a fagyűjtés előtt akasztotta oda. Útközben azt is magához vette.

– Egy darabig nem kapsz fegyvert. Rohadt veszélyes egy vipera vagy.

– Fogalmad sincs, mennyire igazad van.

– Ne dumálj, mozogj! – lökött a lányon egyet Sabel, úgy tűnt, hogy a két kézifegyver birtokában megjött az önbizalma.

– Ne izgass fel, kérlek! Folyamatosan egy kibaszott szellemet látok!

Sabel válaszul megint taszított néhányat a lányon, így hamarosan a tűzhöz értek. Shury hagyta magát leültetni, de úgy helyezkedett, hogy Hrageth minden időpillanatban a látóterében legyen. A lángok kellemesen melegítették a hátát, vizes rabruhája gőzölögni kezdett, ahogy a nedvesség elpárolgott. Sabel egy piciny, tenyérnyi lapkát halászott elő a túlélőcsomagjából, és ráérősen kibontotta az abba csomagolt szupervékony fóliát. Az egyszer használatosnak szánt, alig néhány molekula vastag fólia takaróként, vagy akár egyéb célú hőszigetelő rétegként volt használható. Addig ügyeskedett, míg a fóliát a közeli bokrok ágaihoz nem erősítette a tűztől néhány méterre. Az visszatükrözte a hőt, és azon a néhány négyzetméteres darabon hamarosan kellemes meleg lett. Sabel nekiállt levetkőzni, hamarosan megszabadult a csizmájától, zoknijától, nadrágjától és a zubbonyától is. A vizes ruhadarabokat az ágakra akasztotta száradni.

Shury, szigorúan csak a szeme sarkából, vetett egy pillantást a másik pántos sportmelltartójára, melyet majdnem átszúrtak a hadnagy hegyesen kitüremkedő mellbimbói. Sabel bugyija is szimpla, fekete anyagból készült, mely a kényelmet és praktikumot szolgálta, mégis kellemes látványt nyújtott. Ugyanilyen kollekciót viselt Shury is, amikor az Enforcer Sixre vitték, csak aztán az övéi vandál rombolás áldozataivá váltak, éppen Sabel által. A Birodalom női tisztjei nem válogathattak az egyenruhák aláöltözetét tekintve, egyúttal nem volt okuk sem a panaszra. Csupán alsóneműt viselve Sabel törökülésbe ereszkedett háttal a fóliának, Shury és a tűz felé fordulva. Shurynak el kellett ismernie, hogy Sabel tettének volt értelme. Beharapta az ajkát. Csak ne lenne folyton ott Hrageth szétfolyt arcú, vigyorgó szelleme! Végül ő is vetkőzni kezdett a vértet és a rabruhát is ledobva, míg anyaszült meztelenné nem vált. A tűz lobogó fénye megvilágította a mellkasát, az egyik mellét és ugyanazon oldali, vállat elcsúfító, feketén erezett, indaszerű bőrtorzulásokat.

– Hozzád bújhatok? – kérdezte Sabeltől.

– Gyere!

Shury a hadnagy elé kuporodott a földre, fenekével érintve annak lábfejeit. Félig kinyújtotta a saját lábait, lábujjait széttárta, hagyta, hogy a tűz melege átjárja őket. Egy élelemrúd jelent meg a válla felett, átvette, és kibontva csendesen majszolni kezdett. Sabel a tűzre dobta a saját rúdjának a papírját, a fémes anyag megfeketedve kunkorodott össze. A tűz csendesen pattogott, időnként vörösen izzó parazsat szórva a levegőbe. Sosem látott éjszakai állatok kuruttyoltak és nyüszögtek körülöttük, a vízben, a sárban és még a fák koronájában is. Hrageth szelleme nem mozdult, tisztes távolságból folyamatosan Shuryt bámulta.

Szellem ellenszer

Hideg fém érintette meg hátát, a lapockái között. Ismerte az érzést, nem először fordult elő vele, hogy egy fegyver csövét szegezték neki.

– Mi mindenre tudnálak most kényszeríteni – mondta Sabel, a hangja a szokásosnál is jóval mélyebb volt. Shury kiérezte belőle a leplezett izgatottságot. Ismerte ezt a zöngét, és gyanította, hogy a saját hangja is hasonlóan szól.

– Bármire. Csakhogy elég veszélyes lenne. Nem egészen vagyok önmagam. Egy kísértet hívogat.

– Tudok rá gyógyírt, hogy vége legyen a hallucinációidnak.

– Próbáljuk meg! Ez így nem mehet tovább.

– Oké. Csakhogy nem bízhatok benned. Bármikor ellenem fordulhatsz, és sajnos egyértelmű, hogy te vagy a jobb.

– Igen, és ezt vésd jól az eszedbe! Én például nem szoktam senkiben és semmiben megbízni. Most már a saját szememben sem. Az a dolog ott nem lehet igazi. Szembe kell néznem vele. Csak nagyon félelmetes – mondta Shury és megremegett a hangja. Már a gondolattól is elborzadt, hogy levegye a szemét a Hrageth démonról, és az netán váratlanul mellette teremjen. Amíg látta, bármire fel tudott készülni, de ha elengedné tekintetével, akkor védtelenné válna. Sabel hangja megkeményedett, és Shury számára édesen parancsolóvá vált.

– Van választásod. Az egyik opció, hogy tovább bámulod, és keresztüllőlek. Nem fogom az életemet kockáztatni egy megőrülő tyúk miatt. A másik lehetőség, hogy leveszed róla a szemed és lassan megfordulsz. Kurva lassan és óvatosan.

Shury gerincén feszítő ingerületek futottak végig, vékony teste gyengéden megremegett. Sabel nagyon meggyőző volt, a lány elhitte, hogy lőni fog. Azaz az élete veszélyben volt. Vagy Hrageth szellemével, vagy pedig Sabellel néz szembe. A biztos halált azonban a nő jelentette. Minden alkalommal meglepődött, amikor újra és újra bebizonyosodott, hogy a veszély és a halál közvetlen közelsége felizgatta. Szexuálisan is. És ez megint igazi volt, Sabel kezében valódi pisztoly

volt valódi energiacellával. Önkéntelenül felnyögött. Még egy utolsó pillantást vetett Hragethre, majd kezeit oldalra feltartva térdre emelkedett, és fordulni kezdett. Sabel hátradőlt, felsőtestét egyik kezén ferdén megtámasztva, a másikban a fegyvert tartotta. Lassan szétnyitotta a lábait. A fejével és a pisztollyal is az ágyéka felé bökött.

– Megmentettük egymás életét. Nem szép tőled, hogy így kényszerítesz – nézett Shury mélyen a másik szemébe. Minden lelkierejét be kellet vetnie, hogy Sabelre tudjon koncentrálni, és ne akarjon a válla felett visszanézni a kísértetre. A tudat, hogy Sabel tényleg lőne, sokat segített az önkontrollban. – Élve fogok kijutni innen is, bármi áron – motyogta a lány végül.

Sabel türelmetlenül megemelte a pisztolyt.

– Akkor tegyél érte! Hajolj közelebb!

Shury négykézlábra ereszkedett, majd karjait behajlítva arcát Sabel lábai közé tolta. A pisztoly csöve a homlokának nyomódott.

– Félre a bugyival és dolgozz meg az életedért!

Shury nem habozott. Félrehúzta a mocsárszagú anyagot és munkához látott. Egy luxusbordélyban dolgozó örömlány gyermekeként született. Apjáról semmit sem tudott, anyjára pedig nem nagyon emlékezett, mivel az korán meghalt. A luxus jelző a vendégek szempontjából volt értendő, sosem az ott dolgozó rabszolgákéból. Évekkel a pubertás kora előtt adták el először, és mire vérezni kezdett, már olyan tapasztalata volt mind nők mind férfiak terén, amit a legtöbben egy élet alatt sem szereztek meg. Így hát kinyalni egy puncit, mely ugyan mocsárvíztől és izzadságtól volt szagos, de amúgy ápoltnak és fazonírozottnak bizonyult, nem jelentett kihívást számára. Különösen úgy, hogy maga is kívánta a tulajdonosát. Bár újra és újra felderengett előtte a rémkép, ahogy Hrageth szelleme közvetlenül mögötte áll, mindig sikerült gyorsan elhessegetnie magától a gondolatot, és partnere élvezetére koncentrálni. Az apró jelekre, rándulásokra, önkéntelen nyögésekre és szaggatott sikolyokra.

Maga is meglepődött, hogy a minden szempontból extrémnek tekinthető körülmények ellenére milyen természetességgel találta el Sabel rezdüléseinek a jelentését. Megnyitotta a tudatát, és hagyta,

hogy a nő érzelmi aurája egybeolvadjon az övével. Ez volt az az igazán különleges képessége, amellyel olyan sikeresen tudott másokat manipulálni, akár érzelmi, akár intellektuális értelemben. A képesség, hogy azonnal megértse a mások hangulataiban fellépő legapróbb változásokat is, és reagáljon rájuk. Mint egy érzelmi gondolatolvasás. Ez pedig szex közben mindennél jobban jött. Sabel pinája pulzálva követelte az újabbnál újabb impulzusokat, és Shury örömmel adott meg neki mindent, bevetve nyelvén és ajkain túl ügyes és hozzáértő ujjait is. A hadnagy egyre hangosabban lihegett és nyöszörgött, egyre fenyegetőbbé téve a veszélyt, hogy akár csak véletlenül is elsüti a pisztolyt, egy csinos lyukat égetve Shury homlokába. Ráadásul a lány nem zárhatta ki a nagyon is reális esélyét annak sem, hogy egy kéjgyilkost kényeztet éppen.

Egy olyan birodalmi vallatótiszt nemi szervét nyalta, akiről biztosan tudta, hogy szadista, és hogy rendszeresen kínozza a rá bízott rabokat. Ha Sabel számára az igazi beteljesülést az jelentette volna, hogy agyonlövi őt orgazmusa csúcsán, akkor meg fog halni. A gondolat végtelenül morbid és ijesztő volt, Hrageth kísértetének léte a kanyarba sem volt hozzá képest. A perverz veszély lehetősége Shuryt is beindította, puncija alaposan nedvesedni kezdett. Alig néhány perccel később élte át Sabel az első orgazmusát, melyet a következő húsz percben számos további követett. A hadnagy hol szégyentelenül sikoltozott, hol esdeklőn sóhajtozott, és még olyan másodpercek is előfordultak, amikor a pisztoly csöve nem Shuryra irányult. Mikor végül a sokadik élvezés után a pisztoly csövét használva erővel tolta el a lány fejét az ágyékától, még percekig tartott, mire a szapora légzése kellőképpen lelassult és beszélni kezdett.

– Erre nem voltam felkészülve. Ez... abnormális volt. Abnormálisan jó – zihálta Sabel, a pisztoly csöve felett Shury arcát vizsgálva. – Még az is megfordult a fejemben, hogy megérte ez az egész. A hajó elvesztése. A zuhanás. A veszély és a sok halál. Ezt a néhány másodpercet.

Sabel megrázta a fejét, mint aki nem hiszi el, hogy mit mondott éppen. A zavarodottság azonban hamar eltűnt az arcáról.

– Az adósod vagyok, és folytatjuk. Most. Még ha furcsa is lesz.

Shury ártatlan arckifejezéssel és nagy szemekkel nézett vissza rá, de belül vadul vigyorgott. Elérte, amit akart, és minden jel szerint nagyon különleges élményben részesítette a másikat. Olyanban, amely érdekeltté teszi Sabelt abban, hogy vigyázzon rá és megvédje.

– Helyet fogunk cserélni. Ne merészelj arra a kurva fára pillantani! Nálam marad a pisztoly.

Shury fél percen belül Sabel helyén feküdt. A hadnagy pisztolyostul elhelyezkedett Shury lábai között, a pisztoly agyát a földre, csövét pedig Shury végbelének bejáratához támasztotta, ujja a ravaszon maradt.

– Na ne, figyelj… – ellenkezett volna a lány, de Sabel durván a szavába vágott.

– Csend! Ha bármivel próbálkozol segglyukon lőlek. Jó eséllyel halálos.

– Jó, jó! Csak el ne süljön az ujjad a ravaszon!

– Ha jókislány leszel, akkor nem lesz semmi baj. Márpedig a jókislányok kussolnak!

Shury csendben maradt, és ezért hamarosan meg is kapta a jutalmát. A helyzet és a külsőségek minden perverzitása ellenére úgy érezte, hogy Sabellel ellentétben neki már nincsenek kétségei. Számára mindez megérte, az elmúlt napok őrülete a helyére került. Tekintetét hol a csupasz, permanensen szőrtelenített punciját meglepő szenvedéllyel lefetyelő Sabelre, hol a fennen lobogó és forróságot árasztó tűzre emelte. Sóhajai hamarosan nyögésekké, majd egyre hangosabb sikkantásokká váltak. Élveteg hangja szabadon szárnyalt az éjjeli mocsár bűzös kipárolgásainak hátára kapva, összekeveredett a milliónyi élőlény neszezésével, az ég felé szállva csábító nősténydémonokat idézve hirdette forrásának hullámokban felszabaduló gyönyörét.

Amikor végül fáradtan a földre hanyatlott, és ujjai átvették Sabel ajkainak a helyét, hogy saját nedveiben tapicskoljanak, akkor a kísértetlakta mocsár nedvesen hideg pokla egy rövid időre a megnyugvás és meghittség menedékévé változott. Sabel felegyenesedett és a sötétbe vesző fa felé tekintett.

– Nézz oda! – parancsolta. Shury odafordult. Hrageth kísértete sem ott, sem máshol nem volt látható. Nyomtalanul felszívódott.

Csendes éj

– A gyógykezelés hatásos volt – sóhajtotta Shury, majd lassacskán ő is talpra kecmergett. Sabel arcán kaján mosoly jelent meg. Néhány percig csend honolt közöttük, amíg mindkét nő magára húzta a tűz melegétől megszáradt ruházatát. Nem volt kellemetlen a hallgatás, de Shury fejében vadul kergették egymást a gondolatok. Inkább volt ez afféle tűzszünet, semmint egy szerepjátéknak a vége. Sabel még mindig egy börtönőr volt, ő pedig egy súlyos vétséggel meggyanúsított rab, és éppen csak túléltek egy sorozatnyi kataklizmát. Bár valamilyen értelemben mindketten szerepben voltak, játéknak közel sem volt nevezhető a helyzetük. Shury magához vette a közeli fán lógó sugárvetőjét, és Sabel nem ellenkezett. Végül leültek egymás mellé a tűznél.

– Melyik bolygóról jöttél? – kérdezte Sabel.

– Úgy hívják, hogy Oggora. Hallottál már róla? Elég messze van és nem túl jelentős, legalábbis gazdaságilag.

– Nem. Feltételezem, hogy nálatok alacsonyabb lehet a légkör szén-dioxid-szintje, mint a megszokott. Érzékenyebb lehetsz a magas koncentrációra.

Shury elmosolyodott. Remélte, hogy Sabelnek igaza volt, és valóban csak a kémiai egyensúlyában megboruló agya játszott vele. Ugyanakkor voltak kétségei. Amióta néhány évvel ezelőtt kiderült, hogy vannak korábban nem is sejtett különleges képességei, jó néhány alkalommal élt át változatos víziókat. És ezeknek sajnos minden esetben volt valamilyen módon kapcsolata a valósággal.

– Általában nem vagyok ennyire komplikált. Ez most egy különleges helyzet – hazudta. Sabel szigorú tekintettel fordult felé.

– Shury közlegény! A hírszerzésnél szolgáltál hadnagyi rangban. A hírszerzők pedig mindig komplikáltak.

Sabelnek ebben igaza volt. Ráadásul azon tagjaik, akiknek csupán az álcája volt a hétköznapi és jámbor kémelhárító, azok valóban bonyolult életet éltek és még bonyolultabb helyzetekbe keveredtek. Erőérzékeny Omega Q-ügynökként Shury az elmúlt évek során szá-

mos őrült szituációban találta magát. És hogy még rosszabb legyen a helyzet, volt egy olyan titka, melyet még az Omega Q előtt is rejtegetett. Korábban csak tudattágító gyógyszerek beszedésével tudta a képességeit használni. Amióta azonban az azóta kiirtott szukurik faja degeneratív betegségek közepette rohamosan pusztulni kezdett, Shury észrevette, hogy már nincs szüksége a drogokra. Önmaga jogán vált belőle erőhasználó boszorkány. És ezt az Omega Q soha nem tudhatta meg. A túlságosan erős erőhasználók ugyanis mind nyomtalanul eltűntek, és soha senki sem hallott felőlük többé. Mindezeket végiggondolván Shury biztos volt benne, hogy nála aligha lehetett bárki is komplikáltabb.

– Átlátsz rajtam – mosolygott bájosan.

– Veszélyes vipera vagy – szögezte le Sabel, de ő is elmosolyodott.

– Muszáj aludnom. Legyen háromórás váltás!

– Megbízhatsz bennem. Aludj csak, én őrködöm. Az elmúlt tizenkét órában háromszor majdnem meghaltam, háromszor veszítettem el az eszméletemet, és hála neked három összefüggő orgazmust éltem át, viszont csak egyetlen szellemet láttam. Soha nem voltam még őrködésképesebb állapotban.

– Remélem, hogy nem fogom megbánni – dünnyögte Sabel, amint összekuporodott a tűz és a fólia közötti felmelegedett területen. Alig telt el néhány perc, már békésen szuszogott. Shury, pisztolyával a kezében megtett néhány kört a tűz körül, majd átellenben a szeretőjével, ő is a földre csücsült. Nagyon fáradt volt, de tudta, hogy képes lesz éberen átvészelni a megállapodott három órát. Lényegesen otthonosabbnak tűnt a mocsár, amíg azt kéjes sikolyok töltötték be. Elmaradásukkal újfent az állatvilág zenebonája vette át az uralmat. Bár minden józan megfontolás szerint élniük kellett méretes éjjeli ragadozóknak is egy ennyire vad helyen, úgy tűnt, hogy azok vagy másfelé portyáztak, vagy a tűz riasztotta el őket, mindenesetre nem zavargatták a hajótörötteket.

Shury szerette volna alaposan átgondolni a történteket, de mind a gondolatai, mind az érzései olyan zavarosnak és csapongónak bizonyultak, hogy hamarosan letett róla. Ehelyett inkább hol a tüzet, hol az

alvó Sabelt, hold pedig a mocsár sötétjét bámulta. Néhány pillanatnak tűnt csupán az az idő, melynek elteltével Sabel ébresztője megszólalt. A kondicionálás által minden hajózó katona szeme ugyanúgy pattant fel, mintegy varázsütésre. Shury figyelte, amint a másodpercek alatt éberré váló hadnagy professzionálisan felméri a környezetét, értékelve az esetleges veszélyeket, tudomásul véve Shury pozícióját és a pisztolyának meglétét. Végül megnyugodva, a szájához emelte a sűrített vizes palackot és nagy kortyokkal csillapította a szomját, az utolsó cseppeket kézfejével törölte le az ajkairól. Shury rádöbbent, hogy bár már többször szexeltek, még meg sem csókolták egymást. Ez megfontolandó kérdéskör volt.

– Én jövök, aludj!

– Ahogy akarod. Azt teszem, amit mondasz – válaszolta a lány pajkos mosollyal. A valóságban nem volt már kedve semmihez, a fáradtság miatt szabályosan szédelgett, és Sabel ébredésével a drukk is elmúlt, hogy ébernek kell maradnia.

– Akkor légy jókislány, és feküdj ide!

Egy perc múlva Shury a kimerültség álomtalan mocsarába merülve csendesen hortyogott. Sajnos egyetlen másodperc sem telt el, legalábbis így érezte, amikor ismerős hang rántotta ki a tudattalanság sötét biztonságából.

– Jó reggelt, közlegény! Remélem friss és kipihent!

– Raul? – tért magához Shury egy szempillantás alatt. A droid feje a közeli fa tövének döntve egyenesen felé nézett, és piros fény áradt a nyakcsonkjából. A környék már kivilágosodott, gomolygó köd szürkés leple burkolta be a hajnali mocsarat.

– Személyesen! Örülök, hogy látom, annak ellenére, hogy agyonlőtt. Meg kell bocsátania, hogy nem szolgálom fel az étkezéseket, de remélem belátja, hogy korlátok közé vagyok szorítva cselekvőképességem tekintetében. Első sorban önnek köszönhetően. Na, de nem adjuk meg magunkat a csüggedésnek!

Idővel maga tervezte a droidfej felébresztését, még inkább a memóriájának a megcsapolását, de legkevésbé sem itt a mocsárban. Hamarosan Sabel tűnt fel, ember magas páfránylevelek közül lépett elő.

– Nem unatkoztál az őrség alatt – jegyezte meg Shury, miközben feltápászkodott a földről. – És megint megleptél. Honnan tudod, hogyan kell droidot szerelni?

– Mutatott pár trükköt egy volt technikus haverom. Amúgy semmi extra. Az egyik érzékelőnk energiacelláját kötöttem rá.

– Persze, magától értetődik – nyugtázta Shury. Sabel sokoldalúsága már eddig is gyanús volt, de az újabb és újabb meglepetések kezdtek bizonyítékká érni. Shury egyre inkább úgy érezte, hogy nem csak ő az, aki jóval többet titkol, mint ami egyáltalán feltételezhető lenne róla.

– És mégis, miért kapcsoltad be?

– Mert hasznos lehet. Amikor találkozunk a helyi lakosokkal.

– Így van! – kapcsolódott be a beszélgetésbe maga Raul is. – Bár jelentősen korlátozott az általam ismert nyelvek száma, alig több, mint 1 milliót ismerek belőlük nyelvjárásokkal együtt, cserébe azonban a legmagasabb szintű tudással rendelkezem a szexuális kommunikáció számos válfaját tekintve, melyek közül különösen a korrekciós eljárások szépségeit említeném.

– Elég volt, Raul!

Shury újfent elámult. Bár Raul deviáns programja a kezdetektől fogva hátborzongatóan perverznek bizonyult, a droid egyúttal az egyik legszórakoztatóbb jelenség is volt, amivel hosszú ideje összehozta a sors. Egy idegesítő és túlzottan modoros, de makulátlanul szórakoztató gép. Nem akármilyen kiegészítője a másik egyedi jelenségnek, melyet maga Sabel képezett.

– Jól kijöttök egymással? – tette fel az ártatlannak tűnő, de csapdának szánt kérdést. Sabel azonban nem esett bele, és csak megvonta a vállát.

– Raul régóta a hajón szolgált. Amúgy nincsenek érzéseim vele kapcsolatban.

– Ez igazán sértő volt és kegyetlen. Imádom! – lelkendezett Raul az inzultusra reagálva. Shury hitetlenkedve mosolygott. Sabel Raulhoz lépett, némi sarat rúgott a droid fejére, majd Shuryhoz fordult.

– Ha szerencsénk van, estére odaérünk. Most már elég közelinek tűnik a forrás. Ha mégsem, akkor lesz még egy éjjelünk a mocsárban

– vigyorodott el kajánul. Jól állt neki, és Shury beharapta a száját. Átkozottul elege volt a mocsárból, de ha már itt kellett lenniük, akkor Sabellel óhajtotta ezt átélni. Percek alatt összepakoltak, és csakúgy, mint az előző nap, Raul feje Shury hátára került.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen korán ennyire közel fogunk kerülni egymáshoz – búgta a droid.

– Fogd be, Raul! – sóhajtotta Shury. Lehet, hogy mégis fárasztó lesz a fejet cipelni. Az indulás pillanatában még egyszer körbenézett a felszámolt táborban. Tekintete átsiklott a fa törzsén, melynél Hrageth szellemét utoljára látta. Megfagyott az ereiben a vér. A fa kérgén, cikcakkos szélű, mély nyílások formájában három szó látszódott. Meg fogsz halni! A lány dermedten bámulta az írást.

– Shury, ne bámuld azt a fát! Menjünk!

– Gondoltam, megnézem fénynél is – dünnyögte a lány. Az a kurva írás teljesen valóságosnak tűnt.

– Az csak egy fa. Indulás! – ragadta meg Sabel az egyik karját, és előre lódította.

– Persze, csak egy tök hétköznapi fa – válaszolta csendesen Shury.

Szemfényvesztés

Folytatódott az előző napi monoton sárdagasztás. Néhány órán át teljes csendben folytatták az útjukat, egyik nőnek sem volt kedve vagy ereje beszélgetni. Miután Shury megfenyegette Rault, hogy ha nem fogja be, akkor a fejét működtető energiatelepet inkább egy szexuális segédeszköz ellátásra fogja használni, a droid is csendben maradt, így semmi sem zavarta meg a monoton kínszenvedésüket, melyet a csizmákat minden lépésnél ragaszkodóan visszahúzó iszapos massza, meg a szén-dioxiddal túlontúl is dús, nehéz levegő okozott. Legalább annak örülhettek, hogy Sabel tájékozódási képességeinek köszönhetően egyszer sem tévedtek annyira ingoványos talaj-

ra, hogy térdnél mélyebbre süllyedjenek. A nap delelőjén Shury furcsa dologra lett figyelmes.

A buborékok még messze jártak tőlük, ártalmatlannak látszó habzásként pukkadtak szét legalább ötven méter távolságban egy összefüggő vízfelületű tó felszínén, amikor Shury kiszúrta őket. Túl gyorsan közeledtek, és túl egyenletesen fokozódott a számuk ahhoz, hogy a tó fenekén ficergő iszaplakó férgek bohókás bélmozgásának, netán rothadás közben gázbuborékokat eregető növényfoszlányok távozó lélekdarabkáinak bizonyítékát jelentsék csupán. Valami vészjósló tempóban közeledett feléjük, és Shury megtorpanva a kezébe kapta a fegyverét, csövét a víz felszíne felé fordítva.

– Valami jön, mindjárt itt lesz! Valami nagy! – figyelmeztette Sabelt. Mivel a nő néhány további lépést még megtett, így távolabb kerültek egymástól, és a bugyborékolás láthatóan felé kanyarodott. Shury térdre ereszkedett és feszülten figyelt. Egy pillanattal később fortyogni kezdett a víz felszíne, és egy méretes szörny emelkedett ki a saját maga keltette hullámok közül. Egy legalább hárommétéres, gömbszerű testtel megáldott amorf állat bukkant elő mindent beterítő, rothadó mocsárszaggal. Minden bizonnyal több tonnát nyomhatott. Rozsdavörös foltokkal tarkított beteges színű és rücskös bőre volt, ajak nélküli szájából lilás és húsos nyelv türemkedett elő. Gyomorforgató bűz csapta meg Shury orrát, amint a lény iszappal borított hínárdarabokat szórva szerteszét Sabel után vetette magát. Méretéhez képest a támadás ügyes és váratlan lehetett volna, ha Shury nem veszi észre időben a nyomokat. A szörny már csak puszta tömege miatt is életveszélyesnek tűnt, és nem tudhatták, hogy vajon miféle mérgek itatják át a bőrét vagy éppen azt a túlméretes nyelvet.

A taktikai lehetőségek pillanatok alatt rohantak át Shury agyán. A mocsárban nem futhattak el, és a gömböc alighanem gyorsabb is lett volna. A fegyverek használata lehetett a megoldás, de a világon semmit sem tudtak az állat anatómiájáról. Ha nem sikerül elég gyorsan ártalmatlanná tenni, akkor Sabel élete nagy veszélyben kerül. Azért volt olyan szerve a szörnyetegnek, amely szinte bizonyosan kritikus fontosságú volt, és fel is kínálta azt Shurynak. Két tenyérnyi szem

meredt előre, lehetővé téve az állat számára a pontos célzást a szemek látóterének átfedése által kialakuló térlátás segítségével. Tipikus, ragadozókra jellemző morfológiai jellemző volt, ennyit még Shury is tudott.

– Ha szólok, akkor hasra! – kiáltotta Sabel után, aki rémült arckifejezéssel, néhány szökkenéssel próbált meg távolságot nyerni. A második ugrásra térdig süllyedt egy sártócsába. Az állat kitátotta a száját és a vastag nyelv kilőtt.

– Most!

Sabel a sárba dőlt, de az állat valóban jól célzott, a nyelv a karjának csapódott, komoly erővel taszítva a hadnagyot mélyebbre a nedves mocsokba. Az izmos szerv azonban nem tapadt Sabelre és nem is vonta körbe, az időzítés jó volt. Shury szája sarkában mosoly jelent meg. A nyelvének kiöltése során a szörny szemei előre meredtek, egy töredék másodpercre tiszta célpontot nyújtva. Meghúzta a ravaszt. A lövés nem volt tökéletes, de így is az állat egyik szemének a sarkába csapódott. A szemgolyó egy pillanat alatt vált opálossá, majd látványosan elfehéredett, a sugárzó éhség fénye eltűnt belőle. Rücskös hártya húzódott elé, de túl későn. A szörny szörcsögően üvöltő hangot hallatott, rázni kezdte a hatalmas testét, sár és víz fröcskölt vadul minden irányba. Azzal fenyegetett, hogy szenvedése közepette a félig a sárba süllyedt Sabelre tapos, de Shury rohanvást érkezett hozzá, és kirántotta a ragaszkodó mocsokból.

– Futás! – kiáltotta teljes hangerővel, de hangját így is elnyomta a gömböc bömbölése. Egymásba kapaszkodva, meg-megcsúszva hagyták maguk mögött a kilőtt szemű állatot, és csak akkor álltak meg, amikor az állat hangjai belevesztek a mocsár szokásos zajába. Sabel egy fának támaszkodva lihegett.

– Köszi a figyelmeztetést, de a rohadt életbe! Már megint sár és víz mindenem.

– Most komolyan a figyelmeztetést köszönöd? Annál kicsivel többet tettem.

– Nem tudom megerősíteni, mivel semmit sem láttam – szólt közbe Raul.

– Kuss! – dobbantott Shury egyet a lábával.

– Oké, mindent köszi – sóhajtotta lemondóan Sabel. – Ha elégedett vagy, akkor akár mehetünk is tovább.

– Nimfomán szajha, többre értékel néhány orgazmust, mint az életét! – dohogta Shury, majd hátrafelé sandítva hozzátette. – Ha meg merészelsz nyikkanni, te testnélküli idegbaj, akkor beledoblak a legmélyebb iszaptóba és addig magyarázhatsz az ott nyüzsgő férgeknek, míg örökre le nem kapcsolsz!

Raul csendben maradt.

Mocsorock

A megvakított gömböc próbálkozása után több inzultus nem érte a fáradt vándorokat, hacsak azoknak az aprócska, tetűszerű rovaroknak azirányú törekvései nem tekinthetőek annak, melyek apró csípések formájában Sabel vérét kezdték szívogatni. A nő testére tapadt vastag sárrétegben szép számmal éltek, így majdnem egy órán át kénytelenek voltak vesztegelni, amíg Shury viszonylag tiszta mocsárvízzel meg egy Sabel ruhaujjából tépett ronggyal megtisztogatta a nő bőrét. A lány az arcán kaján vigyorral végezte a műveletet, míg Sabel morózusan tűrt, és csak időnként szisszent fel, amikor Shury, körmei közé kapva, egyenesen a bőre alól húzott ki egy-egy lakmározó vérszívót. Ezen túl egész nap szinte egyáltalán nem szóltak egymáshoz. Az egyhangú táj, a fojtó levegő, a mocsok és a nedvesség a fáradságos menetelés nélkül is elég lett volna ahhoz, hogy minden valaha volt életkedvük elpárologjon.

A felhőkön át csak egy szétterülő pacának látszó csillag már majdnem elérte a horizontot a következő éj beálltát jósolva, amikor végre valahára olyan dologra lettek figyelmesek, mely nem lehetett a mocsár

természetes rendjének része. Ütemes és furcsa zajok terjedtek a fullasztó levegőben. Kezdetben úgy tűnt, hogy minden irányból ezeket hallják, de egyre inkább egy meghatározott pont irányából érkeztek. Éppen onnan, ahonnan az interferencia származhatott, alig néhány mérföldre tőlük. Ahogy közeledtek, úgy lettek a hangok is egyre erőteljesebbek. Csörömpölő, gyakorta vijjogó, máskor fémes hatást keltettek, és felismerhető szekvenciák váltakoztak bennük. Minél közelebb értek a forráshoz, Shury annál inkább biztos lett benne, hogy zenét hall. A furcsa hangzás határozott erőt közvetített, agresszív és nyers volt, mégis valahogy a lány ereibe kúszott, és a kimerültsége ellenére is felébresztette.

– Ez lesz az! Ez nagyon nem természetes – suttogta Shury.

– Így van. Az a kérdés, hogy kik ezek, és hogy fogadnak minket?

– Jó hír, hogy nem kötelező Birodalmiaknak kiadni magunkat. Amilyen mocskosak vagyunk, úgysem látszik semmi azonosító rajtunk.

– Én büszke vagyok arra, hogy a Birodalom tisztje vagyok!

– Persze, miért is ne lennél az? Ha azonban ezek itt netán kifejezetten utálják a fajtánkat, akkor a túlélési ösztön azt diktálja, hogy talán nyeljük le ideiglenesen a büszkeségünket.

– Meglátjuk!

Negyedbe vágott kupolákat idéző formájú épületek tűntek fel a mocsári növényzet utolsó sorain túl. Régóta állhattak már, mivel mindegyiket indák nőtték körbe, tetejükön moha burjánzott. Itt-ott nyílások tátongtak rajtuk, melyek közül néhányból mesterséges fény áradt. Egy fából készült kerítés mögött állatok mozogtak, hasonló négylábú növényevők, melyeket korábban a mocsárban vadon is láttak. A kis település határát, ahol a vizenyős talajt szilárd föld váltotta fel, földbe szúrt, embermagas fémkarók sora jelezte. Mindegyik tetején egy mérsékelten bonyolult elektronikus eszköz foglalt helyet, egy sokfejű, apró fényekkel világító érzékelőcsokor, mely úgy nézett ki, mint valami egzotikus virág.

– Határkerítés. Automata őrposzt. Védelmi vonal. Riasztócsengő. Lehet, hogy csak jelet küld, de az is lehet, hogy éles lézerrel pofán lövi a betolakodót. Mi legyen? – kérdezte Shury továbbra is suttogva.

– Szedjünk le egyet, ne kockáztassunk!

Shury célzott és lőtt. A lövés telibe kapta az egyik érzékelőt. Sistergés hallatszott, és füst szállt fel. A fények kialudtak, a nyúlványok megfeketedtek, de semmi egyéb nem történt. Nem zendült riasztás, nem változott bántóan vörösre az érzékelők sora, és az itt már nagyon is hangos reszelős hangok sem hallgattak el.

– Nincsenek hálózatba kötve. Alighanem csak primitív jelzőbólyák. Nézzük meg, kik vannak otthon!

A kiégett érzékelő mellett elhaladva probléma nélkül jutottak be az épületek közé, és a lemenő csillag laposan besütő utolsó fényeit is kihasználva, árnyéktól árnyékig lopakodva settenkedtek végig egy teljesen kihalt utácskán. Méretéből adódóan nem is valódi település volt ez, sokkal inkább egy nagyobb épületcsoportból álló tanya. Egyenesen a legnagyobbnak tűnő épület felé tartottak, ahonnan a szinte megsemmisítő erejű zenebona is áradt. Egy ablakszerű nyíláson át be is tudtak pillantani. Odabent egy három főből álló csoportot találtak nagy és széles fejű, fémes-zöldes bőrű humanoid lényekből. Az alakoknak tükröződő, hatalmas, kerek szemeik voltak. Ismeretlen formájú és méretű szerkezeteket szorongattak és csépeltek nagy beleéléssel. Testükön enyhén koszos, munkaruházatnak tűnő kezeslábasokat viseltek. Egy elektromos kábelekre kötött vascsövet, egy állványzatról lógó, gongszerű dolgot sebesen csapkodó ütőt, és egy földig érő, lapos kígyónak tűnő eszközt rázva, ütve és fújva hozták létre a fülsiketítő hanghatásokat, miközben itt-ott füst szállt fel és szikrák pattogtak szerteszét.

– Durosok, akik teljesen megőrültek! – üvöltötte teljes hangerővel Shury. Tehette, mivel még így is kétséges volt, hogy Sabel megérti-e a szavait. A bentről áradó hangorkán elementális volt, brutalitása ellenére egészen ütemesnek hangzott. A háttérben egy deszkákból ácsolt karám látszott, melyben vagy fél tucat óriásgyík heverészett csendesen. Az állatok leginkább a galaxis szerte ismert harmathátúakra emlékeztettek zöld színükkel és inkább otromba, semmint elegáns végtagjaikkal, valamint tömzsi farkukkal, noha a rokonaiknál valamivel kisebbek voltak, továbbá karmos mancsaiknak ujjai között hártya

feszült. Vagy teljesen süketek lehettek, vagy a biológiai alkalmazkodóképesség egyik felfoghatatlan csodáját képviselték az erős zajokhoz való hozzászokás színterén, mivel látszólag teljesen hidegen hagyta őket a fülsértő ricsaj.

A karám falán eltéveszthetetlen funkciójú szerszámok lógtak: nyergek, hosszúkás szájkosarak, zablák és elektromos ösztökék, bizonyítékául annak, hogy az állatokat hátasnak használták. Oldalt egy kisebb, elektromos, kereken guruló targonca állt, villáján száradt növénydarabok csüngtek. Az lehetett az állatok almának és talán takarmányának mozgatásához használt eszköz. Feltűnő volt, hogy sem itt, sem pedig a többi épület környékén nem láttak antigravitációs sikló jelenlétére utaló jelet, nem is beszélve a droidok teljes hiányáról. Bárkik is voltak ezek, nagyon nomád módon élték az életüket. Ahogy Shury kíváncsian nézelődött, egyszer csak úgy tűnt, mintha az egyik durosnak a tekintete az övébe fúródott volna az ablaküvegen át. Remélte, hogy téved, de a kérdéses duros abbahagyta a zajkeltést, és hamarosan a másik kettő is csatlakozott hozzá. A hangos zene helyét izgatott duros fajnyelvű beszélgetés vette át. Bár hangzásában némileg hasonlított a legtöbb humán nyelvhez, nagyon mélyről szólt. Shury haragosan dobbantott egyet. Túlságosan belefeledkezett a nem mindennapi zenei élménybe és hagyta, hogy kiszúrják.

– Lebuktunk – motyogta. – Ideje beszélni velük, nem tűnnek veszélyesnek.

– Menj, én fedezlek! – válaszolta a hadnagy, és előhúzta a pisztolyát, majd a háta mögé rejtve a fegyvert, intett Shurynak, hogy lépjen előre. Shury bal kezében Raul fejét tartva követte az utasítást, és a méretes csűr széles kapujához lépett, teljesen felfedve magát a három duros előtt.

– Itt az idő! Ne pofázz, csak fordíts! – mordult rá Raulra. Bár semmi sem látszódott a droid fényesen csillogó vizuálszenzorain, a válasz hangsúlya kétségtelenné tenne, hogy a fej sértve érzi magát.

– Nedves és párás itt a levegő, tönkreteszi minden elektronikámat. Nagyon motivált vagyok arra, hogy mihamarabb kikerüljünk innen!

– Akkor beszélj, ha muszáj! – erősített rá Shury az iménti parancsra. Legszívesebben meghempergette volna a droidfejet a sárban, jutalomként a szükségtelen okoskodásért, de az elég furcsán vehette volna ki magát. Így hát inkább csak szimplán belépett az épületbe kezeit távol tartva a fegyverétől, mosolyogva. Fogalma sem volt arról, hogy vajon értelmezni tudják-e azok hárman az emberi gesztusokat. Az egyik duros látható sietséggel és ahhoz kapcsolt ügyetlenséggel kapott fel egy nagyon primitívnek tűnő fegyverszerű tárgyat, de volt annyi esze, hogy nem fordította a csövét Shury felé, indokot adva netán Sabelnek egy lövéshez. A fegyver egy házilag összebarkácsolt sugárpuska lehetett, amiből drótok lógtak. Eltérő vastagságú csövekből volt összehegesztve, és inkább tűnt egy patkányírtó célszerszámnak, mintsem harctérre való lőfegyvernek.

– Hello! – köszöntötte őket a lány bizalomgerjesztőnek szánt hangon. Mivel Raul nem tolmácsolt, feltételezte, hogy a köszöntés duros nyelven is értelmesnek hangzott. A három fickó, legalábbis Shury valamiért feltételezte, hogy három hím állt vele szemben, láthatóan meg volt rökönyödve, és igen bizonytalanul bámult rá. Előbb az arcára. Aztán a lábára. Hosszasan. Erre Shury is zavartan lepillantott. Nem látott ott mást, csak az iszonyúan sáros, és mocsári növénydarabkákkal telehintett rohamosztagos csizmáját, melynek formája és fehér színe itt-ott előbukkant a mocsok alól.

Shury életének első évtizedeiben arra alapozta a túlélését, hogy megtanulta felismerni mások vágyait, legyenek azok bármilyen alantasak. Később még továbbfejlesztette ezen irányú képességeit, könnyedén felismerte és meglovagolta mások fantáziáit és szexuális fétiseit. Ezerszer találkozott már olyan férfiakkal, nőkkel és mindenféle idegen fajból származó egyeddel, akik nagy érdeklődést mutattak akár a meztelen, akár a különféle lábbelikbe bújtatott lábak iránt. Az azonban, hogy ez a három idegen ilyen látványosan megzavarodott egy undorítóan koszos, túlméretes rohamosztagos vért csizmája láttán, még Shuryt is meglepte. Egészen addig, míg rá nem jött, hogy az érdeklődés aligha a megszokott fetisiszta vonzalomból táplálkozik. A fókusz azon a tényen volt, hogy a csizma egy birodalmi páncél része volt. Gyanúja

hamar megerősítésre került, amikor az egyik duros mondott valamit, és Raul készségesen fordította.

– A jobb hátsó, fegyvert tartó úr azt kérdezi, hogy ön, Shury közlegény, a Birodalom kötelékébe tartozik-e?

Shury bosszúsan fújtatott. Remélte, hogy nem fognak ennyire gyorsan lebukni. A csizmaimádat sokkal könnyebben kezelhető helyzet lett volna. Megfontolta a választ, és végül úgy döntött, hogy bevallja a nyilvánvalót. Ha afféle Birodalomgyűlölő nyomorultak lettek volna, aligha kérdezik ezt így meg, és amúgy sem jelenthettek rájuk komoly veszélyt.

– Igen, a Birodalom katonája vagyok, és hajótörést szenvedtem – mondta szomorú hangon. Raul fordított, miközben Sabel tűnt fel Shury jobbján. Ismét a fegyveres duros válaszolt.

– Láttak egy fényes üstököst lezuhanni néhány napja. Az lett volna a hölgyek hajója?

– Jó eséllyel igen. Bár mi nem láttuk bentről, hogy mennyire fényes.

A durosok szapora értekezésbe merültek egymás között.

– Mit beszélnek?

– Nem értek mindent, mivel halkan beszélnek, gyakran egymás szavába vágva, de a diskurzus központi eleme az, hogy valóban egy zuhanó hajót láttak hát – felelte készségesen Raul a lány türelmetlen kérdésére.

– Azt! Mondd meg nekik, hogy a Birodalom nagyon hálás lesz, ha segítenek nekünk – tett egy kísérletet Shury arra, hogy kissé terelgesse a durosokat. Fárad volt, koszos és ingerült, nem sok választotta el attól, hogy bájcsevely helyett a sugárvetőjét használja a helyiek támogatásának biztosítására. Raul mondott valamit, és ezúttal egy kékesebb bőrű duros kezdett beszélni.

– Szó szerint fordítok, ha nincs ellene kifogás – jelentette be ünnepélyesen Raul. Shury nagyon mérgesen nézett rá, a droid fejét saját arca felé fordítva. A robot megértette a lány arckifejezését, és iparkodva nekikezdett.

– Láthatóan szükségetek van segítségre. De Ixu Sanon nincs birodalmi helyőrség.

– Nem is az kell nekünk, hanem egy nagy hatótávolságú rádió. Vagy egy működő űrhajó. Inkább az utóbbi.

– Csak egyetlen város van, szerencsére nem messze innen. Ixu Sanon csak ott vannak hajók.

– Milyen messze?

Válasz helyett a durosok sugdolózni kezdtek, ezúttal tényleg olyan halkan, hogy Shury szinte semmit sem hallott, pedig mindig is büszke volt arra, hogy kivételesen jó a füle.

– Mi van? Mit pofáznak?

– Sajnálom, én sem értem tisztán.

– A börtönben bezzeg mindent tisztán hallottál, amit Hragethtel meg a börtönőrrel cseverésztem!

– Bocsásson meg, közlegény, de az teljesen más! A szériám audioszenzorait az emberi hangtartományra optimalizálták, és a hardverem ezen részén nem történt módosítás. Nem úgy, mint a hátrahagyott gyönyörű test…

– Kuss! Figyelj oda! Mit mondanak?

– Valamilyen városi programról beszélnek. Illetve konszenzusos felfedezésként megállapították, hogy önök ember nők.

– Legalább nem teljesen vakok, ez mindenképpen jó hír.

Kisebb egyet nem értés alakulhatott ki a három idegen között, mivel a zöld duros lerázta a fegyvert szorongató kék kezét a válláról. Váltottak még néhány hörgésnek hangzó szót, majd a kék barátságosan a lányok felé intett és beszélni kezdett, Raul pedig folyékonyan fordított.

– Napokat töltöttek a mocsárban. Gondolom éhesek és fáradtak is.

– Igen, ezek a kijelentések megállják a helyüket.

– Tudunk segíteni a tisztálkodásban és élelmezésben, sőt el is tudunk vinni benneteket a városba egy apró szívességért cserébe.

– Mi lenne az?

– A vacsora mellett megbeszéljük.

Shury a legkevésbé sem bízott meg ezekben a tükörszemű idegenekben, de mivel az étel gondolatára nagyot kordult a gyomra, és mintha a ruhájából áradó mocsárszag is újfent orrba vágta volna, végül úgy döntött, hogy nem is rossz ötlet.

– Rendben.

A kék duros elszakadt a társaitól és barátságos meg egyértelmű gesztusokkal arra invitálta őket, hogy kövessék. Ruházata egyszerű volt, tiszta, és semmiféle gyanús dudor sem árulkodott rejtett fegyverről vagy egyéb turpisságról. Shury biccentett Sabelnek. Mindketten a duros után indultak, a másik kettő megilletődötten bámult utánuk.

– Mi a neved? – kérdezte menet közben a házigazdájuk.

– A nevem Shury.

– Én Pol-Gar-Ix vagyok.

– Nagyon örvendek.

– És a barátod kicsoda?

– Sabelnek hívják.

– Pol-Gar-Ix a nevem, Sabel.

– Ezt ne fordítsd, Raul! Milyen jólnevelt kis mocsári farmer – kuncogott Shury, mire Sabel is elmosolyodott.

Egy kisebb épületbe léptek be, melynek az előterében a földből tompa élű alacsony fémlemezek álltak ki. Ezeket használva Pol-Gar-Ix, jó példával járva elöl, megtisztította lábbelijének a talpát az útközben ráragadt csekély mennyiségű sártól, és Shury is hamarosan azon kapta magát, hogy újra és újra végighúzza a csizmájának a talpát a lemezeken. Ha nem is lett tökéletes a végeredmény, de a mocsok nagyját sikerült lekaparnia. Sabel követte őket, majd a következő helyiségbe léptek, mely tágas volt, száraz, és mesterséges fényekkel megvilágított. Egy méretes asztal állt a közepén, míg ez egyik fal mellett félreérthetetlen funkciójú eszközök sorakoztak: csövek, csapok, egy hosszúkás pult, elektromos főzőlapok. Egy konyhával egybenyitott ebédlőbe érkeztek.

– Tisztálkodással vagy evéssel kezdenétek?

– Tisztálkodással! – vágta rá Shury azonnal. Mintegy két nap után úgy érezte, hogy a ruhája alatt a bőrére tapadt sárdarabok piócaként szívják ki bőréből a nedvességet.

– Rendben. Várjatok egy kicsit! – kérte Pol-Gar-Ix és egy, az épület belsejébe vezető ajtón át távozott. Shury kézjelekkel tudatta Sabellel, hogy maradjon, és a fickó után settenkedett. Egy egyenes folyosóra

jutott, melyből mindkét oldalán ajtók nyíltak. Az épületet belsejét is tisztaság jellemezte, bármiből is készült a váza, azt simára csiszolt és szépen festett, igényesen kialakított falak takarták el, a folyosót a plafonba süllyesztett lámpatestek világították meg. A rohamosztagos csizma talpa gumírozott volt, így Shury csendesen Pol-Gar-Ix nyomában tudott maradni, de csalódnia kellett, ha árulásra gyanakodott. A fickó egy kisebb helyiségből tiszta törülközőket nyalábolt fel és azzal tért vissza, Shurynak éppen csak sikerült visszasurrannia a konyhába, mielőtt a duros megláthatta volna. Pol-Gar-Ix az ebédlőasztalra helyezte a két kékes színű anyagból készült törülközőt.

– Az első ajtó balra lesz a tisztálkodóhely. Együtt vagy külön szoktatok fürdeni? – kérdezte Raul tolmácsolásában. Shury Sabelre mosolygott és intett neki. – Először te! Nem létezik, hogy szem előtt tévesszük a fickót. – sugallta a tekintete. Sabel bólintott, és egy törülközőt felnyalábolva elhagyta az ebédlőt. Shury kényelmesen elhelyezkedett egy széken, Rault az asztalra helyezte. Ideje volt, hogy többet megtudjon vendéglátójukról.

Terror a pára mélyén

– Mondd csak, Pol-Gar-Ix, hányan is laktok itt a településen? – kezdett bele a kérdések hosszú sorába Shury. A duros ott ült ugyan vele szemben, mégis kétségei voltak, hogy képes lesz-e alkalmaznia nem mindennapi képességeit. Bár a durosnak is volt mimikája, de Shury kevés alkalommal került kapcsolatba eddig ennek a fajnak a képviselőivel ahhoz, hogy megértse gesztusaikat. Ráadásul nem tudott közvetlenül, csupán Raul közbeiktatásával társalogni. Így nagyon bizonytalanná vált annak az érzékelése, ha a másik hazudna. Maradt egyedüli fegyverként az intellektuális felderítés. Shury ezt saját maga számára sem szívesen vallotta be, de valójában ez sosem tartozott az igazán erős oldalai közé. Mindig sokkal jobb volt a részben ösz-

tönös, részben tanult pszichológiai trükkök alkalmazásában, mint a puszta intelligenciát használó következtetések meghozatalában.

– Mikor hányan – érkezett a válasz Raul hangszintetizátorán át. Shury felvonta a szemöldökét. Ez nem volt valami pontos vagy éppen barátságos válasz. Ingoványos talajra tévedt volna?

– Egy család vagytok?

– Igen, a családom lakik itt. De a többiek odakint csak barátok, nem rokonok. A családom többi tagja éppen a városban van.

– Miért nem mentél velük?

– Vigyázok az állatokra.

– És a többiek? Mit csinálnak a városban?

– Piacolnak, vesznek ezt-azt. Na, meg a testvéremnek néznek párt. Elég idős hozzá, hogy megházasodjon.

– Hímet vagy nőstényt?

– Hímet! Egy jó nagy faszú bestiát.

Shury nyelt egyet. Nem mintha irritálta volna a közönséges kifejezésmód, ettől függetlenül meglepődött. Persze egy idegen faj ismeretlen bolygóján a kulturális szokások is lehettek eltérőek, hiba lett volna egy efféle apróságon fennakadni.

– Persze, magától értetődik. Csak durosok élnek itt az Ixu Sanon?

– Nem kizárólag. A rendszer a miénk volt valamikor, de eléggé puhapöcsök voltunk, sőt vagyunk, mert hagyjuk, hogy mások is megéljenek itt! Például kétfaszú falleenek, és akad még néhány hozzátok hasonló ember is – hallatszottak az egyre kevésbé kulturált szavak Raul szájából, alig egy másodperccel elcsúszva a duros beszédéhez képest. Shury sajnálkozva nézett a fickóra. A nyomorult aligha sejtette, hogy valójában egy hajszálon múlik az élete, és stílusának köszönhetően túlélési esélyei másodpercről másodpercre erodálódtak.

– Ezek szerint nem szereted, ha durosokon kívül mások is élnek itt?

Pol-Gar-Ix bólintott.

– Ez eredetileg duros rendszer volt. Csakhogy elbasztuk, és nem tudtuk megvédeni. Ez történik, ha valakinek kicsi a fasza.

Shury megértően elmosolyodott. Mindig is előnyben részesítette ugyan a nőket, de azért a férfiakat sem vetette meg, még ha gyerekkori

traumáinak jó része az utóbbiak perverzióiból is származott. Márpedig, ha nekiszegezték volna a kérdést, hogy egy átlagnál nagyobb vagy kisebb hímvesszővel megáldott egyedet akarna párnak, akkor bizonyosan az előbbi mellett tette volna le a voksát. Nagyon korán hozzá kellett szoknia a változatos méretű farkakhoz minden testnyílásának tekintetében, és így kellőképpen ki volt ahhoz tágulva, hogy egyszerűen jobban élvezze a rendelkezésre álló teret jobban kitöltő behatolásokat. Úgy tűnt, hogy a hím nemi szerv mérete nem kizárólag az embereknél volt meghatározó tényező. Márpedig egy önbizalomhiánytól nem szenvedő társ minden tekintetben sokkal vonzóbb volt, figyelembe véve a galaxis gonoszságát és az abban uralkodó farkastörvényeket. Egy szép nagy fasz így mind az élvezet mind az önbizalmon múló cselekvőképesség frontján győzelmet arató adottságnak bizonyult. A gondolatmenet végeztével némi sajnálat is ébredt benne Pol-Gar-Ix népének minden jel szerint alsóbbrendű genitális fejlettsége miatt.

– Azt állítjátok magatokról, hogy ti fedeztétek fel a hipertérutazást. Azért az valami.

– Régmúlt dicsősége. Nem nosztalgiázhatunk azon, hogy szépapáink megtalálták a módját annak, hogy hogyan lehet mesterséges lyukakat vágva megkúrni az univerzum szövetét. A jelennel kell foglalkozni. Például azzal, hogy egy igazán nagyfaszú pár kúrja a testvéremet.

Shury bólintott egyetértése jeléül. Becsülendően pragmatikus dolog volt hátrahagyni a múltat és a most kihívásaival farkasszemet nézni. Maga is ezt tette, és tekintetét a duros arcába fúrta. Annak tányérméretű, vöröses szemeiben látta saját tükörképét. A fickó egyáltalán nem pislogott, és egyre gyakrabban fordult Raul fejének irányába.

– Ezt ne fordítsd! Miért van ez a fickó ennyire rácsavarodva a farkakra?

– Egy viszonylag újkeletű, a Birodalom Haditengerészetének berkeiben egyre népszerűbb szállóigével válaszolnék – csillogtatta meg Raul műveltségét. – Szerintem ki akarja pörkölni a vukikat a lombok közül.

– Tudni akarja, kivel áll szemben? Oké, ezt már tolmácsold! Tudod-e, hogy a humán nősténynek nincsen farka?

Még Shury számára is egyértelművé vált, hogy a duros arcán elterülő kifejezés a teljes megrökönyödés jele volt. Válasza rövid volt, és az eddigi sokszor kemény jelentést hordozó, de többnyire kulturált kifejezésmóddal ellentétben haragosnak tűnt.

– Tudja.

A beszélgetés egy pillanatra megrekedni látszott, mintha valami furcsa módon elbeszéltek volna egymás mellett, elveszve a hímvesszők és faszok lingvisztikai dzsungelében. A kellemetlen csend azonban nem tartott sokáig. Fémes karistolás és süvítés hallatszott az ajtón túlról, majd éles női sikoly hangzott fel. Shury a következő pillanatban a levegőben repült, és egy tökéletesen kivitelezett körrúgással a konyhapultnak taszította Pol-Gar-Ixet, aki egyetlen hang nélkül hanyatlott a földre.

– Szép rúgás volt! – dicsérte meg Raul. Shury feltépte az ajtót és kivirharzott rajta. Továbbra is követve a sziszegő hangokat, benyitott a bal oldali első ajtón. A helyiségben sűrű köd gomolygott, fehér pászmák kavarogtak, hőség és nedvesség csapott a lány arcába. A szoba közepén Sabel teljesen pucéran állt, és fájdalmas arckifejezéssel tapogatta az egyik felkarját. A nyíló ajtó felé fordulva a közeli csap széléről egy pisztolyt markolt fel és Shuryra szegezte. A lány ösztönösen oldalra vetődött, sáros overalljában meghenteregve a padlót vékony rétegben borító vízben. Sabel nem lőtt.

– A francba! Megijesztettél! Azt hittem a durosok! – kiáltotta zaklatottan Shury felé.

– Sikítottál, te szadista szuka! Naná, hogy azonnal jöttem! Mi történt? – nyugtatgatta magát és szeretőjét Shury, miközben lábra kászálódott. A helyiség nem volt nagy, talán tíz négyzetméteres. Rézszínű fémből készült csövek futottak körben a falakon. A plafon közelében néhány nagyobb tartályt is látott, a csövek ezekbe torkollottak. Számos helyen csapok kallantyúi álltak ki a vegyigyárakat is meghazudtolóan komplex csőrendszer szerelvényeiből. Sabel az egyik ilyen, szabad végű csap felé intett.

– Leforrázott – közölte most már nyugodt hangon. Shury elképedve bámult rá. A nyitott ajtónak és a kinti hideg levegőnek hála a fürdő-

szobában lebegő pára dinamikusan áramlani kezdett, hol eltakarva, hol feltárva Sabel formás cicijeit.

– Ó, te szegény.

– Cuki, hogy a segítségemre siettél. Tudom, ez elég röhejes, de a kontrollpanel túl bonyolult, és nincsenek feliratok. Próbálgatni kellett.

– Fejberúgtam a házigazdát ijedtemben.

Sabel arcán mosoly terült szét, majd jókedvűen nevetni kezdett.

– Ezek után lehet, hogy tényleg meg fognak támadni minket. Magamra kapok valamit.

– Szerintem így is jó leszel. Falloszfétise van a fickónak, lehet, hogy pont egy autentikusan faszmentes test kell neki, hogy lenyugodjon.

– Azért talán mégis – döntött Sabel, és hamarosan egy atléta és egy bugyi feszült rajta, fekete hajtincsei nedvesen hullottak a vállára. A konyhában a duros nyitott szemekkel hevert, egészen addig, amíg Shury fel nem locsolta két maroknyi hideg vízzel. Pol-Gar-Ix megrázta magát, és lassan felült. Galaktikus közös nyelven szólalt meg.

– Miért?

A lány szeme összeszűkült, gyilkos pillantással meredt a fickóra. Végül lecsillapította a hirtelen feltámadó haragját, noha tekintete szigorú maradt.

– Mert úgy tűnt, hogy veszélyben van a társam. Másfelől, mert eltitkoltad, hogy érted a nyelvemet.

– Nem beszélem jól.

– Attól még eltitkoltad.

– Idegenek vagytok, akik éjszaka érkeztek, és bevallották, hogy katonák.

– Az igaz, de nőstények vagyunk. Egyáltalán nincs pöcsünk. Se kicsi, se nagy, se puha, se kemény. Következésképp nem kellene veszélyt jelentenünk rátok.

– A sugárvetőt felismerem. És azt mesélik, hogy a Birodalmiaknak nem kell sok, hogy használják.

– Helyben is vagyunk. Valami baj van a Birodalmiakkal netán?

– Nem tudom. Össze-vissza dolgokat lehet hallani. Valaki azt mondja, hogy a Birodalom a békéért harcol, valaki szerint viszont az elnyo-

másért. A szüleim szerint nincs nagy különbség a Köztársaság és a Birodalom között. Itt nálunk mindig minden ugyanolyan volt – magyarázta Pol-Gar-Ix, miközben lassacskán felkelt és az egyik székre telepedett. Kezével egy a homlokán növekedő púpot dédelgetett. Shury sóhajtott. Szerette az esti meséket, de most nem igazán volt kedve hozzá. Csakis Sabel kedvéért vágott bele, hogy lássa, a nő mennyire hűséges valójában a vád alá helyezése ellenére is.

– Valójában a kettő egy és ugyanaz. A Birodalom egy fejlesztett verzió, amelynek világain béke van, nem pedig háború. Ráadásul mi csak két hajótörött humán nőstény vagyunk, akiknek segítségre van szüksége, és ezért cserébe jutalmat ígér nektek. Csak két rémült humán lány. Elnézést a rúgásért.

– A jutalomból már meg is kaptam az előleget.

– Mivel engesztelhetlek ki?

– Ezzel később akartam előhozakodni, de lehet, jobb most megegyezni. Holnap fellépésünk lesz. Egy versenyen fogunk részt venni.

– Nocsak. Zenei?

– Igen. És kellene egy énekes. Ugyanis Bax kedveli az ember csajokat. Tudniillik övé a hely. És ti jól kinéző nőstények vagytok, amennyire meg tudjuk ítélni. Az sem baj, ha nem tudtok énekelni. Az is elég lehet, ha felléptek velünk.

Shury és Sabel összenéztek. Ez egy váratlan fordulat volt, és egyúttal nagyon mókás kérés. Nagyjából az egyik utolsó dolog, amire itt a mocsár mélyén egy tanyasi duros tinédzsertől számítottak.

– Ez a Bax milyen fajú?

– Dowutin. Gyakran cseréli a nőit, mindig ember csajok vannak vele.

Hát persze, mi más lehetne egy ember nőket kedvelő bártulajdonos, mint egy átokverte dowutin. Shury megdörzsölte a homlokát. Az emberi léptékkel hatalmasra növő, humanoid dowutinok bőre kérges volt, fogaik apró késekre emlékeztettek és két rücskös szarv állt ki az állukból. Éppen annyira voltak vonzóak, mint egy fess hutt.

– Akkor, csak hogy biztosan értsük egymást, röviden összefoglalnám az elhangzottakat. A másik két duros a haverod, akikkel együtt

zenéltek és egy versenyre készültök. A szüleid meg a családod a városban van piacolni, továbbá egy kemény faszú párt találni a húgodnak.

Pol-Gar-Ix keze megfeszült a széke karfáján.

– Azt mondtam, hogy egy kedves és megértő férjet akarnak találni neki.

– Aha, szóval ezek szerint van a városban valahol egy férjpiac?

– Már jó néhány találkozót leszerveztek, több jelölttel is fognak találkozni. Nálunk ez a szokás.

– Persze, magától értetődik. Kérlek, bocsáss meg egy pillanatra, Pol-Gar-Ix. Sabel. Pusztán elméleti síkon, lehetséges-e az, hogy Raul rosszindulatból vagy alkalmatlanságból időnként félrefordít ezt-azt? Netán adott nyelven többértelmű nyelvtani szerkezeteket mindig úgy interpretál, hogy a végén a legkevésbé szalonképes, esetleg a legmocskosabban naturális fordítást teszi közzé?

– Raul programozása meglehetősen egyedi – válaszolta a hiányos öltözetű nő, amint a fejhez lépve rátette a kezét.

– Mindent meg tudok magyarázni, csak kérem, ne deaktiváljon! – hangzott azonnal Raul sima modorú védekezése. Sabel Shuryra nézett, és megeresztett egy akár kajánnak is felfogható félmosolyt.

– Kapsz egy esélyt, Raul. Magyarázz!

– Mint ahogy azt már mindannyian tudják, közel 1 millió kommunikációs formában vagyok járatos. Azért csak ennyiben, mivel agyi áramköreimet egyéb irányú tudásblokkok használatára dedikálták, beleértve a változatos korrekciós eljárások ismeretét, illetve számos faj egyedei esetében a tudatos és tudatalatti reakciók felismerését. Ezért rögtön a beszélgetés elején valószínűsítettem, hogy a jelenlévő Pol-Gar-Ix úr nagyrészt érti az általunk használt nyelvet, csakhogy ebben nem voltam biztos. Érzékletes mondással próbáltam jelezni a közlegény számára a folyamatban lévő teszt tényét, a kipörkölni a vukit a lombok közül közismert mondásra esett a választásom. Úgy hiszem, hogy ezen erőfeszítésem mindenki javára válhatott volna, elvégre a cél minden körülmények között a minél tisztább és őszintébb kommunikáció.

Shury leesett állal hallgatta a droid monológját, és el kellett ismernie, hogy ezt alaposan benézte. Raul valóban jelzett neki, és sajnos mind az érvei, mind a birodalmi vallatódroidként elvárható motivációja stimmelt a történetben. Szerencséjére Sabel megmentette attól, hogy be kelljen ismernie a hibáját.

– Kivételesen nem deaktiválunk. Nem győztél meg, de jó volt a magyarázat.

– Köszönöm, hadnagy! És magának is, közlegény! Azt javaslom, hogy…

– Ne! Raul, a helyedben én itt befejezném – közölte Shury sötéten, és Raul, mint oly sokszor az elmúlt napok során, bölcsen elnémult.

– Mit csinálnak most a haverjaid? – fordult Shury ismét Pol-Gar-Ix felé bizalomgerjesztő mosollyal.

– Kíváncsian várják, hogy sikerült-e megegyeznünk. Tudják, hogy ha eljöttök velünk, az nagyban növeli az esélyeinket.

– Bax dönti el, hogy ki a győztes?

– Részben ő. Részben a közönség, de mivel az utóbbi tapssal szavaz, így tulajdonképpen a közönség szavazatának is ő a bírája. Ugyan ki akarná megkérdőjelezni a dowutin bártulajdonos füleinek funkcionalitását?

– Ez is egy érvelés. És mégis, mi lesz a jutalom?

– Még sosem nyertünk. így a legfontosabb a dicsőség. Meg jár vele egy kis pénz is persze, párszáz kredit. A lényeg akkor is, hogy a Pol-Gar-Ix Galassis-győztes zenekarrá válik!

– Oké. Akkor a következő fog történni. Befejezzük a tisztálkodást, aztán közösen átbeszéljük az ajánlatodat. Méghozzá vacsi közben. Mire végzünk a fürdőben, addigra te meg a haverjaid szervírozzátok az ember nőstények számára is emészthető és élvezettel fogyasztható vacsorát. Kaja közben pedig tudatjuk veletek a döntésünket. Addig nyugalmat kapunk tőletek. Békén hagytok, nem kopogtok, nem zavartok, ezt ugyanis alaposan meg kell rágnunk, mivel nagyon sokat kértek. Minden világos?

– Hogyne! Étel van bőséggel a hűtőszekrényben. Mi több tucat másik családot is ellátunk. És ha kell, használhatjátok a szobámat is, nem

csak a fürdőt – válaszolta teljesen gyanútlanul Pol-Gar-Ix. Annyit biztosan megértett Shury kéréséből, hogy a jó kiszolgálás pozitívan befolyásolhatja a vendégeik döntését. Felpattant a székéről és a hatalmas, fél falat betöltő hűtőszekrényhez lépett, melyből csövek tucatjai futottak szét és tűntek el a falban. Kinyitva az ajtaját fagyott vízpára ömlött ki belőle, majd hamarosan láthatóvá vált a tartalma is: takaros sorokba rendezve békaszerű állatok, karmos lábak, rémálomba illő fogazatú halak tűntek elő.

– Kicsit szeretnék segíteni, hogy biztosan rendben alakuljanak a dolgok. A jól kinéző ember nőstények elég ritkán esznek fagyasztott húst. Igazándiból könnyed fűszerekkel meghintve, alaposan átsütve szeretjük az ilyesmit.

– Persze, van pár ismerősöm, tudom, mit esznek. Nagyjából ugyanazt, mint mi.

– Jó. Akkor melyik is lenne a szobád? Hadd tisztálkodjanak meg a jól kinéző nőstények. És mielőtt nekiveselkednek a feladatnak, legyél szíves és magyarázd el, hogy hogyan működik a vízhőmérséklet szabályozása!

Néhány perccel később a rengeteg csövet és csapot magába foglaló rendszer alapfokú felhasználóiként fordultak ki a konyhából, Raullal Shury hóna alatt. Eléggé dühösen, mivel Pol-Gar-Ix alaposan elvetette azzal a sulykot, hogy kisgyermekeknek szóló stílusban tartott nekik kiselőadást. Esett szó a víz hőmérsékletéről, a vízszűrés fontosságáról, a részben hasznos és csak részben kártékony gombaspórákról, illetve az egyéb, a vízben élő és tenyésző parazitákról meg apró állatkákról. Legalább azt megtanulták, hogyan nem fogják leforrázni magukat. Az is kiderült, hogy a duros családnak sajnos nincs olyan gyógyszere, mely az embereket megvédhetné a légkör magas szén-dioxid-koncentrációjának káros hatásaitól, így továbbra is létfontosságú maradt, hogy a városba mihamarabb megérkezzenek.

– Egész jól viselte, hogy lerúgtad a fejét – mondta Sabel, amint beléptek a még mindig gőztől nehéz levegőjű fürdőszobába.

– Híresen jó vagyok abban, hogy elfogadtassam mindig őszinte megbánáson alapuló bocsánatkéréseimet –válaszolta Shury kaján vi-

gyorral. Rault egy kiszögellésre helyezte, majd további teketória nélkül vetkőzni kezdett. Élvezettel hámozta le magáról a mocsár párájától ragadós és undorítóan mocskos kezeslábast, valamint a megviselt alsóneműit, végül az egészet az egyik sarokba vágta.

– Ó, kegyetlen sors! – hallatszott Raul méltatlankodó hangja. A droid vizuálszenzoraira máris vastag vízréteg csapódott ki, megvakítva azokat.

– Kezdj neki, hamarosan csatlakozom! – térdelt le Sabel, és a fal mellett heverő szerszámövéből előszedett egy ujjnyi méretű, fekete szerkezetet. Miközben Shury frissen szerzett tudását kihasználva egy tölcsérben végződő csőből még éppen elviselhetően forró vízsugarat eresztett elgyötört testére, addig Sabel kütyüje halkan felbúgott. A hadnagy teljes természetességgel állt neki szeméremszőrzetet borotválni. Az aprócska lézeregység finoman követte szeméremdombjának formáját. Shury élvezettel merítette bele testének minden porcikáját a nagy nyomású és átlátszóan tiszta víz áradásába, miközben újra és újra kikandikált a felcsapó gőzfelhők közül.

– Megengeded? – fordult a lány felé a hadnagy, amikor végzett.

– Persze. De az enyém többnyire végleges, csak ez a csík itt fent, ami még mindig növekszik.

– Okos megoldás. Új szabás esetleg?

– Szívesen leszek a megmunkálandó anyag a művésznő kezei között – búgta Shury. Ezerszer elcsépelt szöveg volt ez, de Sabelnek láthatóan tetszett. Nem lehetett túl sok tapasztalata vagány és kreatív szeretők tekintetében: a birodalmi kínzókamrákban és börtönökben éppen ahhoz értettek a legjobban, hogy miként törjék le ezen jellemvonásokat, míg végül az alany csak egy személyiségétől megfosztott, szűkölő nyomorékká nem vált. Shury kilépett a csövek alól, meztelen bőréről és hajáról még szorgosan hulltak a cseppek. Kényelmes terpeszbe helyezkedett és kihívóan Sabel felé tolta csípőjét. A nőnek valóban nem sok dolga akadt. Shury mindig is rendben tartotta testének minden apró porcikáját, de az alig egyperces rituálé gyengéden perverz játékossága miatt mindketten csendben maradtak, míg a lézerborotva eltávolított néhány sötéten göndörödő szőrszálat. Mint

kézműves mester, aki vizsgálja munkája eredményét, Sabel gyengéden körbesimította a lány nagyajkainak külső peremét. Shury megrázkódott és felnyögött.

– Ezek után nem kell majd szegény Rault végleg törölni? Olyan dolgokat láthat, melyek nem helyénvalóak egy börtönőr és egy őrizetes között – pihegte.

– Elég hosszú ideje garázdálkodik már törlés nélkül, tényleg ráfér – sóhajtotta Sabel lemondóan, ujjai azonban nem álltak meg. Sőt hamarosan ajkai és nyelve is csatlakozott az őrizetes legintimebb porcikáit dédelgető testrészek serény táborához, nyögéseket és egész testén végigfutó rándulásokat kiváltva Shuryból. A lány hamarosan megvetette a hátát a falnál és behunyt szemmel, ködpárák gomolygó forgatagában adta át magát a gyengéd kényeztetésnek. Pontosabban megpróbálta.

„Ez most mégis mi?" – tört felszínre a gondolat két kéjes sikkantás között. „Mint egy kellemes hátmasszázs. Lesz csókcsata is, mint rendes szeretők között?"

Sabel mindent megtett, hogy a kedvében járjon, és bár az érzés jó volt, nyoma sem volt azoknak a felzaklató és elemi szenvedéllyel lángoló pillanatoknak, mint a korábbi alkalmakkor. A hadnagy kedves akart lenni, mintha a kellemes környezet, a tisztaság és biztonság keblén a szexnek is a langyos posványhoz kellett volna idomulnia. Szándékosan gyengéd szeretőt próbált játszani, és ezzel megölte a hangulatot. Az egész unalmas volt és átlátható, mint szex egy fizetett ribanccal. Shury kötelességtudóan nyögdécselt és ujjaival belemarkolt a hadnagy hajába, de amikor egy gerinccsavarónak vagy ágyékrobbantónak semmiképpen sem nevezhető orgazmus után végül egymással szemben álltak, fel sem merült benne, hogy bármiféle viszonzást nyújtson a másiknak. Sabel tudtára kellett adnia valamiképpen, hogy ez az egész nagyon szánalmas volt.

– Minden rendben, nem látsz kísérteteket? – kérdezte végül a nő, nyugodt tekintettel fürkészve Shury ártatlanságtól sugárzó, már-már közönyös arcát.

– Amióta múlt éjjel kigyógyítottál, nem tűnt fel Hrageth szelleme. Azért szednem kell a gyógyszert.

Sabel értően bólintott, majd komolyan folytatta.

– Ezen a mocsárgolyón nincs birodalmi helyőrség. Csak egymásra támaszkodhatunk, egymásban bízhatunk.

– Naná! Meg se fordult más a fejemben! Remélem, neked sem.

– A legjobb az lenne, ha bizonyítanád az ártatlanságodat, amikor eljön az ideje, és nem próbálnál menekülni, ha olyan helyzetbe kerülnénk – válaszolta Sabel változatlan tónusban, mint aki nem feltétlenül hitte el partnere minden szavát. Kézfejével letörölt valamit a szája egyik sarkából. Shury sejtette, mi volt az, és nagyon szexisnek találta a mozdulatot.

– Nem én szabadítottam ki magam és robbantottam fel azt a hajót. Készen álltam szembenézni a bírósággal – válaszolta határozottan és már-már szenvedélyesen, felszegve az állát és előre domborítva hetyke melleit. A bal mellét borító fekete mintázat a gőzfelhőn is átütött. Sabel elgondolkozva Shury mögé lépett, majd a lány felkarjaira fonva ujjait, egy tükör elé terelte. Bal kézzel előre nyúlva egy széles csíkban letörölte a nedves párát, Shury pedig megpillantotta saját magát.

– Ismételd meg! – parancsolta, amint mindkét karjával átnyúlva Shury hóna alatt, ujjait a lány nyakára kulcsolta, ujjbegyei a nyaki ütőereken nyugodtak. Elég erősen ráfogott ahhoz, hogy az alkalmazott technika fojtogatásnak hasson. Shury szívének dobogása felerősödött. A tükrön át megigézve nézte a hadnagy hosszú és karcsú ujjait. Úgy gondolta, hogy kicsit hosszabb körmökkel még szebbek lennének.

– Nem én szabadítottam ki magam. Készen álltam szembenézni a bírósággal. Ha nem így lett volna, akkor már Karkoonon megszöktem volna – mondta nyugodtan Sabel arcát tanulmányozva. Természetesen nem emelkedett meg a pulzusa a félhazugság hatására, sokkal képzettebb volt annál, semhogy ilyen könnyen lebuktathassák.

– Szóval készen álltál a nyakadat kockáztatni – hangzott hideg hangon. Sabel egyik keze Shury álla alá csúszott. – A Dragos bázison sokszor még akasztanak a hagyományos sortűz helyett.

A kéz Shury nyakára fonódott, pontosan ott, ahol a kötél csavarodna köré. Sabel megfeszítette az izmait és felfelé húzta Shury nyakát. A lány lihegni kezdett, önkéntelenül is lábujjhegyre emelkedett. Ágyékát forróság öntötte el. Ezúttal valódi szenvedély lángolt fel benne.

– És te magad is... szoktál kivégzéseket vezényelni vagy egyenesen végrehajtani? – kérdezte rekedten. Hiába volt párás és forró a levegő, a torka egy pillanat alatt kiszáradt.

– Csak azoknál, akiket én viszek be, és tudom, hogy bűnösök. Van, hogy a feletteseim meghallgatják a kérésemet. Láthatom, ahogy a Birodalom ellensége meglakol – susogta a lány fülébe Sabel, az ujjai még erősebben megszorultak Shury nyakán.

– És te sose bocsátanál meg egy árulónak, ugye?

– Sosem! És akadnak kétségeim veled kapcsolatban. Tényleg lehetsz áruló? A hírszerzésnek dolgoztál, és lehet, hogy megvezetsz. Nem is tudom, mit kellene egy hozzám hasonló, birodalomhoz hű rendészeti hadnagynak tennie egy magadfajta közkatonával – folytatta Sabel tárgyilagos és hideg hangon, miközben a szorításától Shury egyre nehezebben lélegzett. Esze ágában sem volt védekezni.

– Élve vissza kellene juttatnia – préselte ki a lány a szavakat minden szó után levegőért küzdve. – Útközben kíméletlenül kihasználnia. Be kellene vetnie minden tudását. Hogyan kell rendszabályozni egy megtévedt katonát, visszatéríteni a császár szolgálatába.

Sabel durván megpenderítette a lányt, és vad erővel a meleg falnak csapta, jobb kezét valódi erővel ráhelyezve annak légcsövére. A következő pillanatban, egy pillanatra sem lazítva a torokfogáson, szenvedélyesen szájon csókolta Shuryt. Éles fájdalom jelezte, hogy fogaival felsértette a lány ajkát. Shury karjai önkéntelenül felemelkedtek, majd mégis visszazuhantak. Mámorba merítkezve csókolt vissza, miközben behunyt szemhéjai mögül színes és pörgő kockákat bámult. Izmai megfeszültek és tátogni kezdett, ahogy teste kétségbeesetten küzdött egy korty levegőért. Tanult harci reflexei azonban nem kapcsoltak be. Utolsó erejével még egyszer visszacsókolt kékülő nyelvével, lábai rongyként csuklottak össze maga alatt, punciját forrósággal öntötte el. Hogy újabb orgazmus volt-e, vagy

csak szimplán összevizelte magát, azt sosem tudta meg. Súlytalanul szárnyalni kezdett, égő tüdeje felrobbanni hatott, egész teste égbe törő lánggá változott.

A szemei felpattantak, és egy szörnyűséges alakkal találta magát szembe! Állatiasan hatalmas, villogó, agyarszerű fogak vicsorogtak rá, miközben természetellenesen véreres szemek bámultak az arcába. Majdnem felsikoltott, de a látása pillanatok alatt kitisztult. A rémséges fej egy, a plafonra ragasztott plakátról nézett vissza rá, és megannyi hasonló díszelgett a kicsiny szoba minden falán. Egy ágyon feküdt, meztelenül. Ez volt tehát Pol-Gar-Ix szobája.

A fegyver hatalma

A helyiséget friss petrezselyem illata lengte körbe, az ágynemű kielégítően puha volt és makulátlanul tisztának tűnt. Bár Shury ismeretei a durosokról erősen korlátozottak voltak, a jelek arra utaltak, hogy civilizált és higiénikus módon éltek még ezen a latyakos mocsárvilágon is. A birodalmi propaganda nem egészen ilyennek szokta bemutatni a nem emberi fajokat. Ahogy kiélesedett érzékszervekkel körülnézett, Rault a lábai között pillantotta meg, nem túl messze az ágyékától. Elfintorodott. Ez kifejezetten alattomos húzás volt Sabeltől. Szeretője néhány lépéssel odébb egy asztalka mellett állt, és éppen egy alkatrészeire bontott pisztolyt szerelt össze.

– Csak nem elcsúsztam és bevertem a fejem? – szólalt meg Shury, körbe is tapogatva a koponyáját, mintha a dudort kereste volna. Az évek során annyira lételemévé vált a folyamatos színjáték, hogy önkéntelenül is idomultak a gesztusai.

– Valami olyasmi – válaszolta szórakozottan Sabel.

– Azért remélem, jó kislány voltam kiütve is.

– Nagyon engedelmes voltál. Túlzottan az.

– Nem tehetek róla, ilyen a természetem – vihogott Shury. Sabel ujjai tanult hatékonysággal illesztgették össze a kézifegyver alkatrészeit, utolsónak egy halk kattanás jelezte, hogy az energiatelep is a helyére került.

– Röpke negyedórát voltál kiütve. Szedd össze magad, alighanem már várnak ránk.

– Az idétlen poszterek alapján ezek suhanc kölykök, semmi több. Teljesen ártalmatlanok – váltott témát Shury, miközben megpróbálta összeszedni magát és még inkább kitisztítani a fejét. Nem mindennap fojtogatják eszméletlenségbe az embert.

– Mázlista a kölyök, még saját szobája is van.

– Mázlista lenne? Magunkat ismerve ilyet nem mernék kijelenteni – mosolygott Shury egy ragadozó jókedvével. – Elméletben semmi szükségünk arra, hogy velük együtt menjünk a városba. Könnyedén kiverhetjük belőlük, amit tudni akarunk. Egyúttal az is igaz, hogy könnyebb lenne, ha ismerősökkel érkeznénk, elvégre idegen a terep.

– Egy hírszerző mit tenne? Kooperálna vagy brutalitást alkalmazna? – kérdezte Sabel, miközben a második fegyvert is szerelni kezdte tudatos és szakértő mozdulatokkal.

– Kooperálna. Üzlettel keverve.

– A hírszerzés mindig annyira hajlékony.

– Puszta taktika. A kooperációból bármikor át lehet lépni a brutalitás mezejére. Fordítva ez nem járható. Az taktikailag szűkíti a lehetőségeket, és már az elején felszámolja az ember eszköztárának a nagyobbik hányadát – nyújtózott egyet cicásan Shury, véletlenül sem érve hozzá a lábai között heverő droidfejhez.

– Aha – szögezte le Sabel, ahogy az elkészült stukkert kibiztosította és Shuryra szegezte. – Mit mond a taktikai érzéked erről a szituációról?

– Ez az a pont, mikor azt mondanám, hogy a vendéglátóink várhatnak, és hogy megmentsem magam, alighanem üzletet kellene ajánlanom. Sőt ajánlok is. Bármit megteszek, akár egész éjjel fáradhatatlanul nyallak, csak könyörgök, ne lőj agyon!

– Talán lehet róla szó. Mit szólnál egy zsarolásra is alkalmas felvételhez? – kérdezte Sabel, a fegyver csövét Shuryn tartva. A vallatótiszt tekintete ugyanolyan kemény volt és eltökélt, mint általában. És mivel a lány ezúttal sem tudta teljesen kizárni annak a lehetőségét, hogy a másik képes lenne meghúzni a ravaszt, menthetetlenül elveszett. Vágy ébredt benne.

– Felvételhez?

– Ahhoz. Mennyire vagy hajlékony? Menni fog a spárga?

– Csak motiváció kérdése – érkezett a válasz egy újfent kiszáradó torokból. A fegyver csövét noszogatólag megrázták. Két hosszú, meztelen comb elegáns harmóniában eltávolodott egymástól, míg tökéletes egyenes szöget nem alkottak. A droidfej ívelt rovarszemeiben minden apró részlet hűen tükröződött. Shury sejtette, hogy a vizuális felvevőegység mindent rögzített. A helyzet megalázó volt, és a lány reszketni kezdett.

– Raul, mi a véleményed? – kérdezte Sabel gunyoros hangon.

– Amennyire meg tudom ítélni, szépen kivitelezett a gyakorlat. Továbbá meg kell jegyeznem – a látható váladékmennyiségből ítélve –, hogy Shury közlegény szexuális értelemben fel van izgulva.

Sabel jéghideg tekintettel közelebb lépett, majd minden teketória nélkül a fegyvere csövét Shury puncijához nyomta. A fém érintése nagyon hideg volt.

– Mit szólna a bíróság, ha mindent felvételt, beleértve ezt is, végig kellene néznie? Mit gondolnának rólad? Ez egy példás birodalmi tiszt? Vagy egy kis simulékony cafka?

– El kell ismernem, hadnagy, hogy sokkal inkább vagyok egy közönséges kurva, semmint a Birodalom pedáns tisztje – lihegte Shury és altestét önkéntelenül is a sugárpisztolyhoz nyomkodta. Sabel megcsóválta a fejét.

– Ezt tehát vehetem vallomásnak.

– Igen! Azzal a kiegészítéssel, hogy senki másnak soha nem mondtam volna ki ezt a mondatot.

– Mennyire vagy közel?

– Amióta letartóztattál, mindig két percre – hangzott el a következő vallomás nyögdécselős aláfestéssel. Sabel lassan végigvezette a fegyver csövét Shury hasán, a szenvedély nedveit a köldöke köré kenve. Hosszasan elidőzött a mellei között és a fekete indáktól elcsúfított mellének bimbója körül, majd durván az orra alá nyomta a fegyvert.

– Gyerünk! – parancsolta. Shury tágra nyílt és remegő szemekkel szopta le Sabel pisztolyát abban a tudatban, hogy az mindvégig ki volt biztosítva és a hadnagy mutatóujja mindvégig a ravasznak feszült. Egy perc múlva Sabel saját arca elé emelte a nyáltól csillogó csövet, és alaposan megszemlélte.

– Teljesen tiszta, helyes. Így kell kinéznie, szép munka – mondta gunyorosan, majd hanyagul Shury ölébe dobta a fegyvert. A lány meglepetten kapta el.

– Menjünk! Nézzük meg ezeket a lúzereket!

Shury szemében csalódottság, majd harag villant. „Ennyi? Felizgatsz és abbahagyod? A kurva anyád!" Sabel majdnem kedvesen mosolyodott el, és tekintetével egyértelmű üzenetet küldött. Tudom, most szar neked. Szenvedj csak! Shury dühösen zárta össze a lábait, mintegy véletlenül belerúgva Raulba, aki azonnal lebucskázott az ágyról.

– Jaj, ne!

– Kuss! – torkolta le Sabel.

Shury megköszörülte a torkát, ahogy igyekezett lenyelni a haragját.

– Mi lesz a durosokkal? Meg a butus kérésükkel? Átgondoltam, és az a szakmai véleményem, hogy menjünk bele a játékba.

– Legyen úgy. Bár nem tetszik, hogy ezek az elkényeztetett gombócfejűek megkapják, amit akarnak. Senki sem kaphatja meg mindig azt, amire vágyik.

Shury fintorgott, majd a közelben heverő duros ruhákhoz lépett és öltözni kezdett, úgy válaszolt.

– Ne felejtsd el, hogy cserébe bármit kérhetünk! Persze tisztában vannak vele, hogy valójában kik vagyunk, így lehet, hogy később tényleg ki kell őket nyírni. A brutalitás ideje a kooperáció végével jön el.

– Ha bármi gyanúsat tesznek, azonnal el kell őket hallgattatni!

– Persze. Esetleg egy nem túl direkt figyelmeztetést megengedsz? Csak hogy érezzék, meddig mehetnek el.

– Majd én. Jó, ha nem csak tőled félnek.

– Simán. Amúgy is, én hozzád képest egyáltalán nem vagyok félelmetes.

– Egy vipera vagy. Én meg iszonyú éhes.

– Reméljük, ehető lesz, amit adnak. Amúgy tudsz énekelni?

– Te mondtad, hogy multitehetség vagyok. De csak nagyon részegen fogok énekelni, és azt fogod kívánni, hogy kétszer annyira részeg legyél.

– Akkor majd táncolsz.

– Én adom a parancsokat. Te énekelsz! Pont. Vagy kinyírjuk őket.

– Oké, énekelek. A többit meglátjuk.

Üzleti vacsora

Az étkezővel egybenyitott konyha terjedelmes helyiségének közepén egy hatalmas asztal terpeszkedett körülötte székekkel. Mikor a két nő bevonult, a három duros türelmetlenül várakozott. Zsírfoltos tányérjaik jelezték, hogy ők már túl vannak a vacsorán. Méretes tálakon gőzölgő hússzeletek eregettek ínycsiklandozó aromát, két üres szék előtt tiszta teríték várt az érkezőkre. Shury kihívóan kidüllesztette melleit és meglengette csípőjét, amint az asztalhoz masírozott. Sajnos a nem éppen divatos duros kezeslábas nem segített idomainak közkinccsé tételében, ráadásul a durosok reakciói sem tűntek érdeklődőnek. Sabel huppant le elsőnek, és nem várva senkire és semmire, maga elé emelt egy alaposan átsült, aranybarna hússzeletet. Jókora darabot szelt le belőle a rövid pengéjű késsel, az egészet a szájába tömte, majd megüdvözült áhítattal kezdett el rágódni az ételen. Néhány szaftos zsírcsepp csordult ki a szája sarkán. Shury is követte a példáját, és a következő percek csend-

ben, jóízű csámcsogással teltek. A házigazdák érdeklődve figyelték az ember nőstényeket, de egyikük sem szólalt meg. Nem voltak biztosak benne, hogy a csend nem valamiféle étkezési rituálé része-e. Miután Sabel végzett egy félkilós húsdarabbal, egy újabbat húzott a tányérjára, de még nem kezdett neki. Inkább teátrális mozdulattal az asztalra tette a pisztolyát, hosszú ujjait pedig gyengéden annak csövére helyezte.

– Figyelj, golyófej! – szólalt meg Pol-Gar-Ix felé intézve szavait.

– Senki sem tudhatja meg, hogy birodalmiak vagyunk. Ha miattatok ez mégis kiderülne, akkor nagy problémád fog akadni. Neked, neked és neked is – hordozta körül sötét tekintetét mindhárom fickón. Végül a bal kezében tartott késsel Shury felé bökött.

– Shury mindjárt elmagyarázza, hogy miért.

A lányt láthatóan meglepetésként érte, hogy ő is rivaldafénybe került, mivel éppen egy kissé rágósabb, de még mindig nagyon ízletes húsdarabbal birkózott. Mivel esze ágában sem volt kiköpni az ínyencfalatot, és egészben sem óhajtotta lenyelni, így hát teli szájjal látott neki a magyarázatnak.

– Ez azért van, mert nem tudjuk, hogy esetleg ki gondolkozhat inadekvát módon a Birodalomról. El akarunk kerülni minden lehetséges konfliktust, elvégre mi csak el akarunk menni innen. Azonban katonák vagyunk, és van a szabályzatban egy olyan pont, hogy amennyiben valami barom erőszakot akarna alkalmazni ellenünk, akkor kötelesek vagyunk megvédeni magunkat. Pillanat – szakította meg mondanivalóját és önnön torkát kezdte masszírozni, mert minden elővigyázatossága ellenére, valami cigányútra ment. Néhány köhintés után sikerült konszolidálnia a helyzetet, és mielőtt folytatta volna a beszédet, inkább lenyelte a maradékot.

– A szabályzatban nincs szó arányosságról. Ebbe beletartozik az is, hogy ki kell védenünk egy lehetséges konfliktus felmerülésének a lehetőségét. Azaz a potenciális konfliktus felé vezető tényezővel szemben is önvédelmileg kell fellépnünk. Ez mindenre és mindenkire igaz, aki bármilyen okból bárkinek el akarhatná árulni, hogy mi birodalmiak vagyunk. Ez eddig világos?

A durosok meredten bámulták őket a hatalmas szemeikkel, melyekből semmiféle jelet sem lehetett kiolvasni. Végül Pol-Gar-Ix bólintott. Talán fel sem fogta, hogy ez a bólintás mindhármuk életét jelentette.

– Jó. Szóval csend és hullaszag. Cserébe én éneklek nektek, Sabel meg majd ráz valami hangszert. Ehhez szükségünk lesz néhány dologra. Leginkább csinosabb, humán női ruhákra. És még ki kell találni, hogy valójában kik vagyunk, és hogyan találkoztunk veletek. Mit kell tudni Ixu Sanról?

– Ixu San egy hold. Van a rendszerben egy lakható bolygó is, az Ixu Prime. Az Ixu San azonban nem a Prime, hanem egy gázóriás körül kering. Nappal lehet is látni az anyabolygót. Ez egy mezőgazdasági világ, élelmiszert termel, melyet az Ixu Prime-ra szállítanak. Ixu Moon City az egyetlen nagyobb városunk, mely egyben az űrkikötőnk is. Moon City egy hatalmas település, többezer fő lakja! Körülötte terül el a tanyavilág, sok hozzánk hasonló farmercsalád él errefelé, akik húsban utaznak. Úgy tudom, hogy a Prime-on van egy birodalmi támaszpont és helyőrség is, de ide nem szoktak birodalmiak jönni, csak nagyon ritkán – magyarázta összeszedetten a fiatal duros.

– Nem hallottam még erről a rendszerről. Az a támaszpont inkább csak egy kisebb diplomáciai iroda lehet, afféle fennhatóságot jelző látszatjelenlét – szúrta közbe Sabel, aki a pisztolyt ugyan az asztalon hagyta, de immáron kéz kézzel markolva, egy második szelet húst majszolt. Shury folytatta a kérdezősködést.

– Ezek szerint rengeteg kereskedőhajó érkezik a Prime-ról, ugye?

– Persze. Naponta érkeznek és indulnak hajók, sok húst kell szállítani.

– Meg is van! – ütötte össze elégedetten a tenyerét Shury. – Mi vagyunk a titokzatos csajok egy nemrég érkezett hajóról. Gazdag kislányok, akik elszöktek apuci unalmas őrizete alól, és kiruccantak a mocsárholdra szórakozni. Egy kaszinóban találkoztunk veletek, dumáltunk, és ti meggyőztetek minket, hogy énekeljünk a bandátokban. Már, ha van itt egyáltalán kaszinó.

– Persze, Ixu San és Moon City is civilizált hely. Úgy hívják, hogy Good Fight Good Night. Lehet szerencsejátékozni. Szoktam is, szab-

bakozni leginkább. Sőt abból lett pénzünk a hangszereinkre – húzta ki büszkén magát Pol-Gar-Ix. – A másik jó hely a Toad & Toast, Bax bárja, ahol játszani fogunk. Sokan oda járnak üzletelni, a kereskedőhajók legénysége is ott szokta elütni az időt. Néha még katonák is jönnek a Prime-ról.

– Birodalmiak?

– Nem nagyon. Főleg duros katonák a Prime véderőtől. Ja, és mostanság elég sok a falleen, azokat jobb elkerülni.

Shury nem sokat tudott a falleen fajról, kevesebbet, mint a durosról, noha a hutt űrben korábban eltöltött néhány hónapja során azért találkozott velük szép számmal. A zöld bőrű, kiugró homlokcsontú lényeknek hüllők voltak az őseik, és híresek voltak csábító feromonjaikról, valamint a twi'lekekhez hasonlatos módon a vonzalmukról a kalandokhoz és a bűnözői életmódhoz. Igaz, ez utóbbi szinte minden nem emberi faj elsődleges ismérve volt, legalábbis a birodalmi propaganda szerint. Mivelhogy Shury életútja során nem egy alkalommal került változatos módokon közeli kapcsolatba és nyílt konfliktusba gyíkszerű fajok képviselőivel, például a trandosánokkal vagy a szukurikkal, ezért a nyilvánvalóan esztétikus megjelenésük ellenére is viszolygott a falleenoktól.

– Miért kell őket elkerülni? – kérdezte megújuló érdeklődéssel.

– Elég keveset tudok a részletekről – ingatta túlméretes fejét Pol-Gar-Ix. – Állítólag egy ideje úgy viselkednek, mintha ők osztanák a lapokat. Nagyon sokan így hiszik, mint például a szüleim is.

– Ez mit jelent? Ők ellenőrzik a tanyák védelmét?

– Hát, minket nem baszogattak eddig, de állítólag a kereskedelmet és a nagy tételű húsfelvásárlást az irányításuk alá vették. És hát amúgy is elég nagy darabok és agresszívek.

– Ismertem pár ilyen hüllőt. Mind nagyok voltak és agresszívek. Majd mind meghaltak – mosolygott negédesen Shury. Százezernyi szukuri halála száradt a lelkén, és még néhány tucat harcban vagy éppen kínzópadon megölt trandosánt is az áldozatai közé számolhatott. Ha nem kellett volna mindezt teljes titokban tartania, szívesen felvette volna a gyíkgyilkos becenevet. – Mit tudunk Ixu Prime-ról?

– Nem jártam még ott. Sok millió lakosa van, amelyből csak párezer az ember. Saját kis városrészük van üzletekkel és kajákkal. Persze ugyanezt eszik ők is, mint mi itt most, csak nem ilyen frissen.

– Friss vagy nem, nekem elég volt! – dőlt hátra jóllakottan Sabel, egy szalvétával a szája sarkát törölgetve. A második szelet húst is elpusztította az utolsó falatig. – Mikor indulunk Moon Citybe?

– Reggel.

– Akkor talán nem kellene gyakorolni? – vetette fel Shury. Sabel pisztolyos gonoszsága miatt bőven maradt benne feszültség, melyet szeretett volna valamiképp feloldani.

– Hogyne! Ha végeztetek, akkor menjünk!

Jóllakottan és tisztán tértek vissza a kinti csűrbe, ahol a fiúk hangszerei elektromos feszültség alatt várták, hogy megint kézbe vegyék őket. Amíg a három duros ismét magára aggatta a furcsa szerkezeteket, addig Shury és Sabel egy-egy állómikrofont próbálgatott.

– Ez nevetséges – fanyalgott a börtöntiszt.

– Szerintem izgi. Amúgy meg hallottad a zenéjüket. Úgysem lehet belőlünk majd semmit sem hallani – vigyorgott Shury. Lényegében igaza lett. Felzendült a hangorkán, melynek tüdőhártyát rengető alapütemét fémes ütlegelés és elektromos sikolyok kaotikus kavalkádja szaggatta az emberi elme számára alig felfogható, de valamiképpen éppen élvezhető taktusokra. Éneklésnek aligha volt helye ebben az őrült ütemre komponált zajszülte pokolban, cserébe mégis léteztek olyan emberi hangképzőszervekkel előállítható hangok, melyek valamiképpen bele tudtak simulni ebbe a zenei káoszba. Némi idő elteltével mindkét nő megtalálta a módját, hogyan egyesüljön a zenével, noha arra vonatkozóan, hogy egy külső szemlélő számára ez milyen benyomást kelthetett, nem kaphattak visszajelzést. Sabel hamarosan torka szakadtából üvölteni kezdett, amíg annak rendje és módja szerint be nem rekedt, míg Shury vinnyogó sikolyokkal és szexi vonaglással adta át magát a mocsári éjben messze szálló hangzásnak. Fél órán át sem tartott az improvizatív próba, de amikor végül a két nő betántorgott Pol-Gar-Ix szobájába, hullafáradtan dőlt az ágyra. Sabelnek még annyi lélekjelenléte maradt, hogy

Raul azóta is az ágy alatt gubbasztó fejét az egyik kisasztalra téve egy „Őrködj!" paranccsal szolgálatba helyezze, majd a több napos sárdagasztás után következő kimerítő lakoma és torokpróbáló gyakorlás következtében rázuhanó fáradság legyűrte. Egy perc múlva mindketten békésen aludtak.

Holdváros

Felpattant a szeme. A dörömbölés hangos volt ugyan, de nem sugárzott fenyegetést. Egy jelzés volt, semmi több. Kisebb súly nehezedett a vállára. Sabel alvás közben átkarolta őt. A takaró alatt érezte a másik nő testének melegét. Felébredt benne a vágy, de nem szökhetett szárba.

– Ébresztő! Fél óra múlva indulunk! Siessetek, messze van a város! – hangzott Pol-Gar-Ix hangja.

– Agyonlőlek, ha nem hagyod abba! – szólt vissza álomittas hangon Shury, és a dübögés megszűnt. Sabel továbbra is egyenletesen szuszogott. Shury óvatosan kibontakozott az öleléséből, felkönyökölt, és hosszasan bámulta a szeretője arcát.

Az értelmével tudta, hogy Torrs hadnagy nem volt a valaha létezett legszebb nő, ezért rémítőleg hatott rá a felismerés, hogy a szemei átverték. Azok ugyanis egy végtelenül vonzó, arcának tökéletlenségeit is a javára fordító, minden vonásában egyedi és szexis teremtményt bámultak, akinek még a szemei sarkában kikristályosodott csipa is szívmelengetően cukinak látszott. A lány gerincén jeges rémület kúszott fel, mely az alhasa magasságából összecsapott a mellkasának középpontjából lefelé szivárgó jóleső forrósággal, hogy aztán a hideg és meleg forgatag egy méretes labdaként pörögve a gyomrába költözzön és verejtékcseppeket csaljon a homlokára. Shurynak különleges tehetsége volt ahhoz, hogy másokat manipuláljon vagy érzéseket keltsen bennük, és ezt a képességét gátlástalanul ki is használta. Pontosan

úgy, ahogy vele is megtették annak idején. Eddigi életében egyszer volt szerelmes, amikor is egy hírszerző ezredes, a hideg szépségű Druana Maldarr egy közös, inkognitóban elvégzett küldetés során az ujja köré csavarta és menthetetlenül magába bolondította az akkor még tapasztalatlan lányt. Élénken emlékezett rá, hogy érzelmei milyen elementális erővel tomboltak, és hogy bármire képes lett volna Maldarr ezredes kedvéért. Egy alattomos pszichológiai trükkhalmazzal indukált mesterségesen keltett érzelem kedvéért az életét áldozta volna.

Azóta hosszú idő telt el, és Shury maga is képessé vált másokat megtéveszteni, értelmüket és érzelmeiket befolyásolni. Ismerte a lelkeket, tudta hogyan kell megkeresni és kihasználni mások gyengeségeit. Azt is megtanulta, hogyan kell felismerni az efféle praktikákat, és miként lehet ellenállni nekik. Az Erő használatával ezirányú képességei még erősebbek és ellenállhatatlanabbak lettek. Éveken át biztos volt benne, hogy őt soha többé nem fogja senki akarata és érdekei ellenére behálózni és irányítani. Senki sem fog soha többé vágyat, szimpátiát vagy szerelmet kelteni benne. Meggyőződése volt, hogy nincs olyan pszichológiai trükk, amellyel ezt még egyszer meg lehetne tenni. Arra azonban gondolni sem mert volna, hogy egyes spontán érzelmi folyamatok ellen nincs felvértezve. Sabel a maga esetlen és akaratlan módján elérte azt, amire a galaxis legszexisebb és legképzettebb kémnője sem lett volna képes. Shury Mingwo, életében másodjára, szerelmes lett. És éppen annyira élvezte, mint amennyire megrémítette a dolog.

Az ágy lábához csúszott, hosszú körmeivel megcsiklandozta Sabel álmában behajlított, ráncos talpát. A vallatótiszt nagyot rúgva egy éles kiáltással felébredt. Shury készült erre, és elkerülte a nő karcsú lábujjait, melyek könnyedén kiverhették volna néhány fogát. Vigyorogva bámult Sabelra, aki az első pillanatokban elég morcosnak tűnt, de végül ő is elmosolyodott.

– Ezt megkeserülöd! – közölte karcos hangon. – A francba! – krákogta. – Azt hittem, reggelre elmúlik!

– Így sem rossz, nekem tetszik. De egy darabig nem nagyon fogsz énekelni! – vihogta Shury, és óvatlanul megint Sabel talpa után nyúlt.

Az a levegőbe emelkedett, a láb minden izma rúgásra készen feszült meg.

– Nyugi! Csak teszteltem, hogy eléggé ébren vagy-e. Készülj, hamarosan indulunk!

Húsz perc elteltével az épületek előtt a duros fiúk és néhány korábban látott gyíkforma haszonállat között álldogáltak. A rendszer csillaga éppen felbukkant a horizont felett. Ami megmaradt a páncélzatukból, azt inkább itt hagyták, úgysem vehették érdemi hasznát a részleges vérteknek, viszont könnyen lebuktathatták volna őket. A banda hangszerei fekete vízhatlan fóliába csomagolva két gyík hátára kerültek, így védve őket a mocsári időjárás viszontagságaitól. A fiúk lándzsaszerű puskabotokat szorongattak. Shury kérdésre Pol-Gar-Ix felvilágosítással szolgált, miszerint élnek a mocsárban nagyobb lények, és bár nem kimondottan veszélyes a városig vezető út, azért sosem árt az elővigyázatosság. Azt is elmondta, hogy sokszor sajnos gyalogolniuk kell, mert néhol túl laza a talaj a lovagláshoz, de ne aggódjanak, mert a tőle kapott ormótlan, mégis könnyű csizmákba nem fog egyetlen csepp víz sem beszivárogni.

Az idomtalan állatok haladás közben előre-hátra billegtették lovasukat, és a kemény műanyagból készült nyereg bizony még a vastag kezeslábason át is megdolgozta a puha embernőstényi bőrt. Alig néhány órával az indulásuk után Shury feneke kidörzsölődött és fájni kezdett, így hamarosan ő maga döntött úgy, hogy amikor csak lehet, inkább gyalogol.

A kellemetlenség ellenére is sokkal gyorsabban és kényelmesebben haladtak, mint gyalogszerrel a mocsár mélyén, és Pol-Gar-Ix előzetes becslésének megfelelően estére, mintegy tizenegy órával indulásuk után, meg is érkeztek a városba, melynek hangjai, épületeinek látványa és fényei már messziről átszűrődtek a mocsár gazdag növényzetén. A település egy nagyobb vízfelület partján helyezkedett el. Láthatóan erősen szennyezte a környezetét, mivel a közeli vízfelületeken szemét úszkált, és olajfoltok csúfították még jobban el az amúgy is sárgásan kavargó löttyöt. A mocsárból kiérve azonnal épületek vették körbe őket, mint rozsdásodó fémből emelt és nem túl esztétikus építőkoc-

kák szanaszét szórva, úgy meredeztek Ixu Moon City házai és tornyai. Talpuk alatt a szélesebb utcákat valamiféle szilárd, kőszerű kátrányréteg borította. Bekandikálva a szűkös sikátorokba feltűnt, hogy azok süppedős és bűzös iszappal voltak tele. Az égen űrhajók repkedtek, leszállófényeiket lefelé irányítva közelítettek az űrkikötő felé, mely kimagaslott a többi épület közül, oldalán megannyi hatalmas, hosszú nyakú szörnyetegnek tűnő daruval. Pol-Gar-Ix nem hazudott, hisz a népesség túlnyomó többsége valóban duros volt, bár itt-ott feltűntek változatos alfajokhoz tartozó humánok és egyéb fajok képviselői is, azonban láthatóan felül voltak reprezentálva a falleenok. Shuryhoz és Sabelhez hasonlatos tisztavérű emberrel szinte egyáltalán nem találkoztak. A városközpont felé közeledve nagyobb acélépületek tűntek fel, melyeken nyoma sem volt rozsdának. Éleik fényesen villantak meg a lenyugvó csillag utolsó sugaraiban. Kormányzati épületek, gyárak és raktárak, a helyi politikai és gazdasági élet központjai. Egyenletesen szétszórva a városon belül és akörül is jellegzetes gombaforma tornyok nyújtóztak az ég felé. Pol-Gar-Ix készségesen szolgált felvilágosítással ezekkel kapcsolatban: terraformáló egységek voltak, melyek nagyban hozzájárultak Moon City barátságos klímájához, nevezetesen alacsonyan és minden humán faj számára tolerálható szinten tartották a környék levegőjének szén-dioxid-koncentrációját.

Hamarosan az épületek többsége és az egész ég is rozsdavörössé vált, ahogy a lenyugvó csillag sugarai vörös fénnyel szórták be a települést. Lehet, hogy a levegő kémiai összetétele kedvezőbb volt itt, de Shury számára ugyanolyan nehéznek és bűzösnek tűnt, mint bárhol a mocsárban. Hozzájuk hasonlóan nagyon sokan hátasállatokon közlekedtek, nem csekély mennyiségű gyík- és békaszerű lények ürülékével teleszórva az amúgy sem túl higiénikus utcákat. Emellett halkan búgó repulzoros járművek is akadtak szép számmal. A levegőben füstös és csípős illatok terjengtek összekavarodva a rothadó mocsárbűzzel és állati fekália szagával. A lány fintorgott.

– Ez eléggé ipari.

– Az! – vágta rá Pol-Gar-Ix. – A szüleim szerint Ixu Prime ide telepített rengeteg szennyező iparágat, hogy ne őket mérgezze. Illetve

nagyon sok olyan hajó is megfordul itt, amely valamilyen okból kifolyólag nem akar a Prime-ra menni. Itt töltik fel magukat, meg itt is javíttatnak, ezért ilyen rohadt nagy a kikötő.

Hamarosan egy még a szokásosnál alacsonyabb, de igen nagy kiterjedésű épülethez érkeztek, melynek több hatalmas kapuja is volt. Odabent néhány irodakonténertől eltekintve megannyi elszeparált box sorakozott. A boxokban mocsári állatok mocorogtak, röfögtek, bugyborékoltak és brekegtek.

– Ez az egyik béristálló. Innentől célszerűbb gyalog haladni. Nem kell sokat menni – magyarázta Pol-Gar-Ix, amint egy őt láthatóan ismerősként köszöntő durosszal beszélt pár szót, majd néhány kredit is gazdát cserélt. A fiúk a hátukra kapták a zeneszerszámaikat és így indultak tovább. A lányok a pisztolyt és a sugárvetőiket a kezeslábuk alá rejtve követték őket.

– Borzalmasan előnytelen ruháink vannak – fordult Shury Pol-Gar-Ix felé. – Ha azt szeretnéd, hogy Bax valóban vonzó humán nőstényekként gondoljon ránk, akkor vonzó humán nőstények által általában viselt csinosabb cuccokat kell beszereznünk. A duros egyetértően bólogatott és jelezte, hogy észben tartja a dolgot.

A belváros sem tűnt kellemesebbnek, mint a külső kerületek, leszámítva, hogy a leszálló sötétséggel egyidőben felkapcsolódó közvilágítás kellőképpen általános volt, kielégítően bevilágítva a fémeken tenyésző rozsdát és a minden sarkon vérfoltként burjánzó vöröses mohapárnákat. Jóval többen voltak az utcákon, mint az istálló környékén, és sok galaktikus közös nyelven világító felirat is jelezte, hogy szinte minden második kapualj egy-egy üzlet bejárata.

– Ez lesz, ami nekünk kell! – jelentette ki Shury izgatottan, amint meglátta az olyan régen várt szavakat a következő épület sarkán. Coruscant Nytes, divatruházat – hirdették a méretes, kék fénnyel pulzáló betűk. A lány egy távoli fénypontot megpillantó éjjeli bogár fototaxisának ellentmondást nem tűrő és veszélyt nem ismerő céltudatosságával masírozott az ajtóhoz és lépett be a helyiségbe. Az tágas volt, berendezése jó ízlésről tanúskodott, erős, de nem bántó fények biztosították, hogy a vásárló alaposan meg tudja szemlélni a portékát.

Egy falleen nő várt rájuk odabent. Az eladó vonzó volt, szép zöld szemekkel, zöldre rúzsozott ajkakkal és zölden cirkás arcbőrrel, mely nem látszott pikkelyesnek. Divatos testhezálló ruha feszült rajta, mely kiemelte nőiességét, beleértve formás melleit és széles csípőjét. Sokkal inkább tűnt emlősnek, semmint hüllőnek. Semmilyen viszonylatban sem lehetett párhuzamot állítani közte és egy szukuri, vagy trandosán nőstény közé. A nő szélesen a vásárlóira mosolygott, fogsora majdnem teljesen emberi volt. Csak a szemfogai voltak kissé túlfejlettek és ragadozószerűek.

– Üdvözlöm önöket szerény üzletemben – hajolt meg tiszteletudóan. Láthatóan megütközött egy pillanatra, amint a duros fiúk megérkeztek a két nőt követve, ezzel felfedve, hogy nem egészen érti a helyzetet, de a zavara hamar elmúlt. – Megkérdezném, hogy miben segíthetek, de attól tartok az a napnál is világosabb –mosolygott sokat mondóan a lányok mocsárfoltos kezeslábasaira sandítva.

– Helló! Pontosan. A jelenleginél kicsivel cukibb rucikra lesz szükségünk – bólogatott Shury mély meggyőződéssel, és közben felmérte az üzlet kínálatát. Női ösztöne nem hagyta cserben, a megfelelő helyre jöttek. Többféle stílus keveredett az üzletben, takarosan elválasztva egymástól. Rengeteg szín és minta korbácsolta fel a belépő vásárló érzékeit, beleértve a kissé extrémebb, vérvörös, csillogó fekete és flitteres szöveteket is. Épp, mint egy valamirevaló butikban egy civilizált világon.

– Milyen alkalomra készülünk? Szerencsejáték? Hódítás? Gyilkolás?

– Mind egyszerre! – nyalta meg a szája szélét Shury, és Sabelre mosolygott. Az első közös vásárlás. Majdnem olyan fontos, mint az első szex. A durosok zavartan téblábóltak a háttérben, miközben a falleen nő rutinos tekintettel nézett végig a két vásárlóján. Könnyed mozdulattal akasztott le egy ruhát, és nyújtotta Shury felé. Egy mélybordó pikkelyes dresszt, mely szabadon hagyta a hasat, csakis olyanoknak való szabásút, akiknek lapos a pocakja és tökéletes a bőre. Egy szigorúan formakövető, csillogó fekete nadrág tartozott hozzá.

– Biztos vagyok benne, hogy méretre tökéletes lesz. Már csak az a kérdés, hogy tetszik-e?

– Hadd lássam, hogy néz ki rajtam! – radagta meg a vállfát Shury lelkesen. Ő is látta, hogy a mérettel nem lesz probléma, és alig várta, hogy magán is megcsodálhassa.

– Természetesen. Ami pedig önt illeti – fordult a nő Sabelhez –, ezt tudnám elsőre ajánlani.

Egy vadnak tűnő koktélruhához nyúlt, mely méregzöld színével, láncszövésű és testhez simuló, második bőrként viselendő anyagával elkerekítette Sabel szemét. A hadnagy zavartan köhécselt.

– Hát, valami lezserebbre gondoltam. Van esetleg fekete?

– Persze, máris hozom.

– Nekem a zöld is tetszett volna – suttogta Sabel fülébe Shury, amint hangtalanul mögé siklott.

– Oké, azért felpróbálom – válaszolta kevés meggyőződéssel. Shury nem hibáztatta. Vele ellentétben Sabel aligha vett részt álruhás küldetéseken. Szinte biztosnak tűnt, hogy a tiszti akadémiára kerülése óta nem volt dolga civilekkel, vagy töltött akár csak egyetlen napot is civil környezetben. Élte a birodalmi tisztek megszokott életét. Hajószolgálat, továbbképzések, esetleg évi néhány hét üdülés egy birodalmi pihenőbázison. A világtól való teljes eltávolodás és a gyakorlófelszereléssel meg egyenruhával való azonosulás. Tipikus tünetek, melyek a Birodalom identitásformáló és agymosó gépezetének sikerét jelölték.

Shury nem akarta siettetni a dolgot. Pontosan tudta, hogy a butik összes rájuk illő darabját fel fogják próbálni, mielőtt döntést hoznának. És bár Pol-Gar-Ix meg a haverjai hamar türelmetlenné váltak, tudván, hogy a fellépés csak jó pár órával később kezdődik, Shury nem zavartatta magát. A durosok meg fogják várni, míg a sztárvendégeik végeznek. Sabel számára egy szerzetesi jellegű, fekete duros tunika következett, Shury számára pedig egy partiruha vízlepergető pikkelyekkel, melyet úgy harangozott be az eladó, mint amit nagyon könnyű tisztán tartani, még itt a mocsárban is. Shury a próbafülkében minden szóba jöhető darabnál tesztelte a praktikusságot a mozgásszabadság szempontjából. Amelyik túl szoros volt, akadályozott volna egy széles terpeszt, vagy felrántott karokat, azokat kizárta. Ezzel per-

sze egy majdnem feloldhatatlan dilemmába került, mert nem talált olyat, mely mind a praktikum, mind a szexiség kritériumnak maximálisan megfelelt volna, de végül csak sikerült egy észszerű kompromisszumot kötnie saját magával.

A választott összeállítás egy vöröses szoknyanadrágból, egy eltérő árnyalatú pikkelyes és szűk fazonú felsőből és egy magasított sarkú, csinos, de akár futáshoz is alkalmas zárt cipőből állt. Sabel, Shury nem szűnő, kísértő suttogásának áldozatául esve végül messze meghaladta az eredeti határait. Egy hasig dekoltált, feketén csillogó ruhában feszített, melynek nagyon magas gallérja dekadens nemesi dámák stílusát idézte, miközben magasított talpú cipője jelentősen megnövelte amúgy sem alacsony termetét. A cipőt teljesen önállóan választotta, és Shury élt a gyanúperrel, hogy ennek a fő oka az volt, hogy véletlenül sem akarta elveszíteni a magassági előnyét vele szemben. Ezt édesen domináns dolognak találta. Végül két garnitúra ruhát válogattak össze egy drága táskával együtt, melybe a szigorúan csendre parancsolt Raul került.

A duros zenészek becsületére legyen mondva, hogy amikor bő két órával az üzletbe lépés után végül távozhattak, nem adtak hangot elégedetlenségüknek. Pol-Gar-Ix kiakadt ugyan egy kicsit, amikor fizetnie kellett, de egy kis fújtatáson és néhány fájdalmas grimaszon kívül nem pazarolt további szót a történtekre. Belenyúlt a zsebébe, és nyolcszögletű birodalmi kreditekkel fizetett.

– Köszönjük ezt a néhány rövidke órácskát, nagyszerű élmény volt – búcsúzott Shury az eladóra kacsintva.

– Ha a kaszinóban nyernek egy kis pénzt, itt mindig elkölthetik. Visszatérő vásárlóknak kedvezmény jár –viszonozta jó kereskedő módjára a nő a köszönetet, és előzékenyen ajtót nyitott az öt fős csapatnak.

– Pol-Gar-Ix! Ha már színpadi műfajt űztök, lehet, hogy nektek sem ártana a színpadi megjelenésen át is hatni a közönségre és a bírákra – dobta be az ötletet Shury, amint végigsétáltak néhány szélesebb úton.

– Hiszen a legjobb felsőmet vettem fel – válaszolta meglepetten a fiú. Meglehetősen ronda, mustársárga tunika feszített rajta.

– Mármint ezt?

– Persze! A legtöbb durosnak hasonló sincs, ez már nagyon rikító és extravagáns!

Shury megcsóválta a fejét. Nem csoda, hogy a srác népe találta fel a hipertérben való utazást. Bőven lehetett idejük száraz fizikával és gépészettel foglalkozni, mikor a vizuális esztétika ilyen mértékben hiányzott a kultúrájukból.

– Induljunk ki a plakátokból a faladon. Ha mondjuk az ágyad feletti plakát képét a tunikádra nyomnád, az már jelentene valamit.

– A szörnyfejeset?

– Aha.

– Nem is tudom, hol lehetne azt megcsináltatni.

– Most már mindegy. Csak egy tanács a jövőre nézve – vigyorgott Shury. Olyan aranyosan mulya volt a fickó. Shury kezdte remélni, hogy nem kell majd megölniük, biztosan nem lenne jó érzés. Továbbhaladtak, a három duros pedig élénk beszélgetésbe bonyolódott a saját nyelvükön. A lányok szerencséjére véletlenül pont volt náluk egy működő droidfej, mely készségesen tolmácsolt.

– Jó ötletnek tartják a közleg…, Shury javaslatát. Egyetértenek, hogy kellene egy egységes jelkép.

A durosok alaposan bele is lovalták magukat az ötletbe, ugyanis hamarosan lefékeztek egy utcai árusnál, amely a mocsárban fellelhető csigaszerű lények házaiból készült csillogó tárgyakat árult. Pol-Gar-Ix hamarosan ki is fizetett néhány csillagformájú kagylóhéjat, majd a társai ellenkezésének dacára a ruhájukra csíptette őket, mintegy váll-lapként. Az új szerzemények nem sokat javítottak az összképen, igaz nem is rontottak. Útjuk a belváros nem túl bántóan luxus csillogásából egy mocskos vigalmi negyed felé vezetett. A közvilágítás csökkenő intenzitása, a térburkolatos utcák hézagaiban felgyűlő mocsárlé, a duros koldusok és a szanaszét fetrengő drogosok egyaránt arra utaltak, hogy elérkeztek a város pöcegödréhez. Az egyik sarkon egy nyolc durosból álló,

sugárvetőkkel felfegyverzett, egyenruhába öltöztetett osztag fordult be és masírozott el mellettük. A fickók kínosan ügyeltek arra, hogy sehova se nézzenek és semmiféle szabályszegő magatartással ne szembesüljenek, proaktívan kitérve bármiféle intervenció szükségességétől.

– Ezek kik voltak? – kérdezte Shury, amint a masírozó fegyveresek eltűntek a következő sarok mögött.

– Katonák – vágta rá Pol-Gar-Ix, aki láthatóan ignorálta a környezetének nagyobbik részét. Az esze már a fellépésen járt.

– Oké, azt vágom, de milyenek?

– Ők a helyi véderő.

– Kinek felelnek?

– A városparancsoknak, az meg a felettesének valahol az Ixu Prime-on. Amúgy nem sok vizet zavarnak. Állítólag a falleenek zsebében van a városparancsnok is. Ami azt illeti, nagyon kevés katonát látok ma, általában többen szoktak lenni – vonta meg a vállát.

Néhány sarokkal odébb egy a környező házaknál masszívabb és magasabb épület tűnt fel. Ugyanolyan rozsdamarta volt, mint az összes többi, viszont ellentétben a környezetével, ezen vakítóan izzottak az embermagas betűk: Toad & Toast. Pol-Gar-Ix vezetésével elhaladtak a főbejárat előtt, melynek térségében kisebb, durosokból és falleenokból álló tömeg gyűlt bebocsátásra várva. Az érkezők tiszta és gazdagabb ruházatban voltak a környék megismert lakosságának többségétől eltérően. Shuryék elhaladtak mellettük, és az épület melletti sikátorba érve hamarosan egy fémajtóhoz érkeztek, melyen Pol-Gar-Ix ősi módon bezörgetett. Az ajtó közepén egy nyílás tárult fel, melyen át egy sárgán izzó szempár parázslott fel. Bármennyire ijesztő volt a megjelenés, a duros nyelven megszólaló hangocska vékony volt és legkevésbé sem rémítő. Pol-Gar-Ix kötelességtudóan válaszolgatott, de az ajtó csakis azután kezdett megnyílni, miután a duros néhány kreditet tuszkolt be a nyíláson. Az ajtó mögött feltáruló sötét folyosó őre egy sámlin álldogáló köpenyes törpe volt, aki lelkesen terelgette befelé az érkezőket aprócska kezével.

– Gyerekeket dolgoztatnak? – kérdezte Sabel haragtól eltorzult hangon.

– Nem hiszem. Ez egy kifejlett példány. Java – válaszolta oda sem nézve Pol-Gar-Ix. Ahogy az utolsó duros is belépett, az ajtó hangos döndüléssel bezárult, tucatnyi retesz és heveder csúszott a helyére.

Penetráció

„A szerelem nem ismer határokat. A vágy méretet és anatómiát sem.”

– dowuti mondás

Pirítós Varangy

Shury számára – kifinomult érzékei miatt – valóságos támadással ért fel mindaz, ami odabent fogadta. Mindent átható bűz ütötte meg az orrát, miközben kellemetlen zsivaj szűrődött át a falakon, ütemes dübörgéssel. Olyan hatást keltett, mintha egy föld alatti bunker mélyén egy felszínen zajló csata zaját hallgatná.

Az apró termetű lény végigvezette őket a folyosón, majd egy ajtón át egy tágas terembe terelte őket, aztán kifordult, és becsapta az ajtót maga mögött. A terem egy öltöző volt számos kódzáras szekrénnyel a falak mentén, háttámla nélküli priccsekkel középen, és az onnan eredő szagok alapján egy kétes higiéniájú vizes helyiséggel a szemközti falnál. Az öltözőnél sokkal érdekesebb volt azonban az a másik társulat, akik már ott készülődtek. Shury figyelmét elsősorban a két csábosan és minden sztenderd szerint hiányosan öltözött twi'lek nő ragadta meg, a két kopasz idegen kevésbé. Látott már bitheket korábban, és a durosokhoz hasonlóan ezeket a lényeket sem tekintette figyelemre méltóbbnak a minimálisan szükségesnél. Különösen, mivel a szájszervük egy emberi ánuszra emlékeztette a lányt, és bár egy a higiéniára kellőképpen adó partnerrel akár annak végbélnyílását is hajlandó volt bevonni a szexuális játékaikba, de egy idegen arcának a közepén ezt a látványt szimplán undorítónak találta. A bitheknek a mimikája sem volt értelmezhető, még annyira sem, mint a durosoké, füttyögő beszédük pedig rövidesen fejfájást okozott a lánynak. Különösen, mivel a twi'lek ribancok is füttyögve társalogtak a bithekkel, két dolgot is bizonyítva ezzel. Egyfelől azt, hogy a bith nyelv megtanulható volt humánoknak is, másfelől pedig azt, hogy a galaxis ezen szegletében sem átállottak egyes humánok lealacsonyodni a nem humán idegenekhez. Ixu San éppen olyan magából kifordult helynek tűnt, mint a hutt űr, ahol még az emberek is csak közönséges csőcselékként léteztek az óriáscsigák uralma alatt.

Shurynak azért volt elég tapasztalata a világgal ahhoz, hogy már réges-rég leszámoljon magában a hivatalos birodalmi propaganda által

folyamatosan sulykolt, tudományos alaptézisként kommunikált állítással, miszerint a humánok, és különösen az emberek, felsőbbrendűek volnának akár biológiai felépítésük alapján, vagy akár társadalomszervezésben vagy tudományokban elért eredményeik tekintetében. Épp elég időt töltött el mindenféle idegenek között, gyakran gyilkolva is azokat, hogy megtanulja tisztelni az eltérő anatómiából vagy kulturális háttérből származó képességeiket. A lány ugyanakkor oggorai volt, a galaxistól évszázadokon át elvágott és a Köztársaság által elnyomott nép gyermeke, akinek alacsony származásától függetlenül az elméjébe égett kultúrájának egyik alapelve: az idegenek démonok, és nekik köszönhető Oggora évszázados nyomorúsága. Így hát Shury dupla hátránnyal indult bármiféle fajközi rasszizmusellenes toleranciabajnokságon, és ugyan ideig-óráig képes volt elfelejtkezni a kultúrájával együtt magába szívott, majd a birodalmi agymosás során tovább gerjesztett hozzáállásáról, de ez sosem tartott sokáig. Azzal, hogy Pol-Gar-Ixet és haverjait ideiglenesen elfogadta érző és gondolkozó lényeknek, átmenetileg ki is merítette a nem humán fajokkal kapcsolatos érzékenységét.

Nagyot sóhajtott, mivel tudta, hogy ennél hamarosan még többre lesz szüksége. Csak legyen hozzá gyomra.

Szerencsére a két twi'lek nő kihívó nézése, mellyel az új belépőket, különösen Shuryt és Sabelt méregették, segített abban, hogy egy sokkal ismertebb és komfortosabb helyzetben érezze magát. A rivális nőstények közti alattomos és kegyetlen játékokat azóta játszotta, hogy babakorában képessé vált hason csúszva helyet változtatni. Sajnos a twi'lek nők magasságuk és testalkatuk okán helyzeti előnyben voltak velük szemben – Shury még a magassarkújában sem érte el rendes magasságukat –, de ezt azon ízlésficamos nyomorultak problémájának tekintette, akik a tramplikra gerjedtek. Míg a duros banda nekiállt kicsomagolni a hangszereiket, Shury barátságos mosollyal a másik bandához sétált.

– Helló! Van köztetek olyan, aki beszéli a galaktikus sztenderdet?

A bithek bambán bámultak rá, majd az egyikük megeresztett egy rövid füttysorozatot, hogy aztán a magasabb twi'lek nő Shury elé lépjen.

– Én eldadogok. Mit szeretnél, szivi? – kérdezte, miközben kihívóan kidüllesztette a melleit, és csípőre tette a kezét. Shury mosolya szemernyit sem változott.

– Milyen zenét játszotok?

– Klasszikus bith tiktakot. Jó a ritmusa.

– Az fontos – bólintott mély meggyőződéssel Shury. Fogalma sem volt mi az a tiktak. – Nem is fogtok zenélni, csak ritmusoltok? – folytatta a lány angyali mosolyával. A bitheknél voltak hangszerek, a két ribancnál azonban nem.

– Így van. Mi adjuk a show-t. Hidd el, amikor én és a tesóm táncolunk, a zene lesz a legkevésbé érdekes – közölte fellengzősen a twi'lek, mintegy önkéntelenül meglibbentve a csípőjét, hogy egy kígyószerű hullámmozgás fusson végig a karcsú testén. Szép volt. Shury tudta, hogy egy halálos táncban bármikor kitörné a csaj nyakát, de ezt a mozdulatot ilyen erotikusan biztosan nem tudná utána csinálni. Gondolatban azonnal fel is jegyezte a bakancslistájára: táncórákat venni egy twi'lek szajhától.

– Két ilyen jó csaj mit keres két ilyen fess zenész mellett? – kérdezte Shury.

– A zene jól fizet. Minden fellépés. És a vendégek is fizetnek. Ez egy jó élet – válaszolta a twi'lek, és Shury dicséretét a behódolás jelének tekintve megsemmisítőnek szánt rohamot indított. – Na és mit csinál két ilyen nyeszlett ember csaj errefelé?

– Ó, veletek ellentétben nem megélhetésből ugrottunk be. Nekünk ez pusztán szórakozás – hárított és támadott vissza Shury egyszerre, és a nő szemének rezdüléséből látva élvezettel konstatálta, hogy sikerült sebet ejtenie.

– Elhiszem, nem is csoda. Hallottam már azt a duros zenekart játszani. Úgy szólnak, mint egy mocskos bantha-rankor szexcsata. A rankor lábának lefűrészelése közben – mosolyodott el a táncos. A fogai tompák voltak, fajának sok egyedével ellentétben nem reszeltette őket hegyesre. – Fogadj meg egy jó tanácsot. Ha te is háttértáncos vagy, akkor nagyon tedd oda magadat. A zenétek szar. Azt látom, hogy jó a mozgásod. Ha koncentrálsz, akkor nem kell izgulnod – fejezte be a

nő. A pozícióharcban veszített, és Shury saját meglepetésére elismerte a vereséget. Már csak az önérzete kedvéért ajánlotta fel, hogy egyezzenek ki egy döntetlenben.

– Tényleg? – ragyogott fel még inkább Shury arca. – Sokan dicsérték könnyed lépteimet.

– Sok sikert nektek! – fordult el a nő elégedetten, hogy a másik további harc nélkül elfogadta az egyenlítést és a döntetlent. Shury elgondolkozva sétált vissza a többiekhez. Tudta volna folytatni és sírásig alázni a táncost, de nem volt most hozzá kedve, mivel a közelgő fellépés miatt volt benne egy kis feszültség.

– Ezek profi kurvák, nem hiszem, hogy lenne esélyünk ellenük – mondta Sabelnek, majd azonnal meg is bánta. Sabel kitágult pupillákkal meredt maga elé, és nagyokat sóhajtozott. Tipikus lámpalázas tüneteket produkált.

– Nyugi, édes! – hajolt Sabelhez, egyenesen a hadnagy fülébe suttogva a szavakat. – Ez csak egy koszos csehó. Benne olyan figurákkal, akikkel soha az életben nem fogsz újra találkozni. Sőt. Ilyesféle figurákat lőnek halomra azok a nyomorult tisztek, akik valami rossz fát tesznek a tűzre, és a kezeid között végzik. Azaz a kinti közönség általában az áldozataid áldozata szokott lenni. Tekints rájuk így.

– Ha kifütyülnek, akkor felgyújtom a kócerájt – jelentette ki válaszul Sabel.

Egy hang szólalt meg a padra dobott táskából.

– Semmi pánik, hölgyeim! Énekelni is kiválóan tudok – hallatszott Raul hangja.

– Arra nem lesz szükség – nevetett fel halkan Shury. – Viszont lehet, hogy a közönség közé doblak labdának, hogy lyukat beszélj a hasukba, amíg mi futunk. Végső esetben.

– Nagyon vicces, Shury gazdám.

– Mit mondtál, Raul? – csattant fel Sabel elkomoruló tekintettel.

– Helyettes gazdám. Algazdám. Másodlagos… – tett Raul néhány kísérletet hibájának korrigálására, de nem tudta befejezni.

– Kuss! – förmedt rá Sabel, és Raul elnémult.

Hamarosan egy ember lány lépett be az öltöző túlsó felén nyíló ajtón. Párductestű és ébenfekete bőrű nő volt, homlokán fényes diadém díszelgett. Ruházata nem sok mindent takart a bájaiból, inkább volt ujjnyi vastag fémes szalagok ékkövekkel díszített rafinált hálózata, semmint a meztelen bőr eltakarására alkalmas öltözet. Extrémen magas sarkú cipői közel függőleges szögbe kényszerítették a talpait. Lépései lassúak és nagyon nőiesek voltak, a tűsarkak látványosan kiemelték lábai formáját és szinte csupasz popsijának izmait. Shury ugyanakkor azonnal látta a lábfejein kitüremkedő ereket. Ő pontosan tudta, hogy fél óránál tovább viselve micsoda kínokat tud egy efféle cipő okozni.

– Készen vagytok? – kérdezte rekedtes hangon a twi'lekektől, és Shury korábbi beszélgetőpartnere bólintott. A nő Pol-Gar-Ix felé fordult. – Bax azt mondta, ti lesztek a következők, még a bithek előtt. Biztosan készen álltok?

Pol-Gar-Ix a nő szemébe nézett felemelt állal, melyre szüksége is volt, mivel a másik legalább egy fejjel magasabb volt nála. Összeszoruló szája kemény elhatározottságról tett tanúbizonyságot. Mély levegőt vett.

– Készen állunk, ez a mi esténk!

A nő előre nyújtotta a kezét, tenyérrel fölfelé. Körmei hosszúak voltak, metálfénnyel villogtak, és amennyire Shury meg tudta ítélni, a manikűrje Prettyclaws 77 minőséget hordozott. Pol-Gar-Ix kissé zavarba jött ettől, de aztán hamarosan kapcsolt és egy adathengert halászott elő a zsebéből. A nő átvette, még egyszer végigmérte a durosokat, a lányokat, aztán odavillantott egy bocsánatkérő mosolyt a twi'lekek felé. Maga után intve a bandát, elindult. Pol-Gar-Ix mondott valamit a duros haverjainak, alighanem valamiféle lelkesítő beszédet, és a lányokhoz fordult.

– Legyetek szívesek, tényleg tegyétek oda magatokat! Ez egy nagyon fontos este, sok minden múlik rajta! Kelletek ti is a sikerhez. És nagyon szexik vagytok – hadarta. Shury biztosan tudta, hogy a durosnak fogalma sincsen, mit is jelent a szó.

– Ne izgulj. Egy kis szerencsével még túl is élhetjük – karolt bele Shury Sabelbe, és a hosztesz után indultak. Vitték magukkal Sabel tás-

káját is, benne Raul fejével és a kézifegyverekkel, biztos, ami biztos. Egy rövid, kanyargós folyosó következett, és meg is érkeztek a színpadra, melyet egyelőre függöny választott el a nézőtértől. Az őket kísérő hosztesz gyermektenyérnyi korongokat csíptetett mindkét nő ruhájának az egyik vállára.

– Mikrofonok. Úgy tudom, énekelni is fogtok – fűzte hozzá magyarázatként, majd váltott pár szót Pol-Gar-Ixszel, és elhagyta a színpadot. Amíg a fiúk nekiálltak kipakolni és áram alá helyezni a hangszereiket, Shury kikandikált a függöny résén. A lebuj tágas volt, mocskos, és még annál is sokkal büdösebb, mint amit a lány eddig feltételezni mert. Leírhatatlanul kellemetlen, könnyfakasztó bűz terjengett, ahogy a tucatnyi fajt felvonultató, többszáz főből álló közönség piszkának, verejtékének és feromonjainak a szaga összekeveredett az asztalok körül nagy mennyiségben fogyasztott italok gőzeivel meg a gyanús ételek változatos színű kipárolgásaival. Számos asztalnál költötték el késői vacsorájukat a vendégek, leginkább hüllőszerű lények formájában, melyeket hol nyersen, hol fűszerekkel együtt átsütve fogyasztottak. A padló felett fehér füst gomolygott, a páratartalom alighanem elérte a száz százalékot, így minden lélegzetvétel kihívást jelentett.

Emitt egy java alkudozott egy twi'lekkel, majd kicsiny csomagok cseréltek gazdát az asztal alatt, amott egy ithori kártyázott néhány oldalfegyverét nyíltan viselő falleen és ember férfival. Végignézhette, amint egy duros egy kreditérmét dobott be egy a színpadhoz közeli önkiszolgáló gépezetbe, melynek folyományaként egy mechanikus kar merült bele egy vízzel teli akváriumba, átszúrva az abban lubickoló, emberi ujj méretű rovarlárvák egyikét. Kiemelve a ficánkoló állatot, kék kisülések futották át annak testén, mozdulatlanná dermesztve a szerencsétlent, majd a robotkar a lesokkolt kukacot egy műanyag tálcára ejtette, a duros pedig már távozott is az ínyencfalattal. A vendégtér kellős közepén egy emelvényen kör alakú páholy díszelgett, mint valami őrtorony, és egy jókora dowutin trónolt a párnázott fotelek legnagyobbikában. Egy újabb faj, amelyről Shury vajmi keveset tudott, de biztos volt benne, hogy kinézete hűen tükrözhette lelkének rondaságát is. Ráncos feje kérgesnek és egyúttal még betegnek is tűnt

a sárgás színe miatt, apró szemei mélyen ültek, szája hatalmas volt szabálytalan, késszerű fogakkal, míg az állából két csavart szarv meredt elő. Ő lehetett Bax, aki szerette az ember nőket és lábfejnyomorgató kínzócipőket kényszerített az alkalmazottaira. Shury megvetően grimaszolt. Máris utálta a dowutinokat. Eleget látott, így visszatért a már majdnem elkészülő zenekarhoz és az egyre idegesebbnek tűnő Sabelhez. A színpad jól felszereltnek tűnt méretes hangtechnikai berendezésekkel és százszámra telepített fényekkel. A vallatótiszthez lépett, átölelte és közvetlen közelről a szemébe nézett.

– Szívem, egy szexi dögöt akarok látni, nem pedig egy merev, félig a mocsárba süllyedt fadarabot, úgyhogy, ha megengeded, megosztanék veled pár gondolatot.

– Pia kellene inkább – nyögte a hadnagy. Shury a színpad melletti lépcső alján várakozó hoszteszhez fordult. – Kaphatunk két teli pohárral emberi fogyasztásra alkalmas likőrt?

Amint a nő elindult intézkedni, Shury visszafordult a szeretőjéhez.

– Gondolj csak a twi'lek testvérpárra. Csak mi és ők. Egy csendes, meghitt kínzókamrában. A kezedben egy lézerszike, oda nyúlsz vele, ahová csak akarsz – suttogta, miközben finoman megharapta Sabel alsó ajkát. A nő arcára gonosz mosoly ült.

– Kiismertél. Szívás. Neked kellett volna megnyílnod!

– Jaj, de hát az is megvolt – kuncogott Shury, miközben folyamatosan csókolgatta és nyalogatta a másik ajkait.

– Rendben, legyen döntetlen. Kell az az ital, és rendben leszek – csókolta vissza Sabel, és mintegy varázsütésre meg is érkezett két pohár egy java által szervírozva. Shury vidám tekintettel koccintott Sabellel, és egyetlen nagy korttyal félig lehúzta a pohárnyi italt. Erős, de édes folyadék volt, egyáltalán nem kellemetlen forróság folyt végig a nyelőcsövén. Sabel egy húzásra kiürítette az övét és visszamosolygott Shuryra.

Sűrűn beáramló füst, felkapcsolódó reflektorok éles fénye és sebesen cikázó vörös fénypászmák jelezték még a függöny félregördülése előtt, hogy eljött az előadás ideje. A helyet a sötétbőrű nő érzéki hang-

ja töltötte be, amint több nyelven, köztük galaktikus közösül is felkonferálta a következő előadást.

– Fogadjátok tágra nyílt fülekkel és antennákkal, hangcsövekkel és rezgéscsatornákkal a Pol-Gar-Ix Galassis fellépését! Ha nem fog tetszeni, ami hallotok és láttok, akkor a zenészeket és táncosokat az előadás után a művészbejáró ajtaján kívül nyugodtan inzultálhatjátok! Ha netán viszont tetszene, akkor tapssal szavazzatok! Pol! Gar! Ix! Galassis!

A banda fülsiketítő hangerővel zendített rá. A nyitány szerencsére kellőképpen sokkszerű volt ahhoz, hogy a közönségnek ne azonnal tűnjön fel a zenei összhang teljes hiánya. Az automatika elhúzta a függönyt, és a két birodalmi tiszt ott találta magát a Toad & Toast kétes látogatóközönsége előtt. Shury elkerekedett szemmel bámult szembe a több száz szempárral, kocsányokon lógó látószervekkel és hőérzékelő hólyagokkal.

Shury birodalmi hírszerző volt, méghozzá a hivatalos adminisztráció szerint egy terepmunkához értő, kémeknek kijáró kiképzést kapott specialista. A valóságban azonban nem egészen azt tanulta, mint a hírszerző tisztek. Az Omega Q programjában eltöltött egyéves időszak alatt rengeteg dologgal kapcsolatban szerzett ismereteket, ezek egy része szerves átfedésben volt a klasszikus kémprogram tantervével is, de pontosan tudta magáról, hogy tudása és tapasztalata ilyen téren hagyott kivetnivalót maga után. Azzal kapcsolatban azonban egy pillanatra sem volt kétsége, hogy ami éppen történt, az minden iskola szerint elkerülendő tevékenység volt, minden beépülésre és elvegyülésre vonatkozó alaptézis azzal alapozott, hogy a feltűnést nagyon is célszerű elkerülni. Shurynak kacagni támadt kedve a gondolatra.

Nem egy parancsra elrendelt akció közepén voltak, és ezúttal még csak nem is a Birodalom érdekében tevékenykedtek, sőt Shury szempontjából pont, hogy ellene, hisz épp a Birodalom szökevénye volt. Ezen gondolat fényében még ostobábbnak tűnhetett egy színpadon nyíltan feszíteni, de Shury úgy döntött, hogy ez illett a kiötlött fedősztorihoz. Ki gondolná, hogy a brutálisan fémes zenére vadul rángatózni kezdő, emberi mércével nézve nagyon vonzó, de látható-

an őrült nőszemély egy birodalmi hadbírósági számonkérés elől menekülő szökevény, míg a másik, némileg visszafogottabb, de szintén szemrevaló embernőstény pedig a börtönőre? Ráadásul Shury soha nem tapasztalt optimizmussal tekintett a jövőbe. Nem hitte, hogy bármi baj történhet, démonai mintha messzire rebbentek volna, máskor oly szokásos céltudatossága értelmetlennek és feleslegesnek tűnt. Egyszerűen élvezni akarta a mostot, és éppen elég exhibicionizmus szorult belé ahhoz, hogy a többszáz kéjsóvár tekintet perverz jóérzéssel töltse el. Valójában legkevésbé sem érdekelte a sok alvilági mocsadék. Az egyetlen személy, akinek imponálni akart, ott volt vele a színpadon, és eljött az ideje, hogy a Moon Citybe vezető egész napos úton kiötlött meglepetést végre Sabel elé tárja.

A közönség soraiban helyet foglalók kétségkívül szokatlan előadást láthattak. Olyasfélét, melynek művészeti értéke erőteljesen megkérdőjelezhető volt, és még a kivitelezésének a minősége is valahol a lelkes amatőr kategóriájának alsó harmadához tartozott. Ugyanakkor az alapvetően részeg szórakoztatásra szánt performansz minimálisan elvárt szintjét elérte, és a váratlansága önmagában elég munícióval szolgált ahhoz, hogy erotikus tartalmával együtt élvezhetővé váljon. Legalábbis mindazoknak, akik szexuális vonzalmat tudtak érezni fiatal és egészséges ember nőstények irányt, akik közül legalább az egyik nyilvánvalóan éppen ivarzott, és a színpadon előadott viselkedéséből ítélve szerette volna ezt a tényt a másik példány tudomására hozni. Shury ugyanis a Pol-Gar-Ix Galassis dobhártyaszaggatóan zakatoló zenéjének ütemére magasba emelt kézzel vonaglani kezdett, eljátszva, hogy csuklóit láthatatlan kötelek húzzák a mennyezet irányába, és hogy időnkét mintha fájdalmas korbácsütések szaggatnák karcsú testét. Utóbbi eseteket a zenével összhangban, a taktus diktálta kiállásokkal egyidőben dallamos sikolyokkal hangsúlyozta ki, melyek szinte harmonikusan simultak bele a beteges fémzene ipari zúzdájába. A lány az elképzelt korbácsütések okozta fantáziafájdalomtól vadul vonaglott, hol agóniától, hol vágytól remegő sikolyokkal fűszerezve a morbid előadást, és közben kéjesen összeszűkült szemeit Sabel tekintetébe fúrta. A hadnagy kezdetben döbbenten rázta kezében

a csörgőt és teljesen lefagyott. Ahogy aztán megvilágosodott, hogy mindez miről és hogy mennyire neki szól, úgy lazult el egyre jobban, és engedte saját testét is a zenére ringatózni. Shury varázsa alá került, fokozatosan vált maga is egyre szexisebbé, megtartva rideg arckifejezését és felsőbbrendűséget sugalló, de egyre erotikusabb hajladozását.

A kezdeti lámpaláz a duros zenészeknél is kezdett feloldódni, és a zenekar összhangja egy már egészen elfogadható szintre lépett, mintha a szám felénél valahára összeért volna a produkció. Valójában senki sem figyelt a zenészekre. A legtöbb beszélgetés abbamaradt, falleen, twi'lek és ember férfiak szemei gúvadtak a színpadra, és még maga Bax is érdeklődve szemlélte az előadást, miközben az extravagáns nője cicásan elnyújtózva hevert mellette, lábait a dowutin ölébe helyezve, aki elgondolkozva simogatta a felkínált végtagokat. Shury magának követelve a közönség figyelmét, egyre közelebb lépett Sabelhez, kígyózó alakja reszketett és hullámzott. Vágytól izzó, szenvedést imitáló táncmozdulatok közepette csábítóan érte el Sabelt, és amikor a zene a csúcspontjára érve minden eddiginél őrültebb elektronikus sikolytornádóvá változott, egy őszintén szenvedélyes csókkal forrtak össze az ajkaik. Úgy is maradtak még akkor is, amikor az utolsó hangzatok felcsendültek, és a közönség valódi tapssal, füttyögéssel és egyéb hangjelekkel fejezte ki tetszését. Pol-Gar-Ix pisszegése kellett ahhoz, hogy a csókba feledkezett Shury végre elszakadjon a szeretőjétől.

– Bocs, izé. Nagyon jó volt, de le kell vonulnunk!

Shury érzékien Sabelre mosolygott, majd a közönségre fittyet hányva kézen fogta a másikat, és energiától duzzadó léptekkel otthagyták a színpadot. Az est háziasszonya az öltöző felé vezető folyosón várt rájuk. Végigmérte őket, mintha most találkoztak volna először, majd elhangzottak a várt szavak.

– Bax beszélni akar veletek.

– Ki gondolta volna – vigyorodott el kajánul Shury. – Szívem, van valami kifogásod ez ellen?

Sabel sötét szemei kissé kótyagosnak tűntek, mintha még mindig a színpadon történtek hatása alatt állt volna.

– Dehogy, menjünk!

– Pol-Gar-Ix, te is! – szólt oda a fekete bőrű szépség a durosnak, aki ledöbbenve bólogatni kezdett. – Csak azt a szart ne hozd! – egészült még ki az invitálás, így Pol-Gar-Ix csak azután csatlakozott hozzájuk, hogy egyik zenésztársának átadta a hangszerét. Egy ajtón át hamarosan a bárhelységbe jutottak, és asztalokat kerülgetve érték el a középen tornyosuló bástyát. A vendégek közül jópáran utánuk fordították a tekintetüket, de látva, hogy Bax nőjével vannak, senki sem szólt utánuk, és pláne nem próbálkozott meg fizikai érintéssel. A Baxhoz vezető út utolsó métereit repulzorral emelkedő lépcsőfokokon tették meg, és hamarosan beléptek a dowutin köralakú páholyába, melynek a közepén egy kerek asztal állt, rajta egy kis konzollal. A hosztesz hátramaradt.

Bax

A dowutin állva fogadta őket. Shury a mellkasáig sem ért az irdatlan méretű teremtménynek.

– Gyertek, kedveskéim, kicsinyeim, gyertek! – üdvözölte őket galaktikus közös nyelven, a hangja termetéhez méltóan mély volt és reszelős. – Foglaljatok helyet Bax páholyában! – invitálta őket, és a színpadnak háttal álló többszemélyes párnázott üléssor felé intett. Shury szende mosollyal csüccsent le, és húzta maga mellé Sabelt, miközben Pol-Gar-Ix úgy zuhant bele a legközelebbi ülésbe, mint aki idáig is alig bírta elvonszolni magát. Mindent beleadott a színpadon, így a zenélés kimerültsége és Bax meghívásának sokkja együttesen majdnem túl soknak bizonyult a fiatal duros számára.

– Tubicám! Biztosan kiszáradt a torkod a sok sikongatásban. Mit rendelhet neked Bax?

– Jegeset. És erőset – döntött Shury sebtében, arcára fagyasztva a naivnak szánt mosolyt.

– Fagyos tüzet hát. Hát a fekete királynőnek? Szóval egy édeset? Édes lesz, mint a szerelem. És neked, kis békám? Nem, Pol-Gar-Ix, olyat mi itt nem szolgálunk fel. Talán valami erősebbet, amiben alkohol is van? Jó – vette fel a rendeléseket Bax, és tömpe ujjaival boszorkányos gyorsasággal vitte be az adatokat a kisasztalának klaviatúráján. Rövidesen egy méter magas repulzoros droid érkezett, tetején a rendelt italokkal. Baxnak egy hatalmas kancsószerűségben bűzös barna lötty érkezett. Sabel egy karcsú talpas pohárban vérvörös folyadékot kapott, mely sűrű vérnek nézett ki, de kellemes gyümölcsillatot árasztott. Shury itala hengeres pohárban érkezett, jégkásával dúsított, fehér aljú és neonkék tetejű koktél volt, míg Pol-Gar-Ix egy bögreszerűségben zöldesen csillámló, kavargó keveréket emelhetett le az önjáró tálcáról.

– Igyunk a produkciótokra! – vigyorgott Bax. Igen ronda maradt a mosoly ellenére is.

– Arra! És hogy milyen jó lett volna, ha többször elpróbáljuk – emelte meg Shury is a poharát. Ez a kijelentés nem egészen volt igaz, mert akkor aligha lephette volna így meg Sabelt. Négy pohár dőlt meg, négy torok nyelte az idegmérgek csalafinta keverékeit. Bax megtörölte a száját.

– Aha, szóval spontán előadás! Így születnek a legjobb dolgok. És hogy keveredik két ilyen tehetséges ember lányka egy Pol-Gar-Ix-féle tanyasi paraszt mellé?

– Kártyáztunk. Máig sem értem, hogy hogyan, de Pol-Gar-Ix elnyert egy keveset a pénzünkből. Asszem, szerencsés napja volt. Úgyhogy kötöttünk egy megállapodást. Ha ma itt sikerül jó eredményt elérni, mondjuk nyerni, akkor visszakapjuk a pénzünket. Ilyen értelemben akár azt is mondhatnánk, hogy színpadi kurvák vagyunk, de ez nem így van, mert akkor minden fellépő az lenne, aki ezzel pénzt keres. Éppen csak mi nem keressük, hanem visszakeressük. Már ha ennek van értelme – magyarázta hétköznapi gesztusokkal Shury, miközben ismét az italába kortyolt. Ízlett neki a furcsa egyveleg, valóban egyszerre égette és fagyasztotta a torkát. Pont olyan volt a nyelvének,

mint Sabel az ágyékának. Pol-Gar-Ix hevesen köhögni kezdett, alighanem erősnek bizonyult neki a pia.

– Van szemem a tehetséghez, nekem elhiheted. És van pénzem, hogy ápoljam a tehetséget – dobta be a csalit Bax további teketóriázás nélkül. – Te pedig ne érezd magad szarul, fiú, nem voltál rossz te sem – fordult Pol-Gar-Ixhez, aki láthatóan komoly küzdelmet folytatott a legutóbbi korty gyomrában tartásával. – Ügyes húzás volt, hogy megzsaroltad őket. Ki tudja, lehet, hogy az a sorsod, hogy elkerülj arról a farmról. Ixu Moon Cityben egy csomó lehetőség vár rád – dünnyögte a dowutin. Shury pontosan értette a Pol-Gar-Ixre váltás primitív trükkjét. Bax ki akarta kényszeríteni, hogy Shury a mézesmadzag után kapjon. Nem volt oka arra, hogy véget vessen a játéknak.

– Jól hangzik! – mosolyodott el szikrázóan. – Szívesen megtanulnék rendesen énekelni is. Azért előtte szólni kellene papának, hogy elugrottunk szórakozni, és elveszítettük a visszaútra való pénzünket – vonta meg a vállát, mint egy kislány, akit valami csínyen értek. Bax hangosan röhögni és párhuzamosan pukkantgatni is kezdett, mely minden bizonnyal kontrollálatlan szellentések sorozatának hanghatása volt. Látványosan rángatózott a hájas hasa. Szerencsére bűzt nem éreztek, lehetséges volt, hogy a hangok a faj normál testműködéséhez tartoztak. Shury nem volt biztos benne, hogy mire vélje ezt a kitörő jókedvet, így hát inkább Baxszal együtt nevetett, miközben sötét gondolatok kavarogtak a fejében.

Csak nem annak örülsz, hogy ezek a csini kislányok anyagi gondokkal küszködve itt kötöttek ki, a mocskos lebujodban, ráutalva a nagylelkűségedre?

Lekapcsolták a villanyokat és a termet betöltötte a hosztesz hangja.

– Ismét itt vannak közöttünk a varázslatos bithek és még varázslatosabb táncosaik! Fogadjátok örömmel, lelkesedéssel és Bax örömére még nagyobb fogyasztással a méltán híres OFFO csapatát! Olana, Frigg, Fral és Oola, a Toad & Toast-ban! Csak ma este!

A bejelentést izgatott ováció fogadta, mely még hangosabb lett, amint a függönyt elhúzta az automatika. Hamar világossá vált, hogy velük ellentétben a másik csapat profikból állt. A bithek fúvós hang-

szerekből előcsalt trillázó és hibátlanul ritmikus zenéje ünnep volt a fülnek. A cikázó dallamok emberfeletti precizitással követték egymást, dagadtak és egymásba alakultak, több szinten és szólamban csavarodtak egymás körül, mintha nem is két, hanem egy tucat zenész játszotta volna őket. Talán még ennél is meglepőbb volt az, hogy a két twi'lek táncos milyen tökéletes összhangban követte a zenét, és testüket tökéletesen uralva egészen elképesztő látványt nyújtva emelték a produkció fényét. A hirtelen váltások is harmonikusan leképződtek azokban a kecses mozdulatokban, melyeket a lányok a testükkel, végtagjaikkal és érzéki lekkujaikkal végeztek csavarások, pördülések és hullámmozgások kaotikus, mégis tudatos rendszerében. Hiába voltak majdnem meztelenek, táncuk művészi mivoltához szemernyi kétség sem férhetett. Shury kifacsarodott derékkal bámult hátrafelé, és közben beharapta az ajkát. A látvány gyönyörű volt, izgató és egyszersmind dühítő. Élet-halál harc közben ő is tudott táncolni, precízen és hibátlan ütemben cselezni, támadni és védekezni, ugrani, kitérni és ölni. Az is szép volt. Mégis irigyelte ezeket a nőket fajtájuktól öröklött szépségükért és táncos tehetségükért. A szeme sarkából látta, hogy a fekete bőrű nő visszatért, és Bax mellé heveredett a kanapén, gyakorlatilag ráfolyva az undorító teremtményre. Shury gyomra émelyegni kezdett.

A Galassistól eltérően az OFFO három számot is eljátszott, az előadás végén a lihegő, de szélesen mosolyogva hajlongó bithek és twi'lekek ütemes vastapsban részesültek. Shury végre visszafordulhatott házigazdájuk irányába.

– Nagyon tetszenek ezek a twi'lek nők, annyira szépek – kezdett bele szokásosan kedves mosolyával. – Nem olyan régen láttam egy ilyen szép twi'lek női fejet karóra húzva.

Bax szeretője láthatóan összerezzent a kijelentésre, és még mintha Sabel is kényelmetlenül mozgolódott volna. Bax azonban érdeklődve nézett a lányra.

– Akkor is csellengtem. Még mielőtt találkoztunk volna – búgta édesen, és érzékien hozzásimult Sabelhez. A hadnagy birtoklóan át-

karolta Shuryt, egyúttal keresztbe rakott lábakkal fejezte ki a megközelíthetetlenségét.

– A hutt űrben történt, talán egy éve. De nem szeretek róla beszélni, sok véres dolog történt ott – ingatta a fejét. Érezte, hogy senki sem hitt neki, még Bax sem. Pedig nem hazudott. Mazzed és Shendal hadnagy társaságában egy küldetés során csillagközi vagányoknak adták ki magukat, és jutottak el egy hutt magánbárkájára, ahol több alvilági frakció gyűlt össze azért, hogy licitáljanak azokra a gazdagságot ígérő hipertér-koordinátákra, melyeknek a megszerzése volt az ő feladatuk is. Rengeteg twi'lek rabszolgalány szolgált a hajón, hogy a házigazda fülei és szemei, egyúttal pedig a vendégek gyönyörforrásai legyenek. Egyikük rosszkor volt rossz helyen, és a karóra tűzött fejét a saját lakosztályuk ajtaja előtt találták egy szép reggelen. És ez valóban messze nem a legbetegebb esemény volt, melyet megéltek a huttok vendégeként.

– Apukád elengedett? – kérdezte Bax olyan hangsúllyal, melyet a füllentő diákot lebuktatni készülő tanárok használnak.

– Nem szoktam engedélyt kérni.

– Az imént mondtad, hogy engedélyt akarsz tőle.

– Nem egészen. Csak azt mondtam, hogy szólni akarok neki. Talán, hogy küldjön egy kis pénzt, és azzal végre továbbállhassunk.

– Rossz hírem van, kicsi lány. Most nem igazán célszerű elhagyni a várost.

– Miért?

– A Birodalom miatt – mondta Bax fancsali grimasszal, és karmos ujjával a plafon felé mutogatott. A duros irányából furcsa nyögdécselő hangok csaptak fel. Pol-Gar-Ix félrenyelt, és saját torkát kétségbeesetten markolászva próbált meg lélegzethez jutni. Hamarosan kézmozdulatokkal jelezte, hogy minden rendben, meg fog maradni.

– Nem értem. Meg voltam róla győződve, hogy az egész Ixu rendszer birodalmi fennhatóság alatt áll. Nekem azt mondták, hogy be kell tartani a birodalmi törvényeket, és ha nem csinálsz semmi rosszat, akkor nem is bántanak – magyarázta tettetett meglepetéssel Shury. Egy birodalmi fennhatóság alatt lévő rendszer hírszerzési parancsnoka volt, és éppen eleget tudott. A rosszalkodás el nem követése csak

szükséges, de nem elégséges feltétele volt a hosszú, nyugodt és zaklatásmentes életnek. A lány érezte, hogy az őt átkaroló Sabel testtónusa is megváltozott. A nő feszültté vált. Első ízben a beszélgetés során megszólalt.

– Mi történik odakint, mi a baj?

– Senki sem tudja. Érkezett néhány hajó. Nagyobbak is. Az a hír járja, hogy hosszú évek után újra rohamosztagosok csizmája tapossa a város utcáit. De nem kell aggódni, ide nem jönnek – vigyorgott Bax. Pol-Gar-Ix nagyon mélyen az italába bámult, meg sem mukkant. Szerencsére ez nem tűnt fel a dowutinnak, mert a duros eddig sem volt valami szószátyár.

– Ők talán nem szomjasak? – vihogta Shury.

– Egy birodalmi, ha van választási lehetősége, akkor csak emberekkel iszik. Nem szeretnek vegyülni más fajúakkal.

– Megnyugtató, hogy van itt egy birodalomszakértő – incselkedett a lány, bár magában igazat adott a dowutinnak. Ő is jobban szerette az emberi társaságot. Bax figyelmen kívül hagyta a szemtelenkedését.

– A lényeg, hogy nem lesz dolgod a Birodalommal, de most elhajózni sem lehet. Szóval, honnan is szalasztottak? Merre lakik apukád?

– Belső gyűrű, egy Achtunassa nevű gazdag mezőgazdasági világ. Szép. És baromi unalmas. Meg trágyaszagú – fintorgott Shury. Kiképzésének része volt, hogy bármikor hihetően ki tudja magát adni valóban létező messzi bolygók lakosának. És ettől a sosem látott helytől éppen eléggé viszolygott ahhoz, hogy hitelesen köphesse a jelzőket. Bax elgondolkozva pötyörészni kezdett a kézi adathordozóján, és érdeklődve olvasgatott is egy kicsit.

– Jó hosszú utazás lesz, és nem olcsó. És a bájos társnőd? Te honnan jöttél, fekete királynő?

– Olyan régóta vagyok úton, hogy az apám már el is felejtette, hogy egyáltalán létezek – válaszolta Sabel flegmán, egész jól sikerült lódítás gyanánt.

– Pont ez tetszik benne. Hogy olyan önálló! – lelkendezett Shury, és látványosan megsimogatta Sabel combját. – Akárki kedvéért nem szökik el egy achtunassai régens lánya!

– Ah, egy szökött hercegnő, ki gondolta volna! – hahotázott jókedvűen a dowutin. Sabel válaszul egyetlen hatalmas korttyal lehúzta italának a maradékát, és teátrálisan az asztalra helyezte a kiürült poharat.

– Ha szabadna – mondta. Bax láthatóan nem akadt fel az udvariatlanságán, derűsen ismét pötyögni kezdett a konzolon.

– Izgalmas a történeted, hercegnő – vette fel ismét a beszélgetés fonalát Bax. – Pont, mint egy romantikus holofilm. Én pedig az a fajta fickó vagyok, aki szereti a romantikát – vigyorgott szörnyfejével, miközben tömpe végű, karmos mancsaival szemérmetlenül tovább simogatta a sötétbőrű szépség combjait. –Szeretnék segíteni nektek. Van egy ajánlatom a számotokra.

Shury angyali mosollyal válaszolt, és csak a tekintetével üzent Baxnak: folytasd! A dowutin hiába volt idegen, olybá tűnt, hogy a motivációi és reakciói teljesen értelmezhetőek voltak emberi kontextusban is. Az a fajta alvilági figura volt, aki biztosan nem önti bele bárjának legjobb koktéljait véletlenszerűen elébe keveredő ismeretlenekbe. Nagyvonalúsága mögött hátsó szándékok lapultak, és ez még akkor is igaz volt, ha Shury is meghívta volna saját magukat egy fesztelen beszélgetésre. Elvégre mindketten olyan ügyesek és szexisek voltak.

– Maradjatok itt nálam. Egy holdhónapig. Addig a birodalmiak is tuti visszahúzódnak Ixu Prime-ra, vagy ahonnan jöttek. Mivel senki sem tud majd lelépni, fel fog itt élénkülni a forgalom, és elég pénzt kereshettek, hogy a hónap múltával elmehessetek, ha még mindig akartok.

– És mégis mi lenne a munka? – kérdezett vissza Shury, tekintetét Bax csokoládébőrön fel-alá sikló karmaira fixálva. A dowutin megértette a lány nézését, és bizalomgerjesztően elvigyorodott, kivillantva éles agyarait. Azért a mancsait elemelte a nő lábáról, mintegy jelzésképpen.

– Rendszeres fellépések. És, ahogy az lenni szokott, aki rendszeresen fellép, az egyre több italmeghívást kap. A vendégekkel történő italozgatás során esetleg tanúja lehet érdekes beszélgetéseknek, megismerhet titkokat. Minden munkanap beszélgetnénk, hogy milyen érdeklődésre számot tartó gondolatok és érzések fogalmazód-

tak meg bennetek a klientúrámmal kapcsolatban. Hiszen jó vendéglátóként Baxnak kötelessége a vendégek minden rezdülését értenie a megfelelő kiszolgálás érdekében – magyarázta a dowutin türelmesen. A pincérdroid megérkezett, és felszolgálta Sabel következő italát. Shury belekortyolt szeretője koktéljába, majd vérforralóan dekadens mozdulatsorral az ajkai közül csorgatta át Sabel szájába, hogy kuncogva törölje le a szája széléről az ottmaradt cseppeket.

– Ha valaki hozzám akarna érni, akkor Sabel bizonyára csúnya dolgokat tenne. Eléggé védelmező tud lenni. Letépne ujjakat, csápokat, karmokat, esetleg betolná az öklét az illető felső, középső vagy alsó emésztőnyílásába, ízlés szerint – fejtette ki Shury bimbózó kétségeit a munkakör lehetséges buktatóival kapcsolatban. Bax a levegőbe dobta a karjait, látványos gesztussal utasítva el a feltételezést.

– Nem ribanc munkáról van szó! Barátkozásról, kedves szavakról. Legrosszabb esetben egy kis ártatlan tapogatásról. Bax rendet tart. Ha jelzitek, hogy valaki túllépett egy határt, akkor a védelmem alatt lennétek. Én magam fogom kitépni azokat a csápokat! Ah, remélem éhesek vagytok!

Egy jókora tál érkezett a droid feje helyére rögzített tálcán, rotyogó levessel volt tele, és pálcikák álltak ki belőle. Shury megfontolta, hogy elfogadható lenne-e az emberi fogyasztásra való alkalmasságával kapcsolatos kétségeket megfogalmazni, de úgy döntött, nem szemtelenkedik többet. Bax eddig jó vendéglátónak bizonyult, és az embernőstények iránti szenvedélye miatt alighanem jól tudta, mit isznak és esznek a kedvencei. Kiemelt egy pálcikát, megszemlélte a végére szúrt falatkát, bekapta, és vidám mosoly kíséretében megcsócsálta. Hófehér húsú ízeltlábú főtt a levesben, íze kellemes volt, fűszerekkel gazdagított. Bax nője is követte a példát, aki kimérten professzionális, eltéveszthetetlenül erotikus felhangú mozdulatokkal emelte húsos ajkaihoz a pálcikát, és szopta le a végéről a rákocskát. Baxnak sem kerülte el a figyelmét a neki dedikált spontán előadás, önkéntelenül is felmordult. Sabel fapofával csatlakozott a falatozókhoz, és gépies egyszerűséggel kapkodta be a puha falatkákat. Pol-Gar-Ix nem nyúlt a tálhoz. Shury háromszor is repetázott gyors egy-

másutánban, majd, még mindig a nyelve hegyén ízlelgetve az utolsó falatot, beszélni kezdett.

– Köszönjük ezt a nagylelkű felajánlást! És biztosan nem is mondanék nemet, figyelembe véve a körülményeket. Azért kérek szépen egy kis időt, hogy alaposan átgondoljuk, négyszemközt megbeszéljük –harapta be az ajkát Shury szégyenlősen. Bax megvonta a vállát.

– Nem rabszolgákat keresek, kicsi lány. Mi is neved, régenskisasszonyom?

– Shury.

– Shury tehát. Shury és Sabel, ha jól emlékszem. Alkalmazottakat keresek, és jól fizetek.

– Ígérem, hogy mielőtt véget érne az este, megkapod a válaszunk.

Bax bólintott, belenyúlt egy fiókba, két fekete korongot emelt ki, és odadobta a lányoknak.

– Ma este annyit isztok és esztek, amennyit csak akartok. Át nem ruházható, és otromba sértés lenne, ha másokat is meghívnátok. Ez a ti estétek, élvezzétek!

Shury kikapott még két pálcikát a tálból, amint talpra ugrott, és kislányosan pukedlizett egyet.

– Hálásan köszönjük, kedves Bax. Persze megdolgoztunk mindezért, de mégis – engedett meg magának még egy kis incselkedést a lány, mielőtt indulásra készen hátat fordított a fickónak. Egy pillanattal később pajkos legyintés landolt a fenekén. Sabel felszisszent, maga mögé rántotta Shuryt, tüdejét teleszívta levegővel, melleit előre düllesztette. Bax kajánul rávigyorgott.

– Nyugi, szivi. Ennyit igazán megér az a néhány koktél, meg a kéjrákocskák.

– Shury gyengéden megfogta Sabel karját, aki végül bólintott, kiemelt vagy öt pálcikát ő is, és Shuryt maga előtt tolva elindult. Még hallották, amint Bax Pol-Gar-Ixtől is elbúcsúzik. – Ügyes vagy, fiú! Végre valami érdekeset is hoztál az öreg Baxnak!

Letális haldoklások

A vendégtérbe visszatérve Shury Sabelhez simult, és a fülébe suttogott.

– Legyünk résen, mert ha pofázik valamelyik duros, akkor bajban leszünk. Előzzük meg a problémát!

Sabel nem ellenkezett, így a következő órát azzal töltötték, hogy egyenként begyűjtsék a Galassis tagjait és biztosítsák, hogy azok képtelenné váljanak titkok kikotyogására. Pol-Gar-Ix már kellőképpen részeg volt Bax beléerőszakolt durosgyilkos koktéljától. Neki már csak néhány további korty kellett, és hamarosan maga alá hányva hevert mozdulatlanul egy sarokasztal alatt. Mint Raultól megtudták, két zenésztársa a twi'lek táncoslányokkal nyitotta az estét, de midőn a kék bőrű szépségek egy csapat falleen hím társaságába keveredve magukra hagyták a megdicsőülő durosokat, azok saját szórakozás után néztek. Egyikük egy ember férfival, másikuk egy vadidegen twi'lek szajhával kezdett italozásba és mély beszélgetésbe. Ezen bimbózó kapcsolatok csak addig tartottak, amíg Shury és Sabel fel nem tűnt. Fittyet hányva Bax figyelmeztetésére, a lányok bőszen használni kezdték a korongokat, sorban rendelve ki a finomabbnál finomabb idegméreggel felütött italokat, így mindkét fickót rekordgyorsasággal sikerült eszméletlen állapotúra itatni. Shurynak különleges tehetsége volt ahhoz, hogy szerencsétlen durosok ne fogjanak gyanút, és addig itatta őket, amíg le nem fordultak a székükről. Mivel maga is ivott még néhány pohárral, nem tűnt fel neki, hogy Sabel mindvégig csendes maradt és nem csatlakozott Shury alattomos játékához.

Végül a három eszméletlen durost Bax egyik ember fajú smasszerének a segítségével a Toad & Toast művészbejárójának a sikátorába cipelték, és hangszereikkel együtt egy tehersiklóba segítették. A másodállásban részegtaxiként dolgozó sofőrt jól megfizették Pol-Gar-Ix saját pénzéből, hogy vigye el a srácokat a hátrahagyott hátasaikhoz az istállóba. Shury a hangos zúgással távolodó jármű után nézett, és képzeletben búcsút intett Pol-Gar-Ixnek. Minden más körülmények között

megölte volna a három zenészt, mivel azok tudtak birodalmi kötődésükről. Az elmúlt napok történései azonban olyan érzéseket és életörömöt szabadítottak fel Shuryban, hogy a lány egyszerűen helyénvalónak érezte a fickók életének megkímélését. Mosolyogva fordult Sabel felé.

– Akkor most...

Mondatát dulakodás zaja szakította félbe. Nyögések és kellemetlenül hangzó csattanások visszhangzottak a sikátor szűk falai között, a hangok a Toad & Toast mögüli sötét utca irányából érkeztek. Az egyszerre spicces és szerelmes Shury azonnal felvillanyozódott, csillogó szemekkel kérdezte.

– Megnézzük?

Sabel biccentett. A hadnagy tekintete üres volt, ő is lehúzott néhány Bax-féle leitatós koktélt. Óvatosan sétáltak el a sikátor végéig és kandikáltak ki az abból nyíló, szeméttel teli utcára. Egy nyeszlett falleen fickó fetrengett a földön félmeztelenül, és kétségbeesetten próbált talpra kászálódni, de a két fölé tornyosuló izmosabb falleen hím egyike közvetlen közelről arcon rúgta. Reccsenés hallatszott, a vékony férfi ismét a sárba zuhant. Hörgő hangok kíséretében ismét megpróbált felállni, de most a másik bandita rúgott bele a bordáiba, megint kiterítve a szerencsétlent. Az áldozat nem akarta egykönnyen feladni, és újfent mocorogni kezdett, de Shury számára nem volt kérdéses, hogy hamarosan vége. A két nagydarab fickó éppen módszeresen halálra rugdosta a nyomorultat, és a látottak alapján az nem számíthatott kegyelemre. Egy csendes hétköznapon Shury aligha avatkozott volna bele egy helyi alvilági leszámolásba, pláne úgy nem, hogy az agresszorok lézerpisztollyal, sugárvetővel és késsel voltak felszerelve, mint valami deszantos katonák. Ezek a fickók nem holmi helyi vagányok voltak, hanem hidegvérrel, sőt élvezettel gyilkoló fegyveresek, űrjárók által viselt ruházatban. Az elmúlt órákban azonban a lány egyetlen megszokott döntést sem hozott, és ezúttal sem alakult másként. Ellökte magát az épület falától, és rájátszva spiccességére, a fickók felé támolygott, miközben kislányosan kuncogott.

– Hukk – böffentette hangosan. A két fegyveres abbahagyta a vérző fickó rugdosását, és egyikük mondott valamit, alighanem duros nyelven.

– Mitt… mittmondsza, izomfiúka? – akadt össze a lány nyelve, miközben nem éppen egyenes vonalban, de egyre közelebb botladozott a hármashoz.

– Azt, hogy tűnjetek innen! – ugatta galaktikus közös nyelven az egyik verőlegény, és kivillantotta fogait. Normális fogsora volt, nem afféle twi'lek hímek által olyan gyakran hegyesre reszelt csorbacsík borzalom.

– Te így nem beszlehehetsz velem! – dadogta Shury, és az egyik ujját önérzetesen felemelte, majd jó néhány másodpercre rácsodálkozott hosszú és vörös körmére, mintha most látta volna először. Kisebb nehézségek árán kényszerítette rá akaratát a szemeire, megint fókuszba hozva őket. – Nagyon jó barátom Bax, a dowutin.

– Te is az egyik csaja vagy?

– Még nem! De lehetek! Ha akarok – válaszolta a lány önérzetességéből mit sem veszítve. Beszéd közben rutinosan értékelte a két falleen reakcióit, az egymással váltott gyors pillantásokat, izmaik feszülését. A fickók azt próbálták kitalálni, hogy mennyire lehettek veszélyesek a lányok. Így, nyíltan szemben állva velük Shury élete múlt rajt, hogy veszélytelennek ítéljék őket.

– Mér' fogjátok kinyírni a haverotokat, he?

– Ez a féreg nem a haverunk – köpött ki a beszélő. A „haver" közben térdre küzdötte magát, de csak annyit ért el vele, hogy újabb brutális rúgás lendült a veséje felé. A csizmás láb azonban célt tévesztett, mert a szerencsétlen ösztönösen félreütötte egy hárító mozdulattal. Ez láthatóan nagyon feldühítette a falleent.

– Véget ért a show! Tűnjetek innen! – mordult fel egyre idegesebben. Shury nem volt túl messze tőle, de még kellett néhány méter. Kellőképpen bamba pofát vágott ahhoz, hogy hihető legyen a nehézfelfogású részeg bige szerepe.

– De ki fogjátok nyírni?

– Ne foglalkozz vele! Húzz el, és igyál egyet! – vakkantotta most már igazán felpaprikázva a falleen, előre lépve megragadta Shury vállát, és erővel megpördítette a lányt. Az nem ellenkezett, hagyta, hogy a teste éppolyan pudingszerűen lágy legyen, mint amilyennek az elméjét hazudta. Sabel szeme összeszűkült, és a nő keze a táskába nyúlt.

– Hagyjad, szivi, hukk! Arrranyos fijúkák ezek. Nem akarnak minket bántatni – folytak össze Shury szavai. Váratlanul fájdalmas kiáltás harsant, mindenki odakapta a tekintetét. Az összevert fickó valahogy megszerezte a fegyveres kését, és mélyen a másik hasába mártotta. A Shury mellett álló társa megpördült, és a pisztolyához kapott. A sértett, hasára tapasztott kézzel görnyedt előre, míg az áldozat rákjárásban próbált meg távolodni tőle. Shury egyszerűen félrelépett, megnyitva Sabel előtt a tiszta lősávokat.

– Döntsd el, drágám, mi legyen! – közölte egyszerűen, a részegségének mintha nyoma sem lett volna. Ezeknek a fickóknak a városban parkolt a hajójuk. A helyzet esélyt nyújthatott nekik, hogy elköthessék. Shury Sabel kezébe helyezte a döntést, ezzel pedig ismét olyasmit művelt, amely egyáltalán nem volt jellemző rá. Sabel egyetlen pillanatig tétovázott csak, majd előhúzta a pisztolyát a táskából, és hátulról fejbe lőtte a szintén fegyvert rántó falleent. A fickó agyának nagy része egyetlen pillanat alatt elpárolgott, amint a lézerlöket áthaladt a fején. A lányok csak egy forró, agyszövettől bugyborékoló lyukat láttak. A test még álldogált egy kicsit, és csak néhány másodperc után zuhant a földre. Shury érzelemmentesen nézett le a válla fölött a hullára.

– Szép lövés! És most, hogyan tovább? – kérdezte, miközben tekintete átsuhant a másik két fickón is. Egyikük a sárban heverve öklendezett, másikuk a közeli falnál remegve állt, kezében a véres késsel.

– Kibaszott jólesett – mondta Sabel.

– Olyan szexisen mondtad azt, hogy kibaszott – kacsintott rá csábosan Shury. Sabel nem viszonozta a gesztust, hanem a pisztollyal a kezében lány felé fordult.

– Attól tartok, drágám, hogy eljött az igazság pillanata – mondta a hadnagy, a hangja rekedtes volt.

– És ezt mit jelent?

– Eljött az idő, hogy ismét magunkra öltsük a birodalmi egyenruhát. És ebben a relációban ismét a foglyom vagy, közlegény!

Shurynak bizseregni kezdtek a lábujjai, úgy felizgult. Fél perc sem telt el azóta, hogy látta mire képes az a fegyver, és hogy Sabel milyen jól tud lőni. Fogalma sem volt arról, hogy Sabel komolyan gondolta-e, vagy csak játszott, és éppen emiatt lett a szituáció már megint embertelenül izgalmas. Egy pillanat alatt kiszáradt a szája, így az ő válasza is rekedten érkezett.

– Szeretnék rámutatni a tényre, hogy egy sikátorban állunk egy halott és két haldokló gengszter mellett. Némileg elsietted ezt szerintem. Még nem ez a rész jön. Még nem vagyunk biztonságban – válaszolta lassan, bevetve minden meggyőzőképességét. Akár játék volt, akár valós, akkor ért valamit az egész játszma, ha ő is a legjobbat nyújtja.

– Nincs olyan, hogy jó időpont. Itt vannak a mieink. Bármit is mondott a hájas dowutin, nem lesz nehéz találni egy járőrt és igazolni magamat – jött a válasz. Sabel hangja szomorú volt, noha próbált keménynek látszani.

– El sem tudod képzelni, hogy néha miket meg nem kell tennie egy lánynak akkor, ha igazolni szeretné, hogy ő egy birodalmi tiszt – válaszolta Shury, szintén szomorkás mosollyal. Ugyanazon a hutt bárkán, ahol a twi'lek szajha fejét látta, utazott egy másik birodalmi tiszt is, aki szintén részt vett a titkos koordinátákról szóló liciten. Shury a megfelelő időben felfedte magát, de – nem utolsó sorban saját döntése nyomán – ez azzal járt, hogy a fickó előzetesen megerőszakolta. Gyomorforgatóan perverz eset volt, bár akkor Shury kimondottan élvezte.

– Valahogy csak túl fogunk esni rajta – bámulta Sabel meredten a lányt, a fegyver csövét a célon tartva táskáját óvatosan a földre helyezte. – Csak, hogy tudd, ideges az ujjam a ravaszon. Ne kényszeríts lövésre!

– Úgyse tudnál együtt élni a tudattal, hogy hidegvérrel lelőttél – érkezett a lazának szánt válasz, de Shury valóban mozdulatlan maradt. – Már csak azért sem, mert ez azt jelentené, hogy nem végezted el a kötelességedet.

– Nem hideg a vérem, kifejezetten forrón buzog.

– Ne mozdulj! – harsant egy Shury számára ismerősnek ható férfihang a közeli sarok mögül, ahonnan ők is érkeztek. – Az következik, hogy a hölgy szépen leengedi a stukkert. Hacsak nem akar a döglött falleenhez csatlakozni a sikátor mocskában!

Shury elképedt. Eleget hallott, és már tudta, hogy kihez tartozott a hang. Évekkel korábban egy küldetése során kapott egy pilótát, aki az inkognitója részeként szolgáló teherhajót vezette, de szükség esetén a közelharcból is kivette a részét. Egy veterán pilóta-katonát, egy bizonyos Enoban Drace hadnagyot. A fickó egyike volt a többszáz katonának, akivel Shury korábban együtt szolgált, viszont a hírszerzés, sőt az Omega Q kötelékébe tartozott, és mint ilyen, a Birodalom egyik legveszedelmesebb fegyvereinek egyike volt. Sabel meglepetten nézett hátra a válla fölött. Shury abban a pillanatban kilőtt és nyílegyenes lábbal beleszállt Sabel fegyvert tartó kezébe. A pisztoly messzire repült. Ezzel egyidőben égető fájdalom hasított Shuryba. A tarkóján és a vállán izzó kín csapott fel, új ruhája megperzselődve kapott lángra. Az anyag a hajszálaival együtt sült bele Shury bőrébe. A lány felsikoltott. Az őt éppen elhibázó lézersugár Sabel mellkasába csapódott, méterekre hátrataszítva a felakadó szemű nőt. A koktélok kábító hatása ide, a meglepetés ereje oda, Shury tanult reflexei azonnal működésbe léptek. Bár a vállából borzalmas fájdalom sugárzott, egy pillanat alatt kizárta. Rúgott egyet, majd bukfencet vetve kapta fel Sabel pisztolyát, és ugyanazzal a lendülettel gurult be egy közeli utcai konténer fedezékébe. Újabb nyaláb szelte át a sikátort és csapódott oda, ahol egy töredék másodperccel korábban Shury lendületet vett. A lány agya harci üzemmódba kapcsolva taktikai elemzést kezdett készíteni. Sorba vette a sikátor és a környező épületek elhelyezkedését, magasságát, a sikátorban lévő tereptárgyakat, a beletorkolló utcákat, a falakon látott ablakokat és létrákat, a lövések feltételezett forrását. Mindeközben ledobta a cipőit és ellenőrizte a fegyver energiaszintjét, majd az övébe tűzte.

– Drace, fedezőtüzet! – vakkantotta oda rég látott bajtársának. Egyetlen másodperccel később egy nehéz sugárvető pisztoly szórta tele

halálos nyalábokkal azt a tetőt, ahol Shury szerint az orvlövész lapult. Shury mezítláb lőtt ki, és szinte emberfeletti gyorsasággal és ügyességgel rohant egy közeli tűzlétrához. Megidézte magában az Erőt, teste könnyebbé vált, miközben izmai ereje megmaradt. A legprofibb akrobatákat megszégyenítő könnyedséggel kúszott fel a létrán. Tudta, hogy minden ezredmásodperccel százalékokkal nőtt a halál esélye, és bár egyszer megcsúszott a keze, azonnal korrigált. Egy külső szemlélő aligha fedezhette fel a hibát. A tetőre érve a földre görnyedve kezdett el futni. A lövész egy másik épület tetején bujkált, egy kiszögellés mögött. A rohadék, aki lelőtte Sabelt. Egy nagy erejű lézerfegyverrel mellkason lőtte a nőt, akibe Shury szerelmes volt. A lány torkából feltörő embertelen hörgés alig hallható szűkölésszerű sikolyba fordult át, ahogy villámként száguldott végig a tetőn, ugrott át egy sikátor felett. Talpai hangtalanul csapódtak a vízszintes és függőleges felületeknek, ahogy tomboló düh szülte energiával lökte magát tovább, veszetten cikázva az objektumok között. Az ellenséget akkor pillantotta meg, amikor már a szomszédos épületnél járt. Egy twi'lek nő volt, Pol-Gar-Ix haverjának a kurvája! Hosszú csövű puskát tartott a kezében, és ellentétben a benti dekadens öltözékével, most csak egy szürke tunikát viselt. Amint meglátta a szélvészként közeledő Shuryt, eltávolodott a tető szélétől, kikerülve így Drace lővonalából, és felkészült az érkező fogadására. Az egyik szeme előtt célzóvizor látszott. Shury elementális dühvel, vicsorogva szökkent a tetőre. A nő célzott és lőtt. Shury a levegőbe szökkent és megcsavarta a testét.

A lézersugár közel járt ugyan, de néhány ujjnyira elkerülte őt. Remek lövés volt, a kétségbeesés szülte, és még Shurynak is minden tudását és dühét össze kellett szednie ahhoz, hogy kitérjen az útjából. Ez volt a twi'lek utolsó próbálkozása. Már a kezében volt a pisztolya, amikor a lány földet ért, és előre kinyújtott karral olyan gyorsan kezdte rángatni a ravaszt, ahogy csak bírta. Négy lövést eresztett meg. A nő oldalra gurulva elkerülte az első hármat, azok a ruganyos test mögött szakították csak fel a tetőt. A negyedik azonban a testébe csapódott, megtörve a lendületét. A twi'lek még el sem terült, mikor Shury gyilkos dühvel rávetette magát. A megtört lendülettel

tovacsúszó test mellkasára érkezve kiszorította a levegőt a másik tüdejéből, és készen állt rá, hogy a körmeivel tépje le az arcát, amikor megérezte az égett hús és a friss artériás vér szagát. A lövése áthaladt a nő testén, borzalmas lyukat égetve bele. A mellkasára helyezett nyomásra vért kezdett felköhögni, és egyik kezén az ujjak kontrollálatlanul rángatózni kezdtek. Nem nyúlkált a fegyvere felé, igazándiból semmit sem tett már, ahogy az életerejének a maradéka bugyogva ömlött kifelé a lövés bemeneti és kimeneti oldalán. Shury ölésre kész tekintettel ragadta meg a tarkóját, és emelte maga felé a haldokló fejét. Szép nő volt haldoklás közben is, szép szemekkel, de Shuryt ezt most a legkevésbé sem érdekelte.

– Ki küldött? – hörögte.

– A céh… – nyögte a nő. – A picsába! Azt hittem..., mázlim van, hogy én vagyok a legközelebb... hozzád… a zsíros falathoz – préselte ki magából a szavakat, majd újra köhögni kezdett, vércseppekkel borítva be Shury arcát. Testén természetellenes rángások futottak végig. A lány az együttérzés legcsekélyebb jele nélkül bámult vissza rá.

– Ki volt a célpont?

– Te.

Shury dühtől remegve köpött a haldokló arcába, felegyenesedett, lefelé irányozta a pisztolyát, majd lőni kezdett. Nem számolta, hány töltetet eresztett bele a fejvadász arcába. Mutatóujja ütemesen szorult meg a ravaszon újra és újra, amíg a csinos arc teljesen el nem párolgott, és helyét a szétolvadó fej anyagából felizzó fortyogó leves vette át. Végezetül egyetlen másodpercet sem késlekedve szakértői kezekkel tapogatta végig a hulla testét, alig tíz másodperc alatt begyűjtve mindent. Néhány kreditet, egy kommunikátort, egy adattáblát, valamint egy a közelben heverő hátizsákot vett magához. A hullát és annak fegyverét hátrahagyva felpattant, és elkezdett visszafelé rohanni. Meg kellett tudnia, mi történt Sabellel.

Hamarosan Drace-szel találta magát szembe, aki feltartotta a kezét a fegyverével együtt.

– Shury, megvagy? – kérdezte a férfi. Karakteres, de nem éppen jóképű arca mintha tényleg aggódást sugallt volna. Annyi józan esze

maradt Shurynak, hogy megjegyezze magában, ez aligha normális. Dolgoztak együtt, igen, de azért nem voltak haverok.

– Kinyírtam a fejvadászt – vetette oda foghegyről, amint elviharzott a férfi mellett. Drace utánarohant.

– Jól tetted, de el kell húznunk! Mindent elmagyarázok, de itt nagyon hamar nagyon forró lesz a talaj! –kiabálta futás közben.

– Látnom kell a nőt!

– Bassza meg! – törődött bele a dologba Drace. Mire Shury Sabelhez ért, az összevert falleen fickó eltűnt, a másik pedig békésen öklendezve agonizált a korábbi helyén, még mindig szorítva a kés ütötte sebet. Shury Sabel mellé térdelt, és megvizsgálta a hadnagyot. Az a hátán hevert, mellkasának a váll közeli pontján ronda seb vöröslött, ami semmivel sem tűnt enyhébbnek, mint amit Shury először a fejvadászba lőtt. Sabel halottnak látszott, de még produkált életjeleket. A keringése és a légzése már összeomlott, csak percei voltak hátra a végső agyhalálig.

– Drace! Gyógycsomag?

Másodperceken belül a jól ismert, sztenderd katonai felcsercsomag landolt Shury mellett. Még a karrierje elején – amikor újoncként katonaként háborúba vezényelték – kapott harctéri kirurgusi kiképzést. Akkori elöljárói alighanem úgy gondolták, hogy a vékony lánynak harcosként nem látja majd a sereg hasznát, legalább értsen valami érdemleges dologhoz. És bár azóta minden akkori kiképzőtisztjét messze túlszárnyalta harci képességek tekintetében, ennek az ismeretanyagnak a megszerzését sosem bánta meg, számtalanszor vette már hasznát.

– Szerezz egy siklót! – vetette oda fel sem nézve, és dolgozni kezdett. Kemikáliákat fecskendezett Sabel vérébe, traumatapasszal pecsételte le a seb mindkét oldalát, végül egy hasznos kis kütyüvel elektromos stimulációt alkalmazva sikerült újraindítania Sabel szívét és légzését is. A stabilizáció sikeres volt, de az is egyértelművé vált, hogy csupán perceket nyert. A nőt vagy hamarosan a legmodernebb traumatológiai kezelésnek vetik alá, vagy menthetetlenül meghal. Mire Shury végzett Sabel ellátásával, megremegett a levegő. Drace egy ütött-kopott, de áramvonalas személysiklóval fékezett mellettük. Shurynak rémlett,

hogy talán látta is a gépet a Toad & Toast előtt parkolni, amikor néhány órával korábban megérkeztek a durosok társaságában. A tulajdonosa aligha lesz boldog, hogy az ebben a koszfészekben oly ritkának számító járművét meglovasították, de Shuryt ez aligha érdekelhette volna kevésbé. Sabel táskáját az ülésbe dobta, majd karjába kapta a testét, és egy mérsékelten nőies nyögés kíséretében a hátsó ülésre pattant vele. Drace azonnal tövig nyomta a gyorsítókart és a sikló kilőtt. Shury még látta, amint Bax ajtónálló javájának a kíséretében egy rakás fegyvert lóbáló smasszer özönlött a sikátorba a művészbejáró irányából. Nem siették el a dolgot, kivártak néhány percet a lövöldözés vége után. Inkább szemrevételezni jöttek, semmint beavatkozni. Drace, néhány nyaktörő sebességgel bevett kanyar után, egy szélesebb útra vezette a járművet.

– És most hová? – kiáltotta hangosan, hogy a menetszél zúgásában is hallható legyen a hangja.

– Klinika, kórház, orvos! A legjobb kell! – válaszolta ugyancsak emelt hangon Shury, Sabel fejét az ölébe fektetve.

– Nem tudom, ki ez a csaj, de ami neked kell, olyat itt aligha találsz! A legjobb esélye a Birodalomnál lenne, de ők meg nem fognak foglalkozni vele!

–Foglalkozni fognak vele! Birodalmi tiszt, ha jól dumálok megkaphatja a szükséges figyelmet! Vigyél hozzájuk!

– Szerintem, neked még nem kellene visszatérned!

– Én egy kibaszott énekesnő vagyok! Kicsit véres, de akkor is csak egy énekesnő!

– Ismerik az arcodat, és körözés van kiadva rád! Lebuknál!

– Veled mi a helyzet?

– Én jó vagyok! Oké, elintézem! Látom, hogy fontos neked!

– Csináljuk!

– Megállok, kiszállsz, leszállítom a csajt, és találkozunk utána! Nem akarom megint elveszíteni a nyomod! Fél óra múlva ugyanitt! – vázolta a haditervet Drace, és már fékezett is. Shury egy utolsó pillantást vetett Sabel arcára, megragadta a táskát és kipattant.

– Siess! – nézett bele mélyen Drace szemébe. A férfi bólintott és beletaposott a gázba. A sikló zúgva tűnt el a következő sarok mögött.

A hajnali utca üres volt, az útburkolat résein felszivárgó bűzös mocsárvíz átbugyogott meztelen lábujjai között. A cipőjét a sikátorban hagyta. Nehéz szívvel vánszorgott el egy közeli kapualjig és kucorodott le. Hamarosan könnyek lepték el a szemét és szipogni kezdett.

– Nem fogsz bőgni! – förmedt saját magára, és megdörzsölte a szemét. Ujjai véresek voltak, Sabel vére tapadt rájuk. Megküzdött a gombóccal a torkában, és közben arra gondolt, hogy mennyire el van átkozva. Életében kétszer volt szerelmes. Kétszer töltött szűk két napot a két nővel, és mindkét eset ugyanúgy végződött. Druanát egy rakétával lőtték ronccsá, és az élete egy hónapon át egy hajszálon függött. Most pedig Sabelt lőtték gyakorlatilag agyon, és fogalma sem volt, hogy lehet-e esélye a túlélésre. Dühében ököllel a falba bokszolt. A felvillanó fájdalom vicsorgásra késztette, valamelyest segített neki fókuszálni. A táskában ott lapult egy sugárvető, illetve maga Raul, de nem volt abban a hangulatban, hogy beszélgetni kezdjenek. Hátradőlt, és hol tehetetlenségében pityeregve, hol az orgyilkos szétolvadó fejének emlékét felidézve várta Drace visszatértét.

A fickó gyalog érkezett. Csendesen végigmérte Shuryt, majd egy ki tudja honnan szerzett semleges színű, bő poncsót nyújtott át a talpra kászálódó lánynak. Az szótlanul öltötte magára a ruhadarabot, eltakarva ezzel a vállánál megpörkölődött és vércseppekkel olyan gazdagon telespriccelt dresszét. Shury azonnal követelni akarta, hogy Drace mondja el, mi történt Sabellel, de lenyelte a késztetést. Már nem tehetett semmit, és talán nem is akarta azonnal megtudni.

– Beszélnünk kell, sok minden van, amit el kell mondanom – kezdte Drace. – És ha már úgy hozta a sors, hogy itt vagyunk, nem túl messze egy kaszinótól, akkor vegyüljünk el, és igyunk egyet.

– Ilyen véres pofával? – nézett rá Shury, és mutatta fel még a tenyereit is. Valóban úgy nézett ki, mint aki éppen feldarabolt egy élő banthát. – Van dresszkódjuk?

Drace egyetértőleg bólintott, eleddig nem volt alkalma rendesen megszemlélni a lány állapotát.

– Meghívlak akkor a hajómra. A kikötő nincs blokád alatt, bár akadnak őrök, de biztosan be tudunk csempészni. Ott meg tudsz tisztálkodni és még kaja is akad.

– Hogy lehet saját hajód? Nem a Birodalommal érkeztél? – szűkült össze Shury szeme, amint szörnyű balsejtelem ötlött fel benne. Igaz Drace csak annyit mondott, hogy „én jó vagyok", de a lány ezt úgy értette, hogy autoritást kifejtve fogja Sabel haldokló testét átadni.

– Dehogy. Inkognitóban vagyok.

– És Sabel? – kérdezte nyögve a lány. Érezte, amint a torkát fojtogató düh felbuzgott benne, kitörésre készen.

– Leraktam a barátnődet a helyőrség elé a siklóval együtt, majd eltűntem, és távozóban még odacsipegtem nekik jelezve, hogy egy birodalmi tisztet találnak az ajándékcsomagban. Biztos vagyok benne, hogy azonnal kezelésbe vették.

Shury keze ökölbe szorult, és a lány fogai elővillantak egy ijesztő vicsor kíséretében.

– Hogy mi? Nem bizonyosodtál meg róla? – préselte ki a szavakat rekedtes hangon, az egész teste megfeszült, keze a pisztolya felé tévedt. Drace meglepetten és értetlen tekintettel fogadta ezt a reakciót. Hátralépett egyet és szintén a fegyvere felé mozdult a keze.

– Ennyire sokat jelent neked ez a csaj? – kérdezte zavartan.

– Mi közöd van hozzá? – vakkantotta a lány kitörésre és tüzelésre készen. Minden önuralmára szüksége volt, hogy ne eresszen bele egy sorozatot a férfiba. A Sabel mellkasán tátongó pörkölt szélű seb látványa kúszott be a lány emlékezetébe.

– Csak annyi, hogy úgy nézel ki, mint aki éppen kurva nagy hülyeséget készül csinálni! – válaszolta Drace erőteljesen. – Képes vagy tiszta fejjel gondolkozni? Szerintem nagyon jót fog tenni egy zuhany és tisztálkodás – javasolta némileg lágyítva a hangján. Némi részsikert elért, mert Shury ujjai nem közelítettek tovább a stukker agyához. A lány nagyon fújtatott, és amikor megszólalt a hangja, jéghideg volt.

– Elmegyek a hajódra és le fogok zuhanyozni. De most figyelmeztetlek, hogy ha valaha a jövőben – legyen akár évek múlva – kiderül, hogy a barátnőm azért halt meg, mert nem megfelelő gondossággal

helyezted védelem alá, akkor ki foglak nyírni. Úgy fair, hogy ezt jelzem – közölte a lány tényszerűen, és a végén örömtelenül, és éppen ezért hátborzongató hatást keltve, elmosolyodott. Drace harcedzett arca megmerevedett, és rezzenéstelen tekintettel viszonozta a lány pillantását. Hosszú másodpercekig bámulták egymást teljes csendben, csak némi bugyborékolás hallatszott onnan, ahol a mocsár feltört az útburkolaton át.

Drace váratlanul sarkon pördült és szó nélkül elindult. Shury felkapta a táskát, és néhány lépéssel lemaradva követte.

Még néhány további szikra

Temetői és igen feszült hangulatban tették meg azt a bő húsz perces utat, amely az űrkikötőhöz vezetett. Mindvégig hátsó kisebb utcácskákon haladtak a feltűnés elkerülése érdekében. Shury hamarosan fázni kezdett. Az utca nedves mocskában mezítláb gázolni nem volt valami kellemes, és bele sem mert gondolni, hogy miféle szennyeződések tapadhattak a bőrére útközben. Még kellemetlenebb volt az, hogy talpát szemétszilánkok, apró műanyag- és fémdarabkák szurkálták össze. A Karkoonon töltött év alatt a lány talpának bőre megpuhult, miután elmaradtak a kemény terepgyakorlatok.

Időnként ráláttak a fő útvonalakra, több alkalommal is egész rajnyi rohamosztagosokat látva, amint azok sugárvetőiket előírásszerűen felsőtestükhöz szorítva masíroztak Ixu Moon City belső kerületeiben. Bár jelenlétük látványos volt, Shury úgy érezte, hogy a Bax által olyan komolynak beharangozott birodalmi jelenlét és blokád erőteljesen túlzó volt. Nem egy mindent kontrolláló sereget látott, sokkal inkább egy propagandacélokat szolgáló szétszórt századot. Mindenesetre a helyi lakosok közül nem sokan merészkedtek ki a katonák felügyelte útszakaszokra. Láttak ugyan néhány járókelőt, akik hajnalban is odakint tartózkodtak, de hozzájuk hasonlóan ők is a rejtett sikátorokban

közlekedtek, tudomást sem véve Drace és Shury párosáról. A lány kimondottan hálás volt ezért az udvarias érdektelenségért.

Hamarosan teljes pompájában tárult fel előttük a céljuk. Ixu Moon City sok szempontból szokatlan hely volt, és az űrkikötője is megerősítette ezt a benyomást. Egy több tíz méter magas platformra épült, és így kiemelkedett a város legtöbb épülete közül. Mint valami ormótlan sámli egy gyerek építőkockái mellett, úgy nyúlt a magasba. A platform nagyját rozsdásodó, emberderék vastagságú acélgerendák alkották. Rácsos fémlépcsők irdatlan labirintusa hálózta be a hatalmas építmény oldalát, a távolban néhány kisebb és nagyobb teherlift is látszott. Az űrkikötőt nem úgy tervezték, hogy el lehessen szegregálni a várostól, és minden bejárata ellenőrzés alatt legyen. Egy rozoga létrán észrevétlenül fel tudtak mászni a platform terjedelmes tetejére. Ipari épületek és raktárak sorjáztak az emelvény külső peremén, ezek között átlopakodva érkeztek meg a legközelebbi dokkok közelébe. A hajóknak otthont adó dokkokat mintegy három méter magas acélfalak övezték, a feléjük eső részen több tucat kisebb, a távolban pedig néhány nagyobb köralakú hajóbölcső alkotta Ixu Moon City egyik legfontosabb épületegyüttesét. A falak a startoló hajók által keltett lökéshullámoktól és a régebbi hajtóműtípusok esetén a kicsapó lángok ellen védték a várost. Drace az egyik előttük tornyosuló dokk felé mutatott, az odavezető bejáratnál négy rohamosztagos strázsált.

– Engem át fognak engedni. Jelzek, ha bent vagyok. Nagyjából ott, abban a sötét sávban fogok leengedni egy kötelet. Annyi a dolgod, hogy észrevétlenül odaérj – suttogta a férfi. Nem kérdezte meg, hogy vajon menni fog-e a lánynak. Az így is pattanásig feszült helyzetet felesleges lett volna még tovább szítani. Shury rá sem nézve a férfira, bólintott. Drace egy pillanattal később kilépett a fényre, jó kedélyű, enyhén spicces hajóskapitányként indult meg az őrök felé. Azok hamarosan kiszúrták, de mivel nyíltan közeledett és pontosan úgy nézett ki, mint aki oda tartozik, nem tettek fenyegető mozdulatot. Elég messze voltak ahhoz, hogy Shury ne hallhassa miről is volt szó, amikor Drace végül odaért. A férfi egy bő percig dumált, személyazonosító kártyát villantott, és még egy rövid röhintés is felhangzott, mielőtt

szimplán besétált a dokkok közötti szűk utcácskába. Néhány perc telhetett csupán el, amikor újra megjelent a feje, ezúttal a dokk falának a tetején. Alaposan körülnézett, majd Shury felé intett.

A lány a sarok mellé kuporodott, és további fél percen át figyelte az őrszolgálatban unatkozó rohamosztagosokat. A Shury pozíciójától a fal árnyékba boruló szakaszáig megteendő mintegy kétszáz méteres távon akadt egy néhányszor tíz méteres szakasz, amikor teljesen nyílt terepen kellett átvágnia, így az időzítés mindennél fontosabb volt. Mikor úgy érezte, hogy kellőképpen kiismerte a katonákat, nekilódult, majd a kritikus szakasz előtt pár másodpercig guggolva kivárta a pillanatot, amikor minden sisaknyílás másfelé tekintett. Kétrét görnyedve, csupasz talpaival teljes csendben surrant át egy rozsdás konténert a fallal elválasztó nyílt területen, és hibátlan tervezésének meg türelmének hála egyetlen pillanatig sem forgott veszélyben. A kötélhez érve megragadta – a táskát már jó előre az ép válla köré szíjazta –, és pillanatok alatt feljutott a tetejére. A fal több méter széles volt, és amíg Drace felhúzta a kötelet, Shury körbetekinthetett. Bár a mocsár és az azon túl elterülő erdő az éj feketeségébe veszett, a város úgy-ahogy ki volt világítva. Olyan látványt keltett, mintha egy halványan pislákoló kapcsolószekrény lett volna, mely félig a sárba süllyedt. Ixu Moon City még éjjeli pompájában is ocsmány volt. A lány megszemlélte azt a néhány tornyot, melyek magasabbak voltak a kikötő platformjánál, a távolban mechanikus gépszörnyetegként az éjjeli égre törő darukat, a város szélén homályos sziluettként álló masszív terraformáló egységeket. Végül lepillantott a dokk belseje felé, és abban a pillanatban megállt benne az ütő.

Jeges érzet kúszott fel a gerince mentén, és a szája is tátva maradt egy pillanatra. A dokkban egy nagyon réginek tűnő, ütött-kopott hajó pihent, melynek alakja azonban nagyon ismerősnek bizonyult. Egy jellegtelen YT-1000 típusú jármű volt az, egy Shury számára élénk emlékeket hordozó modell. Reménykedve a véletlen egybeesésben indult el a lefelé vezető, startoló hajók hajtóművének hőjétől felhólyagzott festésű vaslépcsőn, észre sem véve, hogy Drace milyen büszkeséggel néz le a szállítóra.

– Én pofoztam helyre, bár vannak még rejtett hibái – csúszott ki a férfi száján, de Shury nem törődött vele. A rozsdás fém több helyen is felsértette a talpát, amint leért a dokk padlószintjére. A gép fölé magasodott, a kezdeti kellemetlen érzés ekkorra teljesen elhatalmasodott rajta.

– Ez a Spark – nyögte.

– Igen! Így felismered? – lepődött meg Drace, de a nő nem válaszolt. A rámpa nyitva volt, és Shury szabadon felsétálhatott. Drace megelőzte, hogy beüthesse az ajtónyitó kódot, és megint aggódva nézett a másikra. Shury úgy lépte át a küszöböt, mint aki kísértetet lát. Ami részben igaz is volt.

Soha nem morfondírozott el azon, hogy mi lehetett egy semlegesített közellenség pótalkatrésznek használt, elavult teherhajójának lehetséges sorsa, de arra tippelt volna, hogy egy alapos átvilágítás után bezúzzák az egész kasznit. Álmában sem gondolta volna, hogy még egyszer megpillantja a hajót, nem is beszélve arról, hogy az röpképes állapotban és egy teljesen váratlan helyen és időben, egy abszolút meglepő ember birtokában fogja várni.

A rámpa előterében megtorpant, és Drace-re nézett. Kezdett számára túl sok lenni a kísérteties véletlenekből – különösen egy ennyire szar napon. Shury mindig is nagyon rosszul viselte, ha nem ő uralta a körülötte zajló eseményeket.

– Honnan szerezted?

– Már akkor is csodáltam. Amikor üldöztük – vonta meg a vállát Drace. – Aztán véletlenül belefutottam, fogalmazzunk úgy, hogy egy klasszikus aukció során, és elhatároztam, hogy megszerzem. Nem volt jó állapotban. Annyit tudtam kideríteni róla, hogy korábban valami vukié volt, ő volt az utolsó gazdája. Mindenkinek kell valami hobbi, nekem az lett, hogy ezt bütykölöm.

A magyarázat egyáltalán nem nyugtatta meg a lányt, több kérdést vetett fel, mint amennyit megválaszolt, de eltökélte magában, hogy még nem nyírja ki a férfit. Ad neki még egy esélyt, hogy mindent elfogadhatóan megmagyarázhasson.

– Kibaszott hideg van, most már bemehetek?

Drace bólintott, és Shury a hajó közös terébe érkezett, ahol egy aprócska konyha és egy holoasztal körül hat szék foglalt helyet. Megrohanták az emlékek. Annak a csatának az emlékei, amikor első ízben legyőzte a Szívtiprót, megölve annak fizikai testét. Bár Drace, vagy az előző tulajdonosok komolyan átalakították és javították a hajót, a legtöbb belső panelt mégsem cserélték le. Akkor számos lövés sült el, melyek nyomai azóta is ott maradtak karcok és elszíneződött foltok formájában. Shury megrázkódott. Egy sugárfertőzött halott hevert akkor a holoasztalon és egy kibelezett twi'lek a helyiség padlóján. Mindkettőt maga Merdon ölte meg még Shuryék érkezése előtt, mivel az emberei fellázadtak ellene, amiért ragaszkodott a sugárzó mezőben tartózkodáshoz, halálra ítélve legénységének mindent tagját. Attól a ponttól jobbra, talán két méterrel, ott érte a Szívtiprót a halál, amikor Shury lövése keresztülégette a szívét. Éppen ott, ahová Shury meredt.

– A kapitányi kabin melletti legénységi szállás teljesen szabad, pont a mentőkabin melletti ajtó. Szemben vele a fürdőszoba – közölte Drace, akinek elkerülte a figyelmét a lány ismételt lefagyása. Shury elszakította a tekintetét a helyről, és a közeli folyosó felé indult.

– Ruhád van a számomra?

– Találsz a szekrényben pár kezeslábast. Csinálok kávét meg készítek valami kaját! – kiáltott még a lány után Drace, de az már el is tűnt a látóteréből. Shury majdnem belebotlott egy térdig érő takarítódroidba, ami a semmiből gurult elő, hogy a lány lábai mögött hagyott sáros nyomokat felmossa. Átlépett a gépen, és egy rövid, a legénységi kabint érintő szemrevételező fordulás után egyenesen a fürdőbe ment.

Össze kellett magát szednie, mielőtt megdolgozza Drace-t és eldönti, hogy életben hagyja-e. Jól fog esni a zuhany, feltéve, hogy nem bőgi el magát. Egy nappal korábban még Sabellel csintalankodtak Pol-Gar-Ix családjának táncterem méretű vizes helyiségében. Itt minden más volt. A hosszúkás és szűk fürdőhelyiségben egy vízpermetes zuhanykabin mellett csak egy mosdó és egy toalett fért el. A lány a földre dobálta a nemrég vásárolt ruha véres darabjait, meztelenül a zuhanykabinba lépett és forró vízpermetet nyitott magára. Kibírta zokogás nélkül, pedig a szobát egy perc alatt feltöltő kavargó gőz tényleg az elő-

ző éjjelre emlékeztette. A szinte elviselhetetlenül meleg, a bőrét kellemesen benedvesítő permet jólesett, és behunyt szemmel állt neki, hogy egy higikendővel ledörzsölje magáról a mocskot és a vért. Nagyon hosszú ideig áztatta a testét, arcát és haját is ezerszer átdörzsölve. Gondolatai Sabel és Drace között cikáztak. Bár a merénylőt megölte, bosszúszomja, a lelkét hasogató bizonytalanság és a veszteségtől való rettegés szülte fájdalom nem csökkent.

Túl sok mindent nem értett. Hogyan akadt rájuk a fejvadász? Drace felbukkanása érthető volt, amennyiben ő küldte a rejtélyes üzenetet Shury letartóztatása után, bár akkor meg sok birodalmi halott katona életéért kell fizetnie. Mit művelt itt a Birodalom, mit jelentett az, hogy őt keresik? Miért feltételezte volna bárki is, hogy túlélték a mentőkabin mocsárba csapódását és a mocsári szörny általi vacsorameghívást? Egyáltalán miért gondolhatta azt bárki is, hogy a börtöncellákban senyvedő rabok az egyszál kilőtt mentőkabin utasai voltak? Drace szintén egy Omega Q-ügynök volt, még ha Shuryval ellentétben nem is voltak emberfeletti képességei, vagy legalábbis azok meglétét sosem kötötte a lány orrára. Véletlen lenne, hogy a fickó éppen az átokverte Spark fedélzetén érkezett megmenteni őt, és hogy felbukkanása másodperceken belülre esett Sabel lelövésével? Shury fújtatott, és mindkét tenyerét a halántékára szorította, iszonyatos fejfájás hasított a homlokába. Sabel valószínűleg halott. Rá pedig vadásznak, Birodalmiak és a fejvadász céh is. Drace bajtársakat gyilkolt, és valamire még fel akarja használni Shuryt, mielőtt őt is megöli vagy megöleti! Felpattant a szeme.

Egy alak állt a fürdőszoba közepén, fekete kontúrjait körülörvényleték a gőz kavargó nyúlványai. Itt van Drace, eljött, hogy megölje! Egy pillanatig sem gondolkozott. Villámsebességgel vágta ki a kabin ajtaját, és már el is rugaszkodott. Lábbal előre repült keresztül a ködön. Feketére lakkozott körmű lábujjai elérték az alak mellkasát. Semmi sem tompította a rúgást, amint a lány átrepült a gőzfelhőn, és teljes erővel a szoba falának ütközött. A sarkába éles fájdalom hasított. Shury meglepett kiáltással zuhant a földre, a könyökét nagy erővel a vécécsésze szélébe verve. Mintha az egész karja tüzet fogott volna.

– A kibaszott hányadékgecijű őrmester gennyesre rohadt fasza kúrná gégén azt a baromarcú pinafób köcsög buzi kurvát, aki iderakta ezt a szarnyelő, húgyszagú retyót! – káromkodott mérsékelt nőiességgel. Ritkán kapta magát azon, hogy az olyan nagyon régen lezajlott seregbéli kiképzés során ráragadt frázisokat puffogtatta volna, de voltak arra utaló jelek, hogy a Birodalom kiképzési módszerei valóban ültetnek el zsigeri reflexeket az emberben. Lüktető karját dédelgetve kábultan nézett körbe. Az alaknak nyoma sem volt. Megint kísérteteket kezdett látni!

– Shury, minden rendben? – hallatszott Drace aggodalmas hangja az ajtón túlról.

– Persze, minden kurva jó! – válaszolta egy ingerült kiáltás formájában.

– Tőlem. Csak szólok, hogy kész a kávé. Meg a kaja is. Ha kész vagy, tudod, hol találsz.

Shury felpattant, feltépte az ajtót, és nagyon dühös arcifejezéssel átvonult a szemben lévő legénységi szállásra, majdnem fellökve a meglepetésében lefagyó Drace-t. Az sem érdekelte, hogy a pilóta megpillantja az egyik mellét és hasának egyik oldalát elcsúfító indaszövevény formájú sebnyomokat.

– Azta! – fejtette ki Drace röviden a véleményét a látvánnyal kapcsolatban, hangsúlya egyértelműen pozitív élményre és nem sokkszülte undorra utalt, de Shury-t ez sem érdekelte. Belépve a nagyobbacska helyiségbe a konzolra csapott, és az ajtó bezáródott mögötte, eltakarva a forró vízpermettől kipirult fenekének a látványát Drace elől. A legénységi szállás bútorzata a falból kihajtható ágyakon kívül öltözőszekrényekből, egy egész alakos tükörből meg egy dupla asztalból és a hozzá tartozó két székből állt. A tükör elé állva megvizsgálta a sebet, melyet a neki szánt, de Sabel testébe csapódó lövés okozott. Fájdalmas és potenciálisan fertőzésveszélyes, de amúgy egy egyáltalán nem súlyos felületi sérülés volt. A bőr megperzselődött ugyan egy néhány ujjnyi csíkban, de sem izmot, sem pedig eret nem ért a lövés. Ezt persze eddig is sejtette, életében vagy féltucatszor kapott már súlyos, kétszer életveszélyes, egyszer pedig halálos sebet. Az utóbbi két kategória se-

bei közül kettőnek a nyoma örökre, a valamikor olyan hamvas és szép, bőrébe égett. Tapaszokat vett ki egy egészségügyi csomagból, és a zuhany alatt gondosan megtisztított sebre helyezte őket. A fájdalomcsillapító és szövetregeneráló bevonat azonnal hatni kezdett, úgy saccolta, hogy rendszeres cserével három napon belül be fog gyógyulni, és egy hét múlva alig lehet már majd látni.

A kezelés végeztével kinyitotta a szekrényeket, de valóban csak uniszex, teljes alakos alulöltözőket és munkaoverallokat talált. Szerencsére akadt olyan, amely majdnem az ő mérete volt, és bár ugyanez nem volt elmondható a bakancsokról, de azért volt, ami még elviselhetőnek bizonyult méretét tekintve. Harcban biztosan nem akart volna egy túlméretes cipőben szerencsétlenkedni. Bár megakadt a szeme a táskán, úgy döntött, hogy még nem jött el az ideje, hogy beszéljen Raullal. A droid kussban volt, mióta kisétáltak a Toad & Toastból, alighanem pontosan hallotta, hogy mi történt Sabellel is, és ez valamiképpen passzív üzemmódra állította. A pisztolyt az overall zsebébe rejtette, és lelkiekben felkészült, hogy szembenézzen Drace történetével. És persze magával Drace-szel is, ha arra lesz szükség. Egyszer ugyan néhány hétig együtt dolgoztak, és a férfi is az Omega Q kötelékébe tartozott, de semmi egyebet nem tudott róla, nem tartozott neki semmivel, és érzelmileg sem kötődött hozzá. És egyáltalán nem volt jó hangulatban.

Kényelmes véletlenek

Az overall zsebébe rejtett pisztoly súlyától felbátorodva telepedett le az étkezőasztal Drace-szel ellentétes oldalára. Az asztalon már ott gőzölgött tányérokba szedve némi zöldséges műhús, az a fajta kaja, mely az instant szemét felső-közép kategóriáját képviselte. Meg lehetett enni, sőt valamiféle aromája is akadt, még ha belekóstolva eltéveszthetetlen is volt a több évtizedes tartósításért felelős kemikáliák

kellemetlen mellékíze. Hőtartó bögrékben kávé is került az asztalra. Drace valóban tett erőfeszítéseket azért, hogy barátságos körülményeket teremtsen a beszélgetéshez. Shury egyáltalán nem volt éhes, továbbá mélységesen le is szarta a férfi próbálkozását. Jobb keze az asztal alatt maradt, amint ujjai a fegyver agyára kulcsolódva készen álltak akcióba lendülni. Drace tapasztalt ügynök volt, ezt látva az ő keze is eltűnt Shury látóteréből. Baljával felemelte a bögrét és belekortyolt.

– Hello, Drace! – köszöntötte a lány. Mosolya mesterkélt volt, szemei hidegen figyelték a fickó minden rezdülését.

– Hello, Shury. Hol kezdjem?

– Az elején.

– Nagyon hosszú a történet, jobb lenne, ha kérdeznél. Akkor nem kellene a neked igazán fontos részletekre sokat várni. Majd máskor elmesélem a hosszabb verziót – válaszolta Drace nyugodtan. Shury gondolatban felvonta a szemöldökét. Kizártnak tartotta, hogy a faszi ne fogta volna fel, az életéről van szó. A lány arca semmit sem árult el a gondolatairól.

– Oké. Ki a felelős egy birodalmi börtönhajó teljes legénységének a haláláért?

– Még nem tudjuk. Viszont együtt megtalálhatjuk őket – jött azonnal a válasz. Sima volt és könnyed, semmi sem utalt hazugságra.

– Azt állítod, hogy nem te küldted a szondát az üzenettel?

– De! Én küldtem. Annak viszont semmi köze ahhoz, hogy a hajó felrobbant! – válaszolta sietve Drace.

– Hát mihez volt köze? Az üzenetben voltak utalások technikai anomáliákra, melyek be is következtek.

– Amik ahhoz kellettek, hogy kicsit meghibásodjon a hiperhajtómű, és hogy a hajó kiszakadjon a hipertérből, még a börtönbolygó elérése előtt. Meg hogy néhány percre összekuszálódjon a hajó elektronikája.

– Szóval azt állítod, hogy nem te nyírtál ki több tucat katonát?

– Nem volt okom rá.

– Elképzelhetőnek tartasz egy efféle véletlent?

– Biztos vagyok benne, hogy nem véletlen volt.

– Nehéz helyzetbe hozol – mondta a lány. Több tucat bajtársuk megölése megért egy megfontolást nem igénylő kivégzést, és Drace egyelőre eléggé bűnösnek tűnt. Ez még akkor is igaz volt, ha Shury Birodalom iránti hűsége újabban nagyon bizonytalan lábakon állt. Drace vette át a szót.

– Nézd, segíteni jöttem! Karkoonra mentem figyelmeztetni téged, de már mozgásba lendültek a dolgok, elkéstem. Az igazi elkövetőket kell megtalálnunk! Bele kellett mennünk a játékukba, hogy legyen esélyünk! A börtönhajó útvonaltervét könnyű volt megszerezni, és az alapján mindössze két helyen volt értelme azt megtámadni. Az egyik egy közbülső megálló, egy birodalmi újratöltő állomás volt, a másik pedig az a pillanat, amikor a hajó kilépett volna a hipertérből a Dragos állomásnál. Úgy terveztem, hogy a hajón leszek én is, kimentelek, mikor eljön az ideje, és a rád vadászó rosszfiúk felfedik magukat, amikor érted jönnek. Bocs, hogy csalinak használtalak, de te is ezt tetted volna!

Shury elképedve hallgatta az elhangzottakat. Egy zavaros, csapongó és jórészt értelmezhetetlen töredékeket halmozó kapkodó magyarázat volt, az a fajta beszéd, melyet már összezavarodott, még mindig tagadó, de már lebukott vallatottak szoktak összehordani a meséjük teljes összeomlása előtt. Az esetek kilencvennyolc százalékában. A szakirodalom szerint két százalékban fordult elő, hogy hasonló esetekben az ellenkezője volt igaz, amikor is a közlési kényszer miatti sokk zavarta össze a mondanivaló koherenciáját. Ez leginkább alacsony képzettségű, vagy nagyon labilis idegrendszerű, könnyen megrettenő vallomástevők esetében volt jellemző, márpedig Drace nem éppen ezek közé tartozott. Shury nagyot fújt, a stukker ravasza hívogatóbb volt, mint valaha.

– Nem vagyok benne biztos, de lehetséges, hogy felfedezni vélek itt-ott némi zavart az elmondottakban. Talán úgy is fogalmazhatnék, hogy nem találtam egyetlen értelmes ok-okozati összefüggést sem – közölte Shury teljesen semleges hangon, szavai mégis gúnytól csöpögtek. Fel volt rá készülve, hogy Drace bármelyik pillanatban támadhat. Elméjén átsuhant a leendő pisztolypárbaj rövid koreográfiája.

Elképzelte, hogy miként fogja magát srégen oldalra dobni, miközben beleereszt egy sorozatot a fickóba. Drace érezhette, hogy szorul a hurok, mert nagyon fújtatott.

– Kezdjük az elejéről. Az öregurat nem kell bemutatnom neked.

– Ki a faszt?

– Tudod, mikor először találkoztunk. Akitől kaptad azt a küldetést. Az öregúr, név nélkül.

Shurynak kezdett rohadtul elege lenni ebből a szerencsétlenkedésből. A gerince mentén felmeredt minden pihe és arra vágyott, hogy túl legyen ezen a bóhózaton. Drace töketlenkedése meg titkolózása undorral töltötte el.

– Greejatusról beszélsz? – kérdezett vissza. Drace bólintott. Az udvaronc nevének felhozatala átmenetileg megmentette őket a tűzpárbajtól. Néhány percre legalábbis. Sajnos Greejatus tanácsos az Omega Q különleges ügynökhálózatának állítólagos vezetője volt, és bár csak egyszer találkozott vele élőben, Shury úgy gondolt rá, mint a Császár után következő legmagasabb beosztású főnökére. Egy olyan főnökre, akivel nem akart örökké együtt dolgozni, de akit egyelőre nem hagyhatott figyelmen kívül.

– Folytasd!

Drace, szigorúan bal kézzel, lassan és óvatosan benyúlt a dzsekije mellzsebébe, majd egy adathengert előhalászva beillesztette az asztal lapjának egyik foglalatába. A projektorlencse felett megrezdült a levegő, ahogy egy húsz centi magas alak háromdimenziós alakja jelent meg kékes színben vibrálva. Valóban Greejatus főtanácsos alakját viselte és az ő rekedtes hangján szólalt meg.

– Kód théta nyolc három omikron hat hat zéró hét kszí kettő – mondta a hologram néhány másodperc szünetet tartva. Shury kedvetlenül bámulta az aprócska fényalakot. Ez a legmagasabb szintű mesterkód volt, amelyet természetesen Shury is ismert, letartóztatása előtt alig egy hónappal kapta meg a legújabbat és frissítette emlékezetében. Elméletben egy ilyen kód is kerülhetett illetéktelen kezekbe, a szabályok szerint azonban engedelmeskednie kellett a kóddal együtt érkező parancsnak.

– Féltucat hírnökünk keresi fel a meghatározott beépített ügynökeinket. Az ön kapcsolata… – a hologram kihagyott néhány pillanatra, jeléül annak, hogy vágás volt a felvételben – Drace. Enoban. Delta hírnök és segédügynök. A hírnök által vázolt szituáció elsődleges prioritású és felülírja a jelenleg érvényes parancsát. Tegyen meg mindent a helyzet konszolidációja érdekében!

A rövidke, alig fél perces felvétel véget ért, Drace akkurátusan visszahelyezte a hengert a zsebébe. Shury sokáig nem szólalt meg. Ami elhangzott sajnos kötelező érvényű volt és kényszerítette arra, hogy higgyen Drace-nek. Arra, hogy tulajdonképpen bármit elhiggyen a férfinak. Ő azonban elhatározta, hogy a vak hit ideje lejárt. Ezzel Drace csupán időt nyert, hogy mindent elmondjon, legyen az értelmes és logikus, vagy éppen álomszerűen tördelt és valószínűtlen. Majd a végén Shury eldönti, hogy mi történjen. Dühösen beharapta az ajkát.

– Beszélj!

Drace győzedelmes vigyorral a száján kissé hátradőlt, és egy pillanatra még a jobb kezét is az asztalra tette. Aztán rádöbbent, hogy Shury keze továbbra is rejtve maradt, így gyorsan visszakozott, megtörő vigyora idétlen vicsorrá torzult. Megőrizendő méltóságát, bal kézzel megragadva nagyot kortyolt a bögréjéből.

– Az öregúr keze sok dologban van benne. Nemcsak a Birodalom erőforrásait használja, hanem számtalan szakértő és specialista is dolgozik neki. Mi, pontosabban ti vagytok az igazi harcosok, de az Omega Q teljes hálózata messze túlmutat az ügynökökön. A tények a következők. Mintegy negyvenöt napja az öregúr személyi kompján robbanás történt. Ő nem volt rajta, de a hajó megsemmisült. Két hétre rá az egyik embere, egy műkincskereskedő, rablógyilkosság áldozata lett. Néhány napra rá egy neves csempész – aki amúgy az öregúr bizalmasa, és számos privát utat intézett neki –, kalózok által lelte halálát. Húsz nappal ezelőtt az Urban Steel Association cég egyik igazgatósági tagját egy utcai hadműveletben meggyilkolták. Egy híres, és az öregúrral régóta jó kapcsolatot ápoló emberről van szó, aki egészséges paranoiával élt és kisebb hadsereg kísérte testőrség gyanánt, így a hadműveleti kifejezés helyénvaló.

A férfi kivárt néhány pillanatot Shury arcát fürkészve. Mivel arról semmit sem tudott leolvasni, kissé csalódottan folytatta.

– Hogy hogy nem felmerült a gyanú, hogy valaki az öregúr munkatársait ritkítja. Valamiképpen tovább szűkítették a további feltételezett áldozatok listáját, ezért jöttem figyelmeztetni téged. Amikor Karkoonra érkeztem, és el akartam mindezt mesélni, akkor kaptam a hírt, hogy letartóztattak. Véletlenek ritkán vannak, első gondolatom az volt, hogy sikerült pont akkor beesnem, amikor mozgásba lendültek a dolgok. Be is küldtem hozzád a kis droidomat. A szondát. Úgy döntöttem, hogy követni fogom az akciót. Valaki nagyon nagy erőfeszítéseket tett, hogy hamis paranccsal letartóztattasson. Egyből éreztem, hogy azért rakattak arra a szállítóra, mert már előre kifundálták, hogyan fognak téged rabosítás után kiiktatni. Mint már mondtam, a legvalószínűbb támadási pontok egyike a hajó energiacelláinak feltöltése céljából történt megálló lehetett, a másik pedig egy hipertérkilépési pont. Bárkik tervezték ezt az egészet, sikeresen meghamisították egy birodalmi parancsot és felrobbantottak egy rabszállító hajót. A jó hír az, hogy te itt vagy és élsz, tehát elbuktak.

– Ami nem alapértelmezés, tekintve, hogy lényegében a seggem alól lőtték ki a hajót. Esetleg, ha küldtél volna egy üzenetet ahelyett, hogy felkeresel, talán már a letartóztatást is elkerülhettem volna, nem gondolod? – szólalt meg végre Shury, hangja gúnyosan csengett, de az elfojtott düh is ott rezgett benne.

– Ilyen dolgokat nem szoktunk holmi üzenetben küldözgetni! – védekezett Drace. – Személyesen akartam átadni. És tudni akartam azt is, hogyan csinálják. Felhívom a figyelmedet, hogy még mindig csak futunk az elkövetők után! Különben is, mit kezdtél volna egy figyelmeztetéssel?

Shury mutatóujja megint a ravaszra szorult. Öregúr főtanácsos ide, parancskód oda, ez a faszi bőségesen kiérdemelte a halált.

– Egy. A helyedben most már eldönteném, hogy beszélni akartál-e velem, vagy számítottál rá, hogy valami történik, és eleve tudatlan csalinak használtál. A kettő együtt kurvára nem megy! Kettő. Nem az a kérdés, hogy én mit csináltam volna, de mi a helyzet a többiekkel

a listán? A cégvezér, a csempész vagy a műkereskedő biztosan tehetett volna valamit, ha szólnak neki, hogy potenciális helyzet van – válaszolta Shury, nagyon halkan, majdnem suttogva. Drace története továbbra sem állt össze, továbbra is lyukak tátongtak benne. Az eseményekben is, de mindez semmi volt ahhoz képest, ahogy Drace saját döntéseit próbálta indokolni. Ellentmondásosan és nem éppen meggyőzően. A vázolt gyilkosságsorozat nagyon komoly erőforrások fölött diszponáló elkövetőket feltételezett, és mint ahogy az lenni szokott, könnyen lehetett akár, hogy a megtámadott szervezeten belülről is kaptak segítséget.

– Azok a fickók azelőtt meghaltak, hogy rájöttünk volna, mi történik.

– Példaként hoztam fel őket. Azon a híres listán biztosan akad még néhány civil, aki jó hasznát venné egy üzenetben érkező figyelmeztetésnek, függetlenül attól, hogy ti milyen dolgokat szoktatok üzenetben küldözgetni. Nem állja meg a helyét a „személyesen akartam átadni" kedveskedő szarságod, Drace – mosolyodott el Shury, és a hangja lággyá, kifejezetten kellemessé vált. Csak éppen a szavai és szemei nem harmonizáltak hangjának a tónusával.

– A lista csak feltételezés, semmi sem biztos. A rajta szereplők valószínű, de nem megerősített célpontok. Nem kelthetünk pánikot – folytatta Drace a mellébeszélést, Shury szavainak szándékos félreértését. – Értsd meg, hogy te voltál a tökéletes csali! Az elkövetők brutálisak, hatékonyak, profik. Az elsődleges célunk az, hogy megtudjuk, kik ezek és kinek dolgoznak! Erre az tűnt a legjobb lehetőségnek, ha hagyjuk, hogy felfedjék magukat. Eleve ezt a tervet akartam eléd tárni, de ők voltak a gyorsabbak. Cserébe így legalább őszinte volt a meglepetésed.

Sokkal jobban tetszett volna a lánynak, ha Drace elismeri, hogy mindvégig célpontnak szánta őt, és az utalgatást a soha meg nem történt beszélgetésre csak saját védelme miatt találta ki.

– Miért kellett megvárniuk azt a két nevesített időpontot a hajó útvonalán, miért nem okoztak kárt korábban?

– Mert nem lehet a hipertérben megtámadni valakit. Ha el akarsz intézni egy hajót, akkor csak normál térben tudod megtenni. Az első

ugrás egy katonai űrállomásra vezetett, ahol feltöltötték az energiakészleteket. Karkoon maga a titkos jellegéből adódóan is a szokásosnál jobban védett helyszín. Már ott támadniuk őrültség lett volna. A Cardan osztályú ellátóállomás egy katonai létesítmény, de a külső gyűrűben lévő bázisok közül is az alsó harmadba tartozik prioritását tekintve, és így kategóriákkal jobb lehetőséget nyújthatott a támadásra. Dragos megint egy brutálisan védett hely, ott senki sem próbálkozna. Ezért döntöttem úgy, hogy a Cardanon tett megálló után foglak kiszabadítani.

– Éppen most indokoltad meg, hogy a Cardanon volt érdemes támadniuk.

– Igen, ez igaz – törölte meg a homlokát Drace. Láthatóan komoly erőfeszítéseket okozott neki, hogy értelmes sorrendben és elfogadható magyarázatokkal megtűzdelve vázolja fel a történteket.

– Karkoonról követtelek titeket. Ismerve a hajótípust és a végcélt, nem volt nehéz kitalálni, hogy hol fogtok megállni egy feltöltésre, nem is nagyon akadt másik alternatíva. Valóban arra számítottam, hogy ott, a Cardanon fognak támadni. Sajnos azonban történt egy kis technikai hiba a hajómmal, nem tudom pontosan mi okozta, de útközben kizuhantam a hipertérből, és mire odaértem volna a Cardanra, már továbbmentetek.

– Aha. Véletlen hiba, éppen a küldetés szempontjából legkritikusabb ugrás közben – bólogatott mély átéléssel a mosolygó Shury. – Előfordul az ilyen. Még ha „véletlenek ritkán vannak is" – utánozta gúnyos derűvel Drace hanghordozását, megismételve a néhány perccel korábban elhangzó szavait. Drace kelletlenül a szájába harapott. Tekintete a holoprojektor lencséjére tévedt. Mintha önbizalmat próbált volna nyerni abból, hogy Greejatus főtanácsos hologramja elméleti sértetlenséget biztosított számára.

– Késve érkeztem – vette fel újra a fonalat. – És tényleg nem értem, hogy mi történt a hajóval. Nem találtam a hiba okát, majd egyszer csak megint működni kezdett az a kurva hajtómű. Nézd meg a fedélzeti számítógép adatait, ha nem hiszel nekem! Továbbugrottam arra a pontra, ahol a beküldött droidom ki kellett volna hogy léptessen

benneteket a hipertérből. Ott azonban nem volt semmi, nem jártatok ott. Arra gondoltam, hogy valamiféle interferencia miatt máshol aktivizálódott a kis meglepetésem.

– Ha a Cardanra vártad a támadást, akkor miért az utánra időzítetted a meglepetést?

– Mert a cél az elkövetőek elfogása volt, nem szimplán a te kimenekítésed! Oké, elismerem, a személyes biztonságod kevésbé volt fontos, mint a küldetés, de nem így van ez minden kibaszott esetben?

– Honnan tudtad, hogy nem végeznek ki engem már a Cardanon?

– Nem tudtam! De a te érdekedben azért reméltem – tette hozzá Drace, majd megnyalta a kiszáradt ajkait. – Fogalmam sem volt, hogy hová tüntetek, de aztán birodalmi csatornákon hallottam, hogy az Ixu rendszerben, mely mellesleg a börtönhajó útvonalába esett, vészjeleket adott le egy rabszállító. Jöttem, ahogy csak tudtam, de már csak a rendszerbe lépve tudtam meg, hogy a hajó felrobbant. Mivel az Ixu San körzetében semmisült meg, nem volt kétségem afelől, hogy ha túlélted, akkor a legközelebbi nagyváros felé veszed az irányt. Landoltam és meg is fizettem néhány informátort, de valójában nem ők juttattak el hozzád. Éppen az egyikükkel tárgyaltam, amikor egy érdekes színpadi előadásra lettem figyelmes – zárta le mélységesen megindítóan hatásvadász képpel a magyarázatát Drace. Sajnos Shury számára ez még közel sem volt elégséges. A lány mosolya kedves és barátságos maradt, ami a korábbi hangulatának a fényében továbbra is hátborzongatóan hatott.

– Drace hadnagy. Az iménti sztoriban arra nem kaptam magyarázatot, hogy amennyiben a te droidod lökte ki a börtönhajót a hipertérből, akkor honnan tudhatta volna az ellenség, hogy hol fog ez megtörténni? Ha viszont nem tudta, akkor nem is támadhatott. És ez így is történt. Futólag jártam a pilótafülkében, és bár sok problémája akadt ott a kapitánynak, nem volt olyan benyomásom, hogy külső támadás ellen védekeztek volna. Az is nagyon kellemetlen, hogy a meséd alapja néhány orbitális véletlen. Például egy véletlen, de végső soron nem is létező hajtóműhiba. Aztán a rabszállító nem ott lépett ki a hipertérből, ahol tervezted, de ahol megjelent, ott pont volt egy véletlen csillag-

rendszer, holott ennek az esélye elhanyagolható. Az a szakmai véleményem, hogy bármiféle valószínűségszámítás szerint a meséd megtörténhetőségének az esélye nagyon sok nullával kezdődik a tizedesjegy után. Azaz hatalmas kamu.

– Shury! Hajlandó vagyok minden feljegyzést, minden adatot megmutatni. Rám köthetsz egy hazugságvizsgálót, feltehetsz akárhány kérdést. Kérlek, a kurva életbe, hinned kell nekem! Nem hazudok! Nem tudok minden kérdésedre választ adni, de nem azért, mert rosszul találtam ki egy mesét! Azért nem, mert én sem értek kurva sok mindent! Együtt kell dolgoznunk. Feladatunk van. Nélküled nem boldogulok, te pedig nélkülem nem fogsz messzire jutni. Hallottad a parancsot!

A lány hosszú ideig nem válaszolt. Amit és ahogy Drace előadott, az alapján kijárt neki az azonnali halál árulás vádjával. Sajnos azonban Shury minden kiélezett érzéke és minden pszichológiai szaktudása ellent mondott a jónak észnek. A férfi reakciói, hangja, szemei, bőrének szaga egyaránt azt üvöltötték hangtalanul, hogy Drace igazat beszélt, pontosabban azt, hogy szilárdan hitt az elhangzottak igazában.

Ölni vagy hagyni

– Szerinted mi történt? – kérdezte végül csendesen. Tompa kimerültség zuhant rá. Elege volt az egészből. A mocsárból, Drace-ből, ebből az átkozott hajóból. Hiányzott neki Sabel és a gondtalanság illúziója, amely az elmúlt napokat jellemezte. Csak túlélniük kellett, nem pedig ármányokkal, misztikus balesetekkel meg politikai indíttatású orgyilkosságokkal szembenézni. Még Hrageth szellemét is nyugodt szívvel elviselte volna, ha cserébe Sabel visszatért volna hozzá. Drace mit sem tudva a lány valódi gondolatairól, lelkesen magyarázni kezdett.

– Nem tudom biztosan, de van sejtésem. Figyelj! Szerintem nem megtámadták a börtönhajót. Belülről végeztek vele. Valamit bejuttattak. Pont, mint én. Csak én Karkoonon, ők meg a Cardanon. És ami felrobbantotta a hajót, az csavarhatta meg az én tervemet is. Ami miatt elromlott a hipertér-kilökődés pozíciója. Interferencia. A lényeg, hogy a Cardanon avatkoztak be! Ott lesz nyomuk. A másik dolog pedig, hogy a letartóztatási parancsod hamis kellett hogy legyen. A rendszerközi parancsokat a holohálózaton továbbítják. Nagyon bonyolult ugyan, de köztudott, hogy be lehet törni egy átjátszóállomáson át a hálózatba. Az elsődleges parancs célt ér, és azt kivitelezik. A validáló másodlagos parancs mindig másik útvonalon érkezik, azt egy egyszeri hálózatfeltöréssel nem tudják produkálni. Minél távolabbi a parancs célhelye a birodalmi központtól és minél jelentéktelenebb a parancs hatása, a validáció annál később érkezik. Egy hadnagyocska letartóztatási parancsának megerősítése akár napokba is beletelhet. Bár az elsődleges parancs is érvényes, és végre kell hajtani, de amennyiben elmarad a másodlagos validáció, akkor érvényét veszti. A letartóztatásoddal kapcsolatos validációnak mostanra meg kellett volna érkeznie. Mivel azonban az nem jöhetett meg, jó eséllyel tiszta vagy! Viszont, ha vissza lehetne nyomozni, hogy hol törtek be a holohálóra, akkor az is lehetne egy kiindulópont!

Shury feje megfájdult. A vérszomja elpárolgott, és semmi másra nem vágyott, mint hogy bekapjon egy áloműző alvásbogyót, összegömbölyödjön az ágyán, és egy időre itt hagyhassa ezt a túlságosan is komplex és fájdalmasan kegyetlen világot.

– Ha rájövök, hogy bármiben hazudtál, akkor megöllek. Ha kiderül, hogy miattad halt meg Torrs hadnagy, akkor megöllek. Ha besunnyogsz a szobámba, hogy álmomban legeltesd rajtam a szemed, akkor megöllek. Az első adandó és biztonságosnak bizonyuló alkalommal induljunk el arra a Cardan állomásra. Csak akkor ébressz fel, ha riadóhelyzet van – közölte, majd felállt, sarkon fordult és maga mögött hagyta a férfit. Egyetlen ujjal sem ért az addigra kihűlt ételhez.

Csendes csalfa csicsika

A Spark legénységi priccsei keskenyek voltak és még keménynek is bizonyultak, hasonlóan a Birodalom katonai járművein, űrhajóin vagy körleteiben található ágyakhoz. Még a priccs elfoglalása előtt perceken át zongoráztak az ujjai a belső ajtónyitó panelen, szerinte sikeresen felülírva a meglévő programot, és egy saját maga választotta kódhoz kötve a vezérlést. Drace így elvileg nem jöhetett be, viszont kezdeményezni tudta kintről a kommunikációt, ha szüksége lett volna Shuryra. Megint felmerült a lányban, hogy megvizsgálja Rault, de egyelőre elvetette az ötletet. Az elmúlt napokban nem sokat tudott pihenni, minden feszített volt. Hol a közvetlen életveszély, hol a kéj, hol a szerelem keringtetett szervezetében a normálisnál ezerszer nagyobb koncentrációjú hormonokat, és mostanra elfogyni látszottak a tartalékai. Egy nagy alvásra volt szüksége mindenekelőtt. Úgy tervezte, hogy mire felébred, talán már eltelik annyi idő, hogy legyen értelme Sabel állapota felől érdeklődni. Akkora talán már megint a hírszerzés hadnagya és az Omega Q alezredese lehet, aki hozzájut érzékeny adatokhoz. Addigra ki kell derülnie, hogy Sabel túlélte-e a borzalmas sérülést, vagy Shury valóban elveszítette a nőt, akibe életében először spontán beleszeretett.

Lerúgta a bakancsokat, ledobta a kezeslábast, a testéhez simuló alulöltözőben végigheveredett a falból kihajtható alkalmatosságon, és a plafonra bámult. Drace meséje a valószínűtlen véletlenek sorozatával teljesen kikészítette a logikai agypályáit, és akkor még ott volt az elpárologtatott fejű fejvadász esete. Akinek az adattáblája még mindig a táskában lapult. Ha a halála előtti pillanatokban nem hazudott a ribanc, – márpedig Shury tapasztalata az volt, hogy a vérveszteség miatt döglődő agyfunkcióktól kába haldoklóknál a kihagyó kognitív funkciók a trükközést nem nagyon teszik már lehetővé –, akkor a rohadék csupán jókor volt jó helyen.

Shury nem sokat tudott a fejvadászcéh működéséről, de tudomása szerint a szervezet elég kiterjedt, lobbiképes és önmagát kellőképpen

komolyan vevő volt ahhoz, hogy csak visszaigazoltan valódi, élő és tényleg szökésben lévő célpontokat fogadjanak el a megfelelő komolysági díj letétele után. Arról nem is beszélve, hogy az Ixu rendszerbe érkezés Drace szerint a vak véletlen műve volt, tehát senki sem láthatta előre, hogy éppen ott kell majd őt keresni. Vagyis lennie kellett egy széles körben kiadott, alighanem rengeteg pénzzel megtámogatott körözésnek, mely az eredeti terv kudarcba fulladása esetén biztosította volna Shury halálát. Vajon mennyi pénz és milyen befolyás kellhetett ahhoz, hogy valaki egy modern katonai űrhajó által is több napon át teljesíthető útvonal minden rendszerére kiadathasson egy körözést?

Shury mindent megtett annak érdekében, hogy elterelje a gondolatait, és végre belesüllyedhessen az álmok tengerébe, de hamarosan rá kellett ébrednie, hogy az ólmos fáradsága és lelkének sajgása ellenére is túlságosan tudatában van a környezetének. A hajó mélyén valahol tartós remegés kelt, mely mély dübörgésként egyszerre minden irányból körbefolyta a lányt. Akár megnyugtató is lehetett volna, elvégre lassan évtizedes távlatban űrhajókon szolgált, és a konstans zaj és rezgés, melyet a hajtóművek keltettek, minden nappalának és éjszakájának szerves részét képezte, de ezúttal nem talált benne békét. Néhány perc elteltével a remegés erősödött, egyértelmű jeleként annak, hogy a beindított hajtóművek elérhették az üzemi hőfokot és a pilóta arra készült, hogy a levegőbe emelje a gépet. Ezt megerősítendő Shury gyomra finoman liftezni kezdett, és még a padló is megdőlni látszott. Mérgesen kászálódott fel a priccsről és csattogó talpakkal masírozott a belső konzolhoz.

– Mi történik, Drace? – nyitotta meg a belső kommunikációs csatornát.

– Nem is tudom. Elindultunk és elhagytuk az űrkikötőt? – hallotta a férfi flegma válaszát.

– Hát a blokád?

– Bocsánat, de éppen akad egy bejövő hívásom. Ha érdekelnek részletek, gyere az irányítóba – válaszolta Drace vérlázítóan szarkasztikus hangon, és zárta a csatornát.

Protekciós blokádtörés

Emlékeztetve magát, hogy egy rácsos padlójú teherhajón, nem pedig egy puha szőnyeggel borított luxusjachton vannak, a lábaira rángatta az otromba bakancsokat, majd kelletlen undorral végiglépdelt a hajó kihalt belső terein, és megmászta a pilótafülkébe vezető néhány létrafokot. Drace éppen egy rádióbeszélgetés közepén tartott, amikor a lány a hat székkel ékesített helyiségbe toppant. Shury indulatosan az egyik ülésbe vágta magát, és gyilkos tekintettel fordult a férfi felé. Drace nem foglalkozott vele, a jobb vállát mutatva Shury irányába, zavartalanul folytatta a beszélgetést.

– Ipszilon Té Ezres, elég volt a süketelésből! Utolsó figyelmeztetés, mielőtt lőni fogunk! Azonnal térjen vissza a dokkjába! Ismétlem, utolsó figyelmeztetés! A légiforgalom le van zárva! – közölte egy hideg és kimért hang. A tulajdonosa megérte a pénzét, bár szavai érzelmeket feltételeztek, beszédmódja mégis érzelemmentes maradt. Drace hátrapillantott Shuryra, és csibészes vállrándítással jelezte, sajnálja, hogy véget ért a szórakozás. Ujjai viharsebesen végigtáncoltak az előtte lévő konzolon. Az egyik képernyőn egy terjedelmes kódsorozat jelent meg, melyet Drace egy utolsó billentyű lenyomásával útjára küldött.

– Légi irányítás! Kérem, még egyszer ellenőrizzék az engedélyemet! – közölte szemtelenül. Shury megforgatta a szemeit. Drace nem volt valami összeszedett a korábbi beszélgetésük során, és ha a rádiózással is elbaltázza, akkor hamarosan egy füstölgő roncsban fognak mindketten élve megsülni. Az ügyeletes légi irányítónak ténylegesen elfogyott a türelme, ezt Shury világosan érzékelte. Mivel hosszúra nyúló szünet következett, amíg a Drace által az imént átküldött kódot ellenőrizték, Shurynak alkalma nyílt ismét alaposan szemügyre venni a férfit.

Drace valahol az ötvenes éveinek a közepén járhatott. Bőre cserzett volt sok apró ránccal, mely nem volt ritkaság az űrjárók körében, elvégre a szokásosnál nagyobb méretű sugárzásnak voltak kitéve egész életükben, nem is beszélve a különféle bolygók, holdak és űrállomások

mesterséges légkörének viszontagságairól. A kalandos élet gyorsabb öregedéssel járt. Drace haja őszes volt, de sűrű, hátra simítva hordta. Széles és izmos vállak övezték mellkasát. Néhány évtizeddel korábban a fickó kifejezetten impozáns megjelenésű lehetett. És bár már túl volt a fénykorán, tekintete élénk maradt. Világosan az a fajta adrenalinfüggő szerencsétlen volt, aki egész életében aktívan dolgozott és a nyugdíjazással járó semmittevéstől agyfaszt kapott volna. Shury nagyon sajnálta ezért. Bár az ő nyugdíjazása még nagyon messze volt, ebben a dologban kivételesen sorsközösséget volt kénytelen vállalni a férfival. Tudta, hogy a nyugodt és gondtalan életet nem neki találták ki.

A meglehetősen hosszúra nyúló várakozás közben a Spark az űrdokkok felett lebegett kétszáz méteres magasságban, a hajó repulzor hajtóművei halkan duruzsoltak. Miután Drace fizimiskája iránt minden érdeklődését elveszítette, a lány lefelé irányította a tekintetét. A terjedelmes gomba forma űrkikötő nagyrészt üresnek tűnt, a dokkok alig húsz százalékában látott járművet. Még innen is felismerte egy Théta osztályú sikló jellegzetes alakját. Bár régebben ezt a típust használták a magas rangú tisztek személyi siklóiként, mostanság sokkal inkább csapatszállító feladatokat láttak el. A felszínen parádézó rohamosztagosok egy része jó eséllyel ezzel érkezett. Vajon Drace kódja elégségesnek fog bizonyulni, hogy átengedjék őket? Az irányítás minden jel szerint újra és újra ellenőrizte, mintha nem akarnák elhinni, hogy mit kaptak. Ez jelenthetett jót és rosszat is.

A Birodalom katonai kódrendszere egy meglehetősen őrült kavalkádja volt a személy-, jármű-, parancs- és autoritásazonosító számsorok poklának. Kevés olyan katona vagy droid létezett, aki átlátta volna akár csak a leggyakrabban használt kódtípusok működésének rendszerét, és még kevesebb, aki ezt a tudást érdemben használni is képes lett volna a rendszer manipulálására. A Birodalom irdatlan személyi állományának szinte teljes egésze hétköznapi felhasználó volt: tudta, hogy mi a dolga a hozzá eljutó kódokkal, de a rendszer működését nem értette. A fogadó fél rangjától és funkciójától függően a számítógépek egyértelmű választ adtak neki arra, hogy a küldő jogosult volt-e az adott szituációban kérvényezett tevékenység elvégzésére. Ráadásul

a számsorok folyamatosan változtak, elméletben elkerülve azt, hogy illetéktelenek is használhassák őket. Ezért a Birodalom tisztjeinek kötelessége volt időről-időre új szekvenciákat tanulni. Egy friss kódcsomag akár hónapokon át utazhatott, hogy messzi, a gerinchálózatoktól elszeparált hajók, állomások és helyőrségek számítógépeiben is frissítésre kerülhessen, ezért előfordulhatott, hogy egy újabb frissítés még nem ért el időben valahová.

Márpedig az Ixu San egy világ végi hely volt, és Drace kivagyisága miatt a fogadó ügyeletes tiszt a szabályzatnak megfelelően leadta az utolsó figyelmeztetést. Ha Drace belehibázott a kódba, vagy az netán olyan verziójú volt, mely erre a sárgolyóra még nem jutott el, akkor az életük hamarosan véget ér. A fenyegetés ugyanis egyáltalán nem volt üres. A kikötő külső ívén akadt néhány méretes lövegtorony, afféle kikötővédelmi fegyverrendszer, melynek a csöveit már akár most is a Sparkra irányíthatták. A hosszú hallgatást követően végül megreccsent a rádió, a repülésirányító hangja meglepettnek tűnt, kissé megremegett.

– Felszállási engedélyt megadom, folytassa az emelkedést!

A kijelentéssel egyidőben adatok kezdtek ömleni az egyik monitoron, amint távozási vektorokat sugároztak a Spark felé. Drace gúnyosan elhúzta a száját.

– További szép napot! – közölte, majd bontotta a vonalat, és megragadta a hajó kormányát. Shury szerény navigációs tudása is elég volt ahhoz, hogy tisztában legyen vele, Drace nem törődött az érkező adatokkal. Gyorsuló ütemben emelkedtek felfelé, alattuk Ixu Moon városa rohamosan zsugorodott. A lány végre alaposan szemügyre vehette azt a betegesen szürkés, ködfoltokkal tarkított mocsarat, mely minden irányból körülfolyta a várost. A hajó egy perc múlva sűrű felhőrétegbe merült, mely zöldes masszaként fogta körbe őket. Mintha gomolygó penészből álló füstben repültek volna. A felhőrétegen végül átérve az űr egyre sötétebb mezeje borult feléjük, lepillantva semmit sem lehetett már látni a hold felszínéből, az egészet zöldes felhők borították. Ahogy a Spark átvágott a gyérülő légkör utolsó rétegein, úgy ragyogtak fel egyre fényesebben a csillagok. Hamarosan méltóságteljesen

megjelent az Ixu San bolygója is, egy szemkápráztatóan színes gázóriás, melynek felső légkörében narancs, vörös, sárga és barna örvények kavarogtak.

Nem messze a repülési vektoruktól egy CR90-es hadihajó lebegett az űr és a hold légkörének a határán, fekete sziluettje jól felismerhetően lógott a gázóriás előtt, mint egy festmény előtt a hálójában csücsülő pók. Egy villogó fény jelezte, hogy újabb bejövő hívás érkezett. Ezzel egyidőben két fekete pont jelent meg a hadihajó mellett és gyorsan növekedtek. Megérkezett a biztonsági vadászkíséret, aligha nem két TIE vadász formájában. Drace ezúttal nem szórakozott, hanem fegyelmezetten leadta a következő kódsort. A vadászszárny közvetlenül a Spark mellett húzott el, majd látványos kötelékben végrehajtott csavarral fordultak vissza az anyahajójuk felé. Jellemző pilótavirtus volt ez. A lány éppen elég extrovertált pinabubus, illetve művészlélekként magának való vadászpilótát ismert, egy dolog azonban mindegyikükben közös volt. A pilótafülkébe kerülve mind azt hitte, hogy ő a galaxis ura, és mindenki rá kíváncsi.

A Spark a bolygóközi mélyűr felé fordította az orrát és tovább gyorsult. Drace a mellette árválkodó másodpilóta szék támlájára csapott. Shury figyelmen kívül hagyta az invitálást, és inkább a kommunikációs pult elé telepedett le. Előkapta a döglött twi'lek riherongy adattábláját és bekapcsolta. Az információk sorjázni kezdtek a képernyőn.

Nem okozott meglepetést, hogy a fájlok főszereplője ő maga volt. Shury Mingwo. Katonaszökevény. Húszezer kredites vérdíjat tűztek ki a fejére, és ráadásul csakis halva voltak rá kíváncsiak. A sikeres teljesítésről bizonyítékot kellett volna szolgáltatni, mondjuk egy genetikai keresztellenőrzéssel validálható létfontosságú szerv formájában. A vérdíjat szabályosan ellenjegyezte a fejvadászcéh, ezzel érvényes célpontként tüntetve fel őt. A korábbi következtetése helyesnek bizonyult. A körözést már akkor kiadták, amikor még bőven a börtönhajón utazott! Egy részletes fájl foglalkozott a kinézetével, bemutatva magasságát, súlyát, testalkatát, arcának teljes háromdimenziós adatait, kiemelve enyhén vágott szemeit és még a nyakán díszelgő anyajegy is szerepelt az adatbázisban. Külön kitértek arra, hogy álcázva miként nézhet ki. Jellemzésében po-

tenciálisan veszélyes célpontként volt megjelölve, akivel szemben kerülendő a közelharc. Shury rosszindulatúan vicsorogni kezdett. A rohadt szuka későn tanulta meg a figyelmeztetés fontosságát.

– Egészen sokat érek – jegyezte meg, amint ismét emberi kifejezést kényszerített az arcára. – Le tudjuk ellenőrizni, hogy él-e még a vérdíj?

– Most még igen, de akkor el kell halasztanunk az ugrást, és meg kellene közelíteni a CR90-est. Az ő kommunikációs rendszerükön keresztül elérhetjük a holohálózatot. A fejvadászcéh is azt használja a szektorközi kommunikációra, elvégre szövetségesek valamilyen szinten – válaszolta Drace szabatosan.

– Nem lehetne inkább a Cardanon? Ott talán bele is futhatnánk a céh helyi képviselőjébe.

Shuryt zavarta a fejvadász szál a történetben, és nem csak Sabel lelövése miatt. A fejvadászcéhet valaki nagyon átverte, márpedig, ha valaki két lábbal beleszál a Birodalom egy olyan titkos és prominens szervezetébe, mint az Omega Q, akkor biztosan nem akarná még a fejvadászcéhet is magára haragítani azáltal, hogy kompromittálja őket.

Amennyire a lány tudta, a céh egy jól kódolt, de amúgy viszonylag közönséges kommunikátorral tartotta a kapcsolatot a tagjaival. A magát galaxisszerte képviselő szervezet elsősorban területileg, másodsorban specializáció alapon osztotta meg a releváns vérdíjakat a hálózattal. Ahogy Drace is mondta, amióta a Birodalom kisajátította a holohálózatot, a galaxis egyetlen összefüggő kommunikációs rendszerét, azóta ez a monopólium szinte mindennél többet ért. A fejvadászcéh hozzáfért ehhez az erőforráshoz, persze csak a Birodalom által meghatározott mértékig, de az információik így is gyorsabban terjedhettek, mint bárki másé. Cserébe a Birodalom hírszerzése mindenről tudott, amit a céh megosztott a tagjaival, alighanem ez volt a közös munka alapja.

A fejetlen kurva kommunikátorán még élt a Shuryra kitűzött vérdíj, igaz, amióta hozzá került, nem csatlakozhatott olyan hálózathoz, melyről frissítést kaphatott volna. Shury pedig elismerte, hogy emiatt nem érdemes időt vesztegetni.

– Ugorjunk hát – biccentett, és elgondolkozva bámulta tovább saját vérdíjra jelölt arcképét. Egyértelműen régebbi kép volt, egész pontosan még a szépészeti műtét előttről. Az elkövetők ügyesek voltak és jól informáltak, de nem teljesen naprakészek. Drace félig a lány felé fordult és leplezetlenül bámulni kezdte. Shury nem nézett a szemébe, hagyta, hadd legeltesse rajta a szemét. Fel is húzta magát kicsit, mivel a férfi nézésében nem utalt semmi testi vonzalomra. Nem nőként, hanem emberként mérték fel, és ez kissé sértette a lány hiúságát. Még akkor is, ha tudta, hogy Drace van annyira profi, hogy bármit bármikor megdugjon, de ne hagyja magát megbolondítani egy csinos pofi vagy formás segg által.

– Elég sokat változtál – mondta végül a férfi.

– Nem azért vagyok itt, hogy beszélgessünk – válaszolta hidegen. Az előző alkalommal néhány hetet töltöttek együtt. Bőven elég idő, hogy egy ügynök felmérje a másikat, de rémesen kevés ahhoz, hogy megismerje az álarc mögötti embert.

– Lehet, de mivel megint együtt dolgozunk, tudnom kell, miben lettél más. Vagy több. Például legutóbb csak egy csomag voltál a hajómon, aki mit sem konyított az űrhajózáshoz. Hallottam azonban örömteli híreket. Mert ugye tegyük fel, hogy megtámadnak minket, és tudnom kellene, hogy érdemben csak magamra számíthatok, vagy ezúttal be tudsz-e segíteni. Nekem ugyanis csak két kezem van, lehet, hogy szükség lenne még kettőre.

– A két kezed éppen elég ahhoz, hogy kiverd – válaszolta a lány örömtelen mosollyal.

– Ez így van – csóválta meg a fejét Drace. – Szóval kezeljelek úgy megint, mint utast, aki semmit sem tud a hajókról, a fegyverekről és úgy általában az űrutazásról?

– Ja, vagy úgy. Mostanság gondot okoz neked, hogy világosan fejezd ki a gondolataidat. Biztos kezdődő demencia. Vettem pár leckét. Tudom például, hogy melyik kallantyú a leszállófény.

– Milyen leckéket? Szállítóhajókról?

– Olyasmi.

– Akkor kicsit mesélnék a hajóról.

– Hallgatlak – préselte ki magából Shury mindenféle lelkesedés nélkül. Nem volt kedve a régiségnek számító hajóról többet megtudni, és Drace-szel beszélgetni sem. Sajnos azonban egyet kell értenie a férfival abban, hogy a Spark ismerete akár fontos is lehetett, és mint katonatisztnek, kötelessége volt felkészülni minden eshetőségre, függetlenül az aktuális hangulatától. Mi lehetett Sabellel? Drace megkocogtatta a hajó vezérlőpultjának a tetejét.

– Ez a kicsike itt – ahogy meséltem, nagyon sok időt töltöttem a helyrepofozásával és fejlesztésével – egy igazi csoda. Katonai szintű hiperhajtómű duruzsol a testében, egyike a leggyorsabb kis teherhajóknak a szektorban. Ugyanez igaz a navigációs számítógépére. Eléggé gyorsan számol, és picivel bővebb is az adatbázisa, mint általában. Százas nagyságrenddel. Fejlesztettem a repulzor egységeket is a fordulékonyság és manőverezhetőség kedvéért. Ez nagyon hasznos a gépek közti harcban. Mögötted van a fegyverkonzol. A típusnak eredendően egyetlen antimeteorit lézerágyúja volt, de ennek az édesnek kettő is akad. A központi helyiségben láthattad a felfelé és lefelé vezető létrákat, melyek a lövészállásokba vezetnek. Innen is lehet az ágyukat irányítani, de mint azt bizonyára tudod, így kevésbé hatékony. A két ágyú egyenként félgömb felületet fed le, így elméletben teljes háromhatvan fokos a célterület. A rossz hír az, hogy a két ágyú nagyon sok energiát emészt fel, és eddig nem volt lehetőségem a pajzsgenerátort fejleszteni. Az egy hagyományos rendszer, jobb minőségű, mint az eredeti, de nem erősebb. A kicsike szenzorai is fel vannak javítva, akkor érzed a finom különbségeket, ha repültél már ilyennel.

Drace a lelkes magyarázat végén kérdően nézett a lányra, vélhetően elragadtatást, de legalábbis kérdéseket várva, azonban csalatkoznia kellett, Shury fapofával bámult vissza rá. Szerencsére Drace-t nem olyan fából faragták, hogy ezen tartósan fennakadjon.

– Ha kemény a szitu, akkor vagy nekem kell lövésállást elfoglalni és te vezetsz, vagy fordítva. Mit gondolsz?

– Ősöreg lakk van a körmeimen, amely kopik, és elég ronda – mutatta fel a bal kezének ujjait Shury. Nem hazudott, a mocsárjárás viszontagságaitól valóban pattogzani kezdett a cellában kapott fiolából

körmeire kent festék, alatta feltűnt az eredeti fekete réteg. – Jó, ha tudod, hogy már kislánykoromban elvégeztek rajtam egy teljes testre vonatkozó tartós szőrtelenítési eljárást, kiirtva a szőrhagymáimat, így nem kell depilálnom. Kivéve a szemérmemet, mert az akkori tulajdonosom gondolt a szőrös pinákra bukó kuncsaftokra is – magyarázta Shury egyre lendületesebben, hitelesen átvéve Drace korábbi lelkesedésének apró elemeit, látványosan kigúnyolva a férfi hajója iránt érzett lelkesedését. – Szerencsére évtizedes távlatban betartom a sereg nősténveire kirótt gyógyszerezési protokollt, így nagyon régen nem volt már menstruációm, de mostanság mintha éledezne az érzés. És ez elég szar hír, mert ha úgy érzed, elviselhetetlen vagyok, akkor el sem tudod képzelni milyenné válok, mikor vérzik a puncim. Mit gondolsz?

Drace arcán őszinte megütközés jelent meg. Valamit mondani akart, de aztán inkább visszanyelte. Ez már tetszett a lánynak.

– Ami pedig a kérdésedet illeti. Ha biztos akarsz abban lenni, hogy túlélünk egy kemény szitut, akkor azt javaslom, hogy inkább vonjuk ki magunkat belőle minél gyorsabban.

Drace számára kellett néhány másodperc, hogy felfogja, kapott egy esélyt az eredeti beszélgetés folytatására. Hitetlenkedve csóválta meg a fejét, majd egy rövid torokköszörülés után reagált.

– Bárcsak mindig ennyire egyszerű lenne, de ez nem vadászgép. A mélyűrben amúgy sem megoldás a kivonulás. Az egyenértékű a szinte biztos halállal. Ahogy egyenes vonalban távolodni kezdesz, azonnal tökéletes célpontot nyújtasz mindenkinek. Szinte mindig maradni kell és harcolni. És éppen ezért, ki kellene próbálnod a Sparkot. Néhány manőver erejéig. Nem okozunk magunknak ezzel jelentős időveszteséget, cserébe adna számomra is egy képet, hogy mire vagy képes.

– Drace. Engem nem érdekel a hajód. Sem a tied, sem a másé. Valóban vettem pár órácskát, mert zavart, hogy képtelen vagyok saját magam elreptetni valahová, de attól még nem szeretem, nem élvezem, és kurvára nem vagyok jó benne. De persze, nézd meg mit tudok, aztán vége. Ha röhögni mersz, akkor agyonlőlek.

– Ígérem, nem fogok – válaszolta a férfi és felkászálódott a pilótaülésből, átadva a helyet a lánynak. Az besiklott a helyére és megragadta a kormányt, majd néhány percen át a műszerfalat nézegette, meg a kormányon található gombokat és kallantyúkat tapogatta. Mikor úgy érezte, hogy sikerült feltérképeznie a Spark legalapvetőbb irányító műszereit, belefogott abba az alapvető manőverek sorozatából álló gyakorlatba, melynek hibátlan végrehajtásával ment át a vizsgán és kapta meg a szállítóhajók vezetésére jogosító alapszintű engedélyét. Nem csak Drace-t, de magát Shuryt is meglepetésként érte, ami ezután történt. Kiderült, hogy a férfi nem hazudott, a hajó összehasonlíthatatlanul kezesebbnek bizonyult, mint az a néhány polgári szállítóhajó és katonai sikló, melyeket Shury a gyakorlások során vezethetett. Ezzel párhuzamosan a manőverek kezdetétől ösztönösen ráérzett a Spark képességeinek a határaira, sőt a finomhangoló mozgásokhoz szükséges vezérlőkapcsokat is azonnal megtalálta odapillantás nélkül. Ezekkel pedig teljesen kontroll alatt tudta tartani a hajót, amint pörgésekbe és kitérő ringásokba vitte. Drace komoly képpel figyelte a lány teljesítményét, és amikor az utolsó manőver végén a Spark ismét egyenesbe állt, elismerés csillant a szemében.

– Ez nagyon rendben volt, kár volt szerénykedni! Nem tudom, hogy nyomás alatt is elő fognak-e jönni ezek a reflexek, de asszem, ezzel eldőlt a munkamegosztás. Ha gáz van, te maradsz itt, én pedig megyek lőni.

– Minél hamarabb el kell tűznünk, ha gáz lenne – kötötte az ebet a karóhoz Shury, amint kiszállt a székből. Látta Drace meglepettségét, és bár véletlenül sem mutatta volna ki egyetlen szemrebbenéssel sem, azért büszkeséggel töltötte el. Imádta, ha jó volt valamiben.

– Mint már mondtam, ha vadászok jönnek, azokat nem lehet csak úgy lehagyni! Vissza kell tartani, vagy le kell vakarni őket, mivel a navigációs komputernek percek kellenek a számoláshoz, és vakugrani finoman szólva sem célszerű. Bár nem akartam, de elmondom, hogy ott a konzol alatt van egy titkos kapcsoló. Na, az a dupla vagy semmi, a kockáztatás öreganyja. Csak akkor, ha tényleg nagy a szar és sebességre van szükség. Az a gomb minden elérhető és amúgy máshová allokált energiát is a hajtóművekbe csatornáz. Bár lehet vele nyerni

néhányszor tíz másodpercet, de a használatával a hajó megkergült hátasként fog ficánkolni, amit egy átlagos pilóta aligha képes kezelni. Másfelől szinte biztosan kiégeti a hajó rendszereinek a felét, és ha azok éppen nélkülözhetetlen rendszerek, akkor gyakorlatilag ki is nyírtuk magunkat. Játékból ne húzgáld!

– Teljesen átlagos pilóta vagyok. Vagy rosszabb – vonta meg a vállát lány. Hiába volt olyan sikeres az imént, azért a nárcizmusa nem homályosította el teljesen józan ítélőképességét. Másképp már rég nem lett volna életben. Ettől függetlenül jól esett neki így kimondani az igazságot, mivel Drace ezt alighanem álszerénységnek tekintette. Márpedig Shury imádta, ha csodálták. A műszerfalon felvillant egy zöld lámpasor, jelezve, hogy elérték a kellő távolságot a gázóriástól, kiérve annak a gravitációs mezejéből. Drace elégedetten a vezérlőpultra csapott a tenyerével.

– Tiéd a megtiszteltetés, ugorhatunk!

– Mennyi ideig fog tartani az út?

– Egy nap.

Shury a hiperhajtómű kontrollfogantyúja köré fonta az ujjait, és meghúzta. A kinti csillagos űr fénylő szalagok és pulzáló csíkok észbontó kavalkádjává változott. A hipertér alternatív dimenziójában utazni gyors és egyúttal gyomorforgató dolog volt. Sokak éreztek ilyenkor úgy, hogy kifordultak a belső szerveik, és az erre érzékenyek akár el is hányhatták magukat. Shury azonban több mint tapasztalt volt ilyen tekintetben, többezer ugrás során tartózkodott már különféle hajók fedélzetén, így számára az egész csupán néhány másodperces rosszullétet jelentett. Kinyújtózott, majd elindult hátrafelé.

– Tíz perccel a kilépés előtt szólj!

– Rendben. Szép álmokat.

A lány nem köszönt el.

Újabb ponton otthon

Az egy napos út során Shury egyáltalán nem találkozott Draceszel. Eldöntötte, hogy semmiféle bajtársiasságot vagy kollegialitást sem óhajt demonstrálni. Egy kiadós alvással kezdte az utazást, mely a szívét facsaró bánat és vérét forraló harag ellenére is mély volt és zavartalan: annyira ki volt merülve, hogy amint a priccs habpárnájára hajtotta a fejét, elméje szinte azonnal kikapcsolt. Bő tíz óra múlva kipihenten és farkaséhesen ébredt. A kabin ajtaját résnyire nyitva hosszasan hallgatózott, és csak azután surrant ki a közös helyiségbe, hogy megbizonyosodott róla, Drace nem tartózkodik a közelben. Hamarosan egy nyeles edényben felmelegített konzervadaggal tért vissza a kabinba, ahol kíméletlenül elpusztította az ételt, még ki is nyalva az edényt az étkezés végeztével. Lezuhanyozott, és elkerülték a szellemek is. Miután kielégítette a szükségleteit, kirángatta Rault a hátizsákból. A droid feje élettelenül csillogott. Bár Shury nem volt egy elektronikai szakember, viszonylag hamar kiderítette a hallgatás okát. A nyakból kilógó drótokra kötött energiacella lemerült. Egy másik energiaforrás Raulra kötése szóba sem jöhetett a vonatkozó ismeretek hiányában, de a már csatlakoztatott energiacella feltöltését sem merte megkockáztatni. Félt, hogy egyszer és mindenkorra kiégetheti Raul elektronikus agyát.

Az út hátralévő részében a priccsén heverészett, miközben újra és újra végigjátszotta a fejében az elmúlt napok történéseit. Tudta, hogy amint megérkeznek a célhoz, lehetősége lesz hivatalos csatornákon érdeklődni Torrs hadnagy állapota felől, és már előre rettegett attól a pillanattól. Attól, hogy a hírek rosszak lesznek. Ez a félelemmel teli várakozás pedig percről percre növelte benne a feszültséget, így mire közeledni kezdett az érkezés ideje, úgy érezte, hogy nagyon kevés választja el a robbanástól. Előre sajnálta azokat, akik az útjába akarnak állni. Már vagy egy órája talpig overallban és közmondásos tűkön üldögélt, mikor végre megreccsent a belső kommunikátor. Futólépésben érkezett meg a pilótafülkébe, és dobta be magát a másod-

pilóta székébe. Nem szóltak egymáshoz. Egy műszer jelzésére Drace visszahúzta a hiperhajtómű vezérlőkarját, és a Spark körül felragyogtak a csillagok, ahogy visszatértek a valós térbe. Az egyik központi monitoron felvillant a rendszer térképe, Drace pedig teljes energiára állítva a szenzorokat körülpásztázott, hol elektronikus letapogatásból, hol vizuális forrásból származó adatokat vetítve egy másik képernyőre.

Egy mélyűri aszteroidamező szélén száguldottak, melyben hatalmas, mérföldes kődarabok repkedtek méltóságteljesen. A szenzorok két űrállomást azonosítottak a közelben, azonban csillagnak vagy éppen bolygóknak nyoma sem volt. A kisebbik állomás valódi, már-már művészi fércműnek tűnt, mintha csak több tucat, változatos gyártmányú méretes hajóból lett volna összeeszkábálva. Az idomtalan fémtestből színes felhők fakadtak ki a külső borításon tátongó lyukakon át, forró plazmából álló miniatűr vulkánkitörések vágtak bele a vákuum sötétjébe. A nagyobbik állomás ismerős alakú volt, egy sztenderd Cardan katonai központ forgott kimért fenyegetéssel, mely mind méreteivel mind fegyverzetével tekintélyt parancsolt. Számos hajót észleltek a rendszerben, teherhajók tucatja zsongta körül a civil állomást, míg a Cardan körzetében ismerős, vadászokra jellemző hajtóműlenyomatú gépek keringtek.

– A roncs neve Forge, a miénké… Tíájtíéjcs-szevöntú-fájvforéjt. Meghatóan szép név egy ilyen gyönyörűségnek. Hívjuk Cicinek. Távol vagyunk minden csillagrendszertől, ez egy hadtápállomás. Ebben az űrszeletben a hajóknak hipervektort kell változtatnia, mivel ez a kőzápor itt fényévnyi átmérőjű. A roncs a civileknek van, a másik a mi katonáinknak és flottáinknak. Felesleges felhívni magunkra a figyelmet, jobb, ha a radar alatt közelítjük meg a Cicit.

Shury majdnem rákérdezett Drace javaslatának az okára, de aztán észbe kapott. Általában véve sem baj, ha az ember észrevétlenül tud utazni, jelen esetben pedig különösen fontos lehetett. Az orgyilkos ribanc testét már megtalálták, és így a merénylők is megtudhatták, hogy Shury még mindig él. A Spark az Ixu Sanról tűnt el, majd itt jelent meg, a pórul járt börtönhajó útjának egyik fontos állomásán.

Ha az ellenségnek voltak itt szemei, akkor a Spark feltűnésével azonnal magukra irányítanák azt a nem elhanyagolható figyelmet, mely eddig egy hamis letartóztatási parancsban, egy felrobbantott birodalmi rabszállítóban és egy orgyilkos megjelenésében nyilvánult meg. Jókora ívet tettek meg folyamatosan kis sűrűségű aszteroidamezők szenzorjeleket összezavaró mágneses mezőjében maradva, és végül a Forgedzsal ellentétes oldalról közelítettek rá a katonai állomásra. Az eltérő átmérőjű építőkockák egymásra hányt tornyának látszó monstrum oldalán dokkolónyílások, torpedóvetőcsövek és méretes ágyútornyok sorjáztak, a több száz ablakból pedig fény sugárzott, melytől az állomás egy felismerhető funkció nélküli, de igen szép és egyben óriási dísztárgynak tetszett. Shury alaposan megszemlélte, majd tippelt.

– Négyes?

– Nem, hármas. A négyes nagyobb és jóval több ütege is van. Azért ez sem védtelen, legalább négy vadászszázad állomásozik rajta, és a teljes legénysége ötezer fő körül lehet. Alkalmas nagy hajók fogadására is. Látod ott azt a lenti V alakú nyílást? Ott akár egy csillagromboló is csatlakozhat és feltöltheti a készleteket.

Mielőtt Drace tovább folytathatta volna a Cardan hármas típusú állomások technikai specifikációinak ismertetését, két vadászszárny érkezett ellentmondást nem tűrő határozottsággal, nyílegyenesen feléjük tartva. Egyúttal néhány gigászi ágyúcső is helyzetet változtatott, egyenesen a Spark bejövő vektorára irányulva. A bejövő hívást jelző lámpa villogni kezdett.

– Nincs kifogásod az ellen, hogy kiélvezzük a bajtársak vendégszeretetét? – nézett Drace Shuryra. Az megvonta a vállát.

– Kicsit késve tetted fel ezt a kérdést, nem?

Jogos volt a visszakérdezés, mivel a négy vadászgép ekkorra lényegében körülzsongta a Sparkot. Drace előbb sebesen beütött egy kódot, melyet útjára bocsátott, és csak ezután csapott rá a fogadás gombra.

– Leszállási engedélyt kérek – közölte, mielőtt a hívó fél megszólalhatott volna. Ez nem volt sem szabályos, sem udvarias, de Drace jól láthatóan bízott a kódja nyújtotta biztonságban. Rövid szünet következett.

– Ipszilon tí ezres. A leszállási engedélyt megadom. Kövessék a nyolc nyolchetes vektort és a dokkapu üdvözlőfényeit! Ne térjenek le a vektorról! Nyolc nyolc hét. Ismétlem: ne térjenek le a vektorról!

Drace bontotta a vonalat, és ahogy a Spark a megadott irányba, az ott hirtelen kivilágítás alá kerülő kapu felé repült, cinikusan elmosolyodott.

– Mindig akad legalább egy ilyen fontoskodó hülyegyerek.

A Spark egyre lassulva az állomás oldalából kitüremkedő hatszög alakú kapuhoz lebegett, majd tompa, fémesen nyikorgó hangok jelezték, hogy a dokkolókarmok a Spark testére kapcsolódtak. A belső kommunikáció azt a mérgesnek ható sziszegést is közvetítette, mellyel a dokkfolyosó nyomás alá került. Ezzel szinte egyidőben felberregett Shury zsebében az olvadt pofájú twi'lek kurva adattáblája, jelezve, hogy frissítő adatcsomagot töltött le. Shury előkapta, és a képernyőre hívta a változások listáját. Az első helyen, mint legfontosabb változás, a Shury Mingwo birodalmi katonaszökevényre vonatkozó vérdíj törlésének üzenete szerepelt. Elégedetten bólintott. A teljes rehabilitációhoz még a letartóztatási parancs megerősítésének elmaradása is kellett, de ha Drace-nek igaza volt, akkor az elmúlt napokban a parancsnak már törlődnie kellett a teljes hálózaton. Ellenkező esetben ismét egy letartóztatás várt rá.

A lány gyorsan átgondolta, hogy feltételezve rangjának és státuszának visszaszerzését, pontosan milyen jogkörökre számíthat az állomáson. Shury Mingwo hivatalosan egy hírszerző hadnagy volt, akinek az állomáshelye titkot képzett, hisz Karkoon puszta léte is titok volt, így értelemszerűen személyi állományokban sem jelenhetett meg.

Ha nem hírszerző tiszt lett volna, akkor a szolgálati helyéről elmozdító parancs hiányában itteni jelenlétével pillanatnyilag függelemsértést követett volna el. Igaz, hogy ez a jelen helyzet – miszerint egy akkor érvényesnek tűnő parancsnak megfelelően távolították el a szolgálati helyéről – neki fel nem róható okból következett be, ezért ezzel megvédhette volna magát. Feltéve, hogy aktívan igyekezett az önhibáján kívül történtek miatt bekövetkezett függelemsértő állapotot megszüntetni, azaz jelentkezni a legközelebbi birodalmi egységnél és részletes

jelentést adni. Shury azonban hírszerző tiszt volt, és azokra teljesen más szabályok vonatkoztak.

Hírszerző tisztként rendelkezhetett olyan paranccsal, mellyel katonajogi értelemben legálisan tartózkodhatott itt anélkül, hogy azt a parancsot a helyi erőknek feltétlenül ismerniük kellett volna. A helyi vezértiszt alighanem egy korvettkapitány, esetleg fregattkapitány lehetett, aki ugyan több ezer katona és több millió kredit értékű felszerelés felett diszponált, de nem láthatott bele a hírszerzési adatfájlokba. Normál esetben a protokoll alapján értesítést kellett kapnia, hogy hamarosan a nyakába fog szakadni némi külső hírszerzési jelenlét, de a protokoll egyúttal több száz kivételt is ismert. Ezek alapján Shurynak módjában állt, hogy megidézze a pongyolán csak „hírszerzési szabadkártya jognak" hívott felhatalmazást, melynek értelmében legálisan jelen lehetett és tevékenykedhetett, melyhez ráadásul támogatást is kérhetett és kötelezően kaphatott is a helyi erőktől. Hadnagyként ez a támogatás persze elég minimális volt, tulajdonképpen alapellátást jelentett, valamint annak biztosítását, hogy a tevékenységét nem akadályozzák. Ugyanakkor minden egyéb részlet már csak a helyi vezértiszt meggyőzésén múlott. Az elvégzendő tevékenység részleteit, okait és irányát nem volt köteles megosztani a helyi vezetőséggel. Az más lapra tartozott, hogy az efféle titkolózó attitűdöt sok tiszt a személye elleni fenyegetésnek is vehette, és vérmérsékletének, valamint paranoiájának megfelelően reagálhatott rá. A Birodalom berkeiben, a gigantikus hadigépezet testeket és lelkeket felfaló, recsegve robotoló bendőjében, a halálos balesetek stabilan a második leggyakoribb haláloknak számítottak a harci veszteségek után. Az öngyilkosság volt a harmadik ok, míg a lista legvégén a betegségek szomorkodtak.

Shurynak tehát megvolt a lehetősége arra, hogy támogatást kérjen és kapjon, de ehhez legalább részben illett beavatnia a helyi nagykutyát. Drace kódja minden jel szerint sokkal többet tudott, mint az ő hírszerzői autoritása, és Shury nem zárta ki azt sem, hogy szükség esetén ismét azt fogják használni.

Hamarosan mindketten a Spark belső zsilipjében álltak, Shury vállán a Raul fejét tartalmazó hátizsákkal. Drace kinyitotta a külső ajtót,

majd kimérten végigmasírozott a hajót meg az állomást összekötő rövid folyosón. A túlsó oldalon nyíló ajtó mögött már az állomás belső tere rejlett föl, melyet azonban jórészt kitakart az a nyolc fehér páncélos rohamosztagos, akik mind egy szálig az érkezőkre irányították sugárvetőjük csövét. Drace lazán felemelte a kezeit.

– Nyugi, fiúk! Nincs semmi gond, egy csapatban játszunk.

– Kezeket mindig a magasba, és szépen lassan közelíteni! – vakkantotta válaszul az egyik páncélos torzított gépi hangon. Shury lassan lépkedve követte Drace-t, szintén felemelt kézzel. Négy páncélos sorjázott el mellettük, és szendvicsbe zárták az érkezőket. Csak ezek után lépett előre egy távolabb álldogáló, zöld egyenruhában feszítő altiszt. A fickó fiatalnak tűnt, arca simára volt borotválva, széles állával és fakó, intelligenciát sugárzó tekintetével kifejezetten jóképűnek bizonyult.

– Kérem, azonosítsák magukat! – mondta lágy hangon.

– Enoban Drace, hadnagy – biccentett Drace, majd egy hosszú, számok és betűk kombinációjából álló kódot közölt. A zászlós ujjai sebesen táncolva ütötték azt be a bal kezében tartott adattáblába. Aligha nem azonnal megjött a visszaigazolás, mert a fickó szemöldöke felszaladt egy pillanatra.

– Üdvözlöm, uram a fedélzeten! – tisztelgett Drace-nek, aki vigyorogva bólintott.

Shury következett. A fickó megint csak a meglepődés jeleit mutatta.

– Üdvözöljük a hírszerzés tisztjeit a Tíájtíéjcs-szevöntú-fájvforéjt állomás fedélzetén. Én Perin Aldo zászlós vagyok. Miben lehetünk az önök segítségére?

Shury leengedte a kezét, és barátságosan a zászlósra mosolygott.

– Sok mindenben. Mindenekelőtt szükségem volna néhány emberi viseletre alkalmas ruhadarabra. Nem ragaszkodnék az egyenruhához, de amíg itt tartózkodunk, addig ez nem képezheti vita tárgyát, a szabályzat világos ilyen tekintetben.

– Természetesen! A szabódroidunk a rendelkezésükre áll. Kérem, kövessenek!

A nyolc rohamosztagos díszkíséretében folyosón, termeken és kisebb forgalmú kereszteződésen haladtak át. Droidok, technikusok, egyenruhások és páncélos katonák dolgoztak mindenfelé, éppen úgy, ahogy annak egy működő birodalmi harci egységnél történnie kellett. Sokan pillantottak feléjük és mustrálták végig a civil ruházatukat, de Aldo zászlós és a rohamosztagosok jelenlétében sem hallható megjegyzés, sem kapcsolatfelvételi kísérlet nem történt. A haditengerészetnél évek óta szolgálók számára nagyon is informatív fali jelzések tanulsága szerint az állomás főfedélzetének központi ellátószektorába tartottak. Körülöttük egyre sűrűsödött a szolgálatot teljesítők száma, és hamarosan meg is érkeztek egy nagyobb terembe.

– Haditengerészeti hírszerzési egyenruhákat kérünk ennek a két tisztnek, mindketten hadnagyok – közölte Aldo a terem bejáratánál várakozó RA-7 egységgel. A droid Raul típusába tartozott, és pontosan úgy is nézett ki, mint Raul még testének elvesztése előtt.

– Kérem, álljanak nyugodtan összezárt lábakkal és oldalra felemelt karokkal – szólította meg őket a Raultól eltérő hangzású, de hasonlóan sima modorú hangján a fekete gépezet, majd fejének apró mozdulataival végigszkennelte mindkettőjüket. – Köszönöm az együttműködést, negyedóra és elkészülnek a ruháik. Addig, kérem, fáradjanak be a kettes számú öltözőbe!

– Sajnos nem engedhetem be magukat kíséret nélkül – szabadkozott Aldo, láthatóan tényleg kényelmetlenül érezve magát ezért. Shury csak legyintett és elsőként masírozott be a jelzett ajtón. Drace, valamint két rohamosztagos szorosan követte. Az öltöző tágas volt. Középen padok, egyik oldalán törölközőtartó szekrények csapokkal váltakozva, míg a másik oldalán zuhanyfülkék sorakoztak. Shury mit sem törődve a többiekkel, ledobálta magáról a ruháit, és anyaszült meztelenül az egyik fülkébe lépett. A finom felhővé porlasztott forró vízpára hamarosan ködbe burkolta a testét. Mire végzett, egy falirekesz melletti konzol lámpája villogni kezdett, és szárítkozás után belenyúlva ott talált két teljes garnitúra szürke ruházatot, beleértve a csizmákat, sapkákat és alsóneműket is. Öltözés közben is tudatában volt Drace kaján pillantásainak, a rohamosztagosok sisakján azonban nem láthatott

át. Még azt sem lehetett tudni, hogy nők vagy férfiak voltak. A páncélok uniformizáltak voltak, és egyik katona sem szólalt meg. Az öltözködést követően a feje búbjára illesztette a sapkát, és az egyik teljes alakos tükörben megszemlélte magát. Az egyenruha tökéletesen passzolt. A hátizsákjába nyúlva óvatosan előhúzta Raul mellől a pisztolyát és az övébe tűzte. Sztenderd birodalmi típus volt, még a börtönhajóról zsákmányolt fegyver, mellyel Sabel többször megfenyegette és egyszer technikailag meg is dugta. Kötődött ehhez a fegyverhez, és mint tiszt, jogosult volt pisztoly viselésére, akár szolgálaton kívül is. Ezt a rohamosztagosok is tudták, mert bár puszta jelenlétük a bizalom teljes hiányát jelentette, a felfegyverkezés ellen mégsem tettek semmit.

– Sürgősen információkhoz kell jutnom a hálózaton keresztül, de mielőtt ezt megtehetem, feltételezem, hogy még valaki előtt igazolnunk kell magukat, ugye? – szegezte neki a kérdést Aldónak, amikor két perccel később megint a kinti teremben álltak.

– Igen, uram! A korvettkapitány szeretne önökkel beszélni.

Hanyag fegyelem

A katonák kíséretében egy nagyobb lélegzetvételű séta várt rájuk, melynek során bejárták a fél állomást. Végeláthatatlan folyosókon trappoltak végig, és három különböző turbóliftet vettek igénybe. Aztán megérkeztek egy tágas előtérbe, melyben a liftajtó két oldalán álló páncélos őrön kívül csak egy méretes asztal mögött üldögélő, egyenruhás lány tartózkodott. A fiatal altiszt mosolyogva eléjük sietett, majd sokkal inkább színésznősen, semmit katonásan, tisztelgett is az érkezőknek. Shury figyelmét nem kerülte el, hogy a mosolyának legcukibb másodperceit Aldo zászlósnak szánta, aki a gesztus hatására zavartan beharapta az ajkát és el is pirult.

– Üdvözlöm önöket az állomás legprominensebb szegletében. A korvettkapitány várja önöket. Kérnek kávét vagy frissítőt? – kér-

dezte továbbra is briliáns mosollyal a fiatal nő, miközben a szemközti ajtóhoz vezette a csoportot.

– Igen, kérek. Kávét. És frissítőt is. Savanyú gyümölcsízben – válaszolta Shury, miközben az elméje sűrű vágtázásba kezdett. Ő maga is volt magas rangú tisztek szárnysegédje nem sokkal a seregtől a flottához történő átvezénylését követően. Pontosan tudta, hogy ebbe a munkakörbe titkárnői feladatok is beletartozhattak. Ez a csaj azonban úgy viselkedett, mintha a recepcióőrző titkárnősködés a fő és egyetlen feladata lett volna, már a fiatal és aránylag jóképű altisztekkel való flörtölésen túl. A performansza működni látszott, mivel Drace széles vigyorral viszonozta a lány éppen rávetülő mosolyát.

– Ugyanazt kérem!

Az ajtó a falba csúszott, és az azon túl elterülő helyiségbe léptek. A méretes iroda egyik fala teljes egészében egy, az űrre néző ablak volt. A berendezése szép volt és ízléses, azaz teljesen idegen a Birodalom berkeiben megszokott és persze elfogadott puritán és gyakorlatias enteriőrtől. Még barátságos, zöldben pompázó növények is nőttek a falakról lógó kaspókban. A falakat továbbá néhány szőttes díszítette, és egyéb egyszerű dísztárgy is feltűnt itt-ott. Mindez elég kellemetlenül érintette Shuryt. Az utolsó alkalommal, hogy a sztenderdektől ilyen mértékben eltérő, katonai járműben fellelhető dolgozószobában járt, érkezése után nem sokkal megtapasztalhatta Zenna Vondar hatalmát és szadista szeszélyét. Ami azonban végképp nem férhetett volna bele szabályzati szinten sem egy tiszt személyi luxusába, az a bőrgarnitúra volt, mely két hatalmas fotelből és egy háromszemélyes kanapéból állt. Mindennek az erősen megkérdőjelezhető luxusnak a tulajdonosa egy testesebb férfi volt, aki nekik háttal állva az űrbe meredt, a kezeit összekulcsolta a háta mögött. Egyenruhájának színe és a vállapjai alapján korvettkapitányi rangban szolgált. Shury fáradtan forgatta szemeit. Nem volt elég a nagyzoló, stílust hazudó körítés, még efféle pózolás is szükséges volt ahhoz, hogy a fickó valóban főnöknek érezhesse magát? A férfi lassan és kimérten fordult meg, és szúrós tekintettel nézett végig az érkezőkön. Ötven éves lehetett, és Shuryt leginkább egy morcos kölyök gamorraira emlékeztette

az ábrázata. A férfi intett a rohamosztagosoknak, akik megtorpantak, csak a két vendég és a zászlós lépett be az irodába, majd az ajtó hangtalanul bezárult mögöttük.

– Orwin Daws, korvettkapitány – mutatta be felettesét a zászlós előre lépve egy teátrális kézmozdulat közepette. Shurynak komoly erőfeszítést kellett tennie, hogy el ne röhögje magát. Ezt végtelenül gagyinak találta. Miféle tiszt lehetett az, aki szemtől szembe állva képtelen volt a saját nevében beszélni? Egyes kultúrákban az uralkodó kaszt esetében valóban ez volt a protokoll, csakhogy ez nem egy sárban dagonyázó monarchikus bolygó királyi palotája volt, hanem egy birodalmi hadállomás. A lány hanyag tisztelgéssel válaszolt.

– Shury Mingwo hadnagy – mutatkozott be. A férfi nem viszonozta, helyette alig láthatóan biccentett. Még ettől is megremegtek a tokái. Shury – bár ebből semmit nem árult el a tekintete – undorodva mérte fel a korvettkapitányt. Tipikus elpuhult tisztnek tűnt virsli ujjakkal és mélyen ülő, apró szemekkel. Azért némi intelligencia is sugárzott azokból a szemekből a túlzó arrogancia mellett – ezek nélkül aligha jutott volna el jelen pozíciójába. Daws a kanapé felé intett a kezével, ő az egyik fotelbe telepedett, a másikat Aldo foglalta el. Az újonnan érkezettek egymás mellé ültek. Újból szisszent az ajtó, és a lány szaszszézott be. Ellentétben a szabályzatba foglaltakkal a haja nem volt a sapkája alá tűrve, hanem szabadon lengedezett, különösképpen, mivel nem is viselte a kötelező sapkát. Viszont volt nála egy tálca, melyen több bögre is sorakozott, méghozzá valódi porcelánbögrék a megszokott sztenderd fémcsajkák helyett. Először a korvettkapitányt szolgálta ki, majd sorban a többieket. Shurynak jutott az utolsó bögre, valamint egy üvegpohár, benne zölden pezsgő frissítővel.

– Most egy darabig ne zavarjanak, bizalmas megbeszélésünk lesz – parancsolta a korvettkapitány, amit a lány egy profi mosollyal nyugtázott és távozott. Shury tágra nyílt, ártatlan szemekkel és kedves mosollyal üldögélt, mindkét kezét a bögre köré kulcsolva, élvezve annak a melegét. Drace belekortyolt a fekete a krémes folyadékba és elégedetten csettintett.

– Ez igen!

Vendéglátójuk hosszasan ízlelgette az első kortyot, mintha csak időt akart volna nyerni, majd belevágott.

– Beszámolnának nekem arról, hogy mit is keres a hírszerzés az állomásomon? – kérdezte. A hangja nyugodt volt, de kérdés sem volt afelől, hogy a fickó aggódik és az ügynökök érkezését személyes sértésnek tekintette, noha egyelőre óvatosan próbált meg játszani. Shury válaszolt a kérdésére.

– Ha jól számolok, pontosan négy napja egy Gozanti típusú rabszállító hajó útja vezetett ezen az állomáson keresztül, amely titkosított forráshelyről indult, és a Dragos börtönbázisra tartott. A hajó az állomás elhagyása után mintegy huszonnégy órával balesetet szenvedett. Ismeretlen körülmények között idő előtt kilépett a hipertérből, majd nem sokkal azután felrobbant. Az eset nem egyedülálló, bizonyos körök mégis úgy ítélték meg, hogy illene némi nyomozati munkát belefektetni a körülmények tisztázásába. Leginkább ez az oka a látogatásunknak.

– Nem hallottam az esetről, bár biztos vagyok benne, hogy idővel eljut a híre ide is. Mesélnének egy kicsit többet?

– Attól függ, hogy mire kíváncsi – mosolygott bizalomgerjesztően Shury. Mivel egyelőre nem volt gyanúsítottjuk, ezért mindenki potenciális elkövetőnek vagy kollaborátornak számított, így maga a korvettkapitány is. Shury mosolygás közben beharapta az ajkát. Ismét érezte a mocsár éjjeli bűzét és a borzongató érzést, amint Sabel a stukker csövét az ánuszának nyomta. Annak a fegyvernek a csövét, amely most ott lógott az övén. Szívverése felgyorsult, szexuális izgalom keveredett a Sabel élete miatti hirtelen feltörő aggódás lelki fájdalmába. A furcsa érzelmi keveréket sikerült megzaboláznia és a kitáguló pupilláin keresztül a malacfejű férfi felé térítenie. Úgy tűnt, hogy Daws arca megnő, amint Shury érzékei kiélesedtek. Meglátta a másik bőrének rücskös pórusait, a hájréteg és a kor miatt mélyülő ráncok fenekén gyűlő elhalt bőrdarabkákat, a férfi orrszőrére tapadó takonygombócokat, a fehér lepedéket Daws ajkainak sarkán, a feszültségről árulkodó vérereket a szemek fehérjében. A levegő megtelt Daws nem éppen vonzó természetes feromonjainak a szagával, melyeket szinte teljesen

elnyomott a korvettkapitány izzadtságának csípős bűze. Mintha szivárgó ondó szagát is érezte volna, mely szólhatott neki, a titkárnőnek, de Daws irányultságának függvényében akár Aldónak is. A kiterjesztett, személyre szóló érzékelés képessége elképesztően hasznos tudás volt, de Shury az esetek többségében utálta használni. Most azonban időszerű volt és bízhatott benne, hogy ilyen alapos, természetfeletti trükköket is bevető megfigyelés közepette a férfi hazugságai és bizonytalanságai felfedezésre kerülnek. Valójában nem számított arra, hogy Daws összejátszott volna az ismeretlen ellenséggel. Mint az állomás tulajdonképpen teljhatalmú ura, módjában állt volna könnyedén kivégeztetni Shuryékat, akár balesetnek álcázva is. Eddig nem tette meg, és most sem volt rémült, sokkal inkább kíváncsi. A pupillái enyhén, de nem vészesen kitágultak, fejét kicsit megdöntötte, mint aki jobban akar hallani, és ajkai is enyhén csücsörítettek, amely általában a koncentrált figyelem jele volt. Daws aligha játszott össze az ellenséggel, noha attól még veszélyes maradt, hisz az érdeke azt diktálta, hogy az általa vezetett állományról ne derüljenek ki kompromittáló részletek. Shurynak fontos volt, hogy megnyugtassa a férfit és elnyerje a támogatását.

– Mivel ez volt az utolsó olyan ismert asztrogációs pont, illetve haditáplokáció, ahol a hajó a megsemmisülése előtt érintkezett a külső környezettel, ezért a taktikai osztály szerint logikus, hogy körbenézzünk. Nekem az a személyes véleményem, hogy csak az időnket pocsékoljuk, de mint azt pontosan tudja korvettkapitány úr, a parancs az parancs. Meg kell vizsgálnunk minden lehetőséget – tárta szét a karjait Shury egy bocsánatkérő mosollyal, majd nagyot kortyolt a kávéjából.

– Most, hogy említi, láthatnám a parancsukat? – kérdezte Daws gyanakodva, de talán meg is könnyebbülve. Az erek nem dagadtak tovább a homlokán meg a nyakán, sőt a fickó tekintete el-elkalandozott, alaposan felmérve Shuryt. Tetőtől talpig. Ez akár még ügyes elterelő manőver is lehetett, és egy Daws rangú tisztnek kellett, hogy legyen érdemi tárgyalási tapasztalata. Ezen – elméletben megelőlegezett – profi diplomata kreditnek azonban ellentmondott Daws kezdeti pózőrködése.

– Ha itt végeztünk, akkor a nyomozás nagyobbik hányada alighanem birodalmi körökön kívül fog zajlani, ha esetleg a hajónk típusa és az érkezéskor viselt öltözetünk ezt nem jelezte volna teljesen világosan – ingatta meg a lány fejét, feltárva hosszú nyakának szépségét.

– Ebből következik, hogy nincs nálunk olyan eszköz, amely közvetlenül a Birodalomhoz kötne minket. A történet szerint afféle kincsvadászok vagyunk, akik a felrobbant hajó néhány darabját összeszedték az űrben, és ezekkel próbálnak majd meg seftelni azon a környéken, ahol a tragédia történt – magyarázta mély meggyőződést színlelve Shury, és semmiféle kétsége sem volt azzal kapcsolatban, hogy mind a korvettkapitány mind a zászlós az utolsó szóig hitt neki. Remekül sikerült szakmai hazugság volt. Ebből az is következett, hogy ettől kezdve a hátizsákban lapuló deaktivált Raul is a történt szerves részévé vált, mint Shury és Drace kincsvadász párosának véletlen talált, cserére szánt áruja.

– Azért kíváncsi lettem volna arra a parancsra, ami alapján ez a nyomozás folyik – sóhajtotta Daws és megvakarta orrnyergét. Virsliujjainak húsába gyűrűk mélyedtek, értékesnek látszottak.

– Attól tartok, korvettkapitány, hogy be kell érnie a minősített császári szolgálat jogi szabályozásának passzusaival, melyek értelmében külső megbízatás elvégzésére vezénylet hírszerzési tisztek támogatását biztosítania kell – mosolygott ismét csak bocsánatkérően Shury, majd biztatóan Daws felé emelte a bögréjét és kiitta a maradék kávét. Váratlan helyről kapott támogatást, ugyanis Aldo zászlós minden jel szerint elfelejtette, hol is van, és midőn zongorázni kezdett az adattábláján, hamarosan talált valamit.

– Meg is van! Itt járt az Enforcer Six feltöltésen, pontosan négy napja, ahogy Mingwo hadnagy is mondta! – közölte lelkesen, majd büszkén körülnézett. Elismerő pillantás helyett egy igen szigorú, már-már megsemmisítő pillantást kapott a korvettkapitánytól, mely azonnal lelohasztotta feltörő jókedvét. Daws kényelmetlenül feszengett, aztán száraz hangon beszélni kezdett.

– Mivel ezen passzus lett megidézve, így ugyanazon szabályzati főfejezet szerint pontosan azt fogom nyújtani önöknek, ami ilyen ese-

tekben egy Cardan űrállomás parancsnokától kijár. Se többet, se kevesebbet!

Shury gondolatban káromkodott. Ennyire nem lehetett érzékeny egy ekkora felelősséggel bíró tiszt! Valójában persze tudta, hogy nagyon is lehet. A Birodalom irdatlan hadserege telis-tele volt nárcisztikus szociopatákkal, korrupt gazemberekkel és hisztis picsákkal. Nem volt véletlen, hogy a lány valamikori feltétel nélküli hűsége mostanra szinte teljesen elkopott, és már csak a megfelelő alkalomra várt, hogy maga mögött hagyhassa ezt az önnön mocskában dagonyázó lomha szörnyeteget.

– Nagyra értékelném, ha kissé bővebben kifejtené, hogy mégis mit jelent mindez gyakorlati szempontból – lehelte Shury lágyan.

– Azt jelenti, hogy engedélyezem maguknak, hogy mint hírszerzési hadnagyok itt tartózkodjanak, feltegyék a szükséges kérdéseket, megkapják a rangjuknak megfelelő hozzáférési adatokat. Elvárom, hogy napi rendszerességgel beszámoljanak arról, mit találtak! Sőt fogalmazzunk úgy, hogy ez az elvárt minimum maguk felé.

– Úgy gondolom, hogy ezt teljesen elfogadható feltételrendszer. Nagyon köszönjük a pozitív, a munkánkat segítő hozzáállását – hajtott fejet Shury Daws felé. Világosan érzékelte a fickó csalódottságát, amiért nem tudott többet kiszedni belőlük. Másfelől némi elégedettség is vegyült a csalódottságába, amiért éreztethette hatalmát velük, és ez minden bizonnyal péniszhosszpótlékként szolgált számára.

– Mit is mondott, hadnagy, hol is szolgál? – próbálkozott meg a korvettkapitány még egy kis morzsagyűjtéssel.

– Higgye el, ha rajtam múlna, akkor nemcsak megmondanám, de viszonzandó vendégszeretetéért meg is hívnám a szolgálati helyemre egy vacsora erejéig. Sajnos azonban meg van kötve a kezem. A szolgálati helyem neve, és ez legjobb tudomásom szerint Drace hadnagy esetében is igaz, harmadik szintű titkosítás alá esik.

Malacpofa lemondóan intett a kezével.

– Persze, hát persze – sóhajtotta Daws majd felhajtotta a kávéja maradékát. Aldóhoz fordult.

– Tekintve, hogy a hadnagyok napokig itt lesznek és keményen fognak dolgozni, intézzen nekik szállást, frissítőt és hasonló dolgokat, hogy meglegyen a kellő szellemi frissesség a vizsgálathoz.

Shury biccentett és lassan talpra állt, kellőképpen előre dőlve, hogy egy másodpercre kényelmes rálátást engedjen a mesterséges gravitációra pajkosan reagáló cicijeire. Még öltözködés közben körmével elszakított néhány cérnaszálat a zubbony mellkasi részén, ezzel jelentősen csökkentve az amúgy szűk ruhadarab melleit fixált helyzetbe kényszerítő képességét. Kevesek által ismert és még kevesebbek által használt trükk volt ez, de éppen efféle alkalmakra találták ki. Néhány korttyal kivégezte a frissítőjét, mely kellemes citrusos ízzel mosta végig a torkát.

– További jó munkát, korvettkapitány úr!

– Hasonlókat. Ha bármi van el tudnak érni Perinen keresztül. Legyenek diszkrétek, ne zavarják a munkarendet! – engedte őket útjukra Daws, majd az ablakhoz lépett és hátat fordított nekik, felvéve ugyanazt a pozíciót, mint érkeztükkor.

Az előtérben már csak a két őrszolgálatos rohamosztagos várt rájuk, az asztal mögött üldögélő szőke lány éppen az asztalának egyik fiókjába rejtett egy Pretty Claws egységet. Bár ez is szigorúan szabályzatellenes volt – szolgálatban szépítkezéssel foglalkozni –, de ezt Shury még meg tudta érteni. A szép körmökhöz még a katonalányoknak is joga kellett volna, hogy legyen. Ez azonban már nagyjából a tizedik szabályzatsértés volt, amivel az elmúlt órában találkozott, és mindez nagyon rossz fényt vetett Daws parancsnokra.

A lány bájosan a kilepőkre mosolygott.

– Ugye, finom volt a kávé? – kérdezte tőlük, de egyértelműnek tűnt, hogy valójában Aldo zászlósnak szólt a kérdés.

– Szuper! Lehet, vissza is jövünk párszor miatta – válaszolta Drace azonnal és szélesen vigyorogva.

– Nagyon finom volt – nyögte a megint elpiruló Aldo is. Shury elgondolkozva terelte tovább a két fickót, majd hagyta, hogy a magához térő Aldo a szállásukra kísérje őket. Mindketten kaptak egy apró, teljesen szeparált kabint valahol az állomás hosszanti tengelyének köze-

pe táján, a fő hangárok mellett. Ezek tipikus vadászpilóta-szállások voltak.

– Zászlós! Öt perc és indulunk, nem akarok feleslegesen időt vesztegetni! – közölte Shury, mielőtt a kabinjának ajtaja be nem zárult a háta mögött. Néhány dolgot át kellett gondolnia és néhány döntést meg kellett hoznia, ehhez pedig szüksége volt pár percnyi magányra.

Paranoid hírvárás

A szokásos felszereltségű kabinban egy a falba hajtható mérsékelten puha priccsen, egy konzollal felszerelt, székkel ellátott kicsi asztalon és a falba süllyesztett szekrényrekeszeken kívül más nem volt. Ennek ellenére az efféle egyszemélyes pilótaszállás luxusnak számított, mely elsősorban űrállomásokon vagy kisebb hadihajókon fordulhatott elő. A legmodernebb cirkálók és csillagrombolók esetében a pilóták két- vagy háromfős körletekbe voltak zsúfolva a hellyel való takarékoskodás jegyében. A tisztálkodóhelyiségek itt is közösek voltak és a folyosóról nyíltak, de ez mit sem csökkentett a személyi kabin puszta létezésének kényelmi faktorán. Shury kihúzta a széket, néhány másodpercre elterült benne és ellazította a testét, hagyta, hogy a gondolatai szabadon szárnyaljanak. Az állomás állományára és vezértisztjére vonatkozó első benyomásai, birodalmi mércével mérve, nagyon is negatívak voltak. Ezen az állomáson tettek valamit a rabszállítóval, mely a pusztulását eredményezte, és ezért mindenkit gyanúsnak kellett tekintenie. Muszáj volt ebbe a gondolatba kapaszkodnia, mivel a figyelme folyamatosan elkalandozott. Mi lehet Sabellel? Meg kellet tudnia, de előtte még valamit ellenőrizni akart. Egy zavaró gondolat furakodott be az elméjébe, és nem hagyta nyugodni. Megrázta magát, megigazította az egyenruháját, és az ajtót kinyitva kilépett a folyosóra. Hamarosan szembe kell néznie az igazsággal, bármi is legyen az. Mind Drace-t mind Aldót odakint találta.

– Aldo zászlós! Első utunk a gyengélkedőre vezet. Szükség volna mindhármunk számára egy azonnali és teljes diagnosztikára.

– Mindhármunk számára? – kérdezett vissza meglepetten a férfi.

– Igen, jól értette. Majd én közlöm az orvossal, hogy mit is keresünk.

Aldo kíváncsisága láthatóan fellángolt, kérdések helyett viszont inkább tisztelgett, és a vezetésével elindultak. Próbálta palástolni az idegességét, de láthatóan nem ment neki. Önkéntelenül több alkalommal is a zubbonyába törölte a kezét. Az izzadó tenyér a zaklatottság jele volt, Shury pedig a fél szemét a fickón tartotta, de minél tovább figyelte, annál kevésbé tudta elképzelni róla, hogy rosszban sántikál. A zászlós fiatal volt, energikus és az ostobaság határáig sznob, aki öklendezési reflex nélkül nyelte a birodalmi propaganda minden morzsáját. Ebben a tekintetben Shuryt korai saját magára emlékeztette. Önmaga nagyon korai verziójára.

Nem a központi kórházmodul felé tartottak, hanem az egyik alfedélzeti gyengélkedőre, melyből legalább egy tucat volt egy ekkora állomáson. A várakozásoknak megfelelően nem egy élő embert, hanem egy orvosdroidot találtak odabent. A 2–1B egység egykedvűen meredt rájuk rácsos vizuálszenzoraival. A droid a legtöbb birodalmi géphez hasonlóan feketére volt mázolva, és több kábellel kapcsolódott a mellette található diagnosztikai betegágyhoz.

– Testidegen, potenciálisan ártó anyag jelenlétére vonatkozóan kérek teljes átvizsgálást! Konkrétabban mérget és egyéb vegyületeket, vagy biológiai ágenseket, elsősorban emésztőrendszeren keresztül felszívódó anyagot keresünk. Kezdjük a zászlóssal, majd a mellettem lévő hadnagy a következő, és végül velem zárjuk a sort!

– Igenis, hadnagy! – igazolta vissza a parancsot a gépezet bizalomgerjesztő hangon, majd invitálóan Aldo zászlós felé intett. Amint az végigfeküdt az ágyon, a droid munkához látott. Vért vett a férfi egyik ujjbegyéből, majd a zászlós teste köré küldte az ágyhoz tartozó villogó szenzorgyűrűket. A droidba csatolt kábelek villódzása jelezte, hogy az adatok a processzorába áramlottak.

– Köszönöm, Aldo zászlós! Értékei, összevetve az állomás orvosi adatbázisában található korábbi eredményekkel, abszolút mértékben

rendben vannak. Megfontolandó, de nem kötelező orvosi tanácsként jeleznem kell, hogy jó lenne, ha kicsit többet edzene. Viszonylag magas a stressz-szintje, valamint egyes hormonok szintje is némileg a referenciaérték felett van, több pihenés bizonyára jó szolgálatot tenne.

A vizsgálatot hamarosan Drace-en is elvégezték, és a droid ismét lágy hangon ismertette az összefoglaló szakvéleményét. Bármennyire bizalomgerjesztő hangszínt kapott a robot, kifejezetten komikus volt, hogy a tényszerű igazmondás mennyire tapintatlan.

– Mivel nem szerepelt az adatbázisainkban, új aktát nyitottam a hadnagy számára. Korához képest jó állapotban van, noha viszonylag magas a vörösvérsejtjeinek a száma, mely probléma tüneti kezelésére oxigénsátras kúra javasolt. Található továbbá némi érrendszeri meszesedés, de ilyen mértékben ez a munkavégzésben nem fogja zavarni, azaz szolgálatra alkalmas. Medikációként porcjavító készítmény szedése javasolt, melyet távozáskor birtokba is vehet.

Drace vigyorogva kelt fel az ágyról, és széles gesztus kíséretében adta át a helyét Shurynak. A lány egykedvűen feküdt oda. Örült volna, ha a paranoid sejtése bebizonyosodik, és mérget talált volna bennük a droid. Lett volna oka és alkalma elbeszélgetni a korvettkapitány bájos szárnysegédjével. Így azonban egyre valószínűbbé vált, hogy benne sem fognak találni semmit. Miközben a gyűrűk villódzva tapogatták végig a testét, az orvosdroid beszélni kezdett.

– Drace hadnagyhoz hasonlóan alacsony a vörösvérsejtszám. Továbbá nagyon magas a pulzusszáma, magas a vérnyomása, ráadásul hormonrendszeri zavarokat is észleltem. Legalább egy órás oxigénkezelést és hosszabb pihenőidőszakot javaslok sok fizikai aktivitással. Ön kimerült és stresszes, Mingwo hadnagy. Akut probléma is akad, ugyanis lokalizáltam egy parazitát a lábában. Van kifogása az ellen, hogy eltávolítsuk?

– Hol?

– A bal térde alatt. Ha figyelmesen megtekinti, szabad szemmel is látható. Egy aprócska fonálféreg fúródott az irhaszövetbe.

A lány felhúzta a lábán a nadrágot és meglepődve tapasztalta, hogy egy bőrpír folt közepén valóban látszik egy nagyon vékony, gubancos szálacska.

– Mióta van bennem?

– Egyedül van és nincs szaporodási ciklusban, még fejlődik. Legfeljebb egy hete.

Shury sóhajtott. Ixu San ajándéka.

– El lehet távolítani.

Az állatka eltávolítása két percet sem vett igénybe, a droid ujjaiból kiugró fecskendők, lézerszike és csipeszek hatékonysága megkérdőjelezhetetlen volt. Alig érzett valamit, mire egy tapasz feszült a lábán, a féreg pedig egy kis fiola folyadékban úszott. Aldo zászlós némileg belesápadt az operáció látványába, de hősiesen helyben maradt és nem szólt egy szót sem. Shury fintorgott. Miféle altiszt lehet az, aki nem bírja a vért? Harcot még biztosan nem látott.

– Gyorsan be fog gyógyulni. Ami pedig a testidegen anyagokat illeti, melyek keresését kiemelte, azt kell mondanom, hogy semmi nyomukat sem találtam.

Hamarosan a gyengélkedő előterében álltak, és Shury érezte, hogy már nem sok további elintéznivalót tud kitalálni, mielőtt szembenéz az igazsággal. Még egy időhúzásra alkalmas feladat akadt azonban a tarsolyában.

– Zászlós, kérem tekints bele a hátizsákomba! – fordult Aldóhoz, és a hátáról lekanyarított hátizsák száját szélesre nyitotta. A férfi belenézett. – Mit lát benne?

– Egy droid fejét – válaszolta meghökkenten Aldo.

– Nagyon jó! Ez a droid pillanatnyilag nem működik, azonban több mint valószínű, hogy a memóriabankjában olyan információk lapulnak, melyekre szükségem lenne a nyomozáshoz. Ennek fényében van-e módja annak, hogy reaktiváljuk? Úgy rendesen, tehát akár testet is adományozva neki, legalább ideiglenesen?

– Az aktiválás rendben volna, – vakarta meg Aldo az állát, – de ahhoz, hogy teste is legyen… Hát ahhoz magas szintű jóváhagyás kell! A korvettkapitánytól.

– Lehet, hogy félreértett. Nem azt kértem, hogy adjon nekem két raj TIE vadászt, amelyekkel harci küldetésre indulnék. Csupán szeretnék ezzel a droiddal beszélni úgy, hogy az közben járóképes, így a beszélgetés közben is tudjuk végezni a dolgunkat.

– Biztos vagyok benne, hadnagy, hogy nem lesz ezzel probléma. De akkor is értesítenem kell a kapitány urat.

Shury némi dühvel fújtatott, de végül bólintott. Természetesen tudta, hogy Aldo kijelentése teljesen értelmetlen, egy reguláris droid értéke jóval alacsonyabb volt annál, semhogy a helyi vezértiszt engedélye szükségeltessen bármilyen beavatkozással vele kapcsolatban. Egyértelmű volt, hogy Aldo parancsot kapott: mindenről tájékoztassa a malacpofát. A zászlós vezetésével el is indultak, miközben ő dolgozni kezdett a kézi adattábláján, és nemsokára biccentett. – Kaphat testet!

Végighaladtak a hangárszinten, keresztezve egy csapat pilóta útját, akik zéró gé repülőruhában vonultak el velük szemben sisakjaikkal a hónuk alatt. A koponyát formázó sisakok úgy sorjáztak a pilóták karjainak ölelésében, mintha legyőzött ellenségek fejét szorongatták volna hősiességük bizonyítékaként. Az egyik pilóta Shury után fordult, és alaposan megnézte magának a lányt, de egy társa karon ragadta és továbbrángatta. Shury megszokta már az efféle reakciókat. Általában előbb szúrták ki női mivoltát, és csak másodjára sikerült értelmezniük a vállapjait. A hírszerzői rangjel pedig a legtöbb esetben hatékony elrettentő erőnek bizonyult.

A körülöttük dolgozó katonák által viselt rangjelzések egyre sárgábbakká váltak, ahogy az állomás mélyebb szintjeire érkezve a karbantartási részlegek felé tartottak. Útjuk egy nagyobb szerelőcsarnokban ért a végéhez, melyben a laikus szem számára kaotikus rendetlenség uralkodott, de valójában felfedezhető volt egy élő és lélegző műszaki operáció rendszerbe szervezett nyüzsgése. Kábelek lógtak a mennyezetről és falakról, egy hatalmas polcrendszeren droidalkatrészek sorakoztak, konténer méretű hidraulikus gépek szabdalták fel a csarnokot kisebb területekre. Nem messze a bejárattól egy droid lábkábeleket vonszolva masírozott vakon a semmibe. Egy altiszt futott a megkergült félgép után és egy – Hé, hová mész, hékás? – felkiáltással utánakapott és visszafor-

dította. Bár Aldo zászlós megjelenése önmagában nem okozott valami nagy izgalmat, a teljes állomány figyelmen kívül hagyta a fiatal altisztet, a két hadnagy feltűnése már más megítélés alá esett. Shurynak többször is kellett tisztelgéseket viszonoznia, amint a karbantartó katonák kigúvadt szemekkel tapadtak az egyenruha mögé bújt idomaira. Végül egy, a támogató hadnemhez tartozó sárga rangjelű zászlós lépett eléjük, aki minden bizonnyal a szolgálatvezető volt. A férfi idősebb volt és borostás, mely egy megrovást érdemlő kihágás volt.

– Miben segíthetek önöknek? – kérdezte egy érthetetlenül elhadart bemutatkozás után.

– Egy droidot kell megszerelni – válaszolta Aldo. A szolgálatvezető cinikusan felhorkantott.

– Ki gondolt volna erre itt, a droidkarbantartás fellegvárában? Mikor hozzák a roncsot?

Shury nem tudta megállni, hogy némi gúnnyal el ne mosolyodjon. Odalépett a legközelebbi munkaasztalhoz, és nem túl finoman kiborította a zsákból Raul fejét. A koponyaszerű fej nagyot koppant és kongva gördült néhányat.

– Bánjanak vele nagyon óvatosan, mivel bizonyíték! Működőképessé kell válnia. Rá fognak jönni, hogy nem túl elegáns módon be volt üzemelve egy külső energiaforrásról, de az lemerült. Testet is akarok alá. Mennyi idő alatt fogják elvégezni a munkát? – nézett szigorúan a fickóra. Elővarázsolta azt az arcát és hangját, amikor a csinos pofija és formás teste nem pajzán gondolatokat vagy esztétikai gyönyört keltettek, hanem az autoritás érzetét és egészséges mértékű félelmet.

– Kábé négy óra múlva. A műszak… szolgálat végére biztosan végzünk.

– Rendben. Fel kell hívnom arra a figyelmüket, hogy a droiddal tilos beszélgetést folytatni üzemképességének elérése után is. Érthető? – kérdezte egy kőkemény és hideg tekintetű hírszerző tiszt, aki bár egy bájos lány testében jelent meg, semmiféle kétséget sem hagyott azzal kapcsolatban, hogy képes és hajlandó bármiféle engedetlenséget aránytalan mértékben megtorolni. A karbantartó zászlós nagyot nyelt és hevesen bólogatni kezdett.

– Értesítsék Aldo zászlóst, ha elkészültek! Kezdjenek hozzá!

– Igenis, hadnagy! – csapta össze a bokáját a férfi, megpördült és néhány másodperc múlva mintha már meg is feledkezett volna Shuryról. Utasítások és parancsok repkedtek, és a közelben dolgozók mindegyike egy pillanat alatt be lett vonva az újonnan kapott feladat elvégzésébe.

– Hagyjátok azt abba, másik melónk van! Kerítsetek azonnal egy RA–7 torzót!

– Hátul láttam egyet! RA–122–GHD-kóddal hozhatod is előre, egyelőre vételezd ki szóbeli parancsra!

– Főnök, kelleni fog egy v816-os csatlakozó is. Valami szar van beletömve a munkatárgy nyakába!

– Elindítottam egy visszaszámlálást 4 órától – fordult Aldo Shury felé.

– Pazar! – konstatálta Shury, amint elindult kifelé a csarnokból. Megacélozta magát, hogy ne láthassák milyen vihar dúl a lelkében. Nem tudta tovább húzni az elkerülhetetlen bekövetkeztét.

– Menjünk a kommunikációs központba! Húsbavágó információkat kell lekérnem a hálózaton keresztül.

Hangulatváltozás

Ismét nekiveselkedtek az embert próbáló feladatnak, hogy átvágjanak az állomás megannyi fedélzetén. A hatalmas gépészeti struktúra csúcsának irányába haladva váltogatták a folyosókat és turbólifteket. A kommunikációs központ egy, az állomás külső felszínéről kitüremkedő rücsök volt, melyről megannyi antenna meredt az űr vákuumába. Ez a moduláris tervezés miatt alakult így, hisz az antennák bárhol lehettek volna az állomás felszínén, akár átellenben is a bejövő jeleket feldolgozó emberek és droidok munkaterületéhez képest. Így azonban a hardver és az azt működtető személyzet irodái is egyszerre voltak

telepíthetők, jelentős költségmegtakarítást jelentve egy galaktikus méretű hadigépezet esetében.

A terem tele volt zsúfolva számítógépekkel és érezhetően szűkebbek voltak a folyosók, mint a legtöbb irányítóközpontban. Alig néhány ablak nyílt az űrre és azok is aprócskák voltak, az érkező adásokat nem szabad szemmel dekódolták. Rengeteg R osztályú droid dolgozott mindenfelé, becsatlakozva a számítógépek százainak hálózatába, legfeljebb egy tucat ember társaságában. A jövevények érkeztére néhányan megszakították a munkát, és Shurynak ismét egy sorozatnyi tisztelgéssel kellett szembenéznie.

Az egyik közeli terminálról egy tiszti rangjelzésű férfi lépett el és sietett eléjük. Kifejezetten jóképű volt, szőke haja hullámosan ragyogott, fakó szemei barátságosan viszonozták Shury gyanakvó pillantását. A lány azonnal tudta, hogy nagyon óvatosnak kell lennie. A tiszt a hírszerzés hadnagya volt, ugyanazt a rangjelzést viselte, amit Shury és Drace is.

– Aldo zászlós! Új arcokat látok, és nem is értesítettek! Micsoda váratlan meglepetés – vigyorgott a hírszerző. Áradt belőle a magabiztosság és a megfellebezhetetlen vidámság, nem is beszélve a Shury felé villantott minden tekintetben makulátlan és minden ízében professzionális mosolyának sármos tökéletességéről. Shury megborzongott. Ügyes volt a mosoly és tényleg nagyon jól állt a pasinak. Ilyen csinos pofihoz túlságosan is illett. Visszamosolygott a fickóra. Ugyanolyan mosollyal, ugyanolyan szélesre húzva a száját és enyhén megdöntve a fejét, ugyanúgy kidomborítva a mellkasát és a másikra borítva saját végtelenül barátságos és megnyerő lényének teljes varázsát. Bár a legtöbb embernek ez aligha tűnt volna fel, Shury azonban biztosan tudta, hogy a bájgúnár azonnal felismeri a markáns pofája elé tartott tükröt. Ez volt az adekvát válasz. A tiszt elkomorodott és hivatalos ábrázatot vett fel, bár szemében megmaradt a csintalan szikra. Egyetlen pillanat alatt váltott álarcot, kiszámítottan és hibátlanul.

– Olgen Pierce hadnagy vagyok, miben segíthetek önöknek ebben a kies és távoli, noha a maga módján nagyon is csodálatra méltó, adatvarázsló központban?

Shury úgy döntött, hogy szándékosan áthágja a szolgálati szabályzat hivatalos ügyben egymással első kontaktusba kerülő tisztek közötti kötelező információcseréjére vonatkozó pontját, és nem mutatkozik be. Nehogy elbízza magát a kolléga.

– Kérek egy azonnali és teljes sávú hozzáférést a holohálózathoz, természetesen kódoltat. Gamma titkosítással, privát helyiségben – válaszolta a lehető leghivatalosabb hangnemben és ehhez tartozó arccal. Kíváncsi volt, mit gondolhat a történtekről Aldo, ha egyáltalán feltűnt neki, hogy a két hírszerző tiszt miféle játékot játszik.

– Mi sem természetesebb – intett a házigazda, és odavezette Shuryt egy közeli ajtóhoz. Általános személyi kommunikációs szoba volt, azaz egy klotyóméretű lyuk, benne egy terminállal, egy székkel, meg egy R2-es egységgel, mely egy falba süllyedő félhenger alakú mélyedésben állt. Ez sem volt meglepő, segítségnyújtás végett volt ott olyan tisztek számára, akik nem voltak járatosak a kommunikációs terminálok használatában. Shury nem tartozott ezek közé. Egy kétszavas felszólító mondattal elzavarta a méltatlankodva csiripelő droidot. Az ajtó bezáródott, és szembe találta magát az embermagas konzollal. A valósággal. Nagyot sóhajtva ereszkedett a székre. Saját és mindenki más érdekében is forrón remélte, hogy jó híreket fog kapni. Az ujjai sebesen zongorázni kezdtek a billentyűzeten. Első körben hírszerző hadnagyi személy kódjával próbálkozott, és a keresési paraméterek betáplálása után alig néhány perccel érkezni is kezdtek az adatok. Megtudta, hogy a Sabel Torrs nevű személy a haditengerészet katonai rendőrségének a hadnagya, akinek az utolsó ismert szolgálati helye az Enforcer Six kódjelű rabszállító hajó, valamint legutolsó ismert pozíciója az Ixu rendszer volt. Az utolsó ismert státusza szolgálaton kívül. Egészségügyi okokból. Shury szíve összeszorult. Remegő ujjakkal gépelte be az Omega Q-pozíciójához tartozó alezredesi kódját, és forrón remélte, hogy ha Drace hasonló erősségűnek tippelt kódja elégséges volt arra, hogy civil hajóval elhagyhassanak egy blokád alá vont égitestet, akkor egy nem túl magas rangú tiszt valóságos állapotáról is fellebbentheti a fátylat.

Az első befutó információcsomag az Enforcer Six megsemmisüléséről szóló bejegyzés volt. A hajó katasztrófáját egyelőre ismeretlen okokra vezette vissza a jelentés, melyet a rendszerben szolgáló korvett kommunikációs tisztje készített. Az okok kiderítésére indított nyomozás folyamatban volt, csakúgy, mint a túlélők utáni keresés, melyet egy felszíni mentőakcióban realizáltak. Az Ixu San nevű hold körül teljes űrzárlatot rendeltek el, melyet egy rövid felsorolás szerinti erőkkel tartottak fent, a blokádért a korvett kapitánya volt a felelős. A rabszállító legénységlistája is hamarosan megérkezett, rengeteg elhunytnak minősített névvel, köztük Shury Mingwo hadnagy nevének feltüntetésével is. Az pozitívan hatott, hogy hadnagyként, nem pedig közlegényként hivatkoztak rá, mivel azonban meggyőződése szerint életben volt, a lánynak erős kétségei támadtak azzal kapcsolatban, vajon mennyire lesznek megbízhatók a további információk. Sabel mint eltűnt legénységi tag szerepelt ezen a listán, azonban hamarosan befutottak a felszíni jelentések is, és Shury szíve nagyot dobbant. Egy mintegy tíz órával korábban keltezett jelentés szerint Sabel Torrs hadnagy Ixu Moon Cityben, az ottani mobil birodalmi helyőrség gyengélkedőjén kezelés alatt állt, második napja lebegve egy baktatartályban. Sabel életben volt! Orvosi adatokat is talált, melyek megerősítették, hogy a nő túl volt az életveszélyen, igaz az egyik karját tőből le kellett amputálni. Shury nagyot sóhajtott, majd rázkódni kezdett a válla. Nem tudta visszatartani a torkát facsaró érzéssel kezdődő bőgést, bár könnyet egyáltalán nem hullatott. Az érzéseit nem tarthatta örökké kordában, de a teste fölött azért rendszerint közel teljes kontrollt gyakorolt. Ugyan nem volt sminkje, ami elmosódhatott volna, de duzzadt szemeket és kipirosodott arcot sem szeretett volna villantani. Kezdetben előre görnyedve, majd a fejét hátra dobva szűkölt néhányat. Ahogy a megkönnyebbülés egyre erősödő hullámai újra át- meg átcsaptak rajta, úgy húzódott egyre szélesebb vigyorra a szája. Az egész teste tovább reszketett, sírás helyett immáron boldog, teljesen hangtalan kacajtól.

Perceknek kellett eltelnie ahhoz, hogy az őt megrohanó érzéseket kellőképpen megregulázza, és vissza tudjon térni a jelentés olvasásá-

hoz. A szűkszavú orvosi jelentés a jövőre nézve egy kibervégtag beültetését javasolta és az erre vonatkozó döntést nagyjából két héttel későbbre projektálta. Shurynak tetszett a gondolat, hiszen egy valamire való kibervégtag esztétikai szempontból kifogástalan is lehetett, egyúttal akár fel is turbózhatták ujjvégekből előugró lézerszikékkel és pengékkel, melyek Sabelnél kifejezetten kívánatos fejlesztéseknek tűntek. Hasonló esetekben valóban egy protézis beültetése volt az általános eljárás, mely ugyan igen drága beavatkozásnak számított, az ára mégis elhanyagolhatónak bizonyult egy tiszt kiképzési költségeihez képest. Általában csak abban az esetben tagadták meg a sereg kontójára történő beültetést, ha a kérdéses tiszt a sérülése vagy a sérülés elszenvedésének körülményei hatására pszichológiailag alkalmatlanná vált volna feladata ellátásra és ezért leszerelték volna. Shury biztos volt benne, hogy Sabellel nem ez lesz a helyzet. Boldogan zárta el a csatornát és végezte el az utólagos nyomkövetést megnehezítő rutin kódolási feladatokat, majd ellazulva lépett ki a fülkéből. Szinte a föld felett járva indult el a kommunikációs központ kijárata felé, útközben őszintén barátságos mosolyt villantva mind Pierce mind Drace felé. Leplezhette volna a zenitre érő jókedvét, de nem volt hozzá kedve. Legalább átmenetileg boldognak akart látszani, ki akarta élvezni a felszabadító érzést.

– Jó hírek, hadnagy? – kérdezte Pierce.

– Attól függ, mihez képest – vonta meg a vállát Shury. Arra aztán várhatott Pierce, hogy bármit is kiszed belőle! Bizonyára le fogja követni Shury tényked̈ését, és ha elég kitartó, hozzá is fog férni a lány által megtekintett jelentésekhez. Legalábbis azokhoz, amelyekhez hozzáférhet, mint egyszeri hírszerzési hadnagyocska. Azokból pedig nem fog tudni olyan következtetést levonni, ami bármilyen formában kompromittálná Shuryt. Az ugyan ki fog derülni, hogy ő maga is rajta volt a megsemmisült hajón, de ezt mostanra már a korvettkapitánynak is illene tudnia. Shury erősen kétségesnek tartotta, hogy legyen olyan személy ezen az állomáson, akinek hozzáférése lenne azon szintű adatokhoz, melyeket ő az imént megtekintett. Ha mégis, akkor kideríthették volna, hogy érdeklődött egy sérült katonai rendőr állapota

iránt. Történt már nagyobb függelemsértés is a világon. Ez esetben a lebukás abban rejlhetett, hogy a rangjához képest magasabb jogosultságot igénylő információkat is képes volt megtekinteni, csakhogy a történet szerint ő éppen a kérdéses ügyben nyomozott, márpedig a feladat ellátáshoz szükséges magasabb rendű hozzáférések ideiglenes biztosítása létező intézmény volt a hírszerzésen belül.

– Úgy viselkedik, mint aki jó hírt kapott – ütötte volna még a vasat Pierce, de a lány lekicsinylő pillantása a tudtára adta, hogy felesleges erőltetnie a dolgot. Témát váltott inkább. – Feltételezhetem, hogy hosszabb ideig maradnak?

– Szinte biztos, hogy nem – söpörte le az újabb próbálkozást Shury egy egyenes döféssel.

– Ebben az esetben úgy illik, hogy szolgálatunk leteltével meghívjam önöket egy italra és egy beszélgetésre a tiszti kantinba – tette meg utolsó tétjét Pierce. Miért is ne próbálkozott volna meg vele? Ha valóban nem szóltak neki, és Shuryék érkezése meglepetésként érte, akkor a fickó kifejezetten kétségbeesett lehetett, hogy megtudhassa, mi történik az állomásán. Ha eljátszotta a meglepetést, akkor pedig ki lett neki adva malacpofa által, hogy tudjon meg minél többet az érkezőkről. Mindkét esetben muszáj volt kötetlen és privát beszélgetésbe bonyolódnia velük. Normális körülmények között Shuryt ez nem hatotta volna meg, és belekényszerítette volna Pierce-t egy jóval nyíltabb színvallásba. Egy visszautasítás után a férfi kénytelen lett volna akár a szállásán is felkeresni őt, és könyörögni neki, hogy beszéljen vele. Csakhogy Shury azt vette észre magán, hogy a szokásos játékok és taktikai megfontolások valamiképpen érdektelenné váltak. Sabel élt. Kit érdekelt Drace idióta nyomozása és egy felrobbant hajó szabotőreinek a kiléte? Vadásztak rá persze, de az nem személyes volt. Greejatus tanácsos szélesebb kompániájának tagjaként került célkeresztbe, és erőteljesen megkérdőjeleződött benne az, hogy akar-e ezzel az egésszel foglalkozni. Érdekes felismerés volt, hogy a hűségének megingásával párhuzamosan a profikra olyannyira jellemző munkakedve is elillanni látszott. Úgy döntött, hogy még nem fog dönteni.

– Köszönjük a meghívást, Pierce hadnagy. Drace hadnagy, mi a véleménye?

– Egy ital mindig jólesik – reflektált Drace egy vagány vigyor kíséretében, melyet a pia említése hívott az arcára.

– Rendben. Elfogadjuk a meghívást. Majd értesítsen minket Aldo zászlóson keresztül, ha véget ér a szolgálata – biccentett Shury.

– Már nincsen sok hátra. Egy bő óra. Addig is, további kellemes időtöltést!

– Viszlát – indult el kifelé a lány. Nem érezte szükségét jelezni, hogy úgy döntött, egy óra múlva ők még bőven szolgálatban lesznek.

Nyomozati dögunalom

A zászlós segítségével kerestek egy közeli üres eligazítótermet, melyet kineveztek ideiglenes irodának és betelepedtek. A Drace barátságos hangnemben előadott, de ügyesen irányított kérdéseinek ellenállni képtelen Aldo mesélni kezdett a rendszerről és az abban található két állomásról, leginkább a roncstelepnek tűnő civil űrplatformról.

– A saját adatbázisainkban egy szép hosszú karaktersorozattal azonosítjuk, de amúgy Forge a neve, még a mieink is így nevezik. Egy multifunkciós hely, mindenféle javítási munkákat végeznek ott, ellátást is biztosítanak civil hajóknak. Elég nagy távolságon belül az egyetlen ismert publikusan is elérhető hely, akinek errefelé vezet az útja szinte biztosan megáll készleteket feltölteni, meg ki tudja még, mi mindent művelni – köhintett egyet a zászlós, mint aki rájött, hogy olyan témát hozott fel, melyet valójában nem akar mélyebben feltárni. Csakhogy már elkésett.

– Ne mondja! Miket csinálnak még ott? – csapott le a lehetőségre Drace, miközben ártatlanul vigyorgott és durván szabályszegő módon feldobta a lábait a mellette lévő székre.

– Biztos tudja… – habozott Aldo és úgy ugráltak a szemei, mint aki menekülőutat keres. Shury úgy döntött, hogy egy ijedten szaladgáló altiszt kellemetlen látvány lenne, és ezt megelőzendő, bizalmasan a férfi karjára tette a kezét. Az ránézett egy pillanatra, majd kissé megnyugodva megint a szemöldökét várakozóan felhúzó Drace irányába fordult.

– Néha tisztek, meg altisztek is, átugranak a kimenőjükre. Valamennyire érthető, minden más túl messze van, az ember vagy a Forge-on tölti el a kimenőjét vagy marad az állomáson. És ahogy hallom, azt szokták csinálni, amit katonák sokszor tesznek kimenőn, civil környezetben. Értik, ugye? Azt meg kell azonban jegyeznem, hogy csak hallottam ezekről a dolgokról, én magam sosem jártam ott, és legkevésbé sem tekintem tiszthez méltó helynek!

– Nagyon helyes! – bólogatott egyetértőleg Drace.

– Amikor komp indul odaátra, általában többen is vannak rajta. Felettesi jóváhagyással ez teljesen szabályos, de hallottam már a szégyenjárat kifejezést is, persze sosem hangosan. Senki sem akar nyíltan belekötni a kiránduló tisztekbe.

– Vissza a munkához – ragadta magához a szót Shury. – Az a dolgunk, hogy kiderítsük, valaki hozzáférhetett-e az Enforcer Sixhez, amíg az az állomáson tartózkodott négy nappal ezelőtt. Tudjuk-e, hogy mi történt a hajó itt tartózkodása alatt, és hogy ez pontosan hogyan, hol, illetve mennyi idő alatt zajlott le.

– A legcélszerűbb talán az lenne, ha megnéznénk a dokkolási naplókat és egyéb feljegyzéseket – lamentált Aldo, aki kérés nélkül is azonnal pötyögni kezdett az adattábláján. Shury a képernyőre csúsztatta a kézfejét, megakadályozva Aldót az adatböngészésbe való túlzott belefeledkezésbe. A vörös lakk már pattogzott a körmeiről, felfedve maga alatt a lenövőben lévő feketét. A lány beharapta az ajkát. Ezzel hamarosan kezdenie kell valamit.

– Zászlós, engem az irreguláris dolgok érdekelnek, nem a naplók. Olyan történések, melyek nem illenek bele bármilyen okból egy békés hétköznap átlagos eseményeibe. Akár az egész állomáson, de elsősorban az itt dokkoló hajóval kapcsolatban – fejtette ki lassan és érthető-

en, majd, amikor Aldo sűrűn bólogatni kezdett, kegyesen visszahúzta a kezét. A másik azonnal nekiállt dolgozni.

– Itt is van! – jelentette fél perc múlva. – Minden rendben volt és minden szabályosan alakult. A hajó feltöltést kért sztenderd határidőn belül, nem volt sietős az útjuk. Ez egy szimpla szolgálati időre való munka, mintegy nyolc óra, és rendben le is zajlott az egész. Tizenkettő egy tucat, jelenleg is több ilyen feltöltést végeznek a műszakiak.

– Terjessze ki a keresést időben és térben! Keressen oda nem illő, vagy meglepő eseményeket. Kik férhettek hozzá a hajóhoz, volt-e bármilyen szokatlan kérés a részükről, nem történt-e váratlan, rövid áramszünet, nem volt-e vakriasztás, mintha egy szenzor idegen hajót érzékelt volna? Bármi, ami akkoriban történt és említésre méltó! – adta ki a lány az utasítást, majd ahogy Aldo megint belevetette magát a négy nappal korábbi feljegyzések előhívásába, Shury magához intette Drace-t és kiléptek a folyosóra, Aldo hallótávolságán kívülre.

– Rohadtul nincs kedvem az egészhez – nyafogta egy misztikus kémelhárító kémhez képest nagyon is amatőrnek tűnő módon. – Kihallgatni az összes technikust, átnézni az összes droid memóriáját, fel-alá sétálgatni, hátha kiszúr az ember valamit négy nap távlatából. Bár ez a hivatalosan oktatott út, de vesszek meg, ha belevágok. Drace megvakarta az állát, Shury csendesen határozott kirohanása láthatóan meglepte. Kísérletet tett arra, hogy visszaterelje a lányt a helyes cselekedet irányába.

– Biztosak lehetünk benne, hogy nem Karkoonon, hanem itt történt a hajó szabotálása. Az alatt a nyolc óra alatt. Körül kell szimatolni, mert valakinek itt köze van a dologhoz! Sok alulfizetett katona van, aki kellő ellentételezésért belemegy valami hülyeségbe, amiről lehet, nem is tudja, hogy mit fog okozni. Ha meg már kiderült, hogy mi lett a hajóval, most rettegve lapít. Shury megrázta a fejét.

– Ezen az állomáson ötezer ember dolgozik. És te is tudod, mi megy egy hangárban. Őrült sürgés-forgás. Aligha tűnik fel egy oda nem való katona, pláne, ha megfelelő ruciban van.

– Sokan akkor is szolgálatban voltak és tuti alibijük lehet.

– Akkor már csak kettőezer maradt, aki éppen pihenőn volt, vagy olyan beosztást látott el, ahonnan sutyiban le tudott lépni. Beljebb is vagyunk!

– Kizárhatjuk a nagyon kirívókat, például akiknek nagyon magas a beosztása meg a rangja.

– Kurva jó. Már csak ezerkilencszázötven.

– Megtalálni egy tűt nem könnyű, de nem is lehetetlen.

– Hát, ha én tűt keresnék a szénakazalban, akkor nem nekiállnék egyenként kiválogatni a szalmaszálakat, hanem fognék egy jó nagy mágnest, és megvárnám, amíg a tű a kezembe ugrik.

Drace figyelmen kívül hagyta a lány megjegyzését, megerősítve Shuryban azt az egyre erősödő képet, hogy szerencsétlen korai demenciával küzd. Ennek erős jeleit mutatta már az első nagy beszélgetésük alkalmával is, most pedig látványosan ignorálta a klasszikus nyomkövetési metodikánál Shury szerint jóval elegánsabb, hatékonyabb, szórakoztatóbb és pihentetőbb, csalival csapdázó ötletet.

– Biztos vagyok benne, hogy a hajón történt robbanás nem holmi hődetonátor volt, hanem valami jóval szofisztikáltabb eszköz, melynek a telepítése komoly szakértelmet igényelhetett. Tudjuk szűkíteni a kört, ha kiderítjük, hogy kinek lehet ennyire magas szintű robbantási szakértelme. Az eszköz káros interferenciába keveredett az általam bejuttatott kütyüvel. Az viszont a hiperhajtómű energiaellátására volt kötve, tehát ez a cucc is ott hatott. Olyan embert kell keresni, aki éppen úgy ért a robbanószerekhez mint a hiperhajtóművekhez és a hajóelektronikához.

Shury megdörzsölte a halántékát. Fájni kezdett a feje, és ezerszer szórakoztatóbb dolgokat is el tudott volna képzelni, mint hogy azon agyaljon, hogy egy feltételezett mérnök miként szabotálhatott meg egy technikusok meg droidok által körbezsongott hajót egy feltételezett eszközzel. Szerencséjére a falba siklott az eligazítóterem ajtaja, és egy izgatott Aldo jelent meg a nyílásban.

– Találtam valamit!

Mindketten követték a zászlóst, aki láthatóan alig várta, hogy elmondhassa a híreket. Az asztalra dobta az adattábláját és ide-oda topogva magyarázni kezdett.

– A hajót egyetlen szolgálatnyi technikus látta el, egy tucat fickó, akik általában együtt dolgoznak, ez így hatékonyabb. Viszont, és köszönöm a tippet, két irregularitás is történt akkoriban! Az egyik az volt, hogy kevéssel az Enforcer Six távozása után elszabadult egy tárolókonténer, és a szolgálat minden tagja kórházba került. Szokványos hangárbalesetnek van feltüntetve, nem is szúrt volna szemet, ha nem éppen arról a hangárról és arról a hajóról lenne szó.

– Halottak?

– Nincsenek. A teljes technikusi szakasz a gyengélkedőn van, néhány napon belül alighanem visszahelyezik őket szolgálatba.

Shury hitetlenkedve rázta meg a fejét. Ami ezen az állomáson történt, az a dilettantizmus magasiskolája volt. Vajon miféle hiperintelligens konténer lehetett az, ami úgy szabadult el, hogy minden embert megsebesített a teremben, de még véletlenül sem lapította egyik barmot sem palacsintává?

– És mi lenne a másik furcsaság? – kérdezte a lány negédesen. Lelki szemei előtt megjelent egy nagyobbacska zsilipkapu, amelyben helyi tiszthelyettesek, altisztek és tisztek zsúfolódnak össze halálra vált rettegéssel verve a falakat, midőn egy könyörületes kéz megnyomja a nagy gombot és az összes hanyag nyomorult kiröppen az űr fagyos vákuumába. Elégedetten elmosolyodott. Ezeknek a szerencsétleneknek, aki hagyták, hogy ilyesmi történjen, nem járt a túlságosan is komfortos főbelövés.

– Szóval, azt tudni kell, hogy a hangárszemélyzetünk némileg alulméretezett. Számos hivatalos kérvényt nyújtott már be a korvettkapitány, de ígéreteken kívül eddig érdemi erősítés nem érkezett. Ezen okból kifolyólag ez a baleset önmagában nem lenne kirívó eset. Hosszú ideje – persze szabálytalan módon – a pihenőidők nem kerülnek rendesen kiadásra. Sok a dupla szolgálat, hisz a feltöltési szintidőket tartani kell, egymást segítgetik a csapatok, akár úgy is, hogy egy időben két szakasz is teljesít egy hangárban szolgálatot. Az embereink sokkal

többet dolgoznak, mint amennyit szabadna, és ez esetleg kozmetikázott statisztikákhoz vezet – magyarázta Aldo, és láthatóan nagyon kellemetlenül érintette, hogy erről neki kellett beszámolnia. Segítséget nem kapott, csak érdeklődő tekinteteket, melyek folytatásra ösztökélték egy-egy igen furcsa mosoly formájában. A zászlós megköszörülte a torkát.

– Találtam egy szakaszt, mármint a feljegyzésekben, mely teljesen lehetetlen módon egyszerre két helyen is szolgálatban volt akkor, amikor itt járt az a hajó. Egyfelől végezték a saját dolgukat, és egyúttal a később kórházba kerülő szakasszal is együtt dolgoztak. Persze nem hivatalosan, de erre utalnak az adattöredékek.

– Indulás abba a gyengélkedőbe! – adta ki az utasítást Shury, és elsőként masírozott ki az ajtón. Drace és Aldo futólépésben tudták csak utolérni. A látszattal ellentétben Shuryt nem kapta el a hév, csak gyorsan túl szeretett volna lenni ezen az idétlen nyomozáson. Aldo átvette a vezetést, és hamarosan megérkeztek egy egészségügyi körletbe, melyben több nagyobbacska kórterem szolgálta az intenzív ellátást nem igénylő sérültek pihentető gyógyulását. A zászlós rendszeresen konzultálva az adattáblájával az egyik kórterembe vezette őket, ahol meglepett arccal bámultak az érkezőkre a pizsamába öltözött, baktatapaszokkal teleplakátolt férfiak. Egyikük sem volt különösebben nagy, vagy túl izmos, Shury akkor is megmondta volna róluk, hogy valamely kisegítő hadnemhez tartoznak, ha véletlenül tévedt volna errefelé. A hadnagyi rangjelzések itt is gyorsan respektet teremtettek számukra, és a két összetolt asztal körül tömörülő, az asztalon folyó kártyacsatát nagy lelkesedéssel követő technikusok úgy rebbentek szét, mintha valaki egy gránátot vágott volna közéjük.

– Maradjanak a helyükön és ne mozduljanak! – parancsolta Shury jéghideg hangon. Nem volt kérdés, hogy most azon pillanatok egyike fog következni, amikor a rangja jelentette hatalmát maradéktalanul ki fogja használni. A riadtan megdermedő katonák ijedten néztek a szép arcú hírszerzőre, aki lassan végigsétált közöttük, és engedélyt sem kérve odahajolt az arcukhoz, karjukhoz, mellkasukhoz, megvizsgálva a már tapasz nélkül gyógyuló varakat és zúzódásokat. Bár Shury

nem orvos volt, de a harctéri felcserkedés régi emlékei könnyedén tolultak fel. Miközben a kórteremben síri csend uralkodott, három férfit vizsgált meg alaposabban, majd visszasétált a bejárathoz, és sokat sejtetően nézett Drace arcára. Hirtelen megpördült és a kezében már ott is volt a kézifegyvere, melyet a legsűrűbben álló technikusok irányába fordított. Néhány fickóból fájdalmas nyögés szakadt fel.

– Aldo zászlós! Azonnal értesítse a katonai rendőrséget és vegyék őrizetbe ennek a szakasznak minden tagját. Ellenük egyelőre az a vád, hogy előre megfontolt és egyelőre ismeretlen szándéktól vezérelve hamis jelentést adtak le, és letagadták, hogy sérüléseiket közelharcban, nem pedig balesetben szenvedték el. Mivel alighanem anyagi kár is keletkezett a baleset megrendezésekor, azért is biztosan felelni fognak. Sokkal fontosabb azonban, hogy tartóztassák le annak a másik technikusi szakasznak is minden tagját, amely ezeknek a munkáját végezte, miközben a jelenlévő urak már közel egy napja itt heverésztek. Vessék börtönbe azt a szakaszt, melynek egy vagy több tagja közvetlenül felelős egy birodalmi hadihajó pusztulásáért és több tucat bajtársunk haláláért! – pattogtak a lány kemény szavai, de beszéd közben le nem vette volna a szemét a halálra vált tengerészekről. Látta a szemekben, hogy azoknak most esett le, hogy mibe is keveredtek.

– Úgy szeretném, ha volna köztetek olyan, ti rohadt árulók, aki megpróbál menekülni – dorombolta a lány és kéjesen elmosolyodott. Tudta, hogy a többség számára ez félelmetesebb bármilyen egyéb gesztusnál, de az sem volt lehetetlen, hogy lesz, akit felbátorít. Márpedig Shury éppen abban a fajta érzelmi szuperpozícióban volt, amikor Sabel miatt repülni tudott volna a boldogságtól, miközben végtelenül dühítette, hogy itt kellett bohóckodnia egy rakás értelmi fogyatékos hajófényezővel ahelyett, hogy a saját dolgával törődhetett volna. És ilyen állapotban a lányban fellángolt a vérszomj. Készen állt rá, hogy tüzeljen. Akárhányszor.

Kényelmetlen igazság

A szeme sarkából látta, hogy Drace is előkapta a fegyverét és a pizsamás deszantra fogta, miközben Aldo a parancsnak megfelelően azonnal hívni kezdte a rendészetet. Az összevert csordából egyik technikusnak sem fűlt a foga ahhoz, hogy próbára tegye a gyilkos tekintetű nő türelmét, és nemhogy nem próbáltak meg rátámadni vagy kitörni, de egytől egyik odafagytak a padlóhoz, és ijedt tekintettel bámultak. A levegő szinte remegett a feszültségtől. A teljes csendet csak Aldo hangja törte meg, ahogy a zászlós először az előttük reszkető, majd a bűntény idején az őket helyettesítő szolgálatnak beolvasta a teljes névsorát, kifejezetten kiemelve, hogy azonnali letartóztatást és börtönbe továbbítást kér. Hamarosan megérkeztek a véderősök egy fekete egyenruhás katonai rendőr és egy fél szakasznyi rohamosztagos képében, akik gyorsan és gyakorlatilag egy szó elhangzása nélkül rabosították a technikusokat. Tégla formájú bilincsek kattantak magukba zárva az őrizetesek kezeit. Azt a néhány szerencsétlent, akik még mindig járóképtelen állapotban voltak, repulzoros székekbe emelve távolították el a gyengélkedőről. Shury kritikus tekintettel kísérte a letartóztatás egész folyamatát, de mindent szakszerűnek és szabályosnak talált. Kissé ellazulva tette el a fegyverét.

– Logikai alapon az igazi elkövető vagy elkövetők nagy valószínűséggel a másik szolgálat állományában voltak, mivel ezek biztosan nem dolgozhattak akkor ilyen állapotban. Amíg elérünk a fogdához, tartsa a kapcsolatot a rendőrséggel, hogy hogyan halad a másik csoportos letartóztatás és van-e valami bonyodalom! – adta ki Shury a parancsot, majd mindhárman elindultak az állomás központi börtönblokkjának az irányába. Egyidőben ennyi őrizetesnek csak ott jutott hely.

– Rendben lezajlott a letartóztatás, különösen mivel a szolgálat minden tagja éppen pihenőidejét töltötte a szállásukon. A jelentés szerint egy technikust nem találtak az ágyában, rá kiadták a körözést – jelentette útközben Aldo. – Hamarosan meglesz.

– És ha nem?

– Semmi jele annak, hogy elhagyta volna az állomást. Márpedig, ha itt van, akkor megtaláljuk – jelentette ki magabiztosan és egyúttal nagyon naivan a zászlós. Shury bízva abban, hogy embervadászat ürügyén megúszhatja a két szolgálatnyi pizsamás katona kihallgatását, további adatokat kért Aldótól. A hiányzó tengerész ugyan elektronikával foglalkozott, de nem volt mérnök, és semmi sem utalt az aktájában arra, hogy értett volna azokhoz a trükkökhöz, melyeket Drace valószínűsített.

A központi rendészeti blokk egy megerősített terület volt az állomás szívében, melyet egy hatalmas, zsiliprendszerű kapu szeparált el. A bejárathoz legközelebbi szekció volt a börtön irányítóközpontja, itt voltak a kihallgató- és eligazítószobák, a smasszerdroidok töltőállomásai és az őrök pihenőszobái is. Az őrizetesekkel teli szekció valamivel beljebb kezdődött. Birodalmi szabvány szerint egy központi helyiségből kerékküllő geometria szerint nyíltak sorban azok a folyosók, melyekről a cellák is leágaztak, mint aprócska rügyek a tavaszi vesszőn.

A központi helyiségben két rendészeti tiszt és egy tucatnyi véderős rohamosztagos társaságában Olgen Pierce várt rájuk, örök barátságos vigyorával az arcán. Shury elképzelte, hogy egy jól célzott, térddel kivitelezett rúgást kísérő gyomorforgató reccsenést követően hogyan torzulna el az a mélyen megnyerő mosoly, miközben a fickó az összezúzott heréit markolászná. A kép megmelengette a lelkét, így nem esett nehezére egy ugyanolyan vidám mosollyal viszonozni Pierce gesztusát. A helyi hírszerző teátrális mozdulattal az egyik közeli kihallgatószoba felé intett, mintegy invitáció gyanánt. A nyitott ajtón át látták, hogy egy széles asztal és több szék állt a helyiségben.

– Nincs sok időnk – jelezte Shury Pierce számára, hogy ennél valamivel több pitizésre volt szükség, ha tájékozódni szeretett volna.

– Látom, nem pazarolták az idejüket – bókolt finoman Pierce, és barátságos vigyora bűnbánó áhítatba fordult. Sajnos ez is jól állt a rohadéknak. – Bár ígértem egy italt, úgy tűnik, az események hatására a szolgálatomat megduplázták, és egy darabig nem lesz módom beváltani az ígéretemet. Ez van, ha váratlan események történnek az ál-

lomáson. Pár szót muszáj váltanunk – közvetítette neheztelését, erősítette meg korábbi ígéretét és könyörgött egy kis felvilágosításért a férfi. Shury nagyot sóhajtott. Tényleg kellett volna az a térdrúgás.

– Csak egy párat.

Pierce beterelte őket a kihallgatóba, a belépni készülő Aldót azonban egy intéssel megállította.

– Kérem, zászlós, hármasban beszélgetnék a kollégákkal, ígérem nem fog sokáig tartani – szorította össze a száját Pierce mély bánatában, legalább annyira Shuryéknak címezve a mondatot, mint Aldónak. Az ajtó halk szisszenéssel zárult be mögöttük. Pierce hanyagul az egyik székbe vetette magát.

– Az a helyzet, hogy tizenhat ember került hirtelen őrizetbe a nyomozásuk részeként, az állomás egyik elsődleges funkcióját ellátó állományból. A hajóellátó technikusok hadra fogható létszáma egy érzékeny terület, nem tudtam megtenni, hogy ne vonódjak be. Tudjátok ti is, hogy működik ez – eresztett meg egy haverkodós mosolyt Drace felé is.

– Lenne egy javaslatom, hogy minél gyorsabban átpörgethessük a dolgokat. Szeretnék besegíteni a kihallgatásokba. Gyorsabban végzünk és a végén megosztanánk, amit találtunk. Nekem mindegy, mely őrizetesek jutnak rám.

Pierce kérdően nézett rájuk, és bár nem látszott rajta, Shury pontosan tudta, hogy nagyon aggódik. Nem engedhette meg magának, hogy a kakasdombján olyan dolgok történjenek, melyekről nem tudott, vagy amelyeket nem értett. Éppen most csúszott ki a kezéből a kontroll, és tekintve, hogy az ő vigyázó szemeinek vakfoltjában nem is olyan régen botrányértékű szabotázst követtek el, szegény nagyon is kellemetlen helyzetbe került. Ugyanis Shury biztosra vette, hogy Pierce mostanra tudott az Enforcer Six megsemmisüléséről. Kármentés zajlott. Shury pedig szerette, amikor hatalmat formálhatott jólértesültségéből, vagy éppen módjában állt mások könyörgését fogadni és szabadon dönteni a kérések teljesítéséről. A lány nagyon is jól értette a hatalom természetét és annak az eredetét. Bár még nem látta át a baj valódi mértékét, de Pierce félt, hogy a karrierje derékba tör-

het, és Shury volt az a bábu a játéktéren, akinek a leginkább módjában állt elhárítani a veszélyt, mely Pierce-t fenyegette. Sokkal többet tudott, mint a férfi, és módjában állt Pierce-t akár kompromittálni, akár felmenteni. Függetlenül az igazságtól. Ez volt az a játék, amely keresztül-kasul átszőtte a Birodalom valamennyi szintjét és szervezetét. A Császár akaratából. Erről Shury mostanra teljes bizonyosságot szerzett.

– Legyen így – bólintott egy hosszabb hatásszünet végén. A képzeletbeli elszámolótábla tartozik oszlopában egy vastag tintával írott bejegyzés született Pierce neve alatt. A férfi ugyan követelhette volna a nyomozásba való bevonását az állomás biztonságára hivatkozva, de mivel erre nem volt szükség, bízhatott abban, hogy Shury kooperatív attitűdje akkor is ki fog tartani, ha Pierce-re nézve kényelmetlen részletek derülnének ki.

– Remek! – örvendezett a férfi és láthatóan kissé megnyugodott, bár eddig sem tűnt idegesnek, még ha Shury át is látott a szitán.

– Gyorsan elintézzük az ügyet, aztán sort keríthetünk arra az italra. Maradjatok csak itt, én majd átfáradok egy másik kihallgatóterembe – iparkodott elkezdeni azokat a kihallgatásokat, melyektől információt remélt. Nem kellett eligazítani, biztosan hozzáfért Aldo adatlekérdezéseihez és mostanra ő is összerakta a képet. Felrobbant hajó, melyet nem sokkal korábban az ő állomásán olyan szolgálatok töltöttek fel, melyek közül az egyik két helyen tartózkodott abban az időben, míg a másik az utolsó emberig kórházba került, nem sokkal a hajóellátás után. Túl sok volt az anomália, melyek egyetlen origó körül örvénylettek.

– Tiéd lesz az a nyolc, akit személyesen én tartóztattam le, mi foglalkozunk a másik bandával – fejezte be a lapok leosztását a lány. Pierce egy Shurynak címzett csábító mosolyt követően vonult ki, odakint még teljesen szabálytalanul megveregette Aldo vállát is.

– Ígértem zászlós, hogy nem fog sokáig tartani.

Shury magához intette a fiatal altisztet.

– Megtalálták már?

– Keresik. Még csak rövid idő telt el, de az egész állomáson érvényben van a körözés.

– Drace, gondolom nem okoz megoldhatatlan problémát, ha neked kell kikérdezni a delikvenseket.

– Semmi gond, megoldom. Jó vadászatot!

Shury egy órán át volt távol, de izgalmas embervadászat helyett, melynek során egy szabotőr kémet fogtak volna el, csupán annyi történt, hogy az egyik keresőcsapathoz csatlakozva bejárt néhány fedélzetet. A technikust végül az egyik vadászpilótanő kabinjából cipelték elő alsónadrágban, ahol teljesen szabályzatellenesen tartózkodott, tekintve, hogy nem szabad-, hanem pihenőidő során kefélgette a szeretőjét. A fickó izmos volt és jóképű, Shury megértette, hogy miért vállalt vele kockázatot a pilóta csaj. Mire visszatért Drace-hez, az éppen végzett egy újabb gyanúsított kihallgatásával. A megbilincselt és láthatóan halálra rémült férfit Shury orra előtt kísérték vissza a cellák irányába. A lány becsusszant a záródó ajtón, Drace kérdő tekintetére pedig csak egy nemtörődöm fejrázással válaszolt.

Mint kiderült, itt sem sikerült semmi érdemlegeset kideríteni, kivéve azt, hogy az eddig megdolgozott két technikus egyike sem értette, mi történik vele, és egyöntetűen megerősítették, hogy egyáltalán nem jártak Gozanti típusú hajó közelében az elmúlt hetekben. Shury bár nem tartotta túl sokra Drace-t, abban biztos volt, hogy ezekből a szerencsétlenekből ki tudta volna szedni az igazságot.

– Egyre gyanúsabb ez az egész. Azt gondolom, hogy magasabb szinten kell keresnünk a rosszalkodókat – foglalta össze a meglátásait Drace a beszámolója végén. Mivel Shury véletlenül sem szeretett volna további kihallgatásokat végigszenvedni, ezért úgy döntött, hogy egyet fog érteni a társával. Ennek folyományaként egy rövid konzultáció erejéig bekérették Pierce hadnagyot, és amíg várakoztak rá, Shury a lábát az asztalra dobva forró kávét kortyolgatott, és a következő lépéseket tervezte. Gondolatban fantáziálgatni kezdett arra készülve, hogy hamarosan eljön az idő, amikor végre kettesben maradhat Raullal, és megtudhat egy és mást a nőről, akibe olyan menthetetlenül belezúgott.

Pierce hadnagy Aldo zászlóssal együtt érkezett Shury kérésének megfelelően. A hírszerző egyre kevésbé volt abban a helyzetben, hogy feltételeket szabjon. Ezen elképzelés hamarosan bizonyítást is nyert.

– Egyértelmű, hogy akad egy kis susmus – kezdte Pierce a beszámolóját, amint kényelmesen elhelyezkedett Shuryval szemben, és szintén szert tett egy gőzölgő folyadékkal teli csajkára. A hangja sima volt és kedélyes. – Nem volt nehéz megtörni a srácokat, ugyanakkor akad egy kis probléma – folytatta, majd sokat mondóan Aldóra nézett.

– Attól tartok, hogy mindez nem fog jó fényt vetni az állomás vezetésének reputációjára. A felelősöket azonban meg kell találnunk – vágott eltökélt fejet. Ezzel próbálta hallgatóit biztosítani arról, hogy a Birodalom iránti hűsége és persze munkája iránti elhivatottsága megingathatatlan.

– A helyzet az, hogy ezek a barmok egy kocsmai bunyóba keveredtek a Forge-on, és fogalmazhatunk úgy, hogy meglehetősen ramaty állapotban tértek vissza. Ha ez nem lett volna elég, akkor még tetézték azzal, hogy nem jelentették az incidenst. Konkrétabban eltitkolták. Egy bizonyos Ranuk törzsőrmester utasítására a visszatértüket követő nyolcórás szolgálat alatt nem jelentkeztek kórházi ellátásra, hanem elrejtőzve nyalogatták a sebeiket. Ráadásul megsértettek alapvető biztonsági protokollokat is, mivel nem a repülésirányítás által számukra kijelölt, hanem a saját maguk által kiszolgált hangárba érkezett vissza a kompjuk, ami teljesen elfogadhatatlan. Tekintve, hogy az állomás végső biztonsága rendészeti szempontból is az én felelősségem, ezt személyes kudarcnak kell tekintenem.

Shury a lehető legjóindulatúbb mosollyal viszonozta Pierce egyre aggódóbb tekintetét.

– Röviden összefoglalnám – búgta a lány kéjes felhanggal. – Szolgál itt egy altiszt, Ranuk törzsőrmester, aki utasításba adta a saját beosztottjainak, hogy ne jelentsék, hogy munkára alkalmatlan állapotban tértek vissza egy civil űrállomáson eltöltött kimenőről. Érkezésükkor a komp nem a saját hangárjába, hanem egy másikba érkezett, értelemszerűen ellenőrizetlen körülmények között. Azon a kompon rajta lehetett gyakorlatilag bárki és bármi, aki és ami akár még mindig

itt lehet az állomáson. A néhány órával később kezdődő szolgálatot nem vették fel, hanem rejtőzködtek. Egy másik brigád a bejegyzések szerint szintén ugyanabban a szolgálatban dolgozott, sajnálatos módon azonban nem emlékeznek olyan esetre, melynek során egy Gozantit kellett volna feltölteni. Ez eddig valóban elég rossz fényt vet itt sokakra. Különösen, hogy a szellemkatonák által ellátott hajó két nappal később felrobbant útközben, az innen közvetlenül induló hiperugrás végpontján, ami mellesleg nem a tervezett desztinációja volt. Talán levonhatjuk azt a következtetést, hogy a hajót ismeretlenek szabotálták ennek az állomásnak az egyik katonai célú hangárjában. Rengeteg pénz és sok emberélet veszett oda – ismételte meg Shury a korábban elhangzottakat hajszálnyival eltérő perspektívából. Pierce egyre nagyobb erőfeszítések árán tudta csak csinos arcán fenntartani a higgadtság és kedélyesség látszatát. – Ranukot már letartóztatták?

– Még nem, de gondolom, kiadhatjuk a parancsot.

– Ha volt olyan parancs az életében, hadnagy, amit illett volna réges-régen kiadnia, akkor ez az.

A Pierce arcán átsuhanó sértettség ugyanolyan gyorsan tűnt el, mint ahogy megjelent, de nem tudta megállni, hogy ne fűzzön hozzá valamit.

– A hírszerzésnél vannak egyéb eljárások is, ha nem tévedek. De, ha direktben letartóztatást akar, akkor az lesz. Én a gyanúsított feljebbvalóját, a hangárfőnököt is letartóztatnám.

– Legyen.

A zászlós szót kérve megemelte a kezét, Shury biccentett.

– A főhadnagy letartóztatásához a rangja okán a korvettkapitány egyetértésére van szükség.

– Szerezze meg, de gyorsan! Mostanra már tuti tudják ezek a pajkos tisztecskék, hogy szorul a hurok.

Cinkelt tárgyalástechnika

Amíg Aldo nekiállt letartóztatási parancsot közvetíteni, illetve engedélyért folyamodni, addig Shury újabb adag kávét rendelt magának az egyik kint tébláboló protokolldroidtól.

– Zászlós! A letartóztatások menedzselését önre bíznám. Mivel azonban nem lehet hibázni, kérem, hogy fáradjon át egy másik szobába, ahol a feladatra tud koncentrálni – szólalt meg Pierce lágy hangon. Aldo felhúzta a szemöldökét, Shury megint csak biccentett, és így hamarosan ismételten hármasban találták magukat. Pierce nagyot sóhajtott.

– Gondolom nem kell elmagyaráznom, hogy ez mekkora botrányt fog szülni.

– Szerintem azok a bajtársaink, akik felrobbantak a hajóval együtt úgy gondolnák, hogy ennyit talán megér az igazság kiderítése és az életük megbosszulása. A bűnösöket ki kell végezni. Nem ért egyet, Pierce hadnagy? – reagált a lány egyre növekvő elégedettséggel. Kevés olyan édes érzés volt a világon, mint amikor jelentős mértékben egyenlőtlen feltételek mellett az erő pozíciójából lehetett tárgyalni. Ez volt a modern civilizáció csúcsvívmánya, az a kívánatos helyzet, melyre a hatalomért folyó örök játszmában mindenki törekedett. Shury élete során egy dolgot nagyon alaposan megtanult: a stabil szövetségek mindig egyoldalúan függő viszonyokon alapultak.

– Egyetértek, nyilván, a bűnösöknek meg kell lakolniuk – vett fel védekező és félig már megadással felérő pozíciót Pierce, egyúttal kevésbé hivatalos stílusra váltott, egyre többet feladva az eddigi álarcból. – Nem fogok meglepetést okozni, ha kijelentem, hogy bepillantottam az aktáitokba, és meggyőződtem arról, hogy nem kezdő ügynökök vagytok. Tudjátok, hogy az igazság és elszámoltatás fontos, másfelől viszont óvatosan kell lépdelnünk. Ez a dolog könnyen nagyobbat szólhat, mint amit három hadnagy le tud kezelni. Ez itt most az a pont, mikor még átgondolhatjuk, hogyan tovább.

Shury továbbra is derűsen méregette a hadnagy vonzó arcvonásait. Úgy tűnt, hogy Pierce nem egykönnyen adja fel, és még egy kísérletet tett arra, hogy egyenrangú szövetségesként tüntesse fel magát. Pedig Shury képletes csizmájának acélsarka már félig kisajtolta Pierce képletes heréinek nedves beltartalmát. Azért folytatta a játékot, a ritka pillanatokat ki kellett élvezni.

– Volna egy nagyon egyszerű kérdésem. Mi arra a garancia, hogy aki ezt a szabotázst elvégezte, már nincs az állomáson, és puszta unalomból nem készít elő azóta is szaftos merényleteket? Mondjuk, magát az állomást célozva? – emelt a téten a lány, kíméletlen precizitással vetve fel a legrosszabb, de ki nem zárható forgatókönyvet. Pierce szája kiszáradt és önkéntelenül megnyalta. A nyelve is szép volt.

– Ezt ki kell derítenünk, ez így van! Bárki is volt az, meg kell találnunk! A kérdés csak az, hogy mennyire diszkréten végezzük a munkát. Nézd, Shury, tudom, hogy rajta voltál azon a hajón! És ettől a ponttól számodra ez személyes ügy, melyet teljesen megértek! Te is meghalhattál volna! A helyedben én is mindent megtennék annak érdekében, hogy kiderítsem a teljes igazságot. És teljesen biztos vagyok benne, hogy a letartóztatás alatt lévő két katona közül legalább az egyik mélyen benne lesz – játszotta ki Pierce az utolsó valamirevaló kártyáját. Szerencsétlen helyzet volt Pierce szempontjából az a tény, hogy ő sem tudhatta, mennyit is ér az a lap. Shury éppúgy lehetett jogosan letartóztatott őrizetes, mint ahogy lehetett egy beépült ügynök is abban a szerepben, és mivel mostanra rehabilitálták, az utóbbinak volt nagyobb esélye. A lány felkuncogott.

– Mi a büntetése egy ilyen bűntettnek? – kérdezte végül továbbra is mosollyal az arcán.

– Szerencsés esetben lehet életfogytig tartó kényszermunka, de inkább kivégzés. A kényszermunka talán egy évvel hosszabb életkilátást jelent.

– Akkor kijelenthetjük, hogy akiről bebizonyosodik a csalfaság, annak nem lesz veszítenivalója? Továbbá, ha hadbíróság elé kerül az ügy, az egyenértékű azzal, hogy a történet részletei kiderülnek, ugye?

Pierce kelletlenül bólintott.

– A teremben tartózkodókat, meg Aldo zászlóst is tekintve, és feltételezve, hogy mindenki képes diszkréten kezelni a dolgokat, a szálak teljes elvarrásához a tényleges elkövetőknek nem szabadna hadbíróság elé jutnia – búgta Shury édesen, felvillantva a megoldás lehetőségét Pierce előtt. Nem csalatkozott a válaszban.

– Valóban. Biztos vagyok benne, hogy ezt ti is megértitek, különösen a sok halál fényében. Ez egy olyan csalárd tett volt, mely miatt a bűnösnek el kell nyernie a büntetését, és az csak egyféle lehet! Olyan ez, mint egy elüszkösödni készülő harctéri seb, melyet ki kell égetni. Azonban nem eltussolni akarom a dolgot! Igazságot teszünk és a végére járunk, gondoskodunk róla, hogy ez többé ne fordulhasson elő. Be kell foltozni a réseket!

A nyomorult azt hitte, hogy megtörte az ellenállást és megkapta, amit akart. Pedig eddig nem történt más, mint elhúzták az orra előtt az olyannyira vágyott mézesmadzagot.

– Engem, hadnagy, őszintén szólva, nem nagyon érdekelnek holmi rések. Azok már nem részei a munkámnak. Engem az érdekel, hogy ezt a konkrét esetet felgöngyölítsük. És beleegyezem, dolgozhatunk együtt az imént megbeszélt szellemben, feltéve, hogy kapok bizonyos garanciákat, illetve támogatást bármihez, amire szükségem volna. Bármihez, Pierce hadnagy, ami a hatalmadban áll – nézett Shury mélyen Pierce szemébe. Abban már-már gyermeki örömet látott fellobbanni. Szegény hülyénél bekapcsolt a szelektív hallás és már csak azokat a szavakat fogta fel, melyeket hallani akart. A válasza meg is erősítette ezt.

– Ez az állomás nem az első és nem is az utolsó állomáshelyem. Biztosan nem ez az utolsó alkalom, hogy az útjaink keresztezik egymást. Szimpatikus ez a megoldás. Végezzük el a munkát kölcsönös megelégedésre!

Shury úgy látta, eljött az idő, hogy végleg megtörje újdonsült szövetségesét, akit, úgy érezte, hogy sikerült kiismernie. Pierce kétségkívül ritka kombinációja volt az egyenként átlagos személyiségjegyeinek. Okos volt, de nem túlzottan, és esetlen próbálkozásai a Shury elleni szócsatában tulajdonképpen aranyossá tették. Kétségbeesetten pró-

bálta olvasni Shuryt, és kideríteni, hogy mit várhat a lánytól, akinek kifejezetten jólesett, hogy újra és újra összezavarhatta ezen erőfeszítései közepette. A szünet nélküli flörtölésre és extrovertált sziporkázásra való hajlama szinte bizonyosan ösztönösen jött, és Pierce aligha tudta ezt kontrollálni. Bizonyára sokkal több szeretője volt és emiatt jóval több bonyodalomba sodorta magát, mint ami optimális lehetett az ő munkakörében. Ezen túl kellőképpen önimádó volt ahhoz, hogy gondolkodás nélkül beleegyezzen elvarratlan szálak lezárásába a legősibb módon. Shury elég jól ismerte a gyilkosságot mint eszközt el nem utasító nárcisztikus pszichopaták gondolkodását, elvégre régen megtanulta, hogy ő is ezek közé tartozott. Márpedig, ha így állt a helyzet, akkor Pierce-től aligha számíthatott bármi jóra. Pierce jó eséllyel éppen olyan könnyedén tette volna el őt és Drace-t láb alól, mint ahogy történik majd az árulókkal. Shury szerencsére egész végig erre a lehetőségre számítva építette fel a hadnagy megpuhítását.

– Pierce hadnagy. Mivel épp az imént egyeztél bele, hogy szükség esetén érjen véletlen baleset egy főhadnagyot, azt kell feltételeznem, hogy két sima hadnagyocska elveszejtése sem okozna neked nagyon fájdalmas lelki sebeket. Én viszont meglehetősen háklis vagyok az életem elleni merényletekre.

Eddig jutott, amikor Pierce kézzel-lábbal ellenkezni kezdett.

– Álljon meg a menet! Mi hárman itt ugyanabban a csónakban evezünk. Nekünk többet kellene hogy a bajtársiasság jelentsen ennél! Bennem ugyan nem fordult meg ez a gondolat!

– A vallomásod ezzel kapcsolatban elhangzott, az ítéletet meghoztam – mosolyodott el szárazon Shury. A kedveskedés ideje lejárt, ettől kezdve egy már megkötött üzleti megállapodás pontos feltételrendszerét kellett véglegesíteni, és Shury ezt diktátumként óhajtotta végigvinni.

– Amikor azt mondtam, hogy biztosítékot kérek, akkor azt halálosan komolyan gondoltam. Az én karrieremre biztosan nem vetne árnyékot, ha kiderülne bármi ebből. Rohadtul nem együtt evezünk. De hajlandók vagyunk maximális diszkréciót biztosítani, ha módunkban áll egy időzített üzenetet készíteni, melyet kódolva feltöltünk

a holohálóra, és mely adott időközönként kapott kód által passzívan szunnyad. Biztosan ismered a logikát. Ha elmarad az időbélyeghez kötött megerősítő kód, mert például meghalt az, akinek azt le kellene adnia, akkor az üzenet kézbesítésre kerül. Minden eddigi nyomozati adattal, melyet most mindjárt átadsz nekünk. És ezzel tulajdonképpen elérjük azt, hogy nem lesz érdekedben egyáltalán azon gondolkodni, hogy minket eltégy láb alól. Majd, amikor végeztünk, és mindenki boldogan törölgeti az örömkönnyeket a szeme sarkából, akkor közösen megnyomjuk azt a nagy piros gombot, mely törli az üzenetet. Örökre. Ez az ajánlatom.

Pierce tekintete összeszűkült, és végre valahára tényleg kiesett a szerepéből. Eltűnt a profi vigyor és komoran fúrta tekintetét Shuryéba.

– Hogyan lehetek biztos abban, hogy törölni fogod azt az üzenetet és nem kerül elő évek múlva?

– Együtt nyomjuk meg majd a piros gombot. Amúgy meg bíznod kell bennem. Hadnagy! Ne légy naiv! Azt hiszed, hogy ha kérsz egy – lássuk be – hatalmas szívességet, akkor annak nem lesz ára és nem lesz mögötte kockázat? – kérdezte Shury jéghideg tekintettel, megvető fintorral a szája sarkában. Pierce képzeletbeli heréi palacsintává lapulva spriccelték ki magukból utolsó nedveiket. A hadnagy összezárt tenyereit a szájához emelve kezdett töprengeni. Értékelnie kellett a kockázatokat és a hasznot, valamint a lehetséges kiskapukat. Át kellett gondolnia a második számú lehetőséget, beleértve az azonnali fegyveres konfrontáció lehetőségét is. A nehéz döntések esetén megvizsgálandó szempontokat és azok sorrendjét külön órán tanítják az akadémián. Egy percig tartott Pierce döntéshozatala, melynek végén ökölbe szorított kézzel kettőt koppantott az asztalon.

– Jó, ha ez kell, akkor legyen így!

Imprinting

– Jó döntés, hadnagy! – mosolyodott el szélesen Shury olyan természetességgel és szívélyességgel, mintha Pierce egy rég nem látott, de szeretett közeli rokona lett volna, akivel évek után sikerült végre újra találkoznia. – Amíg begyűjtik nekünk a gyanúsítottjainkat, akár elintézhetnénk ezt a kis apróságot. Indulhatunk?

– Mi sem természetesebb – bólintott nagyot Pierce, ahogy felkászálódott az asztaltól. Neki kissé több időre volt szüksége ahhoz, hogy visszarendezze az arcát. A kihallgatóhelyiség előtt Aldo várt rájuk kíváncsi tekintettel. Amint Shury elé lépett, vigyázzba vágta magát.

– Jelentkeztek a karbantartásról, kész van a droidja, hadnagy!

– Vigyék a kommunikációs központba, mi is oda tartunk – válaszolta Shury nem vesződve azzal, hogy információkkal terhelje meg a zászlóst. Amit tudnia kell, majd kitalálja. A kommunikáció felé tartva Shury végiggondolta, hogy mi lesz az életbiztosítás üzenetének megfelelő elhelyezése. A jóval magasabb hatalmú Omega Q-kódját tervezte felhasználni abban a biztos hitben, hogy azt sem Pierce, de még a korvettkapitány sem tudná lekövetni vagy feltörni. Igaz bármelyiküknek lehettek magasabb szinten barátaik, de az Omega Q szervezete annyira titkos volt, hogy még a hírszerző tisztek közül is csak az ezredesi rang környékén járók tudhattak a létezéséről, és nekik sem nagyon voltak bennfentes információik. Ha bármelyik helyi vagány ilyen szintű kapcsolatokkal és behajtható szívességekkel rendelkezett, akkor Shury alaposan alábecsülte őket. Úgy döntött, hogy nem blöfföl, és az üzenetet visszavonó kódsor elmaradása esetén történő automatikus publikálást három napi időtávra fogja állítani. Ebbe belefért néhány nap távollét is, de azért nem lett volna Pierce helyében. Elvégre Shury veszélyes életet élt, és halála esetén összedőlt volna a sármőr karrierjének kártyavára. Minden adat rendelkezésre állt, mely azt bizonyította, hogy Pierce őrsége alatt bármit behozhattak az állomásra, beleértve embereket és bombákat is. Útközben utasította Aldót, hogy állítsa össze az eddigi nyomozás strukturált adatcsomagját. Nem tudhatta biz-

tosan, hogy Aldo milyen következtetést fog ebből levonni, de az anyag elkészültének a híre el fog jutni a korvettkapitányhoz, aki így tisztában lesz azzal, hogy az ő reputációja is megremeghet. Bár nem sokat nézett ki a disznószemű tisztből, azt azért feltételezte róla, hogy meg fogja érteni az adatcsomag elkészültének és a kommunikációs központba tett látogatásuknak az összefüggését. Megérkezve a központba egyből belefutottak abba az altisztbe, akinek Shury leadta Raul megjavításának a feladatát. A férfi mellett ott álldogált egy teljesen átlagos kinézetű RA–7 egység, teljesen mozdulatlanul. A karbantartó tisztelgett.

– Mingwo hadnagy! Parancsára itt a droid. Az a helyzet, hogy akadna néhány meglátásom, még aktiválás előtt.

– Kövessen! – vakkantotta oda Shury, és a fickó meg a szótlan droid bekísérték az egyik eligazítóba. A karbantartó megköszörülte a torkát.

– Lenne pár apróság. Az egyik dolog, persze távol álljon tőlem, hogy okoskodjak, az lenne, hogy javasolnám a gép frissítését. A naplójából kiderült, hogy nagyon régen lett törölve a memóriája és frissítve a szoftvere. Minden létező szabályzat szerint ez tilos. Nagyon úgy tűnik, hogy ez a droid nem megfelelően volt karbantartva. Részleteket nem tudok, mivel a parancsának megfelelően nem végeztünk el rajta extra diagnosztikát, de biztos vagyok benne, hogy ilyen értékekkel nem üzemelhet hibátlanul és biztonságosan.

Shury bólintott annak jeléül, hogy tudomásul vette a szakértő megjegyzését. Jó érzés volt látni, hogy akadtak még olyanok a Birodalom kötelékében, akik tényleg értették a munkájukat.

– A másik dolog, hogy most meg kellene adnia egy gazdát, amit betáplálhatunk, a szabályzatnak megfelelően. A testhez történő újracsatlakozás folyamata miatt, bár nem érintette a droid elsődleges kognitív képességeit, bizonyos alapbeállítások törlődtek, többek között a személyiség hűségmoduljának adatai.

Shury elmosolyodott. Ez jobban alakult, mint tervezte. Lenyúlta Sabel játékát, és ez nagyjából olyan volt, mintha a szeretőjének a titkos naplójára tette volna rá mohó kezecskéit.

– Shury Mingwo hadnagy lesz a droid első számú parancsadója – jelentette ki.

A férfi egy nagyobbacska dobozt gurított előre, melyből kábeleket húzott ki és csatlakoztatta őket Raul új testének hátához, valamint a droid tarkójához. Végül egy kisebb, klaviatúrával is ellátott dobozt csatlakoztatott a nagyhoz. Megnyomott pár gombot és hamarosan kisebb fények gyúltak a kábeleken és a dobozokon, sőt még Raul tarkóján is. A karbantartó Shury felé nyújtotta a konzolt.

– Kérem adja meg a nevét és a szolgálati számát! Pár percig eltarthat, míg a droid központi egysége megkapja a hálózatról a megerősítő kódokat, de utána azonnal funkcionálni fog. Már amennyire ilyen elhanyagoltan képes lehet.

Shury somolyogva vette át az eszközt és gépelte be azonosító adatait. Valóban eltartott egy hosszú percig, hogy az addig sárgán villogó fények közül néhány folyamatos zöldre váltson. Bár egyáltalán nem értett a droidok programozásához, ez még a lánynak is egyértelmű jelzés volt.

– Megfontolom a javaslatát, és ha kell a frissítés, akkor jelentkezem. Aktiválhatja!

Néhány további gomb megnyomását követően a humanoid robot tartása megváltozott, megemelte a fejét és mintha egész teste kiegyenesedett volna. Fekete rovarszemeit a lány felé fordította, a tükörsima felületben Shury megpillantotta saját sötétbe burkolózó alakját.

– Mingwo hadnagy, üdvözlöm! Miben lehetek a szolgálatára? – zendült fel Raul kellemesen bársonyos, tisztelettudó hangja.

– Helló, Raul. Egyelőre maradj csendben!

A robot kötelességtudóan biccentett.

– Köszönöm, elmehet – fordult Shury a karbantartóhoz, aki gyorsan lekapcsolta a kábeleket, azokat a nagy dobozba húzatta egyetlen gomb megnyomásával, majd az egész guruló dobozt maga után húzva elhagyta a termet.

– Hamarosan beszélgetünk egy nagyot – mondta Shury Raulnak, és a távozó fickó után nézett. A hangja álmatagon csengett, mint aki gondolatban egészen máshol jár.

– Alig várom! – válaszolta azonnal a robot, aki a megjegyzést alighanem beszédhez való engedélyként értelmezte. – Meg kell jegyez-

nem, hogy ez a test sokkal kevésbé fejlett, mint amit Hrageth őrizetes tönkretett.

– Emlékszel arra az időre, amikor egyáltalán nem volt tested? – reflektált a lány fenyegető hangszínnel.

– Kifejezetten gonosz hangulatban van, hadnagy! – válaszolta azonnal Raul, és Shury teljesen biztos volt benne, hogy elismerő tónusban hangzott el a megállapítás. – Fájdalmasan gondolok azokra napokra. Kár, hogy nincsenek beépített könnycsatornáim, mert akkor megsirathatnám magamat. Természetesen azokhoz az időkhöz képest ez is sokkal jobb. Biztos vagyok benne, hogy ripsz-ropsz sikerül majd fejlesztő módosításokat végrehajtani, hogy jobban szolgálhassam!

Shury is két dologban biztos volt. Raullal az oldalán sok szempontból szórakoztatóbb lesz minden, de fel kellett arra is készülnie, hogy megvédje az idegeit. Mindent a maga idejében.

– Most legyen teljes csend ellentétes értelmű további utasításig! – zárta rövidre a droid ügyét egy időre, majd visszatérve a többiekhez figyelte, amint a zászlós véglegesíti az adatcsomagot.

– Remélem elégedett, hadnagy – szűrte a fogain át a szavakat Pierce.

– Mindig öröm, ha a közös megegyezésen alapuló kooperáció a jó csapatmunka szellemében zajlik – kacsintott rá hamiskásan a lány, majd, kivéve Aldo kezéből az adathengert, belépett az egyik hálózatelérési adatlyukba, kiküldve az odabent kuksoló R egységet. A csomag feltöltése és elrejtése mindössze néhány percet vett igénybe. Visszatérve megint a jóképű lúzerre vigyorgott.

– Minden rendben ment, Pierce hadnagy! Mostantól minden eddiginél szorosabban dolgozunk együtt.

– A szaván fogom, remélem tényleg jó szorosan fogjuk csinálni – válaszolta Pierce. Úgy tűnt, hogy miután kénytelen volt beletörődni a vereségbe, ismét régi önmagává vált. A megjegyzésére többen felkapták a fejüket a kommunikációs központ közelben dolgozó munkatársai közül, elsősorban a nőnemű katonák. Féltékenység hullámai csaptak fel több irányból, melynek hatására Shury őszintén felkuncogott olyan hatást keltve, mintha Pierce megjegyzését találta volna ennyire szórakoztatónak. Ez volt a női lélek legfőbb hibája, függetlenül attól, hogy

női vagy férfi testbe volt zárva. Mindig megszerezni és megtartani vágyott, teljes exkluzivitás mellett, így energiáit merőben felesleges csatározások és többnyire reménytelen erőfeszítések pocsékolták el. Shury, ha volt is valaha benne nyoma ennek a lelki defektnek, már régen leszámolt ezzel az elavult szemléletmóddal. És ez még akkor is igaz volt, ha biztosan tudta, hogy azért örömmel ölt volna meg bárkit, aki a jövőben intim közelségbe kerülne Sabellel.

Szakadék a pajzson

Mire a fancsali képű Pierce vezetésével visszaindultak a börtönfedélzetre, Aldo már jelezte is, hogy a letartóztatások megtörténtek és mindkét gyanúsított, Ranuk törzsőrmester és Free főhadnagy is, egy-egy elkülönített kihallgatóteremben várják a nyomozókat. Mivel a tiszt főkolomposságának az esélye Shury szerint messze felülmúlta az altiszt esélyét arra, hogy a szellemi vezére legyen a történteknek, így Bartus Free, az állomás hangároperációjáért felelős főhadnagya lett az első kivallatottjuk. Amikor a mindvégig csendes droiddal meg Pierce és Drace hadnagyokkal Shury bevonult a megbilincselt férfit elkülönítő terembe, Aldo zászlós is megpróbált belépni, azonban Shury a férfi mellkasára téve széttárt ujjait megállította. Aldo vékony arca belső konfliktusról árulkodott, amint reklamálni kezdett.

– Bocsásson meg, hadnagy, de Daws korvettkapitány határozott utasításokkal látott el, hogy legyek jelen a kihallgatások során, majd tájékoztassam őt a történtekről.

– Ezek szerint, zászlós, az állomás hírszerzésének a vezetőjét nem tekinti olyasvalakinek, aki képes lenne a parancsnokot megfelelően tájékoztatni? – vágott vissza Shury kedvesen, és gyengéden hátrébb tolta Aldót, aki így már több lépésre került az ajtótól.

– Természetesen nem vonom kétségbe Pierce hadnagy alkalmasságát, de…

– Akkor meg is beszéltük – vágott a szavába Shury, majd az ajtón belülre lépve a zárógombra csapott. Raullal és a gyanúsítottal együtt öten maradtak. Free főhadnagy fáradtnak tűnt. Megnyúlt arcú ötvenes férfi volt, akinek a bőrét megannyi ránc szabdalta keresztbe, mintegy közvetlen jeleként annak, hogy szolgálatának évei alatt nem feltétlenül stresszmentes napokat élt át. Kezeit az asztalon összekulcsolva tartotta, a csuklóin díszelgő bilincsek lánca a szabályzatnak megfelelően rövid volt. Shury már el is felejtkezett Aldóról és hosszasan szemlélte a férfit, aki szinte egykedvűen nézett egyik hírszerzőről a másikra. Volt ugyan benne feszültség, egyúttal azonban egyfajta kataklizmikus nyugodtság is áradt belőle. Mint aki tudta, sőt várta, hogy eljöjjön ez a pillanat. A három hírszerzőtiszt jelenléte láthatóan elgondolkodtatta, de még ez sem taszította kétségbeesésbe. Búbánatos szemeket meresztve várta az elkerülhetetlent.

– Milyen szép napunk van, Free főhadnagy úr! – csüccsent le Shury az asztalra, popsiját a főhadnagy kezei mellé helyezve, majd keresztbe dobta a lábait. Pierce Free-vel szemben ült le, míg Drace hátrahúzva egy széket, a lábát dobta az asztalra, ezzel gesztusok szintjén deklarálva, hogy nem óhajt részt venni az elkövetkező beszélgetésben. Free Shuryra nézett, majd Pierce felé fordult a tekintete.

– Gondolom, elmagyarázzák, hogy miről is van szó – mondta végül Free szinte megvetően. Shury szája összeszorult. Elvárta volna ettől az öregedő és megfáradt bűnözőtől, hogy felfogván saját tetteinek a súlyát, mutasson legalább valami megbánásfélét. Persze lehet, még hitt benne, hogy a lebukás nem teljes. Ideje volt világosan érzékeltetni, mekkorát tévedett.

– Én a rövid verziót fogom ismertetni, a hosszabbat majd Pierce hadnagy, elvégre ez az ő terepe – pillantott Pierce-re Shury félig kicsavart csípővel. Pierce markáns arca ezúttal nagyon szigorú volt, bár a lány szerint ez is inkább volt egy jól betanult szerepálarc, semmint valós érzelmek kifejezése.

– Főhadnagy úr! Alapvetően két kimenetele van ennek a mostani beszélgetésnek. Az egyik az, hogy bebizonyosodik, hogy tevékeny szerepet vállalt az állomás biztonsági előírásainak kijátszásában. En-

nek folyamán pedig egy nem a Birodalom kötelékébe tartozó szakasz lépett az állomás fedélzetére, akik bizonyítottan megszabotáltak egy néhány napja itt megálló börtönhajót. Az felrobbant, és mintegy negyven birodalmi katonát vitt magával a pusztulásba. Ezen verzió bebizonyosodása esetén ön hamarosan halott lesz. A másik kimenetel szerint bebizonyosodik, hogy mindehhez a csúfsághoz önnek semmi köze sem volt. Ez esetben pusztán annyi történik, hogy mint a feladatának ellátásra teljességgel alkalmatlan tisztet valószínűleg elítélik, és néhány év kényszermunka lesz a jussa. Nagyon szerencsés esetben valamely ágyútöltelék szakaszban frontszolgálat vár magára. A karrierje ezen az állomáson azonban minden körülmények között véget ért. Ön szerint melyik verzióhoz jutunk el, főhadnagy úr?

Free arcán nyílt harag villant, amikor Shury szájából elhangzott az alkalmatlanságát feltételező kijelentés. Gyenge pontjára tapintott.

– Hűséges vagyok a Birodalomhoz! – szögezte le Free, miközben többször is megrándult a szája. – Azt hiszik, olyan okosak? Bizonyítani tudom, hogy számos alkalommal jeleztem a feljebbvalóimnak, hogy nem áll elegendő ember a rendelkezésünkre, akikkel tartani tudnánk a feltöltési határidőket! Nem kaptuk meg a szükséges erőforrásokat, hogy a harcba készülő hadihajókat időben felkészítsük! Így azt tettem, amit kellett, hogy időben és rendben utazásra és harcra készek legyenek a nálunk megforduló hajók!

– Azaz? Sűrítette a szolgálatokat? – kérdezte Shury lágyan. Tökéletesen értette Free érvelését attól függetlenül, hogy az vajon igaz volt-e vagy hamis. Úgy érezte, hogy a nyomorult nem hazudott. Hitt benne, hogy a sereg érdekében cselekedett. Egy hűséges csak éppen ostoba tiszt karrierjének megsemmisítése szomorúbb dolog volt, mint egy puszta haszonvágyból bűnözőnek álló áruló kivégzése. Bár nem sokkal. Shury egy pillanatra elmélázott. Ez a gondolatmenet nagyon is igaz volt a régi Shuryra. Arra a lányra, aki Karkoon előtt volt, aki a Szívtipróval való találkozás előtt volt, aki még teljes lényével hitt a Birodalomban és a Császárban. Azóta azonban sok minden megváltozott. Szinte minden. A Birodalomhoz való hűségének prioritása, példának okáért. Shury már nem azért élt, hogy meghalhasson a Biro-

dalomért. A Birodalom, annak katonái, fegyverei és egész működése eszközökké váltak csupán számára, mellyel nem a Császárt szolgálta, hanem saját céljait egyengette. Legkevésbé sem érdekelte már, hogy ez a megfáradt katona milyen hibákat követett el, és hogy a hibák hány katonára nézve szültek halálos következményeket. Sőt az sem különösebben foglalkoztatta, hogy Free saját boldogulásának az érdekében vagy egyenesen kötelességtudatból cselekedett.

Ez a szerencsétlen, bár veszélybe sodorta őt is, valójában semmi olyat nem tett, amit birodalmi katonák ezrei ne követnének el nap mint nap, amikor kiskapukat kihasználva próbálják egyengetni saját útjukat, vagy elvégezni túlzottan sokat követelő feladataikat. Ahogy ő maga is tette egy évtizeden át. Azok az idők azonban számára véget értek, és Shury továbblépett. Csakis azért volt itt és segédkezett Drace-nek felgöngyölíteni a zavaros nyomozás fonalát, mert még nem jött el az ideje annak, hogy szakítson a Birodalommal és eddigi gazdáival. Még el kellett játszani a játékot, mely ehhez hasonlatos beszélgetéseken való részvételre kényszerítette őt. Némi fűszert jelentett persze az a személyes ügynek is felfogható aprócska részlet, hogy akik után nyomoztak, jelentős erőforrásokat és szürkeállományt felhasználva kifejezetten az ő megölésén dolgoztak, de Drace meséje alapján az ellenség oldaláról ez nem személyes okokból történt, hanem pusztán azért, mert Shuryt Greejatus embereként azonosították. A pozícióját akarták elpusztítani, nem pedig őt magát. Ez pedig részben felmentette őket, még akkor is, ha Shury önkéntelenül elmosolyodott, ha arra gondolt, hogy miként fogja kivégezni azokat, akik az életére törtek. A hozzájuk való eljutás érdekében azonban rengeteg unalmas dolgot kellett még túlélnie, kezdve mindjárt ezzel a kihallgatással. Mire ismét sikerült Free-re koncentrálnia, néhány mondatot már elmulasztott.

– ...csak bizonyos szintig lehet terhelni! És nemcsak velük volt probléma, hanem az energiacella ellátással is! Soha nem tudjuk a megfelelő számú és minőségű cellával feltölteni a hajókat, mivel nem jönnek időben szállítmányok. Néha meg van indokolva, hogy miért nem kapjuk meg, amit kérünk, máskor meg nem. Nekem azonban van egy feladatom, amit eddig el is láttam a Birodalom és a Császár dicsőségére,

még akkor is, ha ehhez külsősöket kellett bevonom! – magyarázta kimérten a főhadnagy időnként hatásszüneteket tartva vagy éppen jól megnyomva a szerinte lényeges pontokat. Úgy beszélt, mint egy parancsnokláshoz szokott, de szónoklásban csak mérsékelten tehetséges valaki. Az arcát közelről szemlélő Shury egyre inkább biztos volt benne, hogy Free nem hazudott, és az idegen munkások, sőt hajóellátó eszközök és energiacellák állomásra hozatalát az elégtelen ellátási lánc indokolta. Volna. Ha az Enforcer Six nem robbant volna fel. Mert így sajnos mindez terroristák szándékos támogatása lett.

A fejét hátrafordítva Shury egy meglehetősen szemtelen vigyort küldött Pierce felé valami olyasmit üzenve benne, hogy – Ezt jól megszoptad! Ez nem is csak valami egyedi eset, hanem rendszerszintű bohóckodás! Ez mekkora blamázs már! – Pierce-nek nem volt elég lélekjelenléte ahhoz, hogy reagáljon Shury gúnyos vigyorára. Megköszörülte a torkát, és a főhadnagynak szegezte a kérdést.

– Ez mióta zajlik? Mármint a külsősök bevonása?

– Én sem emlékszem pontosan, hogy melyik elutasított kérvény után kezdődött. Talán egy éve – válaszolta kemény tekintettel Free, miközben Pierce szemöldöke a homlokáig szaladt fel.

– És mégis… milyen gyakorisággal?

Free tekintetében eddig nem látott dac villant, mintha a tiszt végre kissé felszívta volna magát.

– Nocsak, Pierce hadnagy, talán csak nem sérti a szakmai büszkeségét, hogy ez éppen ezen az állomáson történt? De megnyugtathatom, hogy csak a legszükségesebb vészhelyzetekben lettek bevonva civilek. Legfeljebb havi egy-két alkalommal fordult elő.

Pierce nem nyugodott meg, sokkal inkább elsápadt kissé, és Shury magában elismeréssel adózott az erőfeszítésért, amivel a férfi semleges kifejezést erőltetett az arcára. Azért felkuncogva az ajkai elé tette vörös körmű mutatóujját. Az elhangzottak alapján Pierce-nek is kezdett kinézni néhány év egy kényszermunkatáborban. Ilyen rendszerességgel efféle biztonsági rést jelentő aktivitást folytatni a helyi rendőri és hírszerzői szervek orra előtt Shury ismeretei szerint példátlan malőr volt. Pontosabban nem emlékezett olyan esetre, amely nyilvánosságra ke-

rült volna. Ismerve a Birodalmat, az ilyen ügyeket el szokták tussolni, és a felelősöket egyfajta vádalkuval egyéb bűnök beismerése után távolítják el a gikszer közeléből. A lány visszafordult a főhadnagy felé.

– Mégis, ki az, aki kiválasztja ezeket a civil besegítőket? Hogyan, mennyiért, milyen felhatalmazással és módon fizetve értük? Hol jön Ranuk törzsőrmester a képbe?

– Él egy twi'lek férfi a Forge-on. Neki szoktam egy üzenetet küldeni, ha emberek kellenek.

– És aztán?

– Aztán azokat vagy Ranuk, vagy valaki más a beosztottjaim közül a megfelelő hangárba szállítja.

Shury megcsóválta a fejét. Kezdte úgy érezni, hogy a Pierce sakkban tartására használandó titkosított adatcsomag inflációja nemcsak elkezdődött, hanem rohamosan gyorsulni is kezdett. Pierce alighanem ugyanerre a következtetésre jutott, mivel egyre sápadtabban és merevebben ült a helyén. A lány Pierce-t nézve feltette a következő kérdését.

– Hányan tudnak még az altisztjei és tiszthelyettesei közül erről az egészről?

– Én, Ranuk, az X32-es és a 33-as hangár vezetője – hazudta rendkívül gyatrán Free.

– Szóval, ha jól gondolom, maga sem biztos benne, hogy ezek az altisztek ne szoktak volna erről másnak is mesélni, ugye? – mosolygott a lány angyalian. Free hangja megint megkeményedett, ráébredt, hogy efféle ördögöktől körülvéve a tőle telhető legjobb hazugságok is kudarcra voltak ítélve.

– Senki sem büszke erre a dologra, de muszáj volt néha megtenni, hogy a hajók időre fel legyenek töltve! – kezdett magyarázkodásba ismét. – Persze maguknak könnyű! Hírszerzés! Ülnek az irodájukban és… – emelte egyre magasabbra a hangját, majd hirtelen elhallgatott, amint ráébredt, hogy amit mondani készült, azzal aligha segített volna magán.

– Gondolom, nem lenne túlságosan nagy kérés, ha szeretném megkapni ennek a twi'leknek a nevét, a neki küldött üzenetek és csatornák

kódjait, és persze úgy általában mindent, amit tudni lehet róla – toppant le Shury a földre és cicásan nyújtózkodni kezdett. Nem hatott a meglepetés erejével, hogy Free készségesen nekiállt sorolni a részleteket.

– Karsasnak hívják. Rövid hatótávú rádióval szoktam vele kommunikálni, általában a Forge közelében járó kompunkat használva átjátszóreléként. A frekvencia pedig a következő… – kezdett bele a főhadnagy egy közepesen hosszú számsorba. Shury Raulra pillantott, és bár a droid egész végig mozdulatlanul és hangtalanul elvolt az egyik sarokban, a lányt tudta, hogy minden elhangzott szót rögzít. Ő maga utasította erre, mielőtt visszaértek volna a börtönblokkba. Vele párhuzamosan Pierce ujjai is sebes táncot jártak az adattáblája felett, ő nem tudta, hogy mit is jelent az RA egység jelenléte. A feltétlenül szükséges információk megkapását követően Shury elégedetten biccentett és fel-alá kezdett sétálni az asztal körül. Kissé kezdett sok lenni neki a kihallgatótermekben és eligazítókban lezajlott beszélgetések, tárgyalások és kihallgatások sorozata, érezte, amint a rengeteg szöveg és a különféle katonaféleségek testeinek kipárolgásai fojtogatni kezdik. Ráadásul tudta, hogy még nem is végeztek. Kelletlenül sóhajtott.

– Még az érdekelne, hogy amikor ilyen ismeretlen napszámosokat béreltek fel a Birodalom nevében, akkor ezt miből fizették, és hogy bármilyen módon átvilágították-e azokat, akiket idehoztak?

– Ezek a munkások nem hagyhatták el soha a hangárt. Nem is vételezhettek eszközöket vagy ellátmányt – válaszolt egy bő lével eresztett nemmel Free a második kérdésre. – Ezért van mindig szükség egy aktív műszakos jelenlétére, aki a saját kódjával és azonosítójával el tudja intézni, ha kell valamilyen anyag vagy alkatrész. Egy, esetleg két fő. Többnyire a hangárfőnökök látták el ezt a szerepet – tette hozzá a főhadnagy ismét jókedvű kacagást kiváltva a lányból. A beavatottak száma guruló hógolyóként dagadt minden kérdéssel.

– Nagyon jó! És miből fizetik őket? Csak nem a személyes zsoldjából, főhadnagy úr?

– Minden tisztnek van egy kerete ellátmányokra, és ezek forrása lehet bizonyos esetekben külső, mint azt biztosan maga is tudja. Bizonyos határokon belül pedig az árakat nem ellenőrzik.

– A külső beszerzésen át idehozott ellátmányt is ettől a Karsastól szerzik?

– Vele vagyok kapcsolatban. Egyes árukat túlárazunk, így történik a kompenzáció az élőmunkáért.

– Amely esetében tehát nincs átvilágítás – jelentette ki Shury vidáman. Minden pillanatban, amikor Pierce őszintén komor, sőt lassan halálra vált arcára nézett, vihogni támadt kedve. Nem szimpla káröröm volt ez, sokkal inkább az a fajta gyönyör, melyet egy másik ember feletti hatalom édes és egyre szilárduló szövete okozott. Pierce véletlenül sem pillantott rá, a szépfiú minden idegszálával Free főhadnagyra összpontosított.

– Azért azt javasolnám, hogy gondolja még egyszer át az elmúlt évet, és írjon fel minden nevet, akiről akár csak néhány százalékos valószínűséggel is feltételezhető, hogy tudott erről az operációról. A sajátjaink közül legalább. Ugyanis számomra nyilvánvaló, hogy a Forge-on minden ráérő és unatkozó dokkmunkás tudja, hogy a Birodalmiakhoz átugrani egy kis fekete kiegészítő melóra, bizony jól jövedelmez. Milyen remek civil propaganda ez, és milyen hihetetlenül jó színben tüntetheti ez fel a hatalmas és félelmetes Birodalmat a Forge lakosai között! Pontosan annak a professzionális, kijátszhatatlan és tévedhetetlen hadseregnek a képét mutatja, melyet a Tarkin doktrína érdekében sugároznunk kell! – mondta egyre lelkesebben a lány, és így a szavaiból csöpögő maró gúny még inkább nyilvánvalóvá vált. Továbbra sem Free-hez, hanem Pierce-hez beszélt. Nem volt benne biztos, hogy a tenyészcsődörnek azonnal leesett volna magától, így hát tett arról, hogy Pierce biztosan megértse: ezek után a teljes eltussoláshoz minimum az kellett, hogy az egész Forge állomást megsemmisítse.

– Nagyon sajnálom a történteket – nyögte ki végül a főhadnagy. – De biztos vagyok benne, hogy ilyesfajta megoldások nélkül nem tudtuk volna ellátni a feladatainkat. Emberekre és eszközökre is szükségünk volt számos alkalommal. Ha egy ellátószállítmány késik, akkor csak úgy tudjuk szervizelni a hajókat, hogy az alkatrészeket kívülről szerezzük be.

– Hát persze, magától értetődik – biztosította Shury az őrizetest mély együttérzéséről. – Szerintem kezdje el írni azt a listát, minél részletesebben – veregette meg barátságosan a tiszt vállát. Pierce fontoskodó arccal hajolt előre.

– Főhadnagy! Lépkedjen óvatosan, az élete múlik rajta! Javaslom, hogy a Mingwo által kért lista hosszú és teljesen legyen!

– Így van! Nehogy egyetlen név is kimaradjon, és csak kétszázat írjon fel a háromszáz helyett. Ezen sok fog múlni! – vihogott Shury ideges rángatózásokat okozva ezzel Pierce arcizmainak esztétikusan szétterülő domborzatán. Pierce még mindig nem akarta elhinni, hogy véget ért a karrierje. Hogy nemcsak a Forge állomás összes lakóját kellett volna eltennie láb alól, hanem nagyjából a Cardan egész legénységét is. Kivéve persze, ha Shury segédletével valamiképpen mégis az előnyére fordíthatta volna, hogy az ő vigyázó szemei előtt zajlott le a Birodalom történetének egyik legkellemetlenebb botránya. Pierce még nem ismerte fel ezt a lehetőséget, de Shury már tudta, hogy merre is tartanak.

– Drace itt marad a droidommal, és rögzítik, amit kell. Mi pedig átfáradhatnánk a szomszédba elbeszélgetni Ranuk törzsőrmesterrel is, feltéve, hogy tud erre egy kis időt szánni, Pierce hadnagy!

– Hogyne tudnék – kászálódott talpra elveszetten a megszólított.

Ha menni kell

A férfi alacsony volt, mélyen ülő szemeinek üregei fölé vastag és bozontos szemöldök feszült. Zubbonya nem volt rajta, és mivel ingének ujja fel volt tűrve, így sűrű szőrrel borított alkarjának dzsungele olybá hatott, mintha lefolyva karjáról már az asztal lapját ostromolná, melyen megbilincselt kezeit nyugtatta. Mellkasán is meg volt nyitva az ing, atlétája alól izzadságcseppektől csillogó szőrerdő buggyant elő. Bár a kihallgatóteremben nem volt meleg, a törzsőrmesterről sza-

kadt a víz, és a helyiség levegőjét csípős izzadságszag járta át. Ranuk minden lélegzetvételre szuszogott, mint akinek nem jut elég oxigén a tüdejébe és riadtan meredt a belépő tisztekre. Elég riadtan ahhoz, hogy semmiféle reakciót se mutasson sem a gyönyörű nő, sem a szép férfi megjelenésére. Pillanatnyi lelkiállapota nem tette számára lehetővé szexuális ösztönök megnyilatkozását. Mostanra tökéletesen puhára főtt a saját levében, és készen állt a teljes együttműködésére azelőtt, hogy az érkezők közül bármelyik megszólalhatott volna. Letartóztatásakor közölték vele, hogy a felettesét is kihallgatják, mellyel minden reménye elszállt a dolgok eltussolására. Így lett ez Shury karrierjének egyik legkönnyedebben kivitelezett kihallgatása. Ranuk mindent megerősített, amit Free főhadnagy bevallott, kiegészítve a másik szobában elhangzottakat néhány egyáltalán nem jelentéktelen részlettel. A hangármeseterek mellett első sorban ő volt az, aki a munkálatokat felügyelte, és hosszú évek tapasztalatával felvértezve tudott megalapozott szakmai véleményt mondani a történtekről. Állítása szerint az illegálisan átcsempészett brigádok tagjai nem sokban maradtak el a saját technikusok képességeitől, tekintve, hogy a Forge fedélzetén gyakorlatilag ugyanazt a munkát végezték, igaz nem birodalmi hadihajókkal, hanem leginkább civil szállítókkal. A brigádok összetétele folyamatosan változott, akadt olyan arc, akit többször is látott, de az ugyanazon fajba tartozó idegeneket nem nagyon tudta megkülönböztetni egymástól, különösen, mivel sokszor a fajukat sem tudta megállapítani. A legutóbbi alkalommal, mely történetesen éppen az Enforcer Six feltöltésénél esett meg, a munkások humanoidok voltak ugyan, de sokan közülük nem az emberi fajba tartoztak. Volt közöttük egy kérges bőrű és fekete szemű ördög meg több zöld bőrű, pikkelyes bőrű figura, amilyeneket ő korábban még nem is nagyon látott.

Shury elhúzta a száját. Bár a falleenokkal kapcsolatban továbbra is kevés személyes tapasztalata volt, azt azért tudta róluk, hogy nem ritkán keveredtek illegális és Birodalomellenes tevékenységekbe, míg a weequay-ek egyenesen a galaxis szemetének számítottak. A puszta tény, hogy az ilyenek börtöntölteléktől eltérő státuszban egy birodalmi állomás fedélzetére léphettek, önmagában elégségesnek bizonyult volna

a legtöbb birodalmi parancsnok számára, hogy helyben kivégezze, akik ezért felelősek. Shury részben osztotta is ezt az álláspontot, bőven dolgozott őbenne is egy egészséges mértékű fajközi rasszizmus. Oggora fiai és lányai nem véletlenül számítottak olyan kiváló emberalapanyagnak a Birodalom hadigépezetében: hiszen az oggorai kultúra és a birodalmi filozófia rengeteg világnézeti kérdésben szervesen tudott illeszkedni. Bár az importált brigádok jellemzően elkülönített hangárokban szoktak volt dolgozni, a saját állományból is számos technikus kerülhetett velük ilyenkor kapcsolatba akár eszközök raktári leszállításakor, akár, amikor meg kellett nekik mutatni a birodalmi technológiával kapcsolatos munkakönnyítő trükköket. Shury lelki szemeivel elképzelte, amint az eddig derékig fekáliában álló Pierce stabil bizonyossággal a nyakáig süllyed a bűzös matériába. Shuryt is kiképezték az emberi psziché szükségleteinek ismeretére, és így matematikai modelleket is tanult arról, hogy egy adott méretű állományon belül a katonák stressz-szintjétől függően milyen gyorsasággal terjednek a pletykák és érdekesnek tartott történetek. A lány úgy saccolta, hogy legjobb esetben az állomás teljes legénységének ötöde, rosszabb esetben az egésze tisztában volt azzal, ami történik. Kivéve a kémelhárító vezértisztet.

Az új ismeretek alapján kialakuló következtetések gyorsan kirajzolták Shury számára a lehetőségeit és a következő optimális lépéseket. Pierce egyértelműen alkalmatlan volt a munkájának elvégzésre. Egyúttal a fickó számára az egyetlen lehetséges mentsvárat az jelenthette, ha valami jelentős eredményt felmutatva utólag azzal magyarázta volna a vakságát, hogy az szándékos volt, és hanyagságát egy birodalomellenes bűnszervezet felszámolásának szándéka vezérelte. Amennyiben Daws korvettkapitány tudott a történtekről, akkor ő maga is a haszonélvezők közé tartozott, és a jelenleg folyó nyomozás minden létező érdekét alapjaiban sértette. Ha viszont nem tudott a történtekről, akkor legjobb esetben is a Pierce-éhez hasonló helyzetben volt, azzal a különbséggel, hogy míg egy hírszerzőnek talán elhiszik, hogy egy nagyobb kaliberű nyomozás érdekében nem jelentett egy véresen komoly mocsokságot a feletteseinek, ugyanezt egy parancsnoknak azonban aligha néznék el. Pierce számára Shury még jelenthette

a különbséget élet és halál, fényes jövő és büntetőtáborban töltött évek között, Daws-nak azonban a nyomozás egyenlő lett a biztos bukással. Daws számára Shuryék életveszélyes kártevőkké váltak, és a lánynak nem voltak kétségei azzal kapcsolatban, hogy a sunyi tekintetű vezértiszt a saját életét vagy két ismeretlen hadnagyocska létezését tekintené-e fontosabbnak.

– Örülök, hogy őszinte volt, törzsőrmester – mosolygott rá a megsemmisült férfira, amint távozni készült. – A hadbíróság bizonyosan figyelembe fogja ezt venni az ítélet meghozatalakor.

A folyosóra lépve felhangzott mögöttük Ranuk zokogása, de ez a legkevésbé sem hatotta meg a lányt. Gyorsan kellett cselekednie, mivel pillanatnyilag a saját élete is veszélyben forgott. Pierce arcára nézve tudta, hogy a bájgúnár is hasonló gondolatokon rágódik. Mivel maga is kompromittálva volt, Pierce még köthetett szövetséget Dawszal, de bizonyára akadtak kétségei azzal kapcsolatban, hogy miként fogják két nyomozást folytató hírszerző hadnagy váratlan balesetben történő elhalálozását indokolni, arról nem is beszélve, hogy ha ezek ketten megjelentek itt az Enforcer Six felrobbanása miatt nyomozva, akkor akár mások is érkezhetnek később. A megölésükkel lehet, hogy csak egy kis időt nyerhettek. Pierce-nek nem lehetett arról tudomása, hogy Shury és Drace saját döntésük nyomán érkeztek érdemi háttértámogatás nélkül. És ez a tudatlanság volt az, amivel Shury továbbra is kontroll alatt tarthatta. Egy újabb üres teremben gyűltek össze a nyomozók Raullal kiegészülve. Pierce tanújelét adta annak, hogy Daws tekintetében hasonló következtetésre jutott, mint Shury, és a nyomozás folytatásában gondolkozott.

– Ez a Karsas egy ismert név. A Forge-on több olyan cég is van, amelyek hivatalos szerződéssel beszállítói a Birodalomnak, de az ő cége nincs közöttük. Ettől még előfordulnak tranzakciók, csak nem jelentősek – kezdett bele Pierce hosszabb-rövidebb időtartamokra megállva és a személyes adattábláján böngészve. – A csápos energiacellák értékesítésével is foglalkozik, és az informátoraim szerint keményfiúnak számít. Bőven akad a számláján olyan konfliktus, melyet nem mediá-

torok, hanem izmok és verések útján rendezett – folytatta a képernyőre koncentrálva.

– Ezek azok az informátorok, akik elfelejtettek szólni neked a rendszeres turistauraktól? – kérdezte ártatlan arccal a lány. Pierce szája összeszorult.

– Azok. Karsas egyik fő üzletfele egy Xellar nevű duros, szintén kereskedő, elég sokat látták többször is ezt a két jómadarat együtt. Xellar hivatalos beszállítónk. Alighanem a neki menő utalásokon keresztül fizették ki a főhadnagyék az áthozott munkásokat. A harmadik megemlítendő elem odaát egy Dante nevű ember férfi. A jelentések szerint nagyon ronda, valamiféle kémiai égésnyom okán a fél pofája odalett. Ez egy igazi állat, ő végzi el a piszkos munkát Xellar számára, de lehet, hogy Karsasnak is bedolgozik. Márpedig a Forge-on másként mennek a dolgok, ott az üzlet része, hogy szükséged van fizikai védelemre. Sajnos sosem sikerült érdemi bizonyítékot szerezni, és így a birodalmi fellépést sem lehetett kikényszeríteni, de jutottak el hozzám olyan jelentések, melyek Black Spear felségjelű hajók megjelenését valószínűsítik.

– Csak nem? Arról a Black Spearről beszélünk? – kapcsolódott be a beszélgetésre az eddig többnyire csendes Drace is. Egyértelműnek tűnt, hogy ha valaki még Shurynál is jobban unta és utálta ezt az egész tisztelgősdit és kihallgatósdit, akkor ő volt az.

– Arról, persze. A Black Sun szindikátus egyik nem hivatalos alszervezete, történetesen éppen az, amelyik a kalózkodásért felel. Mint mondtam, nincs bizonyíték, hogy az állomáson érdemben rejtegetnek kalózokat, de nem kizárható, hogy kalózokhoz köthető személyek megjelennek ott. Az orrunk előtt. Közel és távol a Forge az egyetlen olyan kereskedelmi központ, ahol találkozhat egymással a kereslet és a kínálat. Az állomáson gyártanak energiacellákat is, melyeket néhány ősrégi reaktorral töltenek, méghozzá a környéken bányászott, cseppfolyósított radioaktív gázból állítva elő az energiát. Azt tudjuk, hogy a gyártástechnológiájuk nem éppen modern és nem is túl biztonságos. Nem okozna oltári meglepetést, ha egy nap az egész roncstelep felrobbanna. Ráadásul rendszeresek a szivárgások. Ezeket a rendszerek

kivezetik az űrbe, és ez okozza az állomás körüli színes gázkitöréseket, azonban a sugárzás egy része jelentkezik odabent is. A Forge rövid tartózkodásra biztonságos, de hosszabb ottlét esetén javasoltak a sugárterhelés elleni injekciók, melyeket protokoll szerint minden kimenőre induló katonánknak kötelező beadatni.

Shury néhány percig elgondolkozva nézegette a körmeit, és szinte fizikai fájdalmat okozott neki, hogy még mindig nem volt értekezése rendbe tenni őket. Hamarosan.

– Köszönöm, hadnagy! Megengednéd, hogy pár percet kettesben értekezzek Drace hadnaggyal? Addig várj odakint, esetleg beszélgess Aldo zászlóssal! Szegény fiatalember lemaradt mindenről, pedig szinte ég a vágytól, hogy jelentést közvetíthessen a korvettkapitánynak. Nyugodtan ossz meg vele mindent, amit megítélésed szerint ezen a ponton a feljebbvalódnak tudni érdemes!

– Persze – válaszolta Pierce kényszeredetten mosolyogva. Shurynak akadtak kétségei azzal kapcsolatban, hogy Aldo milyen alaposan is lesz beavatva az eddigi eredményekbe. A hadnagy folytatta. – Remélem hamarosan lezárul a nyomozás, és lesz lehetőség meginni azt az italt.

– Azt már én is nagyon várom – terelte ki Shury Pierce-t az ajtón, és csapott rá az ajtózáróra. Drace és a csendben álldogáló Raul felé fordult.

– Kialakult az akciótervem. Ennek alapját az képezi, hogy búcsúzkodás nélkül eltűnünk.

– Bűzlik az egész helyzet, meg az állomás is, mint egy akk kutyának a hónapos teteme. Támogatom! Mielőtt valaki itt úgy dönt, hogy kiiktat bennünket – bólogatott Drace.

– A nyomozást tehát a Forge-on folytatjuk. Mi ketten és a droidom. Vigyünk még valakit?

– A droid birodalmi modell, ami jelentős kockázat, ha valaki meglátja. Nem hagyhatja el a hajót.

– Így van! A hajón fog maradni, de így is hasznos lesz. Ez egy újgenerációs protokolldroid, aki alaposan ismeri Free főhadnagy hangját és stílusát. És ellentétben a legtöbb droiddal, nincs benne olyan gátlás,

mely megakadályozná abban, hogy egy tiszt hangján és nevében szólaljon meg – kacsintott Shury. – Más?

– A zászlós teljesen használhatatlan terepmunkán. Amúgy is Daws embere. Pierce azonban még lehet hasznos, ha sikerül rövid pórázon tartani. Neki létérdeke, hogy ezt a dolgot felgöngyölítse. Nem olyan, mint mi, de alighanem tudja magát álcázni.

– Hírszerző tiszt. Ami annyit jelent, hogy beépített ügynöki ismereteket legalább három szemeszteren át kellett tanulnia elméleti és gyakorlati szinten is.

– Stimmel. Ráadásul már biztosan járt odaát, így lenne velünk valaki, aki ismeri a helyet.

– Mi a helyzet a Sparkkal? Bár a rendszerbe érkezéskor lopakodóüzemmódban közelítettük meg az állomást, de ha még van itt az ellenségnek ügynöke, akkor már leadhatta a drótot, hogy egy polgári hajó tapad az egyik dokkhoz, melynek köze lehet egy egyre magasabb szintekre gyűrűző nyomozáshoz.

– Nagyon friss az, hogy letartóztatták a hangár vezetőségét. Aligha kötik össze éppen a mi hajónkkal, miközben napi tucatnyi hajó is megfordul itt. Idővel biztos, hogy rosszabbodna a helyzet, de egyelőre kicsi esélyét látom annak, hogy lebuknánk a Sparkkal a Forge-ra érkezéskor.

– Ha tévedsz, akkor hamarosan meghalunk – vigyorodott el a lány. – Behívom Pierce-t!

Pályatévesztés

– Ez az Aldo egy igazi stréber kis gyökér! És amennyire látom, nem is jött rá, hogy hol hibázott, és miért vezényelték ide – ingatta a fejét Pierce mosolyogva, mint aki kezd magára találni.

– Remélem, hogy ez a kijelentés nem minden itt szolgálóra igaz – vitt be még egy finom gyomrost Shury válaszként. Ezúttal Pierce meg-

őrizte a lazaság illúzióját, és röviden felröhintett, mintha egy jópofa poént hallott volna. Mostanra Pierce-nek minden emberi számítás szerint tiszta szívéből gyűlölnie kellett volna a lányt, de ha így is volt, annak nem adta nyomát. Nyílt és vidám tekintettel várta, hogy mi lesz a két idegen döntése és ítélete. Tulajdonképpen érthető volt a változás, hisz hamarosan elmúlik a bizonytalanság. Vagy Daws-zal összefogva megölni igyekszik majd a két vendéget, vagy szövetkezve velük folytatódik a nyomozás. Mindkét esetben véget ért az osztási fázis, és kezdődhet a szabakkparti legérdekesebb része.

– Hadnagy! – fúrta bele Shury a tekintetét a férfiébe. – Mindent alaposan átgondolva úgy ítéljük meg, hogy ezt a nyomozást a Forge-on érdemes folytatni, mégpedig birodalmi egyenruhák nélkül. Elkerülendő további hosszas és időrabló beszélgetéseket meg értelmetlen kérdéseket, azt javasolnánk, hogy azt az italt, melyet magam is nagyon szívesen legurítanék már, igyuk meg a mélyűrben, a Spark fedélzetén. Mondjuk harminc perc múlva. Lehetségesnek látod-e ezt, figyelembe véve a tényt, hogy te vagy ennek az állomásnak a hírszerzési vezetője?

Csak a szemei árulták el, hogy Pierce megkönnyebbült. Shury szerint ez az opció már középtávon is sokkal több sikerrel kecsegtetett számára, mint amit a másik lehetőség nyújthatott volna.

– Nos, mint hírszerzőnek, módomban áll álruhában megjelenni közeli civil helyeken, külön parancs nélkül is. A Spark sem jelent problémát. Van egy táskányi ruhám ilyen helyzetekre, persze csak magamnak, az én méretemben. Találkozzunk a hajónál, felkapom a cuccokat és elintézem az engedélyt is – vigyorgott vidáman.

– Nem lesz szükséged azokra a rucikra. A Sparkon vannak csinos szerelőoverallok, aztán majd megvesszük, amit kell odaát. Az idő rövid, az engedélyeket meg el tudod intézni útközben egy terminálról is – viszonozta a vidám vigyort Shury. – Mostantól, minthogy együtt dolgozunk, nem válunk szét.

Bármiben is akadályozta meg ezzel, rosszuleshetett neki, mert egy pillanatra megfagyott a vigyora, de aztán ismét élővé vált a férfi arca.

– A kölcsönös bizalmon még dolgoznunk kell, de optimista vagyok. Biztos, hogy ez is sikerülni fog! Azért ez egy kicsit olyan, mintha elrabolnátok.

– Akkor inkább maradnál?

– Nem, nem! Semmi ellenvetésem. Szeretem az elrablós és kikötözős bulikat. Mindenki másra gerjed.

– Ezt örömmel hallom. Arra azért vigyázz, amikor az ágyhoz vagy kötözve, hogy Drace szeret hónaljba fullasztásos játékokat játszani. És a hadnagy azon testrésze borotvát még nem látott – válaszolta könnyedén a lány, hárítva a támadást és szemérmetlenül öv alá helyezve az ellentámadást. Pierce végigmérte az enyhén meglepett Drace-t, majd felkacagott.

– Drace igazi, régivágású úriembernek tűnik, akit bizonyára a nők érdekelnek. Így egy mégennyire csinos srác sem tarthat igényt a figyelmére – próbálkozott esetlenül megőrizni a méltóságának maradékát. Shury ártatlanul széttárta a kezeit világosan jelezve, hogy az életben semmi sem biztos, csak a halál. Ennyiben maradtak. A folyosóra lépve a mindig olyan lelkesen aktív Aldo várta őket, kezében az elmaradhatatlan adattáblájával.

– Bízom benne, zászlós, hogy a nyomozás részleteivel kapcsolatban minden információt megkapott, melyet a korvettkapitány számára érdemes továbbítani – fordult hozzá Shury.

– Igen, nagyon is! Időközben csináltam is egy elemzést, és az adatok alapján egyértelmű, hogy rengeteg polgári forrásból származó tételért húsz és ötven százalék közötti intervallumban fizettünk többet, mint a feltételezhető piaci ár. Elsősorban a Xellar nevű kereskedőnek. Tessék, itt az elemzés!

– Köszönöm, át fogom nézni – vette át az adathengert Shury egy kényszeredett grimasszal. Ez a figura valóban nem tudta, hogy milyen rendezvényen volt éppen. Pierce Aldóhoz lépett, majd barátságosan megveregette a vállát.

– Elég intenzív órákon vagyunk túl – nyújtózkodott egyet Shury. – A folytatáshoz friss agyakra lesz szükségünk. Tartunk egy fél szolgálatnyi pihenőt, és utána haladunk tovább. Ennek megfelelően talál-

kozzunk itt, négy óra múlva – bocsátotta el Aldót, aki a menetrend tudomásul vételének jeléül komoly képpel bólintott, tisztelgett, majd elmasírozott. A három hírszerző az örökké csendes Raullal együtt szintén elindult, mégpedig a Sparkot csatlakoztató külső zsilip irányába. Shury nagyon remélte, hogy az eddigi munkásságuk még nem feszítette túl a húrt Daws-nál, és nem állíttatott egy egész rohamosztagos szakaszt a hajójuk őrzésére, vagy éppen szabotáltatta el a Sparkot.

Tudván, hogy tilosban járnak, a négyes viszonylagos csendben tette meg az utat, bár Pierce-nek minden jel szerint gondot okozott, hogy lakatot tegyen a szájára, különösen olyankor, amikor belefutottak valakibe. Mintha csak jelentéktelen témák harsány kitárgyalásával akarta volna leplezni, hogy praktikusan szökni készültek az állomásról. Így Shury és Drace megismerhették a hatodik fedélzeten található kantin elromlott ételmixerének a történetét, amely húscafatokat adagolt a tiszti deszszertcsomagokba, tanulhattak egy kicsit a rendszer viszonylagos szomszédságában lévő fekete lyuk körül megbolonduló kommunikációs jelek okozta szenzorkiégések bosszantó gyakoriságáról, és még abba is beavatást nyertek, hogy akad olyan kísérleti sugárzásellenes gyógyszer, mely mellékhatásként extrém módon megnövekedő libidót okoz, és melyet ezért nemrég levettek az engedélyezés alatt lévő új szerek listájáról. Ez utóbbinak a nevét azért Shury megjegyezte, nem lehetett tudni, hogy mikor veheti hasznát az egyszeri ügynök egy efféle információnak. Már a Spark csatlakozásának a fedélzetén jártak, alig néhány fordulóra a zsiliptől, amikor Shury meglepetésére egy ismerős arc érkezett velük szembe a folyosón. Daws segédtisztje volt az, a szőke lány, aki olyannyira nem illett egy harci állomás parancsnokának az előszobájába, hogy Shury agyában már első találkozásukkor megszólalt a vészcsengő, és azonnal az ellenség ügynökének nézte. Mivel éppen most és éppen itt tűnt fel, a szökésben lévő hírszerzők hajójának környékén, Shuryban újra fellángolt a gyanú és a paranoia, de ezek hamarosan elhamvadtak. A szőkeség sietősen lépdelt, és amint megpillantotta Shuryt, mintha öröm villant volna az szemében, de aztán észrevéve Pierce-t ez zavarodottságba fordult, és a fejét leszegve egyetlen szó nélkül haladt el mellettük. Legutóbbi találkozásukkal ellentétben vastag sminket viselt, de ez

sem tudta elrejteni, hogy egy csúnya zúzódás csúfította el az arcát a bal szeme alatt. Valaki rondán képen suhintotta szerencsétlent. Alig néhány lépéssel elhagyva a lányt, Shury Pierce felé fordult, és az éppen megfelelő hangerővel beszélni kezdett.

– Hadnagy úr, ha megengednél egy kellemetlen kérdést. Daws korvettkapitány aktájában nem szerepel véletlenül olyasmi, hogy hajlamos lenne a hirtelen dühkitörésekre, a feltétlenül szükségesnél nagyobb intenzitású fenyítésekre?

– Sajnos magas rangú tisztek személyi aktáit nem áll módomban megvitatni, de azt elárulhatom, hogy a korvettkapitány nagy nyomás alatt dolgozik és néha ki kell engednie a gőzt – válaszolta teljes természetességgel Pierce. Shury egyáltalán nem volt biztos volt benne, hogy ő is felismerte a lányt, vagy feltűnt neki a verés nyoma.

– Ilyen a vezértisztek élete! Bocsássatok meg, uraim, de be kell ugranom a mosdóba. Menjetek tovább nyugodtan, mindjárt csatlakozom – torpant meg Shury, és mit sem törődve Pierce meglepett és oldalra billentett fejével, az imént maguk mögött hagyott tiszti illemhely ajtaja felé vette az irányt. Mire odaért, Pierce és Drace eltűnt a következő fordulóban, míg a távolban a szőke lány bámult vissza megszeppenten. Mint minden mosdó, ez is koedukált volt, de eltérően a legénységi mosdóktól, a tisztek helyiségeiben különálló fülkék sorakoztak, melyeket zárni ugyan nem lehetett, de volt rajtuk behajtható ajtó. Shury belépett az elsőbe és a falnak dőlve várta a fejleményeket. Hamarosan szisszent az ajtó és nőies lépések közeledtek.

– Az első fülke – szólt ki Shury, és a szőke lány hamarosan csatlakozott hozzá. A szűk helyen a testük szinte összeért, a lányt – teljesen szabályzatellenesen – kellemes parfümillat lengte körbe.

– Kelly Pool törzsőrmester vagyok – suttogta az újonnan érkező. Kicsit magasabb volt, mint Shury, és csak kevéssel fiatalabb, mégis egy elveszett kiscicának tűnt, semmint egy kiképzett altisztnek. A kezei picit remegtek, és össze is szorította őket idegességében. Shurynak fogalma sem volt, hogy miért akart Daws feszültséglevezető boxzsáknak is használt háziegérkéje beszélni vele, de úgy döntött, hogy nem könnyíti meg Pool dolgát. Semleges, érdeklődés nélküli tekintet-

tel bámult bele közvetlen közelről a másik nő arcába. Az reménykedő és vizslató tekintettel nézett rá vissza, majd az elutasító magatartást tapasztalva kétségbeesetten harapott a saját szájába. Végül, harmadik nekifutásra, megszólalt. A hangja remegett.

– Maguk az egyetlenek itt, akiknek nincsen köze ehhez az állomáshoz! Hatalmas kockázatot vállalok, de meg kell tennem. Azt hiszem, Aldo zászlós halálos veszélyben forog! Kérem, segítsenek!

– Ki akarná bántani a jó zászlóst? – kérdezett vissza Shury, pedig egy pillanat alatt összeállt benne a kép. Aldo nem Daws embere volt, legalábbis nem bizalmi értelemben. Aldo egy nyomorult idióta volt, akit a rossz sorsa erre az állomásra sodort egy olyan feljebbvaló alá, aki mocskos játékot játszott, és akire a fiatal altiszt buzgósága veszélyt jelentett. Pool nagyot nyelt és az egész teste megremegett. Riadt szemei elszántan merevedtek bele egy kemény és elszánt tekintetbe. Nagyon csinos pofija volt, még a vastag smink alatt is. A zúzódás elég friss lehetett, még nem volt ideje rendesen lekezelni. Shury jól ismerte az ilyen sérüléseket. Élete nagyobbik részében bőséggel szerzett belőlük: rabszolga gyermekként, fiatal kurvaként és gyalogos katonaként is.

– A korvettkapitány.

– Ő húzott be neked?

Pool bólintott, de egyúttal meg is rántotta a vállát.

– Ez semmiség, a korvettkapitánynak néha eljár a keze.

– Mi az, amit véletlenül hallottál, és amiből levontad az Aldo zászlósra vonatkozó rossz hírt?

– Tudom, hogy a zászlós nagyon okos, de amúgy egy szerencsétlen hülye – válaszolta a lány ellágyuló hangon. Shurynak azonnal hányingere támadt. A szerelmes romantikánál már csak a szerelmes drámákat utálta jobban. Talán jobb is lett volna, ha Sabel meghal, mert a nő puszta létezése gyengeséget jelentett Shury számára, és ez a megszeppent porcelánbaba mindennél jobban bizonyította ezt.

– Nem először jött elő olyan adatokkal és következtetésekkel, melyek a napnál is világosabban zavarják a korvettkapitányt. Csak nem tud olvasni a sorok között! Próbáltam neki elmondani finoman, de nem

fogta fel! Annyira hülye! – suttogta a lány kedvesen, és egy pillanatra el is merengett, még egy halvány mosoly is átsuhant az arcán. Shury némi sajnálatot és annál bővebben hullámzó megvetést érzett a lány iránt. Szerelembe bárki eshet, és mint azt saját példája is mutatta, sajnos az átoktól nem volt menekvés. Na, de ezt a gyengeséget ilyen nyíltan kimutatni? Ez nem volt méltó egy erős nőhöz, egy birodalmi tiszthez, egy büszke emberhez!

– Véletlenül elcsíptem egy beszélgetés végét, amikor azt mondta a korvettkapitány a komlinkjébe, hogy „nem érdekel hogyan, de hallgattassa el!" – torzította el Pool a hangját, egészen élethűen utánozva Daws mesterkélt hanghordozását. A lány édes volt és kívánatos, ugyanakkor ostoba és túlzottan érzelmes. Szüksége volt egy megrázó és emlékezetes leckére, mely talán megkeményíti annyira, hogy túlélje a Birodalom hadigépezetének könyörtelen darálóját. Ellentétben Aldóval, úgy tűnt, érti mi folyik körülötte, és így ezerszer életképesebb volt, mint az idióta férfi. Aldo nem érdemelte meg, hogy magával rántsa őt is. Egyiküknek lehetett esélye, hogy kinője magát. Ehhez azonban első kézből kellett megtapasztalnia a rideg valóságot.

– És honnan tudja, hogy ez a parancs Aldo zászlósra vonatkozott?

– Perin már nagyon régóta húzza a korvettkapitány idegeit. És azt hiszem, hogy most még jobban elvethette a sulykot, mert a legutóbbi jelentések leadása óta a korvettkapitány egyre dühösebb – hadarta a lány szinte esdekelve. Shury legszívesebben maga is lekevert volna neki egyet, hogy térjen kicsit észhez, noha ilyet soha nem tett volna igazából. Bár a Daws-tól kapott pofon Pool hasznára fog válni, de ettől még Shury mélyen megvetette azokat, akik náluk gyengébbeket vertek. A lélek sebei azonban más lapra tartoztak. A lecke akkor lesz igazán értékes és hasznos, ha a jellemformáló csapás előtt még egyszer feldereng a remény.

– Köszönöm az őszinteségét, törzsőrmester, meglátom, mit tehetek. Első körben ígérem, hogy beszélek a zászlóssal, hogy legyen elővigyázatosabb – válaszolta, de nem sikerült túl meggyőzőre az alakítása, mivel Pool tekintete még riadtabbá vált.

– Kérem, valahogy mentse meg! – nyögte a lány, és önkéntelenül is megragadta Shury kezeit. Szinte ugyanazzal a mozdulattal viszszа is rántotta, mint aki rádöbben, hogy túl messzire ment. Érzelmes és szégyenlős volt, aki még arra sem volt képes, hogy végigmenjen az úton, amelyen elindul. Shury megvetése egyre dagadt. Aldo és Pool személyében két pályatévesztett szerencsétlenbe botlott, akik egy csöpögős szerelmi drámából léptek elő. Két ostoba fiatal, akiknek soha nem lett volna szabad a seregbe állni. Shury arca megkeményedett, és már nem is próbálta palástolni, hogy mennyire untatja és taszítja ez a beszélgetés.

– Minden rendben lesz. Most mennem kell – fordított hátat Poolnak és kilépett a fülkéből.

– Kérem… – suttogta a szőkeség elhaló hangon. Shury megkímélte azzal, hogy a végső leckéjét nem borította a lány arcába, de magában azért megfogalmazódott a tanulság: hősök nincsenek, hülye picsa, senki sem fog megmenteni sem téged, sem azt az eminens barmot. A galaxis kegyetlen, és nincs hely benne a veszteseknek. Mikor két perc múlva a Sparkhoz ért, már el is felejtkezett Poolról és Aldóról. A zsilip nyitva állt, és Shury átsétált rajta. A két férfit és a droidot a pilótafülkében találta, Pierce éppen akkor fejezett be egy hívást.

– Elintézve. Repülhetünk! – vigyorgott. A Spark kevesebb mint egy perc múlva elszakadt a Cardan oldalától, és orrát a csillagközi térbe fúrva egyre növekvő sebességgel a rendszer széle felé száguldott.

Knocking on your back door

„A száraz homok dörzsöl, mint a smirgli. Ne várj esőt, de ha van elég csulád, legalább köpj oda!"

– tatuini mondás

Titokvesztő stresszoldás

A környéken zsúfoltnak bizonyult az űr, tucatnyi hajó keringett éppen az éjfekete háttér előtt függő, a hátuk mögött lassan zsugorodó Cardan körül. Egy Gozanti osztályú könnyűcirkáló, a valamikori Enforcer Six ikertestvére nem sokkal utánuk jelent meg az állomás egyik nagyobb hangárnyílásában, majd egy kisebb kört leírva indult el velük ellenkező vektoron a következő úticélja felé. Ellentétben az Enforcer Sixszel, melynek a hasához a Shury szállásául szolgáló börtönmodul volt csatlakoztatva, ennek a hajónak négy TIE vadászt bölcsőként körbefonó külső dokkszerkezet türemkedett ki az aljából. Tipikus rendszerjárőr konfiguráció volt ez, noha a Gozantikat a Birodalom többnyire gyorsjáratú és alaposan felfegyverzett szállítókként szokta használni, semmint csendőrségi feladatokat ellátó kis méretű hadihajóként. A jelek szerint akadtak kivételek. A lány a pilótafülke egyik székébe dobta magát, és biztos, ami biztos, becsatolta a kopott szíjú övet is. Bár Pierce továbbra is magabiztosnak tűnt, Shury nehezen tudta túltenni magát azon, hogy a következtetései alapján Dawsnak nem lenne szabad elengednie őket, minthogy ezzel egyúttal azt a szellemet is kiengedné a palackból, mely rossz hírét terjeszthetné, fellebbentve a fátylat a valószínűsíthetően mocskos üzelmeiről. Minden várakozása ellenére azonban nem történt atrocitás és a Spark hamarosan kikerült a Cardan, valamint a közelebbi aszteroidák gravitációs mezejéből, és még a hiperhajtómű visszaigazoló fényei is megnyugtató zölden világítottak.

Amikor Drace ujjai a hiperhajtómű aktiváló karjára fonódtak, a lány behunyta a szemét, és felkészült a legrosszabbra. A Spark megrázkódott, és a külső űr fényei élesen felvillantak. Az utasok gyomra vadul összerándult. Egyetlen másodperccel később ismét a fekete űrben találták magukat. Nyoma sem volt a birodalmi hadállomásnak, a Forge-nak vagy az aszteroidáknak. A szenzorok még vették ugyan a jeleket, de a Spark több fényperccel eltávolodott, és látni innen már semmit sem lehetett. A mikrougrás sikerült, és a Spark nem rob-

bant szilánkokra közben. Shury továbbra is meg volt lepve, hogy ilyen könnyen sikerült ugraniuk. Drace hátradőlt, és szórakozottan megpaskolta az műszerfalat.

– Sima ügy. Ugorhatunk is vissza a Forge-hoz?

– Nem, pár órát várjunk. Kevésbé lesz feltűnő, és amúgy is rámférne egy kis pihenés – ingatta a fejét a lány, majd a szépfiúhoz fordult.

– Olgen, kíváncsi lennék azért, hogy miként sikerült ilyen tisztán lelépnünk? Mi lehetett az oka? Daws talán még nincs képben azzal, hogy mit találtunk? Vagy egy mulya idióta? – kérdezte, miközben belefeledkezett Pierce markáns arcának gyönyörködtető látványába. – Esetleg jeladót ragasztatott ránk és direkt engedett el? Netán te magad is az ő embere vagy, és az ő jóváhagyásával csatlakoztál hozzánk, hogy miután megoldottuk a kis problémátokat, elintézz minket? – gondolta magában.

– Biztos, hogy nem örül a váratlan távozásunknak, de mire a tudomására jut, már nem tud semmit sem tenni. Ahogy ígértem, a jogköröm bőven elegendő ahhoz, hogy zöld utat adjak egy hajónak. Az persze más kérdés, hogy ha egyszer visszatérünk, akkor bizonyára lesznek kérdései. És bízok benne, mikor felteszi őket, akkor jó válaszaink lesznek.

– És mi történne akkor, csupán eljátszadozva a gondolattal, ha válaszok nélkül kerülnénk megint a szeme elé, és egyúttal a fennhatósága alá? Akkor mire számíthatnánk vajon?

– Érdekes kérdés – válaszolta töprengve Pierce, de komornak tűnő arckifejezése hamarosan felolvadt egy pajkos vigyorban. – Mivel úgyis várakozunk, nem iszunk valamit? Amikor megérkezünk és mondjuk kereskedőknek adjuk ki magunkat, akkor nem árt, ha a leheletünk alkoholtól bűzlik.

– Rendben, ejtsük meg azt az eddig elmaradt italt – csóválta meg a fejét Shury. Nem sok kedve volt ehhez, különösen mivel lett volna sokkal jobb dolga is, de egyelőre úgy döntött, hogy eljátssza a kötelező szociális színdarabot.

Mind a négyen levonultak a Spark étkezőként is használt közösségi terébe, ahol Drace egy bonyolult kód begépelésével felpattintott

egy álló szekrényt, melynek mélyéről változatos színű, formájú és méretű üvegek kukucskáltak kifelé. Egy üveget kiemelt, majd három felmarkolt pohárral együtt helyet foglalt a kör alakú asztalnál, ahol nem egészen két nappal korábban Shury majdnem lelőtte. Pierce a kezébe vette az üveget, és alaposan megszemlélte annak címkéjét.

– Kiváló ízlésed van! – csettintett elismerően.

– A legjobbaknak csak a legjobb jár – fogadta a dicséretet Drace, majd öntött mindhármuknak. Az aranybarna folyadék opálosan áttetsző üvegből érkezett, melyen arany címke ragyogott. A felirat szerint Cadavine Pearl volt a neve, és öt éven át érlelték. Shurynak ez nem mondott sokat, leszámítva azt, hogy jelenleg a Cadavine szektorban tartózkodtak. Az ital íze édeskés volt, lezsibbasztotta Shury nyelvének hegyét és kellemesen felmelegítette a bensőjét. Éppen erre volt szüksége ahhoz, amire készült. Egy percig mindhárman hallgatásba burkolózva élvezték az ital zamatát, végül Pierce szólalt meg, visszatérve a még a pilótafülkében megszakított témához. Beszéd közben ujjaival szórakozottan körözött a pohár peremén. Szép kezei voltak hosszú ujjakkal, profin manikűrözött férfias körmökkel és puha ujjbegyekkel. Az övéihez képest Drace vastag és kérges ujjai egyenesen ősemberszerűnek tűntek. A lány remélte, hogy vele ellentétben a férfiak nem figyelik az ő kezeit. Hamarosan csinálnia kell valamit a pattogzó vörös lakk alól előbukkanó fekete foltoktól elcsúfított körmeivel, különben megőrül.

– Mikor visszatérünk, akkor valamit mondanunk kell Daws-nak. Méghozzá olyasmit, ami kielégíti, különben megjárjuk. A galaxisnak ebben az eldugott szegletében ő a hatalom.

– Ez igaz. Azonban nekünk – mutatott magára majd Drace-re is Shury – nincs igazi okunk arra, hogy valaha is visszatérjünk. Kivéve persze, ha a nyomozás fonala netán ismét Daws tanyájára vezetne minket, de ezt igen valószínűtlennek tartom. Úgyhogy, Olgen, kezdj el azon gondolkodni, ha netán nem kapunk jó válaszokat odaát, mivel fogsz a főnököd elé állni.

Shury arcán feltűnt a szokásos kaján és nyíltan rosszindulatú vigyor. Egész egyszerűen szórakoztatónak találta, hogy csipkelődő jópofiság-

nak álcázva inzultálhatja ezt a túlontúl is szexis pasit, folyamatosan emlékeztetve rá, mekkora bajban van, és mennyire csak rájuk számíthat. Mióta azonban mozgásba lendültek a dolgok, Pierce sikeresen felvette és fent is tartotta a viccesen laza pózát, melyből egyelőre nem sikerült kibillenteni, így Shury azt sem tudta felmérni, hogy sikerült-e érdemben haragot, netán gyűlöletet ébreszteni a férfiban, vagy az csupán egy szadista ribancként könyvelte el őt, melyből a tiszti akadémián és a hírszerzés hírhedt iskoláiban éppen eléggel találkozhatott.

A fickó látszólag elengedte a füle mellett a megjegyzést, és éles váltással Drace italgyűjteményéről kezdett beszélni, melyet röviden megpillanthatott, amikor az üveg előkerült. Shury elérkezettnek látta az időt, hogy részéről lezárja az ismerkedő italozást.

– Pár órát pihenek, fiúk. Találkozzunk a pilótafülkében a Forge ideje szerinti tizenegy óránál, bő két óra múlva!

– Persze, menj csak! Én nem vagyok fáradt, szívesen innék még egyet, ha Enobannak sincs ellene kifogása.

– Egyáltalán nincs. Az az elvem, hogy egy megbontott üveget lehetőség szerint legalább félig el kell fogyasztani!

Shury a szó lehető legközmondásosabb értelmében elvonult azzal a végtelenül kifinomult járással, mely még a tiszti egyenruha leple alól is ki tudta emelni lábainak hosszát és csípőjének ringását. Nem volt kétsége afelől, hogy két szempár tapadt a seggére, míg el nem tűnt a folyosó kanyarulatában. Raul tipegve követte. A kabinba érve évtizedes rutinból táplálkozó hatékonysággal dobálta le magáról az egyenruháját és heveredett végig a priccsen csak alsóneműt viselve. A fejét párnával felpolcolva magához intette Rault, a fekete droid félelmetesnek szörnyetegként magasodott a lány felé.

– Raul, most fel fogok neked tenni jó pár kérdést, és szeretném, ha mindegyikre a legjobb tudásod szerint válaszolnál.

A droid oldalra billentette a fejét, ami túlságosan is emberi, töprengő mozdulatnak látszott. Shury sosem tapasztalt még ilyet, pláne nem egy birodalmi protokolldroidtól.

– Igen, gazdám! – mondta a robot néhány másodperc késéssel enyhén fémes hatású, de nagyon is kellemes hangján.

– Amikor csak ketten vagyunk, akkor úrnőnek fogsz hívni! Amikor mások is jelen vannak, de nem hivatalos birodalmi közegben vagyunk, akkor Shurynak! Szolgálati körülmények között vagy egyéb, nem közeli ismerős katonák jelenlétében pedig Mingwo hadnagy a megszólítás! Rögzítetted?

– Igen, Úrnőm.

Shury elégedetten felkuncogott.

– Amikor az Enforcer Six börtönblokkjában Hrageth közlegény beletolta a felsőtestedet a cella energiarácsába, akkor valamiféle üzemzavar lépett fel nálad, és oda nem illő, korábbi munkamenetből származó hangfelvételeket kezdtél visszajátszani. Ezek csak audiofelvételek, vagy van, ami képileg is rögzített?

– Csak audio.

– Gondoltam. Mi volt a korábbi utasítás? Mindig mindent rögzítettél, vagy csak, amit Torrs hadnagy kért?

– Amit kedves közös ismerősünk kívánt, azt mindig rögzítettem, de kellően fejlett a döntési modulom, így bizonyos esetben magam aktiváltam a felvételi módot, ha úgy ítéltem meg, hogy a hanganyag a későbbiekben hasznomra válhat. Sokat lehet tanulni az organikus lények viselkedéséből, melyeket más organikusok továbbfejlesztésére lehet használni.

– Helyes. Ami engem most érdekelne, az Torrs hadnagy legroszszabb, leggonoszabb, legsötétebb, legkegyetlenebb oldala. Gondolt át, hogy mely felvételek felelnének meg ennek – búgta Shury. Ami ezután történt, alaposan meglepte a lányt. Furcsa, soha nem hallott zörej hangzott fel a droid mélyéből, mint valami üzemzavar, amely Raul hangmodulátorában okozott interferenciaként manifesztálódott. Lehetséges lett volna, hogy Raul valamiféleképpen érzelmi reakciót, egy mechanikus röhintést produkált? Nem volt idő lamentálni a történteken, mivel a droid nem sokkal a szokatlan jelenség után visszatért a normálisnak tekinthető üzemmódjába.

– Igenis, Úrnőm, futtatom a keresést. Nos, viszonylag sok feljegyzésem van a kért paramétereknek megfelelve. Attól tartok, nem ártana szűkíteni a lekérdezést. Úgy vélem, hogy a gonosz, rossz, valamint

sötét jelzők mindegyike részben vagy egészben beleillik a kegyetlen melléknév fogalmi keretébe, abban az értelmezésben mindenképpen, melyre az Úrnőm utalt. Ha ez a megállapításom helyes, akkor a továbbiakban a keresési kulcsszó a kegyetlenség lenne. Így a szűkítésnél javaslom, hogy amikor Torrs hadnagy legkegyetlenebb megnyilvánulásait keressük, legyen definiálva, hogy első sorban fizikális vagy inkább mentális és érzelmi kegyetlenségről van-e szó. Mint az Úrnőm saját példájából is pontosan tudja, az organikusok sokoldalú rendszerekkel rendelkeznek, a testnek nevezett vázszerkezet tele van érzékelőkkel és hibajezéseket közvetítő csatornákkal, ugyanakkor a belső szoftvert is lehet manipulálni, és adott esetben akár destruktív nagyságrendű sokkban is részesíteni. Nekem pedig egyelőre nehéz eldöntenem, hogy melyik típusú eljárások tekinthetők kegyetlenebbnek.

– Nézzük a fizikális eseteket! És ha lehet, akkor nőnemű őrizetesekkel! Ez elégséges szűkítés?

– Igen, köszönöm, már játszom is az első felvételt! Mérsékelem a hangerőt, mivel egyik-másik rész meglehetősen hangos.

A következő pillanatban a változatlan helyen és testtartásban álló droid szájából egy éles női sikoly hangzott fel, melyet igen hosszan kitartottak, és végül elkeseredett és szívet szaggató fájdalommal telt zokogásba olvadt.

– Ne! Nem bírom tovább! Kérem, ne! – könyörgött a hang tulajdonosa, egy kissé rekedtes hangú, talán középkorú nő.

– Biztos, hogy volt tettestársa. Tudni akarom, hogy ki volt az! – hallatszott Sabel hangja teljesen tisztán és nyugodtan, ami a szenvedő szipogások és krákogások mellett teljesen természetellenesnek hatott. Shury a térdéig letolta sport tangáját, és ujjai a lábai közé csúsztak.

– Neheem! Esküszöm, nem volt! Egyedül tettem! Csak én!

– Nem hiszek magának, közlegény – jelentette ki Sabel, és egy másodperc múlva újabb velőtrázó sikoly töltötte be Shury kabinját. A lány mostanra három ujjának összeszorított begyével észveszetten dörzsölte a csiklóját, és nyögdécselni kezdett. Úgy tervezte, hogy kiélvezve minden percet fokozatosan merítkezik bele a szeretője titkos

hangnaplójának legmocskosabb részleteibe, de mivel Raul az utasításnak megfelelően rögtön egy kínvallatás legkegyetlenebb csúcspontjához ugrott, Shury hamar feladta a lassú építkezés ötletét. Amúgy is jellemző volt rá, hogy a dolgok közepébe csapjon. Legalább egy percig vonyított az áldozat változó intenzitással, és amikor végre abbamaradt, akkor az utána maradó szenvedő szűkölés sem hangzott sokkal kellemesebben.

– Mivel kínoztátok? – lihegte Shury.

– Csipesz és tű formájú elektródákat csatoltunk a teste több pontjára – válaszolta Raul a szokásos hangján, de közben a vallatás háttérzajai, az áldozat légszomjas szipogása továbbra is velük maradt. – A kontrolláltan fájdalomokozásra optimalizált elektromos áramlatok be- és kilépési pontjai az őrizetes mellbimbói, nagylábujjainak körömágyai, valamint nagy szeméremajkai voltak. Bár többször jeleztem Torrs hadnagy felé, hogy véleményem szerint az emberi faj idegrendszeri struktúrájának felépítése miatt nem ezek a leghatékonyabb kapcsolódási pontok, de ő valamiért ezekhez ragaszkodott.

– Én tettem! Én voltam! Gyűlöltem a rohadékokat! Megérdemelte! – hörögte az áldozat végül, mikor megint képes volt érthető szavakat kipréselni magából. Ismét Raul szólalt meg, és Shurynak kellett egy kis idő rádöbbenni arra, hogy ezúttal nem hozzá beszélt, hanem a saját felvételének szereplője volt.

– Hadnagy, úgy hiszem, hogy a közlegény igazat mond. A vallomását rögzítettük és a testi, valamint pszichológiai jelek alapján több információval nem fog szolgálni a nyomozás lezáráshoz.

– Talán így van – hallatszott ismét Sabel hangja. Ezúttal Shury felfedezett benne némi mellékzöngét. Egy kiválóan elrejtett, de a tónusból kikacsintó, reszkető izgatottságot. – De én még nem vagyok meggyőzve!

A következő sikoly az eddigieknél is vadabb és félelmetesebb volt, mintha az áldozat lelkét és testét képzeletbeli démonok pengeéles fogai marcangolták volna. Shury hangosan felnyögött, ahogy a gyönyör hullámai elborították a testét. Sokkal könnyebb volt így beleképzelni magát a Sabel által megkínzott őrizetes szerepébe, hogy egy valódi fel-

vételt hallgatott. Sabel valóban egy szadista dög volt. Nem mintha komoly kétségei lettek volna ezzel kapcsolatban, de eddig nem tudhatta biztosan, hogy mire képes a szerelme. Mostanra tisztult a kép. Sabel eléggé romlott volt ahhoz, hogy puszta élvezetből, a szakmai szükségszerűségen túl is élvezze, ha fájdalmat okozhatott. Egyike volt azoknak a tiszteknek, akik tényleg szerették a munkájukat. Miközben a sikoltozó áldozathoz hasonlóan – bár sok nagyságrenddel kisebb feszültségben – Shury gerincén is vad áramok száguldoztak, a lány kéjes nyögései összeolvadtak a kínvallatás hangjaival. Az üvöltés hirtelen szakadt félbe, és egy másodperccel később egy alig hallható zümmögés is elhalt.

– A fenébe – szólalt meg Sabel. – Ennél erősebbnek tűnt. Magához tudjuk téríteni?

– Persze – válaszolta Raul készségesen. – A teste kezd kimerülni, de valódi fizikai traumát nem szenvedett. Egyelőre maradandó sérülést sem regisztráltam. Biztonságos dózisú serkentőkkel még van benne legalább egy óra mára, amennyiben nem sodorja el a hév a gazdámat.

– Nem fog. Még hallani akarom, ahogy énekel!

Shury egyik talpát a hideg fémfalnak tapasztva és csípőjét a levegőbe emelve ujjazta magát egy vad orgazmusig Sabel szavainak hatására. Utána percekig csak hevert a priccsen zihálva, és hallgatta a szerencsétlen nő további szenvedéseit. Egy ponton a droid meglepő kezdeményezőkészségről téve tanúbizonyságot beszélni kezdett.

– Látom, hogy ezek az audiodokumentumok és tanulási segédanyagok pozitív hatással vannak rád, Úrnőm! Amennyiben kívánod, tudok fájdalmat is okozni, hogy fokozzam az élményt. Bár meg kell jegyeznem, hogy a jelenlegi testem sajnos nélkülöz számos funkcionális eszközt, mely ebben sokat tudna segíteni – tárta szét a kezét egészen emberien. Shury felkuncogott.

– Arra most nem lesz szükség – pihegte. Raulban egy igazi kincsre akadt. Egy két lábon járó intelligens vibrátorra, mely ki tudja, milyen meglepetéseket tartogatott még a számára. Az elkövetkező mintegy másfél órában még számos vallatásba hallgatott bele és további két alkalommal juttatta el magát a csúcsra. A puszta élvezeten túl el-

határozta, hogy fenntartások nélkül ki fogja aknázni a Raul memóriájában lévő adatokat, és mindent megtud arról a nőről, akibe olyan váratlanul beleszeretett. Ő nem az a lány volt, aki elől titkokat lehetett bújtatni. A felvételek hallgatása és a Raultól szerzett információk némileg árnyalni kezdték a Sabelről alkotott képét. A nő akkor mutatta a legrosszabb arcát, amikor a vallatottról kiderült, hogy az egyértelmű bizonyítékok szerint vagy gyilkos volt, vagy a Birodalom árulója, netán Birodalomellenes lázadó és terrorista. Ez utóbbi két kategória a mindent elborító propaganda szerint amúgy is egymás szinonimái voltak. A vallatások alanyainak többsége maradandó sérülések nélkül vészelte át a nővel való találkozásokat, de előfordultak olyan alkalmak is, különösen az említett kirívó bűntetteket elkövetőknél, ahol megestek vissza nem fordítható változások is az őrizetesek anatómiájában. Ezek ujjak és lábujjak, néhány esetben egy-egy szem és fül elvesztését jelentették, bár akadt példa leszakadt lépre, illetve elszármazott heregolyóra is. Raul megerősítette ugyanakkor, hogy Sabel keze alatt sohasem halt meg senki, és újraéleszteni is csak pár alkalommal kellett néhány fizikálisan kevésbé masszív alanyt.

Sabel szadista szexuális irányultsága tökéletesen megfért hivatásával, melyet a Birodalom eszméjének mélyen meggyőződéses hívőjeként a galaxis jobbá tétele érdekében és céljával űzött. Fanatikuson dolgozott azon, hogy a bűnösök elnyerjék méltó büntetésüket, és részben a katonai bíróságokon dolgozó kollégáinak tehermentesítési célzatával, részben pedig szakmai hiúságból arra törekedett, hogy minden őrizetest úgy adjon át az utána következő smasszereknek, hogy teljes és minden vádpontot érintő vallomást is tudjon hozzájuk mellékelni. Bár ez nem volt mindig sikeres, de Sabelt nagyon izgatták a kihívások, csakúgy, mint a hatalmi játékok és az azokban való győzelmeskedés. Minél inkább ellenállt valaki, Sabel annál inkább élvezte a vallatást, és annál messzebbre is hajlandó volt elmenni, ez pedig párkapcsolati szempontból feltétlenül kritikus információnak számított Shury számára. És ez még akkor is így volt, ha fogalma sem volt arról, hogy legközelebb mikor gyakorolhatják bármilyen formában kapcsolatuk fizikai megélését. Ez a Raullal eltöltött néhány órácska mindeneset-

re felért egy alapos stresszoldó meditációval, és Shury jókedvűen zuhanyzott le a végén, hogy aztán a Spark egyik számára túlméretes kezeslábasában végül csatlakozzon a többiekhez.

Roncsbűz

Pierce-t ott találta, ahol hagyta. A hadnagy a Spark közösségi helyiségének egyik priccsén heverészett és csak Shury érkeztére kászálódott föl. Látványosan nyújtózkodott, kéretlenül is Shury elé tárva izmos, de nyúlánk testét és formás fenekét. A lány biztos volt benne, hogy a peformansz kizárólag neki szólt, elvégre ő is ismerte a véletlen magamutogatás testnyelvének teljes repertoárját, mellyel fel lehetett kelteni a figyelmet, igaz ritkán látta férfiak által prezentálni.

– Ideje lenne átvedleni.

– Sajnos nincs mibe. Nem hagytad, hogy visszamenjek a kabinomba, emlékszel?

A lány elfintorodott, majd magára mutatott.

– De van. Ott balra, abban a szekrényben láttam egy párat – fújtatta mérgesen. Pierce nem habozott, különösen, mivel ez jó alkalmat nyújtott számára, hogy ott helyben, a lány szeme láttára hámozza le magáról az egyenruháját, és a seggére tapadó alsónadrágban illegetve magát hosszasan válogasson az azonos méretű kezeslábasok között. Egyet végül magára húzva úgy nézett ki, mint valami lelencgyerek, akire több számmal kisebb ruhát tudtak csak adni, bár a széles és izmos vállait a feszülő szövet szépen kiemelte. Ekkor érkezett meg Drace átöltözve saját ruháiba és öblös röhögéssel nyugtázta útitársai kinézetét. Shury leintette.

– Láttam köpenyeket, azokat viselhetjük, amíg fel nem ruházkodunk az első bazárban. Fontosabb kérdés, hogy kik vagyunk és mi a történetünk – kényszerítette a még el sem kezdődött beszélgetést gyakorlati irányba.

– Kereskedők, akik feltölteni érkeznek az állomásra – vonta meg a vállát Drace. Neki könnyű dolga volt, hisz a Spark fedélzetén ő máris szerepben volt.

– Honnan jöttünk, hová tartunk és mit szállítunk?

– Most megyünk felvenni az árut, de mielőtt beindulna a meló, feltöltjük a hajót és kicsit lazulunk.

– A Derra Nine bolygóra tartunk, ide a közeli Derra rendszerbe – kapcsolódott be a beszélgetésbe Pierce. Shurynak annyit el kellett ismernie, hogy képzett kémekkel és ügynökökkel együtt dolgozni felüdítő volt. Ezek a fickót tanulták, hogyan kell másnak kiadni magukat. – A Klónháborúk során akadt néhány szeparatista bázis a bolygón. A bolygó felszíne sziklás, de a felszín alatt tele van a járatokkal, melyek közül sokat víz tölt meg. Jelenleg aqualish kolóniák lakják, tudjátok, azok a négyszemű és pókszerű figurák. Társadalmi sportként a régi bázisok maradványait szedegetik szét és árulgatják a szemetet. A mieink is ott vannak egy kisebb helyőrség formájában, de semmi számottevő. Egy diszkréció miatt meg nem nevezendő üzletfél megbízásából érkezünk oda, hogy elhozzunk neki valamit.

– Jó. Drace a hajó tulajdonosa és kapitánya – vette át a szót Shury. – Nekem csak Enoban, mivel a butuska, de annál csinosabb Shury egyfajta házvezető itt és egyúttal a jóravaló kapitány pártfogoltja. Senkiben nem fordulna meg olyan mocskos gondolat, hogy cserébe az oltalomért, kosztért és kvártélyért a jó kapitány netán kúrogatná a legénység egyetlen női tagját. Olgen pedig Drace üzlettársa, afféle ideiglenesen társult legénységi tag, aki csak erre az üzletre ugrott be egy kicsit közösen utazgatni.

– Így van! Valójában az én kapcsolatomtól származik az üzlet lehetősége is. Másfelől tényleg jártam már a Derra Nine-on. Pár napot eltöltöttem az ottani helyőrségben. Ezzel a hajóval három, de lehet, hogy csak két nap utazásra van a rendszer. Nem kell sietnünk, mivel még nincs kész az áru, így pár napot tökölhetünk a Forge-on.

– Egy komolyabb kikérdezést nem állna ki a történet, de amire szánjuk, arra jó lesz – vette át a szót Shury ismét. – Tudjuk, hogy hol érdemes kezdeni a keresést Karsas, Xellar vagy Dante urak után?

– A megvert szerelőink a Csavar nevű lebujban ittak, amikor az eset megesett. Az a Forge legnagyobb és legkedveltebb szórakozóhelye, telve helybéliekkel és átutazókkal egyaránt. Én ott kezdenék. Nem teljesen veszélytelen hely, de talán még mindig a Forge szebbik oldalához tartozik – magyarázta Pierce.

– Ezek szerint van szebbik és rondábbik oldala is? – kapcsolódott be Drace ismét a beszélgetésbe.

– Hát persze. Az állomás nem más, mint néhány nagyobb és számtalan kisebb űrhajó egymáshoz ragasztott katyvasza. Az első három hajó még felismerhető, ezek a legnagyobbak és ezek köré települt a többi. Az állomás központi modulja egy valamikori Nebulon–B fregatt roncsa. Ez van a legjobb állapotban, és a fedélzetei látják el a fő vendéglátó és kereskedelmi funkciókat. Kocsmák, szálláshelyek, piacok tömörülnek itt néhány drágább dokkal kiegészülve. A második modult egy GR–75 szállítóhajó héja veszi körbe. Ez az ipari negyed, ha úgy tetszik, itt vannak elsősorban a hajószerelő dokkok és az energiacellákat feltöltő nukleáris reaktorok is – magyarázta tovább lelkesen Pierce, láthatóan örült neki, hogy előadhatja a csak általa ismert mesét. – A harmadik fő darab egy ősöreg mandaloriai cirkálóroncs. Bár nagy teret foglal, a jelentések szerint itt már jó néhány évvel ezelőtt feladták a létfenntartó rendszerek működtetéséért folytatott küzdelmet. Vannak olyan alszektorai, ahol ez meg az talán még üzemel és megy a légcsere vagy éppen a fűtés, de állítólag az egészet átitatja egy brutális dózisú rádióaktív szennyeződés, és még a lélegezhető keverékű fedélzetek levegője is erősen toxikus. Ezt hívják a Mélységnek, ahová azok a nyomorultak szorulnak, akik elmenni nem tudnak, és a Forge-on máshol nem jut nekik hely. Alighanem a Mélység az állomás igazán ronda arca, bár sem én sem az embereim nem merészkedtek oda soha. Az állomáson, igaz hivatalos adat nincs róla, úgy gondoljuk, hogy látogatókkal együtt olyan ötezer fő tartózkodhat egyidőben, plusz-mínusz tíz százalék. Ebből legalább ezer a Mélységben.

Hamarosan visszatértek a pilótafülkébe, és egy újabb mikrougrás végpontján feltűnt előttük a Pierce által oly szabatosan bemutatott, űrben úszó hulladékcsomó szabálytalan alakja. Bár a környező űrfor-

galom nem volt a Cardanéhoz fogható, így is láttak magukon kívül is éppen érkező és távozó hajókat. A Forge hívása után egy droid fémes hangja szólalt meg, és Drace hamarosan megkapta a dokkolási engedélyt.

A Spark lassan közelítette meg a tucatnyi, egymáshoz sem színben, sem formában, sem stílusban sem illő, fércmunkával összeépített hajókból és űrkonténerekből álló roncsszörnyeteget. Számos, a Forge külső zsilipjeihez kapcsolódó hajó mellett repültek el. Nem meglepő módon maguk a zsilipek is eltérő rendszerűek voltak, különféle korokból és változatos típusokból kerültek ki. Végül a repülésirányító droid által megadott, jelzőfényekkel megvilágított hatszög alakú kitüremkedéshez lebegtek. Halk kattanás hallatszott, és a Spark műszerfalán felvillanó zöld fények jelezték, hogy sikeres volt a manőver. A kijárat felé haladva megálltak egy a falba süllyesztett rejtett rekesznél, melyben néhány kisebb és nagyobb kézifegyver lógott a falba erősített kampókról. Mivel a birodalmi tiszti stukkerek gyors lebukást valószínűsítettek, így azokat a Sparkon hagyták. Drace már korábban egy közel puskának is beillő nehézpisztollyal mászkált, Pierce egy elegáns, de halálos, cserébe alacsony tűzsebességű magvilági párbajpisztolyt választott, míg Shury egy hónalj alá csatolható és így könnyen elrejthető, rövid hatótávú és még rövidebb csövű csajos fegyvert vett magához. Pierce határozott javaslatára mindhárman a karjukba lőttek egy-egy adag sztenderd sugárvédelmi gyógyszert, és csak utána nyitotta Drace a zsilipet. Raul csendesen állt mögöttük és figyelte, amint az organikusok elhagyják a hajót.

A zsilip előterében egy ütött-kopott, rozsda- és oda nem illő festékfoltokkal is tarkított R4 típusú droid várt rájuk. Drace zsetonokat dobott a kupolás fejű droid egyik feltárulkozó nyílásába, mintegy ötven kredit értékben. A robot feje néhányszor körbefordult, majd elégedetten csipogott, aztán egy szűk járaton át egy szélesebb folyosóra vezette az újonnan érkezetteket. Innentől a köpenyekbe burkolózott hármas már egyedül folytatta az útját, elhaladva számos kisebb járat torkolata előtt, melyek szintén külső zsilipekhez vezettek. Zsúfoltnak nem lehetett volna nevezni a helyet, de a kihalttól is igen messze állt. Shury több

tucatnyi lényt, embereket és idegent látott mindenfelé. Egyesek határozottan mentek a dolgukra, voltak, akik látszólag tétlenül nézelődtek, néhányan pedig a folyosó hosszában rendszertelenül leterített takarókon árult, állapotuk alapján guberálásból származó áruféleségeket nézegették. Afféle ritkás kirakodóvásárnak tűnt a környék, ahol fényesre csiszolt droid- és űrhajóalkatrészeket, kétes kinézetű élelemrudakat, bizsukat és légzőkészülékeket egyaránt árultak a mérsékelten rongyos és változatos fajú kereskedők. A leterített takarók jelezték, hogy ez egy illegális piac, és ha véletlenül erre tévedt volna valaki, aki a hatóság helyi megfelelőjeként kérdőre vonhatta volna az eladókat, akkor azok áruikat egy mozdulattal felkapva gyorsan elszelelhettek volna.

A Forge levegője nehéznek bizonyult és kifejezetten büdösnek tetszett. Különösen a Cardan teljesen átszűrt és fertőtlenített, vagy éppen a Spark természetesebb hatású levegőjéhez képest. A folyosó hamarosan egy nagyobb csarnokba torkollott, melyből küllőszerűen ágaztak további hol szélesebb és hol keskenyebb folyosók, ismerős szimmetria szerint. Pierce a legtágasabb központi folyosón vezette őket tovább. Shury az Unseen Queen nevű Nebulon–B fregatton leszolgált évei alatt sokezerszer járta végig ugyanennek a folyosónak a testvérhajón található mását. A valamikori fregatt elülső blokkjának egyik felső fedélzetén jártak és a legnagyobb legénységi kantin felé haladtak. A falakat nem is nagyon lehetett látni a hol igényesebb, hol profánul gusztustalan, hol pedig szimplán csak színes utcai dekorációk mögött. Képek, változatos nyelven és írásjelekkel felfestett feliratok, néha művészi, többnyire pedig gyerekes bandajelzések borították a falakat, valamint nagy színes betűkkel rótt útjelzések és térképskiccek szolgáltak útmutatásul. Egyre több fix standot is magáénak tudható, láthatóan stabil üzletmenetet vezető kereskedő álldogált a folyosó szélein, sokszor a falakból kiálló csavarokra és a folyosó fölé lógó fémgerendákra aggatva portékáikat. Egy idősebb ember nő által felügyelt boltnál torpantak meg, ahol ruhák és lábbelik elképzelhetetlen kavalkádja fogadta őket. A kínálat mintha csak a galaxis minden bolygójának összes értelmes faja által hordott ruhaneműk kiállítása lett volna több száz évre visszamenőleg, koronként minden létező színváltozatot bemu-

tatva. Shurynak leesett az álla. Ennyire egymáshoz nem illő módon összeválogatott árukészletet sosem látott még. Az áru jelentős része láthatóan használt volt, de akadtak bőséggel újszerűnek tűnő darabok is. Az eladó azonnal elébük penderült, és szélesen Shuryra mosolygott. A Forge sugárszennyezettsége beigazolódni látszott, mivel a nő arcán és nyakán számos amorf kinövés, kisebb-nagyobb dudor éktelenkedett. A sugárvédelmi gyógyszereknek megvoltak a határai, és bár megfelelő gyógyszerekkel még ilyen daganatokkal is éveket, sőt talán egy évtizedet is meg lehetett élni, de az efféle helyeken élőknél néhány év múltán óhatatlanul kialakultak a különféle elváltozások.

– Gyertek! Olcsó és a legjobb minőség, csak nálam! – ragadta meg Shury kezét a nő, és a kényelmesnél jóval erőszakosabban az árui közé rángatta a lányt. A többiek egy lépéssel lemaradva követték őket. – Szakadt a köpenyed, kedvesem! Ezt nézd meg, arakiniai szövetből új köpenyek egész serege! Micsoda rondaság ez, amit viselsz! Gyere, itt minden van. Hamarosan úgy fogsz kinézni, mint egy alderaani hercegnő! – magyarázta mohón, sárgás szemével alaposan megnézve Drace-t, mint a köpenye alatt az egyetlen rendesen felöltözött példányt a hármasból. Tetszhetett neki, amit látott, mivel nem akarta őket továbbengedni, fizetőképes vásárlókat vélt azonosítani személyükben. Shury sóhajtott. Ez a hely is volt olyan jó, mint bármelyik másik.

– Enoban, szívem! – nyávogta Shury idegtépően affektálva. – Miután abban a kurva motelben ellopták a bőröndjeinket megígérted, hogy az első adandó alkalommal bevásárolhatok! Itt az idő shoppingolni, ugye?

Drace fapofával, de nagyon is hihető mozdulattal átölelte a lányt, magához vonta, izmos alkarja majdnem olyan vastag volt, mint a lány dereka.

– Mindjárt, drágám! Beljebb biztosan jobb üzletek lesznek, sokkal jobb áron – dörmögte.

– Ugyan, ugyan! – ellenkezett az eltorzult árus. – Máshol sokkal drágábbak és semmivel sem jobbak a cuccok! Aki okos, az nálam vásárol!

– Figyelj, szivi! Igazán nem akarom magunkat nagy költekezésbe verni, de hiszek a hölgynek! Ahol már kocsmák vannak, és kurvákkal

az oldalukon járnak a férfiak, ott drágábbak a ruhák is! – közölte Shury és Drace arca felé csücsörített az ajkaival. Az annyira meglepődött, hogy elmulasztotta kihasználni a helyzetet. A lehetőség egy pillanattal később el is illant. Az árus szövetségesre talált, és esze ágában sem volt ezt kihasználatlanul hagyni.

– Igaza van a szépségnek, de milyen igaza!

Drace megadó és egyúttal sajnálkozó sóhajjal bólintott.

– Rendben, nézzünk körbe!

– A nő az emberek és az azokhoz nagyon hasonlatos egyéb humánok anatómiáját toleráló részleghez vezette a lányt, majd szenvedélyesen ajánlgatni kezdte a szerinte divatos és csinos darabokat.

– Mit szólsz ezekhez a köpenyekhez? Finomak, vízesésként hullanak alá, könnyűek és távol tartják a radioaktív port! Hát ezek a szintetikus bőrnadrágok? Simul, rugalmas és tartós, kiemel és véd! Egy éles fémdarab karistolása meg sem kottyan neki!

– Ne haragudjon, de ez a dolog, a ruhavásárlás, az nekem egy intim dolog. Lelkileg. Az énidőm legbecsesebb percei. Bár a kapitányomnak ki szoktam kérni a véleményét vásárlás előtt, válogatni egyedül szeretek. Azonban itt van Olgen barátunk – intett Shury Pierce felé –, aki biztosan szívesen veszi a segítséget. Róla közismert, hogy nincs érzéke az öltözködéshez, miközben meg szereti illegetni magát. Segítsen inkább neki valami csinosat összeszedni.

Pierce-nek arra sem volt ideje, hogy felháborodott vagy meglepett képet vágjon, az árus máris mellette termett és nagy elánnal belekarolt. Shury kárörvendő mosollyal olvadt bele a fogasok és akasztók káoszába. Bár olyan talán nem nagyon akadt az árult öltözékek között, melyet egyenesen egy hulláról rángattak volna le, Shury szakértő szemei rengeteg árunál könnyedén kiszúrták a használat nyomait. Ennek ellenére odafigyelő munkával sikerült összeválogatnia több tucatnyi ruhadarabot, melyekkel aztán a próbaterembe vonulhatott. A próbateremnek kikiáltott helyiségek a valamikori fregatt mosdói voltak, és míg Shury végigpróbálgatva a kiválasztott darabokat a tompa fényű tükörben illegette magát, nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy ezen a helyen legalább egy évtizeden át férfiak és nők végezték

a dolgukat, naponta több száz alkalommal. Viszonylag gyorsan meghozta a szükséges döntéseket, és amikor végül visszatért a többiekhez, egy matt fényű, fekete színű, sztreccses, lábainak izmos formáját hűen kiemelő nadrágot viselt kiegészítve egy rövidke, vörös foltos szoknyácskával, mely nagyon szépen feszült a fenekén. A felsőtestére simuló fehér alapon vörös cirádás trikót szinte kiszúrták a mellbimbói, miközben egy csajos antracit dzseki segített abban, hogy továbbra is a hónaljába rejthesse aprócska fegyverét. Új öltözékét egy magassarkú csizma egészítette ki, mely dögösen nézett ki, és a régi klotyó magányában sikeresen kivitelezett pörgőrúgások bizonyították, hogy megtartotta a lány egyensúlyát, és a sarkai is kibírták a szokványosnál komolyabb igénybevételt.

Egy kisebb oldaltáskába még további három szettnek megfelelő ruhadarabot válogatott össze. Sajnos még ezekkel együtt is fájdalmasan karcsúnak érezte a lehetőségeit, de nem volt ideje egy rendes bevásárlást intézve heteken át butikokat járni. Ez volt az egyik hátránya a munkakörének. Bármikor elszakíthatták a hónapokon át féltő gondossággal összeállított ruhatárától és idegen hajókra, bolygókra, cellákba vagy éppen állomásokra parancsolhatták. Divatbemutatókon megszokott modelljárással masírozott ki ismét a folyosóra, és dobta a nyitott táskáját a daganatoktól csúf árus orra elé.

– Be kell érnem ma ennyivel. Asszem, azt mondtad, Enoban édesem, hogy nincs két napom shoppingolni – biggyesztette le szomorúan az ajkát.

– Nincs, szívem, de nincs is rá szükséged. Nagyon jól nézel ki. Kurvára jó ku… nő vagy! Mennyi? – fordult Drace az eladóhoz.

– Ami a szép hölgyön van és ami a táskában, meg persze maga a táska, az összesen annyi, mint… Különösen, mivel az a csizma tegnap érkezett az új kollekcióval egyenesen a coruscanti…

Drace nagyon ijesztő grimaszt vághatott, mert a nő nem fejezte be a mondatot, inkább gyorsan lesunyta a fejét, és az adattábláját nyomkodva úgy csinált, mint aki éppen most kalkulálja egy direkt hiperugrás paramétereit egyenesen a galaktikus mélymag valamely legendás kincses bolygójára.

– Százhúsz kredit. Baráti áron, csak nektek, mert olyan szép a hölgy a ruháimban – nyomta meg a birtokos ragot. Shury csábos pillantást vetett Drace felé és megriszálta a fenekét. A férfi mondani akart valamit, de végül inkább becsukta a száját és szó nélkül krediteket számolt le az árus kezébe. Éppen befejezte, amikor Pierce jelent meg mellettük. Róla is eltűnt a nevetséges kezeslábas, és egy sokzsebes nadrág váltotta fel kiegészítve egy feszülős, mégis elegáns pólóval, mely még a legfelül viselt mellény ellenére is hűen és plasztikusan kihangsúlyozta viselőjének izmait. Feltéve, hogy azok léteztek. Márpedig Pierce testére nem lehetett panasz. Tökéletes arányok és szépen ívelt domborulatok jelezték, hogy a hadnagy rendszeres és lelkes látogatója a konditermeknek. Egy látásjavító funkciókkal is felszerelt, sötétített szemüveg takarta ki Pierce arcának jó részét, de ettől még látható maradt a férfi tökéletes álla, így semmivel sem lett kevésbé vonzó, csak sokkal titokzatosabb. Shury felmarkolta a táskáját, mely a fizetés nyomán már az ő birtokába került, és azt minden további teketória nélkül Pierce kezébe nyomta.

– Köszi! – csicseregte, majd Drace-be karolva továbbindultak. Az árus elvette Pierce kreditjeit, és könnyes szemmel nézett utánuk. Ők voltak az elmúlt hónap legjobb vevői.

Büdös szeméthalmok mellett haladtak el, kibelezett droidmaradványok üregeiben azonosítatlan szerves hulladék oszladozott. Nem úgy tűnt, hogy a helyi köztisztasági szolgálat a helyzet magaslatán lett volna, már feltéve, hogy egyáltalán létezett. Helyben sült és főtt ételeket áruló standok is akadtak a halmok között, fémtüskékre feltűzött hús- és zöldségjellegű furcsaságok pirultak elektromos fűtőszálak vagy gőzölgő folyadékok felett és mélyén. Abban Shury teljesen biztos volt, hogy ha fognak is táplálékot magukhoz venni ezen a helyen, az nem az utcai kifőzdék kínálatból lesz.

Csavar a Csavarban

Hamarosan egy tágas terembe érkeztek, ahonnan számos folyosó és liftakna nyílt, ez volt a valamikori fregatt fő kantinjának az előtere, míg a Csavar nevű intézmény lett maga a kantin. Egy változatos méretű és formájú, de többségében emberi kar méretű csavarokból kirakott és neonfényekkel megvilágított tábla ezt mindennél hűebben hirdette. Az előtérben változatos fajú egyedekből összeverbuválódott tömeg nyüzsgött, ahol sokan a körbe telepített étkezdék környékén rágódtak valamin. A tekintélyes méretű kantinhelyiségben is rengetegen voltak. A régi katonai étkezőre csak nyomokban emlékeztetett a lebuj, melynek a légterét sűrű füst töltötte be a több száz különféle módon dohányzó vendégsereg tüdejét megjárt, hányásra ingerlő égéstermékek jóvoltából. A hely távolabbi falai és az ahhoz közeli asztalok belevesztek a sűrűn gomolygó színes gázok kavalkádjába. Shury szerint legalább félszáz asztal lehetett szétszórva a terem közepén, míg a falak mentén panelekkel elválasztott négyfős bokszok sorakoztak, így összességében akár ötszáz teremtménynek is jutott hely a Csavarban.

A közönség épp olyan vegyes volt, mint amire Shury számított. Weequay-ek, falleenek, aqualishok, twi'lekek és emberek adták a zömét, de feltűnt néhány selkath, quarren és devaroni is. Egyes asztalok tetejére holografikus kivetítők sugarai keltettek fénybéli életre vérforralóan rángatózó humanoid táncosnőket. A teret éles géphangokból és ütemtelen karistolásból álló, fülsértő hangzása ellenére is nagyon népszerű galaktikus technopop zene töltötte be. Középen egy körbekerített, kör alakú porondszerűségen két droid csépelte egymást a gépektől megszokott hideg elszántsággal. Egy átalakított R2-es egység kinyújtott manipulátorkarjain körfűrészek visítottak, ellenfelének, a rozsdás protokolldroidnak az egyik karja helyén gyémántélű szablyafáleség lengett. Az asztrodroid kupolája félig már levált a kitartó csépelés következtében, és a hasadékokból füst szivárgott, míg a humanoid droid lábaiból több helyen hidraulikaolaj spriccelt.

– Eleget mászkáltunk, le akarok ülni! – nyávogta Shury dacosan Drace-re emelve eltökélt arcocskáját. – Éhes is vagyok, meg szomjas is. És olyan helyet akarok, ahonnan jól látni, például a hülye robotokat is! Méghozzá azt! – mutatott a terem közepe felé egy kisebb asztalra, melynél egy rozmárfogú aqualish és egy polipszájú quarren üldögélt mit sem sejtve.

– Nyugalom, bébi, a miénk lesz. Egy perc az egész – dörmögte Drace, és vastag ujjai a látszat kedvéért a lány fenekére csúsztak. Együtt indultak meg a kiszemelt ülőhelyek felé. Míg átvágtak a termen, sokan futtatták végig a tekintetüket a lányon, de senki sem szólt utánuk. Drace közszemlére tett mordálya éppen elég tiszteletet parancsolt. Az asztalukat bitorló párosból a quarren éppen egy tál gőzölgő kását szürcsölt, míg a sokszemű aqualish az egymást szecskázó droidokat nézte. Csak akkor vették észre őket, amikor Drace föléjük magasodott.

– Az asztalunknál ültök, szerelőfiúkák – közölte Drace hetykén, széles terpeszben. A két idegen meglepetten nézett fel. Valóban mindketten melósnak tűntek az olajfoltos öltözetükkel és telepakolt szerszámöveikkel. Másodpercek alatt értékelték a helyzetet, és szó nélkül felkászálódtak, kitérve az agresszív ember és vigyorgó nősténye útjából. A három érkező kényelmesen helyet foglalt. Drace hamarosan odaintett egy kerekeken guruló, hengeres testű, lapos fejű pincérdroidot. Italból erőset, míg ételből rágcsálnivalónak beillőt rendeltek. Shury továbbra sem táplált túlságosan nagy bizalmat a helyben kapható élelmiszerek iránt. Hamarosan egy pakli szabakk is az asztalra került Drace jóvoltából, és rövidesen öldöklő küzdelem bontakozott ki Drace és Pierce között, míg Shury, kezében egy talpas pohárral, unott fejjel bámulta a következő droidpáros olajgőzös küzdelmét. Butus tekintetének álcája mögül elméje mindent megfigyelt. Innen beláthatta az egész helyiséget, egyetlen bokszot sem takart el teljesen a fojtogató füst. Pierce szerint Karsas egy fehérbőrű twi'lek volt sávos lekkukkal, míg a Dante nevű ember férfi arca szét volt égve. Sajnos a Xellar nevű durosnak nem voltak megkülönböztető jegyei. Mint ahogy azt Shury is megtanulta, a durosok mind egyformák voltak az emberi szemnek.

Egyik keresett gazembert sem sikerült megtalálnia a tömegben, de érdekes volt a sokfajú tömeget megfigyelni. Megállapította, hogy a potenciálisan kompatibilis fajok közelben ülő hímnemű egyedeinek mintegy hatvan százalékának tapadt rá a tekintete hosszabb vagy rövidebb időközönként, és ezzel ő érdemelte ki a Csavar Mai Királynője címet. Ennél valamivel érdekesebb volt, hogy az egyik távoli bokszban üldögélő háromfős, falleen hímekből álló különítmény sorozatban interjúztatott változatos fajú egyedeket. Egy lakájnak használt falleen más falleenokat, aqualishokat és embereket kísért oda hozzájuk, akikkel egyenként negyedórát beszélgettek, mielőtt kivezették őket és újabb delikvenst ültettek a helyükre. Mikor meggyőződött róla, hogy a megfigyelt minta tényleg stimmelt, a szabakkba feledkezett férfiakhoz fordult.

– Kurva nagy a füst. Nagyon büdös lesz a hajam! – közölte széles gesztusokkal, hogy esetleg egy nagyon jól és élesen látó, netán szájról olvasást is ismerő megfigyelőben se keletkezhessenek kétségek vele kapcsolatban, majd száját a poharába rejtve, mint aki az édes likőrt ízlelgeti, alig hallhatóan suttogni kezdett.

– Kis falleen törzs, tőlem jobbra a falnál. Valakiket valamilyen célból kikérdeznek, ez a hatodik delikvens.

Drace bosszús arccal bedobta a lapjait és fejét ingatva odapillantott, majd enyhe meglepetéssel az arcán Shuryra nézett.

– Ismerem a fickót – közölte a nem létező bajsza alatt, de nem teljesen rejtve és ezúttal nyíltan a falleenek felé pillantott. Shuryban egy pillanatra harag lobbant, de aztán megvilágosodott. Ez Enoban Drace csempész és hajóskapitány ismeretsége volt, és mint ilyen, része volt a karakterének.

– Ez meglepő – vihogott fel a lány, amint aki sikamlós viccet hallott. – Figyelj, Enoban, jó kapitányom! Becslések szerint ebben a galaxisban legalább tízmilliárd értelmes lény él! – közölte abszolút magabiztossággal. – Biztos vagy benne? Én még sosem futottam össze senki ismerőssel véletlenül.

– Valójában van az száz kvadrillió is – szállt be az okoskodásba Pierce. – Kábé tizenötmillió értelmes faj népesít be egymilliárd rendszert.

– A véletlen találkozások esélye gyakorlatilag nulla. Melyik lenne az?

– Amelyik bent ül. A főmufti. És ismerem, valószínűségektől függetlenül – kötötte az ebet a karóhoz Drace.

– Ő is téged? – kérdezett vissza Pierce.

– Igen.

– Akkor baj van?

– Nem biztos – habozott Drace. – Bár azt sem tudom, hogy minden rendben van-e. Mikor legutóbb elváltunk, lehetséges, hogy nem éppen kellemes emlékeket hagytam hátra. De régről ismerem a fickót. Ő egy elég jó hírnevű kalóz.

Erre Shury felvisítva röhögni kezdett. Tudta, hogy borzalmas ez a hang, valamikor egy héten át gyakorolta, míg sikerült a megfelelő hangszínt és tónust elérnie. Azt a hangszínt, mely a legtöbb ember férfit egy percen belül az őrületbe kergetett. A szónikus toxicitás egy ritkán használt, de annál hatékonyabb fegyver volt.

– A jó hírnevű kalóz az olyasmi, mint a békeharc? – húzta a lány Drace agyát, és Pierce ismét csatlakozott a maga lényegesen kimértebb módján.

– Valóban érdekes oximoron.

– Valami olyasmi – vonta meg a vállát Drace. – Egy hatékony figura, és arról híres, hogy kevésbé véres, mint a kollégái.

– Azt meg sem kérdezem, hogy Enoban Drace, a kiváló és köztiszteletnek örvendő hajóskapitány vajon miféle kapcsolatba kerülhetett kalózokkal, melynek a vége egy kisebb összeveszés – csóválta meg a fejét Pierce. Shury érezte, hogy hiába volt hírszerző tiszt, a beépülésnek ezen szintjeit eleddig csak legendáriumnak hihette.

– Nos, Drace kapitány, és egyes körökben, mint Drace, a csempészkapitány egy egész jó reputációval rendelkezik, és ahogy az a csempész üzletben lenni szokott, néha ágyba bújunk olyan társakkal is, akiknek az előélete eléggé kérdőjeles. Mindegy. Nem egyszer dolgoztam együtt vele, és így egyből felismerhet, ha megpillant.

– Hasznunkra lehet?

– Nem tudom. Elvileg tartozik nekem. Nem hiszem, hogy fegyvert rántanának és halomra ölnének minket. Félek, hogy első körben magyarázatot vár, legutóbb miért alakultak úgy a dolgok. Mielőtt odamennék, átgondolnám a magyarázatot.

– Ugyan – vigyorgott Shury. – Majd én elbűvölöm, és esze ágában sem lesz lövöldözni. Azt mondtátok, hogy a következő munkához nem ártana egy kis biztosítás.

– Döntöttem. Odamegyek, de gyertek ti is, és fedezzetek! Hárman vannak az asztalnál, és van még három szétszórva – sóhajtotta Drace. Shury belekortyolt az italába, aközben suttogta.

– Nyolcan. Jól bújik a zöldike a bal szabakkasztalnál és van egy a twi'lek kurva mellei között is.

– Oké, akkor öt van szétszórva. Lehet, öregszem. Indulok!

Alfa, alfább, legalfább

Végül mégsem Drace hagyta el elsőnek az asztalt, hanem Shury és Pierce. Az utóbbi a pulthoz fáradt, mintha nem lett volna kedve kivárni a pincérdroidot a következő rendeléssel, míg a lány először a mosdóba ment orrot púderezni, majd visszafelé ott ragadt egy szabakkjátszma nézői között, ahol már tisztességes tét gyűlt fel az asztal közepén. A bámészkodók közé furakodó gyönyörű nőt senkinek sem jutott az eszébe lehordani, netán kipenderíteni a körből. A játszmát figyelők sokkal inkább örültek, hogy végtagjaik rezdüléseit véletlen mozdulatoknak álcázva itt-ott megérinthették. A lány csillogó szemekkel bámulta a csábító kredithalmot, mely nézés a nyertesnek is további szép estét ígért. Azt már senki sem érzékelte a jelenlévők közül, hogy Shury ebből a pozícióból elég jól rálátott a falleen kalóz bokszára és a kocsma közönségébe olvadt emberei többségére is. Shury úgy becsülte, hogy zűr esetén vagy hármat gyorsan le tudna szedni

belőlük, és közben a nyálukat csorgató bámészkodók kiváló fedezékül szolgálnának az érkező lövések ellen.

Drace éppen akkor indult el, amikor nem volt interjúalany az asztalnál. Shury látta, amint több rejtőzködő falleen is felfigyelt a váratlan vendégre. Kissé megfeszültek, ketten nyíltan Drace-re függesztették a tekintetüket. Drace elérte az asztalt, a bokszban helyet foglaló három falleenből kettő látványosan az asztal lapja alá rejtette a kezét. Beszélgetés indult, majd a főnöknek tűnő megtermett fickó talpra ugrott, Drace-hez lépett, aztán egy fogsorátrendező balegyenes helyett vigyorogva megölelte. Ezt követően a két testőr felállt, a főnök pedig hellyel kínálta Drace-t.

Drace testtartása jelezte, hogy felengedett és elmúlt belőle a veszélyt jelző feszültség, majd meg is vakarta a tarkóját. A Birodalom beépülésre alkalmas hírszerzőit testbeszédhez köthető jelek százaira oktatták, melyek szituációtól függően jelenthettek sok mindent. Jelen helyzetben ezt az üzenetet úgy kellett fordítani, hogy amint a szereped engedi, csatlakozz! A szabakk partit figyelő nő egyszer csak összeráncolta a homlokát, mintha elfelejtett volna valamit, majd sietősen átkígyózott a nézőkön és elindult a korábbi asztaluk felé. Azt üresen találta, így kezét napellenzőnek használva körbenézett a teremben, mintha ezzel javított volna a sűrű füstben való látási viszonyokon. Mindenesetre megtalálta, akit keresett, mert hamarosan teleszívta a tüdejét, mely hatására mellei harciasan kidomborodtak, és felháborodott arckifejezéssel a kérdéses boksz felé masírozott.

– Enoban! Hogy tűnhettél el anélkül, hogy szóltál volna? Alig találtalak meg! – kiáltott oda Drace-nek még az asztalok között járva. A szeme sarkából érzékelte, hogy a falleen haverjai árgus szemekkel figyelik minden mozdulatát, így külön odafigyelt arra, hogy lépései kellőképpen szexisek és nőiesek legyenek ahhoz, hogy vészcsengők kolompolása helyett inkább a hormonok cunamija öntse el az agyukat. Mind Drace, mind a falleen felállt a közeledtére.

– Ez itt Shury, az elsőtisztem! – mutatta be Drace a lányt nem kevés büszkeséggel a hangjában.

– Szia! Tényleg Shury vagyok. És asszem, egy egészen kicsivel több, mint pusztán Enoban elsőtisztje – eresztett meg egy hamiskás mosolyt. Nem esett nehezére, mivel a vele szemben álló falleen szemet gyönyörködtető volt a maga egzotikus mivoltában.

– Ő Zeng kapitány, régi barátom! – folytatta Drace a bemutatásokat. Zeng zöld arcán egy igazán férfias vigyor terült szét.

– Nocsak, Drace! Mindig azt hittem, hogy te egy magányos róka vagy, és nem az a fajta, aki kedveli a társaságot. Úgy látom, idősebb korodra megjött végre az eszed! – mondta Zeng mindvégig mélyen Shury szemébe nézve, majd meghajolt a lány felé és kifogástalan eleganciával kezet csókolt. Shury arcán még szélesebb lett a mosoly, mivel egy keménykötésű kalózt várt, nem pedig egy udvarias és férfias idegent. Persze az udvariasságnak is voltak határai. Miközben Zeng visszaegyenesedett a kézcsókból, alaposan megnézte magának a látóterébe kerülő összes érdekes domborzati elemet. Cserébe Shury is beható vizsgálat alá vette a férfit. Zeng tar koponyájának közepén egy fekete hajtaréj emelkedett, száját szépen karbantartott körszakáll keretezte, ezeken túl teste teljesen szőrtelennek tűnt. Ilyen közelről ugyan lehetett látni a bőrét alkotó apró pikkelyeket, de érzésre teljesen simának bizonyult az érintése. És roppantul kellemes volt az illata. Nagyon jól eltalált egzotikus parfümnek tűnt. A lány érezte, hogy egy pillanatra megszédül. Alighanem túl sok volt a likőrből, bár Shury ismerte magát annyira, hogy tudja, némi szalonspiccesség nem feltétlenül szokott megkeményedett mellbimbókkal és kitágulva pulzáló orrcimpákkal járni. Izgatott bizsergés és a lehető legjobb értelemben vett izgatottság vett erőt rajta. Mindezen hirtelen érzéseknek Zeng volt a forrása. Ez a nagyon vonzó falleen félisten. A lány tovább mosolygott, azonban ezúttal valóban őszintén barátságosra sikeredett, nem kevés kihívó kajánsággal fűszerezve. Észre sem vette, hogy az ajkai elnyíltak, amint sötét szemei csillogó bujasággal telve függtek Zengen. Ugyan érzékelte, hogy Drace és Zeng is meglepődött a reakcióján, de nem törődött vele. Jólesett ilyen szemmel nézni erre a csodás zöld idegenre.

– Enoban nem is mesélte, hogy ilyen jóképű barátai vannak ezen a büdös és kies roncstelepen – nevetett fel Shury csilingelve.

– Drace kapitánnyal nagyon rég és messze innen találkoztuk utoljára. Azonban, ahogy mondani szokás, a távolság és az idő nem öli meg az igaz barátságokat – vigyorgott Zeng. A két férfi visszaült a helyére, de Shury még néhány másodpercig hezitálni látszott.

– Enoban barátja az én barátom is! Gondolom, senkit nem zavarna, ha ennek fényében úgy tennénk, mintha régóta jól ismernénk egymást! – hozta meg a döntését, majd válaszra sem várva a Zeng melletti székre csusszant, Drace-szel szemben. Az egyik falleen testőr előrelépett, de Zeng egyetlen karmozdulattal megállította és visszaküldte a helyére. Hamarosan megjelent Pierce is, hanyag mozgással vágva át a tömegen. Mielőtt Zeng haverjai közbeléphettek volna, Drace odaintett neki.

– Gyere, Olgen!

– Egy újabb barát – jelentette ki Zeng meglepve.

– Igen, a legénységem másik tagja, Olgen. Olgen, ez itt Zeng, régi jó cimborám. Gyere, csüccs ide mellém!

Pierce hibátlanul játszva a szerepét és a teljes veszélytelenség látszatát keltve, majdnem félszegen biccentett a falleen felé. Zeng, bár az arcáról semmit sem lehetett leolvasni, láthatóan kicsit bosszúsan törődött bele a harmadik vendég asztalához fogadásába. Shury számára érdekes volt megfigyelni miként osztályozza a kalóz az érkezőket, gyorsan elhelyezve őket a szerinte megfelelő skatulyába. Drace természetesen érdekelte és kíváncsi volt rá, noha a felszín alatt ott lapult némi feszültség. Shury irányába az érdeklődése heves és őszinte volt, a lány nem is várt és fogadott volna el kevesebbet. Pierce azonban annak ellenére nem hozta lázba, hogy jelenleg a boksz belső falánál ülve tulajdonképpen sarokba volt szorítva általa. Vagy az embereiben bízott, vagy abban, hogy az asztal körül helyet foglalók közül kizárólag Drace-től kellett tartania. Ezt a lány nagyon viccesnek és ezúttal bájosan naivnak találta.

– Különösen frankó napom van, mert ennyi jó pasival nagyon régen nem ültem egyszerre egy asztalnál – vihogta Shury teljes őszinteséggel. Enyhén ködös elmével – és a lába közötti forróság alapján indokolatlanul felizgulva – élvezettel suhant a tekintete Pierce és Zeng

között oda és vissza, újra és újra. Zeng minden férfiassága és egzotikus szépsége ellenére Pierce emberi mivolta miatt vonzóbb volt, legalábbis a puszta kinézetét illetően. Ugyanakkor Zeng kisugárzása és vadító illata nagyságrendekkel nagyobb hatást tett a lányra, mint akár egy fél tucat iker-Pierce. Shurynak komoly önuralomra volt szüksége, hogy ne dörgölőzzön tüzelő szukaként a falleenhoz.

– Igen, a galaxis krémje üldögél itt – nevetett fel Zeng lapos pillantást vetve Pierce irányába. Alighanem csak most tudatosult benne, hogy az embernek túlontúl is jóképű. – Mi szél hozott benneteket erre a szeméttelepre? – kérdezte végül félig Drace felé fordulva, de közelebbi combjával Shury lábához érve. A lány megborzongott. Míg Zeng és Drace virágnyelven az üzletük alakulásáról kezdett értekezni, a lány átadta magát a Zengből érkező változó intenzitású impulzusoknak. Olyan hófehér várkastélynak érezte magát, mint amilyenben a szülőbolygójának leggazdagabb nemesi családjai laktak, és amelyet kitartóan ostromoltak a végtelen óceán kellemesen meleg és kéjesen cirógató hullámai. Mikor Zeng rendelt számukra egy újabb kört, képtelen volt okosan dönteni és szimplán „még egyet a vörös likőrből" kért. Sikerült annyira kontroll alá vetni a testét, hogy ne kezdjen remegni, de a beszélgetés pontos részleteit már nem tudta követni. Cserébe szabadjára engedte a már meghódított fruskát, énjének egy éveken át elfeledett, de mostanában Sabel és most Zeng által egyre gyakrabban előrángatott szeletét. Valahányszor a falleen olyasmit szólt, melyben csipetnyi iróniát vagy leheletnyi szarkazmust lehetett felfedezni, a lány csilingelő hangon, érett és könnyed nőiességgel felnevetett, őszintén szórakoztatónak találva a férfi megnyilvánulásait. Vidámságát véletlennek tűnő érintésekkel fűszerezte, hol Zeng karját, hol a vállát simítva meg. Esetleg a kacagástól úgy vetette hátra a fejét, hogy hajfürtjei véletlenül végigsimítsák a mellette ülő arcát. Nem kellett sok időnek eltelnie, és a falleen felhatalmazva érezte magát arra, hogy egyik kezét a lány combjára csúsztassa, majd hamarosan egész karját a dereka köré csavarja. Drace mindvégig a szerepében maradva sértett arcot vágott, de egyébiránt nem ellenkezett a szeme előtt lejátszódó, és lassan pettingbe transzformálódó flört miatt, ezzel tulajdonképpen szabad

utat is adva Zeng számára. Ettől függetlenül Shury úgy érezte, hogy már csak az inkognitójuk megőrzése és saját viselkedésének indoklása miatt sem árthatott, ha teljessé teszi önrendelkezésének kinyilatkoztatását. Különösen, mivel nagyon ágyba akart bújni a szép zöldikével.

– Enoban! Kapitány! Emlékszel, mikor három hete volt az a kis probléma? Amikor a hajóról el kellett hoznom azt az aurodium tömböt, hogy kihozzalak a fogdából?

– Hogyan is lehetne azt elfelejteni! – sóhajtott kedvetlenül Drace, mint aki tudta, hová fog ez vezetni.

– Hát igen, honnan is tudhattad volna, hogy az ikerkurvák annak a bolygónak a törvényei szerint kiskorúak voltak – lehelte egy vipera mosolyával az arcán a lány.

– Azt gondoltam, ezen már túlvagyunk és megbeszéltük – mordult fel Drace, és tüntetőleg a poharára nézett.

– Persze, persze, csak eszembe jutott, és olyan jó sztorinak gondoltam, ami Zengnek is biztosan tetszik – tette mindenki számára egyértelművé, hogy bármilyen is legyen a közte és Drace közötti kapcsolat, abba a külső partnerekkel történő kihágások bizony belefértek. Ráerősítve az utalásra, finoman a lábai közé húzta Zeng combját simogató kezét és nadrágján keresztül a szeméremajkainak dörzsölte a férfi ujjait. Ez az aprócska hamis szerepjáték, pontosabban az ahhoz kellő szellemi erőfeszítés volt az, mely végre világosságot gyújtott a lány agyában. Ekkor ugrott be neki az, hogy a falleenek feromonjai gyakran más fajok egyedeire is erős hatást tudtak kifejteni, és az elmúlt közel fél óra kábult ámokfutása nem lehetett más, mint Zeng természetes biológiai fegyverének a megtapasztalása. Érdekes felismerés volt, és el is döntötte, hogy alkalomadtán alaposan utána fog olvasni ennek a dolognak. Most azonban különösebben nem érdekelték a részletek, ugyanis az eldöntött tény volt, hogy záros határidőn belül meg fogját magát baszatni Zenggel, és ettől a tervtől már semmi sem tántoríthatta el. A felismerés ugyanakkor lehetővé tette, hogy a történéseket ismét összefüggésekben tudja értelmezni, és ennek eredményeként néhány dolog szinte azonnal feltűnt neki. A Zeng felől érkező izgalmat keltő hullámok sűrűsége nem, viszont azok intenzitása egyre növekedett,

melyet Shury jobb híján a falleen szintén növekvő izgalmi állapotának tudott be. Drace és Pierce láthatóan teljesen immunisak voltak Zeng feromonjaira, és minden jel szerint semmit sem érzékeltek belőle, ellentétben a közelben árgus szemekkel figyelő többi falleen testőrre, akik még a Csavar sűrű füsttel telt levegőjének homályán keresztül is idegesnek látszottak, válluk megfeszült, szemöldök összeráncolódott.

Hiányos biológiai ismeretei miatt Shury csak találgatni tudott, de elég meggyőzőnek tűnt a fejében elsőként felmerülő ötlet, miszerint az alfa hím izgalmának a szaga szétterjedt, és minden alacsonyabbra rangsorolt hímben kellemetlen érzeteket keltett. Valamikor az ősi időkben, amikor a falleenok szülőbolygójuk erdeiben még husángokkal csépelhették az élelemnek való állatokat és egymást, ez a szag lehetett az, mely a gyengébb fizikumú hímek számára jelezte, hogy ideje hanyatt-homlok menekülni, mielőtt a párosodni készülő alfa szét nem trancsírozza a pofájukat a nősténnyel való párosodás jogának fizikai manifesztációjaként. A gondolatsornak részét képezte több olyan lelki szemei előtt felvillanó kép is, melyben meztelen és izmos falleen hímek fetrengenek egymáson. A képek agresszív vetületét kéjesebb lehetőségre cserélve Shuryban megérett a pillanatnyilag egyik legfontosabbnak tűnő kérdés.

– Tudod, Zeng, nem sokat tudok a fallenokról, de az érdekelne, hogy általában kettesben, netán csoportosan szoktatok közösülni?

Zeng meglepetten nézett rá, majd szélesen elvigyorodott.

– Ezek szerint még nem volt dolgod falleenokkal. Nem baj, nagyon szívesen kielégítem a kíváncsiságodat – kezdett bele Zeng őszinte lelkesedéssel a magyarázatba, miközben tekintetét Shuryéba fúrta. Nehéz volt nem lecsapni egy ennyire magas labdát, de a lánynak sikerült megállnia, hogy ne csússzon ki a száján a „remélem nem csak a kíváncsiságomat" hangzatú elszólás, így Zeng zavartalanul folytathatta. – Általában, pont, mint az emberek, mi is szeretjük a páros együttléteket, egyúttal nem teljesen kizáró a hármas, négyes vagy kisebb csoportokat jelentő felállás sem.

Shury beharapta a száját. Zeng amúgy meglepően választékos szókincse nyomán újabb véletlen felkérést tett egy az aktuális téma fényében ízléstelennek nem nevezhető, de attól még olcsó újabb szóvicc közbevágására, mely késztetést némi nehézség árán megint sikerült elfojtania. – Annyit még hozzátennék, már csak az ismeretszerzés miatt is érdemes megjegyezni, hogy az ember és falleen fajok örömszerzés szempontjából szervileg kompatibilisek.

– Ebben szinte teljesen biztos voltam – mondta a lány, miközben Zeng kezét valósággal a szeméremdombjához cövekelte. – Nekem az a személyes tapasztaltom, hogy az ember nősténveket a galaxisban megtalálható legtöbbféle tárggyal, eszközzel és szervvel ki lehet elégíteni megfelelő odafigyelés mellett.

Az asztallap felett zajló, nyílt verbális pettingből kihagyott férfiak közül Pierce türelme fogyott el először, és megköszörülte a torkát. Shury odakapta a fejét. A férfi szép arcára kiülő sértett büszkeség még néhány édes gyönyörhullámmal jutalmazta meg a lányt, de hamarosan elfelejtkezett Pierce-ről, amint figyelmét kitöltötte a teste által követelt gyönyörhöz vezető út következő lépcsőinek megvalósítása. Drace-hez fordult.

– Kapitány! Tudod, hogy nagyon szeretek űrhajókat bejárni és felfedezni. Mármint nem ilyen roncsokat, hanem rendes és szép bárkákat. És mivel úgyis maradni akarunk néhány napot, ugye nem lenne baj, persze csak, ha Zeng barátod is beleegyezik, ha megmutatná nekem az övét? Tehetnék egy kirándulást náluk?

Drace arckifejezése nem árulkodott felhőtlen örömről, és ezt a falleen is látta. Zeng röviden elgondolkodott, és láthatóan döntésre jutott. Beszélni kezdett, egyszerre mindenkihez intézve a szavait, közben az ujjai életre kelve dögönyözni kezdték Shury szemérmét.

– Drace kapitány jóakarata nagyon fontos a számomra, csakúgy, mint a lelki békéje, ezért megértem, ha netán ellenkezne az ötlet ellen. Azt javaslom, hogy fáradjuk át mindannyian a Vörös Pillangóba, mely egy nagyon kellemes hely mind a szellemi felfrissülésre, mind a testi pihenésre. Töltsünk el ott néhány órácskát, utána folytassuk ezt a kis baráti csevejt. Bizonyára mindenkire ráfér egy alapos feltöltekezés.

– Ne vesztegessünk időt! – fogadta el Drace nevében is az ajánlatot Shury szinte azonnal. Hamarosan kisétáltak a Csavarból, és útra indultak a Forge koszos folyosóin át. Shury szorosan Zeng mellett haladt, aki átkarolva a lányt, kezét annak a fenekére csúsztatta, így a hátuk mögött sétáló Pierce és Drace mindent pontosan láthatott. Shury végigvihogta az utat, és mindvégig úgy tekergett Zeng mellett, mint egy stimulánsokkal túladagolt rodiai kígyó. Zeng négy embere is elkísérte őket, egy-egy haladt mellettük, míg kettő mögöttük, és ez bőségesen elég volt ahhoz, hogy útközben mindenki eltakarodjon az útjukból.

Xenofil évődések

Rövid sétájuk végállomása a Forge ugyanazon szegletében volt, mint a Csavar, csupán néhány folyosón kellett végigmenniük, és lépcsőkön három fedélzetnyit lecaplatniuk. Ez a szektor keskenyebb és alacsonyabb folyosókkal, valamint jóval több szeméttel büszkélkedhetett, mint a Csavar környéke, és a bűz is erősebbé vált. Az intézmény bejárata felett egy vörös neoncsövekből álló, pillangószerű képződmény szolgált cégérként. Az odavezető rövid folyosószakasz teljesen üres volt, sem szemét, sem árusok, sem koldusok nem zavarták az érkezőket. Ebben némi szerepe lehetett az ajtó előtt álldogáló megtermett gamorrainak és társának, a forradásos arccsápú quarrennek is, akik sugármellényt viseltek, és mindkettőjük kezében egy-egy nagyobbacska sugárvető fürdözött a neonok vörös fényében. Érkeztükre a gamorrai őr fújtatni kezdett, és furcsa röfögő hangokkal jelezte, hogy az érzékeny orrát megcsapta valami számára kellemetlen szag. Ettől függetlenül mindketten félrehúzódtak az érkezők elől. Shury alaposan megnézte magának a nagyra nőtt, agyaras idegent, majd Zenghez fordulva bájosan butus mosollyal kérdezte.

– Szerinted lehetséges egy ilyen gamorrai óriást egyetlen embernek, egy szál karddal legyőzni?

A falleen meglepetten nézett vissza rá, majd rövid gondolkodás után válaszolt.

– Elég sok dolgot láttam már, beleértve olyan eseteket, amikor jó harcosok kardokkal és késekkel is le tudtak győzni fizikálisan lényegesen erősebb ellenfeleket. Igen, azt gondolom, lehetséges.

– Azta! Egyszer nagyon szeretnék látni egy ilyen hősies harcot! – mondta álmodozó hangon a lány, majd finoman belemarkolt Zeng lábai közé, mintegy jelet adva fizikálisan gyenge nősténykén az erős hímnek az elvárható viselkedésmóddal kapcsolatban. Egyúttal felsejlett benne az a félévvel korábbi emlék, amikor a legutóbbi terepmunkája alkalmával a Nal Hutta sarában megcsonkított és megszégyenített egy kötekedő gamorrait kizárólag egy karddal harcolva. Mint szinte mindig a harcai során, ha a röfögő disznó akár csak egyetlen egyszer is eltalálta volna, alighanem szilánkosra törte volna a lány több csontját, de Shury harcmodora éppen arra alapult, hogy gyorsaságát kihasználva elkerülje a felé kaszáló végtagokat és fegyvereket, majd sajátját az ellenség lágy részeibe mártsa. Rövid merengéséből Zeng már-már erőszakos válaszmarkolása szakította ki, ahogy fekete karomszerű körmökben végződő ujjai rászorultak egyik mellére. Shury egy kéjes nyögés kíséretében lépett be a Vörös Pillangó ajtaján. Hamarosan az ő lágy részeibe is mártogatni fognak valamit. Alig várta, hogy kitalálja, mi is lesz az pontosan.

Odabent egy széles asztal mögött két weequay várakozott. A mögöttük elterülő polcokra pakolt változatos típusú és állapotú pisztolyok, puskák, valamint ütő- és vágófegyverek tanulsága szerint afféle fegyvertárat menedzseltek. Az érkezőket ők sem állították meg, Zeng és a falleenjai minden jel szerint komoly reputációval bírtak errefelé. Két forduló után a szűk folyosó egy kétszintes terembe torkollott, melynek a vörös szín száz árnyalata adott bizarrul dekadens hangulatot. A második szinten kiöblösödő galéria futott körbe, és mind lent, mind a galérián puha kanapék tucatjai hívogatták a megfáradt és kéjvágyó utazókat. Az acélfalakat nehéz függönyök, fellógatott szőnyegek

és vörös mintás drapériák fedték, a levegőben sűrűn kavargott megannyi füstölő illatának a keveréke.

Mindez a luxus azon vastag erszényű vendégek számára készült, akik közül többen a kanapékon heverésztek és vonzónak tűnő nőstényekkel hetyegtek. A fellelhető nőnemű lények legszebbike az érkezőkkel szemben tűnt fel néhány szívdobbanásnyi idő elteltével. Lila mintás selyemköpenyt viselt, mely mindent eltakart, miközben természetes esésével minden titkot kívánatossá is varázsolt. Az ember nő nem volt túl fiatal, a harmincas évei elején járhatott, de a bőre sima volt, egyetlen daganatos kitüremkedés nélkül. A szemei Shuryéhoz hasonlóan enyhén vágottak voltak, hosszú és göndör haj keretezte vonzó arcát. Vérvörösre rúzsozott, érzéki ajkai mosolyra húzódtak, amint meglátta Zenget. Kecsesen meghajolt.

– Üdvözlöm, Zeng kapitány, szerény létesítményünkben! – mondta, a hangja búgva szárnyalt és gyönyört ígért. Shury magában elismeréssel adózott neki, a kurva színre lépése profi volt és jóval csábítóbb, mint amit ezen a roncstelepen elképzelhetőnek tartott. Zeng biccentett viszonzásul. A nő látszólag minden érzékszervével Zengre összpontosított, de Shruyt nem tudta átverni. A lány érezte, hogy egyúttal őt magát is alaposan szemügyre veszik.

– Madam Yree, mindig öröm, ha visszatérhetek önökhöz, számomra megtiszteltetés! El is hoztam néhány barátomat, akikkel részesedni szeretnénk a Pillangó csodás élvezeteiből.

– Milyen jól tette! Biztos vagyok benne, hogy a barátainak semmire sem lesz panaszuk. Fáradjunk fel a karzatra – hajolt meg finoman a nő újra, majd sarkon fordult és ringó csípővel a közeli lépcsőhöz, azon keresztül pedig a fenti galériára vezette őket. Minthogy premier plánban figyelhette meg, Shury önkéntelenül is megállapította, hogy a szajhának kifejezetten jó segge volt.

A fenti díványokon várakozó nők lehettek a bordély prémium ajánlata, mivel tényleg fiatal és elfogadható kinézetű, sőt kifejezetten vonzó volt mindahány. Falleenok, twi'lekek és ember lányok üldögéltek kiöltözve, italokat szürcsölgetve és egymással beszélgetve. Shurynak ismerős volt a helyzet. Olyan időpontban érkeztek, amikor még kevés

volt a vendég, de már a teljes ribancsereg harcra készen várta a kuncsaftok hamarosan érkező özönét. A Vörös Pillangó luxusbordély státuszához nem férhetett kétség. A lányok mindegyike jól táplált és csinos volt, a hely rendben volt tartva, a kanapék is tisztán fénylettek, gyanús foltoktól mentesen.

– Madam Yree, biztos vagyok benne, hogy vendégeimről úgy fog gondoskodni, mint rólam is tenné – mutatott Zeng Pierce-re és Dracere. – Én bájos társnőmmel visszavolnék az egyik szobájukba, feltéve, hogy belefér a vendégszeretetükbe.

– Hogyne! Engedje meg, hogy magam kísérjem oda!

Yree intett a lányainak, azok pedig azonnal körbevették a hátrahagyott és kajánul vigyorgó férfiakat, Zeng két falleenját meg a két embert. A Madam előre tessékelte Shuryt és Zenget. A másik két kalóz követte őket Shuryban némi reményt keltve, hogy a Zeng által korábban említett négyesfogat lehetősége velük maradt. Ebben azonban csalatkoznia kellett. Alig néhány lépést kellett tenniük, és egy folyosó nyílt a galériáról, melynek mindkét oldalán néhány ajtó díszelgett. A Madam a legközelebbihez terelte őket, majd eléjük surranva kinyitotta, és a feltáruló szobába tessékelte a vendégeit, miközben a két falleen az ajtó két oldalán elfoglalta őrhelyét. A helyiség, alighanem valamikori legénységi körlet, tágas volt és saját fürdőszobával rendelkezett. Itt is a vörös és árnyalatai domináltak. Eltérő stílusú, de elfogadható igényességgel összeválogatott bútorok alkották a berendezését, köztük egy hatalmas keretes ággyal, mely Shury szerint elégséges akár féltucat gamorrai orgiájának is helyszínéül szolgálhatott, feltételezve, hogy az agyaras szörnyetegek ágyon szerették csinálni. Shury minden esetre azonnal a szívébe zárta a terjedelmes ágyat, és miközben vihogva dörgölőzött Zenghez – aki soha nem érzékelt intenzitással öntötte magából a csalással egyenértékűen versenyelőnyt jelentő szagmintáit –, kinyújtott kézzel Yree felé nyújt.

– Madam Yree, te nem csatlakozol hozzánk? – kérdezte a legszexisebb hangján, szavai szinte belefulladtak a doromboló kéjzöngékbe. Yree csak egy pillanatra és alig láthatóan lepődött meg, majd kérdően

Zengre emelte szép szemeit. A falleen néhány másodpercig gondolkodott, aztán sikeresen megoldotta a feladványt.

– Madam, egy óra múlva, kérlek, csatlakozz hozzánk!

Yree apró és nőies meghajlással nyugtázta vendége kívánságát, majd kilépett a szobából. Az ajtó halkan szisszenve záródott mögötte. Shury a szoba közepére penderülve a földre dobta a dzsekijét, majd feltartva mindkét kezét elvigyorodott.

– Stukker, bal hónalj. Enoban szereti, ha van nálam valami. Ideje, hogy végleg lefegyverezz!

Zeng heves lépésekkel szelte át a köztük lévő távolságot, szakértő kezekkel kapcsolta ki a fegyvertartó hevedert, hogy aztán a benne lévő pisztollyal együtt a szoba sarkába hajítsa. És a Shuryt takaró ruhadarabok közül még ez az első darab járt a legjobban. A falleen begörbített ujjakkal esett neki a többinek és tépte le a lány testéről. A szoba levegőjében szinte harapni lehetett a fickó nősténycsalogató testszagát, még inkább megrészegítve a lányt. Ennek köszönhetően fel sem merült benne, hogy netán bánkódjon a frissen vásárolt új ruháinak ilyen megsemmisülése miatt. A csizmáit maga rúgta le, a többit pedig mohó falleen karmok szaggatták, és amint a pólója és a bugyija is az enyészeté lett, az izmos falleen az ágyra dobta a lányt. Nem úgy tűnt, hogy érdekli a lány egyik vállát és mellét elcsúfító domborún fekete indák szövevénye. Egy perc múlva maga is lerugdalta a nadrágját és az alsóját, végre valahára felfedve az est eddigi legnagyobb titkát. És bár ez a titok nem az ő, hanem a falleen faj anatómiájának volt az érdeme, azonnal sikerült lenyűgöznie a lányt.

Shury hiába látott többet, mint egy átlagos nő a galaxisban, idegenekkel eddig nem volt tapasztalata. Oggorán nem éltek nem emberi fajok és a Birodalom berkeiben is ritkaságszámba ment az ilyesmi. Ügynöki munkája során ugyan lett volna bőségesen alkalma idegenekkel ágyba bújni, de eddig mindig az embereket részesítette előnyben, így aztán a zöld és sima felületű répához hasonlatos, dupla csövű hímvessző látványa alaposan meglepte. Nem mintha azonnal lehetősége nyílt volna arra, hogy hosszasan tanulmányozza a xenobiológia ezen különleges vívmányát. A nadrágból történő felszabadulása után

alig néhány másodperccel az egyik fasz már bele is merült az ő nedvességtől cuppogó pinájába, és a következő tucatnyi perc örökre elveszett a tudatosan megélt pillanatok közül. Egyetlen állatias, hörgésekkel és sikolyokkal fűszerezett villanássá szűkült Shury világa, amint a legősibb ösztönök késztetésének engedve minden tudati funkciója kikapcsolt. Lángolva tomboló ágyéka fájdalmas gyönyörrel feszítette az elviselhetőség határán túlra gerincvelejének szikrázó szinapszisait.

A szemei előtt táncoló, őrülten pörgő fénypontok teljes felszívódása után tért csak magához annyira, hogy zihálva és izzadságtól ragacsosan újra képes legyen érzékelni maga körül a világot. Nemi szerve még mindig túltöltött állapotban követelte a gyönyört, miközben agya is további bódulatért könyörgött. Fájdalom vegyült a megenyhült, de el nem tűnő kéjmámorba. Karjain, lábain és persze szeremdombján kisebb zúzódások és néhány csepp vért is eresztő horzsolások sorakoztak. Ami egy falleen nőstény pikkelyes bőrének talán nem ártott, az egy ember puha kültakaróját alaposan megdolgozta. Zeng karomszerű körmei és csontos bütykei beszedték a kéj vámját, amit Shury egyáltalán nem bánt. Ismerte a bántalmazó kapcsolat kifejezésének pontos pszichológiai és kriminológiai definícióját, így azt is tudta, hogy ez a fizikailag hasonlatos végeredménytől függetlenül nem az volt. Zeng még csak nem is volt szadista, csupán egy felizgult hím a maga ösztöneivel. Ezt kifejezetten sajnálta, mivel így a kapcsolatuk akkor is halálra lett volna ítélve, ha Shury szívét nem rabolta volna már el Sabel, majdnem egy egész héttel korábban. Zeng mellette hason hevert és szintén lihegett. Shury vörös körmű ujjai a formás zöld seggére tévedtek. A lány szétnyitotta a lábát, hogy a szoba levegőjét forgató mennyezeti ventilátor megszellőztesse kissé a horzsolásoktól égő szeméremajkait, de a síkosan sűrű, kátrányszerű anyag alig akarta elengedni a távolodó combjait. Lábai közé nyúlva kanalazott ki a ragacsból egy tenyérnyit, és emelte az orrához a takonyszerű szubsztanciát. Nem kellett hozzá sok ész, hogy kitalálja, mi lehetett az. Zeng izgató szagának kvintesszenciája volt, maga a tömény izgalom. Kéjesen tömte a szájába az ujjaival összegyűjtött adagokat. Savanykásan édes fűszeressége végletesen ízletessé tette.

Egyetlen szólt sem szóltak. Alig, hogy a lány befejezte a nyalakodást, Zeng ismét felé fordult és folytatták a fajközi üzekedést, ezúttal Zeng másik faszának bevetésével. Ez és az ezt követő további menetek már közel sem voltak olyan szenvedélyesen észvesztőek, mint az első, de a lánynak így sem lehetett oka panaszra. Zeng domináns és követelődző félként az ágyhoz szegezte őt, hol az egész testével, hol karjait a feje fölé csavarva, csuklóit lenyomva, és őserejű biodugattyúként, kiváló állóképességről téve tanúbizonyságot morogva és sziszegve baszta vagy további negyven percen át, néhány rövid szünettel. Az utolsó menet után Shury már meg sem próbálta fellefetyelni a produktumot, így is végigbüfögte az utolsó perceket és egyszer majdnem el is hányta magát. A rekordhosszúságú kúrás végeztével a lány kimerülten lihegett a gyűrött takarón, miközben Zeng az ággyal szembeni szekrényhez lépett, és egy üvegcse vörös itallal meg két pohárral tért vissza. Shury hálásan elfogadta a kínált italt, letörölt egy, az álláról alácsüngő ejakulátumindát, majd nagy kortyokkal leöblítette le a torkát.

– Vörös bársony, a hely specialitása, úgy tudom, hogy mindkettőnk fajának élvezhető – vigyorgott Zeng, első ízben bonyolódva beszélgetésbe a szobába érkezésük óta. – Úgy látom, ízlik.

– Nagyon is! Na, nem mintha kiszáradtam volna. Csak kellett már valami, ami nem testmeleg – böffentett megint a lány, ezúttal egészen nőiesen. Valóban kellemes volt az ital, gazdag gyümölcsös íze volt gyengéden égető alkoholtartalommal. Zeng mellé huppant, még mindig ütemesen járt a mellkasa.

– Nem gondoltam volna, hogy Enoban barátom ilyen kincsre bukkan az utazásai során.

– Szerintem nagyon is sok minden van Enobannal kapcsolatban, amire nem gondoltál – vigyorgott a lány. – Hozzáteszem, a másik megállapítás, mármint a kincses rész, az teljesen helyes. Kár, hogy nem vagyok rabszolga. Megvehetnél tőle.

Zeng szemöldöke felszaladt, és megcsóválta a fejét.

– Nem hiszek a rabszolgaságban. Kifejezetten undorító dolognak tartom. Ha meg akarnálak szerezni, ahogy bevallom meg is akarlak, akkor nem megvennélek, hanem elcsábítanálak. Igaz, ez rész-

ben már megtörtént. Nagyon tisztelem Drace-t, de sok tekintetben nem érhet a nyomomba – vágott vérlázítóan önelégült képet Zeng, és sokatmondóan megsimogatta mindkettő, pillanatnyilag ártalmatlanul csüngő péniszét.

– Szóval olyan csajnak nézek ki, akit csak a szex érdekel? Persze lehet, hogy így van, de a kérdés az, hogy olyannak nézek-e ki?

– Nagyon is. A lehető legjobb értelemben, persze. A valódi kérdés inkább az, hogy milyen érzéseket táplálsz Enoban barátom iránt?

– Olyan, mint egy unalmas bátyus, aki kicsit öregecske, kurvára nem tudja magát értelmesen kifejezni, és emiatt bajba is kerül sokszor. Ugyanakkor van olyan jó, mint egy hétköznapi vibrátor az éjjeliszekrényben – válaszolta komolyan a lány, őszinte nevetésre sarkallva ezzel Zenget. Shury érezte, hogy ez némileg igazságtalan Drace-szel szemben, elvégre sosem adott neki alkalmat, hogy bizonyítson az ágyban is. Egy halogatott döntés, melyet még meg kell majd hoznia.

– Azt gondolom, az érzéseink hasonlóak, leszámítva a vibrátoros részt.

– Sajnállak – tárta szét a kezét Shury. – Sokkal érdekesebb a világ, hogyha nem kell a potenciális partnerek számát holmi nemi hovatartozás miatt lefelezni.

– Ez nem választás kérdése.

– Így van. Ez kondicionálás kérdése.

– Talán igazad van. Mindenesetre ilyen szempontból elég hasonlók vagyunk Drace kapitány meg én. Egyetlen térfélen játsszunk – vigyorodott el Zeng oly módon, mely kifejezetten kisfiúsra sikeredett.

Ribiznisz

A beszélgetést kopogás hangja szakította félbe. Zeng parancsára az ajtó kinyílt és Madam Yree libbent be a szobába. A látvány magáért beszélt, különösen miután hagyta, hogy a köntöse lecsússzon

a hófehér vállairól. Az általa terelgetett intézmény nevéhez hűen vörös és kifejezetten erotikus fehérneműt viselt, mely kevés anyagot oszlatott el rafináltan, a nő melleit és szemérmét egyszerre takarva és a figyelmet oda irányítva. Magas sarkú, művészeti alkotásoknak is beillő cipőben illegette magát közelebb, miközben hosszú és karcsú lábai rafinált ritmusban fordultak egymás elé. Yree teste tökéletes volt izmos formáival, nagy kebleivel és makulátlan bőrével, ezt Shury is kénytelen volt elismerni. Egy pillanatra rossz érzések rohanták meg a lányt, amiért Yree alabástrom bőréhez képest az ő felsőtestén ott díszelegtek azok a borzalmas minták, de gyorsan kirázta a fejéből a gondolatot. A valamikori borzalmas sebek misztikus hegei azt jelentették, hogy még életben volt, ez a nő pedig nem egy vetélytárs, csupán egy a szokványosnál kicsit jobban kinéző roncstelepi kurva. A valóság gondolatban történő tényszerű megfogalmazása segített, hogy azonnal túllépjen a mérgező érzelmeken.

Yree egy poharat vett magához, először a vendégeinek és végül magának is töltött a Vörös bársony megbontott üvegéből. Fehér ujjai végén a hosszú, vörös körmök lángolni látszottak, jóval szebben voltak festve, mint Shury pattogzó körömlakkja. Újabb ok, ami miatt a lányban bosszúság ébredhetett, de ezt is lenyelte. Élvezni akarta a következő órákat, és nem hagyhatta, hogy holmi kozmetológiai versengésből eredő féltékenység elcsessze az élvezetét, különösen mivel saját maga kérte Yree jelenlétét. A kurtizán hozzáértő szemekkel vizsgálta meg a tetthely állapotát, valamint Shury és Zeng testét, különös tekintettel az utóbbi félkeményen éledező farkaira. Elégedett lehetett azzal, amit látott, mert a poharát kecsesen az ágy melletti asztalkára helyezte, majd huncut mosollyal Zeng lábai közé heveredett, egy csábos kacsintással invitálva oda Shuryt is.

Minden jel szerint Zeng nem volt a szavak embere, legalábbis az előjátéktól kezdve a végső kielégülésig, és Yree ezt tudhatta is róla, mivel a következő néhány órácska ismét érdemi verbális kommunikáció nélkül telt el. Beszéd nem esett, de azért csend sem volt: nyögések, hörgések és sikolyok váltották egymást édes forgatagban, amint a két nő és a pikkelyes férfi szexuális étvágytól eltelve falánkul kiélvezte

a hármas együttlét szinte minden elképzelhető aspektusát. Meg egy szexuális tabuk hálójában vergődő szempontjából néhány elképzelhetetlent is. Yree ujjai, ajkai és nyelve a veleszületett tehetség és a tanult profizmus egyvelegével felvértezve újra életet leheltek fáradt konvex és kihűlőben lévő konkáv nemi szervekbe, azokat érzéki dörzsöléssel, forró csókokkal és nedves torokkal kényeztetve. Yreeről is lekerültek az amúgy sem sokat takaró ruhadarabok, és a három izzadó test síkos angolnaként tekergett egymáson újra és újra. Zeng nősténynyárforraló illatmolekulái mindvégig belengték a mocskosan kéjes orgia helyszínéül szolgáló szobát. A változatos testnedvektől lucskos lepedő és takarók leveket eregető gombócokba gyűltek az ágy sarkaiban. A férfi Yreetől kapott bogyókkal erősítette meg csúszósan sima felületű dorongjainak funkcióképességét, Shury pedig átélhette az élményt, mely egy olyan dupla behatolásból eredt, melyet egyetlen partner hajtott rajta végre. És ez még akkor is igaz volt, ha ehhez a művelethez Yree szakértő kézimunkája is kellett a megfelelő szögekben történő penetrációk és tartós dugattyúmozgások fenntarthatóságának biztosítása érdekében. Shury nagyon viccesnek találta, hogy a kurtizán kezdetben milyen óvatosan kezdett kísérletezni a fenekével. Persze Yree nem tudhatta, hogy a lány még nem volt tizenkét éves, amikor elveszítette az anális szüzességét. Kevesebb mint fél évvel a tradicionális értelemben vett szüzességének elvétele után.

Bár elég sokáig tartott, de eljött az idő, hogy Zeng már képtelen volt újabb merevedést produkálni és Shury is kimerülten, égő horzsolásokkal és kellőképpen kielégülve pihegett Yree combjainak fogságában. A kurtizán hamar rájött, hogy női vendége kedveli a kiszolgáltatottságot, és izmos lábaival számtalanszor szorongatta őt meg az est folyamán. Ekkora azonban elernyedtek az izmok és az utolsó cseppek is kipréselődtek a kisebb és nagyobb átmérőjű testnyílások üregeiből. A nyögések sóhajokká, majd szuszogássá enyhültek, és hamarosan mindhárom résztvevő kifacsart, de boldog rongybabaként szenderült álomba. Legalábbis látszólag. Shuryt még mindig boldog fizikai bódulatban tartották Zeng csábító szagmolekulái, de a többszörös kielégülés nyomán hatásuk a töredékükre csökkent, így végre képes

volt higgadtan gondolkodni. A legtöbb szempontból kielégítő volt az elmúlt néhány óra, a lánynak be kellett azonban látnia, hogy hiába baszta egy kétfaszú sármőr és nyalta egy profi kurva teljes odaadással, azért a Sabellel eltöltött rövid idő és a vallatótiszt ösztönös szadizmusával ötvözött életveszély érzete még mindig egy nagyságrenddel nagyobb élvezetet okozott neki.

Zeng saját bevallása szerint egy olyan kalóz volt, aki megvetette a rabszolgaságot, márpedig akkor ez azt jelentette, hogy kalóz titulusa csak marketingfogás volt. Shurynak voltak elképzelései a valódi kalózokról, akik hol teherhajókat, hol utasszállítókat támadtak meg, és utóbbi esetekben biztosan nemcsak az ékszereket meg kreditchipeket vitték magukkal, hanem azok tulajdonosait is. Egy valamirevaló kalóz elvtelen és erkölcstelen állat volt, aki kevésre tartotta mások életét, nem pedig egy elegáns és előzékeny baszógép morális tartással és határokkal. Vagy Zeng hazudott, és mégis valódi kalóz volt, akkor viszont az univerzum legmegvetendőbb söpredékéhez tartozott. Ettől függetlenül a maga módján megkedvelte Zenget, mivel a testéből szivárgó természetes ajzószer végső soron egy nagyon szórakoztató produktum volt. Zenggel szemben a helyi csúcsszajhát máris mélyen utálta. Ennek számos oka akadt, és nehezére esett volna azokat erősorrendbe állítani. Yree arca és teste gyönyörű volt, nem volt szüksége szépészeti műtétre, és Shuryéhoz hasonlatos hegek sem csúfították el sehol, nem is beszélve tökéletes melleiről, melyek több kategóriányi mérettel túlnőtték a lány kebleit. Gesztusai alapján tanult, de legalábbis alaposan képzett volt, meghajlásait, kecses járását és kifinomult beszédmodorát nézve még az sem volt kizárható, hogy normális helyről származott. Ezzel szemben egy undorító helyen berendezett kuplerájt vezetett, azaz a szépségét és tehetségét Shuryval ellentétben nem aknázta ki a fejlődés és felemelkedés oltárán, hanem szolgai módon csupán használta, és elfogadta az alávaló létezést a kényelemért cserébe. Volt számos közös vonásuk, sőt Shury önmagának egy lehetséges, más életutat bejáró mását is felfedezhette Yreeben, és éppen ezek miatt tudta egyre jobban gyűlölni a selymes bőrű ribancot.

Mély álmot színlelve szexpartnerei szuszogására és izmaik tónusára koncentrált, hogy eldönthesse, alkalmas-e az idő titokban kicsusszanni közülük. Ha már áldozatos munkával addig kúratta magát Zenggel, hogy az hullaként dőljön ki, akkor ideje volt egy kis érdemi hírszerzési munkát is végezni. Valami érdekeset biztosan találni lehet a fickó cuccai között. Már majdnem megnyugodott, hogy a másik kettő tényleg kimerülten álmodik, amikor megérezte azt a szinte nem is létező apró rándulást Yree arcához simuló combján, mely nem lehetett álombéli idegrángás. Tudatos mozdulat volt. A nő, hozzá hasonlóan, éppen tesztelte őket, hogy eléggé kiütötték-e magukat! Yree rafinált volt és nagyon türelmes. Legalább húsz perc telt el az első apró mozdulattól a végső döntésig és elhatározásig, melyet nagyon finom és lassú mozdulatok követtek, ahogy Yree szó szerint kihajtogatta magát az összegabalyodott testek fonatából. A nő mindent megtett annak érdekében, hogy fel ne ébressze a többieket, és ha valamelyikük megmoccant vagy hangot adott ki, akkor legalább fél percre maga is mozdulatlanná dermedt. Kiszabadulva a szeretői ölelésekből, a puha szőnyegeken hangtalanul osonva Zeng földre hányt ruháihoz lépdelt, melyeket hozzáértően kutatott át. Fogalma sem volt róla, hogy Shury résnyire nyitott szemhéjain keresztül minden mozdulatát figyeli. A kutakodás eredményeként Yree egy eltulajdonított adathengerrel a kezében a minibárhoz settenkedett, ahol egy oldalsó apró panelt elmozdítva egy csatlakozó nyílása tűnt fel. Másodpercek alatt másolta át Zeng adathengerét, majd visszafelé surranva a helyére tette, és hamarosan megint csak a többiek közé bújt, mintha mi sem történt volna. Shury magában elismeréssel adózott neki. Ha Zeng egy közönséges lotyóval érkezett volna, sosem derül ki a turpisság, de Shury érzékei és színészi képességei ellen a kurtizánnak nem volt esélye.

Megnyugodva, hogy a munka érdemi részét elvégezték helyette, Shury is engedélyezett magának pár órácska valódi pihenést, és ténylegesen kimerült álomba szenderült. Ébredéskor nem emlékezett, mi lehetett az, de bizonyosan volt benne édesen savanyú leves és sziklakemény zöld répa is. Zeng különösen elégedett arccal ébredezett, de nem sokkal maradt el mögötte Yree és Shury sem, noha

vélhetően mindenkinél eltérő mértékben volt ez a szexcsatának köszönhető. A kurva angyali mosollyal és egy, a formás fenekére szárad falleensperma-folttal vonult el a fürdőszoba felé, Shury követte, de csak miután két forró csókkal illette Zenget, egyiket a szájára a másikat pedig a felső farkára kiosztva. A fürdőszoba nem volt éppen tágas, a két nő kényelmesen elfért egymást mellett, különösen, ami a vízsugaras zuhanyt illette. Shury elképzelni sem tudta, hogy milyen nagy lehet a Forge-ot átjáró sugárzás koncentrációja a vízben, de a legjobb gyógyszerből kapott, így nem lehetett gond. Engedélykérés nélkül lépett be a zuhanykabinba Yree után, aki szende mosollyal fogadta a vendég újbóli közeledését. Hamarosan kellemes meleg víz záporozott rájuk, és néhány csók után Shury a nő mögé lépett. Yree valamivel magasabb volt nála és kevésbé izmos, az idomai domborúbbak és nőiesebbek voltak, de ezért a lány nem volt megorrolva. Az évtizedes testedzés, mely megannyiszor jelentette a különbséget élet és halál között, beszedte a maga vámját ugyan, de az már igazán csak ízlés kérdése volt, hogy valaki az izmosat vagy a husibbat kedvelte. Hozzásimult Yree hátához, és karjaival átnyúlva hónaljai alatt finoman és érzékien simogatni és gyúrogatni kezdte vendéglátójának a melleit, körmeivel finoman megkaristolva a bimbókat. Ha Yree nem is tervezett újabb menetet, nem mutatta ellenállás jelét. Elnyílt a szája és kötelességtudóan nyögni kezdett. Belefeledkezve a szerepébe túl későn vette észre, amint Shury alkarjai felnyúltak, kezeit a nő tarkója mögött összekulcsolva hirtelen kalodába zárta Yree karjait és nyakát.

Nem annyira fizikai erejét, semmint kifinomultan gonosz technikát alkalmazva, Shury fogása acélként szorult meg Yree felsőtestén, fejét brutális erővel előre nyomva. A kurtizán csak egy fájdalmas szisszenésre volt képes, amint a gerince előre hajlott, mellkasa beesett és a tüdejéből minden levegő kipréselődött. Alkarjait előre nyújtotta, ujjai szétterültek a levegőben, lába megremegett. Shury finoman addig csavarta a nyakát, hogy az agyi vérellátást kissé akadályozza, mert egyfelől a gyorsan rosszabbodó részegséghez hasonlatos érzet ilyen körülmények között kiválóan kihasználható halálfélelmet váltott ki, másfelől

pedig képtelenné tette az áldozatot mind a kitörésre, mind egy esetlegesen túl hangos hörgéssel mások riasztására. Az Omega Q-ügynökök kiképzésében voltak kifejezetten hasznos elemek. A lány az ajkait egészen Yree füléhez közelítette, és éppen elég hangosan, hogy a csobogó víz ellenére még hallja, suttogva megszólalt.

– Magadtól találtad ki az adathengeres trükköt, vagy valaki megbízott?

Yree tágra nyílt pupillákkal riadt pillantást vetett oldalra, csupasz talpa megcsúszott a nedves kövön. Shurynak észnél kellett lennie, hogy Yree ki ne töresse vele a saját nyakát. A nő nagyot nyelt, és nehézkesen, a beszédhez éppen csak elég levegőt szívva az összenyomott tüdejébe válaszolni próbált.

– Nem beszélhetek róla, meg fog ölni.

– A miheztartás végett szeretném jelezni, hogy ha ezt csinálom a kezemmel – csavart még egy kicsit Yree nyakán Shury –, akkor érzed, hogy megfeszülnek a csigolyáid. Még egyetlen centiméter, és el fog szakadni a gerincoszlopod, aztán lesheted, hogy ki akar majd egy rongybabával kufircolni. Ha viszont ezt csinálom – tekert egy aprót a nőn egy másik tengely mentén –, akkor össze is roppantom néhány csigolyádat. Ez esetben harminc másodpercen belül halott vagy. Ezen lehetőségekhez képest az, hogy valaki majd egyszer a távoli jövőben meg fog ölni, még mindig egy kecsegtető lehetőség. De feltétlenül valamivel hosszabb életet jelent.

Shury nem lepődött meg, amikor Yree a rettegéstől remegő testtel szűkölni kezdett. A méltóság amúgy sem a prostituáltak megszokott jellemzője, és Yree végre nem szerepet játszott, csak önmagát adta. Legalábbis önmaga ösztönös oldalát. Nyöszörögve szólalt meg megint.

– Kényszerített! Megölte az egyik lányomat! Előttem tette! És mindannyiunkat meg fog ölni, nem csak engem!

– Kössünk üzletet – lépett tovább Shury a következő fázisra, ahol a halálra rémült kivallatottnak már csak egy értelmesnek tűnő indok kellett, hogy miért érdemes beszélnie. – Elmondod, hogy kiről van szó, és hogy pontosan mivel bízott meg. Lehet, hogy én ezzel az információval semmit sem akarok kezdeni, ez esetben semmi bajod nem lesz

emiatt. Még az is lehet, hogy amúgy meg tudnálak védeni, ha akarnálak. Ugye, elhiszed?

Yree megint megremegett, és bár a rájuk záporozó vízesés érzete és hangja miatt Shury nem lehetett biztos benne, de elképzelhetően tartotta, hogy a nő bevizelt. Mindenesetre még hezitált, képtelen volt meghozni a végső döntést. Könnyű volt megadni neki az utolsó lökést.

– Segítek. Mi fog akkor történni, ha kimegyek oda, és elmondom a falleennak, hogy mi történt? Ő vajon milyen eszközöket fog bevetni, hogy megtudja, amit én is kérdezek? És vajon mit fog utána tenni veled? Egy kalózvezér.

Yree könnyei sűrűn ömleni kezdtek, a nő szipogva próbált gondolkozni. Aztán meghozta a döntést, és mondott valamit, de olyan halkan, hogy Shurynak esélye sem volt megérteni. Szavakra már nem volt szükség, megrázta az áldozatát. Az ismétlés éppen hallható volt.

– A korvettkapitány.

– Daws?

– Igen.

– És mi volt a pontos feladat?

– Bárkiről, aki meglátogatja a báromat, főleg kereskedőkről meg kalózokról, tudjak meg minél többet. A mozgásukról. Honnan és hová tartanak.

– Szóval nem Zengre van a munka kihegyezve?

– Nem.

– Én még mindig benne vagyok, hogy kössünk üzletet. Szeretnél?

– I… igen.

– Átadsz nekem mindent, amit eddig találtál, és elküldtél a rohadék Birodalminak. Cserébe én ígérem, hogy semmilyen formában nem derül ki, hogy mit tettél, miként kémlelted ki a kuncsaftjaidat és hogy eljárt a szád. Sem a megcsalt vendégeid, sem az a fasz Daws nem fog róla tudni, hogy milyen rossz kislány voltál. Szerintem ez egy nagyon tisztességes ajánlat.

Yree teste elernyedt, mint aki feladta a küzdést és beletörődött a vereségbe. Shury finoman beleharapott a fülcimpájába, ijedt sikkantást kiváltva a nőből. Shury kuncogott, de a szája nem görbült mosolyra.

A lány sötét szemei tágra nyíltak, ahogy megidézte magában az Erőt és elsötétülő tekintettel Yree tarkójára meredt. Vizesen a karcsú nyakához tapadó tincsek helyett azonban a nő rettegésének szellemképét pillantotta meg. Ott állt a disznóképű Daws, kezében egy véres katonai tőrrel és hájas tokája remegett, amint eltorzult, perverz vicsorral röhögött. Shury koncentrálni kezdett és Daws képe lassan átalakult, lefogyott, kicsi de formás melleket növesztett, a ronda képe egy szépséges női arccá alakult. Shury állt a helyén meztelenül, kezében a véres kés egy vörösen izzó billogvassá formálódott, a levegő remegett a tüzes vas körül.

– Amikor kimegyünk innen, akkor te meg én két nimfomán ribanc maradunk, és a falleen semmit sem vesz észre az itt történtekből. Érthető?

– I... igen.

– Még egy dolog, kedves Madamom. Lehet, hogy a korvettkapitányt ijesztő és gonosz embernek ismerted meg és okkal rettegsz tőle. De hidd el, hogy vannak nála sokkal, de sokkal rosszabbak. Megölni egy kurvát, vagy halálra kínozni hetek vagy éppen hónapok agóniáján keresztül, nem egészen ugyanaz. Ha át akarnál verni, vagy el akarnál árulni, akkor ígérem neked, hogy az utóbbi sorsot hívod ki magad ellen.

Yree minden eddiginél jobban megrázkódott, majd hosszú másodpercekre mozdulatlanná fagyott. A Shury által az elméjébe sugárzott rémálomszerű és jellegéből adódóan élethű kép, és mindaz, amit jelképezett, rövid ideig tartó sokkot okozott. Hogy mit művelhetett gonosz képmása a prostituált szándékosan felfokozott rémálomszerű fantáziáiban, azt nem tudhatta, de ez az elmetrükk éppen ettől volt olyan hatásos. Nem a létrehozó ötletein, hanem az elszenvedő félelmein alapult, és a szerencsétlen a saját rettegésének démonait látta megelevenedni. Shury nem örült neki, hogy ilyen drasztikus megfélemlítési eszközökhöz kellett nyúlnia, de csak így lehetett biztos benne, hogy Yree jobban fog tőle tartani, mint a nyomorult vezértiszttől. Shury némi meglepetésére Yree hirtelen beszélni kezdett, hangja fájdalomtól és rettegéstől rezonált.

– A legszebb lányom arcát és testét egy késsel összevagdosta. Kényszerített, hogy végignézzem. Csak miután az egész teste vérben úszott, nyúzta le szegény Keth arcát. Rám bízta, hogy végezzek vele. Elvágni a torkát ezek után már kegyelem volt. Ez lett a legjobb dolog, ami történhetett vele. Meg kellett tennem. Szegény, szegény Keth! – tört ki könnyekben Yree, és Shury gondolatban vállon veregette magát. Innen eredt hát Yree elméjének rémképe. Erre az igaz történetre sikerült éppen rátromfolnia. A Birodalom bármely vallatási és megfélemlítési pszichológiával foglalkozó oktatótisztje azonnal átadta volna neki a katedráját. Igaz, azok mit sem tudtak az Erőről. A nőt hallgatva egyszersmind eldöntötte, hogy Daws-t meg fogja ölni. És előtte talán megbaszatja magát vele. Egy ilyen pszichopata pszeudoáldozatának lenni az elfogadhatatlan mérvű kockázat miatt észvesztő élvezetet ígért. Yreenek nem maradt semmije, a teljes egyetértés ideje elérkezett. Shury kiengedte a nőt a szorításából, majd megfordította és szenvedélyesen megcsókolta. Bár Yree még mindig sokkos állapotban volt és ezért nem viszonozhatta szenvedéllyel a csókot, a szajha reflexek mégis működésbe léptek és a csók végére ajkai együtt mozogtak Shuryéval. Mintha mi sem történt volna, a lány egy kis fertőtlenítőszert engedett a falba süllyesztett diszpenzerből a tenyerére, és nekiállt gyengéd mozdulatokkal beszappanozni Yree hetyke melleit, miközben ártatlan bájjal mosolygott a másikra. Tudta, hogy ez a mértékű és sebességű átalakulás még inkább elborzasztja a másikat, ugyanakkor a megsebzett psziché kétségbeesetten menekülni akar majd, vissza a normalitásba, és ezzel segíthet neki, hogy visszanyerje az önuralmát. Beletelt közel tíz percbe, de Yree lépésről lépésre összeszedte magát és a végén már maga is képes volt újfent Shuryhoz érni, mintha a zuhany alatt valóban csak egy leszbikus petting zajlott volna le. Több szó nem esett, de amikor végül meztelenül mindketten visszatértek a Zeng-szagú szobába, Yree bizonyította, hogy nagy túlélő és kiváló színész. Ugyan Shury érezte, hogy az alakítása erőltetett, Zeng a jelek szerint mit sem észlelt az egészből, vagy ha mégis, akkor azt akár a fáradtság, vagy az elfogyasztott alkohol utóhatásának tudhatta be. A kurtizán néhány további csók után magára öltötte a ruháit, és a Vörös

Pillangóval kapcsolatos ügyek intézésre hivatkozva kimentette magát. Zeng is megtisztálkodott, a lányokhoz képest csupán pillanatokat töltve a fürdőben, majd az egyik fotelbe vetve magát, kedvtelve nézte a meztelen lányt, aki egy tükör előtt fésülgette a haját.

– Shury, szeretnél csatlakozni hozzám? A hajóm nagy, és garantálom, hogy jóval több luxus van rajta, mint Drace bárkáján. Egyéb vonzó tényezőkről nem is beszélve – vigyorgott a férfi. Shury hamiskás pillantást vetett rá és mintegy véletlenül úgy fordult, hogy Zengnek jó rálátása legyen az egészséges bőrű mellére.

– Hát, tudod, hajlok a dologra, de még nem döntöttem el. Gondolom, pár napig még itt lesztek.

– Egy rövid ideig még igen – mondta Zeng komolyan, majd felállt, és a lányhoz sétált. Gyengéden megfogta Shury mellét, a mellbimbót két ujjai között söndörgetve. A lány kihívóan rámosolygott és a karcsú teste megremegett. A mellbimbója pillanatok alatt megkeményedett. – Ez egy kényszerű megálló. Addig maradunk, amíg el nem intézünk egy apróságot. Nincs sok időd gondolkodni.

– Fiúk, meg az ostoba üzelmeitek! Csak addig érdekel ez engem, amíg jut elég szép ruhákra – válaszolta a lány egy hosszú és szenvedélyes csókkal fejezve be a társalgást. Mindketten öltözködni kezdtek. Zeng ruházatának rétegei jól láthatóan úgy voltak kialakítva, hogy tucatnyi kést és pengét tudjon bennük elrejteni, melyek egytől-egyig ott is díszelegtek. Lehet, hogy a férfi csak egy díszkalóz volt, de Shurynak nem voltak kétségei afelől, hogy a fickó többek között az ökle és kései erejével is képes magát az alfa pozíciójában tartani. Shury ruhája részben megsemmisült, de azért sikerült tűrhetően takarva magát felhúzni a szakadt darabokat, a pótlás pedig valahol a környéken kellett hogy legyen, a Pierce-nél lévő táskában. Zenggel együtt léptek ki a szobából. A két testőr még mindig odakint álldogált. A másik kettő, akiket az este hátrahagyott, hamarosan csatlakoztak, így Zeng az eddig szolgálatban lévőkhöz fordult.

– Köszi fiúk! Maradjatok még egy kicsit, rátok fér egy kis pihenés!

A falleenok vigyorogva tűntek el, Zeng Shuryhoz fordult.

– Mondd meg Drace-nek, hogy tudjátok hol találtok, ha szeretné folytatni a beszélgetést! Neked pedig nagyon köszönöm a figyelemelterelést! Ne feledd, nincs sok időd!

– Rendben. Hamarosan találkozunk. És talán még egy rendes randit is tarthatunk – csattant el egy utolsó csók, majd Zeng és a két embere távoztak. Shury az alsó szintre fáradt, és félig fekve az egyik kanapéra dobta magát. Merre lehetnek a fiúk, különös tekintettel a ruhás táskára? A birodalmi ügynökök helyett Yree tűnt fel és lépdelt Shury felé ugyanabban a magas sarkúban, melyben első ízben is megjelent. A lábkörmei is vörösre voltak festve. Mire odaért, Shury felállt. A nő szó nélkül a kezébe nyomott egy adathengert, melyet Shury egy pillanat alatt a dzsekije belső zsebébe süllyesztett.

– Remélem, mindennel meg vagy elégedve.

– Nagyon is, csodálatos volt – mosolygott a lány, és megölelte a nőt, akinek a test azonnal megfeszült. A lány arcon is puszilta és a legártatlanabb és legőszintébb tekintettel kacsintott egyet. Yree szája összeszorult.

– Felébresztem a többieket, bizonyára fontos dolgotok van. Aztán menjetek a picsába – sziszegte az utolsó mondatot. Shury elgondolkozott rajta, hogy felpofozza-e, de érezte, hogy ha úgy alakul, akkor lesz még arra is lehetősége. Legalább maradt benne tűz, ami a történtek fényében kicsit meglepő és egyúttal becsülendő volt. Yree távozása után tíz perccel feltűnt Pierce és Drace, mindketten kielégültnek és kipihentnek tűntek, és szerencsére velük volt a táska is. Shury ragadozómadárként csapott le rá, majd tekintve, hogy amúgy is egy kuplerájban voltak, ahol a lányok többsége praktikusan meztelenül mászkált, Shury semmitől és senkitől sem zavartatva magát átöltözött. Az emelt sarkú csizma és a dzseki maradt, minden más annyira meg volt szakadva, hogy ott kellett hagynia. Még a szoknyácskát is, pedig azt eléggé sajnálta, mert nagyon tetszett neki. Egy feszülősen kényelmes nadrágot húzott, míg a póló helyét egy alkar közepéig érő ujjú blúz váltotta. Ezúttal melltartót is vett alá, ugyanis a Zengtől szerzett horzsolások fájtak volna, ha a dzseki nehéz szövete hozzájuk dörzsölődik. A fiúk ugyan nem kérdeztek semmit, de Shury pontosan

látta, hogy majd kifúrja az oldalukat a kíváncsiság. Tudta, hogy Drace nem hinne neki, ha azt állítaná, hogy tényleg csak szexeltek. A fickó pontosan tudta, hogy mit várhat egy erőérzékeny Omega Q-ügynöktől még akkor is, ha annak nem álltak rendelkezésre a képességeit katalizáló kemikáliák. Azt Drace sem tudhatta, hogy Shurynak már rég nem volt szüksége ezekre a szerekre. Pierce ugyanakkor komoly biztonsági kockázatot jelentett, pláne mióta Shury számára kiderült, hogy a Forge-on bárki lehet Daws ügynöke. Az Yreetől kapott adatokat fel kellett dolgozni, és Shury keresve sem találhatott jobbat ehhez a munkához, mint a Sparkon várakozó Raul. Amíg visszaérnek és Raul ránéz az adatokra, addig bőven lesz ideje kitalálni, hogyan tálalja a történteket.

– Menjünk vissza a hajóra, farkaséhes vagyok!

Oggorai álom

Csendben baktattak és Shurynak esze ágában sem volt beszélgetést kezdeményezni. Magát is meglepve rá kellett döbbennie, hogy sajnálta Yreet. Merőben szokatlan érzés volt és mint ilyen érdemes arra, hogy egy kicsit alaposabban átgondolja az eredetét. Nyilván ahhoz lehetett köze, hogy Yree az eltérő kulturális háttere és a Shuryhoz képest előnyére szolgáló kinézete ellenére mégis egyfajta példaként szolgált a lánynak, hogy hogyan alakulhatott volna az ő életútja, ha nem került volna idejekorán a Birodalom szolgálatába. Na nem mintha az véletlenül esett volna így. Az Oggora IV. egy gyönyörű bolygó volt, melynek szinte egész felszínét azúrkék óceán borította. A soha véget nem érő víz hol viharos, hol békésen sima felszínét több tízezer kisebb-nagyobb sziget és egy aprócska kontinens tarkította. Ezeken a szigeteken élt az a néhány százmillió ember, akik oggorainak nevezték magukat. A végtelen vízből előtörő egyszer sátor-, máskor toronyformájú szigetek szépsége egyúttal rettenetes természeti erők munkálkodását

is jelentette. A bolygó kőzetburkának mélyén szuperaktív tektonikus tevékenység zajlott, működő vulkánok ezreivel, igaz a többségük mérföldekre az óceán felszíne alatt köpködte tüzes magmáját. Akadtak azonban olyan tűzköpők is, melyek a felszín felé törtek. Az oggora népének lakóhelyéül szolgáló szigetek mindegyike valamikor vulkáni tevékenység hatására jött létre, és a mai napig születőben voltak új szigetek is. Az oggoraiak nem egy nyugodt bölcsőként tekintettek a bolygójukra, hanem egy forrongó és szilaj istennőként, mely folyamatosan próbára tette az őt otthonául választó nép fiait és lányait. Az égbe nyúló tüzes kitörések, vad viharok, hatalmas hullámokkal támadó cunamik és rendszeres rengések megtanították az ott lakókat, hogy az élet múlékony és a természeti erők nem válogatnak szegény és gazdag, jó és rossz, fiatal és öreg között. Az oggorai társadalom is ennek a szemléletnek a fényében alakult az évezredek sodrában, különösen az Összezártság korai óta.

Néhány ezer évvel korábban a bolygón az elviselhetőség határán túl fokozódott a vulkáni aktivitás és a légkörbe kerülő por évekre elzárta a felszínt a napfénytől. Oggora akkori lakosai a bolygó körül keringő nagy, de elavult konténerhajók fedélzetére menekültek. A szűk térben, érdemi ellátmány nélkül és gyorsan kimerülő erőforrásokkal csak úgy élhették túl, ha a hajón élők életének minden szegmensét megkérdőjelezhetetlenül szabályozták, és a túlélés érdekében a közösség érdekét helyezték előtérbe az egyénével szemben. Amikor a bolygó ismét alkalmas lett a magasabb rendű életre, és az oggoraiak visszatérhettek a felszínre, akkor az évek során kialakult, az odafönt az életet jelentő szabályaik megmaradtak. Így alakultak ki az oggorai társadalom struktúráját azóta is meghatározó klánok. Ha létezett olyan hely a galaxisban, ahol az erőforrásokért és élettérért folyó harc a létezés legmeghatározóbb eleme volt, akkor az Oggora volt. A klánok folyamatos háborúban álltak egymással, így a harci tudományok ismerete, valamint a harcosi kvalitások mindig is kiemelkedő erénynek számítottak. Az ismert történelem folyamán mindössze kétszer fogtak össze. Először mintegy ötszáz esztendővel korábban, amikor Oggora hadihajókkal indult neki a galaxisnak, és támadták meg sor-

ban az útjukba kerülő bolygókat és népeket. Az oggorai háború néven elhíresült mészárlásnak a Köztársaság égisze alá tartozó több tucat faj és rendszer összefogása vetett véget, amikor a jedi rend hathatós segítségével egy pusztító csatában megfékezték az oggorai előrenyomulást és megsemmisítették az oggorai flottát. Elkerülendő a hódító tervek újraéledését, Oggorát karanténvilággá nyilvánították. A bolygót megfosztották minden űrutazásra alkalmas járművétől, a környező űrbe aknákat és automata hadászati állomásokat telepítettek, teljes blokád alá vonva a bűnös népet. Öt évszázad telt el ebben az izolációban, miközben a Galaxis Oggorától békében tengethette nyomorult létezését. A száműzöttségnek a Birodalom Császára vetett véget, amikor nem sokkal trónra lépését követően tárgyalni hívta a klánok vezetőit. Ez volt a történelemben a második eset, hogy a klánok teljes egyetértésben cselekedtek, és így történhetett, hogy közel tíz esztendővel ezelőtt Oggora népének tagjai ismét megjelenhettek a Galaxisban. Mindahányan a Birodalom nevű klán tagjaiként.

A Császárral kötött paktum értelmében a klánok fiatal férfiak és nők szolgálatát ajánlották fel a Birodalom számára, akiket a bolygó fölé épített katonai akadémián képeztek ki és akik a szolgálatba lépésüktől kezdve örökkön a Birodalomé lettek. Cserébe az oggoraiak ismét a csillagok közé juthattak, továbbá a Császár garantálta, hogy a közeljövőben várható újabb apokaliptikus bolygóaktivitást a legfejlettebb technológiák felhasználásával fogják megállítani. Így esett, hogy az azóta eltelt közel tíz év során százezernyi oggorai jelent meg a Birodalom hadseregében és haditengerészetében, és szolgált elvakultan és kétségek nélkül. A galaxis békéjét védő katonává válni egy olyan álom volt, melynek megvalósulására Shurynak vajmi kevés esélye mutatkozott. A klánok nemeseket és közembereket, gyermekkoruktól harcra oktatott kalandvágyó fiatalokat, nem pedig rabszolgákat ajánlottak fel a Császárnak. Hamar presztízskérdéssé vált, hogy a Birodalom hierarchiájában milyen magasra jutottak az oggorai származásúak. Márpedig megfelelő családi és oktatási háttér nélkül hogyan is hozhatott volna valaki dicsőséget az őt küldő klánnak? Shury egy bordélyban született, nem emlékezett az anyjára. Kétéves volt, amikor a nő holt-

testét a Trivon nevű, számos klán tagjai által látogatott kereskedőváros egyik csatornájában megtalálták. Ahogy a lány évekkel később hallotta, az anyja egy külső megbízatáson volt a halála estéjén. Egy kuncsaftot látogatott meg. A gyilkosa sosem lett meg, igaz, nem is keresték. Shury a bordély tulajdonosának volt a rabszolgája, az összes többi lánnyal egyetemben, és a sorsa előre meg volt írva. Mivel már kislánynak is bájos volt, kapott ugyan némi oktatást, hogy később a gazdagabb, akár nemes származású vendégekkel is szót értsen, de értékének fő mértéke az arca és a teste volt, nem pedig az elméje.

Életének első évtizedében gyerekszolgaként élt és dolgozott, segédkezett a ház körüli munkákban, kuktálkodott, takarított, dolgozó lányokat ápolt. A kezdetektől fogva sok konfliktusa volt, mivel a legtöbb fattyútól eltérően eléggé öntörvényű volt és sokszor szegte meg a szabályokat. Sokáig elhitte, hogy mindez a már kiskorában erősnek bizonyuló személyiségének volt a megnyilvánulása, de később rájött, hogy őt szándékosan nem törték meg. Mindig voltak olyan vendégek, akik szerették a szenvedélyes és a lázadó lelkületű szexpartnereket, így hát a Radvar Bárókéntismert tulajdonos és Madam Amassa, a bordély igazgatónője hagyták, hogy a kis Shury a többségtől eltérően megőrizze egyéniségét. Ez persze sosem történhetett volna meg, ha nem lángolt volna kezdetektől a szívében a tűz, így teljes lelki megnyomorításának elmaradását saját sikerének tekintette.

Alig múlt tizenegy éves, amikor Amassa első ízben adta el a szüzességét. Sosem felejtette el a fájdalmat, melyet akkor és utána még hetekig érzett. Többször is visszaműtötték a szűzhártyáját, és még féltucatszor adták el nemlétező ártatlanságát, persze sosem környékbélieknek, nehogy a vendégek átverésével gyanúsíthassák a házat. A további alkalmak is fájtak, igaz egyre kevésbé, és minthogy az év során minden további testnyílása terítékre került, Shury már hamar tapasztalt szajhának számított.

Életében a bordélyház és a lakói töltöttek be azt a szerepet, ami legközelebb esett a család fogalmához, bár ez a közösség aligha látta el a hagyományos értelemben vett család funkcióját. Hierarchikus volt a felépítése, ahol a felsőbb szintek tagjai zsarnoki eszközökkel ural-

kodtak az alacsonyabban rangsoroltak felett. A munkára még nem érett gyerekek, a dolgozó lányok, de még a biztonságért felelős őrök között is folyamatos pozícióharc zajlott, melynek része volt minden eszköz, melyek átható ismerete később olyan jó szolgálatot tett a lánynak. Szövetségek alakítása és a szövetségesek hátbaszúrása, a megfélemlítés és zsarolás, előnyök nemtelen eszközökkel történő kicsikarása mind részei voltak a hétköznapi életének. Amassa fösvény kézzel osztotta azokat a javakat, amelyekért érdemes volt elviselni a szexrabszolgaság testet és lelket meggyötrő terhét. Bár a dolgozó lányok rendesen kaptak enni és szépítkezhettek is, az öröm mégis ritka vendég volt körükben. Úrnőjük állhatatosan vigyázott arra, hogy ne alakulhassanak ki tartós szövetségek a lányai között, és úgy adagolta a jutalmakat, hogy mindenkinek mindenkor az ő támogatásának megtartása maradjon a legfőbb célja. Shury gyorsan megtanulta a játékszabályokat és mesteri játékossá vált. Egy édes szelet süteményért, egy színházi előadás meglátogatásának a lehetőségéért, vagy éppen egy nap pihenésért, amikor lemehetett az óceán partjára fürdeni és kagylóhéjakat gyűjteni, gondolkodás nélkül elárulta nővéreit és húgait, másra terelte a besúgás gyanúját, maga is pókot játszva a háló közepén rángatta a kurtizánok közötti mocskos játékok képzeletbeli szálait.

Amikor mindenki számára nyilvánvalóvá vált, hogy Amassa kiemelt figyelmet fordít a tinédzser lányra, a többieknek megingott benne a korábbi bizalma, de Shurynak egyre kevesebb szüksége volt a ház szajháinak jóindulatára. Alig volt tizenöt, amikor Amassa engedélyezte, hogy Shury is a házakhoz és szállodákhoz járó lányok közé kerüljön, ezzel rabszolgai státuszához képest óriási szabadságot adva neki. Bár a rabszolganyakörv ott maradt a nyakán. Vékony volt és csinos, mint egy nyakpánt, és szinte soha nem is elektrosokkolták vele, mivel ismerte a határokat. A városban járva kinyílt előtte a világ, és lassacskán kiterjesztette befolyását. Utcakölykökkel haverkodott, a szolgálatait megfizetni képes bűnözők szeretője lett, a boltjukból oly sok mindent látó vagy a pultjuk mögül oly sok mindent halló kereskedők és kocsmárosok spermáját nyelte hasznos értesülésekért cserébe. Így történhetett, hogy tizenhét éves korában, amikor az egyik

visszatérő vendégét, egy suhanc nemesifjút váltságdíj reményében elraboltak, Shury volt az, aki a srác nyomára tudta vezetni az apjának az embereit. Az apa örömében szabadon választott jutalmat ajánlott, Shury pedig azonnali döntést hozott. Nem a megvásárlását vagy felszabadítását kérte, hanem a klán következő birodalmi felajánlásában való részvételét. Egy hét múlva, életében először nemcsak Trivon városát hagyta el, hanem a szigetet, sőt a bolygót is. Rajta ült egy transzporton, mely frissen toborzott oggorai fiatalokkal a csillagok közé emelkedett. Mivel név nélkül nem lett volna lehetséges a besorozása, ezért a frissen létrehozott személyi kártyájára rákerült a Mingwo családnév. Így szokta volt hívni őt a srác, akinek az életét megmentette. A klánnyelvük szerint szabadfordításban ez cuki ribancot jelentett.

A kiképzés első hónapjaiban többször is majdnem meghalt, mivel fizikailag nem volt felkészülve arra, hogy nálánál legalább egy fejjel magasabb és vállban kétszeres férfiakkal meg hormonzavaros amazonokkal együtt meneteljen, verekedjen és harcoljon, de a túlélésben nagyon tehetségesnek bizonyult. Amit nem tudott elérni erővel, azt kompenzálta gyorsasággal és ügyességgel. Amihez még így is kevés volt a fizikuma, azt ésszel és megbánástól mentes ravaszsággal egyensúlyozta. Majdnem elesett, amikor a Birodalom egyik galaxist megrendszabályozó hadjáratának frontjára vezényelték a századát, és ágyútöltelékként a fehérpáncélos csapásmérő osztagok előtt kellett megütközniük az ellenséggel, de gyors helyzetfelismerő képességének és taktikai érzékének, no meg hatalmas szerencséjének köszönhetően ezeket a véres csatákat is túlélte. Tiszthelyettes lett belőle, éveken át szolgált és harcolt egyre hatékonyabb gyilkológépet képezve magából, majd egy sokadik bevetés után, amikor egy bekerített harcegységet a századosával együtt kimenekített egy csapdából, újabb esélyt kapott. Felvételt nyert az Oggora körül keringő, a régen élt hadvezér-filozófus tiszteletére Acramedis nevet viselő akadémiára, és egy évvel később törzsőrmesteri rangban altisztté válhatott és szárnysegédi minőségben elkezdődött a haditengerészeti karrierje. Nem volt többé megállás, igaz azt el kellett ismernie, hogy tisztességtelen előnnyel érkezett a többiekhez képest. A Birodalom haditengerészetének

hatalmi struktúrája és az abban való érvényesülés módozata ugyanis nem sokban különbözött egy kuplerájétól.

Mesék a bordélyból

A Sparkra érkezve Drace ellenőrizte a hajó biztonsági rendszereit, majd elégedetten csettintett.

– Senki sem próbált bejutni, eddig nem hívtuk fel magunkra a figyelmet, Zeng pedig a jelek szerint tisztel annyira, hogy ne folyamodjon ilyen trükkökhöz.

– Eddig nem volt semmid, amit igazán akart volna, de ez mostanra megváltozott, úgyhogy tartsd csak élesítve a biztonsági rendszereidet! – fintorgott a lány, majd magára hagyta a két fickót. A két hadnagy izzadságtól, női parfümöktől és ondótól bűzlött. Shury orra megsúgta, hogy ők is alaposan kihasználták a Vörös Pillangóban töltött időt. A szagok egyúttal azt is jelezték számára, hogy hirtelen keltették fel a férfiakat, nem volt idejük tisztálkodni. Rault a saját kabinjában találta és azonnal magukra is zárta az ajtót. Az Yreetől kapott adathengert a droid fémmarkába ejtette.

– Ha minden igaz, és az az angyalarcú lotyó nem unta meg az életét, akkor ezen a hengeren olyan információk lapulnak, melyek az állomásra érkező vagy az éppen itt élő kuplerájlátogatók privát feljegyzéseit, esetleg a beszélgetéseikben elhangzott részleteket tartalmaznak. Azt akarom, hogy futtasd át az összes feljegyzést, és kivonatold őket. A fő nyomozás, melyben eljárunk, azt célozza, hogy kiderítsük, ki juttatta be az Enforcer Sixet szabotálókat a Cardan állomásra. Ismerünk néhány nevet, egy Karsas nevű twi'lekét, egy Xellar nevű durosét és egy Dante nevű emberét, ők azonban mind hosszabb távon itt élnek vagy fel szoktak tűnni az állomáson. A megbízójuk azonban szinte bizonyosan nem idevalósi, azaz olyasvalakiket kell keresnünk, akik röviddel, legfeljebb néhány nappal az Enforcer Six érkezése előtt

érkeztek, és lehet, hogy még sosem jártak itt előtte. Az is valószínű, hogy nem sokkal a volt szolgálati hajód távozása után maguk is leléptek. Ez a legfontosabb. Mindezeken túl mindent tudni akarok a Zeng nevű, önmagát kalózként propagáló falleen férfiról is!

Raul türelmesen végighallgatta Shury utasításait, majd az adathengert a bal tenyerén lévő nyílásba illesztette. Mikor megszólalt, a hangja kifejezetten lefitymálóan szólt.

– Ezek nagyon primitív adatfájlok, látszik, hogy az alkotójuknak nem volt definiált célja. Az adatok hiányosak és rendszertelenek. Mintegy százötven feljegyzés alkotja a teljes állományt, mely egy éves időtartamot fed le, a legfrissebb adatokat ma kora reggel adták hozzá. A fájlok többsége neveket, hajóérkezéseket és indulásokat tartalmaz, sok esetben teljes listával a rakományukról, máskor csak említve néhány áruféleséget. Esetenként vannak az áruk becsült piaci értékére is vonatkozó bejegyzések, máskor azonban semmi. Olyan hatást kelt az egész, mint egy csőd szélén táncoló boltocska hanyag könyvelése.

– Ez nem meglepő, figyelembe véve a forrását. Dolgozd fel, majd mesélj! Meddig fog tartani?

– Igenis, Úrnőm! Néhány perc az egész.

A droid jól mérte fel az adatbázis megszűréséhez szükséges időtartamot és tenyérbemászóan modoros stílusában rövidesen beavatta Shuryt is a részletekbe. A Karsas nevű twi'lek rendszeres látogatója volt a Vörös Pillangónak. Esetenként nem egyedül, hanem társasággal érkezett, mégpedig leginkább az állomáson hosszabb-rövidebb időt eltöltő teherhajók legénységével. Shury jól ismerte azt a jelenséget, amikor üzletfelek egy közös italozással és kurvázással pecsételték meg a megkötött megállapodásokat. Ilyenkor általában az eladó fizetett az üzlet megismétlésének reményével és persze fájdalomdíj gyanánt, ha sikerült alaposan lehúznia a vevőjét. Dante neve is felbukkant hasonló relációkban néhányszor, valamint felmerült még további féltucat helyben operáló seftes neve is, akik a Forge menőbb üzérei lehettek. Karsas néhány nappal az Enforcer Six ittjárta előtt egy falleen hapsival együtt látogatta meg a Vörös Pillangót. A vendég mély nyomot hagyhatott a szórakoztatására kirendelt örömlányban, mert

külön megjegyzést szenteltek annak, hogy a legrondább és legbestiálisabb falleen volt, aki valaha a neves intézményben járt. Még a mélyen árkolt arcú weequay elsőtisztje is szebb volt nála, és ez azért nem mindennapi rútságot sejtetett. A két adonisz a Sandstorm nevű hajóval érkezett, energiacellákat hoztak rakomány gyanánt, majd nem sokkal később távoztak is. Mintegy ráérezve arra, hogy a Sandstorm legénységére vonatkozó bejegyzések közül mely lehetett Shury számára a legérdekesebb, Raul könnyedén váltott át egy kellemesen csengő fiatal női hangra, melyet hitelesen csepegtetett tele undorral, ahogy szó szerint idézte a bejegyzés egy részletét.

– Hánynom kellett, amikor vicsorogva rám nézett és magához húzott! Pedig nem is vicsorgott, csak valamiféle defektje volt, és az ajkai nem értek össze. Nyál csordult ki a bestiális fogai közül. Az ajkai úgy néztek ki, mintha forró hegesztőpákát szopogatott volna, ráncosak voltak és gennyes hólyagokból sűrű lé szivárgott. Mikor beléptek a Pillangóba már akkor arra gondoltam, csak nehogy engem válasszon, és ezerszer elátkoztam a pillanatot, amiért nem bújtam el. Inkább a büntetést viseltem volna el, mint ennek a nyomorult torzszülöttnek az érintését! Százszor inkább hagytam volna a barázdált arcú weequay-nek, vagy annak a hájasan undorító twi'leknek, hogy a cicámat nyalja, mint annak a mutáns falleennak, hogy a nyakamba harapjon és a lyukamba tolja a göcsörtös, nagyobbik faszát! Miután elmentek, alig tudtam aludni. Azóta is hányingerem van és mocskosnak érzem magam! Kérem, Yree úrnő, szükségem van felejtőporra! Mindent megtudtam róluk, amit csak kért, megérdemlem a felejtés ajándékát!

Shury mutatóujjával megfenyegette a droidot.

– A lényegre, Raul! Nem érdekelnek a részletek – közölte a fejét ingatva. – Úgysem tudsz újat mutatni – tette hozzá gondolatban. Raul fennakadás nélkül tért vissza a saját hangjához és ismertette tovább az adatbázis kivonatát. Hamarosan kiderült, hogy a kérdéses időpont környékén egy másik hajó is érkezett egy selkath kapitánnyal. Ez a hajó még mindig az állomáson tartózkodott és egyfelől energiacellákat, másfelől valamilyen értékes, biológiailag aktív anyagot hozott. A selkathok

hajói rendszerint vízzel voltak feltöltve, így teremtve otthoni környezetet az óceánbolygóról származó legénységük számára. A kapitány azért keveredett a Vörös Pillangóba, mert Yree egyik twi'lek kurvájának akadt tapasztalata a selkathok számára nyújtott, kloáka szerű testnyílásukon keresztül történő örömszerzésben, és a twi'lek ribanc készítette a bejegyzést. Raul kivárt, hátha Shury meggondolva magát engedélyt ad neki a bejegyzés szó szerinti ismertetésére, de a lány szigorú tekintettel megrázta a fejét. Néhány másodpercre Raul maga lett a csalódottság droidikus szobra, hosszan a lányra meredt, végül mégis folytatta.

Zeng korábban már háromszor is megfordult a Forge-on és mindig egy kisebb flottával együtt érkezett. A Pierce által említett információ helyesnek bizonyult, ugyanis Zeng valóban a Black Spear kötelékébe tartozott, igaz a hajói hivatalosan mind tiszták voltak. Most egy kisebb hajóval, egy ZH–40-es Tribune osztályú szállítóhajóval érkezett, de azelőtt egy Sphyrna osztályú korvettel tette tiszteletét a Forge-on készleteket feltöltve és persze kimenőt engedélyezve a mintegy három tucat főből álló legénységnek. Shury ezen alaposan elmélázott. A Black Sun a galaxis egyik legmeghatározóbb bűnszervezete volt és bár Shurynak közvetlenül sosem akadt dolga velük, mint beavatott hírszerző pontosan tudta, hogy ugyanolyan embertelenül bestiális állatok voltak, mint akármelyik hutt banda vagy éppen elkanászodott helyi birodalmi kiskirály. A Black Spear kalózkompánia a Black Sun tagszervezeteként csempészettel, véres kalózkodással, valamint kereskedőcégeknek meg bolygókormányzatoknak nyújtott védelmi szolgáltatásokkal foglalkozott, utóbbi esetekben természetesen saját kalózaitól megvédve a kuncsaftokat.

Hallott esetekről, amikor a Black Sun és a Birodalom szövetségre lépett egymással, de ez nehezen tűnt elképzelhetőnek a Black Spear tekintetében, mely történetesen pont a Birodalom olyannyira sulykolt űrbéli hegemóniáját veszélyeztette hadiflottáknak is beillő hajófalkáival. Minthogy Pierce tudott a Black Spear hajók időnkénti felbukkanásáról, ugyanerről Daws-nak is tudnia kellett, mégsem szüntette be kalózhajók ki- és besasszézását egy az általa ellenőrzött rendszerben. Persze mit is tehetett volna? Az űrállomás statikus fegyver volt, a va-

dászait pedig első sorban védelmi, nem támadó feladatokra tartották. Az persze előfordulhatott, hogy a korvettkapitány jelentette a kalózok jelenlétét támogatást kérve, melyet végül nem kapott meg. Végső soron ameddig a Black Spear beugrott néha egy koktélra, de nem balhézott, és még véletlenül sem okozott problémát sem a Birodalomnak, sem a Birodalommal szövetséges környékbéli kormányzatoknak, addig lehetett racionális alapja annak, hogy átsiklottak a jelenlétük felett. A Zengtől lopott friss adatok csalódást keltőek voltak. Shury titkon remélte, hogy újdonsült szeretőjéről kiderül, hogy köze volt mondjuk az Enforcer Six pusztulásához, de bizonyítékok helyett nem talált mást, csak egy szakértői jelentést egy újszerű drogról. Raul memóriája protokolldroidoktól szokatlan módon kiterjedt biokémiai adatmodullal volt felszerelve, így elég érthetően el tudta magyarázni, hogy mi is állt az adatokban. A kémiai anyag eredetije egy galaxisszerte ismert, széles fajspektrumú afrodiziákum volt, mely ajzószeri minősége mellett testi bódulatot és kiélezett érzékeket is biztosított a használóinak. Éppen ezért nemcsak bordélyokban alkalmazták, hanem vallatásoknál is, tekintve, hogy a fájdalmat éppúgy erősítette, mint a gyönyört. Sokféle néven volt ismert és a legtöbb elnevezése valamiképpen a táncra utalt, így szektoronként eltérő módon hol lassú táncosnak, hol ragadozótáncnak, hol pedig kéjhölgy keringőnek hívták. Fizikai értelemben mérsékelten volt addiktív, a mentális rászokás sokkal komolyabb problémát jelentett használóinak. A jelentés szerint a pontos képlettel is mellékelt, Azúr táncosnak titulált módosított verzió az alapvető hatások jellegét nem, azonban a hatások időtartamát, intenzitását vagy éppen a rá érzékeny fajok számát jelentősen növelhette. Cserébe veszélyes mellékhatásokra lehetett számítani az ön- és közveszélyessé váló önkontrollvesztéstől kezdve a hangsúlyosabb rászokásra való hajlamosításon keresztül egészen a maradandó DNS-degenerációig.

Shury megvonta a vállát. Zeng tehát egy kalóz és a világ egyik legrothadtabb szervezetének a tagja. Lehet, hogy saját állítása szerint elutasította a rabszolgaságot, de minden jel szerint ez csak afféle önfelmentő hamis ideológia volt. A drogkereskedelem semmivel sem volt erkölcsösebb az egyén szabadságának elvételétől, elvégre ugyanaz volt

a végeredménye: a függő használók a szer és így a szer disztribútorának a rabszolgáivá váltak, életük, munkájuk és hamarosan bűnözésbe forduló tevékenységeik fizikai hozama éppúgy a bűnözők tulajdonába vándorolt, mint a hagyományos rabszolgák esetében. Annak idején Oggorán Amassa lányai nem kaptak drogot, hisz anélkül is megtettek bármit, amire parancsot kaptak. Ellenben az Omega Q kötelékébe kerülés után a lány szunnyadó képességeit drogokkal varázsolták elő és tették számára lehetővé, hogy kiteljesítse azokat. Noha azoknak a kemikáliáknak a célja nem az volt, hogy rabláncra verje az ügynököket, a végeredmény mégis ez lett. Ahogy megtapasztalták azokat a sokszor fizikai, máskor szociális vagy akár telekinetista előnyöket, az ügynökök többsége újra és újra meg akarta tapasztalni az ezekből eredő hatalmat. Ezeket az anyagokat ráadásul nem lehetett a feketepiacról beszerezni. A galaxis nem ismert olyan szereket, melyek az Erőre csak enyhén érzékenyek ez irányú képességeit erősítené. Az Omega Q azonban igen, és ez még akkor is igaz volt, ha nem titkolták el az ügynökök elől, hogy a kapott drogok borzalmas vámot szednek. Mégis mindahányan vállalták, hogy évtizedekkel megrövidül az életük, és akár már néhány évnyi aktív szolgálat után jelentkezhetnek a fizikumuk rohamos leromlásának a jegyei. Ez mit sem számított. Mindannyian a Császár katonái voltak és egyikük sem készült nyugdíjazásra. Tudták, hogy mind szolgálatban fognak elesni. Addig azonban hihetetlen dolgokra lesznek képesek.

Shurynak mindez már nem számított. A karkooni Fekete Piramis mélyén történtek mindent megváltoztattak. Már nem volt rabja sem az Omega Q anyagainak, sem a Birodalomnak, sem a Császárnak. Ellentétben Pierce-szel és Drace-szel. Mégis kénytelen volt itt bohóckodni és az Omega Q egyik legfőbb fejesét fenyegető veszély elhárításán dolgozni, mert még nem érezte magát készen arra, hogy egyszer és mindenkorra szakítson a múltjával. Ha viszont már kénytelen volt továbbra is eljátszani a Császár sokadik kutyájának a szerepét, legalább szeretett volna jól szórakozni közben. Kimerítve a kapott adathengerben rejlő releváns információkat, egyedül hagyta Rault és Drace keresésére indult. A férfit a pilótafülkében találta, amint éppen ellenőrző

rutinokat futtatott a Spark rendszerein. A lány a másodpilóta székébe huppant.

– Nagyon szórakoztató a barátod – közölte Drace-szel.

– Örömmel hallom, hogy megütötte a magas sztenderdjeidet.

– Lássuk be, hogy a Spark legénysége nem tette túl magasra a lécet.

Drace szemöldöke felszaladt ugyan, de nem vette fel a kesztyűt.

– Mi a helyzet, miért akarsz Pierce nélkül beszélgetni?

– Mert továbbra is Daws is embere. Képzeld el, meglepődtem egy kicsit, mert megtudtam, hogy Daws egy kicsivel agilisabb annál, mint amilyennek hittem. Érdemben tett azért, hogy legyen itt a Forge-on besúgó hálózata.

– Értem. Nem gondoltam volna arról a dagadtról én sem, az biztos. Na, de akik tényleg jók, azok ritkán látszanak annak.

A lány egyetértően bólogatott.

– És emiatt elképzelhető, hogy Pierce érdemben neki, nem pedig saját magának dolgozik. Amúgy nem tudtam meg semmi igazán érdekeset, leszámítva azt, hogy a twi'lek seftes még az Enforcer Six itt járta előtt több hajóskapitánnyal is együtt kurvázott. Az egyik egy Sandstorm nevű hajón érkezett, egy ronda falleen pasi egy nem sokkal szebb weequay társaságában. Ők lesznek a mi embereink. Azonban már rég leléptek. Karsason keresztül tudhatunk meg többet róluk.

– Persze! Használhatjuk Zenget, ő biztosan ki tudja pörkölni a vukit a lombok közül!

– Nem akarnám Zenget zavargatni. Jobban működnek az ilyen dolgok, ha egy randi után néhány napig nem hívod fel a pasit és nem is vagy elérhető – vigyorgott Shury csalfán.

A legkevésbé sem tetszett neki, hogy Drace ennyire odavolt Zengért és azonnal be akarta vonni a dolgukba, de egyelőre csak elraktározta ezt magában és nem adta tanújelét rosszallásának. – Magunktól nem tudjuk megtalálni?

– Megpróbálhatjuk, de több időbe telhet.

– Miért bujkálna egy kereskedő? Úgy kurva nehéz üzletelni.

– Persze, de itt nincsenek cégéres irodák. Mindegy, kérdezősködve előbb vagy utóbb eljutunk hozzá, vagy a fülébe jut a hírünk, és ő fog minket keresni. Miért akarjunk találkozni vele?

– A történetünk szerint a Derra Nine-ra megyünk áruért és körbekérdezünk, hogy van-e valakinek oda szállítandó forró szállítmánya, melyet jó pénzért bedobnánk hátra. Maradjunk szerepben!

– Van értelme. Enoban Drace egy megbízható, rutinos, jó áron dolgozó kapitány némi üres hellyel a rakterében, aki vállal papírok nélküli fuvarokat is. A norma a fuvardíj duplája, és nincsenek kérdések.

– Remek terv. Szerintem láss is hozzá.

– És addig az elsőtisztem mit fog csinálni?

– Azt a szegény és törékeny lányt órákon át kefélték két rendes méretű fasszal, így ráférne még némi pihenés. Asszem kettőnk közül én vagyok az, aki eddig nagyobb áldozatot hozott. Úgy fair, hogy most te dolgozol, én pedig pihenek. Ja, tudtad amúgy, hogy a zöldikéknek dupla csövű mordályuk van?

– Hallottam róla, bár szerencsére nem láttam még. Örülök, hogy sikerült ezt is megtapasztalnod! Csodálatos hely a galaxis. Rendben, elmegyek, iszom és kérdezősködöm, de legyen nálad a kommunikátorod! Hívlak, ha találtam valamit, vagy bajba kerülök. Kérlek, gyere, ha kellenél!

– Persze, ez nem is lehet kérdéses.

Újratöltött traumák

Drace távozott, Shury pedig ruganyos léptekkel Pierce keresésére indult. Nem kellett sokat nézelődnie, a fickót a legénységi szállások melletti közös zuhanyzóhelyiségben találta. Gondolkodás nélkül nyitott be hozzá és lépett be a párás levegőjű helyiségbe. A hadnagy a falat támasztva élvezte a forró vízsugarat, amint a nyakszirtjére csobogott. Shurynak első ízben volt alkalma meztelenül is megszemlélni a testét.

Alaposan kisportolt alakja volt, izmai szép ívekben futottak és ízlésesen dagadoztak a hibátlan és egyúttal szőrtelen bőr alatt. A teljes szőrmentesítő kezelés ellenére Pierce egyáltalán nem tűnt férfiatlannak. A lábai között tekintélyes méretű és anatómiáját tekintve teljesen normális pénisz lengedezett, végéről sűrűn folytak a zuhany vizének cseppjei.

– Folytasd nyugodtan, ne zavartasd magad! – köszöntötte hideg hangon a lány. A férfi felé sandított, majd nekilátott, hogy kimossa a hajából a szappant. Amint ezzel végzett, végigmérte Shuryt, majd sampontól habos kezével nyíltan csillogóra suvickolta a melegtől ráncosan himbálódzó golyóit. A lány nekidőlt az ajtónak és szenvtelen arccal figyelte a hím szinte ösztönös magamutogatását. Aligha sejtette szerencsétlen, hogy a kívánt nőstény nem párosodni érkezett.

– Dobsz egy törülközőt? – kérdezte Pierce flegmán, és elzárta a vizet. A törülköző két másodperc múlva sziszegő kígyóként szelte át a köztük lévő távolságot, de ahelyett, hogy vörös foltot hagyva a férfi ágyékának vágódott volna, Pierce ügyesen elkapta és mintha mi sem történt volna, dörzsölni kezdte vele a testét. A szemei kissé véreresek voltak, jelezve, hogy nem keveset ihatott előző este, de más jelét nem adta fáradságnak. Még mindig harmatos testtel a derekára kötötte a törülközőt, majd még inkább megmutatva magát, megropogtatta a hátát egy selyemfiús nyújtózás közepette. Ahogy kilépett a fülkéből, a lány megszólalt.

– Beszélgessünk egy kicsit a főnöködről.

– Jó, beszélgessünk.

– Hogyan jellemeznéd a korvettkapitányt? Őszintén. Mindent figyelembe véve, amit tudsz róla. De mindent.

– Mi ez a hirtelen érdeklődés vele kapcsolatban?

– Azt fontolgatom, hogy megdugassam-e magam vele, és mielőtt ezt a döntést meghoznám, szeretnék tisztán látni.

A férfi örömtelenül felnevetett. Egyértelmű volt, hogy nem erre a témára számított.

– A korvettkapitány minden főtiszti erénye ellenére nem a legjobb szexpartner, és nem is a legkedvesebb. Legalábbis ezt pletykálják.

Pierce valamiért nem tette hozzá a nyilvánvalót: ellentétben velem. A válaszként csattanó felszólítás nyers volt, és minden barátságosságot nélkülözött.

– Tovább! Ki szokta-e élni a nem annyira kedves szexpartneri attitűdjét a hálószobáján kívül is?

– Nem teljesen látom, hogy ez a téma mennyiben is része a mi kis nyomozásunknak! – csattant fel Pierce, és megkeményedett az arca. – Általában véve is egészségtelen dolog a főtisztek magánéletében turkálni. És talán megérted, hogy vannak olyan dolgok, amelyeket egy hírszerzésért felelős tiszt egy mégannyira kedves kollégájával sem oszthat meg.

A lány beharapta az ajkát, bizonytalanul megdörzsölte az orrnyergét, majd a bejárattal szembeni tükörhöz lépett, alaposan a saját szemébe nézve. Eljött az idő, hogy egyszer és mindenkorra rendezze Pierce helyét a történetben. A férfi a lány mögött egyszerűen kisétált a zuhanyzóból. Egyáltalán nem számított arra, ami ezek után következett.

Shury vágott szemei még inkább elnyúltak, a szembogarai hatalmasra nőttek, a szája egy vérszomjas vicsorra húzódott. A bensőjében düh és megvetés lángolt sötét szexuális vággyal keverve, minden érzését a neki háttal álló férfira vetítve. Hosszú lábainak minden izma egyszerre feszült meg, a testét pehelykönnyűnek érezte. Egy töredékmásodperc alatt pördült meg a tengelye körül és vetette magát Pierce-re, át a mosdó nyitott ajtaján, ki a közlekedőbe. A levegőben repülve két talpa elemi erővel csapódott Pierce lapockáinak. A férfi arccal előre a padlóra zuhant, esés közben egy fojtott rohadt ribancot nyögve. Shury azonnal a hátán termett, és karjait a férfi hónalja alatt átfűzve a nyakára szorította begörbített ujjú kezeit. Egyúttal lábait is Pierce dereka köré csavarta, megpróbálva a földön tartani a másikat. A férfi jóval termetesebb és izmosabb volt nála, és bár nem tudott kiszabadulni, sikerült térdre küzdenie magát. Egyik kezével sikerült hátracsapnia, kisebb zúzódást okozva Shury bordái alatt. A lány nem érezte a fájdalmat. Fojtogató mérge erőt adott neki, hogy a végtagjai még jobban Pierce teste köré csavarodjanak.

A hírszerző fojtott hörgések kíséretében, hátán a lánnyal talpra kászálódott és a közeli falnak csapta magukat, újabb kék foltokkal tarkítva Shury harci sérüléseit. A lány azonban nem engedett, egész testét megcsavarva beletépett Pierce felsőtestébe, nyomás alá helyezve annak rekeszizmait. Együtt zuhantak a földre és mindketten alaposan megütötték magukat, de Pierce pillanatnyi kihagyása éppen elég volt a lánynak, hogy végre mind a karjait mind a lábait az ideális helyzetbe csavarja. Ettől kezdve nem volt menekvés Pierce számára. A lány ujjai a nyaki artériákba nyomódtak, azonnal megrendítő csapást mérve Pierce agyi vérellátásnak utánpótlására. A férfi arccal a padlón hevert, betegesen reszkető, de teljesen hasznavehetetlen végtagokkal, a lány pedig a hátán feküdt szorosan hozzásimulva, teljesen kontroll alá vonva a másikat. A padló rácsai Pierce arcának egyik felébe nyomódtak, Shury a másik oldali füléhez hajolt, forró lehelete perzselve süvített át annak cimpáján.

– Jól figyelj rám, te nyomorult, bukott bájgúnár – sziszegte a létező legvérfagyasztóbb hangján, melyből minden emberség hiányzott. A kíméletlen halált ígérő düh a vak bélfégeket is többre tartó száraz megvetéssel keveredett, minden zöngéjében sulykolva a kettejük közötti áthidalhatatlan távolságot, melyben a férfi egy magatehetetlen, végtagjait vesztett nyomorék volt csupán a lány világokat alapjaiban megrengető hatalmához képest. Shury elméje mocskos szennyvízként ömlött rá Pierce védtelenül megnyíló belső világára és eltemetett emlékeire. Egy szőke kisfiú vonyított apja szorításában, aki a gyermekét a nyakánál fogva éppen behatolt annak az altestébe. Mélyen eldugott, évtizedek óta kontroll alatt lévő emlék lehetett, egy soha fel nem dolgozott, elfelejtett trauma, melyet a lány démonként tomboló elméje most erőnek erejével előrángatott. Pierce apjának emlékképe átalakult, és ördögi módon Shury vonásait vette fel, amint zihálva ürítette a spermáját a saját fiába.

– Nem döntesz azzal kapcsolatban, mikor mi történik! Azért is hálásnak kell lenned, hogy itt lehetsz, és kaptál egy esélyt, hogy kijavítsd a kibaszott hibádat – sziszegte Shury a valóságban, miközben Pierce emlékeiben a Shury arcú apja ugyanezen szavakat hörögte. – Ahon-

nan én jöttem, ott a hozzád hasonló szerencsétlen veszteseket másodperces tárgyalásokon ítélik el és basszák ki élve a zsilipen. Ez volt az utolsó alkalom, hogy nem azonnal tetted, amit mondtam. Legközelebb kurvára nem leszek ilyen elnéző!

Még el sem hangzottak az utolsó szavak, amikor Pierce egész teste rongybabaként ernyedt el, magas tónusú nyüszítésszerű hangot hallatott, némi csordogálással és vizelet felszálló bűzével kísérve. Ez nem egy férfi hangja volt, hanem egy legfeljebb ötéves gyermek halálos pánikban való szűkölése. A horrorisztikus gyermekkori rettegés eluralta Pierce egész személyiségét, aki Shury embertelen trükkjének hatására újraélte élete legborzalmasabb pillanatait. A lány a forrongó düh ködén keresztül is érzékelte, hogy olyasmi történt, amire ő sem számított. A felnőtt Pierce eltűnt és az ötéves Pierce költözött a személyiség helyére, mintha szilánkokra robbantotta volna alanya évtizedek alatt felépített karakterét.

A dühe gyorsan tovaszállt, és ott találta magát szorosan hozzátapadva a galaxis egyik legszebb férfijához, akiből talán éppen most csinált egy meghasadt tudatú pokoljáró elmeroggyantat. A vallatási és megfélemlítési metodikakurzusokon tanultak derengtek fel a lányban: „A pillanatnyi trauma következtében ideiglenesen vagy tartósan neutralizált személyiség újraépítése a szakember következő lépése, mely újraépítés folyamán arra kell törekedni, hogy a szakember váljon a jelen állapotában formázható, idővel visszatérő vagy teljesen újjáépülő személyiség lehetőség szerint egyetlen, de legalábbis egyik központi alakjává. Ez fogja biztosítani a továbbiakban az alany megnövelt kooperációra való hajlandóságát."

A lány ismét a magas hangon nyüszítő Pierce füléhez hajolt, és kifejezetten bizalomgerjesztő, csak gyerekeknek fenntartott hangon kezdett beszélni hozzá.

– Most el foglak engedni, és te nem csinálsz semmi hülyeséget. Sem most, sem később. Ellenem soha. Ugye így lesz, kicsi Olgen?

Shury lassan felállt fokozatosan kiengedve Pierce-t a szorításból. A férfi reszketve ült fel, majd véres, kisírt és őrülettel telt szemekkel a fenekén csúszva a legközelebbi falhoz tolatott, ahol a térdei közé te-

metve az arcát hangtalanul zokogni kezdett. A folyosón lépések hallatszottak, és hamarosan Raul alakja tűnt fel. Shury fél szemmel a droidot figyelte, de továbbra is Pierce-re fókuszált. Raul néhány lépésre tőlük csendesen megállt.

– Kicsi Olgen! Ha mindent úgy teszel, ahogy mondom, akkor minden rendben lesz. Meg is védelek. Sőt olyan dolgokat mutatok neked, amelyekről nem is álmodtál. Semmi más dolgod nincs, mint minden körülmények között követni engem. Érted, amit mondok? – kérdezte a lány, és nagyon barátságosan a férfira mosolygott. Pierce azonban ezt nem láthatta, mivel nem emelte fel a fejét. Azért hevesen bólogatni kezdett, karjaival továbbra is a fejét védve. Shuryban mostanra teljesen elültek ez Erő olyannyira hatékony hullámai és valamiféle rossz érzés kerítette hatalmába. Egy dolog volt megölni valakit, ha az elkerülhetetlenné vált. Azonban Pierce egy igazán különleges példánya volt az ember férfiak fajtájának, egy büszke és kívánatos hím. Így összetörve és megfosztva a büszkeségétől szerencsétlen igazán szánalmas látvány nyújtott, és a lány úgy érezte, hogy valamit elvett az univerzumtól. Összetört valamit, amit talán soha többé nem lehetett megragasztani. Ez pedig furcsa módon szomorúvá tette. A férfi elé guggolt, és finoman lefejtette a karjait a fejéről, majd gyengéd erőszakkal kényszerítette a kisírt szemű férfit, hogy a barátságosan mosolygó arcára nézzen.

– Ha sosem mondasz ellent nekem, akkor minden rendben lesz – búgta édesen. – Ami történt az a te hibád volt, de már vége, és soha nem kell megismétlődnie. Most menj szépen a szobádba, pihenj egy kicsit, gondolkozz, és később beszélgetünk, amikor megnyugodtál. Jó?

Pierce ismét bólogatni kezdett, majd Shury támogatásával talpra kecmergett, aztán bizonytalan léptekkel, lehajtott fejjel elindult a kabinja felé. A törölköző a földön maradt. Shury elgondolkozva nézett utána. Eddig mintha zöldeskék írisze lett volna, most pedig azúrkéken ragyogtak azok a szomorú szemek. Megvonta a vállát. Pierce szeme színének aligha volt jelentősége. Végre eljutott oda, hogy Raulra össz-

pontosíthassa a figyelmét. A droid érdeklődve nézett a távolodó Pierce után.

– Mit csinálsz te itt, Raul?

– Hallottam valami zajt, Úrnőm, és kijöttem ellenőrizni, de úgy látom, hogy minden rendben.

– Így van. Többé-kevésbé. Lehet, egy kicsit túltoltam – vonta meg sokadjára a vállát Shury, és egy kislányos bocsánatkérő mosolyt eresztett meg. – Örök szabály, hogy ebben a melóban menjél inkább biztosra és biztosíts mindent túl, soha ne alul – magyarázta, és örült volna, ha valóban olyan mélyen meg lett volna győződve szavai igazáról, mint ahogy azt előadta. A droid nem válaszolt. Hatalmas és mozdulatlan vizuálszenzoraival egy megfagyott vérszablyára, az Oggorán élő sáskaszerű rovarra emlékeztette a lányt. Saját magát, illetve a Spark folyosójának egy szakaszát látta visszatükröződni a domborún tükörsima felületeken. Továbbá egy alakot, amely alig két lépéssel mögötte állt. Nem lehetett részleteket kivenni, de Shury megesküdött volna, hogy az elmosódott alak egy kardot tartott a kezében, melyet csapásra készen a feje fölé lendített. A lány rugóként lőtt ki oldalra, talpával a folyosó falán pördült szembe a támadóval és ugyanazzal a lendülettel előre is rúgott, pontosan oda, ahová a kardot markoló karnak érkeznie kellett a csapást követően. Csizmájának magasított sarka az üres levegőt kaszálta. Shury guggolásban érkezett a földre. Megrökönyödve nyögött fel, mivel a folyosó üres volt. Riadt tekintettel nézett körbe, még a plafonra is felpillantva, de sehol sem látta az orv támadót.

– Úrnőm, jól érzi magát? – hangzott fel Raul orgánuma. Shury boszszúsan kapkodta ide-oda a fejét, még mindig zavarodottan keresve az alakot.

– Úrnőm, megsérült!

– Persze! Verekedtem egy izmos hapsival, aki többször is a falnak meg a földnek csapott, ezért tele vagyok zúzódásokkal. Tegnap meg össze-vissza kaszabolt egy kétfaszú falleen állat a karmaival, aztán meg egy lotyó harapdálta végig minden porcikámat. Néhány horzsolás meg kék folt nem meglepő – motyogta Shury. Raul nem kommentálta a lány magyarázatát, hanem gyakorlatias irányba terelte a beszélgetést.

– Ha kívánja, akkor ellátom a sérüléseit, elvégre a programozásom kiterjed a humán anatómia beható ismereteire.

– Kívánom, csináljuk! – válaszolta a lány és hitetlenkedve újfent körbepillantott. Teljesen biztos volt benne, hogy ott korábban állt valaki.

Raul sajnálatát fejezte ki, hogy az új testéből hiányoztak a megszokott beépített multifunkciós orvosi eszközök, és az egyik fali rekeszből egy elsősegélydobozt vett elő. Drace nagyon ügyelt a jó minőségű felszerelés meglétére, így ezek a felcserkészletek is mind újnak tűntek, és mindegyiken vagy birodalmi vagy változatos bolygóvédelmi egységek katonai jelzései díszelegtek. A közeli társalgóba mentek, ahol Raul leültette a lányt.

– Kérem, meztelenítse le a felsőtestét, Úrnőm!

– Ez de kurva jól hangzó mondat lehetett volna, ha nem te mondod – közölte Shury, amint gyors mozdulatokkal megszabadult a blúzától és a melltartójától. Raul akkurátusan dolgozni kezdett. Fertőtlenítő- és regenerációgyorsító habot fújt több friss zúzódásra, hűsítve ezzel a bőrfelületet. Egy kis ecsetelővel baktakivonatot is tartalmazó emulziót kent a szexcsatából szerzett horzsolásokra, és nekiállt a lány lapockája alatt ellátni egy sérülést. Hideg sprayt fújt rá, majd egy hosszúkás vonal mentén erre is emulziót kent. Shury alaposan meglepődött, amikor rájött, hogy eddig ott nem is érzett fájdalmat.

– Raul, mi van a hátamon?

– Felhasadt a bőre, Úrnőm, kicsit vérzik is.

– Hozz egy tükröt és mutasd! – parancsolta a lány, akinek az ereiben hirtelen megfagyott a vér. Raul kiemelt egy aprócska tükröt az orvosi csomagból, és Shury addig ügyeskedett, míg meg nem pillanthatta a sebet. Az ugyan már tele volt kenve a gélesedő gyógyoldattal, a vékony, sekély, és kétségkívül létező sérülés mégis látható maradt. Egy olyan seb, melyről Shury azonnal látta, hogy nem a Pierce-szel való dulakodás közben keletkezett. Ez egy vágóeszköz által ejtett friss sérülés volt. Ideges ujjakkal ragadta meg a blúzát és a dzsekijét, megvizsgálva mindkét darab hátát. Haránt irányban mindkettőn ott volt a keskeny vágott lyuk, mintha egy vibropenge élével hasították volna fel őket.

– Mikor keletkezett ez a sérülés? – kérdezte idegesen Raultól.

– Akkor láttam meg, amikor hátat fordított nekem a folyosón. De felszíni sérülés, nincs ok az aggodalomra. Minimális fájdalmat és diszkomfortot kellene csupán, hogy okozzon – válaszolta a gép, és mintegy véletlenül megnyomogatta a seb környékét. Shury felszisszent.

– Újabb szabály! Csak akkor okozhatsz fájdalmat nekem, ha parancsot kapsz rá tőlem!

– Akkor is, ha esetleg nincs teljesen magánál és egy súlyos sérülést kell ellátnom? Fájdalom nélkül nincs gyógyulás.

– Indokolt gyógyítási célzattal okozhatsz fájdalmat – adta meg magát Shury, miközben mélyen elgondolkozott a furcsa szellemtámadás után maradt nyomon. Amióta kiszakadt a zsák és tudomást szerzett az Erő létezéséről, több alkalommal is előfordult vele, hogy megmagyarázhatatlan jelenségekkel szembesült. Azóta a szeme elé kerülő szellemek száma is drasztikus növekedésnek indult, de gyakorlatilag sosem fordult még olyan elő, hogy efféle látomás a való világban is manifesztálódó hatást ért volna el, nem is beszélve egy közvetlen fizikai hatású támadásról. Hrageth mocsárban alkalmatlankodó szelleme sem bántott érdemben senkit, hiába agitálta Shuryt Sabel megölésére.

– Köszönöm, Úrnőm – válaszolta Raul hálás hanghordozással, de a lány nem is figyelt rá. Ez volt a második alkalom, hogy megmagyarázhatatlan dolog történt ezen a hajón.

– Már megint ruhát kell cserélnem – ingatta meg a lány a fejét. Ilyen tempóban holnapra megint nem marad egy rongya sem, amit felvehetne. – Blúzt cserélek, és kiugrok az állomásra. Figyelj Pierce-re! Ha bármi mást csinálna ártalmatlan meditáláson, kajáláson, hugyozáson vagy szaráson kívül, azonnal vedd fel velem a kapcsolatot!

– Igenis, Úrnőm!

Fapados wellness

Mivel eddig nem nagyon hívták fel magukra a figyelmet, Yree pedig szinte bizonyosan eléggé meg lett ahhoz félemlítve, hogy ne adjon róluk jelentést Daws-nak vagy küldjön rájuk helyi legényeket, Shury esélyesnek tartotta, hogy probléma nélkül sétálhat egyet a Forge biztonságosabb szektoraiban. Azért nyitva tartotta a szemét, de semmi sem utalt arra, hogy akár a Sparkot, akár őt figyelnék, vagy netán követnék. Számos dolog kavargott a fejében. Jó volt végre kicsit egyedül lenni és átgondolni azokat. Sabel életben maradása, illetve a szórakoztatóan hátborzongató droidjának megszerzése ugyan már lejárt lemez volt, de továbbra is okozott némi boldogságot, miközben egyre élesebben vetődött fel a kérdés, hogy vajon minek kellene ahhoz történnie, hogy még egyszer az életben újra láthassa a nőt. A Haditengerészet nem arról volt híres, hogy romantikus párosítások figyelembevételével vezényelte volna a katonáit szolgálati helyről szolgálati helyre. A Hírszerzés szabályzatban tiltotta az érzelmi elköteleződést, mely tétel megszegése azonnali lefokozást vont maga után, az Omega Q állományának esetében pedig fel sem merülhetett, hogy bármilyen más tényező is szerepet játszhatott egy ügynök tevékenységében a Császár legmagasabb hatásfokú szolgálatánál. Ez utóbbi kitétel persze lehetővé tette, hogy az Omega Q-ügynök különleges és akár szokatlan kéréseit is teljesítsék láthatatlan kezek, de az indokoknak szilárdaknak kellett lenniük. Sabel átvezénylésének kérelmezéséhez valami nagyon furfangos okot kellett kitalálni, igaz erről ráért még merengeni, mivel egyelőre fogalma sem volt, hogy a merénylők megtalálása után vajon ő maga hol fog kikötni.

A jelenlegi helyzet aktuális fejleményei közül néhány ugyancsak fontosnak bizonyult, noha ezek a Sabellel eltöltendő közös jövő terveihez képest jóval kevésbé mozgatták meg Shury fantáziáját. Drace felbukkanása és a vele folytatott nyomozás puszta munka volt, igaz legalább utazgatással és olyasféle szórakoztató eseményekkel járt együtt, mint a Vörös Pillangóban töltött este. Az ellenség különleges

volt, hisz komplex terveket alkotott, és sikeresen végre is hajtotta őket, miközben aggasztó könnyedséggel hekkelte meg a Birodalom rendszereit és találta meg a kiskapukat. Hiba lett volna lebecsülni, és Shury nem is óhajtott ilyet tenni, ugyanakkor mégis csak mérsékelten érdekelte az egész. Ez pedig, tudta jól, hogy nagyon veszélyes állapot volt, mert semmi sem okozhatta olyan könnyen egy különleges birodalmi ügynök halálát, mint egy érdektelenségből származó apró hanyagság. A beteg elméjű Daws vagy a mostanra jobbára neutralizált Pierce csipetnyi fűszert jelentettek csak ebben a munkában éppúgy, mint a helyi bordély igazgatónője vagy Zeng pöcsei. A Sparkon másodjára feltűnő szellemalak azonban komoly aggodalomra adott okot, leginkább azért, mert ismeretlen faktor volt. Míg Hrageth szellemét utólag is betudhatta az Ixu San magas szén-dioxid-koncentrációjából fakadó hallucinációnak, addig a legújabb láthatatlan barátja nagyjából semleges körülmények között tűnt fel és minden racionális magyarázat nélkül képes volt sérülést okozni. Egy bizsukat áruló kereskedő portékáját szemlélve a lány nagyot sóhajtott. Elég egyértelműnek tűnt a következtetés, mégsem szívesen vonta le. A Spark Arak Merdon hajója volt, a kiugrott Omega Q-ügynöké, akinek a megölése Shury feladata lett. A férfit a Spark fedélzetén ölték meg első ízben, közvetlenül azelőtt, hogy az ősi ugrókapu aktiválódott és a galaxistól izolált Karkoonra dobta volna őket. Több lézernyaláb csapódott a férfi testébe és holtan zuhant össze, majd az ugrókapu ismeretlen technológiájának mellékhatása gyanánt Shury és minden társa is elveszítette az eszméletét. Mikor magukhoz tértek, Merdon minden ruháját és felszerelési tárgyát a Spark társalgójának a padlóján találták, kivéve a férfi testét, mely nyomtalanul eltűnt.

Mint az akkoriban kiderült, Merdon nemhogy nem halt meg, de gyilkosabbá és pusztítóbbá vált, mint valaha, amint egyfajta testből-testbe vándorló energiaszellemként embereket szállt meg és a Fekete Piramis mélyére hatolt. Ott zajlott le a végső összecsapás Merdon, Shury, valamint Habban, a lány talán legmegbecsültebb bajtársa között. Merdon és Shury is belehalt az összecsapásba, igaz a lány mellkasát átszelő kard ütötte seb végül begyógyult, azokat az undorító fekete inda-

hegeket hagyva a felsőtestén, melyeket olyannyira gyűlölt látni. Ez a képessége, hogy halálosnak tűnő sebekből is képes volt talpra állni, kétszer mentette meg az életét, és mindkét alkalommal azokat a borzalmas nyomokat hagyta hátra emlékeztető gyanánt. Minthogy Shury a józan ész diktálta esélyek ellenére életben volt, Merdon pedig eleve egy testrabló zombiszellemé vált halálát követően, a lány nem zárhatta ki a lehetőségét, hogy erőhasználó ellensége valamiképpen visszatért a halottaiból. Ez esetben még egy összecsapás várt rájuk, és ez volt az a felismerés, mely egyáltalán nem hiányzott a lánynak. Kétszer megölni valakit éppen elég volt, még egy ráadás egyszerűen nem tűnt tisztességesnek. Szerencsére volt még tennivalója, amivel kicsit visszaránthatta magát a materiális valóságba. Tegnap még alighanem megkereste volna az állomás legdrágább kupleráját és ott fizetett volna be egy kényeztető csomagra, de a történtek fényében nem akart kockáztatni. Másik megoldást kellett keresnie. Azonban az ügy nem tűrt további halasztást, a körmeit meg kellett csináltatnia. Mint ahogy számított is rá, a Forge nem volt éppen telezsúfolva kellemes hangulatú fodrász- és kozmetikai üzletekkel, vagy éppen masszázst és ellazulást is kínáló körömszalonokkal. Sőt egyetlen olyan üzletet sem talált, mely akár alulról is súrolhatta volna egy kis ellazulásra váró és a valódi luxust ismerő ember nő elvárásait.

Az állomás szolgáltató szektorában, nem messze a Csavartól végül ráakadt egy kicsiny boltra, melyben egy sullusti tulajdonos hívogatta őt barátságosnak szánt vigyorral, melytől úgy megnőtt az amúgy sem csekély szélességű szája, hogy Shury úgy érezte, kényelmesen bemászhatna az idegen torkába. Az üzletben két masszív, fémszerkezetű szék állt, alighanem valami igen nagy ülepű faj egyedeire tervezett pilótülések lehettek eredetileg, de Shuryt afféle, a hutt űrben gyakran használt vallatószékekre is emlékeztették. A székek köré telepített asztalokon szétszórt eszközök többsége is jóval inkább emlékeztette egy konzervatív kínzókamra, semmint egy szépségápolási intézmény felszerelési tárgyaira. Körfűrészre emlékeztető csiszolólapok, emberi ujjak lecsippentésére kényelmesen alkalmas csillogó pofájú fogók, fűrészes élű ollók és tűzforró levegőt fúvó szárító- és szikkasztópisz-

tolyok sorjáztak az asztalokon, sőt egy módosított manipulátorkarú kopott asztrodroid is téblábolt középen. Három karjának végén fémszőrű ecsetek, szikeszerű vágóeszközök és felizzítható forrasztópákavégek meredeztek.

– Jó helyen járok? Azt mondták, itt meg tudom csináltatni a körmeimet, de én tisztítást, csiszolást és festést értettem ezalatt, nem a fájdalmas eltávolításukat.

– Jöjj csak, kedves nővérem, gyere bizalommal! Ezek mind hasznos és szükséges eszközök, gondolj csak bele! Egy trandosán nőstény acélszilárd karmait vagy egy gamorrai agyarait nem lehet akármivel formázni és szépíteni! De ismerem az ember nők szokásait is, nem kell aggódnod! Innen mindenki szebben távozik, mint érkezett!

Shury rövid hezitálás után úgy döntött, hogy ad egy esélyt a kérkedő sullustinak. Azt hallotta róluk, hogy kiemelkedő a kézügyességük, és leginkább azért tudják telerepkedni az egész galaxist, mert a finommechanikai mérnökeik valóban értenek az űreszközök tervezéséhez és összeszereléséhez. Helyet foglalt az egyik hatalmas székben.

– Ajánlom, hogy jól dolgozz, mert különben hívom a pasimat és rendet tesz! Mind a húsz körmömet újra kell éleszteni. Legyenek olyan… fémesek. Ezüstösek. Mint a higany. Az egyszerre szép és bántja a szemet.

A sullusti munkához látott, és a lány tűrte, hogy eltávolítsa a csizmáját és a zokniját is. Bár az élmény messze volt attól, mint amire eredetileg vágyott, el kellett ismernie, hogy a fickó és a droidja értettek a dolgukhoz. A droid adapteres karjainak végére puha ecsetek, finom reszelők, valamint olajos vattakorongok kerültek, és a gép meg a gazda hamarosan nagy elánnal és teljes odafigyeléssel nekiálltak, hogy megszépítsék az Enforcer Six cellájában, az Ixu San mocsarában, a Cardan fedélzetein és a Spark helyiségeiben alaposan igénybe vett ujjvégeket. A még Karkoonon felvitt Pretty Claws készlet lenövőben lévő feketéje és a fogdában felkent lakk pirosa eltűnt. A lány szépen ívelt körömlemezeit óvatos idegen ujjak és felcsatolt gépi eszközök polírozták fényesre, hogy aztán több rétegben, tükörsima végeredménnyel vigyék fel az új, folyékony, fém hatású fedőlakkot. A bő órás műveletért mindössze húsz kredi-

tet kellett fizetnie, mely a szépséges eredményt tekintve határozottan jó ár-érték arányú szolgáltatásnak bizonyult. Az új körmeiben gyönyörködve, vidáman hagyta el a sullusti üzletét és úgy érezte, hogy valósággal újjászületett. A korábbinál jóval energikusabban tett még egy kört az üzletek körül. További ruhákra is szüksége volt, be kellett volna szereznie egy hozzá illő és valódi fegyvernek használható kardot is, mely az oggoraiakra oly jellemző fegyver volt. Még a droidalkatrészeket áruló standokat is megszemlélte, hátha akad ott valami, amit Raulnak adhatna ajándékba. Persze minden vásárlással meg kellett várnia a pasiját, hogy a látszatot megőrizzék, de kihasználta az időt, hogy felmérje a helyi piacot. Nézelődését a kommunikátor pittyegése szakította félbe.

– Itt Shury – nyávogta a szája elé tartott hengerbe affektáló hangon.

– Enoban. Sikerült leszerveznem egy találkát a Karsas nevű pasival, lesz áruja számunkra!

– Szuper! Jaj, de ügyes vagy, édesem – rikoltott bele a lány a kommunikátorba elég hangosan ahhoz, hogy többen felé forduljanak a folyosón.

– Fél óra múlva beszélhetünk vele.

– Rendben, megyek! Hol?

– Hetes dokk, kicsit odébb van. De ne ott találkozzunk, hanem a kedvenc butikodnál.

– Fél óra és ott leszek! Egyedül jövök, Olgen olyan másnapos volt, hogy egy kicsit megcsúszott és most fájlalja a fejét. A Derra Nine előtt úgyse lesz rá szükségünk – csicseregte a lány. Drace jól leplezte a meglepődését és egészen rövid időre halkult csak el.

– Aha, értem. Akkor a butiknál!

Huszonkilenc perc múlva valóban össze is futottak a megadott helyen. Drace nyíltan végigmérte a lányt, tekintete elidőzött a kezein is.

– Látom, hasznosan töltötted az időt.

– Naná, tetszenek, ugye? Elképzelem, hogy igazi acélból vannak, és ha akarom, akkor pusztán a karmaimmal át tudom vágni a hajó falát – vihogott fel a lány felmutatva ujjait, a közeli mennyezeti világítótest fényében megfürdetve a körmeit. Drace megértően bólintott,

és nem adta tanújelét annak, hogy idegesítené Shury megszakítás nélküli szerepjátéka.

– Egyszer találkoztam hasonlóval. Élő kinézetű kiberkar volt az alapja, amit megspékeltek beépített és kiereszthető ujjpengékkel – vette fel Drace is a szerepét, hétköznapi csevegésbe elegyedve ügynöktársával. A lány megrázta a csinos fejét.

– Én szeretem a sajátjaimat, biztos nem cserélném műre őket. Inkább lemondok a falkaszabolásról.

Drace körbenézett, majd kilépve a szerepből a lényegre tért.

– Menjünk! Én vagyok a kapitány, én tárgyalok. Azért, ha akcióra kerülne sor, ne légy rest segíteni!

Shury elengedte a kérést a füle mellett, mintha a puszta feltételezés is sértő lett volna.

– Volt valami érdekesség?

– Sok italomba került a találkozó összehozása, csúszópénzeket is fizetnem kellett itt-ott. Elég sok kereskedő dolgozik itt, ennyi időbe került megtalálni a megfelelő kontaktot, aki össze tudott kötni a twi'lekkel. Úgy gondolom, nem buktunk le, és senki sem sejt semmit, de azért legyünk résen.

– Én mindig éles vagyok. Egy dolgot tisztázzunk! Nem lesz második menet, itt és most ki akarom szedni a krapekból, amit tudni akarok! Bűzlik ez az állomás, és még egy rendes körmöst sem találtam. Nem óhajtok felesleges köröket futni, amint lehet, el akarok innen tűnni!

Drace bólintása tudatta a lánnyal, hogy megértette az utasítást. Együtt indultak neki a Forge folyosóinak.

Ocsmányul seftes

Tucatnyi fordulót bevéve haladtak, folyamatosan távolodva a Sparknak helyet adó dokktól, míg el nem érték azt a pontot, ahol az eredeti Nebulon-B külső falának ütköztek volna. A folyosó azonban folyta-

tódott, miközben a falak struktúrája, a szögletes nyomáskiegyenlítő kapuk ovális alakúra váltása, a fémgerendák méretei, alakja és még színe is egyértelműen jelezték, hogy egy másik nagy méretű hajó testében járnak. Megérkeztek a Forge ipari negyedébe, azaz a valamikori GR-szállító szektorába. Ilyen típusú hajóra Shury még sosem tette a lábát, így attól a ponttól kezdve csak találgatni tudott, hogy a roncs melyik szegletében járnak. Nemcsak a mérnöki stílus, de a belső terek általános állapota is nagyot változott. Az eddigieknél sokkal szemetesebb folyosókon mentek végig, melyek szélei tele voltak árnyékos foltokkal, minthogy a világítás csak részben üzemelt. A levegő minősége is érezhetően romlott, fémes ízűvé és torkot kaparóvá vált. Sokakkal találkoztak, leginkább dokkmunkás kinézetű figurákkal, akik olajos overallokban siettek a dolguk után. Szinte mindenki alaposan megnézte magának csak úgy Drace-t, mint Shuryt, és a lány számára hamar nyilvánvalóvá vált, hogy ez nem a szépségének szólt, hanem sokkal inkább annak a jól felfogott önérdeknek, hogy az állomás egy kevésbé biztonságos részlegén odafigyeljenek arra, hogy miféle alakok keresztezik az ember útját. Drace kezében az adattáblájával navigált, melyre valamikor feltöltötte a helyi térképet. Néhány perc gyaloglás után egy széles és hosszú folyosóra értek, melyen alig lézengtek néhányan, azok többsége is droid volt. Bal oldalon huszonöt-harminc méterenként teherkapuk nyíltak, felettük jól olvasható számozással. 9. 8. 7. Óvatosan közelítették meg a hetes kaput, majd Drace vigyázva bekukkantott a nyitott ajtószárnyak között.

– Öten vannak.

– Tökély. Én elintézek egyet, négy a tiéd.

Drace nem röhögött, inkább csak sóhajtott egyet, majd belépett a hangárba. A terem szélessége harminc, hossza pedig nagyjából ötven méter lehetett, elég szűk, de a legtöbb szállítóhajó számára még éppen használható méretű volt. A távoli vége az űrbe nyílt, és egy kékesen vibráló energiatér szeparálta el az űr vákuumát a hangár légterétől. A Drace nyomában belépő Shury önkéntelenül is felszisszent. Makulátlan állapotú birodalmi hangárokhoz volt szokva, ott pedig egy efféle energiaoszcilláció elképzelhetetlen lett volna. Bár tudta, hogy való-

színűleg nincsenek életveszélyben, attól még a látványos vibrálás miatt összeszorult a gyomra.

A hangárban nem parkolt hajó, leginkább szeméttel meg több tucat szanaszét szórt ládával volt hézagosan feltöltve, és néhány kopott, sőt lyukas konténert is látott rendszertelenül elhelyezve. A fogadóbizottság valóban öt főt tett ki, és hiába meresztgette a szemét, nem sikerült bujkáló, valamelyik nagyobb tárgy mögött várakozva lesben álló továbbiakat kiszúrnia. Két twi'lek és három ember várt rájuk, az egyik twi'lekre tökéletesen ráillett Karsas személyleírása. Kifejezetten visszataszító megjelenésű és sápadt bőrű volt, gilisztaszerűen vékony lekkuin elmosódott fekete foltokkal. Valószínűtlenül halványkék szemei olyan hatást kelltettek, mintha a fickó halott lett volna. A nyakán többszörösen ráncos redőkbe gyűrődött a megereszkedett bőr, lötytyedt ajkai közül pedig valami teljesen értelmezhetetlen twi'lek divat szerint fűrészesre reszelt fogak bukkantak elő. Többszörös tokája ellenére vékonynak tűnt, bő ruházatot viselt, és bár nem látszott nála fegyver, a tunikája alá egy lézerágyú is elfért volna. A lány még ebből a távolságból is érzékelte, hogy a fickó puha és hedonista, gyakorlatilag nem kell vele számolni, ha összetűzésre kerül a sor.

Hasonló érzése volt a három emberrel kapcsolatban is. Egy fiatalabb és két középkorú hapsi álldogált néhány méterrel odébb, egyikük a közeli konténernek dőlve. Egyszerű ruhájuk volt, az egyik valamiféle hevenyészett páncélzatot is viselt, öveikről sugárpisztolyok lógtak. Tekintetük nemtörődöm volt, a szemükben felvillanó szikra még véletlenül sem bármiféle felismerésnek szólt, kizárólag Shury puszta megjelenésének. Napidíjjal fizetett őrök lehettek, olyan, az átlagosnál valamivel agresszívabb, magukat keménynek gondoló csávók, akiknek egyszerűen túl büdös volt a rendes munka, vagy talán egyszerűen csak nem értettek semmihez. Az ötödik ürge, a második twi'lek volt az egyetlen, akit Shury veszélyesnek ítélt meg. Az ösztönei azonnal jeleztek, amint ránézett. Ez egy duci, Karsasnál jóval fiatalabb fickó volt, bőre viszonylag sötét színben játszott. Egy ládán üldögélt és látszólag minden figyelmét egy szójarúd elfogyasztására fordította. Ellentétben a többiekkel, neki egy sugárvetője volt, karnyújtásnyira tőle a ládán

pihent. Túl messze volt ahhoz, hogy a lány alaposan megszemlélhesse, de szépen karbantartott fegyvernek tűnt. Ez a fickó volt a legtávolabb a bejárattól, teljesen békésen majszolgatta a rudat, fel sem nézett az érkezőkre.

– Szevasztok, fiúk! – felkiáltással Shury Drace elé csusszant. Jól számított. A bérelt emberek önkéntelenül is informatív testbeszéde jól mutatta, hogy bár Drace-t talán figyelemre érdemesnek találták, Shury filigrán alakja és csacsogó hangja elaltatta az elővigyázatosságukat. Egyáltalán nem számítottak balhéra. A mostani a nap sokadik üzleti tárgyalása lehetett. Drace félig kilépve a lány mögül a sápadt twi'lekre mutatott.

– Te vagy Karsas? Enoban Drace vagyok.

A twi'lek hideg és abnormálisan kék szemeit Shuryra emelte.

– Úgy volt, hogy egyedül jössz – válaszolta a twi'lek, a hangja durva volt és száraz, kifejezetten kellemetlen.

– Ő csak az elsőtisztem – vigyorodott el Drace, ahogy kajánul megveregette a lány fenekét. – Nyugi, nincs probléma.

Karsas néhány másodperc szünet múlva válaszolt, a mellette heverő ládákra mutatva.

– Ezeket kellene elvinni a Derra Nine-ra, ezer kreditet tudok fizetni a fuvarért.

Drace megvakarta a fejét, mint akinek nem tetszik az ajánlat.

– Csak ennyi? A kockázat meg minden... mi van bennük?

– Semmi, amiről tudnotok kéne.

– Hát persze, értem. És rendben is van, diszkréció meg ilyenek, de izé, az úgy feláras.

– Nem az – válaszolta Karsas teljes hittel és abszolút kijelentő módban. Shury, mint akit végtelenül untat a két fickó alkudozása, tett néhány látványos lépést a hozzájuk legközelebb eső ládahalom irányába, ezzel valamivel Karsas-hoz is közelebb kerülve. Ott érdeklődve hajolt közelebb az egyik kopott ládához, sőt kíváncsiságtól csillogó tekintettel meg is emelte az egyik tetejét. Üres volt és penészes bűz áradt belőle. Ezek nem a szállításra szánt ládák voltak, de Karsas testőrségének egyik

tagja elengedhetetlennek érezte, hogy tájékoztassa a követendő protokollról.

– Héj! Ne nyúlkálj ahhoz!

Az elsőtisztnek csúfolt önjáró lepedődísz kíváncsiságát csupán fél szemmel követő Karsas meg Drace közben tovább folytatta tárgyalását a diszkréciós felárról. Beszéd közben Drace az egyik talpát egy láda sarkára helyezte és lazaságot mímelve megrugóztatta a térdét.

– Figyelj, öregem! Minden pénz jól jön, hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem látok szívesen néhány extra kreditet. De nem szeretnék mindent kockára tenni. Még nem dolgoztunk együtt, így nem ismerjük egymást. Kellene egy kis rugalmasság. Legyünk nyitottabbak, és működni fog a biznisz.

A twi'lek Drace felvetését láthatóan inzultusként könyvelte el, erre utaltak elhúzott szája és a löttyedt ajkai közül kibukkanó hegyes fogai, melyeket szabályosan megvillantott. A fejcsúcsából kisarjadó vékonyka lekkui tekeregni és vonaglani kezdtek, mely gesztus közismerten az ingerültség jelének számított a fajánál. Előre lépett egyet, és vádlóan Drace-re mutatott karmos ujjaival.

– Pontosan! Nem ismerjük egymást, és semmi okom, hogy többet fizessek nektek, mint az általam megállapított tarifa. Ez az én állomáson, én mondom meg, hogy ki az, aki távozik, és ki az, aki marad, melyik hajó mehet, és melyik nem! – fenyegetőzött egy kifejezetten visszataszító vigyorral egyetemben. A társain még mindig nem látszott, hogy erőszakos cselekedetekre készülnének, alighanem számtalanszor látták már ezt a műsort, melynek a végén a keménykedő alvállalkozók meg szoktak törni és lemondanak a többletbevételről. Drace egy klaszszikus kivanatökömmegafaszom arckifejezést villantott, a lábát levette a dobozról, majd kezeit maga elé tartva nyugtató gesztussal próbálta meg konszolidálni a durvuló tárgyalási ívet.

– Oké, oké, nyugalom, ne rohanjunk ennyire előre! – közölte ideges hangon, miközben bal kezével megdörzsölte az állát, a növekvő feszültségét rosszul leplező, töprengő arckifejezéssel. Színjáték volt az alanyoknak, de ez volt az a jel, melyben útközben megegyeztek. Shury megfordult és könyökével mintegy véletlenül levert a ládá-

ról egy régi hegesztőszerszámot. A villás végű kormos eszköz nagy csörömpöléssel zuhant a hangár padlójára. A lány hátrébb szökkent, és ijedtében a szája elé kapta a kezét.

– Jaj, de ügyetlen vagyok!

A szeme sarkából látta, hogy a megtévesztő taktikai manőverek szépapja épp olyan fényesen bevált, mint ahogy számított rá. Drace volt az egyetlen, aki nem kapta oda azonnal a tekintetét. Helyette az állát simogató keze a csípőjére zuhant, lábain súlypontot váltott, előrántotta a stukkerét és lőni kezdett. Bár éles csatákat túlélt lövészek köreiben közismert tény volt, hogy a csípőből tüzelés nem volt valami jó ötlet, mert nagyon ritkán talált célt, de Drace-t láthatóan efféle szakmai megfontolások nem zavarták. A célpontok közel voltak. A levegő egy pillanat alatt megtelt a sistergő lézersugarak hangjával, ózonillattal hintve meg az energikus zizzenéseket. Két embernek esélye sem volt reagálni, szinte azonnal a földre zuhantak. A harmadik még állva maradt, és átellenben velük a dagi twi'lek is sebesen mozdult. Oldalra vetődött és egyúttal fel is markolta a sugárvetőjét, majd a fordulat után már védett helyzetből, becsúszva az eddig széknek használt láda takarása mögé felvette a lövő pozíciót.

Vele egyidőben Shury is mozgásba lendült és a közeli kiégett láda mögé vetődött, magában sűrűn átkozva Drace-t. Miféle ostobaság kellett ahhoz, hogy egy ilyen tapasztalt katona és különleges ügynök a kartácsot ritkítsa, és hagyja, hogy az ellenség egyetlen igazi fegyvere védett helyzetből avatkozhasson harcba! Értelmezhetetlen taktikai hiba volt, hogy miért nem a dagit lőtte agyon elsőként! Alig, hogy a fedezék mögé került, további két lövést hallott Drace irányából, melyekre egyetlen válasz érkezett a dagi felől. Egy pillanattal később Drace megint tüzelt. A lány megkockáztatott egy gyors terepszemlét és kikandikált a láda mögül. Drace már féltérdre ereszkedve, klasszikus sportlövő pozícióban állt, kézi ágyúnak is beillő nehézpisztolyára bal kézzel alulról rámarkolt, karjait maga előtt kinyújtva tartotta. Mögötte izzott az egyik láda oldala. Odébb mindhárom ember mozdulatlanul hevert a földön, mellettük Karsas magzatpózba gömbölyödve

nyögdécselt. Két fickó is a hátán feküdt, mellkasukból füst szállingózott. Shury tisztán csengő hangon szólalt meg.

– A munkaadód haldoklik, a munkatársaid pedig már halottak. Vajon mire számíthatsz, ha nem sasszézik ki a sugárvetőd három másodpercen belül a terem közepére?

– Asszem egy halotthoz beszélsz – fordult a lány felé Drace vigyorogva, majd ráérősen talpra állt.

– Szóval feleslegesen koszoltam össze a ruhámat? Akkor nagyon morcos leszek.

– A ruhát én fizettem, és hajlandó vagyok újra meghozni ezt az áldozatot.

Shury, még mindig óvatosan, előmerészkedett. A dagi twi'lek szétvetett lábakkal ült ölében a fegyverével. Egy tisztességes méretű, égett szélű lyuk füstölt lustán a mellkasa közepén. A harmadik ember, aki a második hullámban kapta be a lövést, szintén halott volt, fejének egyik fele olvadt hús- és csontmócsinggá olvadt a közvetlen közelmúltban. A lány Drace-re pillantott. Aráncosodó arcú férfi egyenes derékkal állt a hullák között, kezét csípőre téve. Egy frissen kivitelezett négyszeres gyilkosságot követően úgy állt ott, mintha maga lett volna a halál angyala. Komoly dolgot oktatott le néhány másodperc alatt, midőn öt ellenfelet szedett le egyetlen sorozattal. A lány tudta, hogy ő maga sem tudta volna ezt szebben lehozni, pedig – különösen pisztollyal – ő maga is mesterlövésznek számított. És ez még akkor is igaz volt, ha Drace közben értelmetlen kockázatot vállalt. A dagi eldördülő lövése eltalálhatta és meg is ölhette volna. Vajon miért tette ezt a férfi? Unatkozik? Belefásult az életbe és keresi a veszélyt meg a halált? Vagy talán neki akart imponálni? Ezt a kérdést érdemes lesz még elemezni, de valamivel később, mivel fontosabb dolguk akadt.

– Le kellene zárni a hangárt – szólt oda Drace-nek, majd a padlón vonagló Karsashoz sétált. Drace a dzsekijének zsebébe nyúlva egy hosszúkás hengert vett elő és a földre dobta. Több tucat drótláb bújt elő a kis méretű droidtestből, aztán Drace Shury számára érthetetlen parancsszavára a szerkezet, mint valami pók, a hangárajtóhoz

szaladt. A függőleges fal sem állta útját, és hamarosan a vezérlőterminálhoz tapadt. Az ajtó bezárult.

– Ügyes – biccentett a lány. Felismerte az okos kis szerkezetet. Pontosan ilyet használt Drace, amikor az Enforcer Six börtönblokkjában üzent neki, és alighanem ilyen, vagy hasonló gépek lehettek azok is, amelyekkel meghekkelte a börtönhajó energiaellátását. Mindenkinek meg voltak a maga szakértői területei. Valaki mesterlövész volt, pilóta és mikrodroidok általi infiltrációban jeleskedett, mások mesterlövészek voltak, profi vallatók és jóravaló szadisták szexuális kizsákmányolói. Minthogy Shury világa ezen gondolatmenet által egyfajta harmóniába rendeződött, ideje volt a munkával foglalkozni. A nyögdécselő twi'lek mellé térdelt.

Olajfóbia

Karsas bal kezével a mellkasát markolászta és közben fájdalomtól eltorzult pofával vicsorgott. A jobb oldali vállízületének a közepére kapta a lövést. A seb egy megfeketedett kráternek tűnt. Bő ruhájának a cafatjai beleégtek a húsába. Twi'lek nyelven káromkodott, miközben habos nyál fröcsögött a szájából. A fickónak az égett hús bűzén túl is borzalmas szaga volt. Shury őszintén megsajnált minden Vörös Pillangóban dolgozó szajhát, akinek valaha is ki kellett elégítenie ezt az egyszerre ronda és rothadásszagú parasztot. Shury elővigyázatosságból kiemelte Karsas bal karja alól a tokban lévő érintetlen fegyverét. Olyat még nem látott a világ, hogy kihallgatás közben lőfegyvert hagyjanak az őrizetesnél.

Shury szeme megakadt a kezében tartott fegyveren. Régi katonai darab volt, a klónháborús időkben volt rendszeresítve, és néhány példány még ma is feltűnt a Birodalom katonái kezében. Ez ráadásul egy eredeti DC-nek tűnt, nem valami olcsó replikának. Ezek a nehézpisztolyok Shurynak túl nagyok voltak, és egyáltalán nem ked-

velte őket, sokkal kezesebbnek és hatékonyabbnak találta az EC sorozatot. Ettől még ismerte és elismerte a kézi mordályok jelentette fenyegetést. Az sem volt véletlen, hogy Drace-nek elég volt egyetlen lövést beleeresztenie minden delikvens testébe, hogy kivonja őket a forgalomból.

– Szép stukker – közölte Karsasszal, és odébb dobta a fegyvert. Az orgazda gyűlölködő szemekkel meredt rá, átható kék tekintete kifejezetten kellemetlen volt.

– Ezt kurvára meg fogjátok bánni! Halottak vagytok mind a ketten, mocskos emberi söpredék! – szűrte a haragtól fűtötten sziszegő szavakat hegyes fogain át. A fenyegető megnyilvánulás ellenére a hangja azért remegett, ékes bizonyítékául annak, hogy komoly fájdalmai voltak. Sötétvörös, majdnem fekete vér festette meg a száját, alighanem a nyelvébe haraphatott azokkal az idétlen fogaival.

– Máris megbántam – felelte a lány. – Úgy érzem, hogy feléledt bennem a rég elfeledettnek hitt empátia, és annyira rossz érzés szenvedni látni valakit – folytatta, és a hangja fájdalmassá és bűnbánóvá vált. – Szinte hasogat ez az érzés! Úgy érzem, hogy cakkos üvegszilánkok álltak a szívembe! El fog ez valaha múlni? – emelte fel a hangját egy majdnem hisztérikus kirohanás erejéig. Az előadása kellőképpen hitelesre sikerült ahhoz, hogy Karsas szenvedő képén zavarodottság jelenjen meg. Shury nem akarta szerencsétlent teljesen eltéríteni, így az előadás végén szemtelenül elvigyorodott.

– Na, komolyodjunk meg egy kicsit! Volna egy pár kérdésem. Semmi extra, csak szükségem van néhány információra. És mivel nincsen szar kedvem, ezért hajlandó vagyok üzletet kötni – mondta a lány, és mélyen a twi'lek abnormálisan kék szemébe nézett. Már nem zavarta annak a színe. Az ő sötét tekintete ellenben feneketlen kútként szippantotta magába Karsast. Pedig ezúttal nem is idézte meg magában az Erőt, nem merítkezett meg buja és gyűlölettel telt emlékekben vagy fantáziákban. Úgy döntött, hogy ezúttal nem lenne szerencsés Pierce-hez hasonlóan teljesen kifordítani magából az áldozatát. Elégségesnek kellett annak is lennie, ha pusztán elhiteti vele, hogy minden szavát komolyan gondolja, és kész tettekre váltani.

– Ha megelégszem a válaszokkal, akkor távoztunkban csak szimplán lekapcsoljuk az energiafalat. Te is tudod, hogy van ez, a vákuum viszonylag gyorsan öl. Ha nem elégszem meg, akkor búcsú gyanánt szétlocsolunk némi gépolajat, majd meggyújtjuk. A tűz lassú gyilkos. Ha pedig úgy érzem, hogy mindent, de tényleg mindent teljesen őszintén sikerült elmondanod, akkor lehet, hogy ugyan be fogjuk verni a fejed és szenderegsz pár órácskát, de nem lesz sem olaj, sem nyomásmentes fagyhalál. Melyik legyen? – tette fel a lány az első kérdését. Szeméből a mindent teljesen kontroll alatt tartó és a semmitől vissza nem riadó pszichopata embertelen nyugalma áradt. Karsas szembogara hatalmasra nőtt és szinte sugárzó iszonyat jelent meg benne. A lány gondolatban sokadjára vállon veregette magát. Vallatottja minden szavát elhitte. Könnyed és beteg modorával sikerült megvillantania a lehető legijesztőbb őrültet, az élvezettel gyilkoló húsból gyúrt héjat, amelyben nem lakik lélek, és ami jobb esetben is csak tanulta, de sosem tapasztalta az együttérzést, az irgalmat és a könyörületet. A hatalom mámorító érzése kerítette uralmába a lányt néhány másodpercre. Kényszerítenie kellett magát, hogy önnön megistenülése feletti ünneplés helyett a munkára tudjon koncentrálni. A nyomorult twi'lek bőrszíne megváltozott, még világosabbá vált, sötét erek sziluettjei ütöttek át az arcbőrén és a csápjain. Olyan fehér lett, mintha minden testfolyadéka színtelenné vált volna. Az elemi rettegés aurája olyan erővel vette körbe, hogy az szinte a talaj fölé emelte Shuryt. Tőle rettegett a szerencsétlen testének minden sejtjével, elméjének minden gondolattöredékével. A lány kéjesen harapta be az ajkát, és fekete szemével fogva tartotta Karsas tekintetét. A twi'lek rettegéstől eltorzult hangon jajdult fel.

– Csak a tüzet ne! Csak azt ne! – vinnyogta. Shurynak minden lelki erejére szüksége volt, hogy elengedje Karsast és visszaváltozzon szokásos önmagává. Mikor végül sikerrel járt, édesen elmosolyodott és biztatóan Karsasra kacsintott. Ezúttal már jókedvet sugároztak meleg barna szemei. Ott maradt a férfi felett guggolva és nekilátott begyűjteni a jutalmat.

– A kérdéseim a következők. Együtt dolgozol a Birodalmiakkal, és rendszeresen szállítasz nekik alkatrészeket, energiacellákat és még munkásokat is – jelentette ki tényállító üzemmódban a lány. Karsas hevesen bólogatott. – Elárultad-e valaha a birodalmi üzletfeleidet? Mármint úgy rendesen? Fordult-e konkrétan olyan elő, hogy a tudtoddal szabotőröket, és azokkal együtt bombákat vittetek az állomásra?

Karsas megrázta a fejét, ezzel pedig tanúbizonyságát adta, hogy mennyire fogalmatlan is volt a megélhetését biztosító munkájával kapcsolatban.

– Van-e tudomásod arról, hogy néhány üzletfeled, mint Xellar vagy esetleg Dante, követett el ilyet?

A twi'lek hangosan válaszolt.

– Általában a saját embereimmel dolgozom, őket küldöm át a másik állomásra, de Xellar a múltkor megkért, hogy néhány üzletfelét vigyem fel inkább. Valami üzletet köthettek! Nem tudom, mi állt a kérés hátterében!

– Igen – bólogatott megértően Shury. – Ha üzletfelek voltak, akkor nem kizárt, hogy üzlet volt közöttük. Mert ha mondjuk szeretők lettek volna, akkor elméletben elképzelhető lett volna, hogy a szerelem vagy a szex van a központban. Nem biztos, de néha előfordul.

Nem úgy tűnt, hogy Karsas értékelné a lány szellemesnek szánt megjegyzését.

– Falleenok voltak. A vezetőjük egy nagydarab és iszonyú ronda faszi volt. És voltak velük weequay-ek is.

Shury sajnálkozva nézett a fickóra. Eddig ez még eléggé olajszagú volt. Elhatározta, hogy segít egy kicsit.

– Szóval a Sandstorm kapitánya nem a te közvetlen üzletfeled, hanem Xellaron keresztül jutottak el hozzád?

Karsas bólintott és láthatóan meglepődött azon, hogy a nő milyen jól informált.

– És mit tudsz róluk?

– Nem láttam még őket korábban errefelé, de elég kemény arcoknak tűntek. Belekeveredtek néhány kisebb bunyóba, igaz semmi olyanba,

ami miatt bajba kerültek volna. Szert tettek annyi hírnévre, hogy attól kezdve senki se baszakodjon velük.

– Neked azért ennél többet illene tudni róluk, elvégre voltatok együtt kurvázni is – tett a lány egy újabb kijelentést, Karsas beismerően bólintott.

– A vezért Satronnak hívják. Láttam már jó pár falleent, de ennek a fickónak igazán furcsa pofája van azokkal az apró szemeivel. Undorító az egész csávó, és iszonyatosan nagy darab.

Shury felvihogott. Karsas szájából mindez úgy hangzott, mintha Daws azzal vádolt volna valaki, hogy az szadista.

– És már el is mentek, ha jól gondolom.

– Igen, már leléptek! Az elsőtisztje egy weequay, Barruqnak hívják. Mesélt nekem egy-két érdekes dolgot piálás közben. A főnökéről.

Shury biztatóan felhúzta a szemöldökét.

– Folytasd, kérlek!

– Mindenféle dolgokkal kereskednek, de elsősorban kalózáruval. A weequay nagyon élvezte részletesen ecsetelni, hogy hogyan szokták megszerezni a szajrét. Egy kicsit túlzásba is esett. Nekem nem hétköznapi kalózoknak tűntek, azokat elég jól ismerem. Ezek túl jól felszereltek és profik is. Mint a bunyó közben. Nem engedték el magukat, csak annyit adtak ki, mint pont kellett. De, amit a főnökéről mondott, azt elhittem. Az utolsó szóig igaz – nyögte és furcsa érzelmek suhantak át az arcán. A lány ezt nagyon bájosnak találta. Nagyon megrázó dolgot hallhatott Satronról, ha még jelen helyzetben is így reagált a szóbeszéd puszta felidézésre. Karsas kivárt, mint aki nem akarja kimondani, de végül csak belevágott.

– Előszeretettel szerez női rabszolgákat, és valamiért nagyon gyűlöli az ember nőket!

A twi'lek elhallgatott, Shury pedig egy feltartott mutatóujjal játékosan megfedte ezért.

– Na, ne légy már olyan szégyenlős! Halljuk, mindent tudni szeretnék!

– Megcsonkítja őket. Barruq azt mondta, hogy kemény dolgokat látott, és kurvára elhittem neki. Azok a fekete szemű ördögök kibaszott

rideg egy nép, de amikor egy ilyen azt mondja, hogy még ő se szívesen nézi, amit a kapitánya csinál, az rohadtul valami! Egy valamirevaló weequay kalóz a körömletépést játszadozásnak hívja, és ha egy ilyen beveti a kínzás vagy csonkítás szót, az gecire durva lehet! Láttam, hogy megrázta az emlék, még bebaszva és csak elmesélve is.

A sok beszéd egyre jobban fárasztotta a twi'leket és fájdalmai is lehettek, mert több alkalommal összerándult, mintha izomgörcsök csavargatták volna meg a testét. Shuryt különösebben nem izgatta a dolog, a legfontosabbat már kiszedte belőle, a további sorsa pedig csak mérsékelten érdekelte. Máris sokkal inkább a Satron nevű rémségen járt az agya, még meg is nyalta a szája szélét. Amúgy sem tudott túl sokat a twi'lek anatómiáról. A Karsas vállán díszelgő kormos seb roszszul nézett ki ugyan, de nem kellett volna, hogy emiatt haldokoljon, hasonló sebekkel a seregben katonák mérföldeket gyalogoltak. Karsas persze nem ember volt, és látványosan nem volt katona sem. Talán emiatt is, de egyre rémültebben nézett vissza vallatójára. Ijesztő felismerés lehetett, hogy sem a szenvedéseivel kapcsolatos együttérzést, sem az elmeséltekkel kapcsolatos viszolygást nem fedezte fel a lány arcán.

– Oké, oké – szólalt meg végül Shury, összefoglalandó az elhangzottakat. – Szóval adott egy nagyon szadista és iszonyú csúnyácska zöldbőrű kalózkapitány, aki valójában nem is kalóz, csak eljátssza. Sokkal inkább egy profi szuperkalóz misztikus ámokfutás közepette. Úgy tűnik, hogy ez a ti kis állomásotok eléggé vonzza a szadista bestiákat – kuncogott fel Shury. – A saját érdekedben remélem, hogy akad még mondanivalód!

– Igen, igen! – sietett Karsas gyorsan jegyet váltani a hangárt élve elhagyók járatára. – Barruq mesélt a hajójukról is! Egy XS koréliai szállító, ahogy azt már tudod, a Sandstorm. Eléggé be volt már tintázva, mert elejtett egy megjegyzést a következő megállójukról! A Shaggi meteorgyűrűhöz mentek innen!

Shury a közelben álldogáló Drace felé fordította a tekintetét. A férfi megértette a pillantást, és beszélni kezdett.

– Nincs messze, a Spark öt nap alatt odaér. Egy pusztulat rendszer, közepén egy fehér törpecsillaggal. Valamikori bolygók törmelékgyűrűje kering a csillag körül. Nincsenek tartós kolóniák, bár több vállalkozás is próbálkozott már ott bányászattal. Kincsvadászok is arra tévednek néha. Azt pletykálják, hogy réges-régen létezett ott valamiféle civilizáció, és aki nyitott szemmel jár, az ráakadhat értékes dolgokra. Van a rendszerben egy hipertérbója is. Kis számítási kapacitású fedélzeti számítógéppel felszerelt hajók szoktak ott átmenetileg normál űrbe érkezni és új ugrást kalkulálni. Emiatt jó vadászterület kalózoknak is.

Drace szavait Karsas köhögése szakította félbe. Fekete vér buggyant ki a ráncos ajkai közül, és egész testében megremegett. Lehetséges, hogy a vállig kinyúlnak a twi'lek tüdők és Drace-nek sikerült eltrafálnia az egyik tüdőcsúcsot? Shury gyorsan reagált a változó körülményekre, és azonnal lépéseket tett, hogy maximálisan kihasználhassa foglya tudását.

– Mikor repült el a Sandstorm?

– Pont egy hete – válaszolta gyengülő hangon Karsas. A lány bólintott, ez stimmelt, az Enforcer Six is egy hete hagyta el Daws Cardanját.

– Beszélgessünk kicsit a haverjaidról. Xellarról, a jóravaló duros kereskedőről és az égett pofájú Dantéről, aki Satron haveroddal együtt indulhatna a Forge réme választáson, feltéve, hogy te hajlandó vagy lemondani örökös címedről – rúgott bele egy alaposat a lány a földön fekvőbe, de az kellőképpen meg volt ahhoz rettenve, hogy ilyesmi ne vegye el a kedvét a beszédtől.

– Xellarnak mindenben benne van a keze, a Birodalommal és kalózokkal egyaránt üzletel. Ő itt az igazi nagymenő. Bizonyos módon én is neki dolgozom. Ő az a csávó, akit nem szoktak az emberek átlépni vagy átverni. Érinthetetlen. Engem is ő hozott össze a Birodalmiakkal, egy Bartus Free nevű főhadnaggyal. Dante feladata a söprögetés és a szálak elvarrása.

– Xellar kikkel dolgozik?

– Sűrűn cserélődnek az emberei. Leginkább a Mélységből szedi össze az arcokat, akik egy darabig vele lógnak, aztán eltűnnek.

– Okos. A jó barátság biztos alapja a teljes kiszolgáltatottság. No, és Xellar barátunk hol lakik és mit kell tudni az óljának a védelmi rendszeréről?

– Van egy megerősített főhadiszállása a Mélység és az ipari szektorok határán, titkos, de a Delta-Pí 62-es szervizfolyosót keresve rátalálhattok. Valódi kis erőd egy magándokkal. Azon keresztül viszik a legérzékenyebb árukat. Vagy egy tucatnyi őr az első védvonal. A második Dante és az eldobható protezsáltjai. A harmadik pedig a droidok. Valahonnan hozzájutott egy osztag klónháborús droidhoz, és azok képezik a belső testőrségét. Senkiben sem bízik, csak azokban a gépekben.

– Van gyenge pontja?

– Paranoid. Szereti elvarrni a szálakat. Ugyanakkor szereti a luxust meg a kényelmi berendezéseket, nem éppen aszkéta, ahogy hallom. Nem tipikus duros. Viszont nővel vagy fiúval még nem látták. Az egyik fő bevételi forrása a drog, nyakig benne van. Nem tudom, hol gyártják, de nem nála. Próbáltam megtalálni, de soha nem jutottam a droglabor nyomába. Aki kereste, mind eltűnt. Viszont rengeteget termelnek, a jó részét nem helyben adják el. Mit szólnának hozzá a díszes luxus jachtokon, ha tudnák, hogy egy ilyen helyen készül a kedvelt Azúr táncosuk!

Metamorf forma

Shury arcáról semmit sem lehetett leolvasni, pedig Karsas vallatása során a sokadik alkalommal vonult vissza elméje mélyére, hogy értékelje az elhangzottakat. Az Azúr táncost a Forge-on gyártották, és alighanem Xellar volt a művelet főnöke, de legalábbis alaposan benne volt a keze a dologban. Zeng zsebében pedig ott lapult ennek a különleges és veszélyes drogváltozatnak a gyártásához szükséges képlet egy kimerítő szakvéleménnyel kiegészítve. Az már világossá vált, hogy mivel kapcsolatban látogatott erre a szeméttelepre a kisebb

flottának parancsoló kalózherceg. Már csak az volt a kérdés, hogy pontosan mi köze volt Zengnek Xellarhoz és az Azúr táncoshoz. Éppen ellopta annak dokumentációját? Netán Xellarral összejátszva arra készült, hogy máshol is beindítsák a gyártását? Vagy jött lekapcsolni az itteni előállítást, mert az valamiképpen zavarta őt és köreit? A legutóbbi történhetett üzleti megfontolásból vagy éppen morális alapon is, bár Shurynak erős kétségei voltak afelől, hogy a galaxis bármely kalózának lettek volna erkölcsi indítékai. Bármi is volt azonban Zeng ittlétének indoka, ez a drog elég fontosnak tűnt ahhoz, hogy a felhasználásával előcsalhassák Xellart, feltéve, hogy a továbbiakban bármi értelme lenne a helyi nehézfiúk bohóckodásaival foglalkozni. Ugyanis az információt, ami miatt ide jöttek, már megszerezték, és az ő dolga a Sandstorm követése volt. A lány biztos volt benne, hogy értelmetlen lenne Xellarra további időt vesztegetni, de azért egy esetlegesen megfontolandó drace-i másodvélemény kikérését mégis tervbe vette. Ezen morfondírozott gondolatban, így a hirtelen támadás meglepte.

Karsas az egyik pillanatban még fájdalmas nyögések és fekete trutymót ürítő köpetek között agonizált, a másikban pedig váratlanul Shury felé kapott ápolatlan karmaival. A lánynak hiába voltak briliáns reflexei, a twi'lek éles körmei így is a felkarjába vágtak, végighasítva a dzsekijét és a blúzát is. Sőt a hirtelen ütés odébb is penderítette. Shury fellángoló dühvel érkezett a talpára, karjára pillantva látta, hogy a vére is kiserkent. Bár Karsasnak sok esélye eddig sem volt a túlélésre, ezzel az alattomos ostobasággal a halovány lehetősége is elszállt. Karsas – még mindig a hátán fekve – mélyet hörgött, majd a következő pillanatban a levegőbe pattant. A teste egy méterrel a padló felett egy tökéletes orsóval száznyolcvan fokot fordult, hogy aztán hassal lefelé a végtagjaira érkezzen. Shury szeme elkerekedett. Egy efféle tornamutatványhoz még neki is meg kellett volna feszülnie. Karsas ráadásul nem állt le, hanem négykézláb közlekedve hihetetlen sebességgel a közeli ládák felé kezdett spurizni. Valójában csak három végtagját használta, mivel az meglőtt vállú karja haszontalanul fityegett a teste mellett, így még meglepőbb volt, hogy milyen gyorsan haladt. Úgy kapkodta a három tagját, mint egy galoppban közlekedő három-

lábú ragadozó. Shury esküdni mert volna rá, hogy Karsas bőre útközben repedezni kezdett, és az eddig vérnek hitt, sötét és sűrű szubsztancia bugyogott elő a törésekből.

– Fűszerrel hintsék be a sebedet, te rohadék! – sziszegte a lány észre sem véve, hogy talán az egyetlen általa is ismert twi'lek sértést citálta, melyet még kiképzése során tanult. Bal kezét a jobb vállsebére tapasztotta, miközben Drace-re villant a tekintete.

– Megtudtuk, amit akartunk, nyírd ki a rohadékot! – köpte a szavakat. Drace előhúzta a fegyverét és a ládák felé irányította, melyek mögött Karsas eltűnt. Néhány cseppnyi vérnek látszó fekete folyadék jelezte az útját, mely éppen a korábban odébb lökött kézifegyvere mellett haladt el. Egy éles fegyver mellett, melyet nagyvonalúan nem vett magához. Valami nagyon nem stimmelt. Shury óvatosan közelebb sétált, útközben felemelve és kibiztosítva Karsas saját pisztolyát. Kiképzésen már lőtt ilyen modellel, nem volt számára ismeretlen. Legalább tíz méteres távolságot tartva nekiállt körbesétálni a kérdéses ládahalmot, és közben búgó hangon beszélni kezdett.

– Karsas, drága, egyetlen informátorom! Erre igazán semmi szükség nem volt. Kezdjük elölről! Mássz elő, és ígérem, hogy gyengéd leszek. Kurvára gyengéd – mondta már-már könnyed és csevegő hangon, de a tónusába visszafogott harag vegyült. Fájt a válla, nagyon is fájt. Nem kapott választ, bár nem is maradt teljesen csendben a twi'lek. Kifejezetten hátborzongató nyüszögés hallatszott. Drace a másik irányba indult el körívben, hogy biztosan bekeríthessék.

– A fickót megszállta valami, úgyhogy legyünk óvatosak. Ez biztos, hogy nem a jó öreg Karsas barátunk, legalábbis nem úgy, ahogy megismertük – szólt Shury és Drace egyetértően bólintott, majd hangot is adott a véleményének.

– Így is, úgy is ki kellett volna nyírni.

– A kis játékszered nem tudná lekapcsolni az energiafalat? Nem a pöcsödre, hanem a droidodra gondolok. Azzal mindent megoldanánk. Karsast is és a takarítást szintúgy.

– Persze, megoldható.

A lány intésére mindketten hátrálni kezdtek a hangár ajtajának az irányába, fegyverüket továbbra is a Karsast rejtő ládák felé irányítva. Félúton járhattak, mikor teljesen valószínűtlen esemény tanúi lettek. Az öt perccel korábban még haldokló Karsas rakétaként robbant ki a ládák mögül, de még véletlenül sem oldalirányba, jólnevelt humanoidokhoz méltóan, hanem éles szögben felfelé, egyetlen ugrással egy konténer tetejére érkezve. Ott pihenés helyett elrugaszkodott, és egy legalább öt méteres ugrást produkálva a hangár oldalsó falára érkezett, megkapaszkodva egy kiálló idomon. Shury nem hitt a szemének, és meg is rázta a fejét. Ilyen ugrásokat helyből ő sem tudott kivitelezni, pedig ez Erőt használva képes volt testtömegének becslése szerint vagy ötven százalékával könnyíteni magán. Karsas mindkét kezét használva azonnal továbbmászott és nyílegyenesen egy, a plafon közeli szellőzőnyílás felé tartott. Máris előnyösebb helyzetben volt hozzájuk képest, így aligha lesznek képesek időben hermetikusan lezárni a hangárt. Nagyon úgy látszott, mintha megnyúltak volna a végtagjai, sőt az egyik lekkuja nemes egyszerűséggel a padlóra zuhant mögötte és vadul tekeredni kezdett, mint egy gyík leszelt farka. Karsas testének pórusaiból fekete lé szivárgott.

– Szedjük le! – hangzott a lány parancsa. Shury és Drace karja egyszerre emelkedett, a fegyverek csöve a szemek elé került. A két pisztoly egyszerre kezdte okádni a perzselő sugarakat. Egyikőjük sem hibázott, pedig mutatóujjaik úgy ugráltak az elsütőbillentyűkön, mint ahogy Shury középső ujjának begye szokott a csiklóján maszturbáció közben. A Karsas roncsából született lény legalább egy tucat lövést kapott a testébe, de még így is ugrott egyet és megragadta a hangárból kivezető szellőző szélét. Az egyik lövés kapaszkodó karját találta telibe, mire végre alázuhant, majd egy másodperccel később csontrepesztő csattanással érkezett a padlóra, elterülve, de közel sem mozdulatlanul. A lövésektől számos helyen megolvadt és fekete leveket fröcskölő test a levedlett, de még folyamatosan tekergőző lekkutól néhány méterre maga is vergődésbe kezdett. A bőre több helyen felszakadt, az arca eltorzult, állkapcsa megnyúlt, a fűrészes fogai mellett és mögött új fogak sarjadtak. Egyedül a hihetetlen kék szemek maradtak ugyanazok.

Valamennyi értelem még maradt bennük, bár veszettül forogtak, ahogy a fegyverüket maguk elé tartó birodalmiakra nézett. A lőtt sebek bugyborékolni tűntek, és Shury újabb hideglelős meglepetésére mintha elkezdtek volna belülről feltöltődni, sőt zárulni. Drace még két lövést irányzott a szörnyszülött fejébe, ezzel sikeresen kipukkasztva a szemeket, leolvasztva a koponyát és a benne néhány másodpercre feltűnő fekete masszából álló agyat. Karsas végre abbahagyta a komolyabb mozgolódást, teste még így is meg-megrándult. Shury és Drace elkerekedett szemekkel, teljesen tanácstalanul néztek egymásra. Végül Shury, szokásos mosolyával kísérve, kislányosan megvonta a vállát.

– Basszuk ki az űrbe! – indítványozta Drace.

– Ha egy van, akkor lehet, hogy több is akad. Megvizsgálni nem tudjuk és szerintem nem is akarjuk. Szóval basszuk!

Hátrafelé figyelve rohamléptekben érkeztek meg az ajtóhoz, és Drace egy parancsot adott a még mindig a terminálra tapadt droidnak. Kiléptek, és mögöttük az ajtószárny csukódásával egyidőben a külső terminálon felvillant egy vörös fény, egy figyelmeztető jel meg felirat kíséretében: nyomáscsökkenés! Shury a falnak vetette a hátát, és nagyot fújt.

– Hát ez, baszd meg… – kezdett volna bele egy rövid helyzetértékelésbe, amikor egy újabb olyan esemény történt, mely jelentős aggodalomra adott okot. Érezhetően megremegett az állomás, és ezúttal nem csak a lány képzeletében. Elképedten néztek ismét egymásra.

Azúr plezúr

– Mi a francos frászfene volt ez? – nyögte ki Shury. Hosszasan figyeltek, de a rázkódás nem ismétlődött meg. A lány a falra tapasztotta a kezét, csökkenő erejű utórezgéseket érzett, majd hamarosan már semmit. Évtizedes távlatban szolgált űrhajókon és volt része csatákban is, a történtek pedig éppen afféle érzetet keltettek, mintha

egy nagy tárgy csapódott volna bele a Forge-ba, vagy az állomáson történt volna egy komolyabb robbanás. Bármi is történt, tőlük távol eshetett, mivel nem telítődött a levegő füstszaggal és a belső nyomáscsökkentést kísérő viharos szélviharnak sem volt nyoma. Shury Drace-re nézett.

– Te vagy a műszaki, aggódnom kellene?

– Az, hogy az egész megremegett, valami nagyobb dolgot jelent. Biztosan nem csak radioaktív gáz kiengedése vagy hasonló. Ez nem lehetett üzemszerű működés hatása.

A lány a kezébe kapta a kézi komlinkjét és hívást indított a Spark irányába. Eddig igyekeztek elkerülni, hogy a szükségesnél gyakrabban használják a kommunikációt, elvégre nem léteztek feltörhetetlen rendszerek. A kóbor jeleket elméletben le lehetett hallgatni, még ha azokból annyi is volt, hogy nagy szerencse kellett volna a megfelelő elcsípéséhez, még kódolatlanul is. Ugyanakkor, ha valaki netán már figyelte őket és a Sparkról induló és oda érkező jeleket szondázta, könnyedén megfoghatta a hívásokat. Szerencsére a Spark esetében a központi számítógép felelt a kommunikáció kódolásáért, és Shury biztos volt benne, hogy katonai szintű titkosításra volt képes, így a kockázat mérsékeltnek volt mondható. A hívása hosszasan csöngött. Végül, másodpercekkel a kényelmesnek gondolt időtartamon kívül, Raul fémes hangja csendült fel.

– Vétel.

– Raul, itt Shury.

– Á, Shury! – váltott a hang azonnal melegebbre és pozitív érzelmeket imitálóra.

– Mi volt az az igen hangos és erőteljes döngés és remegés? Biztos te is érzékelted.

– Pozitív. Úgy hiszem, az állomáson mindenki érezte. Látható, hogy valami szivárog a külső felszínen. Megfagyó gázok, talán levegő. Ahogy látom, akadnak ott lebegő tárgyak is, köztük egy sodródó űrhajó, igen. És néhány test. Már nem mozognak.

– Hol van a rés?

– A központi reaktor és a Spark dokkja között félúton. A teher- és szerelődokkok részlegében.

Shury némi aggodalommal nézett Drace-re.

– Az nem errefelé van?

A férfi biccentett.

– De igen. Nyugi, szerintem nem lesz vele problémánk. Szinte biztos, hogy az automata zsiliprendszer lezárta az érintett területet. Droid! Írd le azt az elszabadult hajót.

– Egy nagyon régi, ütött-kopott Ghtroc négynegyvenes, külső zsilipen volt csatlakozva, mint a Spark is. A hajó levált a dokkolónyakról, de nem végez semmiféle manővert, nem működnek a hajtóművei, sodródik. A zsilip is sérült, amiről lecsatlakozott. Azt hiszem, érdemes megjegyezni, hogy egy birodalmi komp szintén éppen most, a robbanást követően csatlakozott le az állomásról és indult el a Cardan felé. De semmi köze a másik hajóhoz, nagyon messze volt tőle mindvégig.

A lány elgondolkozott. Nem volt okuk azt feltételezni, hogy a robbanásnak bármi köze lett volna hozzájuk, persze csak az éppen ismert információk fényében. És az iménti élmény a twi'lekkel még mindig ott zakatolt benne, valahogy húsba vágóbbnak tűnt. Bontotta a komlink-kapcsolatot.

– Érdemes benézni a kiszipkázott hangárba?

Drace megvonta a vállát.

– Megtehetjük. A biztonság kedvéért.

Drace újabb ismeretlen szavakat mormolt a csuklóján lévő privát kommunikátorába, és Shury hallotta, hogy a közeli falakban felzúgnak a nyomáskiegyenlítő szivattyúk. Az idősödő férfi arca ráncosodott ugyan, de karjai félelmetes izomkötegektől duzzadtak, szemében értelem csillogott. Furcsa volt látni, hogy egy ilyen jókötésű és nagyon is tapasztalt pilóta és harcos, aki ráadásul képzett és minden jel szerint évtizedes távlatban beépülve létező titkosügynökként élt, ezekkel az aprócska, bár kétségkívül hasznos jószágokkal végeztette el a technológiai értelemben vett piszkos munkát. Valahogy nem illettek hozzá a kis százlábú hekkerek és szabotőrök. A lány töprengésének egy, az ajtó terminálján felvillanó zöld fény vetett végett. Fémesre fes-

tett körmű ujjával megnyomta a központi gombot. Az ajtó félresiklott. Didergető hideg csapott az arcukba. A hangárhelyiség egészét gyorsan lecsapódó zúzmara festette fehérre, amint a vákuumban lehűlt fémen kicsapódott a frissen bepumpált levegő nedvességtartalma. A hangár üresnek tűnt, különösen a korábbi állapotához képest. Csak néhány konténer maradt itt-ott, olyan tárgyak, melyek le voltak csavarozva vagy mágnesesen rögzítve. A ládák, beleértve Karsas utolsó szállítmányát is alighanem éppen a Forge körüli űrben pörögtek egyre távolodva, csakúgy, mint a hátrahagyott hullák. Shury néhány lépést tett a csarnok közepe felé, csizmája alatt ropogni kezdett a jeges, de máris olvadó hó. Mintha csak az agyonlőtt emberek, a dagi twi'lekre és a vérfagyasztó mutálódásba kezdő Karsasra emlékező kegyeleti előadás kezdő díszletében jártak volna. Hogy még teljesebb és szomorúbb legyen a hangulat, eleredt az eső. A plafonra kiülő jégcseppek gyorsan olvadva hullani kezdtek.

– A jó öreg Karsas már a napszél szárnyán vitorlázik – jelentette ki Shury drámai arckifejezéssel. Drace kevésbé volt költői hangulatban, ő inkább alaposan szemügyre vette a még itt maradt tárgyakat, majd elégedetten csettintett. Nem talált semmit, sikerült teljesen kitakarítaniuk a helyiséget. A lány példás gyorsasággal tért vissza a valóságba és fordult feléje.

– Akkor visszatérve az egyik előző kérdésre. Mi a fasz is volt az, amit Karsas barátunk átalakulásával kapcsolatban láttunk?

– Nem tudom, de nagyon nem gondoltam volna, hogy twi'lekek ilyet tudnak csinálni. Nem igazán a szakterületem, de – vakarta meg Drace a fejét – ez valami ocsmány biológiai fegyver lehetett!

– Akár – hagyta jóvá Shury. – Kérdés, hogy kell-e nekünk emiatt aggódni egyáltalán. Tudjuk, hogy merre ment a Sandstorm, és azt is tudjuk, hogy ez volt az a hajó, melynek a Satron nevű kapitánya megrendezte a szabotázst. Márpedig a mi dolgunk az, hogy az ő nyomát kövessük. Ugye?

– A feladat nem változott, és ő a legjobb nyomunk. Minél több időt töltünk itt el, annál nagyobb az esélye, hogy nem fogjuk utolérni.

Bár azt a Xellar nevű csávót szívesen megfingatnám, de nem teljesülhet minden álmunk.

– A helyi alvilág legjobban őrzött alakját, vezetőjét és agyát elkapni aligha néhány órás rutinfeladat, még nekünk is. Egy hét előnye van a Sandstormnak. Ha itt még napokat töltenénk el további információszerzéssel és tervezéssel, akkor elszalasztanánk a fickót, és már így is elég hideg a nyom. Induljunk a hajónkra!

Az összefüggő pocsolyává változott padlójú hangárt maguk mögött hagyva útra keltek a már ismert útvonalon, csak ezúttal visszafelé. Odafelé sem találkoztak tömegekkel, de most, alig fél órával később, még inkább gyérült a forgalom. Senki sem keresztezte az útjukat, ha láttak is alakokat, azok mindig a távolban tűntek fel és pillanatok alatt felszívódtak a száznyi keskeny oldaljárat valamelyikében. A kiégett fénycsövekkel és sötétbe burkolózó sarkokkal teli folyosók így még kietlenebbnek és baljóslatúbbnak tűntek. Drace nehéz léptei hangosan kopogtak a mocskos padlón. Olaj és szennyvíz szivárgott valahonnan, a két összekeveredő anyag zavaros csíkot húzott az amúgy is bűzlő falon. Shury a padlót figyelte, hogy nehogy belegázoljon a kétes löttybe, amikor meglátta a következő keresztút megvilágítatlan sarkában terpeszkedő vértócsát. Nemrég kiontott vér formálta, és terjedelmes volt.

– Jobbra lent – mondta a lány halk és nyugodt hangon. Drace bólintott, ő is észrevette. Lassítottak, de nem torpantak meg, viszont mindketten maguk elé nyújtották a karjukat és kibiztosították a fegyvereiket. A tócsa utáni fordulóban szétspriccelt vérfoltokat láttak, melyeket lábbelikbe bújtatott lábak kentek szanaszét. Dulakodás egyértelmű nyomait fedezték fel bennük. A test azonban sehol sem volt, további véres nyomok annál inkább, melyek a főfolyosón vezettek tovább, éppen Shuryék menetirányában. Shury intésére Drace az egyik, a lány a másik falhoz közeledve haladt tovább. A vérfoltok egy tizenöt méterre nyíló keresztfolyosóhoz vezettek és ott elfordultak. A két birodalmi óvatosan közelítette meg a sarkot, mindketten a nagyobb ív oldalára húzódva.

Recsegő, szörcsögő és roppanó hangok erősödtek fokozatosan, melyek hallatán a lány megborzongott. Fegyverét a szeme vonalára

emelve követte Drace-t, amint a forduló éléhez közeledve egyre jobban kiszélesedett a mögötte nyíló járat. A dolog a mennyezetről lógott megannyi szabadon csüngő és megtépázott kábel közepette, hátsó végtagjaival kapaszkodva. Enyhén hintázott, mint aki csak kellemes délutáni szundikálására készül. Volt rajta valamiféle szakadt ruházat, mintha a valamikori göncöket tucatnyi csíkra tépték volna. A végtagjai hosszúak voltak, a koponyája megnyúlt és teljesen szőrtelen, szemei éjfekete korongokként csillogtak. Emlékeztetett egy emberre, de kellet hozzá némi képzelőerő. Mellső végtagjai szétszabdalt húsdarabokat tartottak, centis karmai vérvörösen fénylettek. Egy sötéten sikamlós belsőséget, talán emberi májat tolt éppen élvezettel félelmetesen villogó, háromszög alakú fogai közé. Vér és egyéb testnedvek csorogtak a hatalmasra nyíló szájból. A közvetlenül alatta a padlón heverő dokkmunkás már nem bánta, hogy alaposan behintették az undorító levekkel, mivel a feje hiányzott, bordáit valami erővel kihajlította, és a mellvalamint hasürege üresen és nyálkásan csillogott. A beleiből azonban akadt még bőven, azok takarosan széthuzigálva tekeregtek egymáson, zömmel a padlón, a test mellett. Az egyik tüdőlebenyt habos folyadék borította be.

A falatozó lény nem azonnal vette észre a vacsoráját megzavaró birodalmiakat, jóízűen nagyot harapott a májba. Shury gyomra felfordult és elképedve bámulta a jelenetet. Sötét szeme hosszasan elidőzött a fejjel lefelé lógó szörnyetegen. A sokkoló látvány furcsa gondolatokat katalizált Shury elméjében. Arra gondolt, hogy vajon illik-e beavatkozni az állomás lakosságának a hétköznapi életébe éppen csak bekukkantó látogatóként. Mi köze volt neki ahhoz, hogy ki, mit, és milyen módon fogyasztott el vacsorára? Másfelől persze az éppen megfigyelt táplálkozási forma alighanem nemcsak az oggorai és a birodalmi, de általában minden civilizált világ törvényei szerint illegálisnak volt tekinthető, és így feltételeznie kellett, hogy a Forge-on meglévő és törvénynek talán nem nevezhető, de azért létező együttélési szabályok is így látták ezt. Úgy döntött, hogy mindezek alapján joga van beavatkozni. A lény az utolsó pillanatban figyelt fel a hívatlan vendégekre, ellenlépéseket már nem tudott tenni. Shury lövése az egyik fekete szeme alatt fúr-

ta át a koponyáját. Ocsmány gurgulázó és szörcsögő hang hallatszott, a lény pofázmánya elfeketedett a lövés körül, éles kontrasztban azzal, ahogy a szeme kifehéredett a pokoli hőhatástól. Fekete vér fröccsent a padlóra és az alatta elterülő torzóra. Drace fegyvere is célra tartott, de az ő lövése már csak a hevesen lengedező kábeleket találta telibe. A lény a lövést követő ezredmásodpercben felhúzta magát és eltűnt a kábelkötegek között sötétlő lyukban. Recsegő és gyorsan távolodó hangok jelezték, hogy a szörnyeteg a plafon felett húzódó szervizjáratban félelmetes sebességgel távolodott tőlük.

– Fedezz! – vakkantotta a lány, és felfelé fordított fegyverrel bekukkantott a lyukba. Nyoma sem volt a lénynek, de a helyben hagyott test és annak szétszabdalt részei jelezték, hogy nagyon is létezett. A padlón elterülő vörös vérbe csöpögő fekete lötty furcsa alakzatokat formált. A két különböző színű testnedv találkozásánál lassan sápadt hólyagocskák serkentek és nőttek meg borsószem nagyságúra. Shury idegesen nézett megint bele a járatba, mely szervizdroidoknak kialakított cső lehetett, majd óvatosan elhátrált onnan. A koponyát átlyukasztó lövése halálos volt, legalábbis a galaxis általa ismert intelligens fajainak zömét azonnal leterítette volna. Ez a rondaság azonban, Karsashoz hasonlóan, élettel összeegyeztethetetlen sebekkel is vígan légtornászkodott. Ismét egymásra néztek, hosszasan.

– Siessünk vissza, és közben döntsük el, hogy mi a franc legyen!

Alma mater

Az eddigi megfontolt formációban történő nyugodt haladást futólépés váltotta fel, mindketten fegyverrel a kezükben suhantak előre a kihalt folyosókon. A lány lihegés nélkül foglalta össze a történteket.

– Lehet, sőt valószínű, hogy Karsasból is valami efféle állat alakult volna ki, ha hagyjuk. Azt láttuk, hogy a fekete biológiai ágens reakcióba tud lépni a normális szervezetekkel. Ráadásul nagyon is ellenálló,

ezt immáron duplán is megtapasztaltuk. Ez esetben kijelenthetjük, hogy az állomás egy fertőzési góc. Éspedig, ha ez a dolog terjed, akkor itt hamarosan elszabadul a pokol. Mit gondolsz?

– Alighanem így van. Sőt a biológiai fegyver elméletem megerősítést nyert. Tegyük fel, hogy Karsas nem csak kapcsolatba került az átalakulást kiváltó anyaggal, de velünk is ilyet akart elvitetni. Lehet, éppen amiatt szívta meg, hogy megpiszkálta a dobozokat, és ezért fertőződött meg. Ez megmagyarázná a váratlan átalakulását is. Elég hülye volt, hogy olyasmibe szippantson, amibe nem kellett volna.

– Talán. De Xellar drogban is utazik, és Karsas szerint valahol itt a Forge-on van egy droglabor, ahol egy Azúr táncos nevű cuccot gyártanak. És terítik is, méghozzá exportban. Titkos forrásból megtudtam, hogy ez az Azúr táncos egy táncokhoz köthető fantázianeveken ismert, galaxisszerte elhíresült drognak a módosított változata, mely alighanem eléggé új, és olyan hatásai vannak, mint hogy erősíti az érzékelést, kiterjedtebb a faji hatásspektruma, ön- és közveszélyessé váló önkontrollvesztést, valamint DNS-degenerációt okozhat. Egy ismeretlen hozzáértő véleménye szerint legalábbis. Nem vagyok kifejezett szakértője a területnek, de amit láttam mind Karsas mind a folyosói zabáló esetében, az talán nevezhető komoly DNS-degenerációnak.

– Titkos forrásból, mi?

– Az most nem számít. A lényeg, hogy amennyiben a megspékelt drog okozza az átváltozást, akkor akár minden fogyasztó kannibál szörnyeteggé alakulhat. Nem tudjuk, hány adag került forgalomba, de itt hamarosan egy kibaszottul ronda tömegsír alakulhat ki – vonta meg Shury kislányosan a vállát, ami könnyű futás közben kifejezetten profi gesztusnak minősült. – Ilyen esetben mi a teendő? A saját dolgunkkal kell foglalkoznunk és a Sandstorm után eredni, vagy tenni valamit hatezer sugárfertőzött lúzerért?

– Mégis mit tudnánk tenni?

– Hát, lehet, hogy Daws keze is benne van a dologban. Nem tudjuk, hogy az a távozó komp mit is csinált itt és ki volt az utasa. Mindenesetre egy tömeges szörnnyé metaformálódás alighanem jelentékeny anyagi kárral járna, melynek kivédése akár egy értékes plecsnit is hoz-

hatna kedvenc korvettkapitányunk számára. Ilyen értelemben akár szövetséges is lehetne.

– Akár.

– Másfelől, ha ezek exportra is termelték a drogot, vagyis az én verzióm él, akkor ez a kellemetlenség máshol is fel fogja ütni, vagy már fel is ütötte a fejét. Amúgy meg Zeng haverod is érdeklődik az Azúr táncos iránt.

Drace bólintott, mint aki megértette, hogy honnan is vannak a lánynak az információi.

– Tudomásom szerint nincs köze drogüzletekhez.

– Persze, persze. Biztos csak azért ette erre a fene, hogy megmentse a galaxist, A kalózok így szokták. A zordon külső mindig hősies lelket takar – válaszolta Shury, hangja csepegett a gúnytól.

Kétszer is irányt váltottak kocogás közben, amint a folyosó kanyargott, de még véletlenül sem futottak bele senkibe. Ez pedig kezdett kényelmetlenül abnormális lenni.

– Inkább arra gondolok, hogy lehet, hogy igazad van, és máshol is felütötte a fejét ez a dolog. Zenget talán azért küldték, hogy megoldja a problémát – válaszolta a férfi.

– Amiről nem tudjuk, hogy mekkora. Nem tudjuk, hogy hatvan perc múlva kitör-e a káosz, vagy már találkoztunk mindkét akut esettel, és még hónapok telnek el, mire komoly problémát fog jelenteni.

Drace néhány másodperc gondolkodás után válaszolt.

– Javaslom, hogy húzzunk el, induljunk a Sandstorm után! Dawsnak pedig, mint a hírszerzés hadnagyai, készítsünk jelentést, bízva abban, hogy felismeri, mennyire hasznos lehet ez neki, így majd ő beküldi a lovasságot és megoldja a problémát.

– Átgondolom – érkezett a válasz. Az sosem volt kérdés, hogy kettőjük közül ki a főnök. Drace egy sokoldalú veterán ügynök volt ugyan, de Shuryval ellentétben, legalábbis a lány legjobb tudomása szerint, nem volt még a legminimálisabb mértékben sem erőérzékeny, míg Shury hivatalosan Béta osztályú ügynöknek számított. A Delták voltak a szervezet kiszolgálói, olyasféle profi ügynökök, mint maga Drace. Többet tudtak a kulisszák mögötti eseményekről,

mint egy egyszerű hírszerző, hisz a kémelhárítástól valójában független, de látszólag mégis abba ágyazódó szuperszervezet állományába tartoztak, azonban csupán hétköznapi emberek képességeivel bírtak. A Gamma osztályú ügynökök esetében az erőérzékenység megnyilvánulása jelentéktelen volt, különleges képességeiket csak az Omega Q által hozzájuk eljuttatott speciális tudattágító szerek alkalmazásával tudták használni, és azok még így is korlátozottak maradtak. A Béták képezték az Omega Q titkos hadtestének a valódi derékhadát. Esetükben előfordult, hogy egy-egy képességük esetleg spontán is felszínre tört, de természetfeletti tudásukat teljes mértékben ők is csak a személyre szabottan készített, általában az ismert képességekhez szervesen kapcsolódó formában alkalmazott kemikáliák felhasználásával tudták felébreszteni magukban.

A szervezet osztályozási rendszerében a lány maga is Béta volt, teljes értékű ügynök. Azt azonban nem kötötte senki orrára, hogy a valóságban többé nem volt szüksége az Omega Q titkos laborjaiban előállított drogokra. Az egyetlen személy, akiről gyanította, hogy sejti ezt, Zenna Vondar volt, de Shury biztosra vette, hogy a coruscanti boszorkány ezt az információt nem továbbította az Omega Q számára. Ugyanis, ha így lett volna, Shury már aligha lett volna az élők sorában.

Shury képes volt a testének a súlyát saját becslése szerint körülbelül negyven százalékkal csökkenteni, ezzel gyorsítva a mozdulatait vagy éppen kijátszani a gravitációt. A képesség felélesztéséhez eredetileg egy intradermálisan adagolható narancs színű folyadékot kellett magába fecskendeznie. Be tudott mások elméjébe hatolni és ezzel befolyásolni áldozatai viselkedését, noha ezt egyszerre csak egyetlen alanyon tudta elvégezni, és vagy szem- vagy fizikai kontaktus szükségeltetett hozzá. Csábítani, meggyőzni, elijeszteni vagy éppen borzalmasan megfélemlíteni csupa olyan dolog volt, mely tudományokban a lány az Erő nélkül is kimagaslónak számított életútja és kiképzése miatt, az Erő használatával pedig ezen befolyásoló hatások ellenállhatatlanokká váltak, kivéve a legerősebb akaratú egyéneken. Elöljárói tudomása szerint az elmetrükközést egy igazán kellemes illatú parfüm magára fecskendezésével tudta életre kelte-

ni. Az Erővel az érzékeit is ki tudta élesíteni, egy aprócska kapszula lenyelésével. A látása, szaglása, hallása egyaránt érzékenyebbé vált, csakúgy, mint a tapintása, és egyúttal a lány úgy sejtette, hogy ez a képesség az agyműködését is megváltoztatta, mivel időnként olyan összefüggések is megvilágosodtak az érzékszervekkel tapasztaltakkal kapcsolatban, melyek túlmutattak azon, hogy részletesebb képet tudott alkotni az őt körülvevő világról. Valamint – legalábbis az Omega Q róla szóló személyi aktájában az szerepelt – drogot nem igénylő képesség gyanánt mind az értelem mind az érzelmek szintjén ellenálló volt, és számos, normális embereket könnyedén megbolondító manipulatív hatást ki tudott védeni. Shuryt nagyon nehéz volt átverni, vagy éppen elcsábítani, ezért is lepődött meg azon, hogy milyen könnyedén zúgott bele Sabelbe vagy változott nedves puncijú fruskává Zeng illatanyagaitól.

Ezen túl akadt még néhány, az Omega Q által egyáltalán nem ismert képessége is. Eddig kétszer kapott bizonyosan halálos sebet, és a teste mindkét esetben meggyógyította önmagát, még ha az eredeti sebek helyén kialakuló borzalmas fekete rajzolatok ocsmánysága miatt a lányban mindig is meglévő komplexusok újabbakkal bővültek. Pontosan tudta magáról, hogy a fizikai sebei a normálisnál gyorsabban gyógyulnak, és látványos torzulások szerencsére csak a halálos sebek helyén jelentkeztek. És ha mindez nem lett volna elég, akkor a Birodalom szolgálatában eltöltött ügynöki utazásai során megtanult még egy fontos dolgot, nevezetesen annak a képességét, hogy miként rejtse el valódi énjét. Bár a hétköznapi világban ez aligha volt egy gyakorlatias képesség, a lány növekvő hatalma így mégis rejtett maradhatott, elsősorban az Omega Q-ügynököket ellenőrző szervei előtt. Ez pedig létkérdés volt a lány számára, mivel a valóságban ő már Alfának számított.

Az Alfák pedig nem voltak a hétköznapi értelemben vett közönséges lények. Ők kemikáliák nélkül is tudták alkalmazni az Erőből eredő képességeiket, és Shury legjobb tudása szerint csak nagyon kevés akadt belőlük. Önmagán túl négy olyan lénnyel találkozott élete során, akiről biztosan tudta, vagy nagy bizonyossággal feltételezte, hogy

az Alfák szintjén használta az Erőt. Az első volt saját kiképzője, Sarla mester, akinek a keze alatt hét Béta és Gamma ügynökpalántából három vált ügynökké, miközben négyen odavesztek azon kilenc hónap során, melynek jó részében a hutt űrben csellengtek és hajtottak végre eszementnél eszementebb feladatokat, melyeket Sarla bízott rájuk. A második Arak Merdon volt, az első igazi Omega Q-küldetésének a célpontja, aki maga is egy hűtlenné vált Omega Q-ügynök volt és a szervezet elhagyása, valamint néhány tömeggyilkosság okán ítélték halálra. A harmadik személyesen is ismert lény az ithori fekete pásztor volt, akivel egy későbbi küldetése során találkozott, és akitől néhány gyomorforgató szolgálat ellentételezéseként tanulhatott arról, hogy milyen önkontrolltechnikákkal rejtse el valódi hatalmát az Erőben. Végül pedig ott volt Zenna Vondar, a coruscantról szalajtott hadihajóval utazgató régésznő, aki elpusztította a szukurikat és a sárba tiporta Shuryt. A legfélelmetesebb, leggyűlöltebb és leginkább tisztelt mindegyik közül.

Az Omega Q-nak nem létezett valódi és azonosítható szervezete, nem tartoztak hozzá irodák vagy dolgoztak neki hivatalnokok. A szervezet láthatatlanul hálózta be a Birodalom egészének irdatlan gépezetét, és Shury is alig néhány olyan embert ismert név szerint, aki bizonyosan Omega Q-ügynök volt. Még a kiképzés során azt rebesgették a többiek, hogy akiről kiderültek az alfai képességek, az vagy Sarlához hasonló kiképzővé vált, vagy rövid úton nyoma veszett. Shurynak nem volt módjában ezeket az információkat ellenőrizni, de készséggel elhitte őket. A Sarla mester által alkalmazott kíméletlen és könnyen halállal végződő pedagógiai módszerek elszenvedése, a Merdonnal történt összecsapása, az Ithori fekete pásztor feketemágiának tűnő tanításai vagy a Vondarral megesett fájdalmasan emlékezetes megaláztatása egyaránt azt jelezték, hogy az Alfák amilyen hatalmasok voltak, olyan megférhetetlennek is bizonyultak. Nehezen tudta elképzelni, hogy ezek bármelyike elviselte volna a másikat maga mellett. Az Omega Q a Császári Kancelláriának tartozott egyedül számadással, így a vezetői, beleértve Greejatus tanácsost is, a Császár belső köreihez tartoztak. Bármi is történt

az Alfákkal, az mindmáig a coruscanti Császári Palota belső titkainak egyike maradt.

Letartóztatása óta nem jutott hozzá a Béta ügynököknek járó drogokhoz, és nagyon kellett vigyáznia arra, nehogy Drace gyanút fogjon. A férfi nem jöhetett rá, hogy a lány a szerek nélkül is képes volt használni az Erőt és természetfeletti módon befolyásolni másokat. Abban a pillanatban, hogy Drace megsejtett volna valamit, Shury kénytelen lett volna megölni. A mellette futó férfira sandítva a lány átgondolta, hogy ez vajon mennyire lenne nehéz feladat akár a kivitelezés akár az érzelmi terhet tekintve. Drace nem volt olyan szép, mint Pierce, és bár remekül értette a dolgát, már kiöregedőfélben volt. A felvett személyisége szimpatikussá tette a legtöbbek számára, de Shury pontosan tudta, hogy az csak egy álarc volt. A kipróbált hírszerző ügynökök, különösen az Omega Q kötelékében, szinte mind lelketlen és az egyedfejlődés során szervesen kialakult személyiség nélküli, csupán tanult sablonokat megjelenítő pszichopaták voltak. Inkább gépek, semmint emberek. Úgy határozott, hogy amikor eljön az idő, akkor a komolyabb kihívást a gyakorlati megvalósítás fogja jelenteni.

Korai krízis

Kocogás közben Shury megvakargatta a Karsas karmai okozta sebeket a karján. Bár fájtak és a bőr begyulladt körülöttük, de még véletlenül sem látott fekete hólyagokat vagy egyéb rendellenességet, ami némileg megnyugtatta. Raul majd hamarosan kezelheti is őket. Abban a pillanatban, hogy a droid neve felderengett az elméjében, felsípolt a kommunikátora, a kijelző szerint a Sparkról érkezett az adás.

– Itt Shury.

– Jelezni szeretném, hogy nyolc darab TIE vadász indult el a Forge felé. – hallatszott Raul kellemesen zengő orgánuma.

– Várható érkezés?

– Legfeljebb két perc.

– Drace, milyen messze vagyunk a Sparktól?

– Még tíz perc legalább, ha rohanunk, akkor is. Mi történt?

Shury röviden tájékoztatta, miközben a lehetőségeken törte a fejét. A nyolc vadász jelentős erőt képviselt, de egy Forge méretű állomás megsemmisítéséhez kevés volt, vagy legalábbis igen sokáig tartott volna. Ráadásul a Cardanon, feltételezve, hogy az sztenderd felszereltségű volt, két teljes osztag, azaz huszonnégy vadász állomásozott. Az erőinek kétharmadát visszatartotta a disznószemű főtiszt. Ebből az következett, hogy Daws más célzattal küldte ki a hajókat.

– Karantén – jelentette ki a lány hangosan. Raul szinte azonnal újabb adalékot közölt.

– Két négyes csoportra váltak.

– Drace! A hajóddal kapcsolatban. Nem lennék meglepve, ha nemcsak különleges blokádtörő kódokat tudnál küldeni, de esetleg volna rajta egy rendes katonai kommunikációs rendszer is. Le tudjuk hallgatni a birodalmiak kommunikációját?

– Igen, van egy sztenderd dekódolóegység beépítve és jól eldugva. Ha nem térnek el a rendes protokolltól, akkor rá tudunk csatlakozni a rádiójukra.

– Megtennéd, hogy megadod Raulnak a szükséges hozzáférést?

Drace is közvetlen csatornát nyitott Raul felé, és gyors instrukciókat hadart, hogy a droid miként tudja élesíteni a rendszert, majd rákapcsolódni a vadászok forgalmára. Rövidesen némi sistergéssel eltorzultan, de mégis jól érthetően két rajparancsnok beszélgetésébe csöppentek.

– ... gondoskodni arról, hogy ezt az oldalt lefedjük. Epszilon hét, epszilon nyolc! Gyorsítsatok a negyvennégy-tizenkettő-huszonhárom-tíz vektoron, ott egy lógós bárka! Egyetlen felszólítás engedélyezett, ha nem fordul vissza, akkor éles tűz! – hallatszott galaktikus közös nyelven, de erős akcentussal egy rekedtes férfihang. Egy fiatalabbnak tűnő férfi és egy nő válaszolt két egybehangzó „Igenis!" elhangzásával.

– Ezek után biztos nem lesz egy darabig kimenő, a fene essen bele! – hallatszott egy új hang. – Epszilon első raj, kövessetek a sötét oldalra, szenzorok maximumon!

Shury sokatmondó ugye megmondtam pillantást vetett Drace-re, miközben a TIE hajtóművek felvisítottak, amint a pilóták ráadták a tolóerőt.

– Raul, hallgasd tovább őket, tudni akarom, mi történik! Pierce ott van még a hajón?

– Úgy hiszem, igen. Mielőtt a pilótafülkébe jöttem volna, zajokat hallottam a mosdóban.

– Ellenőrizd vizuálisan is!

– Igen, Shury.

Egy pillanattal később megint a külső beszélgetésbe hallgattak bele. Raul úgy ítélhette meg, hogy fontos események zajlanak.

– Epszilon öt, itt epszilon hét! A szállító nem hajlandó lassítani, menekülőpályára állt.

– Egyszer már kiadtam a parancsot, hadnagy! Semmisítsétek meg!

– Igen, uram! – zendült a bizonytalankodó pilóta immáron katonás válasza, ezt szinte azonnal az űrt átszelő, L-S1-es lézerágyukból induló sugarak összetéveszthetetlen hangja követte. Raul elvette a közvetlen vételt és narrálni kezdte a csak általa látott eseményeket.

– A szállítóhajó súlyos sérüléseket szenvedett – mondta szinte vidáman. – Most pedig felrobbant a bal oldali manőverező hajtóműve. Most lyukadt ki a pilótafülke, három összeégett testet látok kirepülni. Ó! A hajó darabokra szakadt!

Shury lezárta a csatornát, pillanatnyilag nem érezte fontosnak, hogy Raul beleéléssel teli közvetítését hallgassa. Végre eljutottak a valamikori Nebulon-B főfolyosójára, és annak első kiöblösödésénél – ahol békeidőben kocsmák és kisebb boltok üzemeltek – egy kisebbfajta ütközet maradványaiba futottak bele. A falakon sugárnyomok sötétlettek, több tucat mozdulatlan test hevert szanaszét, a kis teret mindenféle eldobott és összetört tárgyak terítették be kaotikus összevisszaságban. Az állomás működésének természetes zajain, a falakból kiszűrődő kattogó, zubogó és süvítő hangokon túl itt teljes csend

honolt, így Shury hallani vélte távolból a sugárfegyverek zizzenéseit. Óvatosan kezdték el bejárni a teret, miközben a lány suttogva közölte.

– Harc folyik nem messze innen. Már történik.

Hogy mire gondolt, az Drace számára is hamarosan világossá vált. A hullák, egy kivételével, jóravaló állomáslakók hátrahagyott porhüvelyei voltak, többségük testét borzalmas sebesülések tarkították, feltépett hasüregek, letépett végtagok és fejek jelezték minden kétséget kizárólag, hogy haláluk traumatológiai okokból következett be. Néhányukkal sugárfegyver végzett, alighanem baráti pániktűzbe keveredtek. A kivételt jelentő test pedig túlontúl is ismerősnek tűnt. Fekete ragadós trutymó szivárgott a számtalan égett szélű sebéből. Bár sok tekintetben másként nézett ki, mint amit korábban láttak, de számos jellegében hasonlóságot mutatott: nyitott szemei fekete tükrök voltak, a test pedig szőrtelenül hevert groteszkül megnyúlt végtagjait szétvetve. Ez a példány testesebb volt és széles pofát növesztett. Shury nem tudta megállapítani, hogy az átalakulása előtt milyen faj egyede lehetett. Ez a test is reszketett, karmos végű végtagjai időnként ijesztően megrándultak. Shury gondosan célozva többször meghúzta a ravaszt. A kicsapódó sugarak hamarosan laposan fortyogó salakká olvasztották a fejét. A végtagok nem mozogtak ugyan tovább, de a remegés megmaradt.

A lány elgondolkodva állt felette. A közelben harc folyt, és a több tucat szerencsétlent sem ez az egyetlen szörny szabdalta szét. A fertőzés már elterjedt, az elmúlt órákban történt valami, ami miatt az Azúr táncos használói gyakorlatilag percek leforgása alatt éhes ragadozókká változtak. Miként reagálhatott erre az állomás népessége? Több hullához is odasétált, és megbökdöste őket a fertőzés terjedésére utaló jelet keresve. Ilyet nem talált, mint ahogy arra utaló nyomot sem, hogy az ellenállás szervezett lett volna. A helyiek nem emeltek barikádokat és nem is harcoltak összehangoltan. Mindenki pánikszerűen cselekedett, drasztikusan csökkentve ezzel a túlélési esélyeiket.

– Shury!

Elbambulva pillantott fel a lány, túl későn véve észre az egyik keresztfolyosóról a levegőben felé repülő lényt. Földbe gyökerezett

lábbal bámulta, amint annak széles, tűhegyes fogakkal preparált szája nagyra nyílik. A karja, benne a pisztollyal, felfelé lendült, de nem volt biztos benne, hogy lesz ideje lőni, mielőtt a támadó állkapcsai összezárulnak az arcán. Egy vörös fénysugár csapódott a lénybe, és az méterekre a lánytól a földre zuhant. A szörny embertelen, rikoltó hangon felüvöltött, és szinte azonnal a padlóba vájta karmos mancsait, a földön vonszolva magát, folytatva a lány elleni támadást. Drace lövése azonban több mint elég időt nyert Shurynak ahhoz, hogy egy elegáns mozdulattal hátraszökkenjen és közelről megsorozza a habos nyálat fröcskölve vicsorgó fekete szeműt. Egyesült erővel több tucat lövést eresztettek bele, a padlóhoz ragasztva a lényt, egészen addig folytatva az eszeveszett tüzelést, míg izzani és hólyagosodni nem kezdtek a szétolvadó test körüli padlólemezek. Drace komoly tekintettel fordult Shury felé.

– Elég a nézelődésből! Takarodjunk vissza a hajóra!

Mintegy válaszként erőteljesen remegés rázta meg az állomást, olyan erejű, hogy csak a harci kiképzésüknek, illetve űrhajókon eltöltött hosszú évek rutinjának köszönhették, hogy nem terültek el a padlón. Shury így is majdnem belelépett a tűzforró fémtócsába, melyben a fekete levessé olvadt test bugyborékolt békésen. Felsípolt a komlinkje.

– A birodalmi állomás tüzet nyitott a Forge-ra – közölte további udvariaskodás nélkül Raul. – A vadászok közben teljes védőgyűrűt vontak az állomás köré, de közben tiszta lővonalat is biztosítanak a Cardan számára.

Bár az imént a mentális elfoglaltság már majdnem a vesztét okozta, Shury mégsem engedhette meg magának, hogy ne értékelje a fejleményeket. Fejében azonnal felsejlettek a megoldandó egyenlet ismert elemei: a Cardan hármas sztenderd fegyverzete, annak eloszlása az állomás oldalai között, az egyszerre egy célpontra irányítható turbólézerek száma és ereje, a Forge ismert állapota és feltételezhető stabilitása, a két fémkaszni távolsága. A Forge a lőtáv határán volt, és egyszerre nem lőhettek egy vagy két ütegnél többel. A találatok így is brutális erejűek voltak, de időbe telt, mire visszafordíthatatlan strukturális károkat tudtak okozni. Shury úgy becsülte, hogy jó eset-

ben egy órájuk lehet, feltéve, hogy valamelyik lövés közben nem találja telibe a Sparkot.

– Raul, tartsd a kapcsolatot, tudni akarom, hogy mikor milyen hajó indul el! Most már mindegyik meg fogja kísérelni a szökést. Különösen tartsd szemmel Zeng hajóját! Mi van Pierce-szel?

– Sajnos nem sikerült vizuálisan konfirmálni a hadnagy jelenlétét, de határozottan válaszolt a sürgető kérdéseimre, melyből arra következtetek, hogy nincs jól. A válaszai leginkább fájdalmas nyögések és hörgések formájában történő megnyilvánulások voltak. A tisztálkodóhelyiség ajtaja zárva volt, a jelenlegi testem pedig nem teszi lehetővé, hogy bejussak oda.

Shury rövid időn belül sokadjára merült a gondolataiba, és hamarosan megtalálta a legkevésbé sem vágyott evidenciát. Pierce szeme ragyogó kék volt, amikor utoljára látta, és bár akkor nem fordított rá komoly figyelmet, de lényegében ugyanaz az árnyalat táncolt Karsas tekintetében is!

– Raul! Ne nyisd ki, sőt zárd le azt az ajtót! Pierce megfertőződött! – hadarta, és dühösen dobbantott. Nem ezt a sorsot szánta a jóképű fickónak. Drace-hez fordulva kérdezte: – Ki tud jutni más úton is, mint az ajtón át?

– Nem, viszont az a zuhanyajtó nem a legmasszívabb darab. Mesélnél?

– Emlékszel, milyen szép fényesen kék szeme volt Karsasnak? Mint akiben egy Azúr táncos veszett el. Az a helyzet, hogy Pierce szeme is szépen elkezdett kékülni, mielőtt otthagytam. Hogy a kurvájától, vagy máshonnan szedte a drogot, nem tudom, de tuti belőtte magát.

– Őszintén szólva, egy ilyen szolgálati helyen aszalódva érthető, hogy ilyesmivel próbál meg az ember elszakadni a valóságtól. Bár sokan jártak ide, reméljük, hogy csak Pierce-nek volt elégséges zsoldja ahhoz, hogy megengedhesse magának egy ilyen drog luxusát.

A lány megrázta a fejét.

– Odaát is történik, bár feltételezem, hogy ott azért tudják izolálni és kezelni, talán még jelentősebb veszteségek nélkül is. Ezért kezdtek

lőni. Daws nagy szarban van. Raul, hívd Zenget a hajóján, szólj, ha elérted!

Indulás előtt Shury még egyszer körbenézett, és két tárgyat vett magához a földről. Az egyik egy széles pengéjű acélszerszám volt, melyet vastag kábelkötegek mechanikai aprítására szoktak használni, de ideiglenesen közelharci fegyvernek is megfelelt. Tudta, hogy ha valamely szörnyeteg egyszer kellőképpen közel kerülne hozzá, akkor egy efféle kaszabolóeszközzel többre menne, mint bármely lőfegyverrel. Egyúttal persze nem tervezett még egyszer túl közel kerülni egyetlen fekete vérű mutánshoz sem. A már nála lévő pisztolynak is szerzett egy társat, egy aranyosan csillogó csövű és csontmarkolatú, szép, drága és reményei szerint hasznosnak bizonyuló dizájnpisztolyt, melynek gazdája már aligha láthatta hasznát, tekintve, hogy valaki jó nagyot harapott a fejéből. A fickónak hiányzott a tarkója. A korábbi gyakorlattól eltérően csendesen, a falakhoz lapulva haladtak tovább. A távolban egy sápadt sullusti rohant keresztbe a folyosón látható sietséggel, karjaiban értékesnek tűnő alkatrészeket halmozva. A lány hitetlenkedve mosolygott. Mindig is szórakoztatónak találta, amikor egyesek kapzsisága erősebbnek bizonyult az életösztönüknél. Hamarosan egy nyilvános fali terminálhoz értek, és a lány hirtelen ötlettől vezérelve odalépett.

– Fedezz!

Kitörés a kitörésből

Gyorsan sikerült megteremtenie a kapcsolatot. A falleen hajót hívta, de automatikusan átirányították, és a kiírás tanulsága szerint a minap látogatott bordélyt érte el. A képernyőn megjelenő falleen egyike volt Zeng embereinek azok közül, akik elkísérték őket tegnap a Vörös Pillangóba. Ezek szerint visszatértek oda. A falleen vigyorogva nézett vele szembe.

– Hé, Shury! Attól tartok a bordély zárva van, kicsit eldurvultak a dolgok. Ha tudsz, akkor menekülj!

– És ti miért nem menekültök?

– Éppen azon vagyunk, csak egy kicsit elfoglalttá váltunk, de mindjárt kitörünk! – válaszolta a másik, majd oldalra fordította a fejét. – Zeng, a kis ember csajszi az! Igen, Drace elsőtisztje! – rikkantotta jó hangulatban, majd visszafordulva Shuryra kacsintott. A lány azonnal megértette. Akadtak olyan alakok a galaxisban, akik számára a közvetlen életveszély számított igazán jó mókának. Az igazi adrenalinfüggők ilyenkor voltak elemükben. Vidám társaság volt ez a típus. Egyik és talán legfőbb közös ismertetőjegyükké az vált, hogy nem éltek túl soká. Ezen tény ismerete mostanság egyre óvatosabbá tette a lányt, mivel tisztában volt vele, hogy sajnos ő maga is közéjük tartozott. A képernyőn Zeng jelent meg.

– Helló, szépségem! Attól tartok ez az állomás koréliai kutyák martalékává vált. Jól vagy? Ott van veled Drace?

Shury dühös képet vágott.

– Most melyik kérdésre válaszoljak először?

Zeng mosolyogva bólintott.

– Látom, minden oké. Ki fogunk törni. Ti el tudjátok érni a hajótokat?

– Bármikor – közölte Shury teljes nemtörődömséggel, és a terminál kamerája által is élesen közvetített természetességgel higanyszínű körmei kezdte vizsgálgatni. – Gondoltam, megkérdezem, hogy kell-e egy kis segítség. Ráérünk, és még van egy kis idő, mielőtt a birodalmiak szétrobbantják ezt a roncstelepet.

– Az mindig jól jön! Ketten vagytok csak?

– Igen, de hidd el, hogy ez jóval többet ér, mint te meg a fiúkáid. A segítségnek persze ára van, de arról tárgyalhatunk később is. Utat kellene vágni?

– Így van, és ez a könnyebbik része. Aztán jön a második felvonás, elérni a hajóhoz. Majd a harmadik felvonás következik, de a pilótám jelezte, hogy csak úgy nyüzsögnek odakint a birodalmiak.

– Mindent a maga idejében! Akkor hát jövünk. Tudni fogjátok, ha megérkezünk.

– A mihamarabbi viszontlátásra! – vigyorgott Zeng és ő is Shuryra kacsintott, mielőtt bontotta a vonalat. Shury fintorgott, jobban szeretett ő kacsintgatni, mert mindig a kacsintónál volt a kontroll. Az állomást újabb rengés rázta meg. A lány Drace felé fordult.

– Remélem, hogy a Pierce szörny nem fog idő előtt kitörni. Mindenesetre Raul zárkózzon be a pilótafülkébe, igaz őt aligha akarná megenni. Mehetünk megmenteni a barátodat?

– Csináljuk!

Kétrét görnyedt futólépésben közelítették meg a Vörös Pillangó környékét. Ez már az állomás szórakoztatónegyedének a szíve volt, itt minden eddiginél több halott mellett haladtak el. Továbbra is fel-feltünedezett néhány át nem alakult alak, amint a távolban elrohant. A lány találgatni sem tudott, hogy milyen célzattal és merre tarthattak. Tisztes távolságból látták, amint egy weequay-re két lény ugrott rá egyszerre, és karmos mancsaikkal pillanatok alatt tekintélyes üreget ástak a sikoltozó idegen gyomorüregébe, közben a falra hányva annak szétszabdalt beleit. Elhaladtak egy feltépett hasú twi'lek lány mellett, akin egy halottnak tűnő, de még remegő szörny hevert. A twi'lek egy számos testnedv gazdag keverékéből összeállt, egyre inkább szétterülő tócsában feküdt és szaggatottan lélegzett. A szörny fekete vére összekeveredett az övével, és habzó hólyagok burjánzottak a kétféle testfolyadék találkozásánál. A bordély közvetlen közelében aztán az is kiderült, hogy Zengék szempontjából a helyzet drámaian alakult. A hely bejáratához vezető sikátor egy kisebb teremből nyílt, és azt vagy kéttucatnyi kaffogó szörnyeteg uralta. A terembe be- és kivezető folyosók mindegyikét hevenyészett barikádok torlaszolták el részben vagy teljesen. Nem sokkal korábban brutális csata zajlott itt le. Bár hevert itt-ott néhány kritikusan szénné perzselt szörnyeteg, de minden hullájukra féltucat állomáslakó holttest jutott. Szórványos lövések érkeztek a Vörös Pillangó bejárata felől, de a mutánsok úgy helyezkedtek el, hogy a vaktában leadott lövések ne találhassák el őket. Mintha vártak volna valamire. Egymással nem sokat törődtek,

és az egyik barikádot kúszva megközelítő Shuryt és Drace-t sem vették észre. Minden megnyúlt fej és félelmetes fogsort felsorakoztató száj a sikátor felé fordult. Drace finoman megbökte Shuryt, jelezvén, hogy húzódjanak vissza. Két fordulóval odébb a lány ismét lábára húzta a hátrahagyott csizmáit. Amennyire el kellett kerülnie a kopogást, pont annyira nem akart mezítláb beletrappolni a mutánsok egyikének látványosan reaktív vérébe.

– Ahhoz, hogy esélyt adhassunk Zengnek a kitöréshez, el kellene vonni minél több dögöt. Zajjal vagy egy vonzó célponttal – suttogta Drace. – Idefelé jövet láttam, hogy a következő kereszteződésnél van egy energiaelosztó. Meg tudnám bütykölni, a droidjaimmal pár perc kell. Minél több vezetéket szétterítünk a padlón. Kell egy csali, aki idevonzza őket, átugrik a preparált szakaszon, a kezelő pedig a megfelelő pillanatban ráadja a kakaót. Tudatos lényekkel szemben aligha működne, de ezek inkább állatok. Lenne kedved eljátszani a csali szerepét?

Shury nagyon lassan fordította Drace felé a tekintetét. A kimért gesztus közepette alaposan átgondolta, hogy nem volna-e jobb mindenkinek, ha itt helyben hasba lőné a társát. Miután segített neki, hogy megtudja, kit kell keresnie, és hogy az merre található, Drace lehet, hogy úgy döntött, már nincs szüksége Shuryra. Az eddigiek után learathatja a babérokat egyedül is. A lány egyáltalán nem zárta ki, hogy a gondolatmenet akár nyomokban, akár egészben, igazságot tartalmazott. Ugyanis a Drace javasolta terv, bár elvben egyszerű volt és sikerrel kecsegtetett, mégis extrém kockázatot rejtett magában. Azok a dögök átkozottul gyorsak voltak, ráadásul abban sem lehettek biztosak, hogy a nagyfeszültség képes volt visszatartani őket. Shury elmulasztotta palástolni az érzéseit, és azok világosan kiültek az arcára. Fintorgott és homlokot ráncolt, miközben szépen ívelt szemöldökeit is összehúzta, egyértelmű választ adva a férfinak, hogy mit gondol a tervéről. Az lemondóan bólintott.

– Jó, akkor leszek én a csali, és te fogsz fedezni.

– Legyen, ahogy akarod.

Miután még egy kereszteződésnyit távolodtak, az egyik falon egy két méter magas, kapcsolókkal teli panel mögött valóban egy energiaelosztót találtak, melyben számtalan, minden irányból érkező és induló kábel csavarodott ide-oda, hasonlatosan a szörnyetegek által kizsigerelt áldozatok beleihez. Ennek viszont nem belsőség és fekália bűze volt, csupán erős ózonszaga, amelyért Shury hálát érzett. A panel szélén szervizjárat nyílt. Alacsony volt, de elég széles, hogy akár két ember is elférjen benne. Ezek voltak a jellemző méretarányok a karbantartódroidok számára készült, falakban futó folyosóknál.

– Onnan foglak fedezni – mutatott a járatra.

– Én is oda fogok bevetődni a nagy ugrás után – válaszolta Drace.

– Ha nem sikerül, mindketten csapdába esünk.

– Viszont jól védhető helyen leszünk, és amúgy is én leszek kijjebb, nem kell aggódnod az értékes kis segged miatt.

– Nem annyira értékes, mint amennyire formás, így a tiéddel ellentétben kár lenne érte. Munkára!

Drace szabadjára engedte a droidjait, és Shury első ízben látta, hogy hat is van belőlük. Egy egész kis hadsereget hordott a szerszámövében. Azok pillanatok alatt deaktiválták az elosztót, és nekiálltak megannyi kábelvéget kicsavarozni, kábelborításokat lebontani. A lány magában elismeréssel adózott az apró méretű, százlábú gépek teljesítményének. Nehéz tárgyakat nem tudtak mozgatni, de csavarokkal és persze komputerekkel egész jól elboldogultak. Egy vagyonba kerülhettek. Bár keveset tudott a droidokról, azzal tisztában volt, hogy a méret csökkenésével hatványozottan növekedtek a költségek. A miniatürizálás méregdrága játék volt. Jó oka volt annak, hogy a galaxis R egységektől hemzsegett, és az azokra méretezett szervizjáratok fúrták keresztül-kasul az űrhajókat és űrállomásokat. Még így is jóval olcsóbb volt a végeredmény, mint kevesebb üreggel, de kisebb droidokkal megoldva. A kábelek kiemelésének és széthúzásának a feladata Shuryra és Drace-re hárult, de nagyon gyorsan haladtak, és néhány perc múlva több méter hosszú sávban csupasz kábelek terítették be a folyosót annak teljes szélességében. Drace biztonságos távolságba állva visszakapcsolta az elosztót. A kábelek azonnal pattogni és szikrázni

kezdtek, egy-egy füstpászma is a plafon felé szállt. Drace elégedetten csettintett, majd kikapcsolta a rendszert, és Shury kezébe nyomta az imént bekötött távkapcsolót.

– Ha mégsem sikerülne, akkor öröm volt együtt dolgozni – közölte a lehető leghatásvadászabb módon komor arccal, messzibe révedő tekintettel. A lány fintorogva levakart egy olajfoltot az egyik körméről, amely a kábelek szétterítése alatt került oda. Drace teátrálisan megfordult, és a Vörös Pillangó bejárata, egyszersmind a mutánsok csoportja felé indult. Shury behúzódott a járatba, és mindkét nála lévő fegyvert ellenőrizte. Egyszerre csak az egyikkel készült tüzelni, de nem ártott egy tartalék. Amennyiben a hülye Drace megússza a nagy rohanást és elér az első lővonalig, akkor Shury már tud segíteni egy precíziós fedezőtűz formájában. Mindenesetre izgalmas mutatványnak ígérkezett a férfi terve. Mielőtt Drace befordulván a közeli sarkon kikerült volna Shury látóköréből, a lány még látta, hogy felkap néhány kisebb fémcsövet a padlóról. Hamarosan kiderült, hogy mire is kellettek neki. Fémes csörömpölés töltötte be a levegőt, mint amikor valaki fémrudakkal szentségtelenít meg egy szellőzőrácsot. A lány jobb kezében előre nyújtott pisztollyal, baljában az elosztó távvezérlőjével várakozott, lassan lélegezve. A harc közelségétől sajnos mindig felpörgött a szívverése, mely hasznos volt ugyan közelharcban, de rontotta a lövései hatékonyságát. Már az első kiképzőtisztje kiszúrta ezt az aprócska hibát, amit azóta sem sikerült maradéktalanul korrigálni.

Lépések dobbantak, majd a kanyar mögül Drace robbant ki. Az éles fordulatot a falról elrugaszkodva vette be. Ina szakadtából sprintelt, és másodpercek alatt elérte a csapda vonalát. A kanyarban ekkor tűntek fel az első mutánsok. Legalább tíz méterrel le voltak maradva, de iszonyatos sebességgel haladtak. Négy megnyúlt végtagjukat kutyaszerűen használva szinte úsztak a levegőben, agyarakkal teli eltorzult pofájukból habos nyál csorgott. Drace elrugaszkodott és ugrott, átszelte a kábelek feletti légteret. Bár minden hihetetlenül gyorsan zajlott, Shury elméje a harctéri tapasztalatának köszönhetően mégis regisztrálta a legfontosabb paramétereket. Összesen hat üldöző fordult ki a folyosóra, az első kettő Drace után vetve magát szintén a levegőbe emelkedett, a röppá-

lyájuk alapján szinte biztosan a kábeleken túl érnek földet. Csupafog állkapcsok csattogtak, éjfekete, bestiális szemek tapadtak az éppen landoló Drace hátára. A lány ajkán halvány mosollyal célzott és gyors egymásutánban két lövést eresztett meg.

Mindkét szörnyetegbe egy-egy sugár csapódott, az elöl lévőt a szeme között kapva telibe. A sugárnyaláb ereje kirobbantotta a koponyát a lény tarkóján, és Shury egy töredék pillanatra úgy érezte, hogy átlát a fortyogó lyukon. A mutáns teste összerándult, végtagjai görcsbe merevedtek, a test hatalmas döndüléssel csapódott a folyosó falának és pördült tovább a lendületétől hajtva. A második lövés a hátrébb érkező dög szegycsontját találta el, hatására bizarr vonyítás hasított a folyosó levegőjébe. A szörnyeteg kifacsarodott testtel zutytyant a padlóra. Egyik végtagja használhatatlanul lógott, és többször megpördült a tengelye körül, miközben félelmetes fogsora veszetten csattogott. Drace mindeközben egy szépen kivitelezett, bár egyáltalán nem elegáns gurulással átfordult a vállán, és lényegében négykézláb iparkodva a Shuryt rejtő szervizjárathoz lökte magát. A lány tovább tüzelt a sérült lényt véve célba, és egyúttal bal hüvelykujja koppanásig nyomta a távvezérlő gombját. Épp időben, mivel a többi üldöző mutáns már a csapda vonalába ért, karmos mancsaik a kábeleken tapostak, izmaik megfeszültek, hogy egy-egy nagy ugrással egyenesen a két emberre vessék magukat. A kábelek életre keltek, és a három mutánst egy pillanat alatt kékes kisülések borították be. Szemet bántóan éles ívfények táncoltak a két fal között, maguk közé szorítva a veszettül reszkető lényeket. A lények hangot nem adtak ki, a bőrükön gyorsan változó égési minták burjánzottak, a fekete szemek fekete trutymót lövellve pukkantak szét és folytak végig a pofákon, gyorsan párologva. Szájukból fekete füst tört elő és a bőrük töredezni kezdett, azonban fekete vér helyett a repedések alól is füst szivárgott ki. Az utolsó szörnyeteg vonyító hangot hallatva torpant meg az elektromos pokol előtt némi megmaradt intelligenciáról téve tanúbizonyságot, majd helyből egy hatalmasat ugrott, megpróbálva átszelni a kábelek fedte sávot.

Drace a lány mellé csusszant, kezében már ott volt a saját pisztolya, és a két birodalmi ügynök halálos zárótüzet zúdított a már sérült és az

éppen ugró mutánsra. Mire az addigra már döglött falkatársa mellé zuhant, ő is több füstölgő lövést kapott, és hamarosan a szokásos módon reszketve, de tudatos mozgás nélkül terült el. Nem volt idejük arra, hogy megünnepeljék Drace menekülésének és tervének a sikerét. Éles villanás kíséretében borzalmas hőhullám söpört végig a folyosókon, majd hamarosan lézerfegyverek lövéseinek a zaja érkezett a Vörös Pillangó felől. Shury lekapcsolta az energiát, így három, szinte porrá sütött mutáns zuhanhatott végre a padlóra száraz, egymáshoz ütődő faágak hangját hallatva. Mindketten előkászálódtak a járat biztonságából, a folyosón pedig feltűntek a bordély túlélői. Tucatnyi falleen érkezett Zenggel az élen, akik egyfajta mozgó védőkört alkotva kísérték Yreet és további kilenc lányt. A zöld idegenek mindegyike lézerfegyverekkel, kardokkal, sőt bárdokkal volt felszerelve, és mindahányuk arcán már-már földöntúlian veszett vigyor ült. Ellentétben a Vörös Pillangó kurváival, ők ugyanis sápadt, rettegéstől és kétségbeeséstől eltorzult arccal kapaszkodtak egymásba, egyikük-másikuk ráadásul szűkölve sikoltott fel minden egyes mutáns vagy állomáslakó hulla látványától, amint a népes társaság a folyosó teljes szélességét kihasználva átgázolt a már elhullott testeken. Zeng és Drace tekintete egy pillanatra összekapcsolódott és Shury megesküdött volna rá, hogy a legnyálasabb holovideók minden csöpögős pátosza viharzott át a két férfit elválasztó puszta levegőn, amint a sokatmondó pillantás során virtuálisan leszopták, fivérré nyilvánították és örök hűségükről biztosították egymást. Néhány éve még Shury is hitt a bajtársiasságban, csak azóta tanult ezt-azt a világról.

Szó nem is esett a birodalmiak és a kurvákkal hígított fallen kalózok között. Drace és Shury teljes természetességgel vegyült el a népesebb csoportban, és együtt folytatták az útjukat a dokkok irányába. Egy rövid időre Shury tekintete is összeakadt Zengével, a falleen kacér vigyorára a lány enyhén lesajnáló félmosollyal válaszolt, szándéka szerint egy világos üzenetet közvetítve: egy ide. Zeng hadvezérként haladt az élen, és nem sok ideje maradt arra, hogy vizuális flörtölgetéssel foglalkozzon, így Shurynak módja nyílt felmérni a többieket is. Yree a falka védelmére felesküdött alfanőstényként terelgette a lá-

nyait, és nyugtatta meg segítette azokat, akik számára a halálos veszély közelsége kezelhetetlen problémává vált. Ez annak a fényében komoly teljesítménynek számított, hogy ugyanúgy áradtak belőle a zsigeri rettegés hullámai, mint bármely szajhájából. A gravitáció egyik pillanatról a másikra szűnt meg, és még a falleen űrjáró harcosok némelyike is fájdalomtól felszisszenve verte bele a fejét a falba vagy a plafonba, amikor utolsó lépésével elrúgva magát kellemetlenül erős lendületet vett. Yree és lányai kétségbeesetten sikoltoztak, amint ráeszméltek, hogy nem uraik mozdulataiknak és lebegni kezdenek. A hangokat végtelenül irritálónak, gazdáikat pedig borzalmasan felkészületlennek találta Shury. Noha egy üzemszerűen működő űrhajón vagy állomáson a gravitációs generátorok évtizedeken át szünetmentes nehézségi erőt garantáltak, de vakon bízni a technológia stabilitásában és űrlakóként teljesen tudatlannak maradni a súlytalansági ténykedés mikéntjéről a lány számára elképzelhetetlen könnyelműségnek tűnt. A túlélés alapja mindig is az volt, hogy az ember a legrosszabbra készült, és egyáltalán nem reménykedett az ideális körülményekben.

Amikor néhány másodperccel később a Forge gravitációja visszatért és a közel két tucat menekült egyszerre zuhant a padlóra, a folyosó megtelt csizmatalpak csattanásaival, kificamodó bokák miatti fájdalmas női vinnyogással és harsányan vidám falleen röhögéssel. Shury teljes szívvel az utóbbiakkal tartott és hangosan felnevetett, amint könnyedén kiegyensúlyozta a talajra történő visszaérkezést. Zöld bőrük és kalózmivoltuk ellenére szimpatikus fickók voltak ezek a falleenok. A felsípoló kommunikátorból Raul hangja zendült fel.

– A birodalmiak erősítést kértek, több hajót is megsemmisítettek, és még egy raj vadász érkezik a megsegítésükre.

Shury tudomásul vette az elhangzottakat, de nem érezte eléggé fontosnak ahhoz, hogy a többieket most ezzel terhelje. A falleen harcosok örök vigyora és energikus lelkülete magával ragadta a lányt is, aki hamarosan permanensen vad vigyorral, a korábban zsákmányolt kaszabolószerszámot jobb kezében magasra tartva haladt a többi harcos között. Az első komoly támadás egy szélesebb oldalfolyosó mellett történő elhaladás közben történt. Mintegy féltucat mutáns ücsörgött

és szörcsögött kizsigerelt hullák halmain és kaffogó hangok közepette rohanták meg a falleen hadtestet. Shury kéjesen felmordult, és az agyát észrevétlenül eluraló harci pszichózis késztetésének engedve egy könnyed szökkenéssel kivált a formációból, őrülteket idéző kuncogással állva útját a dögöknek. A harci láz révületében nem tűnt fel neki, hogy egy hullajelölt újoncként viselkedve az összes létező taktikai hibát sikerült egyetlen mozdulattal elkövetnie. A mögötte állók nem tudtak lőni miatta, és így egyedül állt szemben a szörnyetegek rohamával. A falleenok és Drace meglepett és figyelmeztető kiáltásait nem is hallotta. A szeme résnyire szűkült, amint behajlított térdekkel és oldalra kitartott fegyverrel várta az ellenséget. Az első mutáns már majdnem elérte, amikor elrugaszkodott a padlóról és egy mesteri piruettel kitért az útjából. A mutáns utánanézett ugyan, de mire lassítani kezdett volna, négy lézersugár csapódott bele eltorzult testébe. Shury térdre vetve magát előrecsúszott, és a kábelvágóval végighasította egy másik szörny gyomrát, ami éppen felette ugrott el. Egy pillanat alatt keveredett bele a mutánsok támadó csoportjának a gyűrűjébe, és hangosan kacagva hárította egy karmos végtag támadását, majd vetette el magát oldalra, hogy kikerüljön egy a nyakát célzó agyaras állkapcsot.

Vörös köd ereszkedett az elméjére, a teste az évtizedek alatt begyakorolt mozdulatokat követve, önállósítva magát, tomboló haláltáncba kezdett. Karmok karcolták végig a bordáit, egy test hatalmas lendülettel a falnak repítette, kiszorítva a levegőt a tüdejéből. Felpattant és a vállától a mellkasa közepéig felhasította a támadóját. A kábelvágó hatékony fegyvernek bizonyult ugyan, de nem illet a lány stílusához, pillanatnyi vérszomjában azonban mit sem törődött ilyesmivel. Még több lézerlövedék csapódott be körülötte, és úgy rémlett neki, mintha maga Zeng is feltűnt volna mellette, de az agya alig regisztrált már efféle részleteket. Fekete vér fröcsögött rá, és Shury, aki híresen forrófejű és kockázatvállaló volt mindig is, boldogan vetette magát a halál torkába. Normális esetben a paranoiája visszafogta volna ugyan, de ezúttal nyoma sem volt az életösztönből táplálkozó kockázatelemzésnek. Adrenalinfüggősége berzerker tombolássá fokozta gyilokvágyát. A történtek szakadozott emlékfoszlányokká es-

tek szét, és hamarosan a széttöredezett szilánkok is a feledés ragadós sötétjébe vesztek.

Mikor feleszmélt, a Spark zsilipjében találta magát, mellette a kapitánnyal. A kezében még mindig ott szorongatta a kábelvágót, melyet fekete kulimász borított. Egész teste reszketett, az izmai fájtak, testét fekete vér borította.

Swinging swingering

„A kultúra hirdeti a minőség diadalát a mennyiség felett.
A kemotaxis pszichológiája mégis győz.”

– falleeni mondás

Kihunyó kohó hamvaiból

– Azonnal el kell tüntetnünk rólad ezt a fekete szart! – közölte Drace ellenállást nem tűrő hangon. Lassan beszélt, mintha egy gyerekhez szólna. Shury néhányat pislantott, majd tisztuló tekintettel nézett fel.

– Igen! És… már megint szétbasztam egy egész ruhámat! – jajdult fel a lány, amint végignézett magán. Ez volt az a kollekció, mellyel a legmostohábban bánt az eddigiek közül. Szakadt és ragacsban cuppogó rongyok lógtak csak róla. Egy nőnek sok ruhára volt szüksége. Rengetegre. Shurynak pedig még ezerszer többre.

– Pierce?

– Az első és legfontosabb, hogy téged letakarítsunk, és hogy elhagyjuk az állomást.

– Oké, de a Pierce szörny ott csattogtatja a fogait a zuhanyzómban. Nincs másik fürdőd, ugye?

– Nincs. Fertőtlenítőszert fogsz kapni. A pilótafülkében is van belőle.

A zsiliptől a fülkéig vezető út áthaladt a közös helyiségen, és az oldalfolyosón megpillantották a fürdőszoba széttört ajtajának a maradványait, melyen mély karcolások és foltokban némi fekete trutymó sötétlett. Eddig is a kezükben volt a pisztoly, de ezek után még óvatosabban haladtak. Mint ahogy azt hamarosan felfedezték, a fülkébe vezető zárt ajtón is akadt néhány kényelmetlenül mély, érdes szélű vájat.

– Raul, engedj be minket! – tapasztotta rá Drace a kezét a belső kommunikátor paneljére.

– Shury is ott van? – érkezett udvarias válaszként a kérdés.

– Igen, itt van, és fontos, hogy kurva gyorsan kinyisd ezt a kurva ajtót! – ugatott bele Drace a mikrofonba. Az ajtó félrecsúszott. Raul a kommunikációs állás székében ülve az érkezők felé fordult, fejét kissé elfordítva. A mozdulata kísértetiesen emberire sikeredett. Alighogy beléptek, az ajtó szisszenve zárult mögöttük. Drace egy falról leemelt dobozkát dobott oda Raul ölébe, ő pedig a pilótaszékbe vetette magát.

– Fertőtlenítsd le Shuryt, tüntesd el ezt a fekete szart! – vakkantotta, amint az ujjai végigzongoráztak a vezérlőpulton, és hamarosan Zeng tűnt fel az egyik monitoron. Szokásához híven úgy vigyorgott, mint egy szépen érett vadalma.

– Készen álltok, Bloody Diamond?

– Együtt kell csinálni, Spark!

– Mint a régi szép időkben.

Miközben Raul akkurátusan tisztogatni kezdte Shury testét, szúrós szagú fertőtlenítőhabot kenve minden egyes pontjára, melyen a mutánsok fekete véréből akár csak egy csepp is jutott, addig a két férfi ugrókoordinátákat egyeztetett. Alig két perc múlva a két hajó egyszerre vált el az állomás testéről. A Forge érkezésükkor sem volt éppen felemelő látvány, de a birodalmi támadás még tudott rontani a helyzeten. Gázok, gőzök és hirtelen fagyó folyadékok szöktek a számtalan lyukból, méretes leszakadt darabok lebegtek a még egyben maradt központi elemek körül, és mindenfelé kiégett hajóroncsok sodródtak. Noha ez volt minden idők egyik legnyomorúságosabb birodalmi támadása, a néhány percenként érkező turbólézerlövések így is borzalmas károkat okoztak az állomás struktúrájában. A két hajó kötelékben repülve gyorsult fel és megpróbált kitörni a TIE-ok gyűrűjén. Abból a szempontól szerencsés volt az időzítés, hogy nagyjából ekkor indult el minden, még röpképes hajó az állomásról, melyek kapitánya az utolsó pillanatig kivárt. Így közel egy időben majdnem egy tucat szállító kísérelt meg elszökni, komoly fejtörést okozva a TIE osztag parancsnokának. Sajnos az utolsónak maradt hajók többsége nem véletlenül lapult eddig: rozsdás roncsok voltak, erősen kétes röpképességgel. A birodalmi vadászok úgy dongták körbe őket, mint döglegyek egy haslövéstől tántorgó haldoklót, és éles villanások jelezték, amint az LS-1 jelzésű lézerágyúk halálos tüzet köpve magukból paneleket szakítottak le róluk, vagy tűzgolyókká változtatták a hajókat.

A Spark és a Bloody Diamond azonban egyenletesen gyorsulva, felhúzott pajzsokkal robbant ki a Forge oldalából, és jócskán el is távolodott az állomástól, mire egy TIE szárny két gépe rájuk tudott tapadni. Normális esetben egy ősrégi koréliai szállító, különösen egy 1000-es

szériájú YT nem lehetett volna ellenfele egy modern vadászgépnek. A szériát közel száz évvel a klónháborúk előtt dobták piacra, és azt a néhány ezer még mindig röpképes hajót, mely fel-feltűnt a galaxisban, inkább relikviaként, semmint szállítóeszközként használták. Csak hogy a Spark nemcsak egy jól karbantartott és modernizált hajó volt, hanem egy kiváló pilóta vezette, miközben Daws legénysége nem éppen a Birodalom krémjét vonultatta fel. Drace nyakatekert manőverekbe vitte a hajót, és folyamatos irányváltásokkal és pörgésekkel sikeresen elkerülte a feléjük tartó lövések többségét. Ugyan kétszer is találatot kaptak, melyek folyományaként a Spark erősen megrázkódott, de a pajzsok kellőképpen gyengítették a lézerek erejét, és azok csak megpörkölték a külső borítást, de komoly kárt nem tudtak okozni. Drace-nek ráadásul sikerült folyamatosan távolodnia a Forge-tól, és a hiperhajtómű készenlétet jelző zöld fényjelzése hamarosan felvillant.

Shury mélyeket lélegezve tűrte, hogy Raul tovább kenegesse a habbal, és közben próbált nem odafigyelni a kint zajló ütközetre. Gyűlölte az érzést, amikor egy csata kellős közepén csak passzív néző lehetett. Nagyon bízott benne, hogy Drace megoldja a feladatot. Nem volt értelme harcolni, csak és kizárólag a mihamarabbi ugrás lehetett a cél, így a Spark ágyúinak energiáját is inkább a pajzsokba meg a hajtóművekbe vezette a kapitány. A Bloody Diamond nagyobb hajó volt jelentős legénységgel, velük ellentétben ők vissza is lőttek. Az egyik üldöző TIE egyik szárnya vakító szikrák kíséretében leszakadt, és a hajó pörögve tűnt el a messzeségben. A következő pillanatban Drace hátrahúzta a hiperhajtómű kapcsolóját, és a csillagok elnyúltak. Néhány másodperc múlva a térugrás okozta rázkódás megszűnt, és a kinti látkép is normalizálódott. Egy nagyon rövid mikrougrás végén tértek vissza a valódi űrbe. Tőlük alig párszáz méterre a Bloody Diamond úszott a fekete háttér előtt. Burkolatáról itt-ott szikrák pattogtak, jelezvén, hogy azért őket is eltrafálták néhányszor a birodalmi vadászok. Drace ellenőrizte a Spark rendszereit, majd elégedetten csettintett. Nem esett komoly kár a hajón. A lány felé fordulva éppen beszélni kezdett volna, amikor a pilótafülkét leválasztó ajtó mögül kaparászás

ütötte meg a fülüket. A lány, nagyjából megtisztogatva, fehér habtól csillogva felállt és megemelte az addig a kommunikációs pulton heverő kábelszeletelőjét.

– Nyisd ki az ajtót, Raul!

– Bizto…

– Nyisd!

Az ajtó félresiklott és egy mutáns alakja tűnt fel, aki némi képzelőerővel Pierce arcvonásait viselte. A szemei feketék voltak és éhesen csillogtak. Végtagjai megnyúltak, haja kihullott, az alsó állkapcsa előre ugrott. Felemelte a karmokban végződő karjait és ugrásra készen felvijjogott. Shury célzott és egy jól irányzott dobással a valamikori Pierce hadnagy fejébe állította rögtönzött fegyverét. A széles penge a koponya közepéig hatolt, amiből pillanatok alatt fekete vér bugyogott fel. A szörny elhaló hangon trillázott egyet, majd a földre zuhant. Shury szomorúan ingatta a fejét.

– Kár érte, olyan jó segge volt.

Megtisztuló rekonstrukció

Shury fáradtan támaszkodott meg a műszerpulton, aztán belekotort abba az egészségügyi csomagba, melyből Raul a fertőtlenítőszereket elővette. Hamarosan kiemelt egy kis üvegcsét, amelyből egy zöld pirulát rázott ki és bekapta. Nem volt híve a serkentők használatának, de az átokverte harci láz kimerítette a teste tartalékait, és úgy érezte, menten összerogy. Megvizsgálgatva magát továbbra sem találta nyomát fertőzésnek, így végül a Pierce szörny hullájához lépett. Az a szokásos módon remegett, de nem adta jelét a korábban néhányszor tapasztalt regenerációnak.

– Van arra mód és lehetőség, hogy a maradványokat izoláljuk a hajón?

Drace alaposan megfontolta a választ.

– Akadnak olyan hullazsákok, amelyek alkalmasak egy test prezerválására, de csak akkor, ha biztosak vagyunk benne, hogy nem fog kimászni belőle. Esetleg, ha az egyik ritkábban használt zsilipibe tesszük a zsákot, akkor az lehet biztonságos. Onnan még egy ilyen sem tud kitörni.

A megoldás Shury tetszését is elnyerte, és amíg Raul meg Drace elmentek előkeríteni a zsákokat és előkészíteni a zsilipet, a lány átkutatta a metamorfózison átesett hullán lógó rongyokat. Egy elrejtett katonai adóvevőn, néhány krediten meg egy kis maradék, fiolába zárt azúrkék folyadékon kívül mást nem talált. A pilótaülésbe csücsült, lábát a műszerfalra dobta és elgondolkozva forgatta ujjai között a méreg üvegcséjét. Tényleg sajnálta, hogy Pierce-nek így kellett végeznie. Tervei voltak a fickóval, sok hasznot hozhatott volna még. És bár a megtörése után kétségessé vált potenciális élvezeti értéke, de szívesen kipróbálta volna a szexet a hadnaggyal. Így húzzák át az ember lányának romantikus terveit a galaktikus boszorkánykonyhák méregkeverői.

A többiek hamarosan visszatértek, és elkezdték bezsákolni Pierce maradványait, míg Shury kibámult az űrbe. Zeng Tribune osztályú hajója úszott be éppen a látóterükbe. A lány megnyomott néhány kapcsolót.

– Bloody Diamond, itt a Spark.

– Hello, Spark.

– Zenggel akarok beszélni!

– A kapitány elfoglalt, kaptunk pár találatot, amivel foglalkoznunk kell. Sürgős?

– Sürgős! – válaszolta indulatosan a lány. Utálta a hülye kérdéseket. Mégis mit gondoltak azok odaát, hogy puszta passzióból rádiózgat? Néhány percnyi statikus sistergés következett, majd Zeng hangja csendült fel.

– Shury! Azt hallottam életbevágó.

– Valóban.

– Remélem, nincs semmi bajotok! Ránézésre jobban megúsztátok, mint mi.

– A problémáink belsők, de már kezelve lettek. Viszont a dolgunk nagyon is sürgős, ezért a közeljövőben meg kellene ejteni egy gyors és hatékony egyeztetést. Személyesen, hogy aztán foglalkozhassunk az igazán sürgős dolgokkal. Az jó, ha egy óra múlva csatlakozunk?

– Persze. Ott van Drace?

– Itt vagyok! Zeng, a Spark teljesen ép, az egyik zsilip problémás, de az alul lévő rendben működik, azon keresztül tudunk csatlakozni. Nálatok?

– Kaptunk találatokat, de egyben maradunk. Amúgy is várok még egy kis erősítést, nemsokára itt kellene lennie.

Drace szemöldöke gyanakvóan felszaladt, de azt Zeng nem láthatta. Végül felkacagott.

– Erősítés! Kár, hogy nem jöttek korábban.

– A Forge-ra későn értek volna, túl gyorsan romlott a helyzet. Mennem kell. Húsz perc múlva csatlakozás?

– Egy óra – válaszolta Shury.

– Rendben, egy óra múlva találkozunk!

Drace egy mozdulattal behúzta a cipzárt Pierce folyamatosan rángatózó hulláján, és kérdően Shuryra nézett.

– Mire kell az egy óra?

Shury megvetően felhorkantott.

– Ha nem lenne fájdalmasan nyilvánvaló, akkor jelezném, hogy éppen most mosdattak ki fertőtlenítőszerrel egy vastag DNS-baszó, biológiai fegyvernek is alkalmas toxinréteg alól. Büdös vagyok és koszos. Tehát tisztálkodni fogok és átöltözni, mivel egy újabb adag ruhát sikerült tönkretennem. Másfelől, a kevésbé fontos, de lényeges apróság, hogy addig hátha megjön Zeng erősítése, és eldönthetjük, hogy tényleg akarunk-e csatlakozni hozzájuk vagy inkább lelépnénk. Elég jók a magyarázatok?

Drace megvakarta az orrát időt nyerve a megfelelő válaszhoz.

– Látszik rajtad a harc nyoma, ellenséged vére borítja a testedet, és ez egyes kultúrákban még vonzó is lehet, de megértem. Reméljük, hogy – rúgott bele a zsákba – a jó öreg Pierce nem cseszte szét teljesen a zuhanyzót.

– Mindjárt tesztelem, de addig is, legyél oly szíves és meséld el, méghozzá kínzó részletességgel, hogy pontosan mi a faszt is műveltem attól kezdve, hogy Zengék kitörtek, és mi csatlakoztuk hozzájuk.

– Csináljuk úgy, hogy te előbb lefürdesz, amíg mi gondoskodunk Pierce-ről, aztán megkapod a részleteket. Ha nem piperészkedsz túl sokat, talán beleférünk az egy órába – vigyorgott a férfi vagányan. Shury legyintett, egyelőre nem volt kedve erőszakkal kiszedni a férfiból a történteket.

– Oké, Raul, ragadd meg a lábát!

– Konkrétan a hullazsák végén található fogantyúkra gondol, ugye?

– Nem kell a poén, csak csináld!

Megelőzve a mozgolódó testet cipelőket, Shury a széttört ajtajú tisztálkodóhelyiséghez sietett. Odabent egy szilánkokra hasadt tükröt, ruhafoszlányokat és véres végű hajfürtöket talált, valamint számos véres emberi kézlenyomatot a falakon, sőt még a plafonon is. Pierce alaposan kidühöngte magát, és ezt Shury meg is értette. Ő sem tett volna másként, ha ilyen rondán elkezdett volna hullani a haja. Mindenesetre jó hír is akadt, mivel a zuhanytálca a helyén volt, még ha egy törés mentén a víz ki is folyt belőle. Bőségesen magára eresztette a forró vizet és élvezte a vízpermet érintését, amint elkezdte lemosni a fertőtlenítővel kevert ragacs maradékát. A közelmúltban történtekre való tekintettel a lány nem bóbiskolt el csukott szemekkel ágyékát simogatva, hanem éberen figyelve frissítette fel magát. Ismét ellenőrizte a bőrén éktelenkedő összes karcolást, sebet és zúzódást, és továbbra sem talált fertőzésre utaló nyomot. A teste ugyan alaposan megsínylette az elmúlt órák eseményeit, de semmi olyan nem történt, melyet a hajón található felszereléssel és baktatapaszokkal ne lehetett volna napok alatt rendbe hozni.

Miután lezuhanyozott, anyaszült meztelenül szelte át a fürdő és a kabinja közti néhány méteres távolságot, azonban a folyosóra kitóduló ritkás gőz közepén kibontakozott egy alak körvonala. Merdon állt ott karba tett kézzel, szinte izzani látszó borostyánszínű szemeit Shuryra emelve. A fickó ezúttal élesen és jól láthatóan jelen volt, fekete csizmáin lecsapódtak a páracseppek, markáns arcán kárörvendő mo-

soly honolt. A lány beharapta az ajkát és szembe fordult vele, egyetlen pillanatra sem veszítve el a szemkontaktust. Bár az igazi Merdonnak, avagy a Szívtiprónak, ahogy Shury szívesebben hivatkozott rá, nem voltak vörösen izzó szemei, ettől függetlenül a fickó minden ízében saját maga volt, és ugyanazt a ruházatot viselte, mint a halálakor, éppen itt a Sparkon.

– Nem ijesztesz meg, Merdon. Nem te vagy az első szellem, aki mostanság szórakozik velem.

A Szívtipró a lány felé lépett, Shury térdei megrogytak, ahogy harca készült, bár fogalma sem volt, hogy mire mehet egy szellem ellen puszta kézzel. Merdon a lépés kellős közepén átalakult, és csizmájának fekete árnyalata sebesen végigfolyt az egész testén.

– Úrnőm, nem teljesen értem, amit az imént mondott, megtenné, hogy megismétli? – kérdezte Raul. Shury sűrűn pislogva közelebb lépett és megérintette a fekete fémtestet. Valóban a droidja állt ott.

– Hol van Drace? – kérdezte kiszáradt torokkal.

– Ételt készít.

Shury megrázta a fejét és dühösen nézett körül. Merdon legutóbb is Raul jelenlétében támadott és okozott sérülést, így a droid ottléte nem jelentett biztonságot, mégis valamivel jobban érezte magát a jelenlétében.

– Kísérj el a kabinomba!

– Igen, Úrnőm!

Raul kifejezéstelen tekintettől kísérve előszedte az utolsó váltás ruháját. A kényelmes és feszülős nadrág mellé egy bő ujjú fekete és lila cirádás blúz jutott, mely olyan rafináltan volt varrva, hogy a lány bal mellét félig szabadon hagyta, miközben a másikat, mely felszínén a fekete erek sorjáztak, teljesen eltakarta. Ez volt a nemrég beszerzett ruhatárának a legkihívóbb darabja. Sajnos azonban még nem jött el az ideje, hogy magára is öltse, mivel a testén éktelenkedő sebek és zúzódások figyelmet követeltek. Felrángatott egy sporttangát, karján a többi ruhával, kezében a csizmájával az étkezőbe masírozott, ahol Drace már megint a kicsiny konyhasarokban foglalatoskodott. A lány min-

dent az egyik ülésre dobott, majd maga is helyet foglalt, ismét felajánlva a testét a droidnak.

– Raul, lásd el a sebeimet, miközben Drace elmeséli, hogyan is szereztem őket!

A férfi hátrafordult, és sokadszorra nézte meg magának alaposan a lányt, majd az elkészült ételt fémtányérokra szedte. Raul újabb egészségügyi csomagot bontott és munkához látott, végigtapogatva minden látható sérülés környékét, ellenőrizve, hogy mennyire komolyak a duzzanatok és kizárva a csontrepedés vagy törés lehetőségét. A hideg fémujjak időnként mélyre hatoltak, és a lány fájdalmasan felszisszent. Minden ilyen esetben Raul megállt, de aztán a nyomás erejének csökkentése helyett még inkább megmasszírozta a seb környékét, és Shurynak úgy tűnt, mintha az emberi hallásküszöb határán szórakozottan hümmögne is. A szadizmusának ilyetén gyengéd kifejezésén túl a droid lelkiismeretes felcsernek bizonyult, és alapos munkát végezve fertőtlenítette és tapaszolta le a sérüléseket, egyiket a másik után. Drace a lány elé helyezte az egyik tányért, majd leült vele szemben, és nekilátott a kellemes illatú, gazdagon fűszerezett, szaftos műhús elfogyasztásához. Tele szájjal kezdett beszélni.

– Ahhoz képest, hogy kezdetben mennyire nem akartál kockázatot vállalni, végül felelőtlenül több alkalommal is kitörtél a védelmi gyűrűből, olyan helyzetekbe keverve magad, melyet vagy az én vagy a falleen lovagjaid beavatkozása tudott csak megoldani. Nélkülünk alighanem ott maradtál volna. Ráadásul az a benyomásom támadt, mintha ezt nem is bántad volna. Ahogy a harc sűrűjében forogtál, egyáltalán nem a túlélés tűnt a fő célnak, hanem a pusztítás. Teljes önfeledtségben. Vigyorogtál és röhögcséltél, mint aki élete legjobb bulijában pogózik éppen.

Shury semleges arcot vágott. Nem igazán akarta hallani mindezt, de tudta, hogy kénytelen lesz szembenézni a történtekkel. Elszámolnivalója volt az okozójukkal.

– Tízes skálán mennyire volt ciki a produkció?

Drace turkált egy kicsit a kajájában, majd Shuryra mutatott a villája hegyével.

– Attól függ, hogy milyen szempontból. Egy űrcsempész vagy kalóz szempontjából nem volt ciki egyáltalán. Úgy néztél ki, mint egy rendesen bepörgött mészáros, aki túl sok harci drogot szedett. Igazság szerint hátborzongató volt. Tele vagánysággal. Más szempontból viszont, mondjuk egy profi hírszerző ügynök vagy éppen egy kiemelt Omega Q-ügynök tetteként értékelve, nagyon kiábrándítólag hatott. Esztelen faszságnak – közölte a férfi, majd hátradőlt és széttárta a kezét, jobbjában az elmaradhatatlan villával.

– Nyugi! Én sem vagyok abban a helyzetben, hogy ítéletet mondjak mások felett, nekem is megvannak a hülyeségeim.

– Raul! Töröld a memóriádból az elmúlt 60 másodpercben elhangzottakat! – csattant fel Shury, végre találva egy csatornát, melyen át másra is terelhetett a feszültségből és felelősségből. A határozott parancs üzenetként is szolgált Drace felé, hogy bizonyos témakörökben még Raul előtt is tilos megnyilvánulnia.

– Igen, Shury! Megtörtént.

– Szóval Zeng és kompániájának a szempontjából tekintve a butuska és szexi kislány álcája megdőlt, és lett belőle egy vérszomjas pszichószuka impresszió – vonta le a következtetést. – Mennyire harcolt jól ez a szuka szakavatott szemmel nézve?

Drace felröhögött.

– Hasadt személyiségnek is beillik a dolog, ha menteni akarnád az eredeti álcát. A harci technika miatt nem kell szégyenkezned, mindent bevetettél, legalábbis én azt gondolom. Az egyetlen kérdőjel az lehet, hogy mennyire tudnak Zengék felismerni kizárólag a Birodalom berkeiben oktatott harci technikákat. Lehet, hogy nem kell emiatt aggódni, eléggé ösztönszerűen csináltad. Az én szemem ugyan felismert pár trükköt, előttem lebuktál volna, de nem valószínű, hogy ők kiszúrták.

– Ha mindent bevetettem, akkor aligha lehet a hasadt személyiség sztorival eladni, hogy vajon miként lehetek olyan jó, mint amilyen vagyok. Ez évtizedes gyakorlást és áldozatot követel. Valaki, aki élete felében egy hülye picsa, az ezt nem tudja, és ez egyszerűen tény.

Drace megvonta a vállát.

– Butuska kislányoknak is lehetett kemény élete. Drace kapitány simán belefuthat furcsa szerzetekbe és társulhat szokatlan alakokkal.

– Akkor is az a lényeg, hogy az álcánk még a helyén van-e, és csak átértékelik a bennem rejlő rizikófaktort.

– Nem tökéletes, de még tartja magát – hagyta jóvá a férfi. Shury elgondolkozva bökte ki.

– Ha netán a kurvakirálynő azóta mesélt Zengnek arról, hogy miként vettem rá arra, hogy átadjon nekem minden ebül szerzett feljegyzést, akkor viszont már rogyadozik.

Drace-en volt a sor, hogy kérdőn felvonja a szemöldökét. A lány úgy döntött, hogy ezen a ponton felesleges visszatartani a részleteket.

– Kicsit megijesztettem Yreet, miután ellopta Zengtől az Azúr táncosra vonatkozó szakértői véleményt, melyben szerepelt az is, hogy a cucc amúgy genetikai degenerációt okozhat. Igaz, ha ezt bevallaná, akkor azt is el kellene mondania, hogy ő is rosszalkodott. Szegény lassan mindenkitől retteg. Tőlem. Zengtől. És persze Daws-tól is. A jóravaló korvettkapitány szétvagdosta a legszebb kurvájának az arcát és kényszerítette Yreet, hogy saját kezűleg nyírja ki a csajt. Nem csak Karsasszal meg Pierce-szel beszélgettem mostanság meghitt kettesben.

– Izgalmas információk.

– Eljött az ideje, hogy megtudd. Mint ahogy én is szeretném tudni, hogy te miként értékeled a történteket. Hogyan lehetett az, hogy az átváltozás gyakorlatilag egyidőben történt minden szerhasználónál? Vagy talán nem így volt?

– Úgy tűnik, hogy valóban így esett, de ehhez a részhez nem értek. Olyasvalakit kellene megkérdezni, akinek van lövése az ilyesmiről. Valakit, aki biológiai fegyverekkel foglalkozik.

– Vagy Zenget, akit nagyon is érdekelt az Azúr táncos. Kérjük ki a szakmai véleményét a dologról, ez lehetne az apropója a látogatásunknak. Aztán nekünk igen sürgősen tovább kellene mennünk a dolgunkra.

Drace egyetértően bólogatott.

– Rajta kell maradnunk a nyomon.

– És mit fogunk kérni Zengtől a segítségünkért cserébe? Én személy szerint, a fedélzeten fellelhető legjobb kardot meg az összes női ruhát a méretemben, de gondolom ennél több kellene, mert ennél többet kockáztattunk. És az álca mindenek felett, egy csempész soha nem lehet altruista.

– A közös múltunkból fakadó tartozások és megadandó szívességek terén én állok pozitívban, a maival meg különösen. Nem tudom, mennyire jók a fickók, akiket üldözünk, de könnyen lehet, hogy elkelne egy kis támogatás velük szemben.

– Konkrétabban?

– Lehet, hogy…

Drace mondatát a hajó vészjelzése szakította félbe. Mindketten felpattantak. Shury felnyalábolta a ruháit, és futva a pilótafülke felé rohantak, leghátul az őket totyogva követő Raullal.

Igazságcsírikus meseírás

A pilótafülkébe érve torokszorító látvány tárult a szemük elé. A Spark külső ablakait egy nagy hajó fémtestének a képe töltötte meg, mely a közvetlen közelükben, köztük és a Bloody Diamond között lebegett. Hosszában legalább négyszerese volt a Sparknak, és az orrán egy ívelt kalapácsforma alakzatot hordozott félkör alakú ablakokkal és félelmetesnek tűnő ágyúk egész garmadájával. Kecses alakú kisebb fajta hadihajónak tetszett, melyet óarany dizájnfestés varázsolt még elegánsabbá és egyúttal félelmetesebbé is.

– Ez egy Sphyrna osztályú korvett – közölte Drace. – Általában negyven fő körüli legénységgel üzemel, de szükség esetén akár kétszáz személyt is el lehet szállásolni a fedélzetén. Páncélozott szállítóként használják leginkább, de a kalózok meg terroristák sem vetik meg, már amelyik megengedhet magának egy ilyen szépséget, és persze van is elég embere az üzemeltetéséhez.

– A szajhalopedia szerint Zeng korábbi alkalmakkor éppen egy Sphyrna osztályú korvettel érkezett a Forge-ra. Még az is előfordulhat, hogy ez nem egy őrületes véletlen.

A frissen érkezett hajó óvatosan a két szállító közé manőverezte magát, majd mozdulatlanná merevedett. A Bloody Diamond lassan feléje indult, és ezzel egyidőben felcsipogott a bejövő hívást jelző konzol.

– Itt a Spark.

– Gondolom, észrevettétek, hogy megjött a hajóm. Az időpont él, de a helyszín változik. A Mantell's Hammerön találkozunk nagyjából húsz perc múlva – szólalt meg Zeng hangja.

– Oké, majdnem készen vagyunk, még egy pár zúzódást kell gondos kezeknek gyógyító krémekkel és enyhülést hozó porokkal behintenie – mormolta Shury válaszként. Utálta, ha változtak a dolgok, és nem volt felettük kontrollja.

– Rendben, de ne időzzetek azért túl sokat! A Mantell's Hammer belső kialakítása nem csupán a szigorú praktikumot veszi figyelembe, hanem bőségesen áldoz a luxus oltárán is. Ott lehet csak igazán felfrissülni. A hajómnál jobb helyet jó pár rendszer távolságon belül nem fogtok találni – nevetett fel Zeng. Shury válasz nélkül bontotta a vonalat, és fintorgott egyet. Az évődések idejét ő szokta meghatározni, ezt Zengnek meg kellett tanulnia. A Diamond hamarosan az egyik külső dokkolópont felé lebegett, és rövidesen összekapcsolódott a jóval nagyobb hajóval.

– Mantell's Hammer? – kérdezte Drace-től.

– Ord Mantellnek hívják a falleenok egyik bolygóját, és mivel a népük meglehetősen lokálpatrióta, nem ritka, hogy a kultúrájukhoz és fajukhoz kapcsolódó dolgokról nevezik el a hajóikat.

– Akkor csodálkozom, hogy nem duplarúd vagy ikerdorong a hajó neve – válaszolta Shury elgondolkozva, majd intett az időközben megérkező Raulnak, hogy folytassa a sebei kezelését. Míg Drace alapállapotba állította a Spark rendszereit, Raul feltette az utolsó tapaszokat és Shury utasítására még egy serkentő injekciót is adott a lánynak, aki megrázta magát, majd kényesen kinyújtózott, felkínálva testének látványát a többieknek, aztán gyorsan öltözni kezdett. Mivel a követ-

kező úticéljuk egy gyors hajóval is legalább öt napnyi repülésre volt, tudta, hogy hamarosan lesz bőven lehetősége aludni, így büntetlenül terhelhette magát a stimulánsokkal. Feltéve, hogy Merdon szelleme békén hagyja. Gyűlölné, ha be kellene kéredzkednie Drace mellé az ágyba. És ez még akkor is igaz volt, ha Drace Shury megmentésével megérdemelt volna egy-két izzadós menetet. Öreg volt és csúnya, de Shury szexelt már sokkal rosszabbakkal is.

– Azok után, hogy megmentettük őket, vajon hajlandó lesz Zeng elfáradni velünk valamely hajójával egyetemben a Shaggi meteorgyűrűhöz? És ha igen, akkor mégis milyen mesével állunk elő, hogy miért üldözünk mi olyasvalakit, aki a Forge-on járt egy hete, és amúgy csak néhány helyi vagánnyal volt kisebb üzlete? Satron Yreenek sem ismeretlen, tőle tudom, hogy a Sandstorm nevű hajón érkezett és Karsasszal kurváztak egy jót náluk. Ha Zeng le akarja ellenőrizni, akkor a nő meg fogja erősíteni a sztorit. A kérdés még mindig a mi motivációnk.

– Mit szólnál a jó öreg bosszúhoz? Lehetséges, hogy Shury azért csatlakozott hozzám mint elsőtiszt, hogy megtalálhasson egy fickót, aki valamit elvett tőle. Zengnek bejönnek a romantikus butaságok.

– Mondjuk kinyírta a csajomat?

– Te választasz, minél több a valóságtartalma, annál jobb. Ha arra gondolsz, hogy nemrég elveszítettél valakit, aki fontos volt, és úgy képzeled, hogy azt a ravaszt Satron húzta meg, akkor az érzéseid jobban eladhatók. A történet játszódhatott az Ixu Sanon is. Ha bárki utánanéz, akkor kiderülhet, hogy tényleg ott jártunk. Ráadásul Drace kapitány volt annyira gavallér, hogy a bosszú után lihegő kislányt kimentse a birodalmiak blokádjának mocsarából és segítsen neki követni a nyomokat. Ezért cserébe csak testi örömöket és mondjuk egy év szolgálatot vár el.

Shury sandán nézett vissza Drace-re. Ez ajánlat volt? Kitalálta volna, hogy mi járt korábban a fejében?

– Mi volt a nyom, ami miatt a Forge-ra kellett jönnünk?

– Mondjuk, elkaptuk az egyik emberét.

– Ez így is volt. Nem Satron lőtt, hanem az embere, akit megöltünk, miután gyengéden kikérdeztünk. De miért lőtték le a csajomat? Mi volt Satron és a megbízott árulójának az indítéka?

– Karsas mesélt róla, hogy Satron gyűlöli az ember nőket és imád nekik fájdalmat okozni. Egy ilyen fickóból kinézhető, hogy valamikor összefutottatok, ő tett egy megjegyzést, Sabel válasza pedig nem tetszett neki, ezért meg akart leckéztetni benneteket. Úgy rendesen.

Shury vette át a szót.

– Sietős dolga volt, el akart minket raboltatni, de keményebb lett az ellenállás, mint amit feltételezett a két turista csirkéről. Foglyul ejtés helyett mind a csajom mind Satron begyűjtője kinyiffant, én pedig Drace kapitány oldalán most bosszúért lihegek. Oké. Menjünk ezzel.

– Van még itt valami. Hol találkoztatok?

– Satronék korábban jártak a Derra Kilencen, mintegy tíz napja, legalábbis az Yreetől kapott adatok szerint. Az lesz a hely, ahol felhívtuk magunkra a figyelmét, de mielőtt ott helyben lecsaphatott volna ránk, egy kereskedelmi járattal távoztunk. Egy kereskedőhajón béreltünk kabint és a – Shury ujjai a Spark vezérlőpultján táncoltak, ahogy lekért néhány elnagyolt navigációs térképrészletet – három napos úton betegre keféltük egymást. Afféle fizető, de nem is létező potyautasként repültünk az adókat meg regisztrációt megkerülve, így nincs feljegyzés rólunk a vám- vagy migrációs hivatalokban. Mi volt a hajó?

– A Milli Ruby, Grokan hajója. Egy lassú és jelentéktelen szállító, évek óta nem találkoztam vele, talán már nem is él. Mindenesetre róla biztosan semmit sem tud Zeng.

A lány bólintott, immáron kihívóan szexis öltözetben vizsgálgatta magát Raul tükörként is elfogadhatóan funkcionáló vizuálszenzoraiban. A nadrág zsebéből kis sminkkészletet vett elő és akkurátusan festeni kezdte a szemhéjait.

– Raul, amíg odaát vagyunk, figyelj minden szokatlan dologra, és negyedóránként ellenőrizd Pierce hulláját, persze csak kamerán, vagy a zsilipablakon át!

Vendégszerető kalapács

Húsz perccel később a Spark szabályosan dokkolt a korvett egyik alulsó csatlakozási pontjához, és az alaposan lefürdött és kellemesen kikent Shury, meg a harci izzadságát még mindig magán viselő Drace közösen várták, hogy megnyíljon a Hammer zsilipje. A kis ablakon túl feltűnt egy csoportnyi falleen, élükön Zeng egyik tisztjével, egy Tygos nevű fickóval.

– Végre valami rendeset fogok enni és inni! – festett le egy egyszerűsített jövőképet Drace és megsimogatta a hasát. Shury összeráncolt tekintettel nézett rá. Drace az imént tolt be az arcába egy egész tányér műhúst. Hogy tud egyáltalán kajára gondolni? Ráadásul a lánynak jóval gyakorlatiasabb gondolatok jártak a fejében.

– Remélem, hogy tényleg zabálás lesz, nem pedig egy nemtelen árulás. Nem bízok a falleenokban.

Drace nem válaszolt, de elégedett mosolya jelezte, hogy nem osztozik a lány aggodalmain. Sőt inkább egy merőben más témakörhöz tartozó jó tanáccsal rukkolt elő:

– Fogadj meg egy intelmet! Kínálgatni fognak egy mélybarna, kellemes illatú szósszal. Nagyon odavannak ezért a cuccért, de nem sikerült beleverni a fejükbe, hogy az emberi szervezet nem viseli valami jól. Nem azt mondom, hogy nem finom, de megspórolnék neked néhány napnyi gyógyszeres kezelést.

– Értettem, köszi.

A Mantell's Hammer belső zsilipkapuja félrecsúszott, és szembe találták magukat a láthatóan még mindig nagyon feldobott falleen kalózokkal. Mind a négy alak ismerős volt, valamennyien ott voltak a Forge-ról történő kitörésnél. Mindegyiküknél volt valamilyen fegyver, lézerpisztolyok, kések vagy éppen övbe tűzött kisebb csatabárdok, de nem adták jelét, hogy használni is akarnák. Tygos, aki egy alacsonyabb, de mokány fickó volt, vigyorogva lépett előre.

– Üdvözlünk benneteket Zeng zászlóshajóján! Az ünnepség már elkezdődött.

– Mégis mit ünnepeltek?

Tygos úgy válaszolt, mintha a világ lehető legtermészetesebb dolgáról lenne szó.

– Kijutottunk a Forge-ról, méghozzá egy kurva jó csatában, és élünk! Az életet meg kell ünnepelni – mondta kedélyes mosollyal. Shury végignézett a falleenokon, és azonnal feltűntek neki a friss, de mostanra lekezelt sebeik. Nem csak az ő teste volt tele baktatapaszokkal.

– Voltak veszteségek?

– Hat főt vesztettünk. Őket is elbúcsúztatjuk. Harcosokhoz méltó csata volt! Sajnos kettőt nem tudtuk elhozni, de négyen velünk lesznek az ünnepségen.

– Gondolom, a Vörös Pillangó hölgyei segítenek, hogy a parti igazán emlékezetes legyen.

Tygos, ha lehet még szélesebben elvigyorodott.

– A hölgyek több mint hálásak, és van rá okuk!

– Rendben, vezessetek hát, hős harcosok!

Az újonnan érkezőkkel hat fősre hízott csoport elindult és gyorsan haladva átszelte a korvett közepétől az orráig tartó távolságot. Azonnal feltűnt, hogy Zeng nem túlzott, amikor luxusról hadovált, mivel a Hammer belső tere valóban minden volt, csak puritán nem. Ez pedig nagyon szokatlan volt a birodalmi hadihajókhoz szokott szemnek. A falakat színes festések díszítették, hullámzó kék és sárga színek váltakoztak alaktalan, de a szemnek nagyon is kellemes formákba rendeződve. Minden csillogott a tisztaságtól és mégis otthonos hangulatot árasztott. Kísérőik láthatóan fel voltak villanyozva, energikus léptekkel haladtak és csak úgy sütött belőlük az önbizalom és az elevenség. A lány kelletlenül vette észre, hogy a hangulatuk rá is átragad, és kényszerítenie kellett magát, hogy kivonja magát a hatás alól. Legutóbb majdnem belehalt és csúnyán le is égette magát Drace előtt, amikor az átokverte falleen feromonok megőrjítették, azelőtt pedig egy szégyentelenül kívánós szukát varázsolt belőle Zeng, még ha azt élvezte is. Szentül megfogadta, hogy ez többé nem fordulhat elő. Hamarosan egy nagyobbacska központi liftbe léptek, mely csupán néhány másodpercig emelkedett, és amikor kitárult az ajtaja, egy nagyobb helyiség-

ben találták magukat. Alighanem a hajó hídja felett egy szinttel helyet foglaló fogadóteremben, melynek egyik ívelt fala padlótól a plafonig egy űrre nyíló ablak volt.

A terembe lépés pillanatában Shury és Drace egyaránt visszahőkölt egy pillanatra, mivel az ünnepség méretei és hangereje messze meghaladták azt, amire számítottak, de mindketten gyorsan és szinte észrevétlenül idomultak a helyzethez. Az őket kísérő falleenok Tygos kivételével azonnal faképnél hagyták őket és a jelenlévő tömegbe olvadtak, míg a tiszt gyengéden és véletlenül sem fenyegetően megfogta Shury karját, gyengéd erőszakkal kisegítette a lányt a liftből, sőt adott is neki egy-két lépésnyi energiát.

– Köszi, most már elkalauzolom magam.

A terem jókora volt, de egy valamirevaló hadihajó hasonló helyiségivel ellentétben nem műszerekkel és munkaállomásokkal, esetleg testedzésre szolgáló gépekkel és küzdőkörrel, hanem ízléses formában elrendezett asztalokkal volt tele. Ettől függetlenül kantinra sem hasonlított, sokkál inkább egy csicsás bál- és trófeaterem benyomását keltette. A legtöbb asztal körül párnázott székek álltak, de a szabad területeken hatalmas fekvőpárnák is bőségesen hevertek a padlón. Szürkén unalmas felület nem volt sem a falakon sem a plafonon, mindent vadságot és egyszersmind szilaj életörömöt árasztó, formátlan, mégis bonyolult szimbolikát is magába foglaló falfestések borítottak. Shury semmit sem tudott a falleenok kultúrájáról, de magában el kellett ismernie, hogy egyáltalán nem találta antipatikusnak ezt a világszemléletet.

Négy olyan asztal is akadt, melyek körül nem voltak székek. Mindegyiken egy-egy test hevert, az egyik fej nélkül, a nyakcsonkot színes kendővel takarták le. A halottak mindegyike mellett volt fegyver, kezüket a markolatra fonták, míg annak, amelyiknek mindkét karját lecsonkolták, a mellkasára volt helyezve egy lézerpisztoly. A testek körül az asztalok roskadásig voltak rakva ételekkel és italokkal, igaz, ez az összes többi asztal esetén is így alakult. A Vörös Pillangó személyzete is teljese létszámban jelen volt. Szétszóródva a teremben a lányok falleen harcosokkal körülvéve csevegtek vagy vihogtak. Láthatóan

megtisztálkodtak a Forge vértől és belektől síkos folyosóiról történő kitörés után, de a legtöbb ruhán még ott éktelenkedett néhány gyanús kinézetű folt. Néhányuk túlzottan is színes, derékban szűkített kaftánszerű ruhadarabokat viselt. Ők lehettek a menekülés során teljesen tönkrement ruházatú hölgyek, akik a falleenok finoman szólva is barokkos ruhatárából voltak kénytelenek felöltözni. Shury gyanította, hogy az általános jókedv csak elkendőzte a nemrégiben átélt, halálfélelemmel bőségesen átitatott sokkot, és vagy önként, vagy finom ráhatásra elkövetett bódítószer fogyasztásnak volt a közvetlen eredménye.

A levegőben izgalmas és dinamikus zene szólamai zengtek, melyben pörgő dobszólamok határozták meg a ritmust és ismeretlen fúvós hangszerek adták a dallamot. A terem oldalában, kiváló kilátással az űrre, egy magas lépcsőn keresztül megmászható emelvény állt, melynek a csúcsán, mintha csak egy trónszék lenne, egy extravagáns fotel terpeszkedett. Szinte elveszve az ülőalkalmatosság párnái között maga Zeng foglalt helyet félig ülő és félig fekvő testhelyzetben, a kezében egy talpas kupát tartva, mely ilyen távolságból is fából faragottnak és gazdagon díszítettnek tűnt. A jelenlévők teljes létszámát Shury száz, legfeljebb százhúsz főre saccolta. A Vörös Pillangó lányait és magukat leszámítva mindenki más a falleen fajhoz tartozott, többnyire férfiak voltak, de nők is akadtak közöttük. Shury felfedezte Yreet is, aki mintegy fél tucat falleen harcos gyűrűjében ülve nevetgélt, és elegánsan előre nyújtogatva a poharát újra és újra koccintott a láthatóan egyre jobban begerjedő férfiakkal. Shury kajánul elmosolyodott. Kíváncsi volt rá, hogy hány duplacsövű, zöld biofegyver fogja hamarosan Yree tapasztalt lyukait simára dugattyúzni. Yree, valamint néhány tapasztaltabb lánya profin játszották el, hogy csak egy gyönyörrel kecsegtető ünnepi estély zajlott, és nem épp az imént veszítették el eddigi életük minden vagyonát, biztonságát és kényelmét. Viselkedésükben az évek rutinja hibátlanul felszínre hozta a szolgáltatói üzemmódot, és a bájosan pragmatikus jelenségnek maga Yree volt a mintaképe. A helyi kurvák királynője máris azon dolgozott, hogyan vészelje át ezt a törést és maradjon játékban. Shurynak el kellett ismernie, hogy ez nem mindennapi elszántságot feltételezett, különösen olyasvalakitől, aki-

nek eddigi életműve a Forge mocskában szökkent szárba. Valami nagy tragédiát sejtett a nő előéletében, melynek a részletei azonban a legkevésbé sem érdekelték.

Zeng, aki eddig joviális derűvel szemlélte a teremben történteket, most felemelkedett a trónusáról és kezében tartott kupájával látványos invitáló gesztust tett Shuryék felé. A lány gondolkodás nélkül átmasírozott a tömegen, elég gyorsan ahhoz, hogy Drace-nek futólépésben kelljen követnie. Amint az emelvény közelébe értek, a falleen vezér teátrálisan kitárta a karjait egy széles mosoly kíséretében. Izmos, a palástszerű köpenye által fedetlenül hagyott mellkasán megcsillant a terem lámpáinak a fénye, és Shuryban feléledt a vágy, hogy beleharapjon a férfi zöld mellbimbóiba.

– Barátaim! Köszönöm, hogy elfogadtátok a meghívást! A Mantell vízben és égben lakó istenei egyaránt üdvözölnek benneteket, itteni helytartójukként örvendek az érkezetteknek!

Shury életében nem először tette tanúbizonyságát annak, hogy nem volt különösebb tekintettel a folklór megnyilvánulásaival szemben, és hogy ismeretlen bolygók ismeretlen isteneinek üdvözletei sem térithették el szándékától. Nyílegyenesen felmasírozott az emelvényre, majd heves csók helyett kezével egy irdatlan pofont ragasztott Zeng arcára. A csattanásra jó néhányan odakapták a fejüket, innenonnan felhördülés hallatszott, sőt néhány, Zeng emelvényének közelében álló falleen a fegyveréhez is odakapott. Zeng azonnal a magasba emelte a tenyerét, csillapítandó az indulatokat, majd, amikor Shury meglincselésének az esélye minimálisra halványult, megdörzsölte az arcát és belenézett Shury nyíltan dühös szemeibe.

– És mégis, gyönyörű hölgyem, minek köszönhetem eme haragot – kérdezte és közben a szája vigyorba fordult. Ez rendkívül bosszantó volt. Shury kezdte unni, hogy a falleenok vagy jókedvűek vagy teljesen egykedvűek voltak, de még egyiküket sem látta kiborulni, megijedni vagy akár feldühödni. Kivéve az Ixu San sikátorában történő leszámolás résztvevőit, de azokat aligha lehetett Zenghez és kompániájához mérni. Zeng vigyora tovább tüzelte a lány dühét, a férfi orra alá dugta a mutatóujját, majd megemelt hangon válaszolt.

– Az még csak rendben van, hogy az átokverte feromonjaiddal ártatlan és jóravaló lányokat csábítasz el! De az, hogy ugyanezen illatcsapdával védtelen és ellenállásra képtelen lányokat őrjöngő öngyilkosságra veszel rá, az kurvára nem oké! Ezért elégtételt követelek!

– Shury, igazán örülök, hogy ilyen hatással vagyok rád. Különleges lány vagy, hisz legjobb tudomásom szerint az emberek nem érzékenyek a falleenok illataira, legalábbis nem ilyen mértékben – vigyorgott tovább Zeng, ahogy közvetlen közelről farkasszemet nézett Shuryval. – Ezt a dolgot egyszerűen feromonnak hívni igencsak degradáló. Mi grisnek nevezzük, és a hatás nagyobbik része a személyiség erejéből származik, csak kisebbik ered holmi kémiai molekulákból – közölte, majd elegánsan visszaült a trónjára, és hívogatóan megveregette a combját.

– Kérlek, ülj ide, és beszéljük meg, hogyan tehetném mindezt a borzalmat jóvá – invitálta a lányt. Arckifejezése nem tett kétséget afelől, hogy kiválóan szórakozik. Shury dacos arckifejezéssel telepedett Zeng ölébe. Az gyengéden a lány combjára helyezte egyik tenyerét, majd az odaérkező Drace felé biccentett.

– Enoban, barátom! Köszönöm a segítségedet! Engedjétek meg, hogy a szokásaink szerint elbúcsúztassuk a halottainkat, és utána megbeszéljük, hogy mivel viszonozhatom azt, amit értünk tettetek.

Drace egyetértően bólintott és máris a fiatal falleen lány felé fordult, aki akkor lépett oda hozzájuk. Egyértelműen nem kéjhölgy volt, szabadon hagyott karjain kidolgozott izmok feszültek és ruházata is inkább a harcosokéra emlékeztetett a kényelmes nadrággal és a mozgást nem gátló mellénnyel. Kérdően nézett Drace-re, aki azonnal megértette a ki nem mondott kérdést.

– Mak-Cha nekem, ezer éve nem kóstoltam!

– És valami erőset, de édeset ide. A víz is vízzel keveredik a leginkább – vetette oda Shury bölcselkedve, de figyelmét immáron Zengre fókuszálta, higanyszínű körmeinek hegyével annak szőrtelen mellkasát kezdte finoman cirógatni. Drace is megmászott néhány lépcsőt és egy párnára ült, addig igazgatva az ülepét, amíg a párna fel nem vet-

te a legkényelmesebb formát. Zeng hamarosan teljes figyelmét az ölében csücsülő lányra fordította.

– Szóval, mi lenne a megfelelő ellentételezés a történtekért?

Shury ágyéka bizseregni kezdett, a jól ismert és jóleső érzés elédezett. Csiklandozó inger futott végig a gerincén, mintha ízletes pezsgő buborékjai szánkóztak volna végig az érzőidegein, egészen a feje búbjáig. Csakhogy, míg legutóbb mindez váratlanul érte, most felkészülten fogadta Zeng grisének alattomosan érzékkorbácsoló támadását. Márpedig bármennyire intenzívnek is bizonyult, a meglepetés erejét elvesztette, és a lány képes volt uralni a gerjedelmet. Sőt el is tudta titkolni. Elérte, hogy ezúttal ne egy tüzelő szuka ujjai vándoroljanak egyre lejjebb a férfi hasán, hanem számító csábítóként vegyen részt a második felvonásban.

Hamarosan megérkeztek az italok. Megszakítva a pettinget, megkóstolta a piros színű, pépesített jégkásával kevert, erősen gyümölcsös ízű levet. Drace elégedetten csettintett, bármi is volt az a Mak-Cha, neki nagyon ízlett, de a lány sem panaszkodhatott. Kifejezetten jólesett a jeges ital, mivel a teremben nagyon meleg volt, igazi trópusi klíma uralkodott. A falleenok hidegvérűek voltak, így ez nem okozott meglepetést, bár a groteszk gondolat, miszerint ilyen melegben a halott hősök igen hamar bomlani kezdenek, ott motoszkált a lány fejében. A termet ugyanakkor nem rothadó hullabűz, hanem fűszeres ételek, forró italok és nevetgélő falleenok természetes illata töltötte be, mely egyáltalán nem volt kellemetlen. Végül szóra nyitotta a száját, hogy megválaszolja a percekkel korábban elhangzott kérdést.

– Minekután azzal az útközben felkapott ronda, kiegyensúlyozatlan és minden tekintetben nőietlen kaszabolóval voltam kénytelen megalázni magam a védelmetekben, az a legkevesebb, hogy megkapom ajándékba a hajódon található legszebb és táncos stílusomhoz leginkább illő kardot, hogy legközelebb, ha már berzerkeként kell falleen férfiakat óvnom, legalább a méltóságom egy darabkája megmaradhasson. Másodsorban, két teljes garnitúra ruhám ment tökre miattad, ezért elvárom, hogy a gardróbomat feltölthessem nálatok, feltételezem, hogy van miből. Harmadrészt, mivel a Vörös Pillangót ostromló

szörnyetegeknek legalább a negyedét mi intéztük el annak érdekében, hogy kitörhessetek, ezért mindenképpen igent kell mondanod Drace kapitány egy kérésére. És végül, tudni szeretném a véleményedet arról, hogy mik voltak ezek, és miként fertőződhetett meg a legénységünk harmadik tagja, akit kénytelen voltam saját kezűleg megszabadítani a kínjaitól. És miért éppen most történt? Drog volt a dolog mögött?

A komoly tekintet rajongássá lágyult, a lány megcirógatta Zeng arcélét, nagyot kortyolt az italából, majd egészen közel hajolva a férfihoz kíváncsian várta a válaszát. Zeng szótlanul hallgatta végig, komolyan, de játékos mosollyal a szája sarkában, majd vett egy mély levegőt.

– Legyen minden így, egyetlen feltétellel. Először elbúcsúztatjuk azokat, akik velünk harcoltak, majd egy nagyot ünnepelünk. És ha annak vége, akkor minden kívánságodat teljesítem – mondta, és az ujjai végigtáncoltak a lány gerincén, halk nyögésre késztetve Shuryt. Zeng és Drace tekintette összevillant egy pillanatra, az előbbi szavak nélkül kérdezett: honnan szedted össze ezt a csajt? Drace sokat tudóan csak megrántotta a vállát, majd visszatért az italához.

Kegyeleti kettyintés

Shury a felsőtestét Zeng izmos mellkasához szorította, jelezve, hogy elfogadja a feltételt. A kalózvezér gyengéden maga felé fordította a lány arcát és mélyen a szemébe nézett. Shury mindig is úgy képzelte, hogy egy hüllőktől származó faj egyedinek a szeme is hüllőszerű, de a falleenok erre rácáfoltak. Tekintetük teljesen emberi volt, beleértve Zengét is, akinek valószínűtlenül zöld volt az írisze. A lány kifejezetten örült neki, hogy nem kék, mert a történtek után attól biztosan betojt volna.

– Szeretnélek jobban megismerni – mondta neki a férfi. A mondat, amire a legtöbb lány vágyott, egyszerű volt és komolyan hangzott, mintha Zenget valóban érdekelte volna, hogy ki is ő. Elismeréssel adózott az előadásért, de nem hagyta magát átverni. A Zenghez hasonló

sikeres vezetők, legyenek azok akár férfiak akár nők, soha nem saját lényéért érdeklődtek valaki iránt. Mindig mindennek célja volt, különösen a személyre szabott figyelemnek. A Zenggel éppen zajló kapcsolata munka volt és amúgy is csak a szexen alapult. Shury részéről mindenképpen, aki arról is meg volt győződve, hogy Zeng sosem juthatott volna jelenlegi pozíciójába, ha nem ugyanígy gondolkodott volna. Esze ágában sem lett volna többet megmutatni való énjéből, mint amit a másik már eddig is sejthetett. Sabel sem tudott meg róla sokat, de a köztük lévő nem kifejezetten konvencionális praktikákon alapuló szex kellőképpen megcsiklandozta Shury érzékeit ahhoz, hogy a lényének legalább egy részét őszintén feltárja. Zeng ettől még nagyon messze volt, és a lány biztos volt benne, hogy sokkal messzebb már nem is fog jutni az úton.

– Nem félsz attól, hogy az hiba lenne? Ha eltűnik a misztikum, ami marad, csak a meztelen hús.

Zeng egy félmosollyal megrázta a fejét.

– Tudnom kellene, hogy ki az a lány, akit bemutathatok a legénységnek? Honnan jött, és hol tanulta meg ilyen jól forgatni azt az otromba szerszámot?

– Nem szép dolog otrombának nevezni a farkaidat. Kicsit valóban formátlanok, de amúgy a maguk nemében szépek.

– Shury, ezzel kérlek várj a búcsúztatás végéig.

– Rendben. Távoli világról származó hercegnő vagyok. Az apám fegyvermestere tanított harcolni, de mivel nagyon meguntam az unalmas bálokat és a politikai bohóckodást, a szeretőmmel együtt elszöktünk. Mielőtt féltékenykedni kezdenél, már ha ismered az érzést meg a fogalmat, akkor jelzem, hogy ő már sajnos halott.

– És még mindig használod a nemesi neved?

– Nem én! A saját kezembe vettem a sorsom, és a magam jogán élek és halok, az apám neve nem határoz meg és így nem is korlátoz többé.

– Innentől tehát csak Shury vagy, az elszökött hercegnő? – kérdezte Zeng komoly tekintettel. Hangjában nyoma sem volt gúnyolódásnak, teljesen őszintének tűnt a kíváncsisága. Shury nem hitt a férfi gesztusainak, de tovább játszotta a játékot.

– Ez így elég szabatos kijelentés. Enoban segítséget nyújtott, amikor nagyon el voltam keseredve, és megegyeztünk. Én segítek neki, ő segít nekem. A bosszúm beteljesítésében. Mondjuk, hogy pillanatnyilag ezek a rövidtávú terveim, a középtávúak pedig csak azután fognak megszületni, ha ezzel végeztem.

Zeng bólintott megértése jeléül, majd hozatott még egy kört az italokból mindkét vendégének. Végül kitessékelte a lányt az öléből és felállt.

– Gyere velem! Te is, Enoban!

Zeng vezetésével mindhárman lesétáltak az emelvényről a terem közepéig. A férfi magasba emelte a kezét, és ezzel egyidőben Shuryt furcsa, korábban nem ismert érzések rohanták meg. Olyan volt, mintha hirtelen elfogyott volna a levegője. Nagy ijedtség vagy kezdődő pánikrohamok jellemzője volt ez a fajta fiziológiai jelenség. Szerencsére mostanra megtanulta kontrollálni Zeng túlságosan is szerteágazó hatású feromonjainak a trükkjeit és pillanatok alatt úrrá lett önmagán, de attól még meglepetten nézett fel a mellette álló kalózvezérre. A körülöttük álló falleenok mindegyike ugyancsak a hatás alá került, felkapták a fejüket, elvették poharaikat a szájuktól. Mint egy tóba dobott kő utáni hullám, úgy terjedt szét a csend, a Vörös Pillangó lányai voltak az utolsók, akik eléggé kínos módon mindenkinél tovább csevegtek vagy röhögcséltek, mire észlelték a terem egészében beálló mozdulatlanságot és hallgatást, és végül maguk is csatlakoztak a falleen legénységhez. A zene is elhalkult. Shury nyugodt tekintettel vizslatta a tömeget és meglepő felfedezést tett. Volt néhány falleen, öt férfi és két nő, akik bár időben kapcsoltak, mégis másképp reagáltak a történtekre, mint a többiek, mintha rájuk nem hatott volna Zeng. És ezen hét fő mindegyike a hutt űrben jól ismert rabszolganyakörvekhez hasonlatos alkalmatosságot viselt magán. Érdekes tény volt annak fényében, hogy korábban Zeng milyen indulatosan és ellenezve nyilatkozott a rabszolgasággal kapcsolatban, de úgy tűnt, hogy az csak üres lózung volt. Miféle kalóz lenne az, aki kényeskedik a rabszolgasággal kapcsolatban, miközben ártatlanokat rabol, fosztogat és gyilkol? Shury elhatározta, hogy alka-

lomadtán rákérdez a férfinál. A következő pillanatban Zeng hangja betöltötte a termet. A fickónak volt érzéke a hatásvadászathoz és a karizmájával sem volt probléma.

– Barátaim, harcostársaim! Ismét egy veszélyes kaland van mögöttünk, egy sikeres harc! És ahogy az a harcosok útján olyan sokszor megesik, nem mindenki jutott el idáig. Néhány társunk az életét adta azért, hogy itt lehessünk és ünnepelhessünk. Ez az a pillanat, amikor meg kell köszönnünk az áldozatukat, és fel kell idéznünk magunkban az emlékeket, amikor még velünk voltak és éltek, velünk ittak, harcoltak és ünnepeltek!

A falleenok ünnepélyes arccal hallgatták a vezérük szavait, csakúgy, mint Drace és Shury, igaz az utóbbi azért látatlanul elnyomott egy ásítást. A katonák dolga mindig is az volt, hogy elhulljanak a csatamezőn, és tisztjeik, vezéreik, vezetőik és parancsnokaik mindig ugyanazokat az unalomig ismert frázisokat puffogtatták. Hősiességről, emlékezésről, halhatatlan hősökről, tisztességről meg áldozatról, a hősöknek kijáró tiszteletről hadováltak, holott a halott katonák többsége nem volt más, mint olyan ágyútöltelék, aki azért lett katona, hogy ölhessen, csak éppen alulmaradt egy hasonszőrű, primitív gyilkossal szemben. Shury nem nézte le a harcosokat, magát is közéjük sorolta, de már nem voltak illúziói sem. Szórakoztatónak találta, hogy a legtöbbjük mégis hitt a Zeng által előadott maszlagokhoz hasonlatos sablonos ostobaságokban. Persze érteni vélte ennek is az okát: ha az a munkád, hogy újra és újra szembenézz a halállal és ölj, vagy te magad halj meg, akkor más nem marad, mint önként belefulladni a romantikától csöpögő pátosz ragacsos posványába. Ezzel lehet látszólag értelmet adni az értelmetlennek. Unottan nézte, amint Zeng halottól halottig sétált, mindegyik test mellett megállva, és folytatva a túlontúl is ismerős mintázatokból született hamis szónoklatot, személyre szóló búcsúbeszédet intézve mindegyik hullához. Természetesen hőstettekről és embert próbáló megmérettetésekről beszélt: párbajban kettéhasított gomorrai testőrökről, vakmerő manőverekkel megmentett szállítmányokról, ellenségek megbaszott feleségeiről és ivóversenyek elhíresült döntőiről hadovált, mindegyik halott egészségére megemelve poha-

rát, minden egyes alkalommal szembefordulva a megjelent tömeggel és őket is bevonva a kegyeletteljes ivászatba. Az utolsó köszöntő után visszatért a kör közepére, és maga mellé intette a birodalmiakat.

– És végezetül itt vannak azok a barátaink, akik nélkül még kevesebben jutottunk volna ki arról a halálcsapdáról! Itt vannak az élő hősök! Enoban Drace, akit sokan ismertek, az általam ismert legügyesebb és ezerszer elátkozott csempész a galaxis ezen szegletében, valamint Shury, a szökött hercegnő, aki inkább a kalandot és szabadságot választotta a családi béklyó helyett – mennydörögte Zeng, megemelte a poharát, majd a maradékot egy utolsó és nagy korttyal a torkába öntötte. Mindenki csatlakozott hozzá, az éppen köszöntött hősök is. A falleenok kupáikkal az asztalokon vagy lábbal a földön egyre gyorsuló ütemet kezdtek verni, és amikor a ricsaj végre közel elviselhetetlenné vált, valósággal berobbant a zene, mint egy siklót követő hangrobbanás, amikor az szuperszonikus sebességre kapcsol. Shury letörölte szája sarkából a méregerős ital utolsó cseppjeit és arra gondolt, hogy a fedősztorija Zeng szájából hangozva még nagyobb faszságnak hangzott, mint a hullák felmagasztaló dicsérete, és ez még akkor is igaz volt, ha amúgy kifejezetten élvezte, hogy a figyelem központjába került és hősnek nevezték.

Zeng Shuryba karolt és a trónusa melletti egyik asztalhoz vezette. Az telis-tele volt furcsábbnál furcsább döglött állatokkal és egzotikus növényekkel. Frissen sült illatos gyíkok és átlátszó hatszárnyú madarak sorakoztak ujjnyi hosszú, orsó formájú, zöldfűszerrel behintett rovarok mellett. A szivárvány minden színében pompázó kerek, nyúlt és szögletes növényi termések voltak felhalmozva nagyobb tálcákon, egy részük nyersnek, másik részük sültnek vagy főttnek tűnt. Tucatnyi tálkában változatos színű szószok lötyögtek, közülük kettőnek sötétebb barnás színe volt, ezek fölé Shury mentális felkiáltójelet helyezett. Az asztal körül tucatnyi ülő- és fekvőpárna volt szétszórva, Zeng ezekhez segítette a lányt. A teremben mindenfelé habzsoló zabálás vette kezdetét, a falleenok úgy estek neki az ételnek, mintha hetek óta éheztek volna. Shury egy gőzölgő, zöldes gyíkfarkat tett egy tálca méretű tányérra és azzal telepedett le a párnák közé. Az étek kísértetiesen ha-

sonlított Zeng kisebbik farkára, és mivel tudta, hogy azzal is hamarosan farkasszemet kell néznie, ez megfelelő fogásnak tűnt felkészülés gyanánt. A vendéglátóik példáját követve kézzel esett neki. A gyíkhús fehér volt, omlós és zamatos, meg is lepte a lányt, hogy mennyire ízletes. Bár a hangos zene keveredve a zsivajjal egyetlen szólamú morajjá olvadt, a kéjes sikkantások így is felkeltették Shury figyelmét. Néhány asztallal arrébb az egyik falleen éppen behatolt Yree egyik szétvetett lábú lányának a testébe, aki szégyen nélkül adott hangot a megjátszott vagy valós gyönyörének. Az eseten senki sem botránkozott meg, sőt a kefélő pár asztaltársaságából többen biztatni kezdték társukat. Shury felsóhajtott. Ezek szerint ma jónéhányan végig fogják nézni, amint a vezérükkel szeretkezik. Zeng Shury mellé heveredett félig ülő és félig fekvő helyzetben, kéjenc vigyorral szopogatva néhány hosszúkás testű rovart. Közelebb intette Drace-t is, majd beszélni kezdett.

– Felmerült egy kérdés, amire ígértem egy választ. Hogy miért éppen most történt az esemény és a jóraváló népek átváltozása. Őszintén szólva, nem tudom, de van egy sejtésem. Nem kenyerem a drogbiznisz és szeretek is kimaradni belőle, de mivel pont errefelé igyekeztem, kaptam egy visszautasíthatatlan felkérést, hogy az Azúr táncos nevű készítmény többek által tapasztalt mellékhatásai miatt vizsgáljam meg a forrást. Megtudtam, hogy ezt a szart a Forge valamelyik illegális laborjában gyártják, és számos rendszert látnak el onnan. Amikor megérkeztem, a megadott kapcsolatom nem volt elérhető, nyomtalanul felszívódott, pedig állítólag egy megbízható informátor volt. Keresni kezdtem a fickót és a labort is. Azt sikerült megtudnom, hogy egy Xellar nevű duros fószer lehet a hunyó, és már hónapok, vagy akár régebb óta ő mozgatta a szálakat. Úgy hiszem, amikor megneszelte, hogy a nyomában vagyok, ő szabadította el a poklot.

Shury nőiesen büfizett egyet, majd letörölt az ajkáról némi szaftot.

– Akárki is ez a Xellar, ha helyi csávó, akkor tudnia kellett, hogy a kitörés után a Birodalom ugrani fog és szétbassza az állomást. Azaz akkorra rég lelépett onnan. Esetleg elszámította magát? – kérdezte a lány végigpörgetve az agyában a Karsastól hallottakat. Karsas Xellar

kérésére vitte át Satront a birodalmi állomásra, így az igazi üzlet Xellar és Satron között köttetett, Karsas csak közvetített. Ha Xellar még életben van, akkor akár Satron közelében is lehet. Zeng a fejét ingatva válaszolt.

– Nem tudom, mit gondolt, nem találkoztam vele személyesen. Ha élve megúszta, akkor biztos lehet benne, hogy komoly vérdíjat tűznek ki a fejére. Igaz, könnyű elvegyülnie. Ezek a durosok nekem mind egyformák. Az a véleményem, hogy ilyen munkákra duros fejvadászt kell felbérelni, de ezt a részét a történetnek már nem én intézem.

A gyíkfarokból kicsorgó fűszeres húslé nagyon finom volt, és Shury végignyalta a két kezében tartott tányérját, felszürcsölve minden cseppet. Közben megakadt a szeme egy zöld színű formás seggen, amint az egyik rabszolganyakörves falleen lány egy új, teli tálcát helyezett az asztalukra.

– Gondolom, ezt azok fogják intézni, akik azt a két lányt és öt fickót eladták neked rabszolgának – mondta ártatlan tekintettel, majd megragadva egy frissen érkezett és még gőzölgő bőrszárnyat, nekiállt rágcsálni. Ez is ízes volt, de váratlanul savanykás. Zeng a távozó nyakörves után nézett.

– Ők nem rabszolgák. Hamarosan csatlakoznak a klánunkhoz.

Shury megvonta a vállát és nem firtatta tovább a dolgot, Zeng pedig láthatóan nem érezte szükségét, hogy tovább magyarázkodjon, inkább témát váltott.

– Az Ixu rendszer felé tartottam, ott lenne dolgom, de azt sajnálatos módon blokád alá vonta a Birodalom.

– Nincs ott semmi érdekes, mi már vagy három napja eljöttünk onnan – válaszolta Shury azon tűnődve, hogy jelenthetett-e ez bármilyen kapcsolatot, vagy puszta véletlen volt. Szerencséjére Zeng beszédes kedvében volt és magától kifejtette az indokait.

– Tényleg nem egy érdekfeszítő hely, sem bolygó, sem a lakott holdja. Ha valaki már járt iparosodott duros kolónián, akkor olyan, mintha az összeset látta volna. Ne haragudjatok, hogy megkérdem, de hogy jutottatok át a blokádon? – kérdezte, majd Drace-re pillantva bocsá-

natkérően elvigyorodott. – Visszaszívom. Nem hiszem, hogy Drace-t bármilyen blokád vissza tudná tartani.

– Főleg, ha az embernek sikerül hozzájutnia bizonyos drága, de hasznos kódokhoz – bólogatott mély meggyőződéssel Shury, tovább rágcsálva a szárnyat. Drace irányából azonnal egy rosszalló, ezt nem kellett volna üzenetű pillantás érkezett. Zeng azonnal megragadta a lehetőséget.

– Nocsak, barátom, ezek szerint a klasszikus surranós művelet helyett ezúttal egy lopott kódot vetettél be?

Drace magabiztosan mosolygott, szaft csorgott a fogai között őrlődő húsdarabból.

– Számos trükk lapul a tarsolyomban.

– Azért is érdekel, mert egy fontos személyt kell, hogy kijuttassak a blokád alatt lévő holdról, Ixu Sanról. Értékelném, ha tudnál segíteni ebben.

Drace Mak-Chával öblítette le a húsdarabot, majd komolyan válaszolt.

– Ahol tudok, segítek, de tudod, hogy ezek a kódok nem golyóállók! Az, hogy három napja még működött, nem jelenti azt, hogy most is fog!

Zeng megértően bólogatott, mint aki tisztában van a kockázatokkal.

– És mégis, ki lehet annyira fontos, akiért érdemes megpróbálni betörni majd kitörni egy blokádból egy olyan undorító, nyálkás és jelentéktelen világban, ahová kalandvágyó hercegnők is csak tök véletlen keverednek? – kérdezte a lány.

– Az unokaöcsém, Herc. Jelenleg is ott van.

– A család az család – reflektált Shury bölcsen bólogatva, amint a szárny ehetetlen középső csontjától megszabadulva egy krémes belsejű szürke golyóba harapott. Émelyítően édes volt, és a lány nem volt biztos benne, hogy édességet tart-e a kezében, vagy esetleg egy falleen világról származó tengeri pók tojását.

– A fiú most bontogatja a szárnyait, megpróbál felnőni hozzám és az apjához, de még nincsen meg benne az a fajta bölcsesség, hogy ki tud-

ja ismerni az embereket. Attól tartok, hogy egy olyan csávába mászott bele, melyben akár ott is hagyhatja a fogát.

A lány arca azonnal elkomorult, majd egy nagy korty után az italából csendesen mondta:

– Vannak, akik Ixu Sanon hagyják a fogukat.

És még a fejük is szétolvad, miután meggondolatlanul lövöldözgetnek – tette hozzá magában nem kevés cinizmussal. Zeng gyorsan továbbugrott, hogy elterelje a szökött hercegnő borús gondolatait halott testőrszeretőjéről.

– Herc egy trandosán guberálóhajót akar elkapni, ami alapvetően értékes zsákmány, de a trandosánok nem egyszerű ellenfelek, és tartok tőle, hogy sokkal jobban is védik azt a hajót, mint amennyit ér. A srác lelkes, de tapasztalatlan, és hallomásból tudom, hogy olyan vállalkozószellemű falleenokkal vágna bele a kalandba, akik nem megbízhatók, és amúgy is alkalmatlanok egy ilyen munkára.

Ha Zeng arra számított, hogy a Herc nevű bajban lévő unokaöccséről szóló mese megpendít valamiféle húrokat a barátainak hitt birodalmiakban, akkor nagyot tévedett. Shury láthatóan lefagyott az Ixu Sannal kapcsolatos halálesetek emlegetése után, és Drace is inkább átnyújtott egy adathengert semmiségnek és baráti szívességnek titulálva, mintsem hogy fontolóra vegye Herc közvetlen értelemben vett megsegítését. Zeng illő tisztelettel megköszönte a kódot és hamarosan át is adta az egyik hadnagyának, aki elsietett az eszközzel.

– Mivel kezdem magam kényelmetlenül érezni az immáron kétszeres tartozásom miatt, Enoban, kérlek mondd el, miként lehetek én a szolgálatodra?

Drace megvakargatta az orrnyergét, mint akinek kissé kényelmetlen megszólalnia. Shurynak már rég feltűnt, hogy üzleti és becsületbeli kérdésekben a falleenok mennyire komolyak és tiszteletteljesen álszerények, ellentétben a harci hőstetteik ecsetelésével. Drace minden jel szerint erre játszott rá.

– Igazából nekünk is van egy úticélunk, és lehetséges, hogy jobban állnánk, ha megerősítve érnénk el azt a célt.

– Merre?

– Shaggi meteorgyűrű.

– Ismerem a helyet. Több aszteroidamező tele nehezen kinyerhető nyersanyaggal és egy régi, eltűnt civilizáció szemetével. Akad ott néhány fegyverekkel telepakolt kutató- és bányászállomás, és az egyik kedvenc helye a kockázatkedvelő kalózoknak is. A rendszerből szétgyűrűző, folytonosan változó meteorfelhők miatt a régebbi típusú navigációs komputerek kiléptetik a hajókat, hogy újraszámolják a következő ugrást, és az ez okból odatelepített Régi Köztársasági hipertérbója is jó vadászterületté teszi a helyet. Mi sem természetesebb, mint hogy veletek tartok, ez a legkevesebb, amit tehetek. Nehogy véletlenül éppen az enyéim nyírjanak ki titeket – nevetett fel. Shury megkönnyebbülve felsóhajtott, majd előkotorva magát átmeneti bánatának mocsarából, indulatosan beszélni kezdett.

– Nem biztos, hogy még ottérjük, akit keresünk, bár nagyon jó lenne. Egy Sandstorm nevű hajó nyomában vagyunk – közölte sötéten eltökélt tekintettel, és még a keze is úgy ökölbe szorult, hogy a tojás krémes leve szétfolyt a kezén. Zeng szemében érdeklődés csillant. – Egy Satron nevű falleen a kapitánya. Meg fogom ölni.

Zeng arcára egyértelmű undor ült ki Satron nevének hallatán.

– Dak-harr! Az egy féreg – közölte nyersen, valósággal köpve a szavakat. – Mi dolgotok vele?

– Ki tudja miért, de megakadt rajtam a szeme. Úgy hiszem, el akart kapni, de a begyűjtő, aki küldött, kudarcot vallott. Viszont megölte a barátnőmet. És ezért én őt fogom megölni. Igen lassan. A részleteket még kitalálom – mondta a lány halkan, beharapta a száját és egy könnycsepp gördült végig az arcán.

– A bosszú jó, és erőssé tesz. Ez a Dak-harr egy klánnélküli. Se becsülete, se tisztessége, nem is falleen! Az ősidőkben a hozzá hasonlókat csecsemőként kirakták a vadaknak. Most meg ő a vad. A teste is legalább annyira torz, mint az elméje.

– Akkor igazán nem lesz ellenedre, hogy segítsetek elkapni a rohadékot – szuggerálta Shury a szeretőjét továbbra is acélkemény tekintettel.

– Komolyan veszem a becsületbeli ügyeket és a tartozást. És ez akkor is így van, ha amúgy magam is élvezetemet lelem a feladatban.

– Ezt pecsételjük meg! – mosolyodott el a lány fanyarul, majd elengedett rugóként vetette magát Zengre, aki elterült a párnákon. Shury ugyan elrúgott néhány tányért és szószos tálkát, de senkit sem érdekelt ez már, amint vadul csókolózni kezdtek.

Mindenféle egzotikus ételek és korábban sosem kóstolt italok ízével az ajkán Shury hagyta, hogy a Zenget szinte azonnal körülölelő feromonfelhő testének minden pórusán át a véráramába jutva feltüzelje a vágyát. Mégsem pecsételhetett meg egy ennyire fontos kooperációs megállapodást száraz puncival. Agresszívan csókolta és harapdálta a férfi száját, miközben gyakorlott ujjai pillanatok alatt kiszabadították Zeng mindkét farkát nadrágjának börtönéből. Könnyű dolga volt, mivel a bő szabású, színes nadrág alatt a férfi nem viselt alsógatyát. Saját feszülős nadrágját Zeng teste fölé terpeszben állva hámozta le magáról, gyorsan, de vigyázva, hogy nehogy elszakadjon. Falatnyi bugyijának a nyelvét félrehúzta és különösebb teketória nélkül Zeng nagyobbik, kevélyen és keményen meredő farkába ült, felnyársalva magát egy kéjes nyögés kíséretében. A dekadens szellemben varrt blúzt magán hagyta, eltakarandó felsőtestének csúf sebeit, a szabadon kilógó melle éppen elégséges erotikát közvetített. A blúzra is vigyáznia kellett, ezért Zeng csuklóit a párnákra nyomta, és a szabad cicit a férfi arca felett parádéztatva kezdett bele egy fárasztóan élvezetes lovaglótúrába.

Drace diszkréten hátrébb csúszott, és bár fél szemmel követte az eseményeket, mindezt a lehető legudvariasabban tette. Nem volt nehéz dolga, mivel miután a vezérük is belevetette magát az érzéki örömök élvezetébe, úgy csatlakozott hozzá egyre gyorsuló ütemben a falleen legénység növekvő része, így bármerre nézett, szeretkező alakokat látott tekeregni a párnákon és az asztalokon. Egy kábult orgia kellős közepén találta magát, melyben párok és kisebb csoportok merültek bele önfeledten a gyönyör óceánjába. Shury segge hangos csattanások kíséretében pattogott Zeng farka fölött, miközben a lány nem szégyellte világgá nyögni és sikoltani élvezetét. Ezen hangok egy része

persze mesterien kimunkált színjátszás kelléke volt, de a maradék ösztönösen és őszintén született: ahogy átengedte magát a termet beterítő Zeng-varázslatnak, úgy kezdte egyre jobban élvezni a szégyentelen aktust. És ha már úgy alakult, hogy az Oggora elhagyását követő oly sok év után megint egy nyílt orgián találta magát, úgy döntött, hogy a lehető legtöbbet fogja kihozni a dologból. A falleenok már látták harcolni és a vezérük hősnek nevezte, ideje volt, hogy a saját kulturális közegükben is megmutassa magát. Bár a fajról szerzett sekélyes tudása szerint a falleenok hideg, visszahúzódó és érzelmeiket rejtegető népek voltak, minden jel szerint azonban akadtak olyan esetek, amikor nyíltan felfedték valódi önmagukat. És ha ezek a hidegvérűek szemérmetlen orgiákban kicsúcsosodó mértéktelen lakomák közben szoktak úgy igazán ünnepelni, akkor Shurynak nem volt oka arra, hogy távol tartsa magát mindettől. Tisztában volt önmaga hedonizmusával, melyből ráadásul egy kis exhibicionizmus sem hiányzott, így még az is külön élvezetet jelentett számára, hogy miközben több alkalommal leváltotta a testébe hatoló faszt, több tucat szempár követte minden mozdulatát és kéjsóvár nyögését. Végül fél órával később, görcsbe merevedő lábakkal eldőlt oldalra, mint egy leterített bantha. Zeng nedvei csillogva csordogáltak ki a nyílásaiból, percekig csak pihegett. Zeng magához húzta és hosszasan hevertek csendben, miközben körülöttük egyre vadabbul folyt az élet ünneplése. Végül Zeng a lányra vigyorgott, majd a kommunikátorát elővéve kiadta a parancsot:

– Indulás a Shaggi Meteorgyűrű irányába!

Mélyre hatoló szövetség

A céljuk felé vezető utat a Mantell's Hammer öt napon át tartó hipertérben való haladással tudta megtenni, és ez az idő bőven nyújtott lehetőséget arra, hogy Shury kipihenje magát. Mindkét birodalmi kapott egy saját kabint, melyek egyszerűek és szűkösek voltak,

de semmivel sem bizonyultak rosszabbnak, mint egy altiszti vagy alacsony rangú tiszteknek kijáró hálófülke bármely hadihajón. Sőt az ágy igazi volt, nem holmi falból lehajtható priccs. A zuhany közös volt ugyan az adott folyosószakasz összes lakója számára, de ellentétben a Birodalom berkeiben megszokott műkajáik örök egyhangúságával, a korvett kantinjában mindig változatos és zamatos ínyencfogások várták az éhes legénységi tagokat: Zeng odafigyelt az emberei jólétére és hangulatára. Bár sok reményt nem fűzött a dolog sikeréhez, Shury kísérletet tett arra, hogy a legénység női tagjainak ruhatárából frissítse fel saját gardróbját. Sajnos az előzetes várakozásainak megfelelően a próbálkozás kudarccal zárult. A falleen nők humanoid alkatúak voltak széles csípővel és méretes keblekkel, de öltözködési stílusuk minden téren eltért a Shury számára elfogadhatótól. Nehéz köpenyeket és köntösöket, bőre eresztett kelméket és derékban szűkített fűzőket hordtak, melyeket szépen faragott túlméretes csatokkal fogtak össze. Még ha a köntösök közül akadt is néhány, mely fazonjában elnyerte a lány tetszését, az összes ruhadarab rikító színektől pompázott, rendszerint legalább három-négy szín kombinációjából összeálló szemfájdító mintázatok formájában, és Shury egyszerűen nem tudta rávenni magát, hogy ilyesmibe bújva mutatkozzon mások előtt. Az első napokban Zeng elég elfoglaltnak bizonyult, legalábbis Shury erre következtetett abból, hogy nem személyesen, hanem egy küldönc útján juttatta el neki a megígért kardot. A futár, Zeng egyik hadnagya, tiszteletteljes csendben adta át a színes kelmébe bugyolált kardtokot.

– Ez a fegyver Zeng kapitány személyes fegyvertárából való. A kedvenc kardja, egy különleges és értékes penge. A duracél ötvözetében kortózis is található – közölte a falleen komoly arccal, majd meghajolt és távozott. Shury kíváncsian húzta ki a tokjából a fegyvert. Valóban különlegesnek tűnt, igazi gyűjtői darabnak. A markolata kézbe simult, pengéje enyhén ívelt volt és keskeny, az akasztásra kiválóan alkalmas keresztvasa három szépen faragott tüskéből állt. A nyél végében egy energiacella rém egyszerű kontrollgombjai fénylettek tökéletesen beleolvadva a szépen megmunkált fegyver Shury számára teljesen ismeretlen, de elegáns és csinos formavilágába. A duracél penge töké-

letesen kiegyensúlyozott volt, és ahogy a lány néhány lengetés után bekapcsolta az energiacellát, a kényes egyensúlyon a fegyver halálos vibrálása sem változtatott. Elégedetten csúsztatta a fegyvert vissza a tokjába. Zeng – legalábbis a karddal kapcsolatban –, állta a szavát. Mivel az alváson, evésen és a hajó belső órája szerint minden este megtartott életörömünnepeken való részvételen túl Shurynak nem sok dolga akadt, ezért miután az első napokban alaposan kipihente magát, változatos ötletei támadtak azzal kapcsolatban, mivel is lehetne elütni az időt. Tekintve, hogy Raul személyében egy jelen formájában látványosan birodalmi sztenderdek szerint színezett és felszerelt droid kuksolt a hajójukban, időnként cseles őrjáratokat tartott, felderítendő, hogy néhány falleen nem érdeklődik-e az egészségesnél nagyobb mértékben a Spark iránt. Szerencsére úgy találta, hogy mind Zeng, mind a legénysége tisztelte újdonsült hőseik magántulajdonát. Részt vett az esti ünnepségeken, azok azonban mind méretükben, mind dekadenciájukban messze elmaradtak az első nap őrületétől, ráadásul Zeng meg sem jelent rajtuk, így a lány nem is látta a kapitányt ezen időszakban.

Minthogy egy kalózhajón tartózkodott teljesen szabad mozgást kapva, annak az ötlete is felmerült benne, hogy alaposan körülszaglásszon és minél több terhelő bizonyítékot találjon Zengre nézve. Olyanokat, melyek majd egy jövőbeni bírósági tárgyaláson megpecsételhették volna a falleen kapitány sorsát, és olyanokat is, melyek alvilági körökben kompromittálhatták volna a szeretőjét. Sajnos ehhez fel kellett volna törnie a Mantell's Hammer rendszereit, de a legkevésbé sem értett az ilyesmihez, és sem Rault, sem pedig Drace-t nem óhajtotta bevonni a kivitelezésbe. Rault a már korábban átgondolt okok miatt nem hozhatta a fedélzetre, Drace-t pedig nem tartotta kellőképpen megbízhatónak. Tartott tőle, hogy a csempész álcában eltöltött évtizedek kellőképpen meglágyították a fickó szívét ahhoz, hogy ne akarja elárulni a barátját. Maradt tehát az a lehetőség, hogy saját képességeinek a felhasználásával vág neki az önmaga számára kitűzött feladatnak és haverkodással, ártatlan beszélgetések során tud meg minél többet Zengről. Bele is vágott a terv kivitelezésébe, de azt kel-

lett tapasztalnia, hogy a falleenok szemében a vezérük valamiféle földre szállt félisten volt, akiről egyszerűen nem tudtak semmi rosszat. Ami pedig a kalózkodást illette, aligha kellett a puszta tényeken túl bizonyítania, mivel mind Zeng, mind a legénysége büszkén hirdették kalóz mivoltukat. Arra mindenesetre jó volt a legénység közé vegyülés, hogy Shury megismerte a korvett mindennapi életét. Nagy meglepetéssel ez végül nem szolgált, ugyanis egy hadihajótól elvárható katonás fegyelem jellemezte a szolgálatban lévőket, még ha annak szintje el is maradt a Birodalom berkein belül megszokottól. Érezni lehetett, hogy a fegyelem alapját nem a Shury által jól ismert katonai, hanem egy sokkal megfoghatatlanabb, de legalább olyan erejű törzsi hierarchia képezte. Egy kevésbé egzakt, mégis hibátlanul funkcionáló hierarchia, melynek a csúcsán Zeng foglalt helyet. Akárcsak a galaxis bármely hadseregében, a hajó üzemeltetését és irányítását célzó szolgálatokon túl minden nap kiképzés és gyakorlatozás folyt, az igazi különbség a szolgálaton túli időben rejlett. A falleenok ugyanis harcias kultúrájuk és sokszor valóban kissé együgyű lelkületük ellenére életigenlő módon éltek, azaz a szolgálati beosztáson túl magánéletet folytattak, szórakoztak és kultúrát fogyasztottak, mely eltévelyedések szinte elképzelhetetlennek számítottak a Birodalmi Haditengerészet keblén élők számára.

Mire az út második napjának estéjén Shury beismerte magának, hogy aligha lesz képes Zenggel szemben olyan bizonyítékokat találni, melyekkel már ne rendelkezne, eldöntötte, hogy taktikát és egyúttal fókuszt is vált. Az unalomból született új taktikai céljainak egyik tárgya Enoban Drace lett. Drace a kollégája, bizonyos értelemben sorstársa és persze természetes szövetségese is volt, azonban a lány eleddig kivert kutyaként bánt vele, sőt majdnem megölte. Noha lelkiismeret-furdalást mindez nem okozott neki, viszont úgy ítélte meg, hogy talán ideje valamivel szorosabbra fűzni a közte és a beépített ügynök közötti szálakat. Ezen célra pedig Shurynak akadtak jól bevált és szinte mindig sikerrel kecsegtető trükkjei.

A korvetten eltöltött harmadik estén kifigyelte, hogy Drace mikor tér vissza a szállására, és mintegy húsz perccel a kabinajtó bezáródá-

sa után ott állt a folyosón, frissen és üdén, a mellét szabadon hagyó szexis ruhájában, kezében két talpas poharat és egy üveg ord mantelli hínárpárlatot tartva, melyet a hajó fő ellátmányosától szerzett cserébe két pusziért. Mint kiderítette, a hínárpárlat volt a Mak-Cha fő alkotóeleme, mely tisztán nem volt ugyan annyira zamatos, mégis kellemesen fanyar ízzel csábított és cudarul magas volt az alkoholtartalma. Hosszú ujjaival életre keltette a fali terminált, és becsengetett Drace-hez. Kellemes ciripelés hallatszott.

Az ajtó szisszenve nyílott ki és Drace nézett vele farkasszemet. A férfi alsógatyában állt, jobb kezét látványosan a háta mögé rejtette. Shury szeme körbevillant. Ez egyike volt azon beidegződéseinek, melytől valószínűleg már sosem szabadulhatott. A pálcikadroidok a falakon araszolgattak, az egyik éppen az ajtóval szemközti sarokba rögzítette magát. A lány figyelme visszaterelődött Drace-re, akit első alkalommal látott meztelen felsőtesttel. A férfi vállai szélesek voltak, bőre alatt jókora izomkötegek domborodtak, igaz a hasán és felkarjain itt-ott akadt egy kis háj is, de nem volt vészes. Régi forradások szeldelték a testét, bizonyítékául annak, hogy igazi űrkalandorként élte le az elmúlt évtizedeket. Shury hozzáértő szeme több lőtt és szúrt sebhelyet is azonosított, legalább kettő közülük életveszélyes lehetett annak idején. Drace meglepettnek tűnt.

– Micsoda kellemes meglepetés, Shury elsőtiszt.

– Feltételezem, hogy az egy pisztoly – biccentett Shury a hátul tartott kéz irányába. – Nem lesz rá szükség.

– Minek köszönhetem az esti látogatást?

– Lehet, hogy csak unatkoztam. Bejöhetek?

– Oké – lépett hátrébb Drace, és betessékelte Shuryt. A stukkerét az ágyra dobta, majd maga is mellé zöttyent. Shury kihúzta az ágy melletti falba tolt asztallapot, kényelmes tempóban ráhelyezte a poharakat, kitekerte az üveg nyakát, majd bőségesen öntött mindkét pohárba. Az egyiket Drace-nek nyújtotta, a másikkal pedig maga is az ágyra huppant, egyelőre méteres távolságot tartva Drace-től.

– Ha ki akarnálak nyírni, akkor biztosan nem így csinálnám, úgyhogy nyugodtan lazíthatsz.

– Ezek szerint nem megölni jöttél? – kérdezte Drace és mélyen Shury szemébe nézett. A lány meleg mosollyal válaszolt.

– Volt olyan pillanat, amikor eszembe jutott, de az már napokkal ezelőtt elmúlt. Tényleg nem kell aggódnod. Ha megint előjönne, akkor szólni ugyan nem fogok, de biztosan észreveszed rajtam meg magadon is. Lesznek jelek.

Drace úgy csinált, mint aki nem hallotta az utolsó mondatot, beleszagolt a poharába, majd csettintett.

– Jó piákat készítenek a falleenok! Ki vele, mire iszunk?

A lány békés tempóban koccintásra emelte a poharát, aztán beszélni kezdett.

– Átgondolva az elmúlt napok eseményeit, illetve visszatekintve éves távlatokra, arra kellett rájönnöm, hogy már legalább kétszer megmentetted az életemet. Először, amikor Merdon elkapott a szívfacsaró trükkjével és fedező tűzzel megakadályoztad, hogy kinyírjanak a haverjai, másodjára pedig éppen néhány napja, amikor Zeng csáberejétől megrészegülve lerohantam egy csomó mutánst. Így történt?

Drace egyetértőleg bólintott, majd felemelte mutatóujját, mintegy csendre intve a lányt, aztán parancsot adott a droidjainak.

– Zavarás, pé kettő-kettő-hat.

Az egyik droid felzizzent, majd egy pici vörös fény kapcsolódott fel rajta.

– Kíváncsi vagyok valamire. Merdon sorsáról nincs kétségem, de érdekelne, hogy hogyan intézted el. Rohadt kemény kurafi volt – fordult felé őszinte érdeklődéssel.

Shury értette Drace kérdésének létjogosultságát. A férfi csak egyszer került szembe a célszeméllyel, amikor az még csatlósainak társaságában egy bárban iszogatott, és Drace is tisztában volt vele, hogy a fickó egy kiugrott Omega Q-ügynökként nem akármilyen képességekkel bír.

– Valóban az volt, de egyúttal hülye is. Kinyírta a saját legénységét, majd egy számára ismeretlen terepen, egy hivatalosan nem is létező bolygón egyedül kellett szembenéznie velem, a teljes csapatommal és egy rohamosztagos rajjal.

– Tanulság, hogy ne nyírd ki a saját legénységed – bólogatott Drace. – Volt vele emlékeim szerint egy dögös twi'lek csaj is. Kár érte.

– A szeretője, de őt is meggyilkolta, mert fellázadtak ellene, nem akartak ottdögleni. Emlékszel, te sem bírtad túl jól annak az átokverte nebulának a sugárzását, amelyben elbújtak, ezért is maradtál ki végül a buliból. Ki gondolta volna – Merdonon kívül persze –, hogy a nebula mélyén ott rejtőzik egy ősi féregjáratkapu, mely aztán az elveszett Karkoonra vitt minket?

– Milyen kár, hogy nem ismerem a részleteket. Abból a sok-sok titkosításból, mely az ügyet övezi, az jön le, hogy jó móka lehetett.

– Az volt, de nem ezért jöttünk ma össze – térítette el Shury a beszélgetés fonalát egyszer és mindenkorra. – Azért jöttem, mert szeretnék köszönetet mondani neked az életemért. Elég sokra tartom, bár tudom néha ennek ellentmondó tetteket is elkövetek. Azért a józan pillanataimban szeretek élni. És hát… – tárta szét Shury a kezét, és láthatóan zavarban volt, hogyan folytassa.

– Mivel azt tanították nekem, hogy a fedősztorikat időnként meg kell erősíteni, és a mi történetünk szerint cserébe a kabinért, a hajódért és a segítségedért illik, hogy minden tekintetben kiszolgáljalak, ezért ezt itt és most prezentálhatnánk. Feltéve, hogy nincs ellene kifogásod – fejezte be kiszáradó torokkal, majd lehúzta a poharában még bőségesen lötyögő párlatot. Drace összeszűkülő és mélyen gyanakvó tekintete egyértelműen jelezte, hogy a profin eljátszott zavar nem hatotta és még kevésbé győzte meg. Szerencsére sok eshetőségre fel volt készülve. Lassan, nehogy fenyegetőnek tűnjön a mozdulat, Shury beletúrt az oldalán ártalmatlanul lógó kis táskába, majd az ágyra szórt belőle két pár fényes, rövid lánccal összekötött, elektronikusan záródó rendőrségi bilincset, melyeket a Sparkról nyúlt le, és ismerősek lehettek Drace-nek. Az alkalmatosságok fémes színe tökéletesen harmonizált körmeinek higanyszínű lakkjával.

– A kölcsönös bizalom kedvéért – vigyorgott a lány, majd nagyon rutinosan pillanatok alatt meztelenre vetkőzött, minden ruhadarabját a földre szórva, aztán feltartott kézzel forgott körbe, bizonyítandó, hogy semmi más nem maradt nála, amivel ártani tudna. Drace to-

vábbra is mélyen gyanakvó, de egyúttal nagyon is érdeklődő tekintettel bámulta a feltárulkozó előadást. Mikor három teljes lassított piruett után Shury úgy gondolta, hogy az inspekció teljes mélységig lezajlott, Drace elé térdelt és két csuklóját egymás felé fordítva előre nyújtotta karjait.

– Elöl vagy hátul szeretnéd?

Drace talpra állva a lány fölé tornyosult, majd mögé lépve nem éppen gyengéden hátracsavarta Shury mindkét karját. Egy pár bilincs két gyűrűje csattant a csuklóin, majd halk zümmögés hallatszott, ahogy az elektrozárak aktiválódtak. Ezeket kinyitni már csak a megfelelő kóddal lehetett. Drace a térdelő lány mögött állva karcos hangon szólalt meg, ezzel bizonyítékát adva, hogy nagy hatással volt rá Shury eddigi bemutatója.

– Azt mondtad, hogy kétszeresen is tartozol nekem az életeddel. Egy kis numera nem számít a tartozás letudásának.

– Most már mindegy, meg vagyok bilincselve és ki vagyok neked szolgáltatva, úgyhogy ezen a ponton hiába is próbálnék alkudozni – eresztett meg egy kacér vigyort a lány. Drace elkapta a rövid láncot és felrántotta a lányt, elég erősen ahhoz, hogy fájdalom nyilalljon a vállába. Shury kéjesen felnyögött és hátrafordítva a fejét, vad kifejezéssel meredt Drace arcába.

– Nocsak, a nagypapiban van még tűz? – sziszegte provokatívan.

– Tudod, egy időben sok hozzád hasonlót képeztem ki. Mind tele volt tűzzel, és azt hitték, hogy ők nem veszíthetnek – próbált visszavágni Drace.

– Eléggé félreismersz, apóka – közölte vele a lány, miközben pucsított egyet, meztelen ülepét a férfi ágyékának nyomta.

– Vagy te ismersz félre engem – krákogta Drace, és hassal előre az ágyra lökte a lányt, hogy aztán komikus gyorsasággal kapja fel a stukkert Shury feje mellől, mikor rájött, hogy túl közel kerültek egymáshoz. A lány mellei szétlapultak a teste alatt és tüdejéből kiszorult a levegő, de még így is sikerült nyögve tovább cukkolnia az űrkalandort.

– Az mindig jó, ha végre kiderülnek az igazi, mélyen lakozó, elfojtott és mocskos kis titkok.

Shury surrogásszerű hangot hallott, és mosolyogva az ajkába harapott, miközben arcát a matracba fúrta. Már tudta, mi következik.

– Tuti, hogy számtalan hibát követtél el, és egyikre sem lehetsz büszke! Tekintve, hogy jóvá tenni már nem lehet őket, kijár a büntetés!

Shury teljes gyönyörrel sikított bele a matracba, amint Drace a fali tárolóból előhúzott szíjjal végigvágott a seggén. Talán fél tucat csapás követhette az elsőt, majd a kipirosodott, vörös csíkoktól szabdalt izmos feneket Drace lapátkezének bőrkeményedéses vasmarka kezdte gyűrögetni. A lány éppen eleget ficánkolt alatta, hogy a férfinak vadásznia kelljen a forró félgömbökre, de mégis ki tudja élvezni minden négyzetcentiméterüket. Nem először találkozott fenékkedvelővel, és biztos akart lenni benne, hogy a férfi pontosan azt kapja, amire vágyik. Izgatóan hörgött és sikkantgatott, mikor az acélos ujjak keményen a húsába vájtak, vagy túl erősen dörzsöltek végig valamely nyomot, és közben fojtott nyögésekkel hergelte tovább a partnerét. Alteste még hevesebben kezdett reszketni, amikor a kérges ujjak megtalálták a mostanra cuppogósan nedves punciját és elfojtott agressziótól hajtva, de mégis moderált durvasággal a nyílásába merültek. Drace kanos volt, ösztönös és egyszerű. Rövid, állatias kitörései tulajdonképpen szórakoztatták a lányt. Számára benedvesedni nem volt sokkal nehezebb, mint könnyeket előcsalni a szeméből, és ahogy Drace egyre többet hörögve és krákogva birtokba vette a testét, úgy tárulkozott ki egyre jobban a lánynak.

Már réges-rég elmúltak azok a napok, amikor Shury azért figyelte és teljesítette partnereinek sokszor ki nem mondott vágyait, hogy több pénzt keressen vagy kevesebb verést kapjon. Mostanra a szex hatalmat biztosító eszközzé vált számára, és nagyon különlegesnek kellett lennie annak, aki Shuryt le akarta nyűgözni. Sabel őszintén rideg szadizmusa vagy Zeng természetfelettinek is tekinthető, beépített kémiai fegyvere valódi élvezetet tudtak szerezni, de Drace elcsábítása csak egy feladat volt, melynek teljesítésével Shury ki akarta használni a férfit. És annak nem sok esélye volt ellenkezni. Érezte a férfi kezeinek

mohó matatását, orrhangú morgását, izzadtságának és előváladékának a szagát, tüdejének a zihálását, lábainak a remegését. Shury megnyitotta az elméjét és ráhangolódott Drace önként kitárulkozó jeleire, figyelte és tudatosan elemezte azokat. Fenekének minden rázkódása, hüvelyizmainak minden rándulása, a torkából feltörő minden nyögés, ujjainak görcsös begörbülése mind-mind egy válasz volt Drace jelzésire annak érdekében, hogy a férfit olyan élményben részesítse, melyet az eddig elképzelni sem tudott. Noha Drace biztosan találkozott már tapasztalt és rafinált csábítókkal, profi kurvákkal és minden hájjal megkent kémnőkkel, Shury bízhatott benne, hogy a férfi egyik korábbi partnere sem uralta az Erőnek a lélekre ható alattomos trükkjeit úgy, mint ő. Mivel nem láthatta a férfit, így nem tudott annak az elméjébe merülve fantáziákat és az agykérgébe mélyen bevéső emlékeket előhívni, de jelen esetben a pillanatnyi reakciókra történő megfelelő és azonnali reagálás is elégségesnek bizonyult.

– Szóval a jó öreg Zeng ebbe a pinába élvezett bele – jelentette ki Drace rekedtes hangon.

– Legalább egy tucatszor. Mindkét faszával – nyögte válaszként a lány, miközben hüvelyizmai úgy megszorították Drace ujjait, hogy az alig bírta kitépni őket belőle. Shury jól számított. Másodpercek is alig teltek el, amint a lerúgott alsógatya neszeire kísértetiesen hasonlító hanghatás után valami kemény és vastag feszült neki a vaginájának. Az izmai ellazultak, és Drace egyetlen, határozott lökéssel belehatolt. Nem volt mérhető Zeng paramétereihez, még a falleen kisebbik faszát sem érte el vastagságában, de Drace kellőképpen lelkesnek bizonyult ahhoz, hogy a lány hajlandó legyen a mérettel kapcsolatos közhelyeket ideiglenesen hatályon kívül helyezni. Kéjesen vergődött, miközben alaposan megkúrták, és külön figyelmet fordított arra, hogy Drace elhiggye, ő bassza a lányt, nem pedig fordítva.

– A másikban is járt Zeng? – lihegte Drace percek múltán.

– Ha a segglyukamra gondolsz, a válasz akkor is igen. Mindkét faszával.

Drace régi vágású katona volt, aki nagyra tartotta a becsületet, és készséggel nézett szembe a kihívásokkal. Bizonyos dolgokat per-

sze nem tudott rekonstruálni, de Shurynak el kellett ismernie, hogy nagyon igyekezett. Ezt el is várta, elvégre ő maga is mindent bevetett annak érdekében, hogy élete kefélését nyújtsa a másiknak. És bár a kezei végig a háta mögött megbilincselve maradtak, az elkövetkező néhány órában Drace mégis megtapasztalhatta azt, hogy milyen érzés egy fáradhatatlan és nimfomán boszorkány karmai között kimerülésig szeretkezni. Shury büszke volt magára, mivel voltak kétségei azzal kapcsolatban, hogy a korosodó férfi képes lesz-e az ötödik orgazmust is produkálni, de szájával azt is sikeresen kikényszerítette belőle. Az utolsó menet után Drace zihálva, lankadt hímtaggal, combjain összeragadt szőrszálakkal üldögélt az ágy szélén és igen bambán bámult maga elé. Alighanem arra gondolhatott, hogy mi is történhetett az imént. A párlatból jó adagot húzott, majd a maradékot az ágy mellett a földön ülő Shury szájához emelte. A lány szó nélkül kiürítette az üveget, majd egy rövidet böffentett.

– Tudom, hogy sose fogod kipróbálni, de ez a mantelli hínárlikőr kurva jól harmonizál a geciddel. Igazi ízbomba – filozofálgatott Shury egy kicsit, aki Drace-hez hasonlóan szintén kimerültnek tűnt, de azért szélesen vigyorgott.

– A legmagasabb császári kitüntetés kedvéért sem venném el tőled a lehetőséget – kontrázott egyet Drace esetlenül, aztán nehézkésen talpra kecmergett. A lány izzadt testére tapadó tekintete bizonyította, hogy továbbra is kívánja, de a teste már megadta magát. Megkereste a földön heverő gatyáját, és némi szenvedést követően magára rángatta. Shury úgy hitte, hogy újdonsült szeretőjének minden gondolatát olvasni képes annak ilyen kimerült és alaposan feldolgozott állapotában. Drace nem így tervezte a dolgot, nem számított rá, hogy a lány képes lesz ilyen mértékben játszani az érzékeivel. Hiába szorították csuklóit még mindig bilincsek, az elmúlt órák során Shury tucatnyi alkalommal végezhetett volna vele, miközben őszintén és kontroll nélkül átadta magát az érzéki élvezeteknek. Drace csalódott önmagában. Shury az előrebukó, izzadságtól és egyéb nedvektől a homlokára tapadó tincsei mögül bámult a férfira, az arcán kimerült, de diadalittas mosoly játszott.

– Rámférne egy zuhany és egy kis alvás – közölte a háta mögé sandítva. Drace kikapcsolta a bilincseket, azok csörögve zuhantak a padlóra. Shury felállt, néhányat körözött elgémberedett vállaival, majd biztatólag megtapogatta Drace mellizmait, meg az összeaszott, lötytyedt farkát. Valóban büszke volt magára. A kezei varázsa és egyetlen csók nélkül fektetett két vállra egy tapasztalt ügynököt, akit legjobb tudomása szerint még ki is képeztek csábítás ellen. Ez megért egy kis fáradságot, még ha a saját szempontjából a kúrással töltött elmúlt órák egy kellemesebb lábmasszázs élvezeti értékével értek fel csupán. Persze nem is a kéj miatt csinálta.

– Ügyes voltál. És persze, minden tartozásom megmaradt – nevetett fel, aztán nekiállt összegyűjteni az utolsó garnitúra ruháinak darabjait, a hóna alá gyűjtve azokat. – Jó éjt, Drace, és köszi a játékot!

– Szép álmokat, Shury! – válaszolta a férfi, majd ahogy a lány az ajtóhoz lépett, tétován utánanyúlt. Shury nem látta, de érzékelte a gesztust, és azt is érezte, ahogy a férfi végül meggondolja magát. Magában jót mulatott ezen. Drace aligha lehet képes olyasféle hétköznapi érzelmekre, mint a szeretet vagy éppen a szerelem, de valami bizonyára meglegyintette a limbikus rendszerét. Néha – különösen a Sabel és közte történtek fényében – ijesztő volt, hogy a jó szex milyen könnyen felül tudott írni évtizedes szokásokat, pszichopata jellemvonásokat vagy éppen ügynöki kondicionálást is. Az ember végső soron mégiscsak állat maradt évezredek technológiai civilizációjának kiépítése ellenére is.

Shury kilépett a folyosóra. A sarkon éppen beforduló falleen harcos meglepődve és vigyorogva nézett a meztelen nőre. Ugyanarra haladtak, és vagy tizenöt métert tettek meg egymás mellett, amikor a falleen széles gesztussal engedte előre a lányt, megbizonyosodva róla, hogy az is a zuhanyzóba tart. A közös helyiség egyetlen nagy térből állt, melyben mennyezeti csövek szolgáltatták a meleg vízpermetet. Míg zuhanyoztak, a falleen nyíltan Shuryn legeltette a szemét, aki, noha teljes mértékben ignorálta a hapsit, melleinek és puncijának tisztára szappanozása közben éppen elég közvetlen rálátást és betekintést engedett ahhoz, hogy a másik biztosan ne felejtse el a közös tisz-

tálkodást. Ha már így alakult, akkor Zeng fülébe kellett jutnia, hogy ő meg Drace még mindig dugnak. Bár nem számított hagyományos értelemben vett féltékenységre, az sosem lehetett baj, ha a kalózvezér úgy érezte, van oka teperni.

Hipertéblábolván

A Mantell's Hammer fedélzetén töltött néhány nap során Shury alaposan kipihente magát, és a sokszor tíz órán túl is elnyúló alvásokat követően energiával telve járta a hajót. Mindenki tudta, hogy az ember nő nem csak közeli kapcsolatban van a kapitányukkal, de harcolt is értük, így a legénység valamennyi tagja barátságosan fogadta és szívesen elegyedett beszédbe vele. Márpedig, ha egyszer valaki csevegni kezdett, akkor Shury haverkodós stílusa, kellemesen fanyar humora és megnyerő személyisége még az önnön fajuk felsőbbrendűségében olyannyira biztos falleen kalózok nyelvét is megoldotta. Több alkalommal kotyogtak ki olyan apróságokat, melyek kiadását utólag talán megbántak, mégsem érezték azt, hogy egy agyturkászásban profi ügynök csapolta volna meg elméjüket. A Black Spear kalózhálózatról felfedett érdekességeket gondosan elraktározta magában, egyúttal sokat megtudott a soron következő prédáról is. Többen megerősítették, hogy Zengnek volt már dolga Satronnal a múltban, és hogy korábbi találkozásuk valóban nem végződött egy örökké tartó barátság kialakulásával. Mint megtanulta, a falleenok kultúrájában a fizikai megjelenésnek és a szép testnek nagyon fontos szerep jutott. A saját tapasztalatai alapján is meg tudta erősíteni, hogy mind a falleen nők, mind a férfiak úgy öltöztek és mozogtak, hogy folyamatosan kihangsúlyozzák izmaikat, emellett a fizikai harc legtöbb formáját nagyra becsülték. Egy efféle külsőségeket imádó kulturális közegbe született szerencsétlen Satron, méghozzá testi torzulásokkal, és ezzel meg is pecsételődött a sorsa. Régebben az efféle torzszülötteket a falleenok a vadállatok

elé vetették, esetleg a szégyenébe beleőrülő anya fojtotta vízbe a csecsemőjét, mint ahogy az sem volt ritka, hogy az anyjával együtt üldözte el a mutánst a törzs, elvégre az a nő, aki ilyen fattyút szült, maga is a rossz vér hordozója volt.

A történeteket hallgatva Shury fejében hamarosan kialakult egy kép Satronról, és minél többet megtudott róla, annál inkább szánalomra méltónak találta a fickót. A nyomorult alighanem biológiai értelemben vett atavizmusban szenvedhetett, melynek tünetei nemcsak a testén, de részben talán a viselkedésében is kiütköztek. Az elbeszélések szerint vadállatias feje és hatalmas, izmos teste volt. Bár a beszélgetőpartnerei között szép számmal akadtak olyan kérkedők, akik Satron szóba kerülésével biztosították a lányt arról, hogy ők bármikor legyőznék egy szemtől szembe zajló párbajban, de Shury pontosan érezte, hogy a nagy mellénnyel előadott hőzöngések mögött félelem is lapult. A szép testű és egészséges falleenok közül sokan nem értették és ezért szinte vallásos rémülettel rettegték a torzszülöttet. Bár a felvilágosult falleen társadalom már nem gyilkolta meg a másként születetteket, de azoknak egész életükben megbélyegzettként kellett élniük, és Satron nem fogadta el ezt a rá osztott szerepet. Undorítóan ronda, de félelmetes erejű fiatal férfi cseperedett belőle, aki maga mögött hagyta a falleenok világát, és egy olyan életpályát járt be, melynek során tudatosan ment szembe mindennel, melyben a falleenok hittek. Meggyalázta a tradíciókat, gúnyt űzött a szent hagyományokból és minden alkalmat megragadott, hogy kifejezze megvetését fajának minden tagjával és egész kultúrájával szemben. Idegen fajú egyedekkel vette körül magát. Míg a fallenok hite szerint egy tisztességes és jól harcoló ellenség megérdemelte a gyors és méltóságteljes halált, addig Satron vadállatként, a gyilkolásban és mások szenvedésében örömét lelve, szadista tévelygések közepette tett szert rettegett hírnevére. A párbajok során több alkalommal feldarabolta az ellenfelét, és a lehető legfájdalmasabb és legmegalázóbb módokon végzett velük, tudatosan megágyazva az alakját övező rettegésnek.

Zeng falleenjainak túlzott önbizalma és farokméregető vérszomja abból adódhatott, hogy a többségük nagyon rég nem vett részt éles

harcban. Zeng egyéb elfoglaltságai miatt a Mantell's Hammer és annak legénysége mostanság kimaradt a kalózok hétköznapi idilljéből, és zsákmányszerzés helyett a Black Sun felső körei számára végeztek futár- és felderítő munkákat. Ez okozott ugyan némi elégedetlenséget a közkalózok körében, noha a mértéke megmosolyogtatóan alacsony maradt. Shury meg volt róla győződve, hogy egy karakán weequay vagy twi'lek legénység pénz- és zsákmányszerzés nélkül eltöltött hónapok után nyíltan lázadozni kezdene, de a falleenok csak az orruk alatt mormogtak dicsőséges csatákról álmodozva. Na, nem mintha olyan rossz dolguk lett volna a korvett fedélzetén. Méltó szálláshelyet, ételt, italt, sőt testi örömöket is alanyi jogon kaptak, míg egyéni vagyonukat a közös zsákmány felosztásából gyarapíthatták. Mint ahogy Shury megtudta, a legénység nem egy törzs szülötteiből állt, mégis szorosan összetartoztak. Az összetartozás központi alakja és egyúttal a lázadás esélyének közel nullára csökkentő faktora maga Zeng volt. Alfa hímként a feromonális kommunikációja mindent meghatározott, és az emberei nem pusztán eredményei, személyisége, karizmája vagy vezetői képességei miatt követték, hanem mert kémiai függőség kötötte őket a vezérükhöz. A totális és ellenállhatatlan kapcsolat kialakulásához időre volt szükség, és ezért viseltek rabszolgabilincset a legénység tagjai közé újonnan érkezők, hogy az akklimatizációs időszak alatt véletlenül se próbáljanak meg visszaszökni előző alfájukhoz. A falleen hajók között időről időre történtek legénységi tagcserék annak érdekében, hogy a szaktudás és a tapasztalat keveredhessen, és ennek természetes velejárója volt a régi függőség levedlése, illetve az új kialakítása.

Az, hogy Shury ember létére azonnal Zeng hatása alá került, egy rendkívül ritka és különleges eseménynek számított, melynek az esélye közel elhanyagolható volt. Shury tekinthette volna ezt akár sorsszerűségnek, de még az elmúlt néhány hét őrülete után sem tudta elfogadni, hogy a sorsnak bármi köze lehetne az életéhez. Véletlenek, abnormálisan valószínűtlen véletlenek történhettek ugyan, de szilárdan hitt benne, hogy ő maga irányított, és hogy a közel lehetetlen

események láncolatának felbukkanása ellenére is a saját kezében volt a jövője.

A hipertérben töltött negyedik nap délutánján történt, hogy szokásához híven áttért a Spark fedélzetére ellenőrizni Rault és Pierce hullláját. A droidot a szétbarmolt fürdőhelyiség ajtaja előtt találta. A fekete alak mozdulatlanul álldogált és a hangmodulátorából furcsa, droidtól ritkán hallott hangokat eregetett. Ritmikus, mechanikus légzésre emlékeztető zajok törtek elő szürcsögve a gép fejéből. Shury egészen közel sétált és ráköszönt.

– Szia, Raul! Csak nem gyakorolsz?

A droid feje és felső törzse kínzó lassúsággal fordult a lány felé, a légzést imitáló hangok folytatódtak. Tükröződő szemeivel hosszasan bámult a lányra és közben a fejével olyan mozdulatot tett, mint amikor egy pultot támasztó részeg leplezetlenül végigmér egy bárba belépő csinos nőt. A droid tekintete elidőzött Shury minden porcikáján, látványosan megszemlélve csípőjét, melleit, arcát. Egy másodperccel később, mintha csak mély álomból ébredne, teátrálisan az ég felé kapta karjait.

– Úrnőm, elnézést! Régóta áll itt? Éppen diagnosztikát futtattam.

– Persze, Raul, hát hogyne – válaszolta a lány gúnnyal a hangjában. Raul furcsaságai egyre borzongatóbbak lettek, de a Szívtipró szellemének árnyékában még mindig csak bájos ökörködésnek tűntek. – Mondd meg nekem, de őszintén! Ha tehetnéd, szeretnél megkínozni? Úgy rendesen?

– Úrnőm! Tudja, hogy nem hazudhatok. A válaszom természetesen igen.

– Ha hiszed, ha nem, ebben az egészben akad némi kellemes bizsergés, a maga hátborzongatóan beteg módján. Hogy van a hulla?

– Továbbra is tétlen, bár attól tartok, hogy az állaga nem a legjobb.

– Rothad?

– Valamiféle burjánzás indult meg. Sajnálatos módon nincs meg a megfelelő kiegészítő orvosi modulom, hogy pontosabb szakszavakkal írjam le az eseményeket.

– Nézzük meg!

A zsilipkamra kis ablakán át jól látszott, hogy valami széthasította a hullazsák hosszanti záró éleit, és hússzínű buborékokra emlékeztető daganatszerű kinövések buggyantak elő a réseken. A lány számára világosnak tűnt, hogy nem strukturált regeneráció, hanem kontrollálatlan sejtburjánzás zajlott. Pierce maradványa nem szervezeti, hanem sejtszintén élt tovább. Shury elfintorodott.

– Elég undi. Tartsd szemmel!

– Megbízhat bennem, Úrnőm!

Fél órával később Shury már ismét a falleen hajó fedélzetén volt, és határozott léptekkel a Vörös Pillangó megmenekült személyzetének szállásai felé tartott. A ringyók nem személyi kabinokban, hanem egyetlen nagyobb legénységi szálláson laktak. Az ajtó nyitva volt, és amint Shury belépett, egy pillanatra úgy érezte, mintha évtizedekkel korábbra szárnyalt volna a képzelet tengerén és saját múltjába tekinthetett volna. Egy bordélyház kulisszák mögötti élete, az örömlányok valódi mindennapjai természetszerűleg rejtve maradtak a vendégek előtt. Egy efféle intézmény annál sikeresebb és professzionálisabb volt, minél inkább el tudta fátyolozni a valóságot, és minél tökéletesebb illúziót teremtett. És bár az elmúlt évek során Shury rendszeresen látogatott bordélyokat és élvezte a szemfényvesztő hazugságot, a körletbe lépve egy pillanatra mégis megrohanták az emlékek. Nagy levegőt vett, és kitörölte elméjéből a többnyire keserű nosztalgiát, eltávolodva önnön érzéseitől, kívülállóként próbált tekinteni a prostituáltak nyüzsgő csoportjára. Harmadik próbálkozásra sikerült is neki.

A terem oldalában több szinten priccsek meredtek elő a falak síkjából, a központi területen asztalok álltak, és Yree lányai egymás körül sürögve készülődtek, alighanem a soron következő est nagyteremben tartott lakomájára cicomázták fel éppen magukat. Az elmúlt napok során alaposan feldobták a szoba hangulatát. Bár kevés dolgot hoztak magukkal a menekülés közben, de azokat kiegészítve rengeteg, falleen ruhatárakból származó darabbal, sikeresen imitálták egy fülledt kupleráj enteriőrjét. Kelmék és köpenyek borították a fal jó részét, erős illatú füstölők színes pászmákat eregettek, miközben félmeztelen, egymás haját fésülő lányok pillantottak félénken Shuryra. Yree a terem

végében frissen és üdén feszítve magyarázott valamit az egyik twi'lek lánynak, és csak akkor pillantott fel, amikor elhalkult a nyüzsgés. Shuryt meglátva az arca egy pillanatra megfagyott, szemében félelem villant, de végül széles mosollyal a lány elé sietett, és melegen megölelte. A lány viszonozta a barátságosnak tűnő gesztust, majd barátságosan megkérdezte.

– Yree, drágám, be tudnál ugrani velem egy rövid időre a kabinomba? Szükségem volna a segítségedre.

– Mi sem természetesebb! – kacagott fel Yree olyan őszinte természetességgel, hogy Shury magában elismeréssel adózott színészi képességei előtt. A kurtizán azért szükségét érezte, hogy megindokolja készségességét a lányai előtt, ezért így folytatta: – Mindenki tudja, hogy te vagy Zeng kedvence, és nem érdemtelenül. Mi is sokat köszönhetünk neked, bármikor számíthatsz a segítségemre – mondta egy bájos mosoly kíséretében. A nő teste alig feszült meg, amikor Shury belékarolt, és így sétáltak át Shury egy fedélzettel feljebb elhelyezkedő kabinjáig. Útközben semlegesnek tűnő csevegés közepette Yree beavatta a lányt a falleen hajó folyosóinak falát borító változatos forma- és színvilág rejtelmeibe. Shurynak tetszett a technika, ahogy a fő kurtizán egy releváns téma részletes kifejtésével, mint hasznos pótcselekvéssel palástolta a lelkét mérgező rettegést.

– Azok ott nem véletlen formák – mutatott Yree egy nagyon pikánsnak mondható, félreérthetetlen szimbólumokkal teleszőtt falfestés felé.

– Az valójában egy egymásba csavarodó hímtagokat ábrázoló falloszkompozíció, te is tudod, hogy miért van ekkora súlya a kultúrájukban. Amott pedig, az a nagyobb festés, szándékosan lett azzal a három színnel megalkotva. A sárga jelképezi az anyabolygójuknak, a Falleennak az aranyszínű homokkal borított tengerpartjait. A zöld a parti cserjék sávját hivatott megidézni, míg azok a mindenfelé felvillanó lilás-vöröses foltok, az anyaviláguk napjának hajnali árnyalatában virítanak. Szeretik magukkal vinni eredeti otthonuk harmóniáját, bármerre is járjanak.

Shury csendesen hallgatta a kurtizán szavait és arra gondolt, hogy Yree valóban arra született, amit csinál. Nem sokan mélyültek volna el több száznyi faj és kultúra rejtelmeibe csak azért, hogy érdemes társaságként szórakoztathassák a vendégeiket, ha nem lett volna erre belülről fakadó motivációjuk. Ez a felismerés pedig megvetést szült a lányban. Yree nem azért volt kurva, mert nem volt más választása. Azért árulta a saját és mások testét, mert jó volt benne. Alighanem szerette is csinálni, és többre értékelte az ezért kapott busás fizetséget, mint önnön testének szentségét. Hamarosan beléptek Shury kabinjába, ahol az ajtó záródása után a lány a priccsére ült és lerúgta a csizmáit.

– Légy szíves, masszírozd meg a talpam, amíg beszélgetünk – mondta csendesen, és alighanem éppen a visszafogott hangerő miatt Yree önkéntelenül is tett egy lépést hátrafelé. Nagyot nyelt, és láthatóan száguldozni kezdtek a fejében a gondolatok, ahogy értelmezni próbálta, mire számíthat a veszedelmes nő részéről. Végül felvillantott egy professzionális mosolyt, Shury priccse végére telepedett, ölébe emelte a lány lábait, és szakavatott kezekkel dolgozni kezdett. Hosszú ujjai végén vörös körmök díszelegtek, ujjbegyei erősen, de nem fájóan mélyedtek Shury lábfejébe. Kellemesen édes illata egészen a lány orráig elért. Shury érezte, hogy megkívánja a kurtizánt, legalább annyira, mint egy éhes ember az ízlésesen tálalt, érett és mosolygós termésekkel teli gyümölcstálat.

– Mi a megegyezés Zenggel, meddig maradtok a hajóján? – kérdezte Shury, miközben kicsit fészkelődött, hogy még kényelmesebb pózban élvezhesse a nő érintését. A hangja semlegesen csengett, nem volt szüksége arra, hogy megijessze Yreet és netán elrontsa a talpmasszázs örömét.

– Elvisz minket egy darabon, amíg az ügyei erre kényszerítik. Azt mondta, hogy ismer egy űrállomást, ahol újra tudnánk indítani az üzletet. Társként beszállna – válaszolta Yree kötelességtudóan, tekintetét Shury lábaira irányítva.

– Nincs eleged az űrállomásokból? Miért nem egy szép trópusi bolygóra viteted magad?

– Gyönyörű lehet egy jó klímájú bolygón élni, de a mi szakmánkban a minél nagyobb forgalom több pénzt jelent. Majd akkor költözök olyan helyre, ha megengedhetem magamnak, hogy saját házam legyen, és azt csinálhassam, amit csak szeretnék – magyarázta a nő, és Shury elképedt, hogy még egy Yreehez hasonlóan intelligens nő is milyen könnyedén volt képes hazudni saját magának. Shury meg volt róla győződve, hogy a másik valóban elhitte, hogy egyszer majd kiszáll. Az önismeret ilyen mértékű hiánya újabb bizonyítéka volt Yree menthetetlenségének. Na, nem mintha Shurynak lettek volna efféle szándékai. A kurtizán folytatta.

– A megtakarításaim elég komoly csorbát szenvedtek. A Rainbow Brothers űrállomás Zeng szerint egy sokkal jobb hely, mint amilyen a Forge volt – mondta, és közben szomorkásan elmosolyodott. – Ami persze nem olyan nehéz. Sullustiak hozták létre, és teljesen biztonságos, viszonylag problémamentes, ideális egy újrakezdéshez.

– Sok sikert! Őszintén kívánom, hogy bejöjjön a számításod! – hazudta a lány. – Hogy összefogni Zenggel mennyire jó ötlet, azt viszont nem tudom. Helyes fiú, de egy kicsit… Tudod, alvilági. Van esetleg bármi, amit az elmúlt napokban megtudtál róla és érdemes lenne velem megosztanod? Róla, a hajójáról, vagy az üzleteiről?

Yree nagyot nyelt, miközben a kezei automatikusan tovább masszíroztak. Shury megmozgatta a lábujjait, amire a másik ijedten összerezzent. Mintha ezzel egy képzeletbeli kapcsolót átállítottak volna át nála, Yree beszélni kezdett.

– Nemrég elküldte az egyik hajóját az Ixu Sanra, hogy összeszedje egy Herc nevű rokonát.

– Aha – válaszolta Shury nem valami lelkesen. Ennél többre számított. – Bármi egyéb?

– Úgy láttam, hogy fontos neki a fiú.

– Persze, persze. Az unokaöccse. Rossz társaságba keveredett. Még valami?

– A hely, ahova tartunk, ott valami nagy vadászat készül.

– Ki lesz a vad?

– Sajnos nem tudom. Valamilyen civil vagy birodalmi hajó. Végül is egy kalózhajón vagyunk – válaszolta a nő, majd beletörődően megvonta a vállát. Shury tekintete elidőzött az arcán. Ha Yree pályáját járta volna be, akkor a mostanihoz képest nagyon gyenge Shuryvá vált volna. A mély megvetés hullámokban tört rá és kellett némi akaraterő, hogy ennek jelét adva meg ne rúgja a másikat. Végül úgy döntött, hogy szofisztikáltabb módozatai is vannak, hogy kifejezze lenézését. Magasabbra emelte az éppen parlagon pihenő lábát.

– Egy kicsit nyalogasd a talpam és szopogasd a lábujjaim. Végül is, a fajtádnak ilyesmiért szoktak fizetni.

Yree nem ellenkezett, sőt a méltatlankodás legapróbb jelét sem adta. Körmeivel finoman végigcirógatta Shury lábszárát, megfogta a sarkát, majd nyelvét kinyújtva végignyalta Shury talpát, mintha az a világ legtermészetesebb dolga lett volna. Shury mély undorból szárba szökkenő, de egyre növekvő izgalommal bámulta, ahogy Yree érzéki és ügyes nyelvvel és ajkakkal nyalogatja a lábát és szopogatja a higanyszín körmű lábujjait. Kellemetlen felismerés volt, hogy Yree odaadó munkája nyomán felizgult, és így a megalázásnak szánt aktus ellenirányú csábítássá változott. Mintha Yree azt fejezte volna ki ezzel, hogy a kurvaságban is vannak szintek, és ha méltóság nem is, de szakmai büszkeség szintúgy akad. Shury dühösen húzta vissza a lábát és helyezkedett el törökülésben.

– Yree! Mit gondolsz, mekkora szerepem volt nekem meg a kapitánynyomnak abban, hogy minden lányod élve megúszta a Forge-on történteket?

– Elég sok, láttam mire vagy képes – válaszolta a kurtizán alázatosan, ezzel visszasegítve Shury sértett önérzetét az egyensúly állapotába.

– Mehetsz! És kérlek, ne feledd el, hogy velem jóban lenni nem csak annyit tesz, hogy mesélsz, ha kérem! Lehet, hogy valamikor még én fogok segíteni rajtad. Ismét.

Yree lesütött szemmel állt fel, majd bájosan meghajolt Shury előtt és sietős léptekkel távozott. A lány a plédjébe törölte nyáltól csillogó talpát, és dühösen horkantott egyet.

Násztánc

Néhány óra elteltével hangüzenet érkezett, melyben Zeng baritonja szólalt meg bosszantó tömörséggel.

– Örülnék, ha át tudnál ugrani hozzám! Hozd, kérlek, az új kardodat is!

A lány további néhány órácskát pihenéssel töltött, és amikor úgy gondolta, hogy a falleen már elkönyvelte a távolmaradását, csak akkor sétált át a kapitányi lakosztályhoz. Nem is nagyon beszélt a férfival az ünnepség óta, és Zeng érdeklődésének látszólagos hiánya már kezdte kikezdeni az egóját, na, nem mintha ő bármiféle jelzést küldött volna a másik irányába. Feltéve persze, hogy a Drace-szel töltött este üzenetét nem tekintette annak. Mindenesetre Zeng volt az, aki végül magához kérette őt, és ezzel elveszítette a ki-kit szar le jobban játékot. Shury imádott győzni. Érkezéséről a kinti panelt használva értesítette a kapitányt, és az ajtó hamarosan hangtalanul feltárult előtte.

Zeng otthona nemcsak a hajó legjobban védett, híd mögött részét foglalta el, de egyúttal hatalmas volt és a berendezése is tekintélyes vagyonról, illetve kifinomult, noha Shury számára idegen ízlésről tanúskodott. A csonka kör alakú padlózata kétszintű volt. Shury az alacsonyabban fekvő és a terem nagyját elfoglaló részre érkezett. Vele szemben három lépcsőfokon át volt megközelíthető a második szint, melyen egy méretes ágy, néhány karosszék és egy asztal foglalt helyet. Jobbra egy ajtó nyílt, mely alighanem Zeng saját bejáratú fürdőszobájába vezetett. A falakon mindenfelé fegyverek, kardok, lándzsák, rikító színekben pompázó pajzsok, kisebb és nagyobb sugárfegyverek, furcsa kinézetű archaikus lőfegyverek, sőt a legmodernebb technológiát képviselő birodalmi katonai gyilkolóeszközök függtek, köztük egy E-11-es mesterlövész puska is. A lakosztály egészét vad, de harmonikus hangulat járta át a fegyverekkel, a művészien beosztott színekkel, és a modern, mégis természetes hatású bútorokkal. És a helység fő dísze, Zeng kalózkapitány ott állt középen, izmos testén egyetlen ágyékkötőt viselve. A ruhadarabot egy dere-

kára kötött széles öv egészítette ki, meztelen talpa egy döglött állat szőrméjén nyugodott.

Shurynak sikerült megállnia, hogy a tekintete nehogy túl sokat időzzön Zeng provokatívan felkínált testén, és egy rövid mosolyt követően végigsétált a fal mentén, szájtátva csodálva meg az impozáns gyűjteményt.

– Csak nem trófeák?

– De igen. Mindegyik egy párviadal emléke.

Shury elismerően biccentett, úgy hitte Zeng az igazat állítja. Életében ő maga is tucatnyi alkalommal került szembe olyan ellenséggel, akivel az ölni vagy halni ősi szabálya érvényesült, de még ha össze is gyűjtötte volna minden találkozás után a holtak fegyvereit, akkor sem érhetett volna a gyűjteménye ennek a kiállításnak a közelébe. Komolyan válaszolt.

– Ezek szerint éppen, hogy csak életben vagy. Ennyi párbajt és harcot nem szoktak élve megúszni, valamit nagyon tudsz. És nem hiszem, hogy ezekből a küzdelmekből a fickándozó kis farkincáid juttattak volna ki élve – folytatta ugyancsak komoly hangon, de egy szemtelen kis mosoly kíséretében. Zeng egyetértően biccentett.

– Ezekben a csatákban valóban nem sok hasznukat vettem volna. Tölthetek valamit?

– Valami édeset!

A férfi a fal melletti bárpulthoz lépett, egy üveg teteje szisszent, jégkockák csilingeltek poharakban. Zeng Shury felé nyújtotta az egyik elkészült italt. Mindkét pohár tartalma fehéres színben pompázott, a tetején narancssárga sávval. A pohár külső felén pára csapódott le.

– Gondolom, nem most mérgeznél meg. Azt bármikor megtehetted volna.

– Szerintem elhiszed nekem, ha meg akarnálak ölni, azt szemtől szembe, fegyverrel a kézben tenném.

– Ezért is aggódom. Idekéretted a kardomat is.

– A legjobb fegyveremet kaptad meg, ahogy kérted. Személyes érzések fűződnek ehhez a kardhoz. Szeretnék megbizonyosodni róla, hogy jó gazdája leszel.

A lány szeme megvillant. Ez bizonyosan jobb kúrásnak ígérkezett, mint a Drace-szel átélt élmény.

– A vesztes két órán át szájjal köteles kényeztetni a győztest. És hogy a harc is legyen valódi, harcoljunk második vérig.

– Ebben az esetben hátrányban vagyok, úgy érzem. Hozzám képest túl vagy öltözve. Fair küzdelmet szeretnék, elvégre komoly a tét.

A lány válasz helyett vetkőzni kezdett, ruháit egy alabárdra emlékeztető fegyver mindenfelé kiálló tüskéire aggatva, majd anyaszült meztelenül nekikezdett bemelegíteni. Kardjával ide-oda suhintott néhányat, egyfajta bemelegítő mozdulatsort bemutatva, melyet még egy vele együtt szolgáló oggorai bajtársától, Habban Mazzedtől tanult. Már kurtizánként megtanulta megvédeni magát, de akkoriban inkább tőrként forgatott késekkel gyakorolt. Oggorán a nemesség a mai napig archaikus kardokkal az oldalán rohangált és intézte el becsületbeli ügyeit, így a klasszikus vívás története és tudománya nagyon fejlett és nagy becsben tartott tudás maradt arrafelé. Ezek a mozdulatok semmiben sem hasonlítottak a birodalmi önvédelmi és közelharci technikákra, melyeket persze szintén ismert. Habban az oggorai kultúrában nem egykönnyen adományozott fegyvermesteri titulus tulajdonosa volt, és Shury talán sosem látott nála halálosabb harcost, ha kardokról volt szó. Noha aligha érhetett a nyomába, a lány így is kimagasló szinten tudta forgatni az efféle fegyvereket, még ha tudta magáról, hogy mesterlövészként és pisztolyzsonglőrként sokkal hatékonyabb.

Amíg a lány izmai bemelegedtek és kiismerte az új fegyver kiegyensúlyozottságát és a legkényelmesebb fogását, addig Zeng vigyorogva állt neki számos értékesnek tűnő törékeny műtárgy eltakarításához a környékről. Végül egy rövid lándzsát emelt le a falról, melynek a pengéje egy veszedelmesen csillogó, hosszú tőrre emlékeztetett. A férfi is eltöltött néhány percet akrobatikus mozdulatokkal, a fegyvert hol egy, hol pedig két kézzel tartva boszorkányos ügyességgel pörgette meg a teste körül. Shury a szeme sarkából figyelte, és próbálta kitalálni, hogy mit várhat a szeretőjétől. A nyél hossza, valamint hosszabb karjai miatt Zeng előnyben volt vele szemben, ráadásul fizikailag erősebb is volt, egyúttal közel olyan gyorsan mozgott, mint a lány. Shury nagyot sóhajtott. Csak

úgy kerülhetett el negyed tucatnyi baktatapaszt és egy százhúz perces ikerfaszszopást, ha valami trükköt is bevet. Úgy ítélte meg, hogy tiszta harcban Zeng, ha nem is könnyedén, de le fogja győzni.

Hamarosan egymással szemben álltak néhány lépés távolságra. Zeng mély tartásba ereszkedett, kezét hátul tartva elrejtette a fegyverét, mintha csak incselkedett volna a lánnyal, látszólag könnyű célpontot nyújtva. Bár Shury egy pillanatra felhorkant, mikor rádöbbent, hogy Zeng magán tartotta az ágyékkötőjét, de gyorsan elhessegette a gondolatot és az ágyékkötő nélküli Zeng fantáziaképét is. Túl sokat fogja látni a rejtett alkatrészeket, ha nem vigyáz. Kényelmes vívóállásba helyezkedett, maga elé emelte a kardot, de nem kapcsolta be. Így nem is hangzott fel a koncentrált hanghullámok keltette sivítás, amik ép ésszel alig felfogható frekvenciájú vibrációra késztették volna a pengéjét, drasztikusan megnövelve a fegyver anyagba hatoló képességét. Bármiféle előjel nélkül előreszökkent és szúrt, de a férfi semmiből előtermő pengéje félreütötte a kard hegyét, saját fegyvere nyelével felfelé csapott, centikkel hibázva el Shury csuklóját.

Az első néhány pengeváltás során Zeng tesztelte a lányt, megvárta, hogy támadjon és a legváratlanabb pontokon és szögekben varázsolta a teste elé a lándzsája pengéjét, hogy szúrjon vagy vágjon vele. Shury minden egyes alkalommal hárított ugyan, de a támadásai rendre elakadtak és többször is éppen csak elkerülte, hogy Zeng megsebezze. Ez a fajta játék hamarosan frusztrálttá, majd egyre dühösebbé tette, egyúttal eldöntötte, hogy ideje bevetni az aljasabb technikákat.

– A győzelemre hajtasz. Ezek szerint nem is igazán akarod ezt – jelentette ki tisztes távolságból, és obszcénul széthúzta a szeméremajkait. Amint Zeng odapillantott, Shury nekirontott. Ezúttal közelebb jutott egy sikeres vágáshoz, de még mindig túl messzinek tűnt a siker. A férfi megvetette a lábát, a pengék összeakadtak, majd Zeng nagyot rúgott előre, eltalálva Shury bordáit. A lány métereket repült hátra, és egy csalódott nyögés kíséretében gurulta ki a lendületet a terem széle felé álló asztal segítségével kászálódva megint talpra. Fájt az oldala, de ártatlan mosolyt erőltetett az arcára.

– Ez nem volt szép tőled, azt hittem szereted, ha a közeledben vagyok! – nyávogta, amint a teste takarásában belemarkolt az asztalon álló kis tálkában felhalmozott cukorkák halmába. Zeng nem válaszolt. Nyugodt arckifejezéssel várta, hogy a lány ismét közelebb jöjjön. Shury rövid pihegés után megtette neki ezt a szívességet. Egy szépen kivitelezett csellel elérte, hogy Zeng kénytelen legyen a föld felé irányítani mindkettőjük pengéjét, felkínálva ezzel a fejét. Shury bal keze előrelendült, és a férfi arcába vágta a maroknyi cukorkát. Az meglepetten horkant fel, a lány pedig visszahúzva pengéjét kiszabadította, és azzal a lendülettel Zeng válla felé vágott. Ismét közel járt, de nem eléggé. A falleen reflexei hihetetlenül jónak bizonyultak. Zeng ösztönösen mozogva az utolsó pillanatban csavart egyet a felsőtestén, elkerülve a pengét. Shury dühösen táncolt vissza, bosszantotta az újabb elszalasztott lehetőség. Szinte azonnal támadott ismét, villámgyorsan előre ugratva a kardját. Zeng lándzsája félreütötte a kardot, a férfi lazított a fogásán, így a nyél végén kapta el újra a fegyvert, két tucat centivel meghosszabbítva annak hosszát. A penge oldalra vágott és vékony karcolást ejtett a lány combján, a sebből azonnal vér buggyant elő.

Shury fájdalmat nem érzett ugyan, de azonnal tudta, mi történt. Felrikoltott dühében, és sziszegő hangon káromkodni kezdett. Zeng nem érthette a szavakat, mivel oggorai nyelven köpte őket a nagyvilágba, de számára sem lehetett kétséges, hogy a lány nem kifejezetten boldog.

– Ez szép volt – ismerte el végül egy bólintással. Néhány vércsepp a talpa alatti hófehér szőrmére hullott, a többit mutatóujja begyével összegyűjtötte és lenyalta. – Ezek szerint nemcsak puncit fogsz nyalni, hanem még a sebeimet is ápolhatod.

Zeng nyelvével megérintette a pengéjének hegyét, és ő is megízlelte Shury vérét.

– Alig várom.

– Nézzük a második kört.

Shury néhány lépést hátrált és vívóállásba helyezkedett. Közben folyamatosan járt az agya, elemezte a történteket. Zeng erős volt és gyors, a piszkos cselek nem billentették ki, ráadásul a fegyvere és az

azzal való trükktár eddig ismeretlen volt a lány számára, de a történtek után kezdte érteni, hogy mire érdemes odafigyelni. Például a váratlan előretörésekre, a rizikósan, de könnyen változtatható pengetávolságra és persze Zeng nem mindennapi ügyességére és fizikai fölényére. Egyúttal a lányban megérett a gondolat, hogy sikeresen felfedezte a lándzsakard gyenge pontját is. Ideje volt, hogy tesztelje az ötletét.

Shury testtartása, beharapott ajka és összeszűkült szeme egészében bizonytalanságot sugárzott, és úgy tűnt, hogy Zeng el is hitte, amit lát. Shury megint elsőként támadott, majd, amikor a pengék hangos csengéssel összeütköztek, csupasz talpa megcsúszott a szőrmére csepegő izzadságon. Egy pillanatra kinyílt a védelme, és Zeng azonnal reagált, ellentámadásba lendülve a felsőteste felé csapott. Shury váratlan szögben rántotta fel a kardját és a pengéje végigcsúszott Zeng pengéjén. Mivel az utóbbinak nem volt keresztvasa, elég volt egy aprócska csavarás a fegyverén, és az egészen a férfi kezéig rohant, vágást ejtve Zeng kézfején. Ha Shury az utolsó pillanatban nem húzta volna vissza a kardot, alighanem kettévágja a falleen mancsát.

Shury hátratáncolt, és egy elegáns mozdulattal lerázta a pengéről a falleen vérét, miközben gonoszul elmosolyodott.

– Milyen szerencse, hogy a nyelvedre lesz szükséged, és nem a kezedre – incselkedett a másikkal.

– Jó öreg Drace barátom érdekes kincsre akadt. Úgy hallottam, hogy jól megvagytok ti ketten – vicsorogta Zeng, és a szájához emelte a sérült kezet, beleszívva a sebbe. Shury mosolya eltűnt, és már támadott is. A férfi oldalra lépett, villámsebesen hárított, a föld felé irányítva a lány kardját. Amaz hagyta, és elszakadás helyett térdre dobta magát, majd szabad kezével Zeng ágyékkötő alatt himbálózó farkai felé nyúlt, ujjai karmokká görbülve készen álltak belevájni az érzékeny húsba. Alighanem sikerrel is járt volna, de ezúttal Zengen volt a sor, hogy bizonyítsa, neki sem kell a szomszédba mennie egy mocskos trükkért. Az imént a sebéből kiszívott vért Shury arca felé köpte, aki hirtelen egy bíbor felhővel találta magát szembe, amely az arcába csapódott és emiatt kissé elmérte a távolságot. Bár ujjai megtalálták és körmei belemélyedtek Zeng nagyobbik farkába, ugyanakkor egy szúrást is ér-

zett a mellén. Mindketten megmerevedve bámultak egymásra. A lány a férfi lábai között térdelt, felfelé tartott kardja ismét Zeng fegyvertartó kezének tenyeréhez simult, újabb karcolást ejtve. Ugyanekkor a lándzsakard éles küzdelemben már átszúrta volna felülről a lány tüdejét, hegye felsértette Shury mellén a bőrt. A falleen fájdalmas arccal sziszegett, Shury pedig érezte, amint keskeny vérpatak folyik végig a cicijén.

– Óvatosan, mert még használnám – figyelmeztette Zeng, és Shury lassan visszahúzta a karmait. Néhány másodpercig még vicsorogva bámultak egymásra, majd mindkét fegyvert lassan visszavonta a gazdája. Shury felállt és kelletlenül elismerte, hogy nem nyert.

– Attól tartok, mivel nincs külső megfigyelő, sosem fogjuk megtudni, ki ontott hamarabb második vért.

Zeng válasz helyett szemérmetlenül fellebbentette az ágyékkötőjét, és tüzetesen megvizsgálta a hímtagját. Shury nagyot sóhajtott.

– Mivel senki sem nyert, vagy nem szexelünk, vagy egyszerre csináljuk a szopás-nyalást. Kettő kibaszott órán át.

Nem úgy tűnt, hogy a másodikként felvázolt verzió nagyon kétségbe ejtette volna a férfit. Shury szemébe nézett, és komolyan mondta.

– Meggyőződtem, hogy a fegyverem kitűnő kezekbe került. Megmutattad, hogy milyen jól bánsz a számomra oly becses dolgokkal.

A lándzsakardot a földre dobta, a lányhoz lépett, majd a karjaiba kapta és az ágyához vitte. Másodperceken belül klasszikus hatvankilences pozícióba heveredtek egymáson és becsületes harcosok módjára nekiláttak, hogy kölcsönösen törlesszék az adósságukat. Hamarosan nyögések, hörgések, sikkantások és nedvesen szörcsögő hangok töltötték be a Mantell's Hammer kapitányának lakosztályát. Shury pedig immáron harmadik alkalommal élte át, mennyire kéjes, magával ragadó és észvesztő az, amikor az ember lánya érzékeny egy fallen vezérhím szagára, főként ha az tapasztalt és odaadó szerető. Drace előző napi teljesítményének emlékét úgy mosták el a Zenggel töltött vérrel és egyéb testnedvekkel fűszerezett extázisban töltött órái, mint egy csillagromboló turbólézerütegei a mélyűri gyakorlóbójákat.

Sok-sok órával később izzadságtól ragadósan ébredt egy vérmaszatos lepedőn, mellette a csendesen szuszogó férfival. Miután összekapta a ruháit és magához vette a kardját, szó nélkül távozott. Elhitte, hogy a kard valóban fontos volt a férfinak, de úgy döntött, hogy nem érdekli a története. Bárkit is ölt meg érte Zeng, nem számított, mert a kard most már Shuryé volt, és ő is vérrel fizetett érte.

Az utód előtt

A hiperugrás kezdetétől számított ötödik napon a Mantell's Hammer visszatért a normál űrbe. A Spark legénységének tagjai néhány tucat szolgálaton kívüli falleen társaságában az esténkénti ünnepségeknek helyet adó társalgóban figyelték, amint egyszer csak feltűnt előttük a Shaggi meteorgyűrűnek nevezett rendszer. A hatalmas ablak melletti monitorokon adatok és rendszertérkép-részletek tűntek fel, de nem feltétlenül kellett az adatokra pillantani az első benyomás megszerzéséhez, a hely hangulata szabad szemmel is borúsnak látszott. A rendszer közepén egy bántóan éles fényű törpe csillaga világlott, mely sejtelmes fehér fényt szórt magából. Bolygó nem keringett körülötte, helyette szabálytalan alakú és méretű aszteroidahalmazok terültek el minden irányban, megannyi fehér, zöld és néha vöröses derengéssel fénylő gázfelhő kíséretében. A rengeteg törmelék furcsa árnyjátékká változtatta a kavargó kövek alkotta káoszt, a látvány lehangoló és nyomasztó volt. Hamarosan megérkezett a kapitány is néhány tisztjének a társaságában, és az eddig üresen árválkodó trónjához masírozott, üdvözlésképpen magához intve a vendégeit.

– Hamarosan látogatóm fog érkezni, szeretném, ha itt állnátok a jobbomon – mondta Zeng komolyan, szemében nyoma sem volt az előző éjszakai szenvedélynek. Nem a szerető, hanem a kalózvezér Zeng állt a lány előtt.

– Megtudhatjuk, ki az? Vagy ez meglepetés?

– Egy hajóskapitány, Eluwinnak hívják. Egy portyázó. A rendszerben sokkal több hajó rejtőzik, mint ahányat akár szabad szemmel, akár szenzorokkal láthatunk. Róla viszont tudtuk, hogy idetart, és válaszolt is a rejtett csatornán leadott hívásunkra. Tudni akarom, hogy mire is várnak pontosan, és hogy kik vannak még itt. Ami a ti ügyeteket illeti, azt is tudni akarjuk, hogy itt van-e a Sandstorm.

A magyarázat megnyugtató volt, és Shury Drace, valamint Zeng egyik tisztjének társaságában a vezérfalleen mellé sorolt. Míg Yree néhány jelenlévő lánya kíváncsian várta a fejleményeket, addig a falleen férfiak többsége feszülten toporgott. Nemsokára szisszent az ajtó és három falleen sorjázott be. Legelöl egy nő, akit két férfi követett. Egészen a trónig nyomultak előre büszke tartással. Zeng egy mosollyal és szélesre tárt karokkal fogadta őket.

– Eluwin, kedvesem, ezer éve nem láttalak, örülök, hogy elfogadtad a meghívást!

A nő felszegte az állát és hosszan Zeng arcába bámult. Érezhető volt a levegőben vibráló feszültség, noha a hangulat nem volt kifejezetten ellenséges. Sokkal inkább ahhoz hasonlított, mint amikor Oggorán egy idegen és bizonytalan hűségű klán küldöttsége érkezett követségbe, vagy amikor két külön bolyhoz tartozó oggorai vérszablya keresztezte egymás útját.

– Elfogadtam, de azt hiába várod, hogy térdet is hajtsak előtted – válaszolta a nő, a hangja mély volt és bársonyos, de egyúttal keményen is hangzott. Zeng felkacagott, mint aki jól szórakozik. Shuryt kezdte egyre inkább idegesíteni a folyamatos jókedélyű röhögcsélése, amit főleg nőkkel szemben engedett meg magának.

– Ugyan drágám, nem tartok igényt effajta külsőségekre, a hűséged éppen elég számomra.

Eluwin magas volt, a teste szépen ívelt izmoktól dagadt. Hatalmas melleit szégyentelenül kiemelő szoros bőrruhát viselt, övén egy görbe pengéjű kés és egy nehéz sugárpisztoly fityegett. Éjfekete, sűrű hajában több fehér csontocska világítani látszott. Shury végtelenül ellenszenvesnek találta. Nyugodt tekintettel, felszegett állal szemlélte a nőt. Zeng folytatta.

– Már egy ideje itt vagy a rendszerben – jelentette ki. – Milyen más hajók várnak itt még és mire várnak?

Eluwin félrebillentette a fejét és őszinte csodálkozással nézett Zengre.

– Miért vagy itt, ha nem is hallottál róla? Nagy vadászat lesz. Egy kristályszállító. A megjelenésed lényegesen javítja az esélyeinket.

– Egy kicsit bővebben is beszámolhatnál a részletekről.

Eluwin nagyot sóhajtott, mint akinek nem sok kedve van eligazítást tartani, de végül belekezdett.

– Egy GR 120-asra várunk, a neve Rusty Bird. A füles szerint ezen az útvonalon haladva akarja kikerülni a birodalmi ellenőrzéseket. Ez a hipertérbója, mint tudod, kiesik minden kontrollzónából. Adóelkerülő vállalati manőver, tuti tipp, bár nem a mieinktől származik. A titkos csatornákon szétkürtölték a fél szektorban, elég elfoglalt lehettél, ha hozzád nem jutott el. A hajók többsége több mint egy hete várja a madárkát. Egy részük a gázfelhőkben, a többségük az aszteroidák között.

– Az egy nagy hajó, drágám, és ha ilyen értékes a rakománya, akkor nagyon komoly ellenállásra számíthattok. Feltételezem, van terv arra, hogy miként csípjétek el, miközben számolják az újabb ugrást.

– Szarásig van fegyverekkel, és vadászkíséretre is számíthatunk. Ráadásul kyrelyum-kristályt szállít, ami köztudottan könnyen sérül, ha túltöltik. Nem lőhetjük csak úgy darabokra azt a bárkát. Minden hajóval egyszerre támadunk, a vadászokat meg kell semmisíteni, majd megcsáklyázni a hajót, bevágni magunkat és belülről elfoglalni. Sokan meg fognak halni. A többieknek annál több jut, az egyezség szerint nincs posztumusz díjazás, minden az élőké. Nem minden összegyűlt kapitány osztja a mi erkölcseinket.

Zeng egyetértően bólintott.

– Magam is úgy hallottam. Satron közöttük van?

Eluwin szemöldöke felszaladt, majd az arcának zöldje egy árnyalattal sötétebbé vált, alighanem az elpirulás falleen megfelelőjeként. Kelletlenül válaszolt.

– Igen, köztük.

Shury majdnem megingott, amikor megérezte Zeng kémiai kisugárzásában a düh elemeit. A Mantell's Hammer legénységének tagjai szinte egyszerre kezdtek el mocorogni, néhány arcon harcias vicsor jelent meg. Bár a lány mostanra tökéletesen uralni tudta Zeng hatását, attól még lenyűgözte, hogy a vezér hangulata milyen gyorsan rátelepedett a harcosaira. Zeng felkelt a trónusáról és háta mögé tett kézzel bámult Eluwinra.

– És mégis, mi késztetett rá téged, hogy egy kitaszítottal szűrd össze a levet?

A nő dacosan felszegte a fejét, az emberei védelmezőleg zártak össze körülötte. Shury elgondolkozott azon, hogy nőstény létére ő is a testszagával szította-e fel ezt a védelmező ösztönt, vagy olyasmire csak a hímek voltak képesek. Ő maga mindenesetre semmit sem érzett Eluwinnal kapcsolatban.

– Nem mindenki olyan szerencsés, hogy egy ilyen szép nagy hajóval vadásszon! Én nem válogathatok! És ez igencsak zsíros falatnak ígérkezik, mindenkire szükségünk volt!

Zeng egy pillanatra elmerengett.

– Még mindig a régi G9-eseddel repülsz ezek szerint?

Eluwin bólintott. A férfi lesétált a trónhoz vezető lépcsőfokokon és megállt Eluwin előtt.

– Ha segítesz nekem, akkor gondoskodom róla, hogy a hajódat egy lényegesen jobbra cserélhesd.

Eluwin dacosan nézett fel a fél fejjel magasabb férfira, de tetszett neki a dolog, felcsillant a szemében az érdeklődés.

– És mégis milyen hajóra gondolsz?

– Végezd el a feladatodat, és ígérem, nem maradok az adósod. Ismersz, mindig betartom a szavam.

Eluwin csípőre tett kézzel kérdezett vissza, miközben csípőjét oldalra tolta, melleit előre domborította egy szemérmetlenül provokatív pózban. Shury egyre jobban utálta a ribancot.

– Mit kell tennem a jóindulatodért?

Zeng Shuryék felnézett és magához intette őket.

– Ők itt a barátaim, és el akarják kapni Satront. Egyszer és mindenkorra.

Eluwin arcán nem látszott meglepődés, érdeklődés is alig.

– Mi lenne az én szerepem ebben?

– Minél több időt töltünk el a Mantell's Hamerrel itt, annál nagyobb az esélye, hogy Satronék bemérnek és elmenekülnek. Átszállok a hajódra néhány emberemmel, míg a barátaim a saját hajójukkal szintén beszállnak a buliba. És amikor eljön a támadás ideje, akkor segítek, hogy Satron ne menekülhessen el. Ennyi az egész.

A nőnek láthatóan nem tetszett Zeng javaslata, hogy engedje be a saját hajójára, de megtartotta magának a véleményét, inkább alaposan felmérte Drace-t, majd Shuryt is. Shury ugyanazt a pózt vette fel, mint amivel Eluwin is kacérkodni kezdett Zenggel, és amint a sötét szemek összekapcsolódtak az övével, egy kihívó kacsintással válaszolt. A válasz egy vicsorra hajazó mosoly volt mindössze, majd Eluwin előrelépett, és a kezét nyújtotta.

– Eluwin vagyok, a Knifepoint kapitánya.

– Shury vagyok, Drace kaptány elsőtisztje és Zeng kalózvezér legkedvencebb szeretője.

Shury a falleenoktól oly sokszor látott módon fogadta a felé nyújtott kezet, és megragadta a másik alkarját. Eluwin ujjai az ő alkarjába mélyedtek. A nőben brutális erő lakozott, de Shury megacélozta magát és nem szisszent fel.

– Örülök, hogy együtt vadászhatunk, kapitány – vigyorgott Drace, amikor rá került a sor. Mindkettőjük izmai megfeszültek, és végül hallgatólagosan kiegyeztek egy döntetlenben. Eluwin ismét Zeng felé fordult.

– Mikor szeretnétek megejteni a cserét?

– Mivel percről perce nő a felfedezés esélye, ezért azonnal.

Eluwin bólintott, tudomásul véve az elhangzottakat.

– Amint készen vagy, várlak a hajómon, de ne hozzál túl sok embert. Lehet, hogy még napokig kell várakozni és a Knifepoint kicsi. Nem akarom, hogy az embereink túl közel kerüljenek egymáshoz.

– Nekem semmi ellenvetésem a közelséggel kapcsolatban – válaszolta Zeng egy fellengzős vigyorral. Eluwin válaszul megvetően horkantott egyet, majd maga elé tolva a melleit, kimasírozott a teremből.

– Pozőr kurva – jegyezte meg Shury, és a lelki szemei előtt már látta, amint Eluwin izmos teste Zengé alatt vonaglik. Zeng és Drace tekintete egy pillanatra összekapcsolódott, kimondatlanul is számos gondolatot cseréltek Shuryval kapcsolatban.

– Köszönjük a vendéglátást! Igazán kellemes volt a hajódon utazni – lépett közelebb Drace, és barátságosan megveregette Zeng vállát. Hamarosan Shury tűnt fel a falleen mellett, majd a következő pillanatban egy hosszú csók vette kezdetét, melynek során a lány egész testével a férfihoz simult. A búcsú végeztével elfordult, és egy szó nélkül távozott.

Halott kövek suttogása

A kabinjaikat percek alatt kiürítették és együtt érkeztek vissza a Sparkra. Drace a pilótafülkébe sietett, és hamarosan felbőgtek a hajó hajtóművei, a belső terek fényekkel és mechanikus zajokkal teltek meg. Raul ellenőrzése után Shury belehuppant a másodpilóta székébe, miközben Drace nekilátott az elszakadási manőver előkészületeinek. A Knifepoint a Hammerhead orrához volt csatlakozva, a Sparkról remek rálátás nyílt a hajóra. Fekete és arany sávos festése volt, aszimmetrikus formája, és a Sparkhoz hasonlatosan szintén koréliai gyártmány volt, igaz egy másik cég terméke. Shury három pár forgó ikerlézerágyút számolt meg rajta, valamint további három rögzített, kisebb teljesítményű fegyvert. A teljes arzenálja jóval nagyobb tűzerőt jelentett, mint amit egy ekkora szállítóhajótól várna az ember. Szinte üvöltött róla, hogy a kapitánya nem békés kereskedéssel szokta tölteni az idejét. Kevés ideje jutott rá, hogy megszemlélje a hajót, mert fel-

gyulladt a bejövő hívást jelző fény a műszerfalon. A Knifepoint hívta őket. Lenyomta a hívás fogadását engedélyező gombot.

– Itt a Spark.

Zeng válaszolt.

– A helyünkön vagyunk, ti készen álltok?

– Indulhatunk.

– Rendben. Készüljetek.

Az adást megszakították, majd néhány másodperccel később hangos döndülések jelezték, hogy a Mantell's Hammer fogókarmai elereszthették a Spark testét. Drace finoman ellavírozott a korvettől, szinte szinkronban távolodva a Kinfepointtal egyetemben. Néhány száz méretes távolságban járhattak, amikor a korvett egy villanás kíséretében hirtelen köddé vált. A Knifepoint szinte azonnal egy távolabbi aszteroidaöv felé fordította az orrát, és gyorsulva meglódult, Drace pedig követte őket. Ott majd egyedül kell elrejtőzni, de nem túl messze a többiektől, nehogy lemaradjanak a támadásról. Miközben fény alatti sebességgel az aszteroidák felé suhantak Eluwin hajójának hajtóműfényeit követve, Shury Drace felé fordult.

– Hogyan működik egy efféle rajtaütés? Gondolom passzív, vagy egyenesen kikapcsolt szenzorokkal és lekapcsolt hajtóművekkel várakoznak.

– Így van. Ezért is nem tudhatjuk, hogy merre van a Sandstorm. Ebben a kő- és gázhalmazban még egy csillagromboló szenzorai se tudnák megkülönböztetni egymástól a nagyobb fémtartalmú sziklákat meg a rejtőzködő hajókat. Ők, ahogy mi is fogunk, odalapulnak egy nagyobb darabhoz, és szépen várják, hogy az őrszemek riasszák őket. A kalózfalkákban ilyenkor mindig van egy-két olyan hajó, amely a préda várható belépési vektorának a környékén lebzsel és pásztázza az űrt. Az előzetesen megállapodott csatornán riadóztatják a többit, ha megérkezett, akire várnak. A préda navigációs komputerének teljesítményétől függően az új ugrás kiszámítása valahol húsz és hatvan perc közötti időt igényel, ennyi ideje van a falka tagjainak, hogy felélesszék a hajóik rendszereit, rárepüljenek a prédára és megbénítsák.

Vagy mint jelen esetben, be is hatoljanak és odabentről tegyék ugrásképtelenné. Veszélyes vállalkozásnak ígérkezik, szűk az idő.

– Nem lehet, hogy mikrougrással fog menekülni?

– Normális esetben ezzel számolni kellene, azonban egy ilyen helyen, mint a Shaggi meteorgyűrű, aligha engedi a számítógép, hogy megpróbálják. Kilencvenkilenc százalékos eséllyel billió darabra robbantják magukat, túl sok az objektum. És ha a számítógép engedné is, a kapitány aligha. Én inkább néznék szembe a kalózokkal, mintsem simán kinyírjam magam.

– Kockázatos ezen a rendszeren áthaladni.

– Az, de ahogy hallottad, így lehet biztosan elkerülni a Birodalom ellenőrzéseit. Nem léteznek olyan útvonalak, ahol sem kalózokkal, sem a mieinkkel, sem semmiféle veszéllyel ne kellene számolni. A galaxis tele van aknákkal és csapdákkal.

– Az adó- és vámelkerülés, nem is beszélve az illegális csempészetről, mind a bűnt terjesztik a galaxisban. Elég szar lehet neked, hogy egy efféle álcában kell élned az életedet. Azonban mindez semmi a kalózokhoz képest. Rablók és gyilkosok – jelentette ki Shury érzelemmentesen. Drace furcsa arckifejezéssel nézett rá, de nem mondott semmit. A lány újabb kérdéssel folytatta.

– Mi fog történni, amikor megjelenik a zsákmány és felfedi magát a Sandstorm? Ezt nem beszéltük meg. Nem tudjuk, hogy Zeng meg a titkárnője mit fognak tenni.

– Ha a préda elleni támadás közben akarjuk elintézni, akkor roszszul is elsülhet. Sok hajóból áll a falka és a többség nincsen beavatva, és nem is érdekli őket a mi dolgunk, de biztosan nem veszik jó néven, ha egymásnak esnek a falkatagok. A Sandstorm nem fogja azonosítani sem Zenget a Knifepointon, sem minket. Aligha hiszem, hogy ismernék a Sparkot. Legjobb esélyünk akkor van, ha miután meglékeltük a hajót, a fedélzetén szemtől szembe találkozunk Satronnal. Nem érdemes űrcsatába keveredni vele, mert holtan semmit sem ér nekünk.

– Aha. Szóval annyi a terv, hogy bemegyünk, majd távozunk Satronnal a batyunkban?

– Nagyjából. Amint elkezdődik a buli, Zeng jelzést küld a Hammerheadnek, és kis szerencsével, mire véget ér az akció, befut az is. Márpedig egy korvett jelenlétében nem lesz senkinek kedve ugrálni Satron vagy a Sandstorm miatt, pláne, ha sikeres lesz a támadás, és mindenkinek bőségesen jut zsákmány.

– Nem örülök neki, hogy kalózokkal kell együtt harcolnom. Ha viszont ezt kívánja meg a tanácsos szolgálata, rendben, akkor bemegyünk velünk együtt.

Ebben maradtak, és a Knifepointról nemsokára leválva egy nagyobb, lyukas aszteroidához repültek. A komótosan forgó kődarab úgy nézett ki, mint egy kipukkadt, kelésektől sebhelyes hutt. Shury fintorogva ismerte fel, hogy a fantáziája az utóbbi időben egyre merészebb képzeteket kelt a fejében. Drace finoman az üreges kődarab belsejébe kormányozta a hajót, majd odabent előbb mesterien felvette az objektum forgásának perdületét, aztán egy alig érezhető zökkenéssel egy többé-kevésbé egyenes felületre helyezte a Sparkot. A pilótafülkéből nézve így is két nagyobb lyukon át láthatták a kinti, komótosan forgó csillagokat és a néha elrepülő sziklákat. A Spark szilárdan megtapadt, Drace szerint a szikla magas érctartalmú, így könnyen magnetizálható kőzetből állt. A Spark rendszerei sorban leálltak, kivéve a halvány vészvilágítást és a létfenntartás alapfokozatát. Drace egy közeli tartórekeszbe túrt, és hamarosan két fejlámpát halászott elő. Egyet átnyújtott a lánynak. Az ismételten csak elfintorodott.

– Egy elsötétített hajó valódi keltetőkaptára lehet a kísérteteknek és a róluk szóló legendáknak.

– Akár. Amitől jobban tartok, azok a kurva mynockok. Egy aszteroidán parkolgatás garancia ezek felszedésére.

– Oké, azok is biztos nagyon félelmetesek. De visszatérve a szellemekhez, hiszel bennünk?

Drace a lány felé fordult, arcéle élesen kirajzolódott a csillagok fényében és az enyhén pulzáló vörös vészvilágítás keverékében.

– Lassan már mindent elhiszek. De nem találkoztam még egyetlen eleven szellemmel sem. Avagy, bármilyen szellemmel, úgy értem.

– Pedig, szerintem, sokkal közelebb vannak, mint gondolnád – jelentette ki Shury teljes meggyőződéssel.

– Ha már felhoztad a témát, nem akarod Pierce-t nyugovóra helyezni?

– Reméltem, hogy megtudhatunk valami közelebbit a gyilkos drogról. Ugyanakkor igazad lehet, nem éppen olyan helyen vagyunk, ahol ilyesmit kutatnának, és lehet, hogy szükségünk lesz arra a zsilipre is.

– Így van! Mintát is tárolhatunk, nem kell az egész test.

– Daws Cardanján bőven akad minta – kuncogott fel a lány. – Lőjük ki Pierce hulláját, ez is van olyan szép temetkezési hely, mint bármelyik.

– Szerezzünk italt.

Együtt sétáltak át a közös helyiségbe, ahol Drace matatni kezdett, és hamarosan egy üveg párlatot vett magához. Rault sehol nem látták, de Shury nem is tervezte meghívni. A Pierce bezsákolt testét bebörtönző zsiliphez mentek. Drace nekidőlt a zsilip oldalának és megbontotta az üveget.

– Pierce hadnagy egész jó hírszerző lett volna, ha nem baszta volna el drogokkal. A Birodalom mindig emlékezni fog rád – tartotta meg a világ egyik minősítetten legrövidebb gyászbeszédét, majd meghúzta az üveget, és átadta a lánynak.

– Olgen, nagyon szép pofid volt és még jobb segged. Sajnálom, hogy nem jutottunk el oda, hogy közelebbről is megismerjük egymást. Bocs, hogy picit megijesztettelek. Szép álmokat és jó lebegést odakint!

Shury is nagyot kortyolt, majd Drace-re nézve biccentett. A férfi a zsilipvezérlő egyik gombjára ütött, és néhány másodpercnyi figyelmeztető vészvillogás után az űrbe nyíló külső ajtó kitárult. A testet egyetlen pillanat alatt rántotta ki a vákuum. Látták, ahogy az azonnal ráfagyó vékony jégrétegtől csillogva a hullazsák folyamatosan távolodik, majd az egyik lyukon át a nyílt űrbe lebegve eltűnik. Míg Drace zárta a zsilipet, Shury megfordult és abban a pillanatban meg is dermedt. A zsiliphez vezető folyosó a társalgóban ért véget, és valaki éppen akkor rohant át a helyiségen, beleolvadva a sötétségbe. Raul soha

nem tudott volna ehhez hasonló sebességgel helyet változtatni. Shury tekintetét a sötétségbe fúrva izgatottan felszisszent.

– Láttad?

– Mire gondolsz? Mit kellett volna látnom?

– A szellemet. Keressük meg, arra mozgott!

Drace szemöldöke felszaladt ugyan, de bólintott és előhúzta a stukkereit.

– Remélem, nem az egyik falleen osont fel a hajónkra.

– Az lenne pedig a legegyszerűbb – válaszolta a lány izgatottan, majd ujjával megpöcögtetve bekapcsolta az övén függő kommunikátorát. – Raul, merre vagy?

– Itt vagyok a B raktárhelyiségben.

– Miért, mi van ott?

– Néhány láda, senki és semmi más.

– Miért vagy ott?

– Kedvelem az ürességet, ami itt körülölel.

– Lehet, csatlakoznod kellett volna Pierce hadnagyhoz, nagyon élveznéd. Maradj, ahol vagy!

– Ahogy óhajtja, Úrn… Shury.

– Gyerünk! – vakkantotta a lány oda Drace-nek és előhúzva a pisztolyát, elindult. Drace maga mögé dobta az egyik aprócska droidját, afféle hátvédként, majd a lány után eredt. Shury elszántan követte célpontjuk feltételezett mozgási irányát, Drace pedig komolyan véve a veszély lehetőségét, készségesen követte őt, amint nekiálltak átkutatni a hajót. Egy órával később, mely során nemcsak többször bejárták az egész szállítót, de benéztek minden csempészrekeszbe és felnyitottak minden szervizpanelt, dolguk végezetlenül tértek vissza a közös terembe. Shury idegesen vonta meg a vállát.

– Lehet, hogy csak az idegeim, de a szakmában nem lehet elég óvatosnak lenni.

– Bárkivel előfordul – válaszolta Drace, és megpróbált megereszteni egy biztató mosolyt. – A titka az ilyesminek, hogy ilyenkor ne lőj le senkit, akit nem kellene.

– Nem szoktam. Mindig megfontoltan és precíziósan gyilkolok.

Drace megértően bólintott, és Shury kezébe nyomta a még majdnem teli üveget.

– Pihenj, nyugtasd meg az idegeidet! Napok is eltelhetnek, mire indul a buli. Majd én ügyelek, és szólok, ha bármi érdekes történne.

Shury átvette a párlatot és beleszagolt, ellenőrizendő, hogy a szellem pajkos tréfa gyanánt nem adagolt-e bele néhány cseppet Pierce testváladékából. Nem találta ilyesminek nyomát, az ital illata a szokásos volt, így hát meghúzta újfent, hogy némi bátorságot nyerjen. Megfontolta Drace javaslatát és úgy döntött, hogy belemegy. Biztos volt benne, hogy Merdon kísértete hamarosan jelentkezni fog, amint magára marad, arról viszont fogalma sem volt, hogy a Zengtől kapott kard megvédi-e tőle. Ugyanakkor eldöntötte, hogy ideje lesz dűlőre jutni az őt kísértő szellemével.

– Rendben, kicsit lepihenek. Ha nagyon félnék egyedül a sötétben, azért lehet, hogy majd szólítalak.

Drace vigyorogva biccentett, azzal a pilótafülkéhez vezető létrához bandukolt, egyedül hagyva a lányt. Az magához vette a kardot és törökülésben elhelyezkedett a társalgó közepén. Szemét félig lehunyva mély lélegzeteket vett, és lassan, de biztosan, meditációs transzba merült. Jól ismerte az állapotot, mivel ez volt a legelső gyakorlat, amelyet Sarla mester okításai közepette meg kellett tanulnia. A meditáció volt az első lépés az erőképességeinek megidézésében, igaz, most nem arra készült, hogy elmetrükkökkel megbabonázzon vagy halálra rémítsen valakit. Most szellemet készült idézni. A meditáció olyan jól sikerült, hogy rövid időre el is bóbiskolhatott, mert hirtelen feleszmélve reflexből neki is rontott a felé közeledő Raulnak. Mivel a Spark belső terei továbbra is homályba burkolóztak, a fekete fémtest mintha egy lett volna a mindent sűrűn borító sötétséggel.

– Úrnőm? – nyögött fel Raul, és emelte védekezően maga elé a karjait, amint Shury kardja zümmögve vibroüzemmódra kapcsolt és a droid mellkasa felé szúrt. A lány az utolsó pillanatban fogta vissza a támadást. Meglepetten nézett a megdermedt gépre.

– Mi akarsz, Raul? – morrant fel, a hangjában feszültség rezgett. Hogy lehetett ilyen ostoba ez az átokverte masina?

– Egy kérdés nem hagy nyugodni – válaszolta készségesen a protokolldroid, és rögtön folytatta is. – Mit tehetnék még, hogy jobban szolgáljam önt? Ön láthatóan szenved, mintha egy hatalmas űr lakozna a belsőjében.

Shury sóhajtott, de inkább nem zavarta el a robotot. Tulajdonképpen hízelgett neki a furcsa észjárású gépezet meglepő útkeresése, melyben Shury szolgálata volt a központi elem. Így hát ripakodás helyett türelmesen válaszolt.

– Ez egy nagyon jó kérdés, Raul. Sajnos azonban nem tudok neked egyértelmű választ adni. Magadtól kell rájönnöd arra, hogy miként lehetsz számomra jobb és hasznosabb. A korábban felállított szabályok mindegyike érvényben marad, de amúgy felhatalmazlak arra, hogy használd a kreativitásodat.

– Köszönöm, Úrnőm! Ez esetben engedjen meg egy jó tanácsot.

– Igen?

– Önt meg fogják ölni. Előbb vagy utóbb le fogják vadászni. Csak akkor lehet esélye, ha teljesen átadja magát a sötét oldalnak.

Shury szemei tágra nyíltak, és az imént leeresztett kardjának a hegye kicsivel magasabbra emelkedett.

– Ki és mikor mesélt neked a sötét oldalról, Raul?

– Ez a hajó nagyon érdekes. Ha valaki hajlandó meghallgatni, akkor sok érdekes dolgot mesél.

– Az imént még azt gondoltam, hogy én fogok rébuszokban és sejtelmes tanításokat imitálva értelmetlen faszságokat magyarázni, de azt kell hogy mondjam, ezt a kört te nyerted. Arak Merdon szelleme valamiképpen beszél hozzád és mesél neked?

Raul lassan válaszolt.

– Azt hiszem, nem tudom kellő pontossággal megfogalmazni azt az üzenetet, amit át kellene adnom, úgyhogy ha megengedi, akkor inkább megmutatom.

– Fájni fog? – kérdezett vissza Shury, amint hátralépve vívóállásba helyezkedett, a kardját kettőjük közé emelve.

– Remélem, igen.

A következő pillanatban Raul meglendült, és hiába számított a lány a támadásra, a droid abnormális és éppen ezért iszonytató gyorsasága meglepte. A máskor olyan gyámoltalanul totyogó fémtest úgy kerülte ki a kardját, hogy Shury még csak nem is tudott hárításra vagy kitérésre gondolni. A következő pillanatban egy hideg acélmarok ragadta meg a torkát és még mindig lendületben brutális erővel a legközelebbi falhoz vágta, kezével végig a lány nyakát markolva. A Spark pislákoló vészfényei megcsillantak a fényes rovarszemeken, ahogy a droid feje az övé mellé hajolt. Raul fülrepesztően hangos ordítással folytatta, egyenesen bele a lány fülébe.

– Harcolj, ribanc, mintha az életed múlna rajta!

A droid másik marka Shury oldalába mélyedt. Kínzó fájdalom hullámzott át a testén, ahogy a fémujjak a húsába martak. A lány a falnak tapasztotta mindkét talpát és nagyot rúgott magán, odébb taszítva mindkettőjüket. Bal kezével nagyot csapott a torkát fojtogató kézre. Fájdalom cikázott végig az egész karján a kemény fémmel való találkozás után, de a marok engedett. Shury hörgő-nyüszítő hangok közepette sasszézott hátra és közben Raul felé vágott a kardjával, de a droid olyan lazán ütötte oldalra a támadást, mintha az egy kisgyermek esetlen próbálgatása lett volna, nem egy képzett harcosé. Gépiesen szörcsögő, élvezettől kaján hangon szólalt meg ismét, egyúttal a lány után lépett.

– Még mindig láncokat cipelsz! Mikor dobod le őket?

Shury sikeresen odébb táncolt, de a küzdelem nagyon egyoldalúnak tűnt. A fekete gép úgy közeledett, mint a halál angyala. A lány krákogott és beszélni próbált.

– Hagyd békén a droidomat vagy az agyamat, Merdon! Kurvára halott vagy!

– Akkor kényszeríts rá! Engedd szabadjára a dühödet, te szánalmas kis pondró!

Megint emberfeletti gyorsasággal előrelendült, két kézzel ráfogott Shury pengéjére és kicsavarta a lány kezéből. Nem szóródtak szét az ujjai a padlón, mint ahogy egy vibropengénél várható lett volna. A kardot elhajította maga mögé, ami a társalgóban lévő asztalra zu-

hant szikrákat hányva, amint belehasított az asztallapba. Az immáron fegyvertelen lány rémülettől tágra nyílt szemekkel hátrált és közben hisztérikusan sikoltotta:

– Megöltünk itt, majd megöltük a testrabló szellemedet is a Karkoonon! Nem vagy senki és semmi, csak egy kibaszott visszhang ennek a roncsnak az áramkörei között. Nem árthatsz nekem!

Esélye sem volt elkerülni a következő támadást. Raul immár két kézzel kapta el a nyakát és a földre nyomta, majd nehéz fémtestével ráborult, és nekiállt kiszorítani a szuszt a lányból. A droid reszelősen zihált és közben gúnyos fémkacajt hallatott.

– A fényes győzelem mégis az enyém, mert most meghalsz!

A több mázsás test és a satuként a torkára szoruló ujjak valóban a halál kapujába lökték. Olyan érzése volt, mintha egy óriáskígyó szorította volna ki belőle az életet, csillogó fények kezdtek a szeme előtt táncolni. Öklendezett volna, de a nyelőcsövét elzárták Raul ujjai, csakúgy, mint a légcsövét. Habos nyál folyt ki a szája sarkából, amint egyre dagadó és liluló nyelve kitüremkedett kékülő ajkai közül. A droid szenvtelen vizuálszenzorainak a tükröződésében látta saját groteszkül torzuló arcát. Ráébredt, hogy az imádott és gyönyörű arca milyen nyomorultul fest, és ettől elpattant benne valami.

Ismét Merdon szorításában haldoklott, és a már elkönyvelt győzelem elvesztése miatti csalódottság összekeveredve a régi gyűlölet még parázsló zsarátnokaival elviselhetetlenül égette a lány lelkét. Jobban fájt, mint a levegőért szomjazó és lángoló tüdejének az agóniája.

Az érzéketlen fémujjak szorítása ellenére mégiscsak kicsúszott egy sikoly, egy mélyről jövő, zsigeri vijjogás, egy ősi és hátborzongatón vonyító szólam. A lány minden izmát megfeszítve csavart egyet a testén, mintha minden ízülete külön irányba facsarodott volna. Éles fájdalom hasított a vállába és mintha egy hőgránát robbant volna a szeme előtt, egy pillanatra lángba borult a világa. A fájdalmat és a Merdon iránt érzett gyűlöletét tajtékzó dühvé formálta és minden egyes idegsejtjével halálért, Merdon újabb és végleges pusztulásáért kiáltott. Poharak és tányérok robbantak darabokra a konyhában, plasztikszilánkok repültek minden irányba, hangosan kopogva

verődtek vissza a társalgó faláról. Shury azon vette észre magát, hogy szabadon lélegzik, megkínzott tüdeje szörcsögve szívta be az éltető levegőt. A földre zuhant és a vállából kiindulva kín száguldott végig a testén. Raul alakja továbbra is ott állt mellette, de a körvonalai mintha elmosódtak volna. A lány megpróbált talpra állni, hogy egy hirtelen rohammal a zsiliphez rohanjon és vésznyitással szippanttassa ki a megkergült droidot, de annak sziluettje egyre inkább az árnyékba veszett. Dühtől remegve bámulta a valószínűtlen elanyagtalanodást, amikor a mostanra már csak egy amorf foltként sejthető alak megszólalt. A hangja halk volt, érthető és ismerős. Nyoma sem volt a droid fémes zöngéjének. Ez Merdon saját hangja volt.

– Nagyon jó. Talán van remény számodra – közölte, majd egy pillanattal később teljesen elenyészett. A lány zihálva, sérült vállát markolászva omlott vissza a padlóra a fal mentén. Könnyek lepték el a szemét, és a vészfények félhomályos vászna tört formák káoszává alakult. Sietős léptek hallatszottak és Drace jelent meg egy pisztollyal a kezében. A lány kitörölte a szeméből a könnyeket, miközben a férfi megfeszült testtel pördült meg párszor maga körül, ellenséget keresve. Az ő szempontjából egyértelműnek tűnhetett az eset: Shuryt megtámadták és alaposan helyben is hagyták. Shury hitetlenkedve ingatta a fejét, tudta, hogy Drace nem fog rátalálni az ellenségre.

– Elmúlt a veszély – lihegte, amint képes volt kipréselni magából a szavakat. – Egyelőre.

– Mi a szar? Ki támadott meg?

– A hajód kísértete. Komolyan mondom. Helyszínelj egyet, és meséld el, mit találtál! – nyögte a lány és ülve maradt, kényszerítve magát, hogy egyre lassabban lélegezzen. Drace hosszasan bámult Shuryra majd idegesen ide-oda ugrált a tekintete, láthatóan teljes zavarban volt.

– Könnyítsük meg a dolgot. Mi történhetett azokkal a tányérokkal és poharakkal? – kérdezte Shury rámutatva a szilánkokra robbant étkészlet szanaszét heverő maradványaira. Drace közelebb lépett a szilánkokhoz és előbb a csizmája orrával, majd leguggolva a kezével is beletúrt.

– Mintha nagy erejű vibráció érte volna őket.

– Lehetett volna a kardom vagy a pisztolyom?

– Nem. Inkább egy szónikus fegyver.

– Van nekünk olyan?

– Nincs, és nem tudom bárki használ-e ilyet manapság.

– Figyelj! Ha szeretnéd, megint megbilincselhetsz, de kérlek, alaposan nézd át a testemet. Találni fogsz friss sérüléseket. Nyak, oldal, bordák – nyögte a lány, majd nagyjából felállva fel is húzta a ruháját, megmutatva a zúzódásokat, melyeket a szellem Raul keze okozott. Drace alaposan megnézte a sérüléseket, majd Shury álla alá nyúlt és alaposan megszemlélte a nyakát is, melyen duzzadó kék hurkák jelezték, hogy valaki alaposan megfojtogatta a lányt.

– Magadnak csináltad? Ez egy elég kicsi kéz lenyomata.

– Nézzük! – válaszolta lemondóan Shury és emelte a kezét saját nyakához. Drace válaszától nem érezte magát jobban.

– Stimmel.

– Ez elég nagy szopás – jelentette ki a lány. Hirtelen eléggé megrendült a hite a valóságérzékelésének a pontosságával kapcsolatban. – Meg voltam győződve róla, hogy nincsenek ilyen értelemben vett szuicid hajlamaim. Ezek szerint magamnak csináltam, csak nem egészen értem, hogyan lehetséges.

– Ha megnyugtat, láttam már ennél durvább összeomlást is.

– Már összeomlásról beszélsz, holott az előbb még nem létező szónikus fegyvereket vizionáltál.

– Magunk között vagyunk. Te még nálam is jobban tudod, hogy az Omega Q-képzés során néha egészen különleges képességek is megjelennek. Ez nem semmi, de hallottam már hasonlóról – mutatott Drace körbe. Shury, aki egyre inkább visszanyerte önuralmát, miközben paranoiája a történtek után még a szokásos szintnél is jóval nagyobb intenzitással dolgozott, megadóan bólintott.

– Oké, legyen igazad. Akkor hazudok, nem vallom be mire vagyok képes, és még fojtogatom meg bordán is veregetem magam. Mindenesetre, szükségem lesz Raul segítségére. Raul, gyere elő a raktérből! – adta ki a parancsot az övéről harmadik kísérlettel sikeresen leakasz-

tott kommunikátoron át. Hamarosan hallották, amint nyílik valahol egy ajtó, és Raul ismerős csosszanásai közelednek. Drace közben megpróbálta konszolidálni a viszonyt közöttük, nem is sejtve, hogy ezzel a baráti bizalmaskodással halálra ítélte magát.

– Az sem lehetetlen, hogy a gyógyszereid már nem működnek normálisan, ami előfordul az Omega Q soraiban. Semmi gond, tudod, visszahívnak, újra beállítják a dózisokat, és minden visszatér a normál kerékvágásba. Amennyire én látom, ez nem fogja befolyásolni most a teljesítményedet, ráérünk erre majd az akció után.

Bár Shury arca a sajgó fájdalmán kívül semmi mást nem tükrözött, a fejében végigfutó gondolatok jóval baljóslatúbbak voltak, mint néhány zúzódás meg egy vállficam. Mindketten tudták, hogy amióta visszaszerezte hadnagyi rangját, nem kapott ellátmányt, és éppen most bizonyosodott be Drace számára, hogy az Omega Q drogjai nélkül is képes volt az Erőt használni, még ha az imént történtek Shury számára is rejtélyesek voltak. Márpedig, amit Drace tudott, az legkésőbb a feladat végrehajtása után meg fog jelenni egy jelentésben, vagyis Shury halálra lesz ítélve, amint kiderül. Kivéve, ha az a jelentés sosem születik meg. A döntést azonnal meghozta. Drace napjai meg voltak számlálva.

– Ígérem, hogy összekapom magam, és nem fogok ilyen balhékat művelni. Lehet, hogy ez még mindig Zeng hatása – reagált a lány azonnal, elterelve a szót. Korábbi beszélgetéseik alapján Drace volt olyan hülye, hogy ne jöjjön rá, milyen helyzetbe hozta magát. Shury az érkező droid felé fordult, néhány pillanat erejéig megbámulta a fekete fémtestet, amely az iménti önveszélyes képzelgésében majdnem meggyilkolta. Nem szívesen engedte magához közel, de tudta, hogy muszáj lesz napirendre térnie a történtek felett.

– Raul, az elmúlt két percben elhangzottakat töröld tartósan a memóriádból, majd láss neki a vadiúj sebeim ellátásának!

Koncentrálatlan támadás

Raul fejéből dallamos zümmögés tört elő, amint nekiállt Shury sebeit ellátni, egy együgyű gyerekdalt dúdolgatott. Lesegítette Shuryról a felsőjét, hogy hozzáférjen a lány oldalán és bordáin éktelenkedő zúzódásokhoz. Drace röviden meglegeltette a szemét, majd maga mögé mutatott.

– Fent leszek a pilótafülkében.

– Oké.

– Shury!

– Hm?

– Sok Omega Q-ügynökkel dolgoztam korábban együtt. Voltak, akik nem túl szép véget értek. Azok, akik túl gyorsan emelkedtek. Maradjunk annyiban, hogy semmi említésre méltó nem történt itt.

– Köszi. Mindenkinek jobb így – mosolyodott el a lány, miközben arra gondolt, hogy sajnos ez már nem fogja megmenteni Drace életét. Nem vállalhatott kockázatot, és Raullal ellentétben Drace emlékeit nem lehetett egy paranccsal manipulálni.

– Raul, töröld a memóriádból az elmúlt másodperceket is!

Drace biccentett és távozott, Raul pedig folytatta a munkát, akkurátusan újabb baktatapaszokat helyezve a lány sebeire.

– Úrnőm? – szólalt meg hirtelen, amint a lány nyakával foglalkozott éppen. Shury nagyot sóhajtott.

– Igen, Raul? Csak nem elgondolkodtál?

– De! Azon, hogy van-e valami, amivel jobban szolgálhatnám az Úrnőmet. Láthatóan valami belülről kínozza. Mintha lenne önben egy nagy üresség.

Shury kivárt, de a droid ujjai ezúttal nem vájtak a húsába. Ettől függetlenül alaposan megborzongott. Fáradtan válaszolt.

– Majd megbeszéljük.

A droid tudomásul vette gazdája válaszát és hamarosan végzett. A lány felállt és szó nélkül elsétált a pilótafülke irányába. Ott az egyik székbe dobta magát.

– Itt fogok pihenni – közölte Drace-szel, aki egyetértése jeléül biccentett. A lány hamarosan elbóbiskolt. Révületéből a rádió sistergése ébresztette fel. Egy női hang szólalt meg.

– Spark, itt a Knifepoint – hallatszott Eluwin hangja.

– Itt a Spark.

– Megérkezett a kicsike, izzítsátok a hajtóműveket, támadunk! Az alábbi koordinátákon gyülekezünk. Hat nyolc kettő zéró zéró négy… – sorolta a számokat, melyeket Drace billentyűk felett táncoló ujjai szélsebesen vertek bele a gépbe.

– Vettem, Knifepoint, szorosan a nyomotokba vagyunk!

– Jó vadászatot!

– Nektek is! – válaszolta Drace, miközben beindította a Spark rendszereit. A hajót fények orgiája töltötte meg és a lapos fémtest rázkódni kezdett. Látták, amint Eluwin G9-ese elrepül az aszteroidájuk előtt, és hamarosan ők is utána eredtek. Nyaktörő száguldás következett az odakint lustán úszó és forgó kövek között, és Shury nagyon örült, hogy nem ő, hanem Drace ült a pilótaszékben. Míg a Spark a férfi gyengéd mozdulatai nyomán elegáns és szűk ívekben kerülgette az aszteroidákat véletlenül sem leszakadva a Knifepointról, addig Shury a szenzorokkal bíbelődött. Rég megtanulta, hogy utasként űrcsatában az a legjobb, ha az ember lefoglalja magát. Nemsokára feltűnt előttük egy nagyobb hajó, a préda szerepét betöltő GR 120-as nehézszállító felpuffadt szivarra emlékeztető alakja. Több irányból is kisebb hajók igyekeztek felé, a kalózfalka tagjai.

A préda legénysége észlelte a rájuk irányuló támadást és a lomha hajó néhányszor tíz fokot elfordulva menekülőpályára állt. Az új irányzék egyenesen egy törmelékmező felé vezetett, és amint elérte annak a szélét, pajzsai látványosan felizzottak, amint százszámra ütődtek neki és pattantak le róla kisebb-nagyobb kődarabok. Shuryt egy rövid pillanatig átjárta a vadászat izgalma, aztán elméje átvette az uralmat az éppen csak meglóduló hormonai felett. Birodalmi katonaként az efféle cselekedeteket megakadályozni, nem pedig élvezni volt hivatott. Ahogy az első kalózhajók megközelítették a náluk nagyságrendekkel nagyobb hajótestet, annak felszínéről lézernyalábok

kezdtek feléjük csapkodni a két külső burkolatból kinövő gombaszerű toronyból eredve. Az egyik lövés végigsimította egy támadó hajót pajzsát, az felizzott, majd füst tört fel a szállító egyik hajtóművéből. A kalózhajó pilótája kiemelte a hajót a támadóvektorról és távolodni kezdett.

Ezzel egyidőben a legelöl haladó kalózok is tüzet nyitottak, és hamarosan zöld, kék és sárga lézersugarak suhantak a préda felé, minden találatot követően egy másodperces szikrázó fényjáték formájában fedve fel a védőpajzs egy-egy szeletét. A támadók első hullámát képező féltucat hajó majdnem teljesen rárepült a prédára, amikor kisebb repülő tárgyak váltak el a préda hasától, és őrült sebességgel a közeledők felé repültek. A Spark szenzorai az új tárgyakra fókuszáltak, és a vezérlőpult felett egy dupla szárnyú, H betűt formázó kisebb hajó teste derengett fel hologram formájában. Drace meglepetten füttyentett.

– Droidvadászok, ilyeneket sem láttam jó ideje!

Hiába is várt azonban választ, a lány nem reagált. Évekkel korábban egyszer részt vett egy csatában, egy klónháborús időkből ottmaradt droidállomás elleni támadásban vállalt szerepet, mint a behatoló osztag tagja. Akkor birodalmi TIE vadászok kezdték a táncot és semmisítették meg a védelem első gyűrűjeként szolgáló hasonló droidvadászok vonalát. Emlékei szerint a droidagyak által irányított önjáró űrvadászok nem tudtak érdemi ellenállást kifejteni a Birodalom vadászgépei ellen. Igaz, akkor a birodalmiak sokszoros túlerőben voltak. Drace egy kellemetlen kérdéssel fordult a lányhoz.

– Pilótafülke vagy fegyverrendszerek?

– Biztonságosabb lesz, ha lövöldözök, ugyanis valódi baj esetén ez kevesebbet számít. Remélem – válaszolta a lány nem túl mély meggyőződéssel. Bármikor kész volt meghalni, de az élményt még véletlenül sem egy űrcsatára tartogatta. Drace hátrafelé mutatott.

– Nyitom a lövegtoronyba vezető aknát, vedd birtokba!

Shury kelletlenül indult el a közös helyiség irányába. A plafonon nyíló függőleges aknába vezető létrán át hamarosan a nyílt űr által körülölelt félkör alakú kezelőülésben találta magát, lábai előtt a végtelen feketeséggel és a rohamosan növekvő prédával. A szeme előtti átlátszó

monitoron gyorsan mozgó piros pöttyök jelképezték a támadósebességgel érkező droidvadászokat, kék pöttyök a többi kalózt. A legelöl haladó ellenséges hajó mellett egy szám is gyors ütemben zuhant. 11,1. 11,0. 10,9...

Sosem használt még éles helyzetben efféle hajóágyút, és bár a karkooni hajóvezetői kiképzése során eltöltött néhányszor tíz órát egy szimulátorban, sem gyakorlottnak, sem tehetségesnek nem gondolta magát. Erős kétségek ostromolták azzal kapcsolatban, hogy nem volna-e bölcsebb dolog inkább meggyőzni Drace-t, hogy hagyják a kalózokra a kalózkodást, és várják ki tisztes távolból, mire a támadás véget ér. A rohamtempóban érkező ellenséges hajó közelsége végül felülírta a racionális megfutamodással kapcsolatos gondolatait. Sebtében megragadta az ágyú kezelőfogantyúit, lábait a megfelelő vájatokba illesztette. Bekapcsolta az ágyú kezelőrendszereit, minden jelző zölden világított. Nagy levegőt vett és felidézte a gyakoroltakat. Kézzel lőni, kezelni a célkövető rendszereket, lábbal fordulni. A célkövető rendszer nem is hasonlított ahhoz, amivel korábban gyakorolt, ezért azt figyelmen kívül hagyta. Az első droidvadász a semmiből tűnt elő, másodpercekkel korábban, mint ahogy a lány számított rá. Több oldalról lézernyalábok csaptak ki a száguldó gépből elsuhanva Shury átlátszó kupolája mellett. A gyomra összeugrott, ahogy hirtelen megpördült körülötte a világ Drace kitérő manőverének következtében. Bár volt gyakorlata a zéró gravitációs harcban, ez teljesen más helyzet volt, kiszáradt a szája és megfájdult a feje. Különösen azután, hogy további ellenséges gépek tűntek fel. Szürke gépek vörösen izzó szemekkel repkedtek körülöttük mint felbolydult vérszablyák, amelyeknek megtámadták a fészkét.

A Spark ismét pördült egyet, és a lány hirtelen közvetlenül egy vadászdroid mögött találta magát. Kifehéredő ujjakkal szorítva az ágyú tűzvezérlőjét megeresztett egy sorozatot, de elvétette a célpontot, mivel lábaival nem fordította időben a hajó után az ágyú fő tengelyét. Idegesen sziszegett valami igazán ordenárét. Néhány másodperccel később felgyulladni látszott körülötte az űr, amint sugarak tömege csapódott a Spark pajzsába és minden felizzani látszott. A lány egész

teste izzadságban úszott. Rühellte ezt az egészet. Drace hangja szólalt meg a belső rádióból.

– Nem tudjuk levakarni, de a Knifepoint segíteni fog nekünk! Kicsit melléjük vágok, a most kilenc óránál lévő űrszeletet szórd meg fedezőtűzzel! Ha meglátod a droidot, azonnal nyiss rá tüzet, ne engedd a másik térfélre és tartsd a hajó alatt!

Választ sem várva Drace ismét csinált valamit. A világ ismét meglódult Shury körül, és valóban kényelmetlenül közel meg is jelent egy droidvadász baljóslatúan izzó szenzorokkal. Egyúttal elhúztak a Knifepoint mellett is olyan közel, hogy egy pillanatra úgy tűnt, Shury fel tudná ismerni a zöld arcokat a pilótafülkében. A Spark megremegett, a pajzsai tovább izzottak. A lány veszett hintázás közepette veszítette el teljesen minden korábbról megmaradt irányérzékét. A vadászdroid időként feltűnt valahol, és ilyenkor Shury veszettül kapaszkodva az ágyúvezérlőbe halálos sugármintákkal szórta meg a környékét, de egyetlen egyszer sem sikerült elérnie a vadul cikázó gépet. Azt, hogy mekkora a baj, abból tudta meg, amikor hallotta, amint Drace egy igazán cifrát káromkodik. Vörös vészvillogó jelent meg a monitorán pajzsleválás szöveggel, majd mielőtt rémülten felnyöghetett volna, egy lövés szántotta végig a Spark burkolatát. Apró fémdarabok szakadtak le a hajóról és fényes csillámként reppentek szanaszét. Több közülük Shury felé repülve az ágyúkezelő kupolának csapódott. Borzalmas karistoló ricsaj hallatszott, és a kupola felületén repedések futottak végig. Egyetlen másodperccel később Shury már a létrán kapaszkodva mászott, a világon semmiféle bűntudatot sem érezve azért, hogy otthagyta a harcállomását. Hatalmas lendülettel dobta ki magát az akna ajtaján, és alkarját megfájdító csapással nyomta be a gombot, ami lecsapta és hermetikusan lezárta az akna fedelét. A Spark megint megremegett, fülsértő fémes hangzavar támadt és a padló megszűnt padlónak lenni. Egy szemvillanás alatt az eddigi plafon lett a mesterséges gravitáció forrása. Ez azonban már az ő terepe volt.

Egy elegáns és szép ívű szaltóval félúton megfordult a saját tengelye körül. A talpaira érkezett, még csak meg sem inogva. Döbbenten fülelt, de nem hallott sziszegést és hajat tépő szélvihart sem tapasztalt,

vagyis egyelőre nem sérült a burkolat. Rohanva indult el a plafonon a pilótafülke irányába. Az sem sokat lassított rajta, hogy útközben a gravitáció iránya megint megfordult. Könnyedén teljesítette ezt az akrobatamutatványt is. A pilótafülkébe robbanva azonnal a másodpilóta székébe dobta magát, és ugyanazzal a mozdulattal maga köré csatolta az övet. Drace dühösen nézett rá.

– Mi a fene történt az ágyúnál?

– Megsérült a kupola. Valami leszakadt panel miatt. Szarul néz ki a hajód.

– Miért nem sikerült rendesen tűz alatt tartani azt a szar droidot? – vakkantotta a férfi, miközben egy újabb orsó következett, és megjelent előttük a préda egész ablakot betöltő teste. – Ha nincs a Knifepoint, már halottak lennénk!

Shury sértődötten megrántotta a vállát, a mellkasa előtt összefonta a karjait és tüntetőleg nem nézett Drace-re. Hogy merészeli a barom rajta számonkérni? Drace továbbra is harapós hangon folytatta.

– Készülj, rácsatlakozunk a zsákmányra! A többiek szerencsére elintézték azokat a kibaszott droidokat. Szabad az út.

A Spark egy kellemetlen zöttyenéssel és hangos kondulással megérkezett a másik hajó felszínére.

– Ennek a bénázásnak kurva sok javítás lesz az ára! – ütögette meg Drace a hajót, amint felállt a székéből. Shury semleges arckifejezéssel csatolta ki az övét és közben arra gondolt, hogy egy halott ember szellemjárta és gyakorlatilag őskori hajójának az állapota aligha számít bármit is.

Negatív spirál

A lány követte Drace-t, miután ellenőrizte a pisztolyát, és a kardját is magához vette. Az alsó zsilip külső oldalán egy rafináltan elrejtett burkolatfúró berendezés lapult, melyet Drace beindított. Néhány per-

cig magas frekvenciájú mechanikus visítás hallatszott, amint a fúró egy kör alakú rést vágott a préda külső köpenyébe. A zsilip külső gyűrűje a fúrás közben légmentesen az idegen hajó oldalára tapadt, közvetlen hidat képezve a hajók légterei között. Az efféle szerkezeteket csak mentő- és hadihajókra volt engedélyezett felszerelni, puszta birtoklása is súlyos törvénysértésnek számított. Shury biztos volt benne, hogy a kalózfalka minden egyes tagja fel volt vértezve ilyen, vagy ehhez nagyon hasonló szerszámokkal. Míg a lékelés zajlott, Drace kibiztosított fegyverrel belépett a zsilipbe. A külső ablakon át látszott, amint az iker lézervágók lassan forogva befejezik a köralakú nyílás körbeszabását.

– A falka a miénkhez hasonló kisebb hajóból áll, néhányat el is veszítettünk. Nem számítottak vadászkíséretre – próbált meg Drace békülékenyebb hangot megütve feszültséget oldani.

– Annyival kevesebb kalóz – reagált Shury semleges tények közléséhez illő közönnyel.

– Igen, de egyúttal annyival kevesebb ostromló is. Figyeljünk oda!

A vágók végeztek és a burkolat fél méter átmérőjű, kör alakú, izzó szélű darabja az alattuk lévő folyosóra zuhant. A zsilip zöld jelzőfényt adott, és Drace gombnyomására kinyílt a külső kapu. Égett gumi és olvadt fémek szaga csapta meg az orrukat. A két birodalmi külön egyeztetés nélkül is tudta a dolgát. Fegyverrel a kezükben egyszerre ugrottak le, háttal egymásnak, csizmájuk talpa egyszerre érintette a másik hajó folyosójának padlózatán heverő, kerülete mentén még mindig fénylő burkolatdarabot.

Shury egy T alakú folyosót látott maga előtt. Az egyik oldaljáratból egy rohanva érkező, kék bőrű, vörös szemű durost látott megjelenni. Az idegen egy lézervetőt szorongatott, melyet igyekezett feléjük irányítani. Shury tüzelt. Ezer és egy alkalommal gyakorolta, hogy egy efféle néhány méteres, kontrollált zuhanás után hogyan kell mozgó célpontokat semlegesíteni. A rutin ellenére a lány lövése méterekkel elhibázta az ellenséget, mivel a kitámasztás kedvéért előre lépő lába megbicsaklott egy füstölgő végű drótban. Fájdalom hasított a bokájába, míg a duros őrülten rángatva lézervetőjének ra-

vaszát, végigpásztázta a folyosót. Shury testét elhibázta ugyan, de a pisztolyát telibe találta.

A sugárfegyver azonnal felhevült és egy másodperccel később az energiacellája is felrobbant. Ha Shury reflexszerűen nem hajítja el, miközben ő maga is eldőlt, letépte volna a kezét. Drace megpördült ugyan, de a duros hisztérikus sorozata őt is elérte, a combját súrolva. A férfi is elvetődött és a közben pozíciót felvevő lányhoz hasonlatosan a falhoz lapult. A duros túlságosan is vehemensen lődözött, és nem ismerte fel, hogy két célzott lövéssel örökre lerendezhetné a néhány másodperces tűzpárbajt. Shury olyan kicsire húzta magát össze, amennyire csak tudta, és undorodva szagolt a levegőbe. A borzalmas fájdalomból kiindulva tudta, hogy saját égett kezének a bűzét érzi. Szerencsére, mire a duros eljutott oda, hogy újraértékelje az összecsapás állását, Drace is meg tudott ereszteni néhány lövést. Ezzel visszazavarta a fickót a sarok mögé, ahonnan érkezett. Az azonban vérszemet kapott, és nem tágított. Újra és újra rövid sorozatokat eresztett a birodalmiak irányába, igaz ezek kevésbé voltak veszélyesek. Ugyanakkor a nyílt folyosó nem nyújtott semmilyen fedezéket, és csak idő kérdése volt, hogy mikor találja el valamelyiküket.

Drace megragadta Shury vállát és maga mögé penderítette, a lány pedig megértve a szándékot, rohanni kezdett az ívesen görbülő folyosó durostól távolodó szárán, nyomában Drace-szel. Egy ajtó tűnt fel hamarosan, és a lány gondolkodás nélkül rátenyerelt a hozzá tartozó terminálra. A lap a falba csúszott. A lány a nyílásba vetette magát és a bicegő Drace is követte. Egyfajta szervizfolyosóra jutottak, a hajó hajtóműrészlegében jártak. Alattuk rácsos padló, mellettük derékmagas korlát feszült. A függőhíd jellegű járat több méter magasban, változatos méretű és formájú gépezetek között vezetett ívben meghajolva, húsz méterrel odébb beleveszve a lány számára ismeretlen rendeltetésű szerkezetek kavalkádjába.

– Rohadt duros! – fakadt ki Drace, amint az ajtó bezárult mögöttük. Shury nem éppen vidáman felröhögött.

– Miért haragszol rá? Ki akartuk nyírni, de ő volt a jobb.

Drace válasz helyett egy ampullát húzott elő a szerszámövének egyik rekeszéből, a fejét letörte és a combsebe mellé döfte az éles végét. Sebfertőtlenítőt és fájdalomcsillapítót tartalmazó harctéri segédeszköz volt, méghozzá a legjobb fajtából. Egy másikat a lánynak dobott, aki habozás nélkül a kezébe döfte a sajátját, közvetlenül a felhólyagzott bőre mellé. Megállapította, hogy egyetlen nyomorult duros csempész majdnem kicsinálta a két szuperügynököt, de legalább egyik körme sem tört le vagy éppen párolgott el. A sugárzó fájdalom szinte azonnal enyhülni kezdett. Ideiglenes megoldás volt, ami pillanatnyilag kielégítőnek bizonyult. Mivel a lőfegyvere odalett, jobb híján a hátára szíjazott magnetizált háthevederhez tapadó kardot húzta elő és maga elé tartva elindult a függőfolyosón. Hamarosan elágazáshoz értek, és a szűk lefelé vezető lépcsőt választva az odalent sűrű hálózatot alkotó, hajtóművet hűtő csövek közé ereszkedtek. Mindketten tudták, hogy harcképességük közel felét elveszítették, így egyelőre el kellett kerülniük az ellenséget.

– Hogy állhat a támadás? – kérdezte a lány.

– Nem tudjuk megkérdezni. Már ellenőriztem, nem működnek a kommunikátorok. Alighanem belső zavarás. A védők elvágtak minket egymástól.

– Rohadékok. Bár minden kalóz ezt érdemli.

Váratlanul közeledő lépések hangja ütötte meg a fülüket. Shury egy irányítóterminál fedezékébe húzódott, míg Drace felemelt fegyverrel várta, hogy előbukkanjon a jövevény. A megfontoltan, de mégsem túl óvatosan közeledő egy falleen volt, aki ráadásul ismerősnek is tűnt. Zeng egyik embere volt. Egyik kezében pisztolyt, a másikban egy derékban majdnem kilencven fokban megtört falleen tőrt tartott. Az arcán vörös festés látszott, afféle harci dísz gyanánt. Shury odakiáltott neki.

– Ismerjük egymást! Te Zeng harcosai közül vagy!

– Ja, te pedig Zeng utolsó előtti csaja! – vigyorodott el a falleen. – És persze a Forge kitörésünk hőse! Mit csináltok itt?

– Drace megsérült, és éppen rendbe raktuk. Mi a helyzet ott, amerről jöttél?

– Jól állunk, eddig mindenkit megöltünk! És ti, sokat öltetek?

– Mérsékelten – válaszolta a lány dühösen. – Ha arrafelé mész tovább, légy óvatos, az egyik folyosón ül egy duros mesterlövész, aki beásta magát. Rohadtul kemény a fickó.

– Kösz, jól hangzik! Megnézem magamnak azt a durost! – kacagott fel a falleen és egy barátságos vállveregetéssel elhaladt mellettük. Nem volt kétséges, hogy a falleen harci láz hatása alatt volt és legyőzhetetlennek hitte magát. A lány ezúttal irigyelte. Benne éppen hogy komoly kétségek merültek fel saját képességeivel kapcsolatban. Mindenesetre, legalább részben a falleen értékítéletére bízva magukat, folytatták az útjukat ellenkező irányba. Őket nem a szállító elfoglalása vagy a legénységének a semlegesítése érdekelte. Ők egy kalózt kerestek.

A hajó lelkének számító gépezet mélyén futó szervizjárat egy kétszárnyú ajtóban ért véget, melyen különös óvatossággal léptek át. Egy nagyobb raktárhelyiségbe értek, mely tele volt antigravitációs raklapokkal és mágneses úton a falakhoz, valamint a rakteret behálózó fémgerendákhoz csatlakozó, többnyire Vulcan Enterprises feliratú konténerekkel. A helyiség közepén hullákat láttak, a mindkettejüket megsebesítő duros öltözetéhez hasonlatos overallokat viselő további durosokat, szám szerint hetet. A támadóknak is akadtak itt veszteségei, két ismerős falleen és egy ismeretlen ember feküdt holtan a nemrég lezajlott csata helyszínén. Szerencsére éppen elég pisztoly és karabély hevert a kövezeten ahhoz, hogy Shury kiválasztva két jobbféle és hozzá is illő stukkert, ismét felfegyverezze magát. Nem is volt kérdéses, hogy hamarosan hasznukat fogja venni, mivel egy közeli folyosóról sorozatos lövések zaja hallatszott.

Ellenséges szövetségesek

Drace-hez mérten Shury akrobata bajnoknak érezhette magát, hisz a férfi továbbra is húzta a lábát. A lány veselkedett neki elsőként a három szint magasan tárolt, több méter széles és vagy tíz méter hosszú konténerek megmászásának. A mágneses rögzítésnek köszönhetően közöttük is akadt annyi hely, hogy valaki bekúszhasson, de ahhoz egyfelől az kellett, hogy az a bátor személy a klausztrofóbiát hírből se ismerje, másfelől, hogy maradéktalanul megbízzon a több tíz tonnás fémtéglákat tartó mágneses térben. Shuryra a közelmúltban történtek után egyik sem volt igazán jellemző: kellő mennyiségű kétség bujkált benne mind a saját magába, mind a technológiákba vetett hitét tekintve, így inkább a legfelső konténer tetejéig mászott, bő tíz méterre a padlószint fölé. Ott aztán nekilódult, és óvatos szökkenésekkel, konténerről konténerre ugrálva addig haladt, míg a legszélső sor legfelső óriás ládájának a tetejére nem ért. Itt tökéletes pozíciót tudott elfoglalni ahhoz, hogy zavartalanul élvezze a lent javában zajló előadást. Alatta két duros lövöldözött jó néhány felborult, nagyjából V alakú barikádot formázó teherláda fedezékéből. Mivel a barikád előtt több tíz méteres szakaszon nem akadt más fedezék, a közeli folyosó torkában kevésbé kényelmes viszonyok között szétszóródott weequay-ek a többszörös túlerejük ellenére sem nagyon tudtak mihez kezdeni. Ők mostanra alaposan szétroncsolt, égésnyomoktól foltos teherládák vagy éppen kiugró sarkok mögött kuporogtak, és bár időnként bátortalanul eleresztettek egy lövést, egyiküknek sem fűlt a foga ahhoz, hogy egy rendes célzás idejére kibújjon a fedezékéből, és felkínálja magát a durosok sugárkarabélyainak. Két szétvetett karú weequay hulla bizonyította, hogy ezen a szép napon nem a bátraké volt a szerencse.

Shury undorodva biggyesztette le az ajkát. Ha a weequay kalózok katonai fegyelemmel egyszerre emelkednének lövésre, akkor a durosoknak esélye sem volna arra, hogy megakadályozzák őket a barikád elfoglalásában. A veszteségek pedig akkor sem lennének nagyobbak, mint ami ebből a macska-egér játékból kinézett. A kalózok vissza-

vonulni sem nagyon tudtak anélkül, hogy ne ajánlják fel magukat egy tiszta sorozat erejéig. Pontosan így nézett ki egy hatékony parancsnoklás nélküli raj. Ha ez egy birodalmi hadgyakorlat lett volna, akkor a rangidős katonát az eset után bizonyosan lefokoznák. Ezt a vezért azonban aligha fenyegette ez a veszély. Az eddig hallottak alapján Shury tudta, hogy erővel és brutalitással szerezte a pozícióját, nem szimulációs pontértékekkel. A nagyra nőtt, dagadó izmú falleen díszes sisakot viselt és még ő lövöldözött a legintenzívebben, noha ő sem nagyon igyekezett kinyíratni magát.

Úgy tűnt, sikerült rábukkanni a célpontra. Egy weequay söpredékkel együtt harcoló falleen nemigen lehetett más, mint maga Satron. A férfi sisakja egy dühösen ordító arcot formázott és néhány, inkább ipari mészárlásra, semmint harcra alkalmatos közelharci fegyver lógott az oldalán. A lány hátrébb kúszott a konténer széléről és bekapcsolva a kommunikátorát fojtott hangon tájékoztatta Drace-t a taktikai helyzetről. Ilyen közelre minden jel szerint működött a jeladás.

– Egyes opció, hogy egy könnyed hátba támadással kinyírjuk a durosokat, majd barátságos kalóztársként haverkodni kezdünk Satronékkal. A megfelelő pillanatban te kinyíród a weequay-eket, én pedig megpróbálom elkábítani Satront – vázolta fel az egyik legkézenfekvőbb megközelítést.

– Ha megelőlegeznék akár csak egy csipetnyi betyárbecsületet ezeknek, akkor azt mondanám, hogy próbáljuk meg, de a Sparkot tenném rá, hogy amint alkalmuk lesz, ránk fognak támadni, hogy kevesebbekkel kelljen osztozni a zsákmányból, meg hogy meg nem történtté tegyék a bénázásukat. Márpedig hat weequay túl sok, ha szemtől szembe állunk velük.

– Legyen, ahogy akarod! Akkor marad a színjátszást mellőző nyers erőszak. Én maradok a jelenlegi konténeren, te pedig felkúszol a másik sor tetejére. Segítünk megoldani ezt a problémát, asszisztálunk a durosoknak a nagy weequay-irtó hadjáratukban.

Míg arra várt, hogy a sérült Drace felvegye a pozícióját, Shury visszacsúszott páholyszerű kilátást biztosító helyére és magában elismeréssel adózott a védőknek. Egyikük egy remekbe szabott lövéssel

leszedett egy weequay-t, amint a fél fejét kiemelte a fedezéke mögül, hogy egy másodpercre fellazítsa elgémberedett tagjait. A lézersugár leborotválta a koponyájának a tetejét. Az emígyen közszemlére tett agya zavaros levesként fortyogott a brutális hőhatásra, miközben a fickó nagy koppanással elterült. Shury megfogadta, hogy a hősies ellenállásukért cserébe fájdalommentes lövéssel fogja kivégezni őket, amennyiben lesz arra lehetősége. Amint Drace egy rövidke – készen állok – üzenettel jelezte, hogy kezdődhet az aratás, Shury hason fekve, maga előtt stabilan kitartva a pisztolyát becélozta az egyik kalózt. Abban a pillanatban, mikor a durosok egyike ismét eltrafált egy weequay-t, aki fájdalomtól üvöltve kezdte szorongatni a megpörkölődött lábát, Shury is megeresztett egy lövést.

A célpont nem is tudta, honnan jött a halálos energiacsomag. Shury ebből a szögből könnyedén átlőtt a fedezéke felett és a mellkasa közepét trafálta telibe. A weequay egyetlen nyikkanás nélkül terült el. Ugyanekkor Drace irányából is sugárnyalábok száguldottak át a raktár légterén. A férfi vállon lőtt egy másik kalózt, az azonban még részben harcképes maradt. Satron és megmaradt emberei gyorsan eszméltek és a falleen hörgő, gyűlölettel teli sziszegések közepette néhány lövést eresztett meg Shury irányába. A lány a konténer tetejéhez lapulva érezte, amint a lövedékek nem messze felette a plafonba csapódtak, és megolvadt fém- és műanyagcseppekkel hintették be a környéket. Ezek szerencsére elkerülték őt. A Satron kezében lévő lézerpuska egy túlméretes karabélynak tűnt, melyhez extra energiacellák csatlakoztak flexibilis hűtőcsövekkel összekötve. A fegyver ereje irdatlan volt, minden lövés öklömnyi lyukakat robbantott a falakba, cserébe azonban nem volt éppen nagyon gyors. Úgy tűnt, hogy ez a páncéltörő kézi ágyú felelt a durosok barikádjának nagy mértékű amortizációjáért is. Sok láda félig megolvadt és roskadozott. Természetesen a védőknek is feltűnt, hogy váratlan segítséget kaptak, és alighanem az ebből a felismerésből adódó óvatlanság lett az egyik duros veszte, aki egyszerűen a barikád egy meggyengült pontja mögé húzódott. Satron következő sorozata ismét a ládák felé irányult, áthatolt a magába roskadó fémlapok között és telibe kapta a duros feltartott

karját és fejét. Mindkét testrész fortyogva párolgott el, a fejetlen hulla lehanyatlott. A másik észlelte a társa végzetét, de nagyon tiszteletreméltó módon csak egy pillanatra állt meg, mondott valamit a saját nyelvén, majd ismét lőni kezdett, mint egy igazi katona.

Shury bízva az ösztöneiben megkockázatott egy hosszabb előbukkanást, melynek során egy célzott lövést igyekezett leadni. A továbbra is a duros barikáddal elfoglalt Satronhoz legközelebbi weequay-t célozta, és az agya regisztrálta, hogy a ráncos képű idegen felé emelte a karabélyát. Shury lövése egy tized másodperccel hamarabb kelt útjára és a lány oldalra gurult. A weequay mellkasa fellángolt, a fickó pedig az előtte álló ládára omlott, mikor az utolsó lövései a konténer szélébe kaptak, éppen ott, ahol egy szempillantással korábban a lány is feküdt. Shury visszahúzódva lihegett néhány ütemet és kicsit haragudott magára. Előnyös pozíciója ellenére túl nagy kockázatot vállalt, és ebbe könnyen bele is halhatott volna. Minden jel szerint elmúlt a korábbi önbizalomhiánya, ilyen tekintetben mindig is gyorsan dolgoztak pszichéjének önjavító mechanizmusai. Az inga ilyenkor sokszor túllengett, óvatos harcosból pillanatok alatt vált adrenalinfröccsöt vágyó őrültté. Megfogadta, hogy ezúttal nem fog önként begyalogolni a darálóba. Pihenés közben oldalra pillantva látta, amint Drace is tüzelt, de neki már senki sem viszonozta a kedvességét a lentiek közül. Satron legénységének túlélési esélyei egyre gyorsabban fogyatkoztak. Aztán váratlan dolog történt.

A Satronék mögötti folyosó belátható szakaszának legvégén vörös fény villant, és Shury mintha egy E11-es karabély jellegzetes formáját látta volna egy pillanatra feltűnni. Satron a mellkasához kapott és elejtette a fegyverét, amely hangos koppanással landolt a padlón. Ujjai közül feketés vér buggyant elő, a lábai megbicsaklottak, és a kalózvezér arccal előre a földre omlott. A férfi hátán egy jókora füstölgő lyuk éktelenkedett. Shury dühösen felszisszent. A két megmaradt weequay észlelve a kapitányuk elestét riadtan kezdte forgatni a fejét az újabb támadót keresve. Shury célzott és hátba lőtte a még mindig harcoló durost. A szerencsétlennek esélye sem volt elkerülni a végzetét. A kalózok egyike felpattant és rohanni kezdett a barikád irányába, látható-

an teljesen megzavarodva. Drace nem hibázott. A fickó futás közben omlott össze, majd csúszott még néhány métert, mielőtt végleg megállapodott. Az utolsó weequay is felpattant, de jóval okosabb döntést hozott, és hátrafelé, a folyosó irányába iszkolt, miközben visszafelé tüzelt. Hamarosan eltűnt, és az összecsapás helyszíne elcsendesült. A lány tekintete villámsebesen söpört végig az összes hullán, meggyőződve arról, hogy egyik sem mutatott mozgásképességre utaló jeleket, majd amilyen gyorsan csak tudott, lemászott a konténerekről. A falleen hátából még mindig füst szállingózott, és egy széles, mély lyuk tátongott a testén. A gerince megolvadt, csakúgy, mint néhány közeli szerve és a fél tüdeje. A szíve még vert, de Shury harctéri felcsertudása bőségesen elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy felállítson egy biztos diagnózist. Satron haldoklott, és csak percei voltak hátra. A lány nekifeszült, és minden izmát bevetve sikerült a hátára fordítania a legalább százötven kilós testet. Az alatta felgyűlt vértócsa nem volt túl nagy, az ilyen erejű lövések hője a vérerek többségét elzárta. Bíbelődni kezdett az ordító arcot imitáló sisak csatjaival és hamarosan le is emelte. Egyedi dizájnja ellenére egy hétköznapi taktikai sisak volt elektronikával, látásjavító és célzást segítő rendszerekkel. A tulajdonosa pedig valóban olyan csúnya volt, mint ahogy hallotta. A lány teljesen biztos volt benne, hogy megváltás lesz neki a hamarosan bekövetkező halál, mivel ilyen ocsmány képpel borzalmas lehetett léteznie.

A genetikai torzulások miatt Satronnak nem volt orra, helyette valamiféle hüllőhártyaszerű bőrlebenyek borították az orri légjáratokat, melyek minden ziháló légvételre pulzáltak. Kopoltyúszerű vágatok és lemezkék reszkettek az arca mindkét oldalán. Az állkapcsa hatalmas volt, mint egy gamorraié, és furcsán kötegelt izmok dagadoztak alatta. Ajkak nélküli szája hatalmas volt, amiből fogak helyett agyarak meredtek elő, na meg egy hosszú, fekete nyelv, melyről bőségesen csöpögött a roncsolt tüdejéből felköhögött vér. Szemei aprók voltak és feketék, és gyűlölködve néztek a lányra. Bugyborékoló zihálás közepette a szája mozogni kezdett, rekedtes hangon mondott valamit falleen nyelven, majd felröhögött, további vércseppeket fröccsentve

a saját állára. A lány legkevésbé sem palástolta undorát és megvetését. Szinte köpte a szavakat.

– Biztosan beszélsz valami értelmes nyelvet.

– Mindig tudtam, hogy egy humán kurva kezei között végzem – hörögte Satron kifogástalan galaktikus közöst használva, és ismét felröhögött, mely hang leginkább egy lánctalp csikorgására emlékeztetett.

– Igen, de attól tartok, engem már nem fogsz tudni sem megerőszakolni, sem halálra kínozni. Pedig akadtak nedves éjszakáim rólad fantáziálva. Nagy kár.

Satron megemelte mindkét karját, hogy megragadja a lányt, de képtelen volt elérni. Erőtlenül visszahanyatlott. Shury tudta, hogy nagyon rövid ideje maradt, és ezért most nem lett volna bölcs dolog sem flörtölni, sem pedig a haldoklót alázni.

– Ahogy azt már biztosan érzed, halott vagy. Állj bosszút! Mondd el, hogy ki küldött a Cardanra, hogy szabotáld az Enforcer Sixet! Ígérem, hogy elintézem azt, aki elárult!

– Adj egy csókot, és beszélek, amíg a lélegzetem kitart! – válaszolta a szörnyeteg egy a helyzethez képest egészen kaján és rosszindulatú vigyorral, majd újabb adag habos vért köhögött fel, mely nyúlós nyállal keveredve végigcsorgott a rémálomszerű arcon. Smárolni a haldokló Satronnal tizedannyira sem lehetett rossz, mint egy hutt szexrabszolgájának lenni, ettől függetlenül a lány nem tervezett ennyire lealacsonyodni. Úgy gondolta, eleget tud már a falleen kultúrához ahhoz, hogy tudja, mit kell bedobni az üzlet nyélbe ütéséhez. Gonosz mosollyal válaszolt.

– Ha nem beszélsz azonnal, átadom a tested Zeng kalózvezérnek, hogy olyan ocsmányul megbecsteleníthessenek, amilyen undorító dolgokat összességében sem tudtál elkövetni a nyomorult kis életed alatt. Ha beszélsz, akkor viszont hamuvá égetlek és még a bosszúd is beteljesítem.

– Nem érdekel, mi történik a testemmel, ribanc! Zenget is leszarom!

A kulturált ajánlattal nem ért célt, így nem maradt más hátra, mint Satron kedvenc eszközét bevetni. Az anarchista agressziót.

– Olyan kurvára nagyon engem sem érdekel, amit mondani tudnál. Beszélj, vagy hallgass örökre! – húzta el Shury a száját, és a pisztolyának csövét a férfi két szeme közé illesztette. Bár annak már halványulni tűnt az értelem a tekintetében, a lány biztos volt benne, hogy megérti az üzenetet. Shury eltökélte, hogy ha nem beszél, akkor lőni fog. És ezt az elhatározást látnia kellett Satronnak is. Ez volt az utolsó esélye, hogy bosszút állhasson. Márpedig az erőszakos életet élő szadista kalóz számára a bosszú lehetősége volt az egyetlen értelmezhető választás. Így valóban beszélni kezdett.

– A farkasok voltak. Cormadyr farkasai. Elvégeztem pár munkát nekik.

– Hol vannak és ki a kapcsolattartód?

A lány kedvetlenül látta, hogy az ocsmány arcban ülő szemek kezdenek elhomályosulni. Satron nem is a kérdésre válaszolt, egyre gyengébben préselte ki a szavakat a véres agyarai között.

– Ha nem változik az utolsó pillanatban a terv... most a Bruxa könnyei rendszerben lennék. Ott lett volna a következő meló – pihegte a nyomorult, és Shury tudta, hogy ezzel vége. Bár kapott egy rendszernevet, de ennél sokkal többet remélt. Fogát csikorgatva nézett bele a haldokló arcába.

– Elbuktál – sziszegte a lány undorral. Még egyszer utoljára Satron keze megemelkedett, remegés futott végig a testén, aztán a feje oldalra billent. Shury felállt, és néhány jól irányzott lövéssel ennek a baromnak is zöld kocsonyává olvasztotta a fejét, a twi'lek orgyilkosnőjéhez hasonlatosan, még az Ixu Sanon. Nem várta meg, hogy kihűljön a fortyogó kása, rohamléptekben futni kezdett a menekülő weequay és Satron gyáva gyilkosa után. Forrón remélte, hogy még utolérheti, leginkább az utóbbit. A gyilkos volt a legforróbb nyom.

A szállító folyosóin és keresztezett rakterekben mindenfelé ott volt a tűzharc nyoma megolvadt ládák, konténerek, tartóelemek és a falakon éktelenkedő kormos lyukak formájában, nem beszélve az itt-ott felbukkanó hullákról, melyek zöme duros volt és azonos egyenruhát viselt. A hajó falait átlyuggató lövések nyomán szikrázó vezetékek sercegtek és kátrányos, torkot kaparó szagok és színes füstök terjengtek,

melyek a látást is elhomályosították. Satron gyilkosa bizonyosan a kalózok közé tartozott, azaz olyan útvonalon haladt visszafelé, melyet már megtisztítottak idefelé jövet. Egy folyosó végén kipillantva és élő teremtményt továbbra sem látva Shury nekilódult, hogy átfusson a következő nyílt szakaszon, amikor egy sugárpisztolyból származó lövés jól ismert zizzenése ütötte meg a fülét. A lány ösztönösen kifacsarta a testét és térdre dobta magát, elkerülve egy lövést, mely éppen felette húzott el. Későn vette észre, hogy a folyosó egyik oldalán terjengő fehéres füst nem része a falnak, de kivételes reflexei megmentették az életét. A térdein szánkázva maga alá rúgott, így egy nagy lendületű előre bukfenccel a füstös részbe gurult. Átengedte magát a Satron halála feletti csalódottságából származó dühnek és forgószélként érkezett meg a tűzvonal közepébe. Ilyenkor úgy érezte, mintha testének súlya a felére csökkenne, vagy éppen izmainak ereje a duplájára nőne. Az orvlövész a füst jótékony homályában rejtőzve egy saroknál várt rá, és további lövéseket eresztett meg a kiszámíthatatlanul, cikkcakkban rohanó lány felé. A fickó nem volt ügyetlen, de Shury mindig egy töredék másodperccel előtte járt, mintha tudta volna, hogy mikor és milyen szögben fog érkezni a következő lövés. A halálos tánc minden egyes pillanata maga volt a tökéletes életveszély, minden egyes mozdulat végén ott rejlett a halál esélye. Az egyik lövés olyan közel repült el a lány mellett, hogy érezte a hőjét, és néhány pihe meg is pörkölődött a nyakán.

Néhány méterre járt a lövésztől, amikor sikerült beazonosítania. Satron utolsó weequay bandatagja állt ott alaposan megrökönyödve, hogy az üldözője ilyen közel juthatott hozzá. A fickó keze ütésre lendült, és a lány az utolsó pillanatban csavarta ki a testét, hogy elkerülje az ütésből szúrássá avanzsáló gyilkos mozdulatot, amint a weequay alkarvédőjéből előugró penge a nyaka felé suhant. A kitérés közben Shury a magasba szökkent, és lényegében átugrott a gyilkos szándékú kar felett. A pisztolyát megemelve lőtt is egyet, de saját magát is meglepve messze elhibázta a weequay-t. Lehet, hogy a dühből nagyokat tudott ugrani, de mindez nem segített a gázoktól könnyes szemén és mozgás közbeni célzásán. Látta, amint a weequay ismét lövésre

emeli a fegyverét és egyenesen ráfogja a csövét. Ösztönösen cselekedett, és a magasba lökte magát egy mintegy kétméteres ugrással. Ő maga is meglepődött, hogy a lövések a talpa alatt húztak el.

– Dögölj már meg! – sziszegte a weequay. A lány közvetlenül mellette ért földet, és egy jól irányzott rúgással kitépte a pisztolyt a fickó kezéből. A fegyver messze repült, jó néhány méterrel odébb csapódott a falnak. A kalóz azonban nem adta fel. A most már kezében tartott pengéjét használva egy támadássorozatot eresztett meg Shury felé, akinek ismét meg kellett feszülnie ahhoz, hogy elkerülje a kalóz sebesen forgó pengéjét, sőt egy alkalommal pisztolyával kellett megakasztania a veséje felé irányzott szúrást. A weequay fáradni látszott, és egyre inkább frusztrálta, hogy nem sikerült elintéznie a vékony ember nőt, így egyre hevesebb támadásokat indított a lány felé. Néhány kitérő mozdulatot követően Shury egyszer csak nem lépett ki a támadás hatóköréből, hanem becsusszant az előre nyúló kar mellé, és könyökével brutális erővel a weequay csuklójára csapott. A hosszú kés elrepült, a lány pedig ugyanazzal a lendülettel erőből halántékon is vágta. A kalóz a falnak tántorodott, de még mindig nem esett össze. Ahhoz Shurynak egy jól irányzott pörgőrúgással megint fejbe kellett találnia. Bár a pikkelyek borította ráncos fej elképesztően csontos volt, és meg is fájdult Shury lábszára, ettől végre a padlóra zuhant a rohadék. Ahelyett azonban, hogy elájult volna, valamit mormolászni kezdett a nyelvén és megpróbált feltápászkodni. Shury hitetlenkedve nézte a jelenetet, aztán csizmája talpával keményen a weequay egyik kezére lépett, az felordított, amint az ujjai recsegni kezdtek. Kihasználva a kinyíló szájat, a lány a kalóz torkába nyomta a pisztolyának a csövét. A weequay szemei ide-oda jártak és tisztulni kezdett a tekintete, a lány azért lassan és kimérten szólt hozzá, hogy nehogy félreértsen valamit.

– Satron halott. Az ő embere voltál? – kérdezte, és annyival kijjebb húzta a fegyver csövét, hogy a kalóz képes legyen beszélni. A weequay még mindig kábán, de érthetően válaszolt.

– Satronnak dolgoztam.

– Akkor mi a faszért lőttél rám? Talán úgy nézek ki, mint valami nyomorult duros?

– Egyike vagy azoknak, akik megölték Satront és ki akartak nyírni minket is.

– Ez sajnos nem túl meggyőző. Van okom életben hagyni téged?

– Én voltam Satron első tisztje.

– Mit tudsz Cormadyr farkasairól?

– Ezek szerint te vagy nem közülük való vagy, vagy ez csak valami trükk.

Shury válasz helyett ismét halántékon vágta, és mivel egy védekezni képtelen célpontot kellett eltalálnia, ezúttal teljes sikert aratott. A weequay eszméletlenül terült el. Shury elégedetten megnyalta a szája szélét. Lehetséges, hogy Satron halála ellenére mégis megszerezheti azt, amit tudni akart.

Kifacsart tudás

A kifektetett kalóz mellett állva kissé megtornáztatta a tagjait és érezte, amint az eddig oly heves szívverése szép lassan visszakúszik a normális értékre. A folyamat során nemcsak a teste váltott nyugalmi állapotba, de a dühtől eddig forrongó szelleme is, így hamarosan higgadtan át tudta gondolni a történteket. Megint megtörtént vele. Megint elkapta az az édesen beteg, jeges őrület, amikor a belsője szét akart robbanni, de kontrollálatlan szenvedélye nem öngyilkos ámokfutásba, csupán az öngyilkosság határát súroló embertelenül hatékony haláltáncba vezette a testét. Elég lett volna egyetlen aprócska hiba, egyetlen megingás, egyetlen aprócska figyelmetlenség és a weequay megölte volna. Ehelyett sértetlenül úszott meg egy olyan taktikai nonszensszel induló rohamot, melyet még egy nagyon bedrogozott és amúgy is félig már elhülyült Nar Shaddaa-i utcai rabló sem kísérelt volna meg. Ugyanez történt, amikor Sabelt meglőtték. A Zeng okozta harci lázat nem sorolta volna

ide, igaz, abban is benne volt a halálos veszély kiváltotta adrenalinfüggőség delíriuma, de hiányzott belőle az Erő kölcsönözte precíz tökéletesség. Akkor ösztönlény volt, most egy túlfűtött gyilkológép. Kellemetlen volt a tény, hogy nem mindig tudta tudatosan ezt a ragadozót előhozni magából. Ha így lett volna, akkor a folyosón rájuk váró duros nem úszta volna meg Shury dühét. Mindenesetre a tény, hogy túlélte a weequay elcsípését, sőt győzni tudott, kellemes érzésekkel töltötte el és démonian mosolygott, miközben hívta Drace-t.

– Megvagy, Shury?

– Elkaptam Satron hadnagyát, de kéne valaki, aki őrzi, amíg Satron gyilkosa után megyek.

– Merre szaladtál? Lemaradtam.

A lány elmagyarázta, hogy milyen útvonalon érkezhetett ide, aztán továbbsietett. Sajnos nem jutott messzire. Néhány forduló után két egymásra merőleges folyosón is olyan ajtókhoz ért, melyek tapintásra nagyon hidegnek tűntek, vastag rétegben zúzmara rakódott rájuk. Bár ezek belső szakaszokat zártak, nem volt nehéz kitalálni, hogy a másik oldalukon vákuummal érintkeztek, és a nyomásvédelmi automatika zárta le őket. Az ezeken túli szekciókon megsérült a külső burkolat. Kedvetlenül tért vissza a kalózhoz. Drace már várt rá, méghozzá a lányra szegezett fegyverrel, melyet csak akkor eresztett le, mikor meggyőződött róla, hogy valóban Shury érkezik.

– Félek, meglógtak – ingatta a lány a fejét.

– Meg tudtad magadnak nézni a lövészt?

– Nem. De láttam a puskáját. E11-es. Ez persze lehet, hogy nem jelent semmit.

– Nem sok magánzó szereti használni, túlzottan a Birodalomhoz köthető.

– Akkor a gyilkos vagy egy sajátos ízlésű magánzó volt, vagy egy kurva szarul álcázott birodalmi ügynök.

– Remélem, ki tudunk szedni valamit ebből a rakás szarból – bökdöste meg Drace a weequay-t a csizmája orrával.

– Egyelőre jobban foglalkoztat az, hogy miként került ide Satron gyilkosa, és hová lett. Tudatosan varrta el a szálat. Nem kizárt az sem, hogy tudják, a nyomukban vagyunk.

Shury előkapta a komlinkjét és hívást indított Zeng korábban megadott személyi frekvenciáját keresve. Meglepően hamar érkezett a válasz, a prédát korábban beterítő kommunikációs zavarás tehát már megszűnt.

– Helló, kislány! Minden rendben?

– Persze, néhány duros nem okozhatott nekünk problémát. Ti hogy álltok?

– A lehető legjobban alakulnak a dolgok! A hajtómű megbénítva és már a hidat ostromoljuk, hamarosan betörünk! – újságolta vidám hangon a falleen, a háttérben Shury tisztán kivehette a lövések zizzenő hangjait.

– Jön az erősítés?

– Hogyne! Már érkező vektoron van a Mantell's Hammer, percek kérdése és konszolidálja a helyzetet. Megtaláltátok Satront?

– Meg. Halott. Figyelj, ez fontos! Minden támadó hajó itt van még?

– Egy pillanat – kért időt Zeng, és néhány percig csend honolt. Hamarosan visszatért, a hangja bosszúsnak hatott. – Az egyik hajó lelécelt. Sőt előtte telibe lőtte a prédára dokkolt Sandstormot, aminek a roncsai odakint pörögnek. Másodjára is rálőtt, de a roncs nem robbant fel, mivel néhány falkatag odakint járőrözik és azok végül elzavarták. A hajó neve Crag, a kapitánya pedig egy Gass nevű krapek. És mielőtt kérdeznéd. Az enyémek alig tudnak róla valamit. Két hajóval jött, az egyik megsemmisült a rárepülésnél, de a Crag elérte a célpontot. Ezért valakit még meg fogunk rángatni.

– Aha. Aki nem szerepel a megbízható, jó modorú és faja által nem száműzött kalózok híres listáján, az többé nem vehet részt efféle tisztességes akciókban – válaszolta alig titkolt szarkazmussal a lány, aztán kedvesebb hangot ütött meg.

– Nehéz volt az utatok?

– Semmi különös – nevetett fel Zeng. Belefutottunk egy rakás harci droidba, de azok nem bizonyultak komoly ellenfélnek. Örülök, hogy el tudtátok kapni Satront. Mi történt vele?

– Szétolvasztottam a fejét.

– Nagyon helyes, ezt meg fogjuk ünnepelni! Megszabadítottuk ettől a dakharrtól a galaxist. Vigyázz magadra meg a jó öreg Drace-re! Hamarosan találkozunk!

Amint a falleen bontotta a vonalat, Shury és Drace alaposan megkötözték az eszméletlen weequay-t, majd a még mindig bicegő Drace a vállára kapta, és elindultak visszafelé. A lány haladt elöl, felderítőként vigyázott, hogy nehogy ellenségbe fussanak, de a küzdelmek már nem a hajó ezen részén zajlottak. A Sparkra vezető léknél sem találtak már élő durost, és a Drace szerszámövén lévő tapadókorongos, fellőhető acélsodrony kötelet használva visszatértek a saját hajójukra. Nem vesződtek a préda testén fúrt lyuk érdemi befoltozásával, de egy vékony légzáró és átmenetileg vákuumálló fémfóliát maga mögött hagyott a Spark lékelő berendezése, hogy a véletlenül a környéken tartózkodó kalóztársak közül valakit ki ne szippantson a közvetlen űrkapcsolat. Raul a társalgóban várt rájuk.

– Shury! Kifejezetten örülök, hogy visszatértek, és ha jól látom, vendégük is van!

– Én is nagyon örülök – nyögte Shury, amint fáradtság rohanta meg, noha tudta, hogy még nincs itt az ideje a pihenésnek. – A változatosság kedvéért kellene nekem egy alapos és teljes orvosi, a vendégnek pedig egy másfajta ellátás.

– Ó! Ezek szerint ez a weequay itt olyan információkkal rendelkezik, amelyeket meg szeretne szerezni.

– Igen, pont olyanokkal.

– Lehetne egy olyan kérésem, hadd próbálkozzam meg vele? A weequay faj az egyik kedvencem. Rendkívül magas a fájdalomküszöbük.

– Nincs ellene kifogásom, de eredményt akarok.

– Igenis! Nem fog csalódni – mondta a droid, és Shury megesküdött volna rá, hogy a hangjában vidámság csengett. Shury sokadjára foglalt

helyet a társalgóban, Raul pedig nekiállt kezelni a sérüléseit, elsősorban a megégett kezét.

– És hol szeretné, hogy a beszélgetésre sor kerüljön? Tudnám javasolni a bal oldali rakteret – kezdeményezett további beszélgetést Raul.

– Miért, mi van ott?

– Sok idő állt rendelkezésemre, ezért készítettem néhány hasznos eszközt. És hát minek hozzam ide őket, ha mi is oda tudjuk vinni a vendéget? – kuncogott fel a droid. Drace emelkedő szemöldökére azonnal válaszolt. – Kifejezetten csak olyan tárgyakat használtam fel, amelyeket a kapitány bizonyosan nem akart már más célra alkalmazni.

Shury leintette a fontoskodó droidot, majd a férfihoz fordult.

– Elfogyott a történetünk. Satront elkaptuk, és Zeng legjobb tudomása szerint Shury kislányos bosszúhadjárata véget ért. Ugyanakkor nekünk tovább kell mennünk. Megdolgoztatjuk a fickót és ugrunk, méghozzá jó eséllyel a Bruxa könnyei nevű rendszerbe. Állítólag egy Cormadyr farkasai nevű társaság az, aki megbízta Satront a szép feladattal, hogy intézze el az Enforcer Sixet. A nevezett helyen lett volna a következő találkájuk. A vendégünk szintén hallott már róluk, lehet, hogy vele együtt tárgyalt Satron. Mond-e neked valamit akár a banda akár a hely neve?

– A Cormadyr név ismerős, de meg kell néznem a részleteket a hajónk adatbankjában. Rémlik, hogy az egy bolygó, a hutt űr közelében.

A férfi hamarosan visszatért, és amíg az ő lábsebét is ellátta a droid a beszélgetés folytatódott.

– A Cormadyr egy rendszer, a hutt űr és a Birodalom határán. Azon világok közé tartozott, amelyek a Régi Köztársaság bukása táján ragaszkodtak a korábbi korrupt eszmékhez és nem fogadták el az új rendet. Fellázadtak és a mieink kőkemény csatában tudták csak megtörni őket. Ugyan bevetettük ellenük a szuborbitális tüzérségünket, de mivel a legértékesebb létesítményeik közé főleg föld alatti gyárak és bányák tartoztak, így végül a gyalogságnak kellett befejezni a munkát. Nem éppen egy dicsőséges hadmozdulata volt ez a Birodalomnak. Két évig tartott és irtó nagy veszteségeket hozott. Nem nagyon tanítják az akadémiákon sem, ezért nem is hallhattál róla. Ráadásul

van még egy csavar. A Cormadyr jelenleg is a hutt űrhöz tartozik. Nem sokkal a vérzivataros győzelem után született egy megállapodás a Birodalom és a huttok között a rendszer átadásáról. A harcok alatt a zömmel emberi lakosság mintegy harmada odaveszett, de vélhetően a mi veszteségeink is százezres nagyságrendben mérhetők. Az a fajta háború lehetett, ahová a darálóba való katonákat küldjük.

Shury biccentett. Járt efféle pusztító háborúban, a szolgálata elején.

– És Bruxa könnyei?

– A rendszer maga annyira független a Birodalmon belül, amennyire csak lehetséges. Egy érdektelen világocska. Se ásványok, se ipar, és távol van a legtöbb útvonaltól. Afféle telepes bolygó. A rendszer planétái egy nagyon kék csillag körül keringenek. A kolónia a Bruxa 5-ön van, nem éppen paradicsomi hely, de van lélegezhető légköre. Leginkább devaroni telepesek lakják, és ott nincs aktív birodalmi jelenlét. Irdatlan távolságra van a Cormadyrtól, még egy gyors hajóval is hetekig tart az út.

Raul, miután mindkét ember harci sérüléseit ellátta ünnepélyes testtartást vett fel és a még mindig ájultan heverő weequay fölé állt.

– Remélem most már sokkal jobban érzik magukat! Itt az idő, hogy fontosabb dolgokkal foglalkozzunk, például elkezdhessük a vendégünk kikérdezését. Ha megengedik, akkor javasolnám, hogy ne vesztegessünk több időt.

Shury szánakozva pillantott le a szerencsétlen kalózra.

– Rendben, vidd! – engedélyezte nyugodt hangon. Raul lassan leguggolt, megragadta a kalóz lábait, és kissé imbolyogva ugyan, de behúzta a testet a korábban kijelölt raktérbe. A kis terem majdnem üres volt, leszámítva néhány elszórt ládát. A fekete droid az egyikhez tipegett és kiemelt belőle egy barna színű takarót, melyet aztán akkurátus mozdulatokkal a földre terített. A testet a takaróra húzta, és Drace megrökönyödésére mindeközben egy egyszerű melódiát dúdolgatott. Újfent a ládához ment, és szép sorban eszközöket kezdett előkotorni belőle, melyeket egy másik, asztalként használt láda tetejére helyezett. Került oda egy sima fémrúd a végén hegyes, tőrszerű tüskével, egy drótokkal teleforrasztott energiatelep, ami úgy nézett ki, mint

valami egzotikus pók, egy Shury számára ismeretlen rendeltetésű, kallantyúkkal és gombokkal teli dobozka, egyszerű drótkábelekből sodort bilincsek és megannyi egyéb hátborzongató vagy éppen ismeretlen célzatú eszköz. Nem volt kérdéses, hogy a droid valóban ezek összetákolásával tölthette az elmúlt heteket.

– Mi a szar ez az egész? – tette fel Drace a jogos kérdést. – Hé, az egy emelőnek a darabja!

– Biztosíthatom, kapitány, hogy már törött volt, csak a maradványokat hasznosítottam és öntöttem funkcionális formába.

Drace hitetlenkedve rázta meg a fejét, de Shury csak vállat vont.

– Semmi kedvem ezt végignézni, de eredményeket akarok, és van velünk egy szakosodott droid. Miért ne használjuk ki? Sokkal hatékonyabbnak hiszem Rault, mint azokat az idétlen lebegő ballonokat.

– Biztosíthatom önöket, hogy az IT-O droidok sokkal kevésbé eredményesek, mint én vagyok. Azok barbárok, nincs bennük szakmai büszkeség. Létezésük üres, és céljuk van ugyan, de azt nagyon ügyetlen módon képviselik. Ha számítana valamit a véleményem, biztos, hogy felhívnám a tervezőik figyelmét arra a szükségszerűségre, hogy programozzák át vagy vonják ki őket a szolgálatból. Sajnos azonban ez nem rajtam múlik – sóhajtott nagyot Raul a végén, és megerősítendő gesztusát, még a karjait is széttárta. – Na, de örüljünk annak, amit a galaxis elénk vetett – filozofálta vidáman, amint a bilincseket a weequay bokáira és csuklóira húzta. – Remélem, nem bánják, ha elkezdem.

– Tudni akarom, amit tud! És Raul! A fickó volt főnöke nagyon szeretett ember nőket gyötörni. Tudj meg arról is néhány szaftos részletet. Csak kíváncsiságból.

– Igenis!

Raul szó szerint kinyújtóztatta magát, mely önmagában obszcén mozdulatsornak tűnt egy droid részéről, aztán az ujjai kéjenc módjára zongorázni kezdtek a levegőben az eszközei felett. Végül a gombokkal teli dobozkát emelte fel, hogy aztán hamarosan a kalóz mellkasára helyezze.

– Ébresztő – mormogta élvezettel, és megnyomott egy gombot. Szikrák kezdtek pattogni és a weequay üvöltve ült fel, messzire repít-

ve a dobozkát. A mellkasát elfedő ruháján egy égett, négyszög alakú folt maradt. Raul fémfogakkal dekorált végű rudakat döfött felülről a kalóz két vállába, majd az egyik rúd végén megnyomott egy gombot. A vérző húsba ágyazódó rudak elektromágneses teret generálhattak, mivel a kalóz brutális erővel a földhöz vágta magát. A két rúd átcsúszott a vállain, amíg el nem érték a fémpadlót, ezzel a földhöz szegezve az üvöltő szerencsétlent. Összebilincselt lábaival kalimpált ugyan, de a lány biztos volt benne, hogy önerőből nem fog kiszabadulni. Amint az artikulálatlan üvöltés abbamaradt, Shury a fickó elé guggolt.

– Éhes vagyok és elmegyek kajálni – mosolygott a fickó rettegő arcába. – Tudom, hogy kemény és tökös kalózlegény vagy, és nem adod olcsón a bőröd. Semmi baj, van időnk. Ha eljutottál oda, hogy feltétel nélkül bármikor és bármit szívesen megosztanál velem, akkor az egyszer használatos szabdulószavad az „a Satron koponyájának zöldes tócsájában fürdőcskézni jaj, de jó". Raul, ha ezt kimondja, akkor behívsz! Ha nem, akkor addig dolgozol, míg mindent meg nem tudtál a barátunk munkájáról, legénységéről, megbízóiról.

– Rohadjatok meg! Rohadjál meg, mocskos kurva! – hörögte a weequay, Shury pedig szánakozva nézett a fröcsögő képébe. Raul készségesen válaszolt.

– Értettem, Shury! Egyébként éppen ezért szeretek weequay-eken dolgozni, olyan fafejűek – dorombolta a droid, és ezzel együtt bele is döfött egy újabb rudat a lábába, mely azonnal csontot ért. Shury kisétált a raktérből, Drace szorosan követte. Az ajtó bezárult mögöttük, de az ordításokat tompán így is hallani lehetett.

– Amíg kaját készítesz, tegyél be valami zenét is – kérte a lány.

– Szívemből szóltál.

Sikertelen önállósodás

A közös helyiséget kellemes űrpop melódiák töltötték be néhány keményebb zeneszámmal fűszerezve. Ezek Shuryt Pol-Gar-Ix bandájának zenéjére emlékeztették, és a Sabellel töltött rövid, de intenzív időszak emléke mosolyra késztette a lányt. Ráadásul még a Drace által összedobott műkaja is egészen ízletesnek bizonyult. A lepényre csurgatott fehérjepaszta kellemes fűszerekkel volt összekeverve, evés közben jött rá a lány, hogy mennyire éhes is volt már. Tele szájjal kérdezte.

– Mi a következő lépésünk?

– Az volt az öreg utasítása, hogy göngyöljük fel az ügyet. Úgy tűnik, tudjuk, hogy kik állnak a véletlen halálozások mögött. Ha az én bolygómat is felkoncolnák, majd a huttoknak dobnák, én is zabos lennék.

– Zabos, persze. De miért az öregre? Ő kötötte a megállapodásokat és az egész Cormadyr-mizéria az ő bulija lett volna?

– Nem találtam adatot arra vonatkozólag, hogy Greejatusnak direktben köze lett volna az esethez. Az öreg a legbelső körökhöz tartozik, így nem sokat tudni arról, hogy mivel foglalkozik valójában.

– Na, igen. Nem is kérdéses, megyünk a farkasok után. És mi legyen a haveroddal, a neki előadott mesével, az igaz barátságotokkal, a velem virágba szökkent romantikus szerelmével?

– Nem először futottam össze vele, és valószínűleg nem is utoljára. Végső soron még akkor is mi segítettünk neki, amikor ő segített nekünk. Szép zsákmányt ejtett. Nem tudom mennyit érhet, de amit illegális droidhadsereggel védenek, az biztosan tetemes áron cserél gazdát. Ráadásul még Satron hullája felett is tarthat egy győzelmi lakomát. Ő most bizonyosan nagyon elégedett és hálás, és jó szívvel gondol ránk.

– És mit mond a falleen etikettkódex a búcsú nélküli távozásról?

– Nem szép dolog, de ha hátrahagyjuk a nekünk járó részesedést, az kellőképpen kárpótolni fogja.

– Te mint csempész, jellemtelen gazember és akasztanivaló üzletember nem buksz le azonnal azzal, hogy nem kéred a részedet?

– Ezt ki fogom tudni később magyarázni.

– Oké. Akkor, ha Raul végzett, és nem tudunk meg olyasmit, ami kizárná, akár ugorhatunk is. Valahogy elleszek falleen faszok nélkül.

– Még egy dolgot megtennék. A Sandstorm még mindig az űrben lebeg, kilyuggatva, de a hajónaplója átvészelhette a támadást. Az elérési kódokat pedig hamarosan meg fogjuk ismerni – sandított Drace a raktér felé.

– Jó ötlet! Ugorj át, vidd a kis pálcikáidat meg a Raul szállította kódokat, és tölts le mindent! Zengnek biztos nem lesz kifogása az ellen, hogy az általunk kivégzett dakharr hajóját átvizsgáljuk.

– És akár ki is fosszuk, a falleen etikettnek megfelelően.

Ebben maradtak, kissé felhangosították a zenét, és várták az eredményt. Órák teltek el, majd végre valahára kinyílt a raktér ajtaja és Raul tipegett elő. A feketére lakkozott testén, különösen a karjain barnás weequay vér cseppjei virítottak. A droid elégedett hangon közölte.

– Shury, a vendégünk beszélni szeretne.

Mindhárman besorjáztak a kínzókamrává avanzsált raktérbe. A weequay túl sok vért ugyan nem vesztett, de mind az alatta lévő szőnyeg, mind Raul szerszámai ragadós vörösben pompáztak. A felsőtestéről eltűnt a ruha és változatos sebek, vágások és égésnyomok éktelenkedtek az amúgy sem túl esztétikus, hüllőszerű bőrén. A levegőben égett hús szaga terjengett. A kalóz egyik szeme úgy bedagadt, hogy majdnem teljesen eltűnt a szemgolyója. Shury megállapította, hogy Raul alaposan helyben hagyta. Ez volt az első alkalom, hogy Raul élesben bizonyította vallatási képességeit, és a lánynak el kellett ismernie, hogy hátborzongató munkát végzett. Sabel valóban egy beteg és szadista droidot tartott maga mellett. Egy igazi szörnyeteget. Egy lelketlen pszichopata volt a kutyája. Shury megrázkódott, majd kényszerítette magát, hogy a kalózra koncentráljon. A weequay izmos volt és szikár, számos rég behegedt sebhely tarkította a testét bizonyítékául annak, hogy túlélt már ezt és azt. Zihálva meredt a plafonra. Elképesztően ronda volt, de hát a faját általánosságban véve sem tartották a galaxis szebb megjelenésű népei közül valónak. A lány föléhajolt és rámosolygott.

– Örülök, hogy a rohadt kurvázástól eljutottunk a tiszteletteljes kooperációig. Szeretném, ha rögtön a beszélgetés elején tisztáznánk valamit. Vagy elsőre kielégítő válaszokat kapok, vagy visszamegyünk borozgatni, és legközelebb már csak Raullal fogok beszélgetni.

A kalóz nagyot nyelt, és végül bólintott.

– Jó döntés. Mit érdemes tudni Cormadyr farkasairól?

A weequay rekedt és enyhén remegő hangon szólalt meg, bár némi dac még égett a szemében, a lány biztos volt benne, hogy nem szeretné újra átélni frissen szerzett élményeit.

– Egy csapat ember. Kemény arcok. Satron már azelőtt ismerte őket, hogy én a legénységébe kerültem volna néhány hónappal ezelőtt. Azóta többnyire nekik dolgoztunk.

Shury egy üres ládát húzott oda, és kényelmesen elhelyezkedett rajta. Érezte, hogy hosszú történet veszi kezdetét.

– Haladjunk más sorrendben. Először mesélj a halott főnököd hobbijáról.

– Satron egy állat volt. Hallottam régi történeteket. Mindig erőszakos volt, aki nem tűrt ellentmondást és elvette, amit akart. Aztán valami történt. Feldúltan jött vissza egy megbeszélésről a farkasokkal. Akkor adta parancsba, hogy ha ember nőket találunk, akkor azokat meg kell szerezni, méghozzá élve. Őket aztán a kabinjába vitette, és addig kínozta, amíg bírták. Néha napokon át hallgattuk a sikolyokat. A hullákat aztán az űrbe dobtuk. Szarul néztek ki. Nálam is szarabbul.

– Szóval még ez az ártatlan kis passió is a farkasokhoz köthető? Érdekes. Mi volt a viszony Satron és a farkasok között? És te hányat ismersz közülük?

– Ismerni egyet sem. Mindig Satronnal tárgyaltak és neki adták a megbízásokat, ő többször is találkozott velük. Mint mondtam, a viszonyuk nem volt felhőtlen. Hiába fizettek jól, Satron nem szerette, ha alárendeltként kezelték. Jó, de nehéz munkáink voltak. Egy műkincskereskedőt, egy Edi Mung nevű embert kellett eltennünk láb alól az Alzok Hármon. Persze véletlen rablásnak kellett beállítani, nem pedig célzott levadászásnak. Aztán ki kellett nyírnunk egy Dachs nevű csempészt, akit a Saruba rendszerben kaptunk el. A Derra Kilencen

egy birodalmi tiszt, Ulek Valto lett kocsmai késelés áldozata, illetve még egy Cardan birodalmi állomásra is felcsempésztük magunkat, ahol egy rendészeti hajóba telepítettünk robbanó energiacellát. Ez különösen jó móka volt, napokig röhögtünk a srácokkal, hogy mekkora idióták tudnak lenni a Császár kutyái. Én egyszer találkoztam csak a farkasokkal, az volt az egyik első és legnagyobb munka. Az Urban Steel Association nevű cég vezetőjét, Blair Sharnt kellett kibontani a páncélozott siklójából, miközben egy magánhadseregnyi testőr védte. Mi lekötöttük a figyelmüket, a farkasok pedig megrohanták az acélhálókkal csapdába ejtett limuzint. Kivágták az ajtaját, és bedobtak egy detonátort. Állítólag szénné sült a faszi.

– Láttad őket akció közben. Milyenek voltak?

– Páncélt viseltek, ezért nem sokat láttam belőlük, de biztos vagyok benne, hogy az egyikük nő volt, ő lehetett a vezetőjük. Profik voltak elsőrangú felszereléssel. Katonai cuccokkal. Láttam náluk birodalmi fegyvereket, de akadt bőséggel minden egyéb is, a legjobb és legmodernebb szerkentyűk a galaxis minden szegletéből. Volt velük legalább egy mesterlövész. Mi sem voltunk rosszak, de ők mindenben túltettek rajtunk. Nem is értettem miért velünk végeztetik a melókat. A limuzinlékelés egy brutális csata volt, tőlünk többen elhulltak, de a farkasok nem veszítettek senkit.

– Mit kaptatok a munkákhoz?

– Satron mindig egy névvel jött vissza, meg egy rakat infóval a célszemélyről. Azt is megadták, hogy hogyan végezzünk vele, mikor merre lesz, és milyen esetnek legyen álcázva a halála. Sokszor az eszközöket is tőlük kaptuk. Például a robbanó energiacellát is Satron hozta. Nekünk az volt a dolgunk, hogy feljussunk a csónakra és beépítsük. Sharn kinyírásához is kaptunk első osztályú cuccokat, puskákat, gránátokat, vállról indítható rakétákat. Sajnos a legjobb kütyüket vissza is kellett adni az akció után.

– Satron azt mondta, hogy a következő meló a Bruxa könnyei rendszerben lett volna. Hogy jött ez a kis kalózkodás két meló között? Puszta zsákmányvágy?

– Nem. Satronnak elege lett a csicskáztatásból és azt mondta, hogy szerzünk egy kis extrát, aztán megmutatjuk a farkasoknak, hogy ki igazából a főnök.

– Mi volt a terve?

– Biztos volt benne, hogy ha kiszállunk, akkor előbb vagy utóbb utánunk fognak jönni. Elég pénzt akart addigra, hogy rendesen felszerelkezzünk és csapdába tudjuk csalni őket. Már meg is egyezett egy trandosán vadászcsapattal.

A lány elgondolkodott, majd sötét tekintettel üzent a fogolynak: ha most nem adsz jó választ, akkor Raul játékszere maradsz rövidre szabott életed végéig.

– Az nem hagy engem nyugodni, hogy végül a csapdát nem Satron, hanem éppen ők állították, de téged miért hagytak életben? Te vagy Satron hadnagya, ismertek, még harcoltak is veled. Te éppen ugyanannyit tudhatsz, mint a döglött főnököd. Az eddigiek alapján ezek vérprofik, időt és energiát nem kímélve beépítettek valakit a kalózok közé is, hogy kapja el Satront, erre meg hirtelen elbasznak egy ennyire triviális dolgot. Satron halála egy szálelvarrás lehetett, de így semmi értelme sem volt – jelentette ki Shury és Drace-re nézett. – Csapdába készülünk?

– Lehetséges – bólogatott a férfi.

– Nem válaszoltál arra, hogy mi van a Bruxa könnyei rendszerben. Miért oda készült Satron?

A weequay érezte, hogy egy hajszálon múlik az élete, és nagyon igyekezett, hogy minden részletre kiterjedő választ adjon, még ha Cormadyr farkasai döntéseinek okáról nem is tudott felvilágosítást adni.

– Kaptunk egy újabb megbízatást is, alighanem az vitt volna oda. De hinnetek kell nekem, nem tudom a részleteket, Satron nem mondta el nekünk. Általában így volt, mindig csak akkor avatott be, amikor már majdnem benne voltunk a dolgokban!

Shury hitt neki.

– Te voltál a hajótok kapitánya. Tudod az összes hozzáférési kódot.

A weequay bólintott, Drace elővette az adattábláját.

– Halljuk!

Számsorozatok következtek, melyek eltárolása után Shury felállt.

– Nem kérdeztük meg a neved még.

– Barruq.

– Pihenj egy kicsit, Barruq, és ne rosszalkodj! Raul, vigyázz, hogy a fickó meg ne szökjön!

– Ne folytassam inkább? Esetleg lehet még valami hasznos tudásmorzsa elrejtve a koponyájában.

Raul szinte gyengéden megsimogatta Barruq homlokát, a weequay egész teste megfeszült.

– Még meglátom – válaszolta a lány, és Drace-szel együtt kisétáltak a csalódott Raul és a megkönnyebbülő Barruq tekintetének kereszttüzében. Az ajtó záródása után visszatelepedtek a társalgó asztala köré. Shury maga alá húzott lábakkal dobogni kezdett az ujjaival, majd kimondta az ítéletét.

– A fickó érdemes harcos, bár a jelek szerint nem túlságosan okos.

– Jellemző a weequay-ekre. Nem véletlenül szeretik a huttok is alkalmazni őket.

– Felbéreljük? Ha olyan hülye volt, hogy Satronban megbízott, akkor mi is el tudnánk nyerni anyagi hűségét.

– Nincsenek jó kilátásai, ő is tudja. Mindent meg fog tenni azért, hogy életben maradjon. Ez egy zsoldos. Nem szerelemből szolgálta, csak a pénzért. Ha elhiszi, hogy életben marad, és még jól is keres, akkor beáll hozzánk egy szempillantás alatt. Persze nekünk badarság lenne megbízni benne.

– Megtartjuk? Mindig is szerettem volna befogadni egy kóbor állatot – nézett Shury Drace-re ábrándos szemekkel.

– Ha kiiktatjuk, az végleges, bár méltó vég egy zsoldos kalóznak. Másrészről még hasznunkra válhat, és ha tényleg csapdába sétálunk, akkor lehet, hogy ő lesz az a hajszál, ami elválasztja a sikert a kudarctól.

– Kivéve, ha maga is része a csapdának. Továbbra sem értem, miért hagyták életben. De rendben, egyelőre életben marad. Te elmész

és megszerzed a Sandstorm agyát, én addig elbeszélgetek Barruqkal, hogy minél kevésbé kelljen tartanunk tőle.

– Beöltözök.

Személyi érintettség

A lány a Spark pilótafülkéjéből figyelte, amint az űrruhába bújtatott Drace átlebeg a roncsként sodródó Sandstorm maradványaira. Nem tudtak túl közel menni a másik hajóhoz, mivel akörül megannyi törmelékdarabka is keringett, így Drace-nek több száz méter kellett megtennie a nyílt űrben szkafanderének lökhajtását használva. Shury higanyszín körmű hüvelykujja a fegyverkioldó kallantyúra csúszott, és ahogy Drace alakját figyelte, alaposan megfontolta, hogy lezárja-e a Drace-problémát. Ennél jobb alkalom aligha kínálkozik, hogy kockázat nélkül elintézze ügynöktársát, aki nemcsak idegesítő volt, de a szenilitás jegyei is mutatkoztak rajta. Túl sokat tudott és ráadásul szeretőnek is csak gyenge közepesnek bizonyult. Drace élete hosszú percekig egy hajszálon függött, de Shury végül visszahúzta a kezét. Még szüksége lehetett a férfira. Mire Drace eltűnt a Sandstorm belsejében, Shury ismét Barruqkal szemben ült a ládáján, Raul mellette állt a jól végzett munka örömét sugárzó diadalittas testtartásban.

– Szia! Az előbb elmaradt a bemutatkozásom. Shury vagyok. Az a helyzet, hogy nagyjából és egészében mindent tudunk, amit tudni akartunk, szóval nem nagyon van már arra szükségünk, ami a fejedben van. Így hát tulajdonképpen a fejedre sincs szükségünk. Csak érdeklődni szeretnék, hogy mit gondolsz, van-e esetleg bármilyen olyan ok, ami miatt érdemes lenne téged továbbra is életben tartanunk?

A weequay kalóz megértette, hogy ezekben a percekben fog eldőlni a sorsa, és bár saját vérében és vizeletében hevert, látható volt, hogy nagyon erősen gondolkozik, hatalmasakat pislogott dagadt hüllőszе-

meivel. Végül az egyszerűség mellett döntött, mivel rájött, hogy úgysem tudja kitalálni az ember nőstény gondolatait.

– Mindent elmondtam, amit csak tudtam. Ha meg akartok ölni, akkor csináljátok gyorsan.

– Téged sem a képzelőerőd miatt tartott Satron, ugye?

– Neki végrehajtók kellettek.

– És te az vagy? Végrehajtasz?

– Igen, különben nem maradtam volna mellette életben.

– Oké, kicsit segítek. Mit hajtasz végre?

– Mint elsőtisztje mindent én csináltam, ami a hajóval volt kapcsolatos. Karbantartás, navigáció, és én gondoskodtam arról is, hogy az új fiúk gyorsan betanuljanak. Meguntuk, hogy túl gyorsan kellett őket cserélni. Elég volt egy rossz megjegyzés és Satron azonnal kinyírta a hülyéket. Nekik is jobb volt, ha én törtem be őket.

– Erre itt aligha lesz szükség. Satron halott. Én végeztem ki.

– Az jó. Másban is tudok segíteni. Egy második pilóta vagy egy jó szerelő mindig jól jön.

– És miért kellene azt gondolnom, hogy megbízhatok benned, és nem fogsz álmomban az első adandó alkalommal kinyírni engem vagy a kapitányomat?

A weequay felröhögött, habosan véres nyál csordult ki a felhasadat szája sarkából, melyet egyszerűen maga mellé köpött.

– Miért tennék ilyet, ha jól meg vagyok fizetve? Satronnal sem a két szép szeméért tartottam.

Shury közelebb hajolt a rémálomba illő, ványadt hüllőarchoz, és komoly képpel beszélni kezdett. Egyúttal finoman kinyúlt az Erővel, és képzeletbeli szellemcsápjaival gyengéden keresztülhatolt a Barruq elméjét övező öntudatból és élni akarásból szőtt burkon. A burok repedezett volt és könnyedén átjárható, a Raultól való rettegés, a halálfélelem és az elszenvedett kínzások miatti fájdalom, mint a repedésekben felgyűlő izzó láva úgy sütögette a weequay-t, hogy az lassan kész volt meg is halni akár, csak kikerüljön Raul kezei közül. Shury ezúttal nem elcsábítani vagy megfélemlíteni próbált. Az volt a célja, hogy meggyőzze a kalózt az igazáról, és elhitesse vele, hogy megbíz-

hatnak egymásban. Nem volt más dolga, mint Barruq kétségbeesett szándékát, hogy elkerülje a további kínt, becsatornázni a fickó számára amúgy is az egyetlen életmódként ismert paradicsomi zsoldosi lét ígéretének lehetőségébe.

– Ne tévesszen meg ez a régi kis hajó! Egy nagyon nagy buliban vagyunk benne, ami rendkívül sok pénzt fog hozni a konyhára, ha nem basszuk el. A dolognak a részleteiről csak akkor fogok beszélni, ha eljön az ideje, és persze, ha még akkor életben vagy, mely egyelőre eléggé kétesélyes. A lényeg, hogy Cormadyr farkasainál van valami, amit ha megszerzünk, akkor fejenként akár egész bolygókat is vehetünk. Piszkosul gazdagok leszünk. Ezért voltunk Satron nyomában, róla tudtuk, hogy nekik dolgozik. Ő már nincs, ellenben tudjuk, hogy merre találjuk őket, így jó úton vagyunk, hogy ezt a pénzt magunkévá tegyük. Sajnos voltak veszteségeink, és lehet, hogy jól jönne egy kis segítség. A kérdés már csak az, hogy mi az árad, Barruq? Mi a hűséged ára?

Shury jól számított, a weequay meggyötört elméje felvilággalni látszott, amint egyszerű és erőszakos léte vezérfonalával párhuzamos ígéretet kapott olyasvalakitől, aki szemtől szemben, hátrányos helyzetből is le tudta őt győzni és élve elfogni. A fajtája mindennél többre becsülte az erőt. A kínhalállal szembeni gazdagság ígérete pedig élete legjobb ajánlata volt.

– Ha rohadt sok pénzről van szó, akkor azért érdemes ölni is! Az én áram igazán nem sok. Bármit megteszek nektek cserébe egy faszán felspécizett kis szállítóhajó árának fejében! Ha a részem több mint hatvanezer kredit, benne vagyok. Ha akkora a buli, mint amilyennek mondjátok, ez csak aprópénz. Annyira apró, hogy még talán meg is éri kifizetni nekem.

Shury kedvesen rámosolygott. Végtelenül dühítőnek és undorítónak találta a kalóz egész lényét és világnézetét. Emlékeztetnie kellett magát arra, hogy okos kislányok nem haragszanak puszta szerszámokra, hanem értő módon használják őket, amíg szükségük van rájuk.

– Oké, csináljuk a következőképpen. A munka eltarthat egy darabig, hetekig, esetleg néhány hónapig. Eközben a jussod koszt és kvártély.

A munka lezártával hetvenötezer kreditet kapsz. Mivel azonban tartozol nekem az életeddel, amit, ha elfogadod az ajánlatot, most nem veszek el, de leszámolom az árból. Ötezer kredittel számolva a végső balansz hetvenezer kredit. Vagy netán úgy gondolod, hogy ennél többet ér az életed? – kérdezte a lány egy aprócska csapdával fejezve be az ajánlatot. A nem szokványos feladvány kissé meg is lepte a weequay-t, erősen gondolkodóba esett, hogy kibogozza, mit mondtak neki, de végül Shury kisebb bosszúságára csak bólintott.

– Hetvenezer. Az elég lesz a hajómra.

– Remek! Imádom, amikor sikerül mindenki számára előnyös üzletet kötni. Hát, akkor légy üdvözölve a Sparkon! Bemutatom a legénység azon jelenlévő tagját, aki nem én vagyok. Raulnak hívják. Hiszed vagy nem, ő egy különleges birodalmi technológiai fejlesztés végeredménye, akit már jó régen meglovasítottunk. Megtartottuk, pedig ő maga is sok százezer kreditet ér. Már tapasztaltad, hogy mi a speciális programozásának a lényege.

Barruq szeme tikkelni kezdett, érezhető volt, hogy nem élvezi a Raulról való diskurzust.

– Én Shury vagyok, az elsőtiszt. A kapitányt Drace-nek hívják, mindjárt visszatér. Róla annyit kell tudni, hogy eléggé rasszista, és nem szereti a weequay-eket, ugyanis néhány fajtádbéli bandita megerőszakolta a feleségét és a kislányát, majd halálra is kínozták őket. Ezért egy kicsit megorrolt. De ne izgulj túlságosan, abban maradtam vele, hogy veled kivételt tesz, és velünk jöhetsz. Feltéve, hogy nem csinálsz semmi hülyeséget. Drace egyik legkedvesebb hobbija – mondhatjuk úgy –, hogy Raul kvintesszenciájának a kiaknázása. Nagyon kedvelik egymást, bár mint tudjuk, a volt főnököd sem vetett meg némi perverz szadista játszadozást.

– Sokszor kellett utána takarítanom – hagyta rá Barruq.

– Reméljük, téged sosem kell majd senkinek felmosni! – kacagott fel a lány, de Barruq nem csatlakozott. Összerezzent és remegni kezdett a szája széle, végül az arcára kényszerített egy torz mosolyt. Shury barátságosan megveregette a vállát.

– Akad egy kis dolgom, de Raul majd körbevezet a hajón. Raul, kérlek, ereszd el a legénység legújabb tagját és mutasd meg neki a kabinját is! És kérlek, ne bántsd, kivéve, ha valaha úgy ítéled meg, hogy nem követi az én vagy Drace kapitány utasításait és kívánságait.

– Értettem, Shury!

Raul a weequay-hez tipegett és megállt előtte.

– Barruq! Engedje meg, hogy a legénység nevében én is üdvözöljem! Remélem, hasznos tag lesz, és kiváló lesz az együttműködés közöttünk. Lehet, hogy még nem így érzi, de az első lépéseket már megtettük.

A droid előre hajolva eltávolította a kalóz testéről a bilincseket és a még tűkhöz csatlakoztatott kábeleket, majd nehézkésen felállt. A weequay követte, negyedik próbálkozásra sikerült csak talpon maradnia.

– Első utunk vezethetne a tisztálkodóhelyiségbe. Kérem, kövessen!

Barruq bicegve Raul után indult, de amikor a droid váratlanul megperdült, Barruq védekezve lépett hátra és maga elé tartotta a kezét. Már amennyire meg tudta őket emelni a vállán tátongó lyukak miatt.

– Ugye, nem bánja, ha mostantól tegeződünk? Ez lenne az ideális kommunikációs forma.

A weequay megrökönyödve bámult a fekete szemekbe.

– Persze, nem gond – préselte ki a szavakat.

– Remek! Folytassuk hát utunkat!

Shury mosolyogva követte őket, aranyosak voltak így együtt. Az időzítés egész jó volt, mert Drace hamarosan visszatért, a zsilip felől érkezett rutinos léptekkel, kezében egy adathengerrel.

– Minden rendben volt? – kérdezte.

– Persze. Felbéreltük. Hetvenezer ellenében. Tőled is legalább annyira fél, mint Raultól. Tartsuk rajta a szemünket. Nálad?

– Naná, nem engedjük a hátunk mögé. Itt van minden adat, amit le tudtam tölteni.

Drace-nek arra még volt ideje, hogy az adathengert a társalgó asztalának oldalán nyíló csatlakozóba illessze, de a következő pillanatban pislákolni kezdtek a fények, amint egy általános energiakimaradási hullám söpört végig a hajón. A fények kihunyásával, majd villódzá-

sával egyidőben a Spark hajtóműveinek zúgása is több alkalommal elhalkult és visszaerősödött. Drace átkozódva pattant fel.

– A kurva életbe! Ilyet már nagyon rég nem csinált! Meg kell néznem, minden rendben van-e a gépházban! – kiáltotta dühösen, és futólépésben elindult.

Shury egyedül maradt a becsatlakozott adathengerrel. Győzött a kíváncsiság és aktiválta. Az asztal lapja fölött megjelentek a hologramkarakterek. A navigációs adatokról, a hajtómű állapotát jellemző energiamintázatokról vagy éppen a személyi bejegyzésekről szóló állományok kaotikus összevisszaságban szerepeltek ugyan Drace adathengerén, de a Bruxa könnyeivel kapcsolatos adatcsomagot gyorsan megtalálta. Az asztal lapja fölött megjelent Satron brutálisan elkorcsosult, kékesen vibráló ábrázata, amint dühöngő vigyorral bámult a holofelvevő lencséjébe, azaz Shury arcába.

– A kibaszott farkasok és az a kurva Daeva utoljára ugráltattak, ki fogom csinálni a ribancot! – lihegte az ilyen apró holovideón is félelmetes falleen, majd a képe helyett egy szöveges üzenet betűi jelentek meg. Feladó nem volt, és a szöveg sem adott túl sok támpontot arra vonatkozólag, hogy ki küldhette. A tartalma ellenben annál érdekesebbnek bizonyult:

SATRON! INDULJATOK A BRUXA KÖNNYEI RENDSZERBE! MEG KELL ÖLNÖTÖK EGY DOKTOR VERKA NEVŰ KUTATÓT. A SZEMÉLYI FÁJLJA CSATOLVA. AZ UTOLSÓ JELENTÉSED AZ ENFORCER SIXSZEL KAPCSOLATBAN NAGYON HIÁNYOS VOLT, CSALÓDOTT VAGYOK. NEM AKAROM ÚJRA EZT ÉREZNI.

A lány megnyitotta a Verka nevű állományt. Egy középkorú, sármos, sötét bőrű ember férfi képe ugrott fel. Az adatok csak egy rövid, és a stílusbéli különbségek miatt érezhetően több forrásból összevágott kivonatát tartalmazták a vélhetően jóval gazdagabb életútnak, de a lényeges részletek így is kiderültek belőle. Doktor Verka egy Coruscanton végzett kutató antropológus volt, aki pályája elején kapott katonai kiképzést is, és elsősorban terepen történő kutatóprojekteken dolgozott. Legalább egy tucat kutatási helyszín és közvetlen munka-

társ volt felsorolva az anyagban. Shury szeme megakadt egy néven. Doktor Verka egy Zenna Vondar nevű professzorasszony személyi asszisztense is volt mintegy két és fél éven keresztül. Shury szívverése felgyorsult.

Gangbang

„A hím felfedez, a nőstény őrzi a tüzet. Amit aztán látogatnak. Időnként jó sokan.”

– devaroni mondás

Kitérő a semmibe

Bármennyire is szórakoztató volt Zenggel kefélgetni, de Sabel hátrahagyása óta most első ízben érezte úgy Shury, hogy a nyomozás, amibe belekényszerítették, elkezdte érdekelni. Doktor Verka személye épp olyan kevéssé piszkálta a lány fantáziáját, mint Hrageth, Drace, Zeng vagy Satron. Viszont a puszta tény, hogy a farkasok következő célpontja egyúttal Shury eddigi életének legmeghatározóbb és egyben legmegrázóbb élményét nyújtó erőhasználó bestia közeli munkatársa is volt elégségesnek bizonyult ahhoz, hogy Shury alig várja, hogy indulhassanak. Verka a soron következő nyom semleges státuszából hirtelen egy nagyon fontos elemmé lépett elő. Olyasvalakivé, akihez Shurynak számtalan kérdése volt. Az nem volt meglepő, hogy a Greejatus és a Vondar által rángatott szálak valahol összeértek, hisz mindketten a Császár köreihez tartoztak, és ilyen-olyan módon közük volt az Erő sötét oldalához. Greejatus a Birodalom egyik erőérzékenyeket is alkalmazó különleges egységét parancsnokolta, míg Vondar maga volt az Erő sötét oldala. Persze nem nyíltan. A nyilvánosság előtt az öregúr csak egy császári tanácsadó volt, a Coruscant császári udvartartásának egyik gyakran látott, de amúgy jellegtelen alakja, míg a roncsolt arcú nő egy híres régész, aki egy kisebb hadihajóból avanzsált kutatójárművel járta a galaxist, és elfeledett bolygókon végzett ásatásokat. Shury munkaköréből, valamint fájdalmas emlékeiből adódóan azonban ismerte valódi arcukat.

Úgy tűnt, hogy most ugyanazok készültek Vondar egyik emberének az elpusztítására, akik Greejatus hálózatát is megtizedelték és Shuryt is meg akarták ölni. Cormadyr farkasai olyan erők ellen támadtak, melyeket valószínűleg maguk sem érthettek meg. A lány egy kicsit sajnálni kezdte őket. Érezte, hogy már nincs túl messze a találkozás.

A Spark energetikai rendszere rendbe jött, és hamarosan Drace jelent meg olajfoltos kézzel, de megelégedett ábrázattal.

– Valami? – kérdezte tőle a lány.

– Nem találtam kifejezett hibát, de megbolygatva néhány elektromos elosztót stabilizálódott a rendszer, szóval szerintem jók vagyunk. Ilyenek ezek a régi hajók! Látom, olvasgattál. Mit találtál?

A lány mindent elmesélt a férfinak, kivéve a Zenna Vondarra vonatkozó részt és a korábbi találkozásuk tényét. Egy technikailag már halott embernek ezek amúgy is lényegtelen információk lettek volna.

– Ha életben akarjuk még találni a fickót, akkor azonnal indulnunk kellene. Minél gyorsabban – fejezte be a mesét. Drace megmosta a kezét, majd egy csillagtérképet varázsolt elő a társalgó asztalának holovetítőjéből, és hosszasan vizsgálgatta az űr környékbeli szeletét.

– A Shaggi meteorgyűrűtől kábé három nap lehet az út a Sparkkal a Bruxa felé. Ha megnézed itt ezt a pöttyöt, akkor ez egy Light House osztályú állomás, egy birodalmi holokommunikációs átjátszó, néhány száz fős legénységgel. A semmi közepén. Majdnem teljesen útba esik, talán fél napnyi kitérő. Érdemes megfontolni, ha esetleg fel akarnád venni valakivel a kapcsolatot, mielőtt a célhoz ugrunk. Az utóbbi ugyanis egy szürke zónában van. A szektorban kábé kétszáz rendszernek van ilyen státusza. Ezek azok a helyek, amelyek léteznek és ismertek ugyan, de egy évtized óta nem született róluk frissítő bejegyzés az elérhető navigációs adatbázisokban. A Bruxa könnyeinek adatai a Régi Köztársaság idejéből származnak, jó harminc évvel ezelőttről. Ezek alapján nem található ott sem valamirevaló populáció, sem komoly erőforrás, ami miatt bárkinek is megérné kiterjeszteni felé szárnyait. Persze névleg birodalmi terület, de se közel se távol nincs ismert helyőrség vagy járőrszolgálat. A hutt űr is tele van efféle rendszerekkel, de mindenfelé akad belőlük bőséggel. Elvégre baromi nagy a galaxis. Komoly veszélyeket is tartogat, ha ilyen rendszerbe ugrunk, harminc év kozmikus mércével ugyan csak egy szempillantás, de bőven elég idő, hogy teljesen átrendeződjön egy csillagrendszer minden objektuma.

– Nem fogsz elijeszteni, induljunk, amint tudunk! És menjünk elég közel ahhoz az átjátszóállomáshoz, hogy rá tudjunk csatlakozni a hírszerzési hálózatra. Ehhez ugye nem kell felfedni magunkat vagy éppen dokkolnunk?

– Ne izgulj, a Spark nem hétköznapi hajó. Úgy lett felfejlesztve, hogy a jó öreg Drace kapitány szellemként járva is belehallgathasson az otthoni hírekbe!

Drace a pilótafülkébe sietett, hogy elvégezze a szükséges navigációs számításokat, és a társalgóban maradó Shuryt hamarosan a szépen letisztogatott és orvosilag is lekezelt Barruq látogatta meg. A weequay kelletlenül közelítette meg a lányt és feltartott kézzel jelezte, hogy véletlenül sincs ártó szándéka.

– Első tiszt!

– Shury a nevem.

– Shury! Nos, talán megérted, hogy az elmúlt napok eseményei nyomán, szóval, ha lehet, akkor egy kicsit elkábítanám magam. Egy üveg erős alkohol megtenné. Nem csinálok semmi zűrt. Elvonulok és meditálok. Azon, hogy még mindig élek. Meg ilyenek.

– A raktárat, ahol Raullal beszélgettél, ki kéne kicsit takarítani. Ha végeztél, gyere vissza, és nálam átveheted a weequay szervezet számára is garantáltan kellő bódító hatással bíró mérgedet.

Barruq biccentett és valóban nekiállt feltakarítani a saját mocskát. Még csak félig végzett, amikor felzümmögött a Spark hiperhajtóműve és Shury érezte, hogy a hipertérbe lépnek. Valóban elmaradt hát a búcsú Zeng és közötte. Barruq hamarosan visszatért, majd miután megkapta a beígért párlatát, az adott szavához hűen egy egész napra elvonult. Raul jelentései szerint félig öntudatlan állapotban fetrengett a kabinja padlózatán. Shury is visszavonult saját kabinja magányába és tervezgetéssel töltötte az időt. Minthogy nem volt muszáj, nem akart a szükségesnél több időt Drace-szel sem eltölteni. Furcsa volt olyasvalakivel beszélgetni, akiről biztosan tudta, hogy hamarosan meg fog halni.

A birodalmi kommunikációs hálózathoz való csatlakozás kedvéért még csak be sem kellett lépniük a Light House csillagrendszerébe. Az állomástól egy mikrougrásnyi távolságban várakoztak, Drace órákon át serényen dolgozott a kommunikációs klaviatúrákon, majd végül elégedetten nézett fel.

– Megvan! A hálózat ideiglenesen azt hiszi, hogy a Spark is az állomás egyik erősítő reléje. Mivel az állomás mozog hozzánk képest, ez az állapot hamarosan meg fog szűnni, de van legalább egy órád, hogy garázdálkodhass. Persze valahol valaki egyszer meg fogja tudni, hogy beléptél a rendszerbe, mintha csak egy rendes munkaállomásról tetted volna.

– Tudniuk is kell. Másként nem adnának hitelt a bejegyzésemnek – válaszolta a lány komolyan, és átült a kommunikációs pulthoz. Nem fejtette ki, hogy milyen bejegyzésről van szó. Másodpercekig nézett Drace-re, mire annak leesett a ki nem mondott utasítás, és kelletlenül elhagyta a pilótafülkét. Shury megropogtatta hosszú ujjait. A megégett keze már teljesen rendbe jött, és munkához látott.

Az idetartó út során megírt szabatos jelentést töltötte fel elsőként és küldte be a Birodalmi Biztonsági Hivatal rendszerébe a terepmunkát végző ügynökök számára fenntartott sürgősségi csatornán. A jelentés puszta tényeket tartalmazott egy nagy létszámú kalózflotta közelmúltban lezajlott akciójával kapcsolatban, melynek során azok megtámadtak és kiraboltak egy kyrelyum-kristályt szállító, Rusty Bird névre hallgató GR-120-as típusú magántulajdonban lévő hajót, mely maga is tilosban járt. A pontos hely és időmegjelenítésen túl a jelentés tartalmazott egy tucatnyi hajótípust és hajónevet, köztük a Knifepoint, a Bloody Diamond, a Sandstorm és a Mantell's Hammer neveket. Kiegészítő információként az is szerepelt benne, hogy a kalózok uralta hadihajóként ismert Mantell's Hammer valószínűsíthetően a Rainbow Brothers űrállomás felé veszi az irányt, ahol a kapitánya, egy bizonyos Zeng várhatóan személyesen is meg fog jelenni egy Yree nevű kurtizán társaságában. Mint ahogy az egy a galaktikus békére különösen veszélyes, falkatámadásokat szervező, a Black Spear – és így közvetetten a Black Sun szindikátus – kötelékébe tartozó kalózkapitány esetében elvárható, a hollétével kapcsolatos megbízható titkosszolgálati információk felhasználásával a jelentés a jelzett személy elfogására és bíróság elé állítására tett javaslatot.

A korábban elhelyezett üzenetcsomagot, melyet még a megboldogult Pierce pórázon tartására és hűségének biztosítására helyezett

el, élesítette. Amennyiben Daws túlélte a mutánsfertőzést az állomásán és még nem váltották volna le, bízott benne, hogy ez a kis összeállítás majd segít azon, hogy a jó korvettkapitány végre elnyerje méltó előléptetését, mint egy katonai szeméttelep parancsnoka valahol a hutt űr tőszomszédságában. Főtisztek ritkán buktak akkorát, hogy azonnal kivégezzék vagy bebörtönözzék őket, de léteztek olyan megbízatások, melyek nem sokban különböztek ezektől.

A kapcsolatra szánható idő legnagyobb részét azzal töltötte, hogy megpróbáljon információt szerezni Doktor Verkáról, valamint a Bruxa könnyei rendszerről. Ismerve Vondar érintettségét, nem lepődött meg azon, hogy alig talált valamit. Tudta, hogy a saját fájljai sem tartogatnának bővebb információt az utána érdeklődök számára. Verka nem volt katona és sosem volt tagja a seregnek vagy a haditengerészetnek. Ennek ellenére több alkalommal tartott katonai kontingensekkel mint tanácsadó antropológus. Ezen tanácsokat igen súlyos pénzekben mérte, avagy a döntéshozók nagyon hasznos tanácsoknak ítélték őket, mivel gyakorta több százezer kredites tiszteletdíjak jártak együtt a küldetésekkel. Shury legkevésbé sem gyanakodott korrupcióra, mivel az igazán titkos inkognitójú ügynökök esetében ez egy megszokott forrásleosztási metodika volt. Ráadásul a tanácsadói megbízatások akkor kezdődtek, amikor Verka Vondar professzor mellett végzett asszisztensi munkája véget ért. A kiképzés végeztével elkezdődött a férfi valódi karrierje. Ami nem lehetett unalmas, mert még a megszerezhető információk szerint is beutazta az egész galaxist. Hosszú lista sorolta azokat a rendszereket, bolygókat, holdakat és nebulákat, amelyeken megfordult. A tanácsadói pénzek kifizetésének forrása mindvégig titkos maradt, de tekintve, hogy Verka volt a farkasok soron következő áldozata, nem volt elvetendő annak a lehetősége, hogy Janus Greejatus állhatott a háttérben. Vondar kiképezte és Greejatus használta a fickót, már csak az lehetett kérdéses, hogy pontosan mire.

A hosszú listán szereplő helyszíneknek egy közös vonása volt csupán. Mindegyik a galaxis elfeledett, kietlen pontja volt, elpusztult civilizációk sírhelye, jelentéktelen és általában nagyon nem barátságos vi-

lágok. Pont, mint Karkoon, vagy mint a frissen szerzett adatok alapján a Bruxa könnyei rendszer. És mindez kiválóan passzolt Doktor Verka megismert szakterülethez is, mely az elveszett civilizációk, ősi építészet és holt nyelvek kutatását ölelte föl.

Végül megnyitotta azt a bejövő holoüzenetet, mely a jelek szerint hetek óta csücsült a Birodalmi Biztonsági Hivatal rendszerében és Shury Mingwo hírszerző hadnagynak címezték. Megjelent Wyra Bond, a karkooni birodalmi helyőrség, Shury közvetlen felettesének a hologramfigurája. A dandártábornok egy idősebb nő volt, akinek a tekintete még így felvételen át is az ember lelke mélyére hatolt.

– Mingwo hadnagy! Örülök, hogy kiderült, hogy az ön ellen felhozott vádak alaptalanok. Ezen felül örömmel vettem tudomásul, hogy él és jó egészségnek örvend. Fogalmam sincs, hogy mit kereshet azon a Cardan hármason abban a világ végi rendszerben, de tisztában vagyok vele, hogy maguk hírszerzők néha külön utakon járnak. Feltételezem, jó oka van, hogy ellentétben a protokollal nem jelentkezett nálam azonnal, amint egy birodalmi fennhatóságú hadieszköz fedélzetére lépett. Ne aggódjon, nem tekintem ezt függelemsértésnek vagy személyemmel szembeni tiszteletlenségnek. Nem maga az első olyan beosztottam, akit magasabb rendű érdekek időnként rejtélyes utakra vetnek. Sőt nekem kell bocsánatot kérnem öntől! Tanúsíthattam volna nagyobb bizalmat ön iránt, mielőtt aláírtam a magára vonatkozó letartóztatási engedélyt. A hamis parancs ténye bizonyította, hogy tévedtem, és ez kellemetlenül érint, szeretném jóvá tenni. Saját hatáskörben elindítottam egy raj katonát a legutóbbi ismert tartózkodási helyéül megjelölt Cardan űrállomás felé Tera Merz őrvezető parancsnoklata alatt. A raj és a szállítóeszközük is az öné. Remélem, tudja őket használni, megtalálni a hamis parancs forrását, és a feladat végeztével az őrvezetővel együtt visszatérni a szolgálati helyére. A rajt a karkooni kódkönyv alfa kettő nyolcas algoritmusával tudja kontaktálni. Az őrvezető azt kapta parancsba, hogy minden utasításának engedelmeskedjen, úgy, mintha tőlem kapta volna azokat. Remélem, hamarosan találkozunk!

Shury elhúzta a száját. Már majdnem sikerült megfeledkeznie arról, hogy valahol van egy névleges főnöke. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy Bond ennyire érdeklődik utána. Igaz, legalább egy elfogadható személyi döntést hozott, amikor Merzet küldte. Shury ismerte az őrvezetőt. Nála néhány évvel fiatalabb, csinos rohamosztagos nő volt, aki a Karkoonra érkezését megelőzően is több éles bevetésen vett már részt, melyek valódi harcot jelentettek, nem talizmánárusok vegzálását a helyi bazársoron. Átvezénylése előtt kitüntetéseket is kapott, és ígéretes rohamosztagos karrier előtt állt. Mégis az volt az érzése, hogy Bondot nem a lelkiismeretfurdalás vezette, amikor úgy döntött, hogy egy ilyen távoli és bizonytalan kimenetelű útra küld egy hajót meg katonákat.

Talán biztos akart lenni benne, hogy Shury a dolga végeztével visszatér? Shury részéről a dandártábornok eddigi ignorálása önmagában hadbíróságot feltételező hanyagság volt, mert a Drace-en keresztül kapott – nem hivatalos, noha magasabb rendű – parancs ellenére tájékoztatni kellett volna a főtisztjét arról, hogy más dolga akadt. Miből gondolta Bond, hogy a hamis parancs nyomában járva mulasztotta el a szokásos protokoll követését? A dandártábornok részéről nem lett volna teljesen illogikus a következtetés, de Shury tapasztalata szerint a katonák, különösen a Bond-féle projektvégrehajtó hajcsárok ritkán rendelkeztek kreatív vénával. Másfelől Shury tudta, hogy Bond észjárása eltért az átlagtól. A dandártábornok szempontjából Shury egy biztonsági résnek számított, hisz ő volt a helyi hírszerzés vezetője, akit nem Bond nevezett ki, és aki Bondról is bizonyosan készített jelentéseket. Logikus lépés lehetett tehát, hogy saját magához nagyon is hű katonákat küld a már-már misztikus körülmények között eltűnő, majd élve előkerülő hírszerzője megsegítésére, akiken keresztül talán többet is megtudhat a történtekről és az események rá is érvényes lehetséges konzekvenciáiról.

Attól függetlenül, hogy úgy hiányzott neki tíz figyelő szempár, mint egy ithorinak egy kémiai ökokatasztrófa, azt sem hagyhatta figyelmen kívül, hogy egy rajnyi rohamosztagos egy ütőképes katonai siklóval, a megfelelő pillanatban bevetve nagyban hozzájárulhatott

Cormadyr farkasainak végleges megsemmisítéséhez. Ez el is döntötte a kérdést. Bond üzenetére nem válaszolt ugyan, de felhasználta a jelzett kódot, és parancsot küldött Merz csapatának. A csapatszállítójukkal együtt Bruxa könnyeibe rendelte őket, ahol az utasítása szerint passzív szenzorokkal kellett bevitorlázniuk a rendszer közepére, ahol további utasításig rejtőzködve kellett várakozniuk. Shury tudta, hogy ezzel a paranccsal alaposan megutaztatja őket, és erősen kételkedett abban, hogy valóban fel lesznek majd használva. A jelenlegi pozíciójukról Merzéknek is közel egy hétig kell majd utazniuk, hogy a Light House állomáshoz elérjenek, márpedig a lány nem szándékozott egy hetet várni arra, hogy beérjék őket. Egy hét alatt háborúkat lehet elkezdeni és megnyerni, nemhogy meggyilkolni valakit. A parancs elküldésével végzett a dolgával, és a belső csatornán hívta Drace-t.

– Minden elrendezve. Indulás!

Bruxa Bugyra

A hátralévő, bő kétnapos út többnyire eseménytelenül telt el. Barruq előkerült, és a birodalmiak megelégedésére nyomát sem mutatta boszszúvágynak vagy túlzott érdeklődésnek bármi iránt is. Noha voltak olyan pillanatok, amikor Shury el tudta volna hinni róla, hogy okosabb annál, mint amilyennek mutatta magát, de bízott saját meggyőzőképességében és részben Drace tapasztalatában. Ez a fickó szembesült egy magánál erősebb és hatalmasabb klánnal, mely ugyan csak két emberből meg egy droidból állt, mégis összecsomagolták és kitépték a büszkeségét, hogy aztán egy jó üzletet ajánljanak föl neki. Praktikus okokból kifolyólag egy Barruq-féle személyiség az efféle történéseket megerősítésként, nem pedig sérelemként élte meg, ebben Shury teljesen biztos volt. Ha valaki egy Satron kaliberű, hirtelen haragú és a saját legénységét is felindulásból tizedelő kapitány mellett

ki tudott tartani, akkor ez a fajta feltétlenül intellektuálisabb környezet olyan lehetett számára, mintha egy bantháról éppen most ült volna át egy vadiúj sportrobogóra. Mivel nem akadt túl sok kedve Barruqkal beszélgetni, Drace-t pedig – mint az efféle hosszabb hiperutak alatt általában – kerülte, ezért idejének nagyobbik részét a kabinjában töltötte, és hol csak morfondírozott, hol egy szellem megjelenésére várt, hol pedig Raul jelenlétében maszturbált, olyankor kikapcsoltatva a droid felvevőegységét, visszajátszatva vele a korábbi felvételeket. A kedvence az volt, amikor az Enforcer Six börtönblokkjában Sabel első alkalommal őt magát vallatta. Az volt az az eseménysor, amely közben belezúgott a vallatótisztbe.

Nagyjából a két napos út felénél járhattak, amikor a Spark váratlanul heves rázkódásba kezdett és a rögzítetlen tárgyak és személyek a közeli falaknak repültek, épp mint egy valamirevaló vészfékezésnél, miközben egy rövid időre a hiperhajtómű magas hangú sivításba kezdett, melytől megfájdult az ember feje. Teljes energiakimaradás következett be, még a vészfények sem világítottak. Shury a bevert könyökét dörzsölgetve és szitkozódva rohant a pilótafülkébe a fejlámpája fényénél, ahol Drace már széles terpeszben ült és félelmetes sebességgel kapcsolgatta a Spark műszerfalán sorakozó ezernyi billentyűt. A lánynak egy dolog tűnt fel azonnal: odakint szabályosan hunyorogtak a csillagok. Már nem a hipertérben utaztak.

– Mi történt?

– Tudja a franc! Valami kirántott minket és még az energia is elment! Ez nem jó, sőt ez kurva szar!

Foglalta össze a diagnózist és az arról alkotott véleményét Drace röviden.

– Megfagyunk vagy megfulladunk?

– Remélem a fagyás – szállt be a beszélgetésbe Barruq, aki szintén megérkezett. – Akkor én dőlök ki elsőnek. Fulladásnál én élnék a legtovább, elég jól bírjuk az alacsony oxigénszintet.

– Van még több óránk – hűtötte le Drace a kedélyeket. – Ez itt halott, induljunk hátra, nézzük meg, mit tehetünk!

Drace vezetésével mindhárman a Spark hátsó gépészeti traktusába siettek. Drace derékig bemászott egy nyitott panelen át a hajó testébe. Hol káromkodva, hol lágyan suttogva, az engedetlen kurvától az édes szívem szélsőértékig skálázva számos jelzőt aggatott a hajójára, majd mintegy fél óra elteltével elégedetten csettintett, és a következő pillanatban felgyulladtak a vészfények.

– Megmenekültünk? – kérdezte a lány az előkászálódó férfitól.

– Még nem, de van remény. Túlterhelődhetett az egész elektromos rendszer, amikor valami belebarmolt a pályánkba. Ehhez egy komplett égitestnyi tömeg kell, teljesen váratlanul, bár ez sem magyarázza a teljes leállást. Mindenesetre alakulunk. Az alaprendszerek már futnak, ideje megkeresni, minek mentünk majdnem neki.

Egyórás szenzorozás után Drace hitetlenkedve ült a székében és a fejét ingatta.

– Semmi. Sehol semmi. Sem bolygó, sem aszteroidák, sehol egy láthatatlan gázfelhő vagy fekete lyuk, csak a büdös nagy semmi. Nem értem. Kísértetiesen emlékeztet arra a helyzetre, ami akkor történt, amikor Karkoonról a Cardan felé iparkodtam.

– Mindegy. Hozzátok rendbe a hajót, és menjünk a dolgunkra! Megkeresem a droidomat.

Raulra a droid kedvenc kínzókamrájává avanzsált rakterében bukkant rá, mozdulatlanul hevert a földön. Nyoma sem volt benne életnek. A lány hívására érkező Drace és Barruq is értetlenül állt az eset fölött.

– Olyan, mintha egy brutális ioncsapás ért volna minket, ami mindent kiiktatott, amiben áram jár.

Drace az állát dörzsölgette.

– A droidot is, és a hiperhajtóművet is. Mindenesetre már ellenőriztük, rendben vannak az energiacellák, csak valamiért nem adtak le teljesítményt, és ez szétcseszett jó néhány csatlakozót. Ha újrakötünk néhány kábelt, elvileg rendben leszünk.

A néhány kábel végeredményben fél napos munkát jelentett. Drace végezte a nagyobbik részét, míg Barruq a keze alá dolgozott. Nem volt éppen egy szerelőzseni, de eleget értett ahhoz a gépekhez, hogy hat-

hatós segítséget jelentsen. Shury egy darabig figyelte őket, majd elunva magát hol a kabinjában heverészett, hol a pilótafülkében bámulta a mélyűrt, végül a közös helyiségben rágódott egy energiarúdon. Drace dolgozott, így nem volt ideje összecsapni a szokásos kaják közül egyet, a lány pedig utált a konyhákban előforduló minden eszközt, esze ágában sem volt egyiket sem a kezébe venni.

– Attól tartok, elestem – jelentette ki Raul, amint váratlanul felült a társalgó közepén, ahová kihúzták. Egy másodperccel később a Spark megrázkódott, minden belső fény felgyulladt és a háttérben felhangzó zümmögés jelezte, hogy a hajtóművek is beindultak. Hamarosan Drace érkezett elégedett vigyorral.

– Kész! Hát ez, mikor tért magához?

– Most. Amikor visszatért az energia.

– Ez cifra. Sosem láttam még ilyet!

– Tudom, hogy nem hiszel a szellemekben, de ezen a hajón rendszeresen előfordulnak ennél cifrább dolgok is.

– Mindegy. Menjünk a dolgunkra, amilyen gyorsan csak lehet.

Tíz perc múlva végzett a kalkulációkkal a Spark fedélzeti számítógépe, és hamarosan ugrottak is. Mintha mi sem történt volna útközben, további fennakadás nélkül érkeztek meg egy újabb nap elmúltával a céljukhoz.

A Bruxa könnyeinek keresztelt rendszer lélegzetelállítóan szépnek bizonyult. A megfelelő szögből és távolságból nézve valódi kuriózumnak tetszett, Shury őszintén meg is lepődött. Soha nem hallott még erről a helyről korábban, pedig akár benne is lehetett volna olyan galaktikus útikönyvekben, melyek a vizuális gyönyörökre fókuszáltak. Noha Shury nem igazán nézegetett efféle prospektusokat, mégis teljesen biztos volt benne, hogy egyik ilyen sem említést tett erről a rendszerről. Akkor biztos nem lett volna szürke zónás.

A rendszer kifejezetten zsúfolt volt, és két gigantikus méretű kék csillag csücsült a közepén. A csillagok szemet bántóan éles, fehéres fényt sugároztak magukból. Az erős sugárzás élesen csillogott a több mint kéttucatnyi bolygó felszínén, melyek mindegyike vagy jégborította kőzet, vagy önmagában is izzó fehéres gázbolygó volt. Mindegyik égi-

test látványosan visszaverte a csillagai fényét, és így a rendszer egésze úgy nézett ki, mintha reszkető könnycseppek lebegnének az űrben. Fénnyel teli, mégis hűvös hangulatot és egyfajta hideg fenséget árasztott magából a látvány. Még Drace és Barruq is csak bámult egy darabig, mielőtt elszakítva a tekintetüket a nem mindennapi jelenségtől a szenzorokra koncentráltak. Hamarosan Barruq szólalt meg.

– Nem lakatlan. Az ötödik bolygó körül kis intenzitású, de bizonyosan mesterséges rádióforgalmat észlelek.

– Miféle bolygó az?

– Közepes. Vasmagos. 1,2 Coruscant átmérő, közel hétszáz napos keringési idő, szabályos körpálya a kettős csillag körül. A légkör lélegezhető, gravitációs sztenderd felett kicsivel. Sebhelyes planéta, rengeteg repkedő meteor találja telibe, ráadásul aktív szeizmicitás jellemzi. Tele van vulkánokkal. Intenzíven változó időjárást olvasok. Lakható, de aligha túl kellemes odalent. Legalábbis nektek. Engem valamiképpen a Sriluurra emlékeztet.

– A mire? – értetlenkedett Shury. Drace válaszolt.

– A Sriluur a weequay-ek szülővilága. Egy bolygónyi száraz sivatag a hutt űrben.

– Igen, a klánok otthona – vette vissza a szót Barruq.

– Most inkább ne kezdjünk ebbe bele! – torkolta le őket Shury, mintha nem is ő kérdezett volna vissza az imént. – Nézzük meg azt a bolygót közelebbről. Óvatos közelítés, nem akarom, hogy meglepjenek!

Drace dühösen nézett rá, és Barruq felé intett a fejével, mintegy a lány tudtára adva, hogy kiesett a szerepéből. – Én vagyok a kapitány! – sugallta a tekintetével. Shury megértette.

– Már amennyiben a kapitány úrnak nincs ellene kifogása.

Drace nagyot sóhajtott.

– Nők! Egyszer kihagyod az esti dugást, és máris átmennek krayt sárkányba. Rendben, közelítsünk!

Drace finoman a felszín felé irányította a Spark orrát, Barruq a másodpilóta székében ülve szakértő módon kezelte a szenzorokat. Az eredmények ott sorjáztak a monitorokon, de bizonyos részleteket hamarosan szabad szemmel is látni lehetett. A Bruxa Öt egy sok-

színű bolygó volt, barna, szürke, vörös és kék színek mozaikja alkotta, úgy nézett ki, mint egy ízléstelen üveggolyó. Ez volt a rendszer egyetlen égiteste, mely nem ragyogott könnycseppként együtt a többivel. Légkörében bonyolult mintázatokat alkotó felhők úsztak, fehér, sötétszürke és vöröses pamacsok. Kiterjedt ciklonok rejtették el a felszín darabjait, többségük spirálisan szétterült, mint egy galaxis, vagy ahogy Shury magában megállapította, mint egy frissen kilövellő és a falon szétterülő spermaspricc. A bolygó körül jó néhány meteorit keringett, de holdja nem akadt egy sem.

– Egy hajó, hatezer kilométerre! – jelentette be Barruq, amint a Spark abnormálisan éles szenzorai ráálltak a másik járműre. A talán Sparktól is öregebb Ghtroc Industries által gyártott szállító hamarosan a légkör mélyebb rétegeibe merült és eltűnt a szemük elől.

– Egy rádiófrekvenciás leszállófényt követ! Nem vettem volna észre, de a jel vektorán ráakadtam. Gyenge és szokatlan, nem tipikus űrkikötői jelzés. Sőt, szinte biztosan csak ideiglenes. Lehet akár egy rejtett kalózbázis saját fénye is – közölte Barruq, amint az adatokat figyelte.

– Kapitány! Azt javaslom, hogy óvatosan kövessük az ereszkedő szállítót, és nem lenne baj, ha sem ő, sem a jelet leadók nem vennék észre, hogy közelítünk – adta ki a kérésnek álcázott parancsot a lány.

– Rendben. Nem hiszem, hogy megláttak volna. A Spark szenzorjelei nagyon diszkrétek – vigyorgott Drace. A vigyor azonban nagyon hamar leolvadt az arcáról, amikor érkező kommunikációs jelet indikálva felvillant a hívásjelző. Shury nagyot sóhajtott, mintegy kigúnyolva a Spark képességeit. Belehallgattak az érkező adásba, galaktikus közös nyelven egy férfihang szólalt meg.

– Azonosítatlan szállítóhajó! Adja meg az azonosítóját és érkezésének célját.

Az üzenetet többször is elismételték jeleként annak, hogy nem tudhatták biztosan, a Spark hallja őket.

– A jeladójuk nem túl erős, de a szenzoraik azért igen – mondta a lány.

– Remélem, hogy a bolygóvédelmük szintén nem túl izmos – dünnyögte Drace az orra alá.

– Egy régészt keresünk, ugye? A sztori lehetne az, hogy azt hallottuk, itt jó áron és nagy választékban árulnak régiségeket. Ellenvetés?

– Fogalmam sincs, hogy kik hívnak, így egy próbát megér – értett egyet Drace. Barruq nem nyilvánított véleményt.

– Bruxa Öt irányítás! Itt a Spark nevű kereskedőhajó. Kereskedni jöttünk. Ismétlem. Kereskedni érkeztünk. Küldjük a transzponderkódunkat.

Egy rövid szünet következett, majd a statikus sistergés ismét szavakká formálódott.

– Rendben, Spark! Jókor érkeztek, még a buli előtt. Kapnak egy vektort, kérem kövessék!

A vezérlőpulton egy számsor jelent meg, amelyet Drace villámsebesen begépelt. Halkan mondta.

– Közel visz a másik hajóhoz, de egyúttal biztonságos távolságot tartva tőle. Rendben lévőnek tűnik, nem egy hegyláncba vezet minket, hanem egy sivatagos területre.

– Itt a Spark, vettem. Mindig is jó érzékem volt ahhoz, hogy a lehető legmegfelelőbb pillanatban érkezzek a partikra. A Spark kiszáll.

Árgusan figyelő szemekkel és csúcsra járatott szenzorokkal ereszkedtek bele a bolygó légkörébe. Egy hajóskapitány számára kevés olyan idegölő dolog volt, mint vakon követni egy ismeretlen űrkikötő révkalauz jelét és bizakodni abban, hogy nem vérszomjas és kapzsi kalózok tanyájához csalogatják őket éppen, vagy nem agyaggalamb-lövészetre készülő föld-levegő lézerágyúk lőterébe húzzák őket.

Ahogy a Spark átsuhant a színes felhők rétegén és kibukkant az alsó légrétegek között, néhányszor megrázkódott ugyan, de a kinti időjárás a műszerek szerint az erős széllökések ellenére is kezelhető volt. Hamarosan sziklás felszín felett suhantak, melyet nagy, vörös és lapos kőképződmények borítottak gyér növényzettel. Csak néhány helyen tűnt fel összefüggő, zöld folt. A sziklák között vörösen izzó lávatavak bukkantak elő mindenfelé, sőt kisebb méretű, füstöt pöfögő kürtők is feltűntek a lávafeltörések környékén. A felszín sok helyen repedezett volt, hosszú és mély kanyonok szabdalták fel, némely alján magmapatakok kúsztak lustán. A táj csúnya volt és lehangoló, legalábbis Shury számára,

aki az Oggora végtelen óceánjához és az abból kiemelkedő, sátor alakú, dús növényzettel borított szigetekhez szokott.

A távolban fokozatosan kibontakozott egy város képe, a Spark egyenes felé tartott. A település fűrészes élű késekre emlékeztető, felfelé meredő sziklák közé épült, egy hatalmas sziklaképződmény tetejére. A közepén egy, a látképét meghatározó acélstruktúra nyúlt az égbe, mint valami gigászi mutatóujj. A kerületét kisebb tornyok tucatjai szegélyezték és hamarosan láthatóvá váltak az ezekről felfelé meredő turbólézerütegek csövei. A várost egy széles híd kötötte össze a bolygófelszín meghatározó síkjával. Aki nem ezen a hídon át, hanem a város körüli mély és sötétbe vesző fenekű, irdatlan repedésből akart bejutni, annak több száz métert kellett függőleges sziklafalon mászni. Az építészeti stílus nyers volt, bár a maga módján látványos. Sziklakő és acél kombinációja alkotta, és éles, csúcsos díszekkel keltett mindenhol szúrós hatást. A turbólézergyűrű komoly légvédelmi potenciált sejtetett, míg a központi torony oldalából kitüremkedő ismerős alakzatok egy tisztességes erejű bolygóvédelmi sugárpajzs meglétét valószínűsítették. Drace elismerően füttyentett.

– Bármit is őriznek itt, eléggé értékes lehet nekik – jelentette ki szemeit az ágyúcsövekre emelve. Szerencsére egyik sem követte a Spark pályáját.

– Gazdag kurafik – jelentette ki Barruq, és igaza is volt. Egy efféle védelmi rendszert nem engedhetett meg akárki magának.

– Mégsem lehet olyan kietlen és szegény ez a világ, mint ahogy az adatbázisok állítják – vonta le Shury a logikusnak tűnő következtetést.

A vezetőjel egy nagyobb sziklahátság felé vezette a Sparkot, melyen féltucatnyi, egymástól tisztes távolságban parkoló űrhajó hevert. A hajók mindegyike a könnyű szállító kategóriájába tartozott. A Sparkhoz hasonló léptékű, nagyjából húsz és ötven méter hosszúság közötti szerkezetek voltak, változatos forma- és típusgazdagsággal. Sok közülük régóta itt parkolhatott, mivel formájukat és színüket teljesen elhomályosította az a szürkés-fehéres hamuréteg, mely a jelek szerint mindenhol ott szállt a levegőben és ráülepedett a mozdulatlan tereptárgyakra. Több ehhez hasonló méretű, tönk formájú fennsík sorakozott egymás mellett,

és sok közülük tele volt már hajókkal, egyenként átlagosan vagy nyolc hajónak szolgáltak parkolóhelyként. Shury ötven feletti szállítót számolt össze összesen. Ismét megszólalt a rádió.

– Spark, az előttetek lévő toronyra landoljatok, a calamari és a hutt űrszkiff közé félúton. Ellenőrzés a híd lábánál, javasolt mihamarabb megejteni. Legyetek üdvözölve a Bugyorban!

Sárkányfogak

– Tényleg úgy néz ki, mintha valami buli készülődne – mondta a lány, miután alaposan megnézte magának a többi hajót. Egyetlen Birodalmi vagy éppen katonai modellt sem látott közöttük. Drace válaszolt, aki legalább akkora érdeklődéssel nézelődött.

– Ja, elég sokan vannak. Lehet, hogy jók az ösztöneid, és ez valóban valami nagy rebellió lesz.

– Csak engem zavar, hogy túl könnyen leengedtek? Vagy, aki már idetévedt, arról feltételezik, hogy idevaló?

– Kérhettek volna egy jelszóként funkcionáló kódot akár, de nem tették. Szabadnak tűnik a beutazás. Azért jobb, ha észnél vagyunk és figyelünk.

– Pedig arra készültem, hogy végre elengedhetem magam, és nem kell folyamatosan a hátam mögé nézegetnem – pillantott hátra a válla felett Shury és Barruqra mosolygott. Az felemelt kézzel jelezte, hogy ő egy ma született bárány ártatlanságával van megáldva, és szükségtelen bármiféle célozgatás. A lány tovább törte a fejét.

– Sejtitek, hogy miféle dzsembori ez itt? Esetleg nem ismerős valamelyik hajó?

Barruq komolyan véve a kérdést bámult kifelé, hümmögve, míg Drace a fejét rázta. Végül a weequay is feladta.

– Nincs olyan, amit ismernék.

– Azért azt nem zárhatjuk ki, hogy belefutunk valaki olyanba, akit vagy te, vagy Drace, vagy akár egy egészen elhanyagolhatóan kis esélylyel én is ismerek, akkor pedig a történetünk nagyon egyszerű. Satron meghalt, de te túlélted, mi pedig befogadtunk. Te Satrontól tudtad, hogy ide vezet egy megbízás, amiről úgy döntöttünk, hogy a jó pénz reményében átvesszük. Valakit ki kell nyírnunk. Ezt egy másik bérgyilkos vagy egy jóravaló, tisztességes kalóz, mint amilyen például Zeng is, bizonyára megérti. Egy fejvadász pedig végképp, elvégre pénzért másokra vadászni csak egy munka, erkölcsi értelemben véletlenül sem kifogásolható. Amit biztosan nem mondunk el, az az, hogy nem gyilkolni akarunk, hanem elkapni Cormadyr farkasait, mivel náluk van a cucc, ami kurva gazdaggá tesz minket. Ugye, ez világos?

– Igen! Ha ez visz közelebb a hetvenezer kreditemhez, akkor nincs probléma.

– Akkor sem, ha ölni kell? – tett fel még egy költői kérdést a lány. Kicsit meglepte a válasz.

– Akkor sem. Bár volt az a kis birodalmi tisztecske, Valto. Azt sajnáltam, mert egész jó fej volt.

– Satron nyírta ki?

– Nem, az egyik emberünk, aki jól bánt a késsel. A Derra Kilencen találkoztunk a csávóval, éppen a kimenőjét töltötte. Az én dolgom volt, hogy felmérjem a környéket, és elaltassam a gyanúját. Ahhoz képest, hogy birodalmi volt, egész normálisan bánt velem, még egy italra is meghívott. Kártyáztunk is. Aztán kirobbant egy kis bunyó, és kapott egy kést, de legalább gyorsan elvérzett.

Shury megértően bólogatott és közben azon járt a feje, hogy a galaxis egyensúlyának az érdekében ezt a feladatot csakis úgy fejezheti be, hogy mindkét útitársa halott. Barruq ezerszeresen rászolgált, Drace pedig nemcsak, hogy kiszámíthatóan unalmas, rossz a humora és szar az ágyban, de túl sokat is tud. Barruqnak erkölcsi alapon is el kellett pusztulnia, Drace esetében ez inkább csak szükségszerűség volt.

– Itt csak akkor ölj, ha mi mondjuk, amúgy meg csendesen lapítasz hullaszagot sem árasztva!

– Értem. Mint a profik!

Eddig jutottak a beszélgetésben, amikor Drace végre befejezte az óvatos manővert, és a hajó egy nyekkenéssel földet ért, miközben odakint por- és hamufelhő szállt az égbe. Percek kellettek, hogy leülepedjen. Amint a körülöttük szétterülő fehéres porköd ismét átláthatóvá vált, Shury kedvetlenül nézett el a város irányába.

– Ez legalább egy óra gyaloglás lesz, ha nem több. És ez nem éppen egy kellemes légkörű bolygó – nyafogta.

– Több is lesz az gyalog. Egy sziklás, egyenetlen, árkokkal teli, kanyargós ösvényt láttam, ami arrafelé vezet. Remek mókának ígérkezik. Gondolom mindannyian megyünk. Mi legyen a droiddal? – kérdezte Drace.

– Természetesen marad. Át kellene festenünk, mert így túl feltűnő. Hasznos, de nagyon birodalmi a fizimiskája.

– Remek. Akkor talán mégsem kell gyalog mennünk – vigyorgott a férfi, és Shury kérdő tekintetére megkocogtatta a homlokát. – Készültem ilyen esetekre is. Ezek szerint vannak még olyan részei a hajónak, ahová nem kukkantottál be.

– Nem szoktam kutakodni.

– Persze, hogy nem! – válaszolta Drace vidáman. – Gyertek!

A „B" jelű hangárba mentek, ahol több kis konténer is állt, a külső terminálok jelzése szerint üresen. Drace egy kódot pittyegett be az egyikbe, aminek az oldala lassan lenyílt. Shury meglepődve nézett bele és gondolatban meg is szidta magát. Tudnia kellett volna erről, sok múlhatott volna rajta. Szorosan egymás mellett négy darab félkör alakú suhanó sorakozott odabent. Bár mindegyik ütött-kopott volt, üléseiken a bőr felrepedezett és a festésük is hiányosnak tetszett, a mechanikus részek láthatóan mégis jól karban voltak tartva. Minden szárnyvezérlő és repulzor fúvókakivezető zsírtól és olajtól csillogott.

– FC20-asok, régi de megbízható szerkezetek, egy aukción vettem őket jó egy éve – vigyorgott Drace, amint a suhanókhoz lépett, és megveregette a legközelebbi szerkezet kormányát. Az antigravitációs gépek kicsik voltak, egyetlen személy szállítására alkalmasak, aki a kifli alakú félkörbe ülve tudta kézzel és lábbal irányítani a minden bizonnyal szélvészgyors és nehéz terepen könnyű halált ígérő járműveket.

A lánynak a hámló festésű burkolatuk ellenére tetszettek, és Barruq sem emelt kifogást.

– Miket nem rejtegetsz – adott hangot a meglepetésének Shury.

Drace büszkén kihúzta magát.

– Ezerszer jobb ezekkel menni, mint kutyagolni és nyelni a port.

– Annál minden jobb. Még a végén letörne a tűsarkam.

Indulás előtt Shury még a kabinjába sietett és felszerelkezett az útra. Felvette a háti hevederét és bekapcsolva hozzá illesztette a Zengtől kapott kardot, mely halk csilingeléssel tapadt a mágneses felülethez. A pisztolytáskáját az övére csatolta és belehelyezte kedvenc stukkerét, a Drace fegyverkészletében magát szerencsére több példánnyal is képviseltető, módosított CDF típusú könnyű oldalfegyvert. Sokak szerint ez inkább játékpisztoly volt, semmint igazi kézifegyver, de Shury nagyon kedvelte a típust kis mérete és súlya, valamint megbízhatósága miatt. Hosszú évtizedek óta gyártották, és bár a Birodalmon belül nem akkreditálták, terepen dolgozó ügynökként a legtöbbször ezt választotta. Noha egy páncélba bújtatott ellenfél ellen nem sokat ért, azért ez is mély lyukat tudott égetni a pőre húsba. És bár egyáltalán nem kedvelte a gránátokat, a kalóztámadás során történtek után mégis úgy döntött, hogy biztonságosabb, ha visz magával néhányat. Két darab, fényvillanással a legtöbb intelligens faj egyedeit megbénítani képes tojást és még két kis hatótávú robbanógránátot is az övének erre a célra kialakított rekeszeibe csúsztatott. Szakértő szemek persze azonnal kiszúrták ezeket, de egy ilyen veszélyekkel teli galaxisban egy lánynak meg kellett tudnia védeni magát. Nagyobbacska női táskájába a szokásos tárgyakon túl egy vizes termoszt, egy jeladót és egy kommunikátort helyezett, és mivel odakint közel negyven fokos és nagyon alacsony páratartalmú levegő várta, így még egy porszűrő maszkot is az arca elé illesztett.

Végül a legkevésbé kikoptatott ülésű suhanóhoz sétált, felpattant rá és beindította az antigravitációs motorokat. Az apró szerkezet engedelmesen reagált minden érintésére. Shury kifejezetten pocsék és tapasztalatlan űrhajópilóta volt, de a repulzoros személyszállító gépekhez jobban értett. Meggyőződése szerint nem volt rosszabb, mint

egy átlagos robogós felderítő. Igaz jobb sem. Mikor mindhárman elfoglalták egy-egy gép ülését, Raul megnyomta a raktér teherliftjének a gombját, és az egész szekció lassan leereszkedett a talajra. Hőség és finom szemű hamu csapta őket arcon. Shury a szeme elé húzta a fényvédő pilótaszemüveget, amelyet a suhanó kicsi tárolórekeszében talált. Még ez is tiszta és szépen karbantartott volt. Drace-nek a sok idegesítő vonása ellenére akadtak azért jó tulajdonságai is. Ilyen szempontból olyan volt, mint egy kötelességtudó droid.

– Raul, vigyázz a hajóra, és senkivel ne állj szóba! Ha gond lenne, akkor hívjál minket a vészcsatornán!

– Igen, Shury.

– És ne felejtsd el kitakarítani a rakteret! – röhögött fel Drace, és Barruq is csatlakozott hozzá döcögős, ugatásszerű hangokkal. Hiába tartott a droidtól, az ő világában a kapitánnyal együtt röhögni egyenértékű volt a hosszú élettel és a gazdag jutalékkal.

Drace nagy gázt adott és leugratott a raktér padlójáról. Barruq szorosan követte, míg Shury leghátul vágott neki a Bruxa Öt kősivatagának. A lány gyűlölködve követte a másik kettőt, mivel Drace szerinte kényelmetlenül gyors tempót diktált. Bár tudta őket követni, de amint a keskeny csapáson kisebb-nagyobb kövek és sziklák között száguldottak, össze kellett szorítani a fogát, hogy ne kenődjön fel valamely túlméretes kődarabra egy-egy túlzón merész kanyarvételt követően. Ráadásul mivel ő haladt leghátul, az első két suhanó repulzorai által felvert port is neki kellett nyelnie, és mindez alaposan próbára tette a türelmét. Szinte fuldoklott a dühtől, amikor tíz perccel később megérkeztek a városba vezető híd lábához, egy következtől megtisztított térhez.

Szemtől szembe állva a híddal látszódott csak igazán annak masszivitása és tekintélyes mérete. A híd alatti szakadék falai olyan meredekek voltak, hogy szemre szinte elképzelhetetlennek tűnt, hogy valaki azokat megmássza. Ugyanakkor Shury pontosan tudta, hogy közel sem lett volna lehetetlen vállalkozás, még segédberendezések nélkül sem. A híd mindenesetre kiválóan védhető állás volt, elég széles ahhoz, hogy akár két négylábú lépegető is egyszerre sétáljon rajta.

Ráadásul a városhoz közelebbi részén több lézerágyúüteget is látott, melyek elsősorban földi támadás elleni védelmi állásoknak tűntek. A híd egésze fel volt díszítve. Piros papír háromszögekkel teleaggatott zsinórok lógtak mindenfelé. Cifra, vörös színtől dominált, bizonyosan nem valódi virágokat tartalmazó koszorúk csüngtek sokfelé vagy hevertek a függőleges hídelemek tövében. Emellett rengeteg szobor is volt arra, ami egyedivé tette a Shury számára egyébként ismeretlen építészeti stílust. A szobrok mindegyike szarvas lényeket ábrázolt, többségük humanoid volt, igaz legtöbbször patáik, szárnyuk és díszes agancsaik akadtak. Az alkotások meztelenek voltak, és nem lehetett nem felismerni az emberihez nagyon hasonlatos férfi és női nemi szerveiket. Akadt olyan szobor is, amely éppen most készült. Egy embermagas kőtömb felső részéből már előtűnt a majdani alak felsőteste, amint egy régi R modellű droid lassú és akkurátus munkával éppen a figura csípőjét véste. Nemcsak szobrok, de hús-vér lények is akadtak itt szép számmal. A híd szájánál öt devaroni férfi álldogált alaposan felfegyverezve, a homlokukból előtörő szarvaik az ég felé nyúltak, mintha bele akarnák döfni őket az odafent világító, innen nézve sápadt fehér napjaikba. Rajtuk kívül még talán egy tucatnyi változatos fajú alak sétálgatott vagy üldögélt a téren. Pár sátor is állt a híd előterében, nagy propellerek hajtották előttük a levegőt, odébbfújva a mindenfelé szállingózó, hamuszerű port. A suhanókat leállították egy sor másik repulzoros személyszállító jármű társaságában, ahol egy parkolót őrző droid begyűjtött Drace-től néhány kreditet. Úgy tűnt, eddig volt szabad gépi erővel utazni, és ettől kezdve tényleg gyalogolni kell. Shury arcbőre és keze mocskos lett, a finom por izzadsággal keveredve megfolyt a bőrén és keskeny koszpatakokká válva csíkokat képzett a vonásain. Vele ellentétben Barruq kifejezetten belesimult a környezetbe. Még ráncos bőrének a színe is természetesnek hatott itt, nem zavarta sem a szitáló hamu, sem az embertelen hőség. A gépeket maguk mögött hagyva közelebb léptek. Shurynak komoly önkontrollra volt szüksége ahhoz, hogy ne ugorjon neki azonnal Drace-nek és hordja le a száguldás miatt, belevegyítve a lebaszásba a helyi klíma

elviselhetetlensége felett érzett nyomorúságát is. Nagy szerencséje volt a fickónak, hogy Barruq miatt kénytelen volt szerepet játszani!

A sátrak egyikében egy csontvázszerű droid fémtartályokból italokat árult, egy megtermett dowutin egy a testéhez képest túl kicsi széken terpeszkedve élvezettel kortyolgatott belőle. Az óriásra pillantva Shurynak Bax jutott eszébe, a bártulajdonos baromról pedig Sabel. Ettől még rosszabb lett a kedve, úgyhogy elég nyersen fordult Drace felé.

– Mielőtt elindulunk befelé, tudjuk meg, hogy mi is ez a hely!

– Jól van. Mit iszol?

– Semmit. Így is elég port nyeltem már, biztos, hogy a löttyök is tele vannak ezzel a szarral!

Két idegen mentette meg Drace-t attól, hogy reagálnia kelljen Shury nem éppen kedves válaszára. A két alak ismeretlen fajhoz tartozott, az arcuk alsó fele kibernetikus beültetés volt, melyből két vaskos cső vezetett ki és csatlakozott különféle, a testükön viselt dobozokhoz. A homlokukon csontkinövések, mint afféle lapos öklelőszarvak csillogtak a napok fényében. Apró, fehéres szemük volt, testük egészét vastag, ismeretlen állat bőréből készült ruházat takarta, kezükben felnőtt emberi test hosszúságú mordályokat tartottak. Közelebb léptek és az egyikük gépi hangon megszólalt, az arcbeültetés hangmodulátorként is funkcionált.

– Szép suhanóitok vannak. Eladók?

Mivel Drace még mindig azon tépelődött sűrű pislogások közepette, hogy vajon mi baja lehet a szeszélyes útitársnőjének, ezért Shury válaszolt, miután hanyagul megvonta a vállát.

– Pont ezek biztosan nem, de lehet, hogy akad még néhány. A kapitányt kérdezzétek – biccentett Drace felé. Végül úgy döntött, hogy még nem szerepelt eleget.

– Idejöttetek, és nem tudtátok, hogy sokat kell majd sétálni?

Az idegenek hosszasan egymásra néztek, majd biztos jeleként annak, hogy vagy nem értették, vagy nem értékelték Shury cinizmusát, szabatos választ adtak.

– Van saját robogónk, de az FC-20-as az egyik legjobb a galaxisban. Gyorsan kanyarodik, de nagyon veszélyes. Van eladó?

– Fiúk, fiúk! Jó, hogy jöttetek! – lépett előre Drace, aki végre megtalálta a hangját és sikeresen a szerepébe helyezte magát.

– Hát hogyne lenne eladó! Az a kérdés, meg tudjátok-e fizetni?

Ezt követően az a fajta alkudozás következett, amit a lány világéletében megvetett. Jól emlékezett, hogy annak idején ugyanígy alkudozott Amassa a lányok testét kívánó, de a megvető undort eljátszó kliensekkel a gyerekkorát jelentő bordély fogadószobájában. A különbség csak annyi volt, hogy itt a felfújt vagy éppen valós testi hibák helyett a burkolat kopottságáról meg a fúvókák kikormozottságáról vitatkoztak. Szerencsére hamarosan vége lett, és Drace elméletben eladott két suhanót, melyeket majd néhány nappal később tudtak átvenni a vételár birodalmi kreditekben történő átadása ellenében. Amikor végeztek, Drace és Barruq a sátorhoz lépett, hogy szerezzenek maguknak valami innivalót, Shury pedig lecsapott a lehetőségre, és a két idegen elé állt, hogy valami hasznos dolgot is kideríthessen.

– És hogy tetszik, amit eddig láttatok itt? Gyakran beugrotok ide suhanókat venni?

– Minden évben jövünk.

– Mi most vagyunk itt először! Mit javasoltok, mi az, amit mindenképpen látnunk kell?

– A vadászünnepséget. A legtöbben azért jönnek.

– A puskád alapján feltételezem, hogy te is vadász vagy, ugye?

Az idegen bólintott.

– Igen, és a tojástestvérem is.

– Nem semmi. És mi volt az eddigi legnagyobb dicsőséget hozó trófeád?

– Egy krayt sárkány.

A lány arcára ráfagyott a barátkozós műmosoly. Rájött, hogy nem is igazán akarta feltenni ezt a kérdést, de már elkésett. Tisztában volt vele, hogy a galaxis tele volt otromba nagy állatokkal, melyek közül sok könnyedén beleillett a szörnyeteg kategóriájába. Bár ő maga nem sok ilyet látott, és azokat is inkább csak állatkertekben, sajnos úgy alakult, hogy mégis túlságosan sokat tudott róluk. Még a birodalmi akadémián, miközben ágyútöltelék gyalogosból tiszthelyettessé

képezték át, volt egy szobatársa, egy szörnybuzi csávó, akinek a legfontosabb és egyben egyetlen hobbija az volt, hogy dokumentumfilmeket nézett a bantháknál nagyobb állatokról, és minden alkalommal megragadta a lehetőséget, hogy a látottakról hantázzon. Emiatt a kótyagos hülye miatt, akit vele ellentétben nem saját elszántsága, hanem gazdag apjának a pozíciója vezetett az akadémiára, Shury többet tudott a krayt sárkányról is, mint amire valaha kíváncsi lett volna. Mivel a nyomorult kocka rendesen ki volt tömve pénzzel, és mivel az apja miatt privilegizált helyzetben volt, a lány hajlandó volt meghallgatni a történeteit. Arra szerencsére nem emlékezett, hogy a krayt melyik bolygókon volt őshonos, de azzal tisztában volt, hogy két alfaja is létezett, hogy a sivatag homokjába tudta fúrni magát, hogy emberméretű fogai voltak és hogy még egy négylábú lépegetőt is le tudott volna húzni a mélybe. Ez utóbbi baromságot mondjuk már nem volt hajlandó elhinni.

– Az kizárt – válaszolta teljes nyugalommal és mély meggyőződéssel.

– Nem hazudok. Persze nem egyedül csináltuk. Ha nem hiszel nekem, akkor megnézheted a trófeákat a hajónkon.

– Ezek szerint van itt valahol egy csillagromboló. Kábé az kellene ahhoz, hogy egy krayt bármely csontja beleférjen.

– Fogaink vannak.

– A kis kraytok nem hullatják el a tejfogaikat a sivatagban, amikor elkezdenek nőni?

– Látom, nem túl sokat tudsz a kraytokról.

Shury erre már csak legyintett, az idegen nagyon türelmesen válaszolgatott ugyan, de még Drace-nél is unalmasabb volt. A lány inkább célirányosabb témára váltott.

– Szóval vadászni jöttetek?

Az idegen kimérten és büszkén bólintott.

– Ti is?

– Lehet, majd a kapitány eldönti. Nem világos, hogy mi a nyeremény, mármint a dicsőségen túl. Így még nem tudjuk, megéri-e a kockázat.

– A győztes vadász megkapja a vadászkirály címet. Napfelkeltétől napnyugtáig ő lesz az új uralkodó.

– És az mire jó? Mit tehet egy egész napig?

– Mindent.

Shury már majdnem szóra nyitotta a száját, hogy lecsapja a magas labdát, de aztán ráeszmélt, hogy teljesen felesleges. Inkább erőt vett magán, és megpróbált lényeges dolgokat megtudni.

– Na jó, meséld el nekem, töviről hegyire, hogy is megy ez a vadászat.

– A vadászatot az egyik völgyben tartják. Zárt, több tíz mérföld hosszú, elágazó. Természetes aréna. Többnyire külső világokról hoznak egy nagy vadat, melyet el kell ejteni. Akinek ez sikerül és erről bizonyítékot is szolgáltat, az lesz a vadászkirály. Ez a szabály minden résztvevőre érvényes, csak a trófea bemutatásával lehet megnyerni a vadászatot, de a szabályok nem tiltják egymás kiiktatását sem.

– Az szép! Nincs olyan, hogy vadászbecsület? Vagy szolidaritás? Annyira jó bármit tenni egy egész napig, hogy azért megéri bántani a többi kiváló sportembert?

Az idegen továbbra sem adta jelét, hogy bármit is megértett volna a lány szarkazmusából, szabatosan válaszolt.

– A javadalmazás végső mértéke csak a vadászkirálytól függ. Arra a napra a város vagyona felett is rendelkezik, akár haza is vihet belőle.

– Ennek semmi értelme – jelentette ki Shury arra gondolva, hogy egy Barruq-féle gyilkos kalóz alighanem azzal kezdené, hogy a város pénzéből megvenné az összes itt parkoló hajót, majd azokat mind telepakolná mindennel, ami mozdítható és értékes, majd úgy elrepülne, hogy soha nem nézne vissza. Az első ilyen vadászkirály ki is fosztaná a várost, aztán leshetnének, hogy miből javítják majd meg a tetszetős turbólézereiket. Az idegen láthatóan nem követte Shury ki nem mondott gondolatait, sokkal egyszerűbb megoldásra jutott.

– Akad a dolognak helyi kulturális gyökere, de ez minket nem érdekel. Mi vadászni jöttünk – jelentette ki a hórihorgas fickó ünnepélyesen. A lány megfeddte magát, amiért itt pocsékolja a drága idejét, miközben egyre több latyakosodó hamu lepi el őket. Egyszerű és lényegre törő

kérdésekkel kezdte el bombázni beszélgetőpartnerét, aki így már használhatónak bizonyult. Megtudta tőle, hogy sokan érkeztek, de néhányan nem vadászni, csak kereskedni jöttek. Még néhány napig várja a város a jelentkezőket, és utána kezdődik a neves esemény, melyről Shury legénységének egyik tagja sem hallott még soha. Nevezési díjat nem kellet fizetni, és a vadászat addig tartott, amíg el nem ejtették a vadat, vagy minden vadász el nem hunyt. A vadászat közben betartandó szabályok sora rövid volt. Rakétát vagy termodetonátort tilos volt használni, mint ahogy járművet sem lehetett igénybe venni. Az idei vad fajtáját még nem lehetett tudni, azt csak a jelentkezések lezárta után hirdették ki. A vadászok szövetkezhettek ugyan, de csak egyetlen király születhetett a végén. Minél többet tudott meg Shury az eseményről, annál kevesebb értelme volt az egésznek. Az ő intrikákhoz, kiskapuk kereséséhez és szabályok rejtett megkerüléséhez szokott agya tucatnyi olyan lehetőséget látott máris, amivel az egész baromságot meg lehetett volna cinkelni. Kizártnak tartotta, hogy ez az egész valódi lehetett, valami óriási nagy átverést sejtett a történet mögött. Mikor úgy érezte, hogy az információforrássá avanzsált vadászt kellőképpen kifaggatta, mézesmázos udvariassággal az idegenre mosolygott.

– Köszi mindent! Szerintem már most nyírd ki a tojástesódat! Eggyel kevesebb riválisminek kockáztatni. Hogy neki jusson eszébe először?

– Mi soha nem támadunk egymásra. Ha nálunk lenne a trófea, akkor kisorsolnánk, hogy ki lesz a vadászkirály.

– Persze, magától értetődik! Sok sikert, fiúk! – köszönt el, és megkereste a társait, akik néhány méterrel odébb kortyolgattak valami hidegnek tűnő, buborékos löttyöt. A lány már megbánta, hogy nem kért, mivel a terjengő hamu ízétől keserű lett a szája, és jó lett volna leöblíteni valamivel. De tartotta magát a döntéséhez.

– Mit tudtál meg? – kérdezte Drace.

– Egy csomó hülyeséget. Ez nem az a maffia uralta mocskos alvilági hely, mint amire számítottam. Éppen hogy egy jól őrzött, biztonságos, és nagyon hagyománytisztelő őrültek kultúrájából álló, érthetetlen módon még mindig létező őskori rezervátum, ahol idióták gyilkolják

egymást és kínoznak állatokat azért, hogy aztán ne vigyék magukkal azt, ami jár nekik.

Drace felemelt kézzel jelezte, hogy nagy okosságot készül mondani.

– Lehet, hogy a tognath nyelvmodulátora hibás volt, vagy csak roszszul fejezte ki magát. Nem véletlen, hogy nem egy efféle csodabogarat akartam a helyről kérdezni! Mi is érdeklődtünk, és az biztos, hogy egy nagy versenyvadászat van készülőben, melynek a győztes számára előnyös a kimenetele.

– Akkor is! – toppantott dühösen a lány. – Ha annyira előnyös, akkor miért nem jelenik itt meg minden évben sokkal több opportunista szerencsevadász?

– Talán mert hozzánk hasonlóan ők sem hallottak még róla! Kibaszott nagy a galaxis. Meglátjuk, mi derül még ki. Indulhatunk a városba?

Ördöghon

Az őrposzton csupa devaroni álldogált. Ezen tény alapján Shury úgy gondolta, nem alaptalan azt feltételeznie, hogy Bruxa Bugyra egy devaroni kolónia és így tőlük ered az értelmetlen vadászverseny és vadászkirály-választás. Sajnos a lány háttértudása a devaroniak tekintetében nem volt kevésbé hiányos, mint a durosok vagy falleenok esetében, így biztos lehetett benne, hogy néhány meglepetést ezúttal is tartogat számára a jövő. Az őrök mindegyikének szürke vagy vörös bőre volt és modern cuccokkal voltak felszerelkezve: sugárálló mellényt, csillogó karabélyokat és egyforma, karbantartott oldalfegyvert is viseltek, sőt mindegyikük övéről egy kábítóbot is lógott, mely elengedhetetlen része volt a rendfenntartó szervek arzenáljának szerte a galaxisban. A főnököt nem volt nehéz kiszúrni közülük. Egy hatalmas termetű, kiberbeültetésekkel gazdagon teleszórt fickó magasodott ki a többiek közül, és olyan testhelyzetben

állt ott, mintha egyedül akarná megvédeni a várost egy rohamozó birodalmi osztag ellen.

A biztonság kedvéért a rendészek csoportjának két oldalán egy-egy 501-Z típusú rendőrdroid is strázsált. Normális körülmények között Shuryt megnyugvással töltötte el a rendőri jelenlét, de ezek a szarvas fickók a merev pofájú droidjaikkal ezúttal csak idegessé tették. A főrendőr előre lépett és rájuk mosolygott, ujjnyi agyarak bukkantak elő széles ajkai mögül. Ellentétben a Drace által tognathként azonosított idegenekkel, akik arcának az alsó fele volt kibernetizált, ennek a fickónak orrtól felfelé volt a húsába mélyedő fémre cserélve az arcscsontja, szemeinek környéke és homloka, sőt még a szarvai is napfényben élesen csillogó fémtulkok voltak. Vörös kiberszemek fókuszáltak az érkezőkre. A pillantást sehogy sem sikerült a lánynak bizalomgerjesztőként értelmezni. Ennek ellenére a devaroni dörmögő, de egész barátságos hangon szólalt meg.

– Kedves vendégeink! Cerassus hozta önöket a Bugyorban! Emlékeim szerint még nem jártak mifelénk, gondolom valamelyik most érkező hajóval jöttek. A Silver Blade vagy a Spark utasaihoz van szerencsém?

– A Spark az én hajóm – jelentette ki önérzetesen Drace. A devaroni biccentett.

– Az YT széria nagyon megbízható, szerencsés, hogy egy ilyen hajót birtokolhat, uram! Nos, néhány rutinkérdésen át kell esnünk, remélem megértik. De ha nem, akkor is – sütött el egy finoman hatalmaskodó poént, mely nagyon tetszhetett neki, mivel felkacagott. – Mi járatban itt, a Bugyorban?

Shury gyorsan Drace elé furakodott, mivel nem kerülte el a figyelmét, hogy a főrendőr őt hosszabban vizslatta, mint két társát.

– Suhanókat árulunk! Amúgy meg kíváncsiak vagyunk a vadászatra is – csicseregte, amint kislányosan oldalra vetette a fürtjeit. Érezte, hogy a hamu kezdi összemocskolni a haját is. Gyűlölte ezt a bolygót.

– Maguk is sportkedvelők?

– Persze, de csak nézőként. Én például nem nagyon szeretem a vadállatokat. Mármint, az igazi, nagy és valóban vadul állati vadállatokat. Persze egy izmos és halálos vadász, aki akkor tud vadállat lenni,

amikor kell, az nincs ellenemre – búgta a lány és közben ártatlanul pislogott nagyra nyitott szemekkel. A devaroni kedvesen felröhögött.

– Akkor biztos vagyok benne, hogy jól fog a városunkban szórakozni. A vadászat nagyon látványos! Én magam is részese voltam, amíg egy nexu le nem tépte a fél arcomat.

Shury utálta a tényt, hogy hírből ezt a dögöt is ismerte. Csupafog szája, négy szeme, taraja és kétágú farka volt, a Cholganna bolygón tenyészett. Arról viszont halvány gőze sem volt, hogy hol található és miféle hely a Cholganna. Mindenesetre most nem is volt ideje ezen tovább töprengeni, mivel éppen el volt foglalva azzal, hogy megdolgozza a rendőrt.

– Nagy szerencse, hogy a csinosabbik felét meghagyta.

A devaroni kaján vigyorral megdörzsölte az arccsontját helyettesítő fémet.

– Igen, ez volt a szerencsém. Meg az is igaz, hogy az új szemeimmel más fényben látom önt.

Shury tudta magáról, hogy sok hibája van, de az introvertáltság nem tartozott közéjük. Elegánsan széttárta a karjait, hogy a fickó alaposan szemügyre tudja őt venni, aki kihasználta az alkalmat, és alaposan végigmérte. Drace elunhatta a borzalmas poénoktól hemzsegő könnyed flörtölést, és a lényegre térve beszállt a beszélgetésbe.

– Mint a Spark kapitánya tudnom kell, hogy van-e kikötői díj, illetve milyen előírások vonatkoznak ránk.

– Örvendek! – fordult a devaroni Drace felé. – Hogy hívják, kapitány?

– Enoban Drace.

– Szólítson csak Barunnak.

A lány megint a férfiak közé pofátlankodott.

– Engem meg Shurynak. Ő pedig Barruq. Kicsit félénk, de jóravaló weequay.

– Nagyon hasonló a hangzásunk, fiatalember, ez egy erőteljes név! – röhögött fel Barun, miközben Barruq mesterkélten vele heherészett. Velük együtt a többi devaroni is nagyot derült, tetszett nekik,

hogy végre akad egy kis szaftos csevej, mivel egész nap őrt állni elég unalmas munka volt.

– A hajók díjmentesen vehetik igénybe a parkolást. Ha javításra van szükség, akkor annak persze ára van, a városban kell szakembert keresniük, nincs kikötői szolgálatunk. Ehhez persze előbb át kell jutniuk rajtunk. Ahhoz meg első körben jobban meg kell ismernünk egymást – mondta, és Shuryra kacsintott, mely annyit tett, hogy az egyik kiberszemének vörös izzása elhalványult egy kis időre.

– A Bugyor szabályai a következők. A fegyvereiket megtarthatják, de nagyon szigorúak a törvényeink. Minden kisebb vétségért pénzbüntetés, fegyverelkobzás és börtön jár. Tudniuk kell, hogy nálunk nem kellemesek a börtönök. Forrók és kényelmetlenek. Komolyabb bűntett esetében nem szoktuk túlgondolni, a büntetés halál, a testeket a vadaknak vetjük. Lövöldözni vagy gyilkolni nem érdemes, mert ezek főbenjáró bűnök. Ugyanez igaz a kalózkodás minden formájára, ha netán kiderülne, hogy bármiféle kalóztevékenységben érdekeltek, akkor kivégeznénk magukat.

Shury forrón remélte, hogy Barruq nem fogja elárulni magát, és annak érdekében, hogy ne is legyen ideje erre, gyorsan közbevágott.

– A közszeméremsértés az minek minősül?

– Attól függ, mennyire tetszik a közönségnek. A vadászat végeztével ünnepség lesz, ahol Cerassust, a vadászat istenét ünnepeljük. Az ő tiszteletének részét képezi a szexualitás is. Persze csak semmi erőszak!

– Minden világos, igyekszem majd visszafogni magam – vette tudomásul Shury az elhangzottakat alázatosan, szemlesütve.

– Értjük hát egymást! Jól fogják magukat érezni nálunk! A versenyen nem vesznek részt, de lesz így is elég bátor vadász, aki az életét adja majd a dicső küzdelemben. Cerassus pedig ránk fog mosolyogni és ismét egy bőséges évnek nézhetünk elébe!

– A bőség, az még több hamut jelent, vagy valami mással mérik? Sajnos nem ismerem ennek a szép bolygónak a kincseit.

– Ez egy szeszélyes és változékony bolygó, pont, mint az istenség! A bőség annyit tesz, hogy láthatjuk a következő év ünnepségét is. Nem halunk meg egy megatornádóban, meteorzáporban vagy lávakitörés-

ben. A Bruxa Öt sok módon tud ölni. Nem árt tudni, hogy a hamu sem alábecsülendő, ugyanis izzó hamuban megfulladni nem kellemes dolog.

– Ebben biztos vagyok. Van még valami?

– Csak annyi, hogy jó szórakozást kívánunk kedves vendégeinknek!

A híd ütemesen rezgett, amint végighaladtak rajta, de nem a lépteik okozta vibráció miatt. Itt egyszerűen jobban lehetett érezni, ahogy a bolygó felszíne, még éppen az emberi hallásküszöb alatt, folyamatosan morajlott. Olyan érzés volt, mintha az egész planéta rázkódna a belsejében feszülő erőktől. A fenyegető remegés a kifeszített híd felfüggesztésein át a fémstruktúrába vezetődött. A nagyon messzi távolban, a horizont szélén, egy örvényekkel tarkított vöröses felhőmonstrum uralta az égboltot. Brutális vihart jelezhetett, por, kövek és villámok vad táncát. A távoli légköri jelenséggel szemben a város környékén enyhe, száraz szél fújdogált, tovább terítve az általános forróságban csontszárazra aszott hamut. Kénköves szag terjengett a levegőben, és a tájat lilásra festette a hatalmas méretű napok szokatlanul vörösbe hajló színe. Minden lépés nehézkés volt, mintha sár tapadt volna az ember talpára. Ennyit jelentett az a néhány századnyi sztenderd feletti gravitáció. Ha mindez nem lett volna elég, akkor még ott volt a szintén fenyegető rendészeti jelenlét. A Bugyor hatóságai mindent megtettek annak érdekében, hogy az érkezők elhiggyék, itt nem érdemes megszegniük a szigorú törvényeket. A híd város felőli oldalán egy TX-130-as típusú repulzortank lebegett. Vöröses festése volt és fenyegetően zümmögtek az antigravitációs hajtóművei. Nem egy modern fejlesztésű harceszköz volt ugyan, de a galaxisszerte közkedvelt, általános célú katonai jármű puszta jelenléte figyelemreméltó mobil védelmi kapacitásokról tanúskodott.

A városkapu tárva-nyitva állt, masszív szerkezetének és kitárt szárnyainak árnyékában további devaroni őrök strázsáltak. Abból, ahogy a fegyverüket tartották, Shury azonnal látta, hogy ezek kiképzett, főállású katonák. Közvetlenül a kapu vonalában enyhén vibrált a levegő, és amint áthaladtak a részecskeszűrős erőtéren, azonnal megszűnt a hamuszitálás, a város maga pormentes övezetnek bizonyult. Shury

ajkáról önkéntelen, boldog sóhaj szakadt fel. A város többek között emiatt is lényegesen elviselhetőbbnek bizonyult, mint ahogy azt a lány gondolta volna. Itt is nagyon meleg volt, de a sziklákba ágyazott fémgerendák és acélfalak kombinációjából felhúzott épületek olyan szögekben álltak, hogy folyamatosan árnyékos foltokat biztosítsanak az utca emberének. Egyetlen pillanatnyi kétség sem volt afelől, hogy fontos fesztivál zajlik éppen. Vörös színű masnik lógtak minden kábelről, a falakról és oszlopokról, minden harmadik-negyedik sarkon devaroni utcazenészek játszottak sosem látott fejfájdító hangszereken. Helyi kisgyermekek játszottak a sziklaköves utcákon, a bőrük nekik is a szürke és vörös különféle árnyalataiban játszott, a kisebb fiúknak még nem nőtt ki a szarva. Az apróságok hangosan zsibongva rohangáltak. Mindhárman azonnal az övükhöz kaptak, de hamarosan rájöttek, hogy ők nem tolvajgyanús utcakölykök, csupán fesztiválozó lakosok. A gyerekek ismeretlen nyelven karattyoltak egymás közt, majd az egyik kislány Shury felé nyújtott egy karkötőt, melyet piros színű madzagokból fontak. Bájos arcocskája volt, igaz a fekete foltokkal tarkított vörös bőre egyúttal kissé ijesztőnek is tűnt.

– Egy karkötőt a hölgynek? – kérdezte a gyerek idegen akcentussal kiejtett közös nyelven, nagy fekete szemeit Shuryéba fúrta.

– Hát hogyne, pont erre vágytam – mosolyodott el Shury és elvette a házi készítésű ékszert. Látta, hogy egy kisfiú hasonló tárgyakat ad Drace-nek és Barruqnak. A kislány visszamosolygott, fogai aprók és hegyesek voltak, majd Shury kinyújtott csuklójára kattintotta a karkötőt, és már ott sem volt, visongva a többi gyerek után futott. A legtöbb felnőtt hasonló karkötőt viselt, a helybéliek és a látogatók szintúgy. Igaz, az utóbbiból arányaiban keveset látott, az utcán tartózkodók kilencvenkilenc százaléka a devaroni fajhoz tartozott. Az egyik sarkon egy kisebb emelvényen egy helyi nő táncolt, bokáján és csuklóin csengők csilingeltek, amint sosem hallott ritmusú, de kellemes zenére mozgatta végtagjait. Mint a devaroni nőknek általában, neki sem voltak szarvai, csupán két csökevényes kinövés a homlokán.

– Keressünk egy szállást, amit kinevezhetünk bázisnak – javasolta a lány. – Aztán el kellene látogatni vagy a helyi múzeumba esetleg ré-

gészeti központba, vagy abba az intézménybe, ami ezt a funkciót tölti itt be. Elvégre egy földtúró antropológust jöttünk megtalálni és megmenteni.

– Milyen szállás legyen?

– Nem bánom, ha nem egy űrhajós priccsekkel ellátott, utolsó szakadt motelt találunk. Lehetne akár egy luxusszálloda is, rámférne egy kis valódi kényeztetés. Na, nem mintha bármi bajom lenne a Spark nyújtotta kényelemmel, de lássuk be, a hajódat nem olyan bomba csajoknak készítették, mint amilyen én vagyok.

– Így is úgyis fel kellene hívni magunkra a figyelmet. Akkor a legjobb módja, ha luxus módon jelentkezünk be.

– Miért is kell felhívni magunkra figyelmet? – kérdezett vissza megütközve Shury. A hangjából kiderült, hogy potenciális konfliktusforrást sikerült felderíteni.

– Információt akarunk gyűjteni, méghozzá gyorsan. Ennek egyik módja, ha nem mi kutyagolunk, hanem megvárjuk, hogy valaki megkeressen minket. Ez a város erős kontroll alatt van. Bizonyára vannak, akiknek az a dolga, hogy a hozzánk hasonlókkal foglalkozzanak.

– Én akarom meglepni azokat, akiket keresünk, nem fordítva! – mordult fel mérgesen a lány. Nem értette a másik ügynök észjárását. Barruqtól tudták, hogy a Cormadyr farkasai profi és hatékony gyilkosok, akik nagyon jól védett személyek balesetnek álcázott meggyilkolását is meg tudták szervezni, sőt be tudtak mocskolni egy birodalmi tisztet, és majdnem felrobbantani egy egész börtönhajóval együtt. Miféle ostoba taktika lett volna hagyni, hogy ezek találjanak rájuk, ráadásul úgy, hogy velük volt egy olyan személy is, akit bizonyosan jól ismernek? Drace agya egyre inkább meglágyult, és ezzel még egy okot adott a lánynak, hogy hamarosan tényleg elvarrja a létezése jelentette biztonsági kockázatot.

– Ebben az esetben akkor nem a legjobb ötlet a legdrágább helyen megszállni – utalt vissza Drace Shury korábbi kívánságára a luxus szállással kapcsolatban.

– Nincs jelentősége a szállás árának – folytatta Shury, akit már elkapott a gépszíj, és esze ágában sem volt jottányit is engedni.

– Menőbb kecó, több figyelő szem – érvelt a férfi fáradt hangon.

– Jobb alvás, gyorsabb reflexek – vágta rá a lány egyre vékonyodó hangon, melyből növekvő érzelmi telítettség érződött.

– Most akkor jelentéktelenekké akarunk válni, vagy kitenni magunkat a kirakatba? – próbált meg Drace kapaszkodót találni a pillanatok alatt kialakult és már veszekedés felé hajló vitában.

– Meg akarjuk találni Verkát és rajta keresztül azokat a rohadékokat, akik ki akartak nyírni!

Shury nagyot dobbantott és dühösen nézett Drace-re. Arra gondolt, érdemes lenne most agyonlőni, és akkor nem kellene minden alkalommal vitatkozni vele a következő lépésükről. Végül persze nem tette, emlékezett még Barun intelmére. Nyugalmat erőltetett magára.

– Azért megyünk múzeumot látogatni, mert ha Verka nincs is itt, de kulturális emléktárgyakkal foglalkozik, és ott lehet valaki, akivel beszélt, elvégre tudjuk róla, hogy kutatni szokott. Én biztos a helyi okoskákkal kezdeném a helyében. Ha tehát akad itt helyi múzeum vagy helyi régészeti leletekből összeállított kiállítás, akkor pont az az a hely, ahol azok dolgoznak, akik szegről-végről Verka kollégái.

Kihívóan állt Drace-szel szemben, csípőjét előre billentette, és dacosan, szikrákat hányó szemekkel nézett rá. A férfi végül bólintott.

– Barruq? Sokszor jártál már múzeumban?

– Nem az én stílusom.

– Öregem, itt az idő, hogy művelődjünk!

Néhány sarkot gyalogoltak még, amikor Drace az előttük álló épület oldalából kilógó, kétnyelvű neontáblára mutatott. Lávakatlan Motel, hirdette a tábla, melyet egy narancsszín vulkán képe dominált, és hol maga a narancs kürtő, hol az abból kifolyó lávát reprezentáló vörös kanyargós vonal világított. Ha valami ízléstelen volt, akkor ez a cégér biztosan. Shuryt nagyon nem lepte meg, hogy Drace határozottan rámutatott a bejáratra.

– Ez a hely jónak tűnik!

Odabent egy kicsiny előtér várt rájuk, ahol egy pult mögött egy helyi figura üldögélt. Bronz bőre volt és itt valószínűleg elegánsnak számító fekete ruhát viselt. A szarvai szélesek, fogsora kifejezetten ronda, fülei bar-

násvörösek, vendégcsalogatónak szánt vigyora pedig visszataszító volt. Egy TC-sorozatú, fémes, vörösre festett protokolldroid álldogált mellette. A devaroni eléjük lépve széles gesztusokkal invitálta őket beljebb.

– Kedves vendégek! Cerassus áldásával legyenek üdvözölve a Lávakatlanban! Egy kis frissítővel megkínálhatom önöket? Biztosan kimerítő volt a bolygónk forró fogadtatása – vigyorgott a fickó.

– Nagyon kedves, de még korán van az italozáshoz. Szobát szeretnénk. Hármat.

A devaroni a mellkasára tette a kezeit és meghajolt.

– Neru a nevem, és boldog vagyok, hogy az én kis létesítményemben fognak megszállni, a legjobb szobáimban. Mindegyik külön tisztálkodóhelyiséggel és gyönyörű kilátással rendelkezik.

– Jó lesz.

Neru visszasietett a pult mögé, kis kulcshengereket kódolt be, majd átnyújtotta őket.

– Háromszáz kredit lesz a foglaló.

– Nem sok ez egy kicsit? – kérdezte Shury felháborodott hangon. – Értem, hogy itt a fesztivál ideje, de láttunk útközben jó pár egyéb szálláshelyet is. Biztos vagyok benne, hogy nem fog mind megtelni. Ez rablás!

– Kedves vendégeim, ígérem, minél tovább maradnak, annál nagyobb kedvezményt tudok adni, de biztos vagyok benne, hogy jobb áron és jobb minőségben nem fognak szállást találni.

Drace gyorsan megelégelte a még éppen csak kibontakozó alkudozást, és lecsapott egy halom kreditet a pultra. Neru elmosolyodott.

– Jól sejtem, ön a kapitány?

Drace bólintott, a devaroni közelebb intette a droidot.

– TC-7, kíséred fel a vendégeket a szobákhoz!

– Erre parancsoljanak – invitálta őket a droid nagyon kellemes, alig gépies hangján. Egy kis lifthez vezette őket, mely a földszinti, alig néhány asztallal rendelkező bár oldalából nyílt. Miközben lehívta a liftet, és az első emeletre kísérte a vendégeket, folyamatosan beszélt.

– Eme létesítmény harmincnyolc évvel ezelőtt tárta ki első ízben a kapuit. Azóta folyamatosan javítjuk a szolgáltatásunk színvonalát.

Jeleznem kell, hogy amennyiben kérdésük merülne fel a szobában található eszközök használatára vonatkozóan, akkor a szobakonzolon válasszák a nulla-nulla-nulla kódjelet, mellyel elérhetnek engem. A szolgáltatások ötven százaléka lesz bekapcsolva, a többit letiltom annak érdekében, hogy elkerüljük a baleseteket.

– Miről beszél ez a zárlatos idióta? – horkant fel a lány.

– Kérem, csak az önök érdekében! Példának okáért, sok faj egyedei kedvelik a klórmetán fürdőt, de tudomásom szerint az emberi vagy akár weequay szervezet rosszul reagál rá, és egy nem megfelelő gomb megnyomásából sérülések keletkezhetnek. Ha mégis óhajtják, aktiválom ezen szolgáltatásainkat is, de csak a saját felelősségükre. A vendégek biztonsága mindennél fontosabb számunkra, kivéve a vendégek elégedettségét.

– Oké, hagyd ahogy van!

Vérszomjas hermafroditizmus

Shury szobája egy tágas, légkondicionált, igényes berendezéssel ellátott helyiség volt kanapéval, szórakoztató holoegységgel és saját fürdővel, melyben valóban kissé sok volt a gyanús rendeltetésű cső, de a lakberendező szép érzékkel alakította ki az elrendezést és a dizájnt. A lány el sem tudta képzelni, hogy mire való az a csavaros fémszerkezet, mely egy a falból kiálló piros cső végén lógott, de a sokgombos konzol alapján egy szerteágazó beállítási lehetőségekkel bíró dolognak kellett lennie. A szobához egy erkély is tartozott, amelyről egészen jó rálátás nyílt a városképet uraló központi toronyra. A szobában töltött idő felében ezen az erkélyen állt és a tornyot nézegette. Egy hatalmas generátor burjánzott a tövéhez közel, mely akkora volt, hogy bizonyosan csak egy bolygóvédelmi pajzs energiaforrása lehetett. Egy kisebb, de még mindig épület méretű áramtermelő egység is elfoglalt vagy két szintet a toronyból, ez lehetett a város belső klí-

maszabályozásáért felelős légköri hatások és por elleni pajzs kibocsátója. Innen közelebbről nézve a rengeteg turbólézerüteg egy Imperial osztályú csillagromboló arzenáljára emlékeztette a lányt, míg a torony tetején egy irdatlan ionágyú csöve meredt az ég felé. Ez utóbbi bizonyosan föld-űr léptékű védelmi fegyver volt, és mint ilyen, abszolút mértékben illegális a Birodalmi űr bármely bolygóján. Ilyen fegyverekkel csak a Birodalom rendelkezhetett, nem holmi devaroni telepesvilág. Mentális feljegyzést készített a látottakról, de aztán hamarosan indulnia kellett, mivel rengeteg dolguk volt. 15 perc múlva a hotel előtt az utcán találkoztak.

– Tudjátok meg, merre van a múzeum vagy egy hasonló intézmény! Amíg tudakolóztok, addig én elugrok, és veszek ezt-azt. Kapitány, volnál olyan kedves finanszírozni a legénység egyetlen női tagjának a jogos és szükségszerű ruházkodását? – nyújtotta ki a kezét a lány. Drace nagyot sóhajtott – Barruq kedvéért – fenntartva az álcát.

– Mennyire csinos ruhákat szeretnél?

– Nagyon.

Az első körben a tenyerében landoló párszáz kreditnyi zseton láttán Shurynak felszökött a szemöldöke, és szigorúan bámult Drace arcába. Ez mit sem változott, mikor megduplázódott az összeg, sőt a bő háromszorosánál sem zárultak össze karcsú ujjai. Ekkor már vagy ezer birodalmi kredit gyűlt össze a tenyerén, nagy értékű zsetonokban. Drace végül megelégelni látszott a játszadozást.

– Bocs, Shury, de amíg nem kezd el fizetni a meló, ennyivel kell beérned.

– Szerintem meg egy smucig és otromba gamorrai vagy! – közölte a lány összezárva a markát, és sértődötten elviharzott.

Néhány utcával odébb kezdte meg a bevásárlókörútját, melynek során felkeresett számos butikot és ruházati boltot. Egyúttal próbált alapos benyomást is beszerezni a városról, valamint a lakosairól. Annak ellenére, hogy a helyi rendőrség vicceskedő kiborgja szerint ezen a bolygón nehéz az élet és könnyen jön a halál, a lány úgy érezte, hogy egy hétköznapinak mondható és gazdag város utcáit tapodja. A kővel együtt használt fémötvözetek mint első számú építőanyagok,

jó állapotú falakat alkottak, és általánosságban is minden megfelelően karbantartottnak tűnt. Az utcák rendezettek és tiszták voltak, nyoma sem volt nyomornak vagy elhanyagolt hátsó sikátoroknak. A devaroniak pedig, bár elég furcsán néztek ki változatos formájú és méretű szarvaikkal és élénk arcbőrükkel, egészen civilizált módon viselkedtek. Akadt persze néhány sajátos és egyedi szokásuk, mint például a nyelvnyújtogatás, mellyel gyakorta megtisztelték egymást. Hogy ez köszönés, összekacsintás vagy éppen puszta udvariassági formula volt, azt Shury nem tudta megítélni, azt viszont világosan felmérhette, hogy ezen faj egyedeinek brutálisan hosszú nyelvük van. A falleen anatómiának megvolt a maga sajátos szépsége, és ezekkel a nyelvekkel a devaroni is tehetséges népnek tűnt, sajnos azonban a hegyes és a fejet domináló szarvak kifejezetten taszították a lányt. Ebből kifolyólag a nők jóval vonzóbbak voltak a férfiaknál. Nekik nem voltak valódi szarvaik, csupán kicsiny csökevények meredtek elő a homlokukból.

A boltok és azok választéka kellemes meglepetésként érte a lányt. A devaroniak nagyon hasonló arányokkal rendelkeztek az emberekhez képest, és ez még a cipők méretében, valamint a lábak formájában is megnyilvánult. A zene, mely a legtöbb helyen szólt, élvezhető volt, de legalábbis nem irritálta különösebben az ember fülét, így a vásárlás öröme teljessé vált. És ez még akkor is igaz volt, ha Shurynak nem volt módja arra, hogy teljesen kiélvezze. Egy célpont nyomában jártak, akit mihamarabb meg kellett találniuk, így a céltalan élvezetek luxusát sajnos nem engedhették meg maguknak. Az árak magasak voltak, és a talált cikkek többsége helyben gyártott termék lehetett. Cserébe jó minőségű szövetből készültek a ruhák, és forma-, valamint színvilágukat tekintve nem voltak nagyon elrugaszkodva az éppen aktuális galaktikus divattól. A lánynak sikerült összesen két óra alatt a fenekére verni a Drace-től kapott összegnek, miközben egy nagyobbacska hátizsákot színültig megtöltött új alsóneművel, nadrágokkal, felsőkkel, praktikus és szexi kiegészítőkkel és néhány cipővel. Az utolsó agyonhasznált garnitúra ruhájától megszabadulva, átöltözve és ezáltal újjászületve érkezett vissza a Lávakatlan környékére. Kényelmes és az ülepét látványosan kiemelő testhez simuló drapp nadrág, platformtalpú, de a

lábára öntött és futásra is kiváló fekete cipő, valamint egy, a helyi forróságban is elviselhető vastagságú, ujj nélküli, combközépig érő szegélyes, antracit színű kiskabát volt rajta, mely még a pisztolytáskájával együtt is remekül mutatott. Imádta, amint séta közben a tükröződő felületekről végre egy új megjelenésű Shury nézett vissza rá. Amikor a Lávakatlan aljában lévő bárba lépett, a közelebbi asztalnál a Barruqkal együtt sört kortyolgató Drace kajánul odafüttyentett.

– Ezt nevezem! Na így kell múzeumlátogatásra kiöltözni!

– Na igen, aki egy rancor barlangban nőtt fel, az ezt aligha érzi át – válaszolta a lány egy fintorral. – Induljunk!

Drace pocsék színészi átéléssel megszagolta csempészmellénye szegélyét, majd ártatlan pofával megrázta a fejét.

– Nem is olyan rossz, nincs is rancor szar szaga.

Shury az utolsó szavakat már nem hallotta, legkevésbé sem kíváncsian a bohóckodásra, kivonult az utcára.

Útközben odadobta a protokolldroidnak a hátizsákját, és ráparancsolt, hogy vigye fel a szobájába. A két fickó hamarosan csatlakozott hozzá, és Drace iránymutatásának megfelelően a központi torony felé indultak, mivel a tudakozódás eredménye szerint a kulturális intézmények és épületek mind a központban csoportosultak. Shury ismét hosszasan bámulta a város fölé tornyosuló épületet és az azon meredező fegyvereket és generátorokat.

– Elég arrogáns az a várostervezés, mely a fő védelmi fegyvert a főtérre helyezi. Amikor kilövik, azzal a főtér is megsemmisül – jegyezte meg, leginkább magának. Drace persze úgy érezte, hogy muszáj beleokoskodnia.

– Erre mondják, hogy mindent egy lapra.

A központ felé haladva egyre régebbiek voltak az épületek, és egyre inkább a kő építőanyag dominált a fémek felett. A falakat a helyi sziklákból kivájt kisebb-nagyobb kőkockákból húzták fel, és számos helyen, a nyílásoknál meg a szabadon álló falaknál is jól látszott, hogy nem spóroltak a vastagsággal. Egy méter alatti keresztmetszetet Shury sehol sem látott. A szimpla kőstruktúrákat mindenfelé faragott szobrok díszítették. A legtöbb fal és homlokzat gazdagon el volt látva

domborművekkel, míg az épületek között mindenfelé szoliter szobrok álltak. Az általuk keltett hangulat a szemnek kellemes, a léleknek egyszersmind nyugtalanító volt. Az alakok többsége egy meghatározhatatlan humanoid faj egyedeit ábrázolta, de az arcok hiányoztak. Csak az arányaik miatt tűntek a testek az emberéhez képest túlságosan is nyúlánknak. Nagyon sok dombormű és szobor azonban állatokról készült, és ezek jóval élethűbbek és részletesebbek voltak. Hatalmas agyarak, félelmetes karmok, üvöltő pofák néztek vissza minden irányból. Nem akadt közöttük olyan, amelyet Shury be tudott volna azonosítani.

– Eléggé rá vannak izgulva ezek a szarvacskák a nagy fogú és mérges dögökre – jegyezte meg Shury, amikor már a sokadik ijesztően valósághű szörnyeteg kitátott pofáját kellett megkerülnie. A szobrok nem véletlenül voltak ennyire jó állapotban, a belváros tele volt karbantartódroidokkal, melyek serényen dolgoztak azon, hogy a faragott formák fényesek és hibátlanok legyenek. Bruxa Bugyra sok pénzt költött arra, hogy a látogatók gyomra tartósan görcsbe merevedjen. Kisebb tereken vágtak át, melyek egy részét kőmedencék foglalták el. A medencéket a föld alól felbugyogó, forrón gőzölgő, kénes szagú és sárgás színű víz töltötte meg. A város devaroni lakosai közül sokan ezen medencék káváján üldögéltek, beszélgettek, sőt kezüket, lábukat, arcukat mosták bele a lány benyomása szerint túlontúl is forró folyadékba. Ez éppúgy lehetett egyfajta közösségi tisztálkodási szokás, mint rutinszerű vallási rituálé. Ez utóbbi elképzelést az is erősítette, hogy a kőmedencék környéke gazdagon tele volt hintve szobrokkal, melyek közül sok csoportos jeleneteket mutatott be. Többnyire vadászatok csúcspontjait, de akadt sok olyan is, melyben arctalan humanoidok félreérthetetlenül ölelkeztek egymással.

Egészen közel a torony tövéhez, egy nagyobb tér közepén egy impozáns, legalább hat méter magas alak szobra magasodott, a felfelé irányuló ionágyú csövének árnyéka félig betakarta. A faragvány vörös kőből készült és egy teljesen meztelen, elágazó agancsú figurát ábrázolt. Az arca finom vonású női arcnak tűnt tekintélyes agyarakkal és nőkhöz méltatlanul erős járomcsonttal. Egyik kezében egy tekergő-

ző sárkánykígyót, a másikban egy hosszú nyelű lándzsát tartott. Felső teste izmos volt és formás mellkasán két méretes kebel duzzadt. Csípője széles volt, és telt lábai között egy hatalmas fallosz lógott, melynek tövében egy másik nemiszerv, egy vaginaforma nyílás is tátongott. A mellette lévő kőmedencénél a szokásosnál is több helyi lakos, nők és férfiak mosakodtak vegyesen, arcukon eltéveszthetetlen áhítattal.

– Fogadjunk, hogy ez Cerassus – csettintett a lány.

– Valószínűnek tűnik – hagyta helyben Drace is a tippet. Cerassus szobrának terét tucatnyi kisebb és nagyobb épület vette körbe, azokon túl már a torony fémből készült kolosszusa emelkedett. Az egyik épület egy csonka gúla formájú, kettévágott piramisra emlékeztető objektum volt, a széles bejárat fölött ismeretlen jelekkel felvésett írással. Drace rámutatott.

– Ez lesz az, a helyi kulturális központ. Azt mondták, hogy ez áll a legközelebb egy múzeumhoz. Azt is hallottuk, hogy érdeklődjünk a leletőrök irodájánál, ami valahol bent van, a múzeum közepén.

Shury alaposan megnézte magának a baljóslatú kaput, majd legelöl haladva nyílegyenesen besétált.

Kötekedő leletek

Hamar nyilvánvalóvá vált, hogy a kulturális központ nem éppen a legpopulárisabb helyek egyike. Akadt néhány látogató, de azok egyike sem helyi volt. Még egy gamorrai is feltűnt az egyik oldalfolyosón, aki magányosan nézelődött. Az épületet belülről széles folyosók hálózata szabdalta minden irányba, igazi labirintust alkotva, helyenként kisebb-nagyobb termekkel tarkítva. A folyosók bármiféle kiszámítható logika nélkül kanyarogtak, fordultak vissza ugyanazon terembe vagy éppen értek véget egy sima kőfalban. A falak olyannak hatottak, mintha egyetlen sziklából vájták volna ki az egész épületet évezredekkel korábban. Nyoma sem volt egymásba illesztett köveknek.

Bár mind a termekben, mind a folyosókon feliratok sokasága adhatott támpontot azoknak, akik ismerték a helyiek nyelvét, ez nem sokat segített Shuryéknak. Elsősorban a termekben, de csak úgy a folyosókon is megannyi kiállítási tárgy, formára már olyan jól ismert szobor álldogált magányosan vagy alakzatokat alkotva. Réginek tűntek, az idő vasfoga kikezdte őket, felületük göcsörtös, alakjuk gyakran hiányos volt. Sosem látott állatok és arc nélküli humanoidok ezrei népesítették be a labirintus minden szegletét. Eléggé hideg volt idebent, különösen a kinti forrósághoz képest. A plafonból áradó hűvös, fehér fény pedig ködszerű hatást keltett és síri hangulatot kölcsönzött mindennek. Az elhaladók léptei tompán visszhangzottak, a visszhangok néha mintha szokatlan irányokból értek volna újra hozzájuk. Haladás közben emiatt Shury többször érezte úgy, mintha távolodna egy újabb folyosó bejáratától, holott éppen felé közeledett.

– Pont egy régésznek való hely – mormolta Drace, aki feszültnek mutatkozott. A furcsa fények és hangok felébresztették a veszélyérzetét.

– Keressünk egyet, és tudjunk meg valamit Verkáról! – válaszolta a lány, és a férfihoz hasonlóan ő is összeszűkült szemekkel figyelt egyszerre minden irányba. Kellemetlenül érezte magát az ősi szobrok társaságában. Kissé céltalanul bolyongva hatoltak egyre mélyebbre a kaotikus folyosórendszerben. Shury haladt elöl szemével folyamatosan egy dolgozót keresve, akitől útbaigazítást remélhetett, de minden jel szerint ez az intézmény nem az ügyfélszolgálatának rendelkezésre állásáról volt ismert. Néhány perc elteltével már senkivel nem találkoztak, sem helyiekkel, sem más fajú látogatókkal. Még tovább haladva a kiállítás annyiban érdekesebbé vált, hogy a szobrok mellett régi technológiai maradványok, sőt fegyverleletek is feltűntek. Alig felismerhető, szoba méretű bányászgépek mellett mentek el, melyeknek hatalmas, elrozsdált fémből készült fúróormánya két embernyi átmérőjű volt. Ősrégi és ismeretlen működési elvű repülő járművek darabjai töltöttek meg egy következő termet, majd a következő szakaszokon a szobrok között régi fegyverek darabjai lógtak a falakon. Elsősorban közelharci fegyvereket láttak, rozsdamarta széles pengéjű vágófegyvere-

ket, valamint tüskés, buzogányszerű gyilkolóeszközöket. Barruq és Drace többször is megtorpant és maguk között beszélgetve alaposabban megvizsgáltak egy-egy érdekesebb darabot. A lánynak több alkalommal is rájuk kellett szólnia, hogy hagyják az ócskaságokat, mert nem ezek miatt vannak itt. Így eshetett az meg, hogy egyik alkalommal, mikor Shury már megint nem hallotta az őt követő lépéseket, visszafordulva csak az üres folyosót látta maga mögött. Dühösen toppantott és várt egy percet, hogy társai utolérjék, de senki sem érkezett. Hamarosan meghallotta a beszélgetésüket, mely azonban kifejezetten távolodni tűnt.

– Drace, erre!

A beszélgetés és lépések zajai megszűntek egy pillanatra, majd Drace hangja zengett fel.

– Shury? Megyünk! – közölte, majd távolodó lépések visszhangzottak tompán.

– Nem arra, erre! A francba!

– Nyugi, kislány, a hangod felé haladunk! – biztosította Drace, akinek a szavai egyre halkabbnak hangzottak. A lány dühében a folyosó falába rúgott.

– Felejtsd el! Találkozzunk a leletőröknél!

– Rendben – válaszolta Drace egészen közelről, Shury meggyőződése szerint a következő sarok mögül. Megkerülve a sarkot senkit sem talált, csak egy üresen tátongó folyosót megannyi arctalan alakkal. Nagyot sóhajtott és továbbindult remélve, hogy hamarosan kikeveredik erről az elátkozott helyről. Szolgálatának jó részét űrhajókon töltötte és hozzá volt szokva ahhoz, hogy az életterét folyosók hálózata jelentse, de a hadihajókkal ellentétben ezen a helyen nem volt rendszer és logika. Forduló következett forduló után, új alakok tűntek fel, ezért biztos volt benne, hogy nem körbejár.

A suttogó hang néhány méterrel a háta mögül érkezett. Szélsebesen pördült meg, és keze a válla fölött kikandikáló fegyvermarkolatra csúszott. A mögötte nyíló folyosószakasz hosszabbnak és szűkebbnek tűnt, mint amikor végighaladt rajta. Borzongás kúszott végig a gerin-

cén. Senki sem volt mögötte, csak a szobrok merevedtek örök álomba, arctalan képüket egymás felé fordítva.

– Hrageth. Merdon. Most meg ez – dünnyögte magában és elengedte a fegyverét. Talán kezdett már hozzászokni a szellemekhez, de továbbra sem kedvelte őket. Lassan megfordulva továbbhaladt. A következő hang halkan, de kivehetően beszélt, és egy nőhöz tartozott.

– Menj el! – követelte, megint csak közvetlenül a lány háta mögül. Hiába fordult meg, ismét csak néhány szobor álldogált mögötte, széttárt karokkal, görnyedt tartásban.

– Hagyd el a bolygót! – szólította fel ismét csak mögüle egy lágyabb férfihang. Shury odapördült, előtte az alakokkal teli folyosó húzódott csupán.

– Távozz! – rezgett a levegőben egy újabb, mélyen morgó hang kiáltása. Shury tekintete ide-oda villant. Racionális énje nekiállt beépített hangszórókat keresni, de semmi ilyenre utaló jelet nem talált. A rémület jeges és az adrenalin forró folyamai egyszerre öntötték el a testét, szinte érezte amint végigfolytak erein borzongásra késztetve őt, miközben minden izma megfeszült, ugrásra készen. Sziszegő dühvel köpte a szavakat.

– Majd akkor megyek el, ha megkaptam, amit akarok!

– Ha megzavarod a holtakat, csatlakozol hozzájuk! – válaszolta egy rekedtes női hang.

– Akit keresek, még aligha halott, a többiekkel nincs dolgom! – toporzékolta Shury, amint a rettegő érzés egyre jobban elhatalmasodott rajta. A szellemekkel való ritkán kellemes interakciók egyre inkább mindennapjainak a részévé váltak, de ez a helyzet egy eddig ismeretlen, újfajta fenyegetést jelentett. Folyamatos mozgásban forgott a tengelye körül és egyre növekvő iszonnyal realizálta, hogy a szobrok mozogni látszottak. Amikor nem nézett oda rájuk, más helyzetbe kerültek. Egy fél arcú a fal felé nézett eddig, most Shury felé fordult a feje, egész talpazata megpördült. Mások távolodtak a faltól, amire eddig teljesen rá voltak tolva, egyre közelebb kerültek a folyosó középvonalához. A lány előrántotta a kardját és futólépésben indult meg. A fegyver súlya valamelyest megnyugvással töltötte el, amint fürgén ki-

kerülte a kőalakokat. A suttogás azonban nem szűnt meg, sőt tovább erősödött, egészen a normális beszéd hangerejéig.

– Mocskos!

– Szennyezett!

– Takarodj! – kiáltották férfi és női hangokon a szellemek, egyre személyesebb sértésekkel, egyre növekvő gyűlölettel. A plafonból áradó hideg fény egyenletesen világított, ugyanakkor a szobrok vetette árnyékok mozogni kezdtek. Amint a lány elfutott mellettük, úgy változtak a szögek, nyúltak meg és zsugorodtak össze, mintha Shury teste egy erős és mozgó fényforrásként hatott volna rájuk. Shury kapkodva lélegzett és a szíve egyre hevesebben dobolt a fülében. Rikácsolva tört elő belőle a félelem szülte kitörés, megtorpanva maga elé tartotta a kardját:

– Csak pofázni tudtok! Mutassátok magatokat vagy kussoljatok!

– Veszett vagy!

– A sötét oldaltól rothadsz!

– Fuss, ameddig futhatsz!

Shury vérbe boruló szemekkel keresett valakit, akibe belemárthatta volna a kardját, amikor sercegni kezdett a kommunikátora, majd a hívást jelző sípolás is felhangzott. A lány állva maradt a folyosó közepén harcállásba tartott fegyverrel, leszegte a fejét és kényszerítette magát, hogy visszalassuljon a szívverése. A kommunikátor sípolása sokat segített, mintha csak vezérfonal lett volna, mely a normalitást szimbolizálta. A szószátyár szellemek hangjai halkulni kezdtek. Shury beharapta az ajkát, mélyeket lélegzett és felidézte magában a tanultakat. A félelem a katona halála. Aki rettegve és iszonyodva hoz döntéseket, azt lövik agyon először. Hideg fej és a kiképzés felidézése. Izommemóriába égetett mozdulatok, készségszintű taktikai elemek. Higgadt kivitelezés. Fókusz és hatékonyság. Sem jól lőni, sem pontosan szúrni nem lehet zakatoló szívvel. A szellemek tovább távolodtak, szavak helyett már csak szótöredékeket óbégattak. Shury befelé fordult, saját magára koncentrált, hevesen verdeső szívét képzeletbeli ujjaival cirógatva nyugtatni kezdte. A teste visszatért a nyugalmi állapotba, élettelen csend ereszkedett a folyosóra. A messzi távolból Drace halk beszédhangja hallatszott. A kommunikátor

még mindig sípolt. Shury egy utolsó nagy lélegzetet véve felemelte a fejét. A folyosó normális volt, a szobrok mozdulatlanok és jelentéktelenek. Fogadta a hívást.

– Mi a baj, nem találjátok az irodákat?

– De! Itt vagyunk és rád várunk. Hallottuk, hogy kiáltottál. Minden rendben?

– Csak a hely akusztikáját próbálgattam.

– Fasza, de azért ne szórakozz sokat, várunk rád.

– Már jövök is.

A bank keze utolér

Alig néhány további fordulót kellett még megtennie az arcnélküli kőprovokátorok néma sorfala között, és egy jól kivilágított terembe érkezett. A helyiség közepén több fémasztal állt, melyeken további szobrok, illetve szobormaradványok hevertek. Számos R4-es és R5-ös egység csipogott a munkaasztalok körül. Kinyújtott manipulátorkarjaikban vésőket és ecseteket tartva vöröses meg sárga agyagszerű rétegeket bontottak le a leletekről. Drace és Barruq egy bothan fajba tartozó alak mellett álldogált a bejárattól néhány méterre. A lófejű idegen egész testét barnás szőr borította, hosszú füle és széles, kiugró orra volt, mancsai karmos ujjakban végződtek. Nagy termetű volt a fajtájának átlagához képest, mivel majdnem olyan magasra nőtt, mint Shury. Drace a lány felé fordult.

– Végre! Ő itt Kane professzor.

A bothan válaszként fújtatott egyet. Bár a lány nem mutatta, legkevésbé sem volt elragadtatva attól, hogy egy bothannal kell beszélgetnie. Ezekről a lényekről sem tudott túl sokat, de azt igen, hogy sima modorú politikusok, tehetséges kémek és manipulatív kereskedők voltak, akik ráadásul sokat lázadoztak a Birodalom ellen. Meglepődött, hogy

ezen a helyen egy efféle bajkeverő nép tagjába botlott. A bothan kissé morgós hangon, de tökéletes galaktikus közöst használva szólalt meg.

– Nézzék, nekem rendkívül sok a dolgom! Megjött a barátjuk, mehetnek is a dolgukra. Remélem jól érezték magukat itt, viszlát legközelebb!

Mivel az ártalmatlan droidokon kívül más nem volt jelen, a lány eljátszadozott a gondolattal, hogy a bothant a nyakára taposva bírja azt együttműködésre, de végül ellenállt a késztetésnek. Ha csődöt mondanának a békésebb eszközök, még mindig volt lehetősége erőszakot alkalmazni.

– Professzor úr, csak egy szóra – lépett a bothan orra elé. – Kössünk üzletet! Adjon öt percet, és többé nem zavarjuk, erre a szavamat adom.

Kane hatalmast sóhajtott.

– Utálom ezt a részét az évnek. A turisták miatt nincs nyugtom!

– Essünk túl rajta – bólintott együttérzően Shury. Hiába volt bothan a fickó, ez egy elég egyszerű kihallgatásnak ígérkezett. – Mi is a munkája?

– Régész. Történész. Antropológus.

– Milyen régiek ezek a szobrok? Nem a nagy állatokra gondolok, hanem a töredékes alakokra.

– Nehéz megmondani. Ennyi idő után is csak találgatunk, de a legvalószínűbb, hogy öt vagy hatezer évvel ezelőtt keletkezhettek.

– És honnan származnak, milyen kultúrából?

– Ezt próbálom kideríteni. Bármilyen civilizáció is létezett itt akkor, annak mostanra kevés nyoma maradt. Az azonban biztosan látszik, hogy halottkultusz és temetkezési kultusz jellemezte őket.

– Az ásatások egy jól körülhatárolható helyen zajlanak, vagy több helyről gyűjtik őket?

– Egykor az egész bolygó lakott lehetett, úgyhogy több helyről. Még a város alól, a mélyebb régiókból is kerülnek elő leletek, már amelyeket nem pusztítják el azonnal a bányászdroidok. Néha nem vagyok biztos benne, hogy a kormányzónak valóban érdeke a tényleges feltárás.

– Kit szolgál a kormányzó?

– Ez egy független kis világ, a kormányzó itt a legnagyobb hatalom. Én is Dradeth kormányzó meghívására érkeztem. Már régen továbbálltam volna, ha nem lennének ennyire érdekesek ezek a leletek. A többség csak köveket lát, pedig ha mesélni tudnának, akkor fantasztikus történeteket oszthatnának meg velünk.

– Mitől olyan érdekesek?

– A leletek alapján a technológiai fejlettségük nem adhatott nekik csillagközi utazást, márpedig ez a kultúra kint járt a csillagok között, sok jel erre utal. Esetleg mások látogattak ide, de azoknak nincs nyomuk. Feloldandó paradoxon!

– Mondja csak, professzor úr, ismeri netán ezt a kollégáját? – kérdezte a lány belevágva a számára egyre érdektelenebb okoskodásba. Shury hordozható kis holovetítőjén felvillantotta a Verka nevű férfi képét. A bothan azonnal bólogatni kezdett.

– Persze. Verka professzor. Nem olyan rég járt itt nálam, több hetet töltött el a városban. Fárasztó figura. Coruscanti nagymenő, de valódi energiavámpír.

– Ezek szerint már nincs itt?

– Napok óta nem láttam.

– Nem mondta, hogy távozni fog, vagy hogy dolga lenne?

– Nem. Semmi ilyesmi. Csak felszívódott. Hogy őszinte legyek, örülök is neki. Magányosan szeretek kutatni. Nem szeretem az ilyenfajta munkamegosztást. Nem is beszélve arról, hogy azt hallottam tudományos körökben, Verkától nem áll távol ellopni mások felfedezéseit.

– Az bizony nagyon csúnya dolog – bólogatott Shury egyetértően. – De ha meglátogatta önt, akkor biztosan azért jött, hogy kikérje a tanácsát és véleményét.

Kane igenlő reakcióként nagyot horkantott. A lány folytatta.

– Akkor a kérdéseiből ki kellett hogy derüljön a maga számára is, min dolgozott Verka. Talán még az is, hogy hol.

– Nézzék! A vele való beszélgetés érdekes perspektívákat nyitott, felvette a megoldás lehetőségét azon legfőbb rejtélyre válaszul, hogy miként lehetett egy alulfejlett civilizációnak tudása a csillagközi utazás-

ról. Elméletei és következtetései kecsegtetőek voltak, sajnos azonban a többség nem igazolódott be. Nem is beszéltünk túl sokat. Az itt töltött idő nagyobb részét magányosan járkálva töltötte, szerintem jó alaposan feltérképezte a központot. A temetkezési kultusszal kapcsolatos információk érdekelték leginkább. Nagy érdeklődést mutatott a rítusok iránt, amelyek leírásait megtaláltunk, igaz lefordítani nem nagyon sikerült még őket. Egyébként miért keresik?

– Mert nem válaszol a hívásokra, valószínűleg túlságosan is beleásta magát a munkába. Közben pedig a Coruscanti Egyenlítői Központi Egyetem Mandaloriai Háborúk Korának Tanszékén az egyik adjunktus kutató kollégája fontos eredményeket vélt kikutatni, melyekről mindenképpen és sürgősen tájékoztatni óhajtja Verkát.

– Hát, maguk nem éppen úgy néznek ki, mint egyetemi körökben forgolódó egyének! Szerintem maguk adósságbehajtók!

Shury majdnem felröhögött. Lehet, hogy Kane bothan volt, de fajának intrikára való hajlama legfeljebb egy kis alulfejlett paranoiában manifesztálódott az ő esetében.

– Doktor Verka olyan kapcsolatokkal bír, hogy neki nem kell félnie az adósságoktól. Attól viszont igen, hogy lemarad egy tudományos áttörésről! Nagyon fontos, hogy megtaláljuk, méghozzá minél gyorsabban!

– Hát, az a csapat, amely a Coruscanti Kereskedelmi Bank megbízásából járt itt, teljesen mást mondott!

Shury lassan elmosolyodott, és biztatólag a bothan felé dőlt, megrezegtetve a szempilláit. A szőrös lény aligha értékelte, még ha érzékelte is egyáltalán ezt az emberi gesztust, a lány viszont annyira megörült a nyomnak, hogy még az elfecsérelt energia sem zavarta.

– Csak nem azt akarja mondani, professzor, hogy valaki más is kereste a doktort?

– De, de! Néhány napja pár bankos fickó járt itt. Igazándiból nem vagyok meglepve. Néhányan kölcsönből kutatnak, aztán mikor nem jönnek az eredmények, nem tudják visszafizetni. De én nem! Én a megfelelő mecénással való együttműködésben hiszek!

– Gondolom Dradeth kormányzóra gondol.

– Így van! Egyetlen hátránya a vele való munkának, hogy nagyon reménykedik abban, hogy ősi devaroni leletekre bukkanunk, és emiatt bizonytalan a finanszírozás. Pedig közöltem már vele, hogy ilyet nemigen találunk, mert ez másik faj és kultúrkör. Érdekes, hogy nem fagyasztotta be a támogatást, bár azóta nem annyira érdeklődő.

A lány elégségesnek ítélte a helyi devaroni fejes és a megbízásából bohóckodó szőrös régész kapcsolatában való kutakodás mélységét, több terelésre egyelőre nem volt szükség a lényegi témákra térés előtt.

– És hogy néztek ki a bankosok? Hányan voltak? Véletlenül nem közvetlenül azelőtt jelentek meg, hogy Verkának nyoma veszett?

– Nem veszett nyoma, csak többé nem jár ide. Már vagy öt, vagy hat napja nem láttam, a bankosok meg két, talán három napja keresték. Két férfi meg egy nő. Az utóbbi lehetett a főnök. Vörös haja volt és elegáns ruhát viselt. Az egyik férfi furcsa alak volt. Kecskeszakállú marcona arcú ember volt, akinek baj lehetett az egyik szemével, egy mély vágás csúfította el az arcát, és akadt neki néhány kibernetikus beültetése is. Tudják, mint az adatelemzőknek. Bankoknál megszokott. Én utálom az ilyesmit, na de nem az én dolgom.

Shury úgy döntött, egyelőre eleget hallott. Ha netán valamire még szükségük volna, ezt a szerencsétlen kutatót könnyen meg fogják találni, több tucat félévnyi távolságban ő lehetett az egyetlen bothan.

– Nagyon köszönjük az idejét, nem fogjuk többé zavarni. Jó kutatást, Kane professzor! Ja, és vigyázzon a régmúlt szellemeivel, néha elég idegesítőek tudnak lenni.

– Főleg, ha nem árulják el a titkaikat – replikázta Kane csípőre tett kézzel egy horkantás kíséretében. – De én akkor is ki fogom szedni belőlük – közölte mély meggyőződéssel. Shuryék távoztak, kifelé gyorsan és probléma nélkül elérték a kijáratot. Alighogy a szabad ég alá léptek, a lány kommunikátora bejövő hívást jelzett. Eddig valószínűleg a kulturális központ tömege árnyékolta le a vételt. Raul hívta.

– Shury, üzeneted érkezett!

– Játszd át!

– Sajnos nem tehetem, személyesen kell átadnom.

A lány szeme elkerekedett. Bár Raul egy minden szempontból furcsa droid volt, követnie kellett volna az elsődleges engedelmességi protokollt. Ilyenformán a kijelentésének nem volt értelme.

– Miért?

– Sajnos nem tudom. Az üzenetet csak személyesen vagyok képes továbbítani. Az utasításaim nem tesznek lehetővé más metodikát.

– Akkor sem, ha parancsot adok rá?

– Magasabb szintű a parancs, sajnálom.

– Jövök – vakkantotta bele a komlinkbe és megszakította az adást. Drace kérdő tekintetére csak egy legyintéssel válaszolt, de végül azért adott egy rövid magyarázatot.

– Lehet, hogy elromlott Raul. Visszaugrok a hajóhoz, megnézem, minden rendben van-e. Addig ti járjatok utána ennek a banki behajtótriónak. Minden velük kapcsolatos részletnek. Pár óra, és itt vagyok.

– Rendben, tartsuk a kapcsolatot!

Szellemes elmeeledel

Shury futólépésben tette meg az utat a belváros és a Lávakatlan között. Az odalent árválkodó droidra ügyet sem vetve egyenesen a szobájába ment, majd néhány perc múlva átöltözve folytatta a kocogást és hamarosan a városból kivezető hídon találta magát. Amint áthaladt a települést az időjárás viszontagságaitól őrző pajzson, úgy csapta mellbe a fojtogató por és a bentinél jóval nyersebb forróság. A szeme elé tolta a védőszemüvegét és begombolta a nemrég vásárolt, vastag zubbonyát. Bár ettől még inkább melege lett, egyúttal azonban megvédte ruházatát a portól. Az őrök egyetlen pillanatra sem tartóztatták fel, és a híd túlsó végén a suhanókat is rendben találta. Hamuszerű por fedte őket ugyan, de érintetlenek voltak. Felpattant a sajátjára és hamarosan elviharzott a Spark irányába. A hajótól tisztes távolságban állt meg. A szállító ugyanott állt, ahol hagyták. Egyedül, elhagya-

tottan, egynemű szürke réteggel belepve. Mozgásnak nem volt nyoma. Hívta a droidját.

– Raul, itt vagyok, közel a Sparkhoz. Ki tudsz jönni? Engedélyezem.

– Természetesen, Úrnőm! – érkezett azonnal a tiszteletteljes válasz, majd egy perc elteltével a rámpa ereszkedni kezdett. Raul fekete alakja tűnt fel a tetején. Lassan végigtotyogott a ferde fémalkalmatosságon. Amikor Shury semmi gyanúsat sem fedezett fel, akkor intett neki, és elindult a droid felé.

– Köszönöm, Úrnőm, hogy idefáradt! Rendkívül röstellem, hogy nem vagyok képes az üzenetet máshogy továbbítani. Biztosíthatom róla, hogy én magam sem értem az okát.

– Semmi baj, ezúttal elnéző leszek. Mi lenne az az üzenet, ami miatt össze kellett koszolnom a legújabb ruhámat?

– Egy bizonyos Merdon úrtól származik. Nem tudom, mond-e valamit ez a név.

Shury szeme összeszűkült, és mintegy véletlenül hátra nyúlt, mint akinek éppen elkezdett viszketni a tarkója. Ujjai kardjának markolatára fonódtak.

– Folytasd!

– Merdon úr azt üzente, hogy ez a bolygó, bár rendkívül veszélyes, egyúttal sok lehetőséget is rejt az Úrnő számára. Kiemelte, hogy az Úrnőm veszélyben van, és szavai szerint akár az ő sorsára is juthat. Továbbá felajánlotta a segítségét, valamint jelezte, hogy hamarosan találkoznak. Elnézést, amiért ilyen bizonytalanul tolmácsolom az üzenetet, de a memóriabankomban kicsit töredékesnek tűnnek az ezen személyes beszélgetéssel kapcsolatos adatok. Abban azért biztos vagyok, hogy Merdon úr fent volt a hajón, de nem tudom, miként jutott fel. Illetve jelezném, abban is biztos vagyok, hogy most már nem tartózkodik a Spark fedélzetén.

A lány nem engedte el a kard markolatát, miközben nyájasan a droidra mosolygott.

– Még az is lehet, hogy benned van, Raul drágám.

Raul lassan végignézett magán, majd hitelesen imitálva egy kétségbeeső ember gesztusait, feljajdult.

– Egy droidvírusra gyanakszik az Úrnőm? Jaj, nekem!

– Olyasmi. Egyáltalán nem lehetetlen. Tudod, Merdon szeret másokba bújni. Azt is mondhatnánk, hogy ez élteti – mondta a lány, és el is vigyorodott saját viccén, pedig nem volt valami mókás hangulatban. Merdon újabb és újabb megnyilvánulásai kezdtek egyre kellemetlenebb formát ölteni.

– Úrnőm, akkor az engedélyével lefuttatnék egy öndiagnosztikát.

– Menjünk előbb a Sparkra, és nézzünk körül. Majd utána.

Rault követve a hajóra lépett, a rámpa lassan zárult mögöttük. Shury a kardját előhúzva sétált végig a hajó minden szegletébe bekukkantva, de semmit sem talált. Visszatérve a közös szobába, ahol Raul türelmesen várakozott, odavakkantott a droidnak.

– Diagnosztizálhatsz.

A robot vállai megereszkedtek, a feje lebicsaklott és felhangzó zümmögés kezdett kiáradni a fejéből. Birodalmi hajókon szolgálva számtalanszor találkozhat az ember efféle helyzetekkel, amikor valamiféle üzemzavar okán egy-egy droid, beleértve akár egy RA-7 egységet is, egy nyílt folyosón félrehúzódva kezd belső letapogatásba. Amint Raul belemerült rendszerének szkennelésébe, Shury törökülésbe helyezkedett a társalgó közepén, kardját a térdeire fektette. Behunyta a szemét és tudatosan lelassította a légzését, hallgatva önnön szívverését, a vér zubogását az ereiben. Érzékelésének láthatatlan csápjai egyúttal élénken és érzékenyen minden irányba kiterjedtek. Merdon eddig is akkor tudott leginkább megjelenni előtte, amikor átadta magát az erőnek. Bízott benne, hogy ezúttal is beválik ez a trükk. Nem kellett csalódnia. Egy ajtó szisszent nem messze, valamelyik kabiné. Határozott, nehéz léptek közeledtek. Úgy döngtek, mintha rohamosztagos csizmák taposták volna a Spark folyosójának padlóját. Az érkező néhány méterre járhatott tőle, amikor Shury váratlanul kinyitotta a szemét. A világ minden rezdülését élénken és élésen érzékelte, a színeket, a hangokat, sőt még a szagokat is. Pontosan ott, ahol a léptek nyomán számított rá, egy alak állt, teljesen anyagiasult megjelenéssel. Testét sötét ruha fedte, a markáns férfiarc nyugodtan nézett a lányra. Minden porcikájában ismerős volt. Arak Merdon pontosan így nézett ki akkor,

amikor itt, a Spark fedélzetén összecsaptak vele, és megölték az eredeti testét. Enyhe terpeszben megállt és az ujjait maga előtt összekulcsolva lenézett a lányra. A pihenő póz legkevésbé sem tűnt fenyegetőnek. Shury gúnyosan rávicsorgott.

– Nem vagy több, mint egy rég legyőzött szellem a múltból. Egy árnyék. Egy alig hallható és lassan elenyésző visszhang. Mi dolgod van neked még ezen a világon?

Merdon nem nyitotta ki a száját, de hangja felcsendült Shury fejében. Valójában sosem hallotta a saját hangján beszélni, csakis felvételeken. Kétszer találkoztak élőben, mindkét alkalom néhány másodperc alatt lezajló, pusztító harc volt. Mégis egyértelműen a férfi hangja töltötte be a lány elméjét. Kellemes bariton tónusú, kiművelt hang.

– A bosszú.

– Nahát. Remélem, nem rám irányul. Igaz, hogy kétszer is oroszlánrészt vállaltam a megölésedben, de ez talán csak nem akkora dolog, hogy síron túli haragot táplálj miatta – provokálta a szellemet minden pillanatban készen arra, hogy fegyverét megragadva védje magát. Azonban nem érte el a célját. A szellemen nem látszott, hogy felboszszantotta volna.

– Egykor olyan voltam, mint te. Ambiciózus és erős. Tudtam, hogy különleges hatalmam van, ennek ellenére mások akartak irányítani. Visszafogni. Majd elpusztítani. Igen, ebben szereped volt neked is, de az én bosszúm nálad sokkal nagyobb léptékű.

– Ez megnyugtató. Már féltem, hogy harmadjára is meg kell hogy öljelek.

– Az út, amin jársz, oda vezet, ahová én is jutottam. Biztosan nem vagy annyira naiv – mosolyodott el Merdon biztatólag –, hogy azt gondold, sokáig elrejtheted a hatalmadat. Ezt a játékot én is játszottam.

– Lehet, hogy nem játszottál elég ügyesen.

Merdon elengedte a füle mellett a csípős közbevágást, és tovább folytatta az egyelőre ismeretlen célú felvezetést. Shury a helyzet morbiditása ellenére mókásnak találta, hogy egy szellemmel társalog, aki nemléte ellenére tudatosnak tűnő pszichológia szerint építi fel az

ő meggyőzésére szánt okoskodását. Saját normalitásával szemben akadtak kétségei, elvégre komoly szellemi defektet jelezne, ha képzeletbeli barátjaként az egyik legveszélyesebb, de már legyőzött ellenségét támasztaná fel, másfelől viszont nagyon kíváncsi volt, hogy mi mondanivalója van a Szívtiprónak.

– Az a kérdés, hogy látod-e magadat a Birodalmon belül boldogan élni, akit nem taposnak el, mint egy pondrót. Greejatustól, a vén és szenilis talpnyalótól sokkal nagyobb és sötétebb hatalmak is vannak!

– Jó ezt tudni, köszi a tippet! Nos, ha netán lenne valahol egy titkos, szuperül feltöltött kincseskamrád, aminek a hasznát vehetném – mivel neked már úgysem kell –, megoszthatnád velem a helyet és a belépéshez szükséges kódokat. Ha már így alakult, tulajdonképpen ki is segíthetnénk egymást.

Tartva a több méteres távolságot, Merdon kimérten körbesétálta a lányt. Léptei tompán, furcsán visszhangzottak. A lány nem mozdult, még csak a szemével sem követte a kísértet mozgását. Bízott abban, hogy ha Merdon rátámadna, akkor érezné a szándékát.

– Tudod egyáltalán, hogy mi az a hatalom, ami átjár téged?

– Az Erőre gondolsz?

– A jedik így nevezték. Számos hely van az univerzumban, amit nagyon intenzíven átjár az Erő, más helyeket kevésbé. Karkoon is egy csomóponton helyezkedik el. Erős hely, szinte világít.

– Netán most is egy ilyen kitüntetett ponton vagyunk? Ezért vagy képes megjelenni és okoskodni?

– Nagyon jó! – kuncogott fel Merdon a lány háta mögött. – Nem vagy teljesen reménytelen eset.

– Te már semmit sem tudsz tenni. Nem tudod elhagyni ezt a hajót, ahol elpusztult a tested. Ha nem így lenne, már rég megtetted volna. Neked már csak a bosszúd maradt, de túl gyenge vagy ahhoz, hogy bármit tegyél. Szükséged van valakire, aki megteszi azt, amire te képtelen voltál. Így a kérdés már csak az, hogy mit tudsz nyújtani cserébe.

– Mire vágysz igazán? A legtöbb, amire számíthatsz, hogy elég erőssé válsz ahhoz, hogy elkerüld a sorsot, ami nekem jutott.

– És mégis, hogyan tudnál te nekem ebben segíteni?

– Veled ellentétben én éveken át tanultam. Gyűjtöttem az Erővel kapcsolatos tudás morzsáit. Olyan dolgokat, melyeket Greejatus kutyájaként, az Omega Q gépezetének fogaskerekeként soha nem tanítanak meg neked. A híres jedik csak egy kis szeletét ismerték annak, amire az Erő képes. Ezt Karkoonon te magad is tapasztaltad. Láttad a hatalmamat! Karkoon nem az egyetlen állomás volt, amit meglátogattam.

– De legalább az utolsó – mondta a lány élvezettel emlékeztetve csakúgy Merdont, mint magát is újra és újra az ott történtekre.

– Bár megvetően szólsz jelenlegi állapotomról, de az Erő igazi mesterei képesek elérni a halhatatlanságot. Én pedig túléltem a saját halálomat! A feljegyzések szerint ilyesmire csak a leghatalmasabb jedi nagymesterek, vagy a sötét oldal leghatalmasabb nagyurai voltak képesek!

Shury lassan és elegánsan álló helyzetbe emelkedett, majd szembefordult a szellemmel. Csinos arcát vad vigyor gyűrte össze.

– Egy vén csotrogány terherhajóhoz vagy kötve, és a legnagyobb csoda, amire képes vagy az, hogy egy hibás droidba bele tudsz programozni néhány meglepő, de inkább mókás, semmint vérfagyasztó üzenetet. Ha úgy gondolod, hogy ez a halhatatlanság, akkor minden eddigi, rád irányuló érzelmemet ki kell egészítenem az őszinte és mély szánalommal.

– Miért gondolod, hogy ez a hajó az, amihez kötődöm? Nem lehet, hogy te vagy az?

– Nem. Bár ugyanaz a penge ölte meg Anna testét és az enyémet, tudnék róla, ha akkor és ott belém költöztél volna.

Merdon jóképű vonásai gúnyos mosolyba merevedtek, majd megvonta a vállát.

– A helyzeten mit sem változtat, hogy ismét az Erő egy gócpontján tartózkodunk. Érzem, hogy összefutnak és lüktetnek a vonalak, érzem, hogy valami készül. Gondolhatod azt, hogy majd egyedül megszerzed ezt a hatalmat, megtanulod irányítani, de olyasvalakivel fogod összemérni az erődet, aki egyszer már eltaposott. Te is tudod, hogy

ha másodszor is elé kerülsz és gyenge leszel, akkor nemcsak alaposan megtapos, hanem meg is semmisít.

– Vondar itt van?

– Nem, ő nincs, de az egyik tanítványa igen.

A lány átgondolta az elhangzottakat. Merdon szelleme a Sparkhoz volt kötve, és bár a hajó Merdon testének halála után eljutott a Karkoonra, az ott történtek jó része a hajótól messze zajlott. Azaz normálisnak tekinthető tapasztalás útján a szellem nem ismerhette az ott történtek részleteit. Hasonlóképpen a Zenna Vondarral történt találkozás idején a Spark már majdnem egy éve elhagyta Karkoont, így Merdonnak nem lehetett közvetlen tudása arról sem, hogy mi zajlott le Shury és Vondar között. Hacsak az erőszellemek túlvilágán nem volt minden megnyomorított kísértetnek hozzáférése a világ valaha volt összes tudásához – márpedig Shury ezt kizárta –, így a szellemnek más forrásból kellett táplálkoznia. Az pedig nem lehetett más, mint Shury elméje. A Bruxa Öt valamiképpen nemcsak felerősítette, kiegészítette és látszólag teljessé tette Merdon bosszúszomjas szellemét, de egyúttal hozzáférést is adott neki Shury emlékeihez. Harmadik megoldásként még azt tudta volna elképzelni, hogy Merdon és az egész beszélgetés csak saját zavarodott elméjének önnön tudásanyagából dolgozó projekciója, de mivel ez a lehetőség túlságosan kényelmetlenül hangzott, inkább gyorsan el is vetette.

– Tudom, hülye nebuló vagyok, de nem egészen értem a motivációdat. Miért számítana az bosszúnak számodra, ha a tőled tanultak felhasználásával Vondar tanítványát felszecskáznám?

– Ő csak egy lépcső. Őt követné Vondar. Akad vele is elszámolnivalóm. Majd a többiek, sorban. Ne legyenek illúzióid. Csak az a hatalom lesz a tiéd, amit erőszakkal megszerzel!

– És mégis, mit tudnál nekem tanítani? – kérdezte a lány, amint elkezdett lassan lépdelni. Merdon azonnal reagált rá, és így beszélgetés közben már egymás körül keringtek.

– Ugye emlékszel arra, amit Karkoonon tettem? Hát, hogyne emlékeznél!

– Bocs, Merdon, de én kifejezetten szeretem a saját testemet. Eszem ágában sincs zombiként testről testre vándorolni.

– Az csak egy sajnálatos következménye volt a korábbi összecsapásunknak. A lényeg, hogy én képessé váltam arra, hogy megszerezzem mások életerejét, tudását, hatalmát! És veled is ez történt! Gondolj csak bele! Korábban rá voltál utalva – akárcsak a legtöbb Omega Q-ügynök – azokra a furcsa drogokra és különös szerekre, amiket Greejatus boszorkánykonyháiban főztek ki, hogy a tehetséges, de csak gyengén erőérzékeny ügynökeik fel tudják szabadítani az elméjükben rejlő erőt. Te hátra tudtad hagyni ezeket! Ahogy növekszik a hatalmad, úgy egyre több mindenre leszel képes – magyarázta Merdon, kinyújtotta a kezét Shury felé és látványosan a levegőbe markolt. – Feltéve, ha el tudod venni, magadba tudod olvasztani! – zárta össze a markát hatásvadász gesztusként. – A végén talán elég erős leszel ahhoz, hogy Greejatust is eltaposd, vagy akár a helyére lépj. Engem nem engedtek kitejesedni. De ha neked sikerül, akkor teljes lesz a bosszúm!

Shury tudta, hogy Merdonnak, legalábbis részben, igaza volt. A testének a halála után testrabló szellemként utazó, a gazdatesteket holtan hátrahagyó démon valamiképpen betekintést nyert áldozatainak emlékeibe. Ilyen értelemben nemcsak azok fizikai valóját, de valamilyen formában a tudását is birtokolta. A megszállt testeket sosem bitorolta néhány napnál tovább, azok a megszállással egy időben rothadni kezdtek, de a lány nem zárhatta ki annak a lehetőségét sem, hogy Merdon képes lehetett volna végleg és tartósan megszállni egy porhüvelyt, ha elég idő állt volna a rendelkezésére. Visszagondolva a történtekre még az is elképzelhető, hogy éppen az ő testét akarta. Na, nem mintha Shury vágyott volna erre a tudásra. Szerelmes volt saját magába és imádta a megjelenését. Merdon beteg túlélőtrükkje pedig annyira távol állt tőle, mint egy csillagromboló kapitányától a vajszívű jótékonykodás. Ettől függetlenül nem vitathatta el, hogy a szellem valamikor tényleg természetfeletti hatalommal rendelkezett és talán tényleg taníthatott a lánynak valami újat és hasznosat. Persze nagyon óvatosnak kellett maradnia.

– Mondjuk, hogy érdekel az ajánlatod, és hagyom, hogy megtanítsd nekem, miként orozzak el tudást és hatalmat valaki mástól. Hogyan kezdenénk hozzá ehhez a mérsékelten hagyományos tanórához?

– A technikákat el tudom magyarázni, de csak a te képességeden múlik, hogy milyen messze jutsz az úton.

– Gondolom, az el fog tartani egy darabig.

– Sejtheted, hogy ezek nem olyan egyszerűek, mint egy ravasz meghúzása. Időbe telhet, de ez a bolygó ideális a tanuláshoz.

– Oké. Taníts, mester!

Érzékletes érzékelés

Merdont követve Shury kisétált a Sparkról. Titkon bízott benne, hogy korábbi megállapítása helyénvalónak bizonyul, és a kísértet képtelen lesz elhagyni a hajót, ámde kisebb rémületére ez nem következett be. A valóságosnak tűnő férfialak akadály nélkül lépte át a lány által leeresztett rámpa küszöbét. Élénken figyelve követte Merdont, aki látszólag normális emberként haladt előtte, de a kinti fényárban úszó, hamuval telehintett sziklaföldön a lánnyal ellentétben nem hagyott lábnyomokat. A Sparktól és a többi közelben parkoló porlepte hajótól eltávolodva Merdon a sziklaplatform széle felé vette az irányt. Az éles perem közelében néhány természetes sziklaoszlop meredezett, nyolc-tíz méter magasan. Évmilliók alatt a szél elhordta a puhább kőzeteket, de ezek a közel hengeres formájú és lapos tetejű kemény sziklák dacolva az erózióval itt maradtak. A férfi megállt a legmagasabb oszlop alatt és felnézett.

– Fáradj fel oda, lelkes tanítványom!

– Az Erőről akarsz nekem tanítani, nem a sziklamászásról! – ellenkezett Shury dacosan. Merdon fintorgott egyet, Shury erre csak legyintett.

– Ha azt hiszed elkúrom, és halálra zúzom magam, akkor nagyon tévedsz!

Mielőtt nekiveselkedett volna a mászásnak, egy pillanatra megállt. Mélyen beszívta a Bruxa Öt köhögésre ingerlő levegőjét. Mintha a tüdejét kitöltő gáz által a testét alkotó vér, hús, csontok és egyéb szövetek sűrűsége tartósan csökkent volna, úgy növekedett meg izmainak ereje. Persze a szó hagyományos értelmében nem váltak erősebbé. A hatás sokkal inkább olyan volt, mintha testének a súlya csökkent volna drasztikus mértékben, ezáltal könnyebbé, gyorsabbá és ügyesebbé téve a lányt. Shury vékony és izmos testével és hosszú végtagjaival amúgy is kiváló mászónak számított, de amikor bevetette ezt a trükköt, akkor szinte emberfeletti módon agilissá vált. A tízméteres, nagyjából simára csiszolódott kőhenger megmászása bármely professzionális sziklamászót megizzasztott volna, de a lány számára nem volt több, mint egy rutinfeladat. Még a bakancsát sem vette le, és arra is maradt bőven lélekjelenléte, hogy ezüstösen csillogó körmeire vigyázzon, amint sietős pókként néhány másodperc alatt felfutott a felületen, diadalmasan állva talpra a kőoszlop tetején. Valamivel jobb kilátás jutott innen, és a lengedező szél is kicsivel intenzívebbnek hatott. A városon túl hatalmas kanyonok és izzó magmát köpő kéreglyukak derengtek fel. A mintegy három méter átmérőjű oszlop lapos tetejének vele ellentétben lévő oldalán Merdon jelent meg, mintha csak ő is most mászott volna fel. A szellem nem tett fenyegető mozdulatot, csak gúnyosan mosolygott.

– Nagyon jó. Az Omega Q is tanítja a sztenderd meditációs pózt. Lássuk!

Bár akadtak volna ötletei, hogy milyen csípős, pózokkal kapcsolatos visszavágásokkal lehetett volna Merdont illetni, Shury ezúttal eltekintett ezektől, és szó nélkül törökülésbe helyezkedett, kezeit lazán a térdeire helyezve. Vett néhány nagy levegőt és szemhéjai süllyedni kezdtek, amíg éppen csak vékony réseken át látta a világot. Igyekezett az elméjét is lecsillapítani, bár ez nem igazán tartozott az erősségei közé. Kellő koncentrációval időlegesen a felszín alá tudta ugyan szorítani viharos érzéseit és kritikus gondolatait, de tapasztalatai szerint

jóval erősebb hatást tudott kifejteni, ha hagyta szabadon garázdálkodni őket. Az elmélyülés Shury számára többnyire csak addig tartott, amíg a szelleme mélyéről megidézte a szándékolt hatás szikráját, de azt már lángoló lélekkel fordította mások ellen vagy éppen erősítette magát vele. Annak idején Sarle mester is így tanította. A nyugalom csak a döntési pontig volt hasznos, utána már a szenvedélynek kellett felcsapnia. Ezúttal azonban nem volt mi alapján döntenie, így szokatlanul hosszú időn át maradt ebben a meditációs állapotban, hallgatva Merdon tárgyilagosan felhangzó szavait.

– Ez a bolygó az Erő egyik fókuszpontja, egy láthatatlan energiáktól szinte szétfeszülő hely, az univerzum szövetének egyik fontos, mégis oly jelentéktelennek tűnő pontja. Azt ígértem, segítek neked megtanulni, hogyan növeld a hatalmadat. Ennek az első lépcsője az, hogy megtanuld felismerni és követni az Erő megnyilvánulásait. Látnod kell az érzéken túli világot, mert az a csatorna, melyen keresztül a te képességeid is érvényesülnek. Ami a többség számára puszta levegő, az egy erőhasználó számára a mindent átjáró univerzális energia világa. Meg kell tanulnod ráhangolódni ennek a bolygónak az erővonalaira. Látnod és érezned kell őket, meg kell tapasztalnod a lüktetésüket. Felejtsd el, hogy van szemed, füled, orrod és bőröd! Amikor áldozataid elméjében turkálsz, vagy megmászhatatlan kőoszlopokra siklasz fel, akkor sem a kinti világ ingereiből táplálkozol. Nem kintre, hanem befelé fordulsz. Nem az érzékszerveidet, hanem a bensődet használod látásra. Tartsd nyitva a szemed, de engedd el a tested! Az csak csövek, nedvek, zsírok és fehérjék belülről égő és lassan rothadó halmaza. Megvan nélküled is.

Shury tudta, hogy Merdon igazat beszél, de egyúttal rühellte is a kijelentések igazságát. Imádta a testét és büszke is volt szépségére. Nehezére esett annak anyagi valójaként gondolni rá, a fejlődés és túlélés érdekében most mégis meg kellett tennie. Hamarosan elhalványult a testérzete. Megszűnt a kemény szikla nyomása a fenekén, az arcát cirógató szellő teljesen elült, a hamu miatti köhögési inger is eltűnt.

– Képzeld el, hogy egy folyón egy kis csónakban lebegsz, amely lassan sodor téged. Nem teszel semmit, de a világ mégis változik. A folyó egy folyamba ömlik, a víz reszket, csordul és örvénylik. Bámulj a vízbe és lásd annak valóságát. A folyékony, háromdimenziós valóságot, mely minden irányba egyszerre áramlik és változik, miközben az egész tovább kúszik a medrében. Így halad a világ is az időben. Szerteszét hömpölyög és mégis egy irányba halad. Nézz a folyó mögé, és lásd a valóságot!

A lány szeme előtt a látvány fokozatosan elmosódott. A város, a távoli tereptárgyak és a természeti képződmények mind bizonytalanná, létezésükben üvegessé váltak. Mintha egy új réteg rakódott volna a látványra, mely bizonyos dolgokat kitakart és közben új mélységekkel gazdagította az összképet. Egy halvány vonalrendszer, egy fénypászmák hálózataként megjelenő, optikai csalódásnak tűnő furcsa derengés világlott fel. A megannyi fényes kábelköteg tömege tekergő folyóvízzé olvadt, mely egyszerre csobogott mindenhol, a Spark körül, a városban és a horizont vulkánjai körül. A lány a vízen lebegett, és ő is egyszerre volt ott mindenhol. Érezte az űrhajó borításának vasízét, a város lakosainak testszagát, a távolban feltörő láva hőjét.

– Nagyon jól csinálod! – csendült fel Merdon hangja megint. – Mire vágysz? Csupaszítsd le magad és nézz a lelked legmélyére, fókuszálj a nyers érzelmekre! Mi az, amire igazán vágysz?

Ez könnyű kérdés volt. Életének első felében mások vágyai kielégítésének volt a tárgya. Vágyták és használták, de nem becsülték. Később a kocka fordult. Shury továbbra is kihasználta az imádott teste keltette vágyat, de immáron ő használt és használt ki másokat, és mindezt vad örömmel és gyönyörrel tette. Eleget szenvedett érte, de az útja világos volt. Legbelső énjének céljához nem férhetett kétség. Hódolatot és imádatot akart. A hatalom csak eszköz volt az ehhez vezető úton, mint ahogy az anyagi javak vagy akár a testi gyönyör is. Végső és legbelső vágya szerint Shury istennővé óhajtott válni, életek ezreinek vagy millióinak a bálványává. Nem létezhetett ennél magasabb minőség a létezésben. A válaszát nem kellett kimondania. Egy ismeretlen humanoid faj egyedeinek arcai jelentek meg a képzeletbeli folyóban.

Mind őrá bámultak, a hatalmas fekete szemek mélyén leplezetlen áhítat honolt. Úgy érezte magát, mint egy királynő, aki egy piramis tetejéről tekint le népére. Az arcokon ülő rajongói imádat hullámokban áradt felé. A hullámok átcsaptak a lányon, ütemesen és egyre erősebben, mintha a hódolat fizikai hatásként terjedt volna. A tizedik hullám környékén Shury érezte, hogy az érzés kezd túl sok lenni. A gyomra felkavarodott és szédülni kezdett. Az ezernyi arc hirtelen szétfolyt, és Shury azon kapta magát, hogy előre dőlve támasztja felsőtestét a sziklaoszlop tetején, miközben nem éppen nőies hanghatások közepette epét hányva öklendezik. A keserű, nyállal kevert emésztőnedv lecsordult a peremen és tíz métert zuhanva odalent a sziklákra placcsant. Émelyegve tornázta vissza magát ülő helyzetbe és nézett körbe. Az alternatív érzékelés világa eltűnt körülötte, újra a Bruxa Öt hősége vette körbe.

A hányinger vele maradt, csakúgy, mint a szédülés, de egyúttal azt is érezte, hogy energiával telítődött fel, mint egy féktelen, drogokkal teli és végigkefélt éjszaka után. Egyszerre érezte magát pocsékul és mégis kellemesen. Merdon szenvtelenül folytatta.

– Az Erő áramlatait láttad. A többségnek ez túl sok, és akárki nem is képes ilyen nyersen és közvetlenül szemlélni a valódi világot. Ez az a tér, melyben az igazán tehetségesek karok nélkül is el tudnak érni valamit, megbökni, sőt mozgatni azt. Ezen dimenzión utazott az én lelkem is a testek között, és most is ebben létezem. Ezen át voltál te is képes elvonni az életet a szukurik nyomorult fajától. Olyan dolgokat láthatsz, melyet a hétköznapi érzékeiddel sohasem. Ráismerhetsz azokra, akik szintén aktívan használják az Erőt, néha lehetetlenül nagy távolságokból is. Ez a valóság mindenhol jelen van, de csak ott működik igazán, ahol erős az Erő koncentrációja. Az Erővel átjárt helyeken a hozzánk hasonlók is sokkal többre képesek. Emiatt tudok most itt lenni, és veled tartani, amíg a bolygón maradsz. Szükséged lesz rám, ezt biztosan tudom.

Mire Shury visszanyerte normál érzékelését és testérzetét, Merdonnak nyoma sem volt. Búcsúzás nélkül enyészett el, mintha sosem létezett volna. A lány további húsz percet töltött a magasban, mire kellő-

képpen össze tudta magát szedni ahhoz, hogy biztonságosan le tudjon mászni és visszatérhessen a hajóra. Raul örömmel fogadta.

– Úrnőm! Jó hírem van! Sikeres volt a rendszerdiagnosztika. Minimális redundáns adatot találtam, ami a gondot okozhatta, melyet töröltem. Szó sem volt vírusról, így továbbra is száz százalékig alkalmas vagyok a feladatom ellátásra! Hát nem nagyszerű?

Kémiai tömegpszichózis

A lány jó néhány órával a távozása után érkezett vissza Bruxa Bugyrának a kapujához, és barátságosan integetve, megállás nélkül sétált át az őrök gyűrűjén. Barun már nem volt közöttük, de több devaroni is emlékezett rá, így feltartóztatás nélkül beengedték. A városba érve felfigyelt rá, hogy a fesztiváli hangulatot tovább fokozták utcánként megjelenő, ismeretlen rendeltetésű gépezetekkel. Mindegyik egyedi volt, miközben fő karakterisztikáik azért megegyeztek. A gépek alapját ovális fémtest képezte, melyen körben vékonyabb és vastagabb csövek futottak, pumpák és szivattyúk dudorodtak ki többfelé, gépenként akár tucatnyi is akadt belőlük. Ezek a fő alkotórésznek számító, jármű méretű központi testek lábakon álltak, de akadt olyan is, melyet éppen most gurítottak a helyére kisebb kerekes targoncákkal. Droidok és devaroniak nyüzsögtek a gépek körül, kezekben és manipulátorkarok végén csillogó szerszámok veselkedtek neki, hogy üzembe helyezzék a sosem látott szerkezeteket. Fémes kalapálás, csilingelés és mindeközben felhőtlen jókedv hangjai áradtak minden irányból. Shury már a negyedik hasonló gép mellett haladt el, mely úgy tűnt, nagyjából elkészült, és nem volt akkora tömeg körülötte. Egy méretes csavarkulcsot szorongató, a tojás alakú test egy oldalsó csőnyúlványán üldögélő devaroni férfi mellé lépett.

– Nagyon szép – köszöntötte mosolyogva. – Mégis, mi ez?

A devaroni hegyes fogainál csak a hosszú és hegyes szarvai tűntek szúrósabbnak, amint vigyorogva a lány felé fordította a tekintetét, ideiglenesen magára hagyva a félig behajtott csavart, amin éppen dolgozott.

– Hogyhogy mi? Természetesen az ünnepség egyik füstgenerátora! Ej, de jó kis buli lesz!

– Persze, mi más is lehetne – vihogott Shury, mint akit zavarba hozott, hogy mennyire butus tudott lenni.

– Ezek akkor füstöt fognak okádni és belepik vele az egész várost, mintha köd lenne? – kérdezte.

– Sűrű köd! – helyeselt a fickó. – Füstöt meg párát, fantasztikus élmény lesz. Nézd csak! Itt van az izzítókamra – mutatott egy kilógó, félméteres dobozkára, melyből megannyi cső és elektromos kábel csüngött ki. – Ebbe helyezzük a papok által készített keveréket. Az felhevül, majd itt a keverőkamrában összeáll a megfelelő elegy, az éppen tökéletes összetételben. Utána áthalad ezeken a csöveken, a hűtőreléken és a nyomásbeállító szelepeken, míg a végén ezen a két kürtőn keresztül távozik a tökéletes összetételű és hőmérsékletű, szellőálló és hosszan a levegőben maradó varázspára! Ötven méteren belül biztos, hogy mindenki ezt fogja beszívni! Idén sokkal jobbak leszünk, mint a többiek, és a mi utcánkban lesz a legnagyobb buli!

Shury megrökönyödve hallgatta az elhangzottakat, de gyorsan összerakta a képet, és annak megfelelően érdeklődött tovább.

– De hát mindenki a papok által készített keveréket használja, nem? Mitől lennétek ti jobbak vagy rosszabbak?

– Ez a kihívás lényege! Az a döntő, hogyan izzítjuk, keverjük, hűtjük és terítjük a keveréket. Ezen múlik minden. Meg persze az extrákon, amiket beletolunk még, bár azokat nem is annyira a hatás, csak az érzékek kedvéért. Színekkel és illatokkal lepjük meg az ünnepség résztvevőit!

Minthogy Shury legfrissebb emlékei a tömegek által is fogyasztott drogokkal kapcsolatban nagy arányú mortalitást okozó apokaliptikus eseményekről szóltak, így logikusnak tűnt feltenni a következő kérdést.

– És nem szoktak túl sokan meghalni?

A devaroni elcsodálkozva nézett rá, majd nyugtatólag hunyorgott egyet.

– Nem, persze, hogy nem. Van elég egészségügyi droid, amiket néha be is kell vetni, de nem tudok róla, hogy bárki is valaha itt hagyta volna a fogát vagy a szarvát. Merre laksz?

– Pár utcával odébb, a Lávakő hotelben.

– Hát, az nem a legjobb környék. Persze ott sem lesz semmi bajod, de ha elfogadsz egy tippet, amikor elindul a buli, gyere el mifelénk. Fantasztikus lesz, garantálom! Egy csomó módosítást hajtottunk végre a füstgenerátorunkon! Nagyobbat rúg, de egyúttal sokkal lágyabban is tesz fel a hullámvasútra. Olyan lesz, mintha ezer apró kéz cipelne és lebegtetne, miközben az agyad kilóg a koponyádból, és így teljes élességgel érzékeled a külvilágot.

– Érdekesen hangzik! Volt egy haverom, majdnem a szeretőm is lett. Pierce-nek hívták. Na ő megtapasztalt valami ilyesmit. És a végén tényleg kilógott az agya a koponyájából – bólogatott Shury nem téve hozzá, hogy ő vágta bele azt a pengét Pierce fejébe, mely az említett hatást kiváltotta. A devaroni lelkesen tovább ajánlgatta a közelgő eseményt.

– A dolog titka, hogy nem kell túlzásba vinni. Évente egyszer van az ünnepség, máskor tilos is használni a papok keverékét. De idén hatalmas parti lesz, bármit gondoltál az életedről, vagy nem tudtad, hova tartasz, biztosíthatlak, hogy ezután megtalálod az utadat. Sőt jövőre visszatérsz!

– Mennyi ideig fog tartani?

– Néhány éjjelen át biztosan. Három vagy négy nap szokott lenni, amíg tart a hangulat. Egy hétnél még sosem volt hosszabb. A vadászkirálytól is függ, ha seggfejt választunk, rövid ünnepség lesz, de akkor is minimum egy éjszaka.

– Ki volt eddig a legjobb, akire emlékszel?

– Úgy nyolc vagy kilenc éve egy twi'lek csaj lett a király. Gria volt a neve. Jó király volt, nem akart túl sok mindent, és fantasztikusan vadászott. Remek ünnepséget tartott. Minden éjjel körbehordoztatta magát, mindenhol megállt az ünneplők között, sok ajándékot is be-

gyűjtött. Ahhoz képest, hogy mennyire szétcsapta magát az egész város, alig volt rendbontás. A királynő még pucéran is táncolt Cerassus szobránál. És a twi'lekek aztán tudják nyomni!

– Úgy tudom, hogy sok vadász évről évre visszatér. A királyok nem ezt teszik? Gria azóta nem járt itt?

– Nem. Csak egy vadászkirály volt, aki újra visszatért, de az sem vadászott, csak az ünnepség miatt jött. Ha valaki már megkapta a legrangosabb elismerést, akkor mindent megszerzett. Aztán meg akadnak kevésbé jó vadászkirályok, túl sok is. Azok meg még szerencse, hogy nem térnek vissza.

– Miért? Nem akarnak újfent jól megtollasodni?

– Nos, ez azért mégiscsak egy olyan szerep, mely tiszteletet kell hogy keltsen. Biztos ti is tiszteltek valamit, egy istenséget vagy ilyesmit. Na képzeld el, valaki győz és ezzel Cerassus itteni helytartójává válik, de viselkedésével csak szégyent hoz rá és a követőire. És hát vannak, akik ezt nem tűrik. Márpedig a vadászkirálynak a védelem csak addig jár, amíg a címet az ünnepek estéin hordozza. Utána már csak egy látogató. Vagy egy préda is akár.

Ha eddig kétségei lettek volna, akkor Shury mostanra biztosan tudta, hogy őrültekkel van dolga. Szerencsére hozzá volt szokva az ilyesmihez, és ezek a devaroniak eleddig ártalmatlannak bizonyultak.

– A papok keverékére visszatérve. Ezt be kell lélegezni, vagy elég, ha az ember bőréhez ér a füst?

– Is-is. Tapasztalatok szerint, aki gázmaszkkal akarta kivédeni a hatást, annak ideig-óráig működött a dolog, de egy idő után a bőrön át is beszívódik. Legalábbis nálatok embereknél biztosan, úgy mint nálunk is. Vannak, akiknek jobban üt, például a Mon Calamarik sokkal gyorsabban beállnak, láttam már olyat. Persze nem ismerem a hatást minden fajnál.

– Nagyon köszönöm a felvilágosítást, igazán érdekes volt.

– Örvendtem, szépségem. Ne felejts el erre járni, amikor beindul a buli! – röhögött fel a fickó, és hosszú nyelvével kajánul megnyalta az orrának a hegyét.

– Köszi, ígérem, hogy erre fogok tévedni!

Drogprevenciós erőfeszítések

Egy órával később Shury dühösen érkezett meg másodjára is a hotelhez. Első ottjártát követően, mivel a fiúk még nem értek vissza a Lávakatlanba, a nyakába szedve a várost körbejárt minden olyan boltot, amelyben munkavédelmi felszereléseket vagy éppen katonai kiegészítőket lehetett kapni. Bár légző- és szűrőmaszkokat bőséggel talált, de egész testet védő, gáztámadás elleni védőruhát Bugyorszerte nem árultak. Ráadásul a méregdrágán beszerezhető maszkok semmivel sem voltak jobbak annál, mint amiket a Spark fedélzetéről, Drace készletéből elhozhatott. A hajón továbbá bőségesen akadtak katonai szintű egészségügyi, ellenméreg- és serkentőszercsomagok, melyek használatával – szükség esetén – talán el lehet odázni az egész várost hamarosan elérő gáztámadás hatásait. Az egyik üzletben, ahol a fesztiválon eregetett papi keverék elleni antiszérum után kérdezősködött, megvetően közölték vele, hogy szentségtelen és elítélendő dolog kísérletet tenni a hatás elkerülésére. Az is egyértelmű volt, hogy az összességében laposnak épített város egyetlen épülete, mely bizonyosan a füsthatár fölé fog érni, maga a központi torony, minden más lakóház, bolt, étterem és utca betépett drogosokkal lesz tele. Márpedig Shury – legalábbis egyelőre – nem szándékozott bódultan kóválygogni és idegenekkel kúrni. Józansága minden cseppjét meg kellett őriznie ahhoz, hogy élve, sőt győztesen kerüljön ki az egyre bonyolódó helyzetből.

Saját társainak egyike egy halált érdemlő és teljesen megbízhatatlan weequay kalóz volt, míg a másik egy sajnos túl sokat tudó veterán birodalmi ügynök, akit nem hagyhatott életben. Egy városnyi szarvas idióta bolygóléptékű fegyverek birtokában éppen egy kétséges folklórelőadásra készült annak örömére, hogy dicsőséghajhász kurafik ártatlan állatokat készültek legyilkolni. Mindeközben az egyelőre ismeretlen Verka, Zenna Vondar tanítványaként valahol a közelben tartózkodott, és ismeretlen céllal kutatásokat végzett egy olyan bolygón, melyen túltengett az Erőnek nevezett, misztikus energia. Alighanem maga Verka is egy képzett Omega Q-ügynök lehetett, vagy akár

annál is több. Vondarhoz hasonló halálos erőhasználó. A nyomában ott jártak Cormadyr farkasai banki behajtóknak álcázva magukat. A lehetetlennel határos gyilkosságokat elkövető, nehézfegyverzetű, bosszúszomjas hazafiak Shuryt is meg akarták gyilkolni, éppen emiatt vezetett erre az útja. Egy Shuryt kísértő erőszellem, régi ellenségének bosszúszomjas árnya éppen segítőkész tanítómestert játszott, miközben a bolygón fellelhető ősrégi szobrok éledeztek és világosan kifejezték, hogy mennyire nem szívesen látják a lányt köreikben. Ha létezett olyan élethelyzet, amelyben a legminimálisabb túlélési ösztönnel bíró egyén nem akarhatott tudatmódosult állapotban az utcán fetrengeni, akkor ez volt az.

A lányban nagyon gyorsan és teljes meggyőződés erejével kialakult a követendő stratégia. Minél több és jobb védőfelszerelést kellett szereznie, egyúttal amilyen gyorsan csak lehetett el kellett hagynia a várost. A közeledő szakrális drogfesztivál előkészületeinek minden eleme egyre fojtogatóbb szorongást okozott neki, és ezen az sem segített, amikor egy, az egész várost megreszkető hosszú kürtszólam hangzott fel. Egy boltostól hamarosan választ kapott ennek a jelentésére is. Ez volt a visszaszámlálás kezdete a nagy vadászatig. A három szólam között fél napok telnek el, azaz holnap pontban ilyenkor kezdődik az év legfontosabb eseménye. A vadászat addig tartott, amíg a nyomorult királyaspiránsok valamelyike el nem pusztította az állatot, és ez általában egy-két napot vett igénybe. Ennyi ideje volt a lánynak, hogy eltűnjön ebből a bolondokházából.

Másodjára is visszatérve a hotelhez már éppen hívni akarta Drace-t, amikor észrevette a férfit és Barruqot a hotel földszintjén található kicsiny bárhelyiség egyik asztalánál. Egy ismeretlen alak társaságában üldögéltek, hármójukon kívül a bár teljesen üres volt. Shury határozottan lépett be a helyiségbe, az ajtó csattanva zárult be mögötte. A fiúk újdonsült ismerőse egy arcátlanul szép devaroni nő volt. A bőre vörös színben pompázott, lófarokba kötött haja fehéren világított, vagány ruházata pedig feketén csillogott csakúgy, mint a szarvainak helyén díszelgő csontos foltok. Átható kék szemeit fekete festés keretezte, feketére rúzsozott ajkai és körmei tették teljesen valószerűtlenné az összképet.

Bár a nő ült, Shury így is ki tudta venni formás vonalait. Iszonyatosan dühítőnek találta azt a vérlázítóan érzéki pózt, melyet a nő felvett, amint egy talpas pohárból kortyolgatott és csalfa mosollyal bámulta a hevesen magyarázó Drace-t. Shury azonnal meggyűlölte a szukát, de mégis teret adott a kapitányának. Drace, nehezen szakítva el tekintetét a nőről, végre felé nézett, és teátrális mozdulattal a lány felé intett.

– Á, itt az elsőtisztem! Shury! Képzeld, ezzel a szép lánnyal itt futottunk össze. Ő is a szálló vendége.

A szuka Shury felé villantott egy mosolyt: hegyes, villogóan fehér fogak bukkantak elő a fekete ajkak közül, melyek kissé vicsorszerűvé tették a barátságosnak szánt gesztust. Búgó hangon szólalt meg és kinyújtotta Shury felé a kezét.

– Szia! A nevem Whix.

Shury közelebb lépett és megszorította az üdvözlésre nyújtott kezet, tíz karcsú ujj fonódott össze, éles körmök pihentek meg törékenynek tűnő kézfejek bársonyos bőrén. Shury nem mulasztotta el magában konstatálni, hogy Whix oldalán fegyver lógott.

– Az enyém nem – viszonozta Shury a mosolyt, lassan engedve el a másik kezét. – Mit szél hozott erre, Whix?

– Kulturális kíváncsiság. Már néhány éve visszajárok ide. Izgalmas a vadászat és jó a buli. Nem minden devaroni világon tisztelik már úgy az ősi isteneket, mint itt.

– Nagyon izgalmasan hangzik.

– Az is. Szerintem nektek is tetszeni fog.

– Biztosan így lesz. Máris oda meg vissza vagyunk, érezni a vibrálást a levegőben.

Whix megnyalta a fekete ajkait és mintha borzongva meg is rázkódott volna. Shury elhitte, hogy egy pillanatra izgalmi állapotba került. Minden bizonnyal nem érezte ki Shury szavaiból a gúnyos felhangot, erre utalt következő mondata is.

– Ó, igen, már alig várom, hogy elkezdődjön.

– Van valami, amit nem értek. Ha a nézősereglet számára a vadászat csak az előjáték, és az igazi élmény a papok keverékei által indukált fékevesztett boldogság, szórakozás és kéj, akkor hogyan lehet, hogy

a galaxis népeinek jó része az égadta világon semmit nem tud erről az egészről? Azt gondolnám, hogy a világ összes swingere és hedonistája itt tart évente nagygyűlést.

– Feltételezem, olyasvalakivel beszélek, aki nem hisz a magasabb hatalmakban.

– Van ennek bármi köze az iménti okfejtéshez?

– Nagyon is. A legtöbbünk számára az egy szakrális élmény, amikor istenünk alászáll hozzánk. Ez nem a külhoniak szórakoztatására rendezett show. Az átlényegülésről szól, és Cerassus pont az az istenség, aki befogadó. Az ő ünnepén mindenki, a galaxis bármely lakója szívesen látott vendég. De nincs meghirdetve, és szerintem a városnak sem hiányzik, hogy hatalmas tömegek lepjék el ilyenkor. Voltam pár hasonló eseményen. A galaxis tele van hedonista ünnepségekkel, de mindben ugyanaz a közös pont: elveszik a lélek. Ezért szeretek visszajárni ide. Itt közel érezheted magad az istenekhez.

Shury megértően bólogatott, de legkésőbb mostanra a nő számára is nyilvánvalóvá vált, hogy gúnyolódnak vele. Legalábbis erre utalt az, ahogy az asztalra helyezte a poharát és felállt.

– Köszi a beszélgetést, mennem kell. Öröm volt dumálni, srácok! És Drace, szerintem két nap múlva hajnalban már bőven a tetőfokára fog hágni ez a parti. Emlékezz, mit mondtam! – kacsintott a férfira, majd ringó csípővel kisétált.

Shury lebiggyesztett ajkakkal nézett utána, és leült Whix helyére.

– Tüzelő pozőr. Meséljetek!

– Mi történt, mi tartott ennyi ideig?

– Ezt én is kérdezhetném! Már jártam itt, és nem voltatok sehol! Amúgy a droidom egy kis korrekcióra szorult, de nem csinált semmi rosszat. Kicsit hiányzik neki Barruq – mondta, és elégedetten konstatálta, hogy a kalóz összerezzen. – Utána pedig érdeklődtem, hogy mi a frászt művelnek az utcákon azokkal az őskori gépezetekkel. Gyakorlatilag az egész várost ellepő drogfelhőnek a terítő hálózatát rakják össze éppen. A megvilágosodás jegyében.

– Nekünk is mesélt Whix pár dolgot a helyi szokásokról. Galaxislátott lánynak tűnik.

– Csak egy opportunista kurva – zárta le Shury Whix témáját. – Nem szeretnék itt lenni, amikor kitör az őrület.

– Ha minden jól megy, már nem leszünk itt. Utánanéztünk a bankosok hajójának. Egy Rambler osztályú szállítóval érkeztek. Nem csoda, ha nem ismered, ritka fajta. Elég nagy, sokan elférnek rajta és erős a fegyverzete. Hosszú távú utakra tervezett madárka. Collector néven van bejegyezve. Na most az van, hogy kicsit lebuktunk nyomozás közben. De semmi komoly. A Barun nevű zsaru nemcsak a személyforgalomért felel, de a légiközlekedésért is. Egy jó órát dumáltunk. A Collector vagy két napja repült el. Nem árulta el, hogy merre, de szerinte, pontosabban a műszereik szerint, nem hagyta el a bolygót. Sajnos kénytelenek voltunk beleegyezni a feltételeibe, hogy átadja ezt az információt. Egy aprócska szívességet kér csak.

A lány csalódottan nézett Drace-re, és gúnyosan kérdezte.

– Azt reméltem, hogy egy olyan apróság, mint egy szaros szarvacska városka rendőri adatbankjának a feltörése nem okoz megoldhatatlan problémát. Vagy mégis?

– Talán meg tudnánk oldani. Csakhogy taktikai sorrend is létezik. Bármikor dönthetünk úgy, hogy azt az utat választjuk, de ha azzal felsülünk, és lebukunk, akkor ez a másik opció már nem lesz nyitva.

Shury nagyot fújt. Drace-nek persze igaza volt, és ez egyúttal azt is jelentette, hogy nem bízik teljesen a sikerben. Shury nem tudta elképzelni, hogy nehezebb feladat lehet meghekkelni Bruxa Bugyrának rendőrségi rendszerét, mint feltörni egy birodalmi rabszállító hajó fedélzeti rendszereit, de sajnos ebben a kérdésben Drace-re kellett hagyatkoznia.

– Mit akar az a barom kiborg?

– Sok a dolga, és van egy problémája. Az egyik járőre eltűnt. Az utolsó jelentése szerint egy trandosán hajót indultak ellenőrizni. A várostól kissé messzebb, a pusztában landolót.

– Nincs elég embere a saját eltűnt kollégájuk felkutatására, és zsoldosokat akar bevonni?

– Ahogy kivettem a szavaiból, a jelenlegi helyzet a vendégek irányába nagy fokú udvariasságot és körültekintést igényel, és egészen addig,

amíg nincs konkrét oka a fellépésre, addig ezt nem teheti meg. Márpedig a trandosánok híresek arról, hogy könnyen kirobbantanak egy kisebb csetepatét. Azt szeretné, ha tőle független személyek néznének utána az esetnek.

– Ugye, arról a fasziról beszélünk, aki azzal bocsátott minket utunkra, hogy nehogy balhézzunk? Aki azt mondta, jó, ha tudjuk, hogy ha véletlenül valaki meghal, akkor az elkövető büntetése is halál? Jól emlékszem?

– Teljesen.

– Drace! Bízol ebben a fickóban? Nem lehet, hogy miután megtudta, hogy melyik hajót keressük, akkor talált egy jó ürügyet arra, hogy legálisan agyonlőhessen minket? Mi van, ha ismerve a trandosánokat megpróbál belevinni minket egy olyan balhéba, aminek két kimenetele lehet? Vagy a gyíkok nyírnak ki minket, vagy ő szabadon végezhet ki bennünket, mivel végeztük néhány gyíkkal?

– Nem tudom kizárni ennek a lehetőségét. A kérdés az, hogy milyen motivációja lenne erre. Ha nagyon védeni akarná a Collector utasait, akkor közvetlenül is felléphetne, bár igaz, hogy a híres vendégjoguk ebben akadályozza. De mégiscsak ő itt a főrendőr. Ki kérdőjelezné meg a tettét?

– Milyen hajójuk van?

– Egy VCX-100-as.

– Ha a Sparkkal rárepülünk, akkor mozgásképtelenné tudjuk tenni a földön?

– Elméletben igen. De inkább felderítést kérnek. Egy ilyen drasztikus lépés után nem sok lehetőség maradna egy beszélgetésre, és kellemetlen lenne, ha kiderülne, hogy a trandosánoknak semmi közük a járőr eltűnéséhez.

– Nagy kár, pedig ez éppen az a nyelv, amit a trandosánok és a hasonló fajták értenek. Tapasztalatból beszélek. Ugye Barruq?

A weequay kalóz mély meggyőződéssel és tiszta hittel bólintott.

– Minden trandosán egy állat – értett egyet Shuryval.

– Na ugye, megmondtam. Milyen messze van a hajó?

– Robogókkal egy óra.

– Induljunk! Kurvára nem akarok itt lenni, amikor beindul a spirituális orgia. Nem tudom, milyen nemi szerve van a devaroniaknak, de mostanság nekem pont elég volt az anatómialeckékből.

Gyíkbújócska

Ezúttal együtt tértek vissza a Sparkhoz, ahol alaposan felszerelkeztek, készen arra, hogy akár több éjszakát is a Bruxa Öt felszínén kell eltölteniük. Shury egyúttal ragaszkodott szűrőmaszkokhoz, neuronvédő és méregsemlegesítő injekciókhoz is, készülve arra az esetre, ha valamiért nem tudnának a hajóhoz visszatérni és belekeverednének Cerassus papjainak varázsfelhőibe. Drace a Baruntól kapott koordinátákat egy hordozható adatolvasóra töltötte át, mely a kiborg szerint az eltűnt járőr utolsó ismert lokációját tartalmazta. A trandosán hajó nem jelentkezett be a városirányításnál, de a jelentés szerint a járőr vizuálisan észlelte, és kézi műszeres bemérés után sikerült is beazonosítaniuk a városi adatbázis alapján, hogy a jármű gyíkok kezén van. Drace szerint a város perifériáján szolgálatot teljesítő járőrök AT-RT típusú, klónháborús köztársasági technológiát reprezentáló, kétlábú személyi lépegetők ülésében szoktak a város körül körözni. Ezeknek a járműveknek megvolt az az előnyük az antigravitációs elven működő suhanókkal és robogókkal szemben, hogy a gyakran előforduló szélviharok esetén is használhatók maradtak, és ez a fajta időjárásfüggetlen stabilitás ellensúlyozta a repulzoros járművekhez viszonyított lomhaságukat. Szerencsére ezeken a napokon nyoma sem volt az őrült felszínközeli turbulenciáknak, és így Drace már elméletben eladott suhanói használhatók voltak. Felszerelésüket magukra aggatva, valamint a suhanók erősen limitált tárolódobozaiba tömködve hamarosan nyeregbe pattantak, és a hajtóművek felkavarta porfelhőtől kísérve nekivágtak a bolygó felszínének.

Kegyetlen forróságban száguldottak egy jó órán át Drace-t követve. A férfi alaposan felgyorsította a járművét, amikor egyenletesebb és így kevésbé veszélyes terepen haladtak, de a forró levegő még ennél a sebességnél sem nyújtott enyhülést. Porral telített és még szűrőmaszkon át belélegezve is kellemetlenül meleg maradt, a menetszél pedig semmit sem hűtött az emberek izzadó testén. Egyedül Barruqon látszott, hogy nem viseli meg az extrém időjárás. Egy dombgerinchez közeledve Drace lelassított, majd egy nagyobb szikla takarásában megállította a suhanót. Innen gyalog folytatták az útjukat. Egy vörös alapszínű, szürke hamuval borított szikla lankás oldalára kapaszkodtak fel, melynek a tetejéről jó kilátást nyílt a környező vidékre. Na, nem mintha olyan sok látnivaló akadt volna ott. Eltekintve néhány csenevész bokortól, az egész látóterüket sziklák alkotta tarajok és szélvájta mélyedések váltakozóan egyhangú szürkesége alkotta. Drace a nyakába akasztotta a látcsövét és hosszasan kémlelt körbe, majd Shurynak nyújtotta a berendezést.

– Itt kell lennie. Ezen az átokverte placcon veszítették el a kapcsolatot a járőreikkel – dünnyögte. Shury a szeméhez illesztette az elektromos gukkert, és azonnal megnőttek a távoli sziklaalakzatok, de hiába meresztgette a szemét és söpört végig többször is a tájon, semmit sem talált. Csalódottan adta át a szerszámot a weequay-nek, és már éppen eldöntötte, hogy visszatér a suhanókhoz és személyesen is kimerészkedik a sziklás terepre, amikor Barruq izgatottan csettintett.

– Ott van valami – közölte, és amikor visszaadta a távcsövet Shurynak, az eszköz fókusza rögzült a megfigyelendő területre. A lány átvette, és azonnal tudta, hogy a másiknak igaza volt. Egy befelé dőlő sziklafal árnyékában valóban ott hevert egy házméretű kőtömb, melyet ugyan számos hasonló nagyságú szikla vett körbe, de egy kicsit kitűnt közülük élesebb és láthatóan szabályosabb formáival. Az bizony egy porral alaposan belepett űrhajó volt. Csak azért fedezhették fel, mert nem volt rajta álcaháló, csupán a folyamatosan ülepedő por természetes borítása. Ez egyúttal azt is jelentette, hogy a hajó gazdái hamarosan távozni készültek, ugyanis egy álcaháló szakszerű ki- és becsomagolása hosszú órákat is igénybe vehetett. A hajó

megpillantása után már jóval könnyebb dolga volt a lánynak. Miután hosszasan vizslatta a hajót körülvevő sziklák vidékét, egy alkalommal mintha mozgást vélt volna felfedezni. Mire visszafordította a látcsövet, a mozgás megszűnt. Lehetett volna egy kis szél által felkavart por, de taktikai szempontból túlságosan is ideális helyen történt. Ha Shurynak kellett volna vigyáznia a hajóra, akkor az egyik lehetséges őrhelyet ő is éppen oda jelölte volna ki. Elégedetten adta át az eszközt Drace-nek.

– Tényleg ott a hajó, és gyanús, hogy legalább egy őr is akad.

Drace hümmögve nézelődött egy darabig, aztán bólintott. Ismét a lány volt a soros, és miközben tovább vizsgálta a terepet, ismertette a tervet.

– Ha egy nagy kört téve a hajó mögé tudok kerülni, meg tudom mászni csendesen azt a sziklát, és leereszkedem arról a befelé dőlő falról, akkor a lehetséges őrhelyek mögé tudok kerülni anélkül, hogy felfedeznének. Meglesem, hogy akadnak-e őrök egyáltalán, és ha biztonságos, leadom a drótot. A hajó passzív szenzorait elkerülve ti is odalopóztok, együtt behatolunk, majd lemészároljuk a legénységet, különös tekintettel a nőkre és a gyerekekre. A nőket esetleg megkíméljük, ezt addig kitalálom. Rendben?

Drace elröhintette magát és egyetértésre jeléül bólintott. Barruqra nézve Shury elgondolkozott, hogy a weequay vajon értette-e a tréfát, vagy teljes beleéléssel kezdett-e szintén bólogatni. Végül is mindegy volt, ő maga nem nagyon kötődött érzelmi szálakkal a trandosánok fajának egyik neméhez vagy korkategóriájához sem.

A nehezéket hátrahagyva útra kelt, és hatalmas körben, mintegy fél óra alatt körbesétálta a gyíkhajó landolóhelyét óvatosan lépkedve, nehogy port verjen fel csizmás talpával. Ugrásra készen közelítette meg a terjedelmes sziklaalakzatot, melynek túloldalán a hajó lapult, felkészülve arra, hogy váratlanul lövések veszik célba. Mivel semmi ilyen nem történt, lehúzta a csizmáját, kicsit bemelegítette az izmait, majd ujjait a sziklafajba vájta és mászni kezdett. Az esetleges lövéseken túl amiatt is aggódott, hogy nehogy letörjenek a körmei, mivel a Forge-on dolgozó és azóta minden bizonnyal halott sullusti remek

munkát végzett. A higany színű festés azóta is változatlan csillogással gyönyörködtette minden alkalommal, amikor csak saját kezeire tévedt ábrándos tekintete.

Szerencsére a Bruxa Ötön fúvó szelek megannyi aprócska üreget, néha elég éles, de óvatos mozdulattal jól megragadható párkányt és kacskaringós árkot vájtak a sziklába, így a mászás jóval könnyebbnek bizonyult, mint azt elképzelte. Különösen úgy, hogy a lány megidézte magában az Erőt, és amúgy sem ólomsúlyú teste szinte azonnal elvesztette tömegének felét, miközben ruganyos izmai ugyanolyan intenzitással segítették a nyaktörő mutatványt. Voltak ugyan lehetetlennek tűnő szakaszok, amikor néhány ujjon lógva kellett magát továbblendítenie a következő kapaszkodóig, de a lezuhanás valódi veszélye egyetlen pillanatig sem fenyegette. Mint pók a falon, úgy kúszott fel a legalább harminc méter magas sziklafal tetejére. Felérve és letekintve egy pillanatra meg is szédült. Miután úrrá lett a rátörő rosszulléten, elvigyorodott a sikeren: nem csoda, hogy a hajót őrző gyíkok nem számítottak behatolóra ebből az irányból. Egy nagyon vékony párkányon lábujjhegyen állva végre le tudott pillantani a szikla azon oldalán, ami a hajót rejtette.

Szinte azonnal kiszúrta az őrt. Az alak egy homokszínű köpenyben gubbasztott éppen ott, ahol lennie kellett. Öt méterrel előtte és néhány méterrel alacsonyabban. Erről az oldalról a szikla lankásabb volt és könnyen mászható. Az alak egy hosszú csövű lézervetőt tartott a kezében, melyet szintén egy álcázóvászonnal takart le. Bár nem láthatta, hogy a köpenyes milyen fajhoz tartozik, méretéből kiindulva könnyen lehetett trandosán. Shury azt tervezte, hogy a többi lehetséges őrhelyet is megtekinti, mielőtt akcióba lendülne, de a mászás kifárasztotta, és megpihenő ujjaival véletlenül meglökött néhány kavicsot, melyek pattogva kezdtek a köpenyes felé gurulni. Alig maradt ideje, hogy korrigálja a hibát.

Mindent egy lapra téve előre lendült, zoknis lába elrugaszkodott egy kiálló szikladarabról. Az alak hátrafelé fordította a fejét, apró és éles fogakkal teli hüllőpofa nézett felé, sárga írisze szinte a teljes szemgolyóját uralta. A lány, továbbra is könnyített testtel, gyilkos an-

gyalként suhant át a rücskös kődarabok felett, kardját az ugrásokkal tarkított rohanás közben rántotta előre. Az őr felemelkedett és amilyen gyorsan csak tudta, megpróbálta Shury felé irányítani a puskájának a csövét. Nem sokkal ugyan, de elkésett. Talán, ha az első guruló kövecskék zajára megperdül, akkor lett volna lehetősége a fúriaként érkező támadó arcába durrantani egy lézercsomagot. De mivel egy másodpercet késlekedett, az esélye elszállt. A félig megemelt puska pedig mit sem ért Bruxa legfényesebb napjának a fényében vadul villogó pengéjű kard ellen. Egy vastag ujjú karmos mancs Shury felé csapott, megpróbálva elkapni a lesújtó kardot tartó csuklót, de ezzel a mozdulattal is elkésett. Túl későn engedte el a használhatatlan puskát. Shury szép arcát vad vigyor torzította el, sötét szeme gyilkos vággyal csillogott, amint ölésre készen szúrt előre, beleadva rohanásának energiáját is. A kard hegye a trandosán egyik szemén át hatolt bele a gyík koponyájába. A lény egy méltatlankodó morgás hallatott, mely azonnal elhalkult. Shury rohama hátra és lefelé lökte a testét egészen addig, hogy erővel az eddig fedezékéül szolgáló kiálló sziklának csapódott. A kard hegye a sziklába fúródott, vibromotorjának zümmögése recsegéssé erősödött, amint a penge a pőre sziklát kezdte porlasztani. Shury megállapodott az azonnal elpusztuló gyík hullája felett, lábaival annak gyomrába taposott, majd nagyot csavarva fegyverén, kitépte a kardot az őr fejéből.

A győzelem édes mámora izzó gyönyörhullámként futott át a lány testén, de ő nem hagyta, hogy a siker elhomályosítsa ösztöneinek élességét. Azonnal a fekvő test mellé dobta magát, és másodpercekig nem mozdult, várva arra, hogy egy másik közelben gubbasztó őr netán lézersugarak zárótüzével árassza el a környékét. Semmi ilyen nem történt, csak a gyík átszúrt fejéből csurogtak békésen annak testnedvei és a vibropenge által összedarált agydarabkái. Óvatosan dugta ki a fejét a fedezék mögül és vizsgálta meg a többi lehetséges őrhelyet is, majd hamarosan megnyugodva vetette a hátát a sziklának. A halott fickó egyedül őrizte a hajót. Szakértő kezekkel kezdte meg a hulla átkutatását, és alig fél perc alatt végzett vele. Kommunikátort nem talált a trandosánnál, ellenben a banthagyilkoló puskán túl még

egy nehéz sugárpisztoly is akadt a köpenye alatt. Egy kódhengert, valamint egy hajcsárbotot is lelt, utóbbit többnyire rendőri erők, rabszolgafelügyelő őrök és időnként birodalmi börtönőrök használták. Na, nem mintha a kérdéses szakmák olyan sokban különböztek volna egymástól. Ez utóbbit elrakta, arra gondolva, hogy Raul hasznát veheti. A trandosánnál volt még néhány száz kredit birodalmi és hutt zsetonok formájában, valamint több, változatos színű csontokból készült amulett lógott a nyakában. Ilyet már látott, ezek korábbi vadászatok során leterített trófeák csontjaiból készült emlékek voltak, azaz az őr életében vadász lehetett, nem holmi koszos guberáló. Shury tapasztalatból tudta, hogy a trandosán vadászok szaga éppen olyan savanyúan undorító, mint a guberálóké. Neki tulajdonképpen teljesen mindegy volt, hogy az áldozata melyik kaszthoz tartozott, amíg hajlandó volt különösebb ellenállás nélkül megdögleni. Miután végzett áldozata kifosztásával, a szájához emelte a komlinkjét.

– Az őrszem likvidálva. Nagyon undorító. A szeméből csordogál az agya. Lehet, munkakört kellene váltanom, utálom a hüllőket. Barruqot is. Remélem, nem hall minket.

– Vettem, Shury. Csak én hallak. Mi a helyzet a többivel?

– Jó eséllyel nincs több idekint. Azt nem tudjuk, hogy van-e valaki a hajón. Egyelőre maradjatok, bekukkantok! Ha nem jelentkezem öt percen belül újra, akkor gyertek, és szerezzétek vissza a megszentségtelenített hullámat. Shury vége.

Magára rángatta a lyukas fejű fickó homokszín köpenyét, fogta a túlméretezett puskát, majd óvatosan kikémlelt, és elindult a hajó felé. Közel érve jól látszott, hogy a mindenfelé terjengő és a tereptárgyakra leülepedő por milyen hatékonysággal szolgál természetes álcázórétegként. A VCX ott magasodott előtte teljes terjedelmében és az apró részletek is a helyükön voltak, messziről mégis teljesen beleolvadt a környezetébe. Formavilágát tekintve nagyban hasonlított a Sparkra, elvégre mindkettő koréliai gyártmány volt, bár ennek a beszállórámpája közvetlenül a pilótafülke alatt nyílott, nem a hajó oldalán. A döglött gyíktól zsákmányolt kódhengert a teherhajó külső rámpavezérlőjének csatlakozójába illesztette, és hamarosan felgyulladt egy zöld

jelzőfény, a hidraulika szisszenve engedte le a feljárót. A hajó belsejéből áporodott és bűzös szag és pára áramlott ki. Shury nem hazudott Drace-nek. Valóban gyűlölte a hüllőfajtákat, még a falleenokat is, de azok legalább nem voltak ennyire büdösek és ellentétben a trandosánokkal, pozitívumaik is akadtak.

Óvatosan besettenkedett a hajóba. Köhögni és öklendezni kezdett, és egyik tenyerét a szájára kellett szorítania, nehogy hányni kezdjen, de közben a szeme élénken pásztázta a gyéren megvilágított folyosókat. A falakat festések és díszítések borították, szinte minden négyzetcentiméteren, de puszta festéken túl egyéb dolgokat is a falakra aggattak a hajó gazdái. Sima bőrök és szőrös irhák lógtak mindenfelé, volt közöttük majdnem egész alakos, humanoid lenyúzott bőr is, mely kékes árnyalata alapján egy twi'lek szomorú sorsának lehetett a mementója. Ha a folyosókon vadászkalandok szuvenírjei, akkor a társalgóban a legbecsesebb trófeái szolgáltak központi díszítőelemként. Több tucat változatos méretű és formájú koponya nézett fekete szemüregekkel a lányra. Jó részük vadállatok fejének belső csontstruktúrája volt, de értelmes és intelligens lények koponyái is akadtak szép számmal, közöttük három emberi koponya. Mindegyik kiváló állapotban volt, tulajdonosuk becsben tartotta őket, a csontok fehéren csillogtak és ízlésesen elrendezve lógtak a falakról vagy álltak kisebb vitrinekben.

Voltak olyan pillanatok az életben, amikor Shury biztosan tudta, hogy a Birodalom ténykedése, a kevésbé civilizált és állatiasabb fajok térnyerésének visszaszorítása és megregulázása a galaxis javát szolgálja. Ez is ilyen pillanattá lett. A kabinokban a bűz már a teljes elviselhetetlenségig fokozódott. Ezek tele voltak a trandosán legénység személyes vackaival, furcsa fegyverekkel, és a szobák közepén madzagokról lógó, furcsán kopott sókristályokkal. Shury nem tudta, hogy ezek ilyen formájú díszek vagy a gyíkok nyalogatják őket és amiatt karcsúbb a közepük, de különösebben nem is érdekelte. Úgy ítélte meg, hogy összesen négy trandosán lakhatott ezekben, azaz hárommal még nem tudott elszámolni, a helyzet még veszélyes volt. A pilótafülke is üresnek bizonyult, a hajó minden rendszere ki volt kapcsolva. A gyíkok

látogatásának célja és üzleti modelljük alapja akkor vált nyilvánvalóvá, amikor végül lemerészkedett az egyik raktárba.

A falak mentén kisebb és nagyobb ketrecek sorakoztak, melyekben alakok hevertek, egyik-másik néha meg is rándult. Közelebb lépve kiderült, hogy alaposan elbódított humanoidok nyáladzottak önkívületi állapotban. Szám szerint négy devaroni nőt, három devaroni férfit és egy durost számolt össze a lány. A másik raktárban megannyi láda és kisebb konténer mellett két összecsomagolt AT-RT lépegetőre bukkant. A felderítőjárművek lábai össze voltak csukva a pilótaülésként és fedezékként is szolgáló központi karosszéria alatt.

– Drace! Itt Shury. Helyzetjelentés. Három trandosán kurafi hiányzik, alighanem rabszolgavadászaton vannak, kihasználva a barom Barun haverod elfoglaltságát. Akad itt nyolc fogoly, melyből hét devaroni. A helyi zsaruk lépegetői is itt vannak, azaz sárosak voltak. Vajon fel tudod törni a hajó számítógépét? Sokkal egyszerűbb lenne szépen visszarepülni vele, mintsem újra átszenvedni magunkat a sivatagon.

– Menni fog.

– Akkor gyertek, és hozzátok be az őr hulláját is. Az egyes számú őrhelyen hagytam, mostanra biztos kicsorgott az összes agyveleje. Siessetek!

Udvariatlan hősök

– Itt a VCX-100-as típusú rabszolgabegyűjtő szállítóhajó. A jármű a Black Talon néven szerepel a nyilvántartásokban. Nem, ismétlem, nem az eredeti legénysége uralja jelenleg! A fedélzeten három hős, valamint nyolc elrabolt, rabszolgának szánt személy tartózkodik, ebből hét devaroni, vélhetően bruxa bugyrabéli illetőségű. Kérem, hogy az eset sürgősségére való tekintettel azonnal szóljanak Barun vezérezredesnek és biztosítsanak elsőbbségi leszállóhelyet! – búgta Shury a mikrofonba.

Közel fél perc telt el, mire a rádió újfent sisteregni kezdett és a városi repülésirányító válaszolt.

– Black Talon! Tartsa a magasságát és a sebességét! Küldöm a landolási koordinátákat.

Öt perccel később Drace zökkenőmentesen rakta le a hajót egy, a város melletti teljesen üres hátságra, miközben egy tank lövege, valamint több tucat devaroni őr sugárvetőjének a csöve követte a manőver minden másodpercét. Shury abban is biztos volt, hogy a városvédelmi turbólézerütegek közül néhány szintúgy rájuk állt néhány perc erejéig. Ő legalábbis biztosan így cselekedett volna. Barruq ráncos pofája idegesen rángatózott, de a lány hanyag közönnyel vette tudomásul a fogadtatást. Ez semmiben sem különbözött attól, amikor az ember egy személyi siklóval megérkezik egy birodalmi csillagrombolóra.

– Legyünk rajta túl – morogta Drace, és mindhárman a foglyokkal teli raktérbe vonultak, melynek teherliftként is használható, leengedhető padlója volt. Korábban már erre a területre fektették a reszkető és delíriumban lévő elraboltakat. Ahogy a padló lassan ereszkedett, úgy tört be a porral telehintett hőség. Shury állt középen, kezeit távol tartotta a pisztolyától. A padló zakkanva ért földet, és a lány előre sétált unott fejjel, mit sem törődve a tucatnyi rászegeződő sugárvetővel. A fiúk őt követve vonultak le, mögöttük ott sorakoztak a suhanóik. A devaroniak sorfalából Barun vált ki, majd kivárt néhány másodpercet. Mikor egyetlen fegyveres trandosánt sem fedezett fel, szélesen elmosolyodott és leengedte a saját fegyverét.

– Sikerrel jártatok. Gratulálok! A város nevében hivatalosan is köszönöm!

– Rendben. Elfogadom a város nevében kinyilvánított köszönetet.

A devaroni hozzájuk lépett és Shuryval kezdve mindhármunkkal kezet rázott, Drace-et és Barruqot vállon is veregette. Letérdelt a bedrogozott devaroniakhoz és elégedetten vette tudomásul, hogy mindegyik életben van. Intésére katonai felcserek futottak oda és láttak neki ellátni a szerencsétleneket. Hamarosan mindegyiket repulzoros hordágyakon vitték tovább. A katonák közül sokan odaléptek a két

heverő rendőrhöz, és barátságosan megszorították az elaléltak karját. Barun szinte elérzékenyülten fordult feléjük.

– Megmutatnátok a rakományt?

– Hát, az egyetlen megtalált elkövető sajnos halott. Mivel ez az ő hajója, gondolom neki kellene körbevezetnie benneteket. Amúgy minden igazán érdekes a raktérben van, beleértve a suhanóinkat is, melyeket kérünk vissza – válaszolta a lány.

– Mi sem természetesebb! Ha megtennétek, hogy vártok egy kicsit.

Shury kegyesen intett a kezével, engedélyezve a helyi városőrség parancsnokának, hogy katonáival együtt a lefoglalt hajóra induljanak. Drace szólalt meg.

– Barun! Tekintve, hogy én repültem a hajóval, így rövid időre a kapitánya lettem. Majd én körbevezetlek. Tudnod kell, hogy normális esetben nem tűröm a dohányzást a hajómon, de ez különleges eset – közölte, majd a mellényébe nyúlt és két vastag szivart halászott elő az egyik zsebéből, az egyiket Barunnak nyújtotta. A devaroni vigyorogva vállat vont, és hamarosan vidáman pöfékelve indultak el. Shury hanyagul nekidőlt az egyik leszállótalpnak és unottan a körmeit vizsgálgatta, tudomást sem véve a katonákról. Alig néhány perccel később Barun és Drace is visszatért, utóbbi úgy vigyorgott, mint egy frissiben csatát nyert hadvezér. Shury úgy döntött, eljött az ideje, hogy behajtsa az adósságot és örökre búcsút mondhasson ezeknek a szarvas ördögöknek. Affektáló nyávogással szólalt meg.

– Elvégeztük a munkádat, rendőr bácsi. Most már hajlandó lennél elárulni, hogy hol van a Collector nevű hajó?

– Annyira, hogy már meg is tettem. Minden információt átadtam a kapitányodnak. Szép munka volt! Attól tartok, hogy a megmaradt trandosán mocskoknak csúnya meglepetésre kell felkészülniük! – nevetett fel nem éppen kedvesen. Ez utóbbi megjegyzés kevésbé érdekelte a lányt, aki kérdően Drace-re emelte a tekintetét, aki megértette és bólintott.

– Megvannak az iránykoordináták.

– Merre?

– Arra – mutatott Drace a levegőbe. – Ha hihetünk a légiirányításnak, akkor alacsonyan szállva repült el és vélhetően nem hagyta el a bolygót. Vagy ha mégis, akkor azt már az itteni radarok hatótávolságán kívül tette.

Shury Barun felé nyújtotta a kezét.

– Köszönjük a vendéglátást és a helyi karhatalmi erők együttműködését. Egy kis szerencsével soha többé nem látjuk egymást – mosolygott barátságosan. A kiborg rendőr felemelte az egyik mutatóujját, mintha játékosan megfedné a lányt.

– Remélem, hogy mégis. A kormányzó ugyan még nem hagyta jóvá, de nincs kétségem, hogy meg fogja tenni. Mivel katonáink és civileink életét is megmentettétek, saját hatáskörben meg szeretnélek hívni benneteket a kormányzóhoz, ahol illusztris társaságban tudnátok részt venni az ünnepségen.

– Nagyon megtisztelő. Csak azt nem tudom, hogy afrodiziákumoktól kősziklaként betépve mi lehet a különbség az illusztris meg a pórias társaság között. Biztosan tök másként basznak – csicseregte a lány nem spórolva a cinizmussal. Barun azonban túlságosan is jókedvű volt ahhoz, hogy ezen fennakadjon.

– A kormányzói rezidencia a város szintje felett helyezkedik el, magasan a központi toronyban. A felhő addig már nem ér fel. Mindenki saját döntése szerint vehet magához a szerekből, a papok közvetlenül és egyénileg szolgálják ki az egybegyűlteket.

– Jó ezt tudni.

– Mindenesetre küldetek a Lávakatlanba megfelelő ruhákat, ha elfogadjátok őket.

– Jó, az úgy nagyon kiváló lesz. Köszönjük újfent, vezérezredes úr.

Barun felröhögött.

– Sok sikert nektek, bármi dolgotok is legyen azzal a hajóval!

Spriccelő nedvek

„A hatalom a mélyben lakozik. Amikor feltör, sóhajok és sikolyok kísérik.”

– dathomiri mondás

Farmidill

A Spark néhány mérfölddel és két platform formájú fennsíkkal odébb parkolt, a suhanóikkal percek alatt a hajójukhoz érkeztek. Közel egy nap telt el azóta, hogy Shury befejezte a Merdon szelleme diktálta leckét. Mindhárman egyenesen a Spark gyomrába vezették járműveiket a leeresztett teherrámpán át. A raktérben Raul várta őket. Shury jókedvűen emelte le arcáról a védőszemüvegét és egy illatos textillel letörölte az arcára tapadt port.

– Szia, Raul! Minden rendben volt? Nem láttál szellemeket?

– Nem, Shury, nem láttam egyet sem. Nagyon vicces megjegyzés volt, látom visszatért a humorérzéked!

– Sosem vesztettem el. Drace, induljunk minél hamarabb! Le akarom tudni ezeket a farkasokat, és végre a jól megérdemelt pihenés álcája alatt egy háremnyi csinos kurvával és izmos hímringyóval kényeztetni megfáradt testemet.

– Rendicsek!

Drace a pilótaülésbe dobta magát, begépelte a kapott koordinátákat a fedélzeti számítógépbe, és a Spark átmenetileg még az eget is eltakaró sűrű porfelhő kíséretében a magasba emelkedett, egyszer csak kitörve a kavargó hamutölcsérek forgatagából. Shury még egy hosszú pillantást vethetett a város látképére, amint Drace előre tolta az antigravitációs hajtómű impulzuskarját. A hajó alacsony vektoron a kietlen pusztaság felé vette az irányt és kilőtt. A hátsó kamerakép hűen mutatta, amint Bruxa Bugyra, közepén az erektált falloszra emlékeztető toronnyal, apróvá zsugorodik mögöttük.

Hosszú órákon át tartó száguldás következett a felszín felett néhány száz méteres magasságban, így volt alkalmuk alaposan megszemlélni az alattuk elterülő tájat. A lány meglepetésére a Bruxa Öt vidékei jóval változatosabbnak bizonyultak, mint amire számított. Mivel már elfeledkezett a mozaikszerű felszín látványáról, ezért azt várta, hogy az egész a Bugyor közeli területhez hasonló kietlen, sziklás, hamuborította és lávapatakokkal szabdalt szomorú ocsmányság lesz,

de a bolygó egészen más arcát is megmutatta. A várostól távolodva előbb kisebb zöld foltok formájában növényzet tűnt elő, mely hamarosan embermagas cserjék mindent elborító szavannájává vált. Ezt a vidéket is kanyonok hasították keresztül-kasul, de a növényzet ezerszer barátságosabb látványt nyújtott, mint a devaroniak által választott pokolbéli táj.

A Spark egy széles, több száz méteres sávban felborzolta maga alatt a növényzetet, feltárva az abban élő élénk élővilágot. Lelógó indákon majomszerű apró állatok lengedeztek és menekültek riadtan az ismeretlen légi fenyegetés elől. Kétfejű futómadarak rohantak boszorkányos ügyességgel a sűrű cserjerengeteg fás törzsei között. Néhány négylábú, oggorai rach tigrisre emlékeztető, agyaras pofájú ragadozó is feltűnt, dühösen kaffogva a területükre behatoló repülő fémszörnyeteg irányába. A lány érdeklődve figyelte a lenti világot. Bár sosem volt egy ökotudós alkat, de a pilótafülke biztonságában, az állatoktól tisztes távolságban szórakoztató volt egy új bolygó ismeretlen élővilágát felfedezni. Teljesen más élmény volt ez, mint az Ixu San mocsarában tántorogva szembenézni a valódi és képzeletbeli borzalmakkal.

A háttérben Barruq és Drace összedolgozott. Míg az utóbbi vezetett és időnként finoman módosított az irányzékon, addig az előbbi szenzoradatokat értelmezett, és a kettejük beszélgetéséből kitűnt, hogy ráakadtak a Collector hajtóművének részecskemaradványaira, melyek idővel gyorsan elhomályosodó, de még éppen követhető nyomvonalat alkottak. Azt Shury is tudta, hogy ezzel a módszerrel konkrét hajót nem, de adott hajótípust, pontosabban hajtóműtípusra jellemző kibocsátási mintázatokat lehetett követni, szerencsés légköri viszonyok között legjobb esetben is talán egy-másfél napig.

A Spark a módosításai ellenére egy régi hajó volt, és a légköri sebessége bőven ezer kilométer per óra alatt maradt, de ez is elég volt ahhoz, hogy hamarosan újabb jellegű tájkép jelenjen meg az orruk előtt. Ami biztosnak tűnt, hogy ezek a változások nem égövi rétegződésnek megfelelően alakultak. A Bruxa Öt ökoszisztémája sokkal inkább mozaikszerű, lokális társulásrezervátumok kaotikus mintázata volt. Az alapvető domborzat továbbra is ugyanolyan maradt, de ezúttal

méregzöld páfrányok által dominált, minden sziklát élettel teli mohaszőnyegek borította flóra tűnt fel, melynek minden bizonnyal nagy vízigényét csörgedező patakok, kanyargó folyók, és a kanyonokba lezúduló, időnként harminc-negyven méteres látványos vízesések elégíthették ki. A mikroklíma nedves mivoltát a Spark műszereinek adatain túl a sűrű párafelhők is megerősítették, így a táj jó része rejtve maradt alattuk. Oggoraiként Shury számára a szépet és élhetőt a víz jelentette, és így nem tudta megállni, hogy végül ne fejtse ki a véleményét.

– Micsoda idióták azok, akik ott a kősivatagban laknak, ahelyett, hogy egy ilyen normálisabb környékre költöznének, alig néhány óra repülés távolságra.

Választ nem kapott, bár Barruq hüllőszerű, kőhöz, homokhoz, szárazsághoz és hőséghez szokott arca mintha megrándult volna egy kicsit. Már legalább négy órája voltak úton, amikor a távolban füstpászmák tűntek fel jeléül annak, hogy valahol a felszínen tűz lángolt. Legalább kettő, lassan kavargó, eltérő színű füstcsóva emelkedett lomhán az ég felé egy élesebb dombhát mögött. A lány azonnal Barruq mögött termett és a weequay vállára tette a kezét.

– Analizáld nekem ezeket a füstjeleket.

Másodperceken belül érkeztek az adatok, és a weequay lefordította őket érthető emberi nyelvre.

– Archaikus folyékony üzemanyag és egyéb éghető anyagok tüze. Valamilyen jármű, vagy éppen egy épület lángol odalent. Nem valószínű, hogy a Collector roncsa égne.

– Landoljunk egy olyan helyen, hogy el tudjuk rejteni a hajót. Innentől suhanóval megyünk tovább. Nem szeretném, ha a Spark – velem a fedélzeten – hasonlóan járna, mint az füstölgő. Persze csak amennyiben a kapitány úr egyetért – tette hozzá sietve, mikor rájött, hogy már megint Barruq előtt vette át a parancsnok szerepét. Drace csak legyintett, és előre mutatott.

– Az a hely jónak tűnik.

A Spark a tüzektől legalább öt kilométeres távolságban egy sziklaplató mögé ereszkedett. Rövid egyeztetés után abban maradtak, hogy Drace a hajóval marad, hogy gyors reagálású erőként segítséget

tudjon nyújtani, míg Shury és Barruq felpattantak egy-egy suhanóra. A dombhátra vezető terep jó részét derékmagas páfrányok nőtték be, melyek igencsak megnehezítették volna a suhanókkal való közlekedést, de szerencsére akadtak kövesebb és így csak mohával borított, girbegurba útvonalak is, melyeken át gyorsan eljuthattak a domb tetejére. Shury harcra készen szerelkezett fel kedvenc pisztolyával, kardjával, gránátokkal, sőt még néhány dobásra alkalmas tőrt is dugott bakancsának a szárába. Odakint szinte arcul csapta őket a forró pára, mely az egész vidéket megülte. Mocsárra emlékeztető szag terjengett a levegőben, de közel sem volt olyan intenzív és bűzös, mint az Ixu Sanon. Néhány lélegzetvétel után Barruq szörcsögő hangokat kezdett kiadni, mintha túl sok lett volna a víz a tüdejében, de nem állt neki panaszkodni. Ez megmagyarázta, hogy például a Nal Huttán miért hordott a legtöbb weequay légzéssegítő maszkokat. Nem szerették a nedves klímát. Ez megnyugtató volt abból a szempontból, hogy weequay-hadak valószínűleg sosem akarják majd elfoglalni Oggora óceánvilágát.

A suhanók nyergébe pattanva nekilendültek, és hamarosan a domb tetején hevertek, Shury kezében a távcsővel. Az emelkedő túloldalán egy hatalmas teknő formájú mélyedés terült el, mely szinte burjánzott a megművelt növényzettől. A domboldalból több forrás serkent, melyek kanyargósan csorgó csermelyként egyesültek a domb lábánál egy széles patakban. A patak keresztülfolyt a teknőn, számos mesterséges kis öntözőág indult ki belőle, melyekből aztán hosszú csövekkel teli szivattyúk emelték ki a vizet, hogy a több tucat parcellás ültetvény növényzetét táplálják vele. A parcellákon gyümölcsfák, bokrok és embermagas lágyszárú haszonnövények nőttek rendezett sorokban. Shurynak csupán néhány növény, illetve azok gyümölcse volt ismerős, látott ilyeneket a városban is. Az ültetvény közepén egy nagyobbacska parlag terület egyik végében egy kormos betonalap látszott, mely egy kisebb leszállóplatformnak nézett ki, míg a terület nagyobbik részén egy több tagból álló épületegyüttes állt. Az épületek többsége egyszerű, fémlemezekből készült falakat és tetőt mondhatott magáénak, de néhány lakóháznak tűnő egység kövekből épült és ki is volt

festve, terasz és ablakok garmadája tartozott hozzájuk. Ezeknek a tetején antennák meredeztek, a legnagyobb antenna azonban kettétörve hevert két épület között. Ez akkora volt, hogy bizonyosan alkalmas lehetett a föld-űr kommunikációra megfelelő erősítőberendezés megléte esetén. Az egyik épületből több helyen füst szállt fel, ablakaiból és nyitott ajtajából egyaránt áradt a kormos levegő. Az udvaron droidok hevertek szanaszét, néhány ezek közül is füstölgött, mások csak letépett végtagokkal, teljesen mozdulatlanul porosodtak. Egy nagy és kopott tehersikló feküdt az oldalán, abból is egy külön füstpászma tekergőzött az ég felé.

Az épületek között tizenegy humanoid alak mászkált, míg a tizenkettedik a kiégett ház verandájának korlátjáról lógott természetellenes tartásban. Egyéb jármű vagy űrhajó nem látszott. Sajnos elég messze voltak, és Shury nem tudott további részleteket kivenni, de az agya azonnal dolgozni kezdett. Hívta Drace-t.

– A Collector alighanem már itt járt, és banki ügyintézés címszóval felgyújtott egy farmot. Ha a támadás túlélői az eredeti telepes farmerek, akkor egy ilyen élmény után nem lesznek túl barátságosak, de muszáj lenne megtudni, hogy mi történt. Tulajdonképpen mehetnénk hajóval is, és akkor az ágyúi miatt némileg nagyobb biztonságban tudhatnánk magunkat beszélgetés közben. Azt mondom, hogy Sparkostúl köszönjünk be nekik!

– A hajót hamar meg fogják hallani, szét is szaladhattak. Inkább menjetek gyalog! Rádiókapcsolatban maradunk, ha támogatás kell akkor perceken belül be tudok repülni.

Az elhangzottak után Shury hosszasan kivárt. Nem bízott a férfiban, soha egyetlen birodalmi hírszerzőben sem bízott, Omega Q-ügynökökben pedig végképp nem. Ráadásul olyan Omega Q-ügynökök esetében, akik tisztában voltak azzal, hogy ő már túllépett a Béta fokozaton, már nem szimpla bizalmatlanság dolgozott benne, hanem mélyen gyökerező önvédelmi paranoia. Ez könnyedén lehetett az a pillanat, amikor Drace végre úgy döntött, hogy teljesít egy régen kapott általános parancsot, vagy még rosszabb esetben felébred benne egy rejtett kondicionálás, mely szerint el kell pusztítania a túlzottan erőssé

váló erőérzékeny ügynöktársát. Másfelől azonban a feladat még nem ért véget, és Cormadyr farkasai ellen Drace-nek még szüksége lehetett a lányra. Sőt biztosan szüksége is lesz rá. Ez az érv döntött.

– Oké, maradjunk kapcsolatban.

Shury és Barruq egy órán át ereszkedett a domboldalon, végig óvatosan mozogva és a növényzet takarásában maradva. Félúton járva már elég közel voltak ahhoz, hogy egy alkalmas pontról a távcső segítségével pontosabb részleteket vehessenek ki a lenti történésekről. A teraszra kikötözött alakról kiderült, hogy egy devaroni fickó, aki már órák óta halott lehetett. Csúnyán elbántak vele. Nagy vértócsa gyűlt alatta, deréktól meztelen testét sebek tucatjai borították, a hasfalára vágott hasítékokból olyan szervek lógtak kifelé, melyeknek normális esetben odabent lett volna a helyük. A fekvő droidok többsége a Bukott Köztársaság korából származó szeparatista harci droid volt. A folyamatosan tevékenykedő humanoidok több fajt is képviseltek. Akadt közöttük három weequay, négy duros és négy twi'lek is. Mindegyik szedett-vedett ruházatot viselt. A lakóépületekből értékesebbnek tűnő holmikat hordtak ki és helyezték nagy, leterített pokrócokra. Négyüknél lőfegyver is akadt, lézerpisztolyok lógtak az oldalukon, de mindegyik hordott magánál legalább egy lándzsát vagy kardnak is beillő bozótvágó kést.

– Drace, Barruq! Mit tudtatok meg, amikor a bolygó lakosságáról tudakolóztatok? Lakhatnak ezen a bolygón, kint a pusztában, mondjuk éppen errefelé afféle fosztogatók, hazátlan nyomorultak, mint a kalóz haverjaitok?

Barruq bölcsen csendben maradt, Drace válaszolt a nevükben.

– Azt mondták, vannak telepesek, akik nem fogadják el a város szabályait, mégis meg tudnak élni saját erejükből. Fosztogatókról nem esett szó.

– És rabszolgavadász trandosánokról? Fogadjunk azokról sem. És ezek a magánzó telepes hősök, gondolom, szintén devaroniak lennének.

– Persze. Nem követik a helyi törvényeket, de időnként kereskednek a várossal.

– Világos. Szerintem ez itt vagy egy devaroni farm elleni támadás utolsó fázisa, vagy a füst idevonzotta a pusztai keselyűket. Azt javaslom terv gyanánt, hogy mi megkerüljük a farmot, te berepülsz és tüzet nyitsz rájuk, felénk hajtod őket. Mi pedig egy jó kis védett lövészpozícióból agyaggalamb-vadászatot rendezünk. Megpróbálok párat élve elkapni.

– Ne finomkodjak?

– Ott van egy kibelezett devaroni kikötözve, a többi meg éppen fosztogat, szedi össze, amit csak talál. Ha amúgy jóravaló koldusok volnának, akik véletlenül erre tévedtek morzsákat gyűjteni… nos, akkor az pech. De nem hiszem. Jó lövészetet!

– Rendben, ha kész vagytok, add a jelet, és berepülök!

Mészárszéki vágóhíd

Legalább félórás kört írtak le a farmépületek körül, mire sikerült a terv szerinti pozíciót elfoglalniuk a Spark érkezési vektorával szembeni oldalon. Óvatosan mozogtak a haszonnövények bokrainak és fáinak a rejtekében maradva mindvégig, teljes csendben, észrevétlenül, rosszindulatú árnyékként suhanva fedezékből fedezékbe. Végül az épületek túlfelén egy lankás dombocska oldalában, páfrányok takarásában, egymástól tíz méteres távolságban elfoglalták a lövészpozícióikat, a lány pedig bekapcsolta az adó-vevőjét.

– Drace! Indulhatsz!

Egy darabig semmi sem történt, aztán gyorsan erősödő mormogás hangzott fel süvítő hang kíséretében. Egy YT-1000-es szállítóhajó hajtóműveinek a hangja. Odalent a fosztogatók közül néhányan felkapták a fejüket, de a többség annyira el volt foglalva azzal, hogy zsákokat töltsenek meg mindenféle ingóságokkal, hogy csak akkor figyeltek fel a veszélyre, amikor a Spark lapos teste átbukott a hegyen, és gyorsulva közeledett, magával hozva a fülsiketítővé hangosodó

dübörgését. Az alakok dermedten bámultak az égre, de nem sokáig tartott a mozdulatlanságuk. Az érkező hajó hirtelen halálos sugarakat kezdett okádni a hasa alatti lézerágyújából. A gyilkos energiacsomagok végigszántották az épületek közötti teret. Útközben az egyik telibe találta a felfordult tehersiklót, mely egy hangos robbanással a levegőbe emelkedve piruettezni kezdett, és végül két darabra szakadva, füstölve zuhant vissza a földre. A becsapódási pontokon emberfejnyi lyukak robbantottak kőport a levegőbe. A fosztogatók közül néhányan hasra vágták magukat, vagy fedezéket keresve meglapultak, a többiek pedig egy emberként rohanni kezdtek, egyenesen Shuryék felé. Egy kétségbeesetten futó durost, akinek az övén ráadásul egy pisztoly is himbálódzott, Drace egyik lövése telibe talált. A nyomorult egyetlen pillanat alatt robbant ketté, gőzölgő belsőségek fröccsentek a levegőbe, az alsó és felső teste ellentétes irányokba repült vad pörgéssel. Shury egyetlen határozott ujjmozdulattal jelzett Barruqnak, hogy az érkező nyolcasból melyik négy melyiküké, majd amint az első elérte a képzeletbeli frontvonalat, a lány előre nyújtott karral kilépett a fedezékéül szolgáló páfrány mögül, és térdmagasságra célozva tüzelni kezdett a pisztolyával. Az első lövését követően nem sokkal felhangzott Barruq E5C típusú nehéz lézervetőjének a hangja is, amivel a weequay halálos zárótűz alá vonta a megzavarodó idegeneket.

A menekülési célzatú roham lendülete azonnal megtört, de egyik szerencsétlennek sem volt ideje arra, hogy irányt változtasson, vagy akár csak a földre vethesse magát az aljnövényzettől remélve menedéket. Shury négyszer lőtt és minden lövése talált. Két csípő és két láblövése nyomán négy fosztogató bukott fel és kezdett jajgatva fetrengeni. Barruq fegyvere nem volt ilyen kegyes. Minden lövése felsőtestbe csapódott és szinte azonnal megölte a célpontokat. Mire mindkét fegyver elhallgatott, négy halott és négy sebesült hevert a farmépületeket körülvevő tér szélén: fájdalomtól és rettegéstől szűkölő duros és twi'lek férfiak. A Spark kecses ívet véve fordult vissza és ismét támadásba lendült, lövéseit azon futó alakok felé irányítva, akik az első beköszönésnél meglapultak, most viszont a Shuryéktól ellentétes irányába elterülő gyümölcsös felé rohantak. Egy újabb test robbant dara-

bokra, bíbor esővel hintve be a környező talajt. Két fosztogató életösztöntől hajtva irányt változtatott, és a legközelebbi csőrszerű épületbe vágtázott. Míg a Spark újabb fordulóra indult, Shury teli torokból odakiáltott a fetrengő figuráknak.

– Amelyik rohadék még életben van, az látványosan dobja el, bármilyen fegyvere is legyen, és akkor nem vágunk közétek néhány hődetonátort!

Három szerencsétlen kétségbeesetten kapott az övéhez, és hamarosan néhány kés meg pisztoly repült odébb. A többség nem mozdult, és volt még egy duros, amelyik betegesen rángatózva nem vett tudomást a lány parancsáról. Shury a fejével biccentett Barruqnak. Mindketten lassan kiemelkedtek a növényzetből. Óvatosan közelebb sétáltak. A túlélőket bújtató csőr elég messze volt ahhoz, hogy azok egyelőre ne okozhassanak komoly veszélyt. Feleslegesnek bizonyult az elővigyázatosság. Az áldozataik nem voltak olyan állapotban, hogy ellenállást fejtsenek ki. Halottak, halálosan és súlyosan sebesültek hevertek előttük, utóbbiak szánalmasan nyöszörögtek. Shury kiválaszotta közülük a legértelmesebbek tűnőt, az egyetlen életben maradt twi'leket, aki az imént szabadult meg a stukkerétől. Mellé térdelt, és pisztolyát a fickó arcába nyomta.

– Gyorsan, mert nincs sok időm – közölte galaktikus közös nyelven, jéghideg tekintettel.

– Bocsáss meg nekünk! Nem mi voltunk, mester!

– Mi nem ti voltatok?

– Nem mi öltük meg Nagy Vashadot! Mi jó rabszolgák vagyunk, soha nem lázadtunk volna föl! Én próbáltam megvédeni a mestert, de nagy fegyvereik voltak.

– Vashad lenne az a kibelezett, ördögszarvas krampusz ott?

– Igen, ő Nagy Vashad, a gazdánk!

– Ha nem ti öltétek meg, akkor ki?

– Emberek. Sosem láttam őket korábban! Egy nő és két férfi!

– Hajóval voltak?

– Igen, egy nagy és félelmetes járművel, mely tele volt lézerfegyverekkel! Úgy nézett ki, mint egy kis hadihajó!

– Nagy Vashad volt ennek az ültetvénynek a főparasztja?
– Ő volt a mesterünk, igen!
– Nagy Vashad kinek felelt?
– Saját magának!
– Titeket miért nem öltek meg azok, akik vele elbántak?
– Nem tudom, mester! Megkínozták, megölték, majd elmentek.
– És közben ti?
– Megpróbáltuk megállítani őket, de nagy fegyvereik voltak – ismételte a twi'lek kétségbeesetten, és Shury látta rajta és érezte, hogy hazudik. Ehhez még a fickó fejébe sem kellett belemásznia. Az folytatta. – Mivel tudtuk, hogy nem állíthatjuk meg őket, inkább elbújtunk. Siettek, nem kerestek minket.
– Gyáván elbújtatok! Eszetek ágában sem volt megmenteni a mestereket. Utáltátok Nagy Vashadot! – blöffölte a lány, és a twi'lek szeme elárulta, hogy nem tévedett. Ettől még a sebesült tovább próbálkozott.
– Dehogy, mester, mi jó rabszolgák vagyunk! Nem volt mivel szembeszállnunk velük! Kérlek, higgy nekem! – jajongta. Odébb húzta magát, majd teátrálisan egy marék homokot ragadott meg és a saját fejére szórta, miközben szabályosan bőgni kezdett. Shury undorodva figyelte a műsort, aztán amikor megelégelte, mérsékelt erővel, de azért orrtörő intenzitással pofán rúgta a twi'leket. Az a földre borult, és vérző orral elalélt, nem mozdult. Mindeközben Barruq szigorú szemmel pásztázta a többit, az ellenséges szándék legkisebb jele után kutatva. Ilyesminek nyoma sem volt. A távolban a Spark éppen a kialakított őskori kikötőhelyre ereszkedett. Shury talpra állt és a menekülteket rejtő épület felé sétált, attól tisztes távolságban megállva ismét elkiáltotta magát.
– Ti ketten, odabent! Azonnal gyertek elő, és akkor talán megkímélem a szaros rabszolga életeteket! – hangzott fel a kiáltása. Be kellett harapnia az ajkát, mert majdnem elröhögte magát, annyira életszerűtlen volt ez a mondat, de kisebb meglepetésére, működött. Néhány másodperc elteltével egy rémültnek tűnő duros és egy ugyancsak kedvetlen weequay vánszorgott elő az épületből. Rongyos ruhák lógtak rajtuk is. Közeledvén elhaladtak a Spark által elsőként kettétépett fickó

alteste mellett. A weequay egy futó pillantást vetett a vérrel behintett pisztolyra, de nem tett semmit a megszerzéséért. Shury ezt nagyon bölcs lépésként értékelte. Jóindulatúan odaszólt.

– Eszedbe se jusson, vagy a fajtársad nem kettő, hanem egyenesen négy darabra robban – ígérte mosolyogva. A lánytól néhány méterre megálltak, egyenesen a lány pisztolyának a csövébe nézve.

– Mit akartatok tenni, miután összegyűjtöttétek Vashad minden vagyonát?

A weequay szólalt meg, erősen törte a galaktikus közöst.

– Átkelni a hegyeken. Városba. Város az szabadság.

– Miért nem gyűrtétek le eddig Vashadot, vettétek el a siklóját és mentetek el? Tizenkétszer annyian voltatok, mint ő.

– Harci droidok – válaszolta, és a szanaszét heverő, kiégett droidtestekre sandított.

– Aha. Vashadnak csak ti voltatok a rabszolgái?

A weequay egy árnyalatnyival többet gondolkozott, mint kellett volna, Shury pontosan tudta, hogy hazugság fog következni. Megelőzendő az időpocséklást, a pisztolyát a weequay feje felé emelte.

– Ne szarakodj! Az igazat. Ha nem hiszek neked, meghalsz!

– Több rabszolgák. Már elmentek. Ostoba dolog. Meg fognak halni.

A szakadt duros egyetlen másodpercre került ki Shury látómezejéből, de ez éppen elég volt arra, hogy megvillanjon a keze. A lánynak csak annyi ideje maradt, hogy egy kicsit csavarjon a testén, mielőtt egy fémtárgy suhant át a köztük lévő néhány méteren. Fájdalom mart Shury fegyvertartó vállába, nem sokkal hibázva el a nyakát. Ismerős és baljóslatú melegség öntötte el a jobb karját, miközben a duros a lány felé, pontosabban a kezében tartott pisztoly irányába vetette magát. Shury magasba csapó dühtől vicsorogva fogadta a támadást, és egy precízen kivitelezett pörgőrúgással fejbe rúgta a támadóját. Érezte, hogy valami megroppant a sarka alatt, és a duros teste magatehetetlenül elhasalt. A weequay meglepetten és támadási szándék nélkül lépett egyet hátra. Shury földet érve azonnal lefelé irányozta a pisztolyának a csövét, és egyik lövés után a másikat eresztette bele a duros tarkójába. Dühében sziszegve olvasztott ismét fortyogó salak-

ká egy fejet, míg csak egy füstölgő nyakcsonk nem maradt a helyén. Mire végzett, az ujjai elzsibbadtak és alig érezte a kezét, a vállán nyílott sebből bőséggel folyt a vér, iszamossá változtatta az egész karját. Eszelős tekintettel nézett fel. A weequay félelmében térdre hullott, és kegyelmet esdeklően imára kulcsolta a kezét. A lány nem törődött vele, bekapcsolta a rádióját.

– Raul! Gyere ide azonnal és hozz gyógykészletet. Friss, vágott vállsebet kell kezelni, artériás vérzés, sürgős!

– Rohanok, Shury! – jött a válasz. A Spark nyitott rámpáján hamarosan feltűnt a droid csillogó bogárpáncélja, amint Raul, bár Shury számára kínzó lassúsággal, magához képest mégis csúcssebességgel közeledett, majdnem elérve egy lazán kocogó ember tempóját. A lány a fájdalomtól vicsorogva a weequay felé fordult.

– Mit tudott Vashad, miért kínozták meg?

– A mesternek testvér, Kis Vashad. Hívják így, mert kisebb. Előtte férfi járt itt, kellett segítség. Kis Vashad vele ment.

– Hová?

– Nagy Vashad mondja, hogy Napvölgybe.

– Az merre van?

– Ott, hegyek között.

– Mivel mentek?

– Hajóval.

– Férfi hajója?

– Igen.

– Milyen messze van?

– Lábon messze. Ott hegyek.

Shury elnézett a távolba, ahol sátor alakú gigantikus hegylánc húzódott a horizont szélén. A Sparkkal legfeljebb egy órás útnak tűnt. Időközben a droid is odaért, és parancsra várva állapodott meg Shury előtt. A lány pattogós hangon utasításokat kezdett osztogatni.

– Raul, kezdd el lekezelni a vállamat! Barruq, tereld őket összse egy helyre, és biztosítsd, hogy ne rosszalkodjanak! Drace, fáradj ide kérlek, és amíg Raul engem foltoz, kutasd át az összeszedett cso-

magokat meg az épületeket, hogy találsz-e bármit, amivel érdemes foglalkozunk!

Shury helyet foglalt egy kiégett ládán, és mint az elmúlt hetekben oly sokszor, Raul ismét nekiállt ellátni.

– Milyen szép vállseb! Biztos nagyon fáj, de cserébe nagyon szép és tiszta vágás. Azt kell javasolnom, Úrnőm, hogy néhány napig ne terhelje, mert felszakadhat a heg. Legalább egy hét, mire teljesen begyógyul, ha nem erőlteti meg.

– Biztosan úgy lesz, Raul, érzem, hogy van egy hetünk semmit sem csinálni.

– Adhatok egy fájdalomcsillapítót? Bár nem szívesen teszem.

– Nem!

– Ha szabad megjegyeznem, ön az egyik kedvenc páciensem.

– Te aztán tudsz hízelegni. Kell a fájdalom, de nem azért, hogy téged szórakoztassalak. Hogy emlékeztessem magam, hogy milyen ostoba voltam már megint!

– Igen, a fájdalom nagyon jó tanító!

Raul már majdnem befejezte, mire Drace is végzett a dolgok átnézésével.

– Teljesen szétbarmolták a házak belsejét. Semmilyen használható adat sem maradt, de a sikló adatbázisában találtam egy primitív domborzati térképet néhány jelöléssel. Valahogy a Spark lövését is kibírta. A Napvölgy is jelölve van rajta. A devaronit elég kemény kézzel kínozták meg, profi munka! Legalábbis részben. Még élt, amikor otthagyták, de aztán jött az amatőr és eléggé dühös lincselés.

– Szóval otthagyták a rabszolgáinak?

– Így van.

– Kinyírjuk őket? Nem szeretem az elvarratlan szálakat. De tudod mit, döntsd el te!

– Hagyjuk őket a picsába! Úgysem tudnak semmit.

Elégtelen parkolóőrség

Alig egy perccel később a Spark elstartolt, a farm épületei és a holttestek gyorsan hangyányivá zsugorodtak mögöttük. Shury a pilótafülke hátsó traktusában ült, míg a másik kettő el volt foglalva a zsákmányolt koordináták szerinti irányzék beállításával. Nagyon rosszul érezte magát, és hamarosan azt is felfedezte, hogy ez több, mint holmi rossz közérzet. Alighanem a vérveszteséggel, vagy a Raultól kapott vérfertőtlenítő koktéllal lehetett kapcsolatban. Émelygett, és úgy érezte, mintha hullámozna a padló. Kiszáradt a szája és heveny szomjúság gyötörte. Egyetlen szóval sem jelezte, hogy gond lenne, de magában dühöngött. Le akarta ezt az egész szart rendezni, a sebei nyalogatására lesz bőven ideje azután.

Sziklákkal tagolt kősivatag felett repültek, melyet hatalmas, szél által koptatott természetes kőoszlopok borítottak. Az ismét száraz és barátságtalan terep teljesen jellegtelen volt, nem nyújtott semmiféle kapaszkodót a szemnek, kivéve a horizont egyre nagyobb részét elfoglaló csipkés hegyláncot. A lány az ülése karfájába kapaszkodott, és megpróbálta leküzdeni az egyre erősödő rosszullétét, mely hullámokban, egyre növekvő erővel tört rá. Barruq és Drace néha beszélgettek, de többnyire a műszerekkel voltak elfoglalva, míg az utóbbi egyszer csak hátra nem fordult szemrevételezni a lányt. Összeráncolta a szemöldökét.

– Shury, jól vagy?

– Nem! De nem számít. Intézzük el, amit el kell intézni!

– Hány ujjamat mutatom?

– Nem kell a hülyéskedés.

– Nem hülyéskedek. Tiszta vérben forog mindkét szemed. Látsz még egyáltalán?

– Ok, megnézetem a droiddal és beszedek még egy kis serkentőt. Rendben leszek.

– Barruq, hátra kíséred Shuryt?

– Nem kell, magamtól is megy! – csattant fel a lány, majd feltápászkodott, és kissé instabil lépésekkel elindult hátrafelé. Rault a társalgóban találta.

– Á, Úrnőm!

– Valamit nem vettél észre! A kés fertőzött vagy mérgezett volt. Vizsgáld meg a sebet újra!

– Kérem, foglaljon helyet! Őszintén szóval kétlem, hogy megmérgezték volna azt a pengét, de előfordulhat fajspecifikus, csak humánokra ható fertőzés. Mindjárt kiderítjük!

A droid levágta az alig egy órája feltett tapaszt, majd rövid szemlélődés után egy robothoz teljesen méltatlan módon hümmögni kezdett.

– A seb vörhenyes, de rendben van. A sebszorító kapcsok helyben, nincs elszíneződés vagy fertőzésre utaló jel, egyetlen csepp genny sem szivárog. A bioszkennerem szerint ugyan egyes hormonok szintje túl magas a vérében, de összességében semmi rendkívüli. Az egyetlen aggodalomra okot adó szimptóma a szemek bevérzése, aminek nincs azonosítható oka. Az a javaslatom, hogy egy nyugtató beadását követően pihenjen néhány órát.

– Rendben! Adsz egy nyugtatót, pihenek fél órát. Ha nem javulok, vagy éppen rosszabbodik az állapotom, akkor egy olyan serkentőkoktéllal fogsz felébreszteni, amitől még egy valamirevaló hulla, mondjuk Pierce maradványai is életre kelnének. Világos?

– Igen, Úrnőm! De fel kell hívnom a figyelmét, hogy ezen szereknek hosszú távú mellékhatásai vannak.

– A fennálló problémákat terv szerint rövid távon meg fogjuk oldani. A hosszú távval majd foglalkozunk utána. Kérem a nyugtatót!

– Természetesen. Ha megengedi, a szobájában adnám be.

A tű a válla bőre alá hatolt, és a csípős fájdalomtól felnyögött. Raul gügyögve felmorrant, mintha csak kuncogott volna. Shury lassan számolni kezdett. Tízig sem jutott, amikor a Spark hajtóművének zaja tompulni kezdett, a kabin fényei elhalványultak. A fekhelyére dőlt, résnyire nyitott szemekkel bámulta a plafon lassan szétfolyó látványát. Raul távolodó lépéseinek a hangja összeolvadt egy ugyanakkor érke-

ző alak csizmájának a kopogásával. Mintha vékony folyadékhártyán át nézné a világot, úgy tűnt fel Shury fölött Merdon markáns arca.

– Hagyj békén, Szívtipró, most pihennem kell!

– Fontosabb dolgod van. Szóltam, hogy ez a bolygó és az erővonalai különlegesek. Minden cselekedetednek következménye van. El fogod érni a célt, jó úton haladsz. Az átalakulás persze fájdalmas és áldozatokkal jár, de ezt szerintem már tudod – mondta furcsán visszhangzó hangon. A lány a saját válaszát motyogó nyögések sorozatának hallotta csupán.

– Persze, vidd nyugodtan mind a kettőt! Akár a droidot is, bár azért egy kicsit kár. De mielőtt áldozunk, egy kicsit aludnék.

– A magunkfajtának nem jár a pihenés.

– Pláne, akinek már rég nincs teste. Nekem viszont még akad. Nem is rossz. Tök szép és cuki. És persze szexi. A bababőr alapja a rendszeres relaxáció.

– Nekem csak egy dolog számít! Az, hogy ne kúrd el a bosszúmat! – sziszegte Merdon, és a lány felé nyúlt. Hűvös érintés borzongatta meg Shuryt, Merdon keze lezárta a szemhéjait. Időtlen érzés lett úrrá rajta, békés csendbe merült, csak valami tompa, távoli dübörgés hallatszott. Kellemesnek tűnt az érzés. Elvárások és kihívások nélküli béke legyintette meg. Semmi sem hiányzott neki, hisz önmagával volt. A bársonyos sötétség fokozatosan kivilágosodott. Végtelen hómező tárult fel előtte. A levegő hűvös volt, de nem fagyos. Vörös szín kúszott a fehérségre, mintha a lemenő nap fénye festette volna be. A vörös sugarak millió apró tűként kezdték a lány bőrét szurkálni, felnyögött. A végtelen számú apró szúrás egyetlen, koncentrált fájdalommá összpontosult. Felpattant a szeme, Raul éppen kihúzta a tűt a karjából. Shury morcosan ült fel, egy vércsepp hullott a lepedőjére. Ösztönösen megpróbálta kitörölni a szeméből a gyorsan tovaillanó fáradságot, de véres lett az ujjbegye. Ennek ellenére frissnek és energiával telinek érezte magát, mindenfajta émelygése elmúlt, izmai tettre készen feszültek, még a kés vájta sebe sem fájt.

– Úrnőm, jól van?

– Igen, jól csináltad!

– Köszönöm, Úrnőm! Kötelességem emlékeztetni, hogy ez a drog nagyjából tizenkét órán át fejti ki a hatását. Aztán még egy adag talán alkalmazható, de az nagy eséllyel szív- és érrendszeri károsodást fog okozni.

– Mindjárt ott leszünk abban a szaros völgyben, nem is kell fél nap, hogy végezzünk! – vicsorogta a lány. A fali rekeszekhez lépett, és hamarosan egy multifunkciós, mindkét szemét eltakaró, éjjellátóval is felszerelt vizort illesztett az arcára. Megnézte magát a közeli tükörben, a könnyű katonai szerkezet fekete csíkja még jól is állt neki. Hamarosan a pilótafülkébe lépett, Drace hátrafordult.

– Látom, sokkal jobban nézel ki. Jót tett a pihenés.

– Hát hogyne, az mindig jót tesz.

A hegyek már nagyon közel voltak. Hatalmas bércek, sziklás és csipkés élek töltötték be a látóterüket, a késhegy alakú csúcsok legalább két-három kilométer magasságba nyúltak.

– A hajó nyomai továbbra is világosak, rajtuk vagyunk!

– Remek. Nézzük meg magunknak azt a Napvölgyet!

A csészealj formájú hajó besiklott a hegyek közé, miközben Drace jelentősen lecsökkentette a sebességüket. Az ég felé törő ormok eltakarták mindkét napot és úgy tornyosultak a Spark fölé, mintha rá akarnának omlani a parányi járműre. Az éles kövek között növények nőttek, szürke és zöld mozaikká változtatva a meredek sziklafalakat. Némi kanyargás és kisebb csúcsok megkerülése után Drace örvendezve felkurjantott.

– Megvan! Ott lesz a hajó! Azt javaslom, ne repüljünk rájuk, talán még nem szúrtak ki.

– Kurvára nem látom, hogy hol.

A férfi megbökte a szenzorkijelző monitort.

– Pedig világosan látni.

A lány fújtatott egyet.

– Parkol?

– Persze! – bökött rá Drace egy számra a rengeteg karakter között.

– Minimál energián. Ahogy illik, ha el akarod rejteni magad.

Shury megnyalta a szája szélét. Bár továbbra sem látta a Collectort, de elhitte, hogy ott hever valahol a hegyoldal valamelyik párkányán. Kiszolgáltatottan.

– Aligha van benne olyasmi, ami nagyon érdekelne minket. Kivéve maguk a farkasok. Ha nincsenek otthon, akkor tehetünk róla, hogy ne léphessenek le. Ha meg éppen szieszẗáznak, akkor le is zárhatjuk a kis ügyünket. Amennyiben nincs ellene kifogása, kapitány, akkor azt javaslom, hogy ágyúzzuk szarrá azt a hajót.

– Hát, ennél jobb alkalom nem lesz rá. Az persze problémát jelentene, ha mondjuk Verka ott bent lenne, mondjuk fogolyként. Az rosszul venné ki magát.

– Miért, ki fogja megtudni, hogy mi történt pontosan, ha úgy alakul? Amúgy meg, ha elkapták volna, akkor miért csücsülnének itt? És leginkább, eddig milyen erőfeszítéseket tettek azért, hogy bármely célpontjukat foglyul ejtsék? Azt hittem, ölnek. Röviden, ez a kifogás faszság. Lőjünk!

– Oké, de ha szarul sül el, te viszed a balhét – válaszolta Drace nem túl mély meggyőződéssel, majd a fegyverrendszer kontrollgombjai fölé siklott a keze. Mintha csak holomoziban ülne, Shury olyan érdeklődéssel meredt előre, hogy biztosan lássa, amikor a hegyoldalon fellángolnak a Spark ágyúinak a tüzei.

Narancssárga lézerlövedékek suhantak el és csapódtak be, robbanások és mellhártyarengető pukkanások hallatszottak. Az álcázott hajó felsejlett, amint az azt takaró fólia lángolva a levegőbe repült, majd lassan lebegve a mélybe hullott. A Spark második sorozatára azonban válasz is érkezett, bizonyítékául annak, hogy a Collector nem volt teljesen védtelen. Csakhogy az ellencsapás jóval vékonyabb nyalábok formájában jelentkezett és nem is pontosan a hajó felől. Shury öt tűzívet tudok elkülöníteni. A lövések a Spark külső burkolatába csapódtak és megremegtették a hajót.

– A kurva anyátokat! – ismertette Drace az álláspontját, majd Barruq felé bökött.

– Indulj a lenti ágyúállásba. A felsőt a kisasszony miatt elveszítettük. Te lősz, én manőverezek!

A Spark meglendült, és hamarosan maga mögött hagyta a lángoló Collectort, majd egy nagy sugarú piruett után zuhanóbombázóként érkezett a prédájára. Akkorra Barruq már a helyén volt, és hamarosan ismét lézernyalábok csaptak ki a hajó hasából, végigszántva a máris súlyos károkat szenvedett Collector körüli hegyoldalt. A válaszcsapás nem maradt el, és ezúttal már azt is tisztán ki tudták venni, hogy mi alkotja a véderőt. A roncs körül fél tucat LR-75 típusú, régi, de masszív harci droid bújt elő sziklákba vájt üregekből. A hordófejú gépezetek karjainak végén dupla lézervetők meredeztek, melyek ugyan sűrű frekvenciával szórták a lézereket, de a nagy sebességgel felettük átsuhanó Sparkot csak néhány találta el, azok meg nem okoztak komolyabb problémát. Káprázatos fényjáték vette kezdetét, melynek során vastagabb narancs sugarak keresztezték megannyi vékonyabb vörös sugár útját. Négy fordulóra volt szükség, hogy Barruq mindegyik valamikori szeparatista droidot darabokra lője. Attól kezdve már tényleg csak a védtelen roncs maradt alattuk, melyet aztán egy perc alatt darabokra eső, lángoló szeméttévarázsolt. Shury vigyorogva nézett Drace-re.

– Figyelembe véve a csapdát a sziklák mélyére bújó droidokkal, megállapítom, hogy az általam javasolt taktika tökéletesen bölcs és előrelátó volt.

– Kár érte, szép hajó volt – kerülte ki Drace, hogy a lány érdemeit megdicsérje, nem kis mértékben felbosszantva ezzel Shuryt. Nem volt azonban idő ilyesmivel foglalkozni.

– Ki kell derítenünk, hol lehet a legénység.

Barruq hamarosan visszatért, és ismét átvette a szenzorok feletti kontrollt. Hamarosan jelezte, hogy talált valamit, mégpedig egy kisebb repulzoros járművű nyomait. Több napos szennyezés volt, a határán annak, hogy teljesen elenyésszen. Drace nagyot sóhajtott.

– Attól tartok, a saját szemetekkel kell körülnézni. Lábnyomokat szenzorral nem lehet befogni. És jó lesz rendesen figyelni, mert a hegyoldal tele van barlangokkal. Barruq remek vadász, ugye? Biztosan rájuk talál.

A lány széttárta a kezét.

– Fiúk, ez nem az én terepem. Nem vagyok nyomolvasó. Igaz pilóta sem, de ahhoz egy kicsivel még mindig jobban értek. Nektek kellene körülnézni, és ha gond van, akkor értetek jövök.

– Vagy le kellene tenni a gépet, és mind mehetnénk. Bár egyik sem ideális, akad azért néhány szűkös leszállóhely – kontrázott Drace. Shury utálta, amikor a férfi okoskodott, gúnyos hangon replikázott.

– A történtek után hajlandó volnál hátrahagyni a szeretett hajódat? Mi van akkor, ha jön egy ostoba és túlpörgött ribanc néhány csempésszel meg kalózzal, és meglátva a Sparkot, arra gondol, ennél jobb lehetőség a semlegesítésére nem lesz. Meg mered ezt kockáztatni?

– Remélem, hogy a csempészek és kalózok meg tudják győzni a csajt, hogy foglalják el a hajót, mert úgy értékesebb. Ezt a kockázatot vállalom. Menjünk mindannyian!

Shury megcsóválta a fejét. Egyfelől taktikailag nagyon nagy hülyeségnek gondolta magára hagyni a hajót. Másfelől felidegesítette, hogy Drace elkezdett nem bízni benne. Még annyira sem, mint eddig. Megsejtett volna valamit? Abban persze igaza volt a férfinak, hogy aki kiszáll, az attól kezdve agyaggalambbá avanzsált.

– Csináljuk rendesen! – mondta hirtelen Shury vad vigyorral. – Úgyis szereted a szerencsejátékokat.

– Ez így van.

– Döntsön a sors, hogy ki megy ki Barruqkal!

A férfi megértette, és beletúrt a zsebébe. Egy smaragd színű, aranyozott élű játékzsetont húzott elő belőle, melyen egy ezres szám, egy buboréktestű jármű és a Coral Vanda felirat díszelgett. Jelentőségteljesen nézett a lányra, de annak véletlenül sem csillant felismerés a szemében. Érdektelenül nézett a korongocskára. Drace lemondóan legyintett.

– Hajó vagy kredit?

– Te vagy szerelmes az ócskavasakba, hozzám jobban illik a csillogás. Kredit.

Drace Barruq kezébe ejtette az érmét, akinek majd kigúvadt a szeme, amint meglátta. Úgy tűnt, hogy mind a címlete, mind az eredete megbabonázta. A weequay a magasba dobta a zsetont, mely pörögve

szállt a levegőben, egy csendüléssel a padlóra zuhant, és hamarosan megállapodott. Egy ezres szám nézett vissza rájuk.

– Gratulálok, Enoban! Te mész ki Barruqkal.

Barlangi kanyonászat

Shury örömmel vette át a Spark irányítását, amíg a fiúk hátra mentek. A megbeszéltek szerint az volt a dolga, hogy a hajóval minél közelebb lebegjen egy közeli párkányhoz. Szerencsére szélcsendes idő volt, így valóban rutinfeladatot kellett megoldania. A hajó néhány száz méterre a Collector és azt az védő droidok füstölgő roncsaitól stabilan függött a levegőben. Drace és Barruq az öveikhez kapcsolt sodronyköteleken csúsztak le és fogtak könnyedén talajt. A Spark antigravitációs hajtóművei alaposan felverték a port, ezzel szürkés felhőbe burkolva a két alakot. Mindketten vizorokat viseltek, így a szemük világát nem veszélyeztették a repkedő darabkák. Amint lecsatlakoztak a kötelekről, Shury azonnal magasabbra vitte a gépet, hogy ne legyen könnyű célpont abban az esetben, ha a Collector legénysége visszatérőben lenne és éppen volna náluk légi célpont elleni vállról indítható rakéta. Körbenézve a lány szűk, legfeljebb ötven méter széles kanyonokat és majdnem függőleges sziklafalakat látott, a legtöbb vájat alját szabad szemmel nem is lehetett kivenni. Szemével követte társainak mozgását, akik apró hangyaként a roncsokhoz másztak, majd nekiálltak felmérni a környező terepet. Lankásabb falakon haladva, a sziklából kinövő növényeket kapaszkodónak használva magasabban fekvő párkányok felé vették az irányt. Legalább egy órán át tartott a kutakodás, melynek során féltucatnyi barlangszájnak kinéző fali repedést hagytak maguk után, amikor végül megszólalt a rádió.

– Barruq rendkívül hasznosnak bizonyult, nyomokat találtunk! Látod, merre mutatok?

– Nem.

– Tőlünk délkeleti irányban van egy barlang, abba az irányba vezetnek. Bekukkantunk, fedezz minket!

– Rendben, bízhattok bennem – válaszolta Shury éppen csak annyira elváltoztatva a hangját, hogy Drace-t kényelmetlen borzongás járja át. Nem volt persze bölcs dolog a társai bizalmát szórakozásból erodálni, pláne mivel valóban a megölésükre készült, de nem tudta visszafogni magát. A felszínen kapaszkodó hangyák elindultnak a tátongó fekete barlangszáj felé. Hamarosan újra hívták. Drace hangja kellemetlenül sistergett, mintha a kőzet leárnyékolta volna a jelet.

– Találtunk egy eléggé lerohadt siklót. Alighanem Kis Vashadé.

– Akad rajta bármilyen nyom?

– Kicsit megrongálták, alapos szerelés nélkül sehova sem fog menni. Pár nap alatt életet tudnék lehelni bele.

– Tegyétek örökre tönkre, és akkor a miénk marad az egyetlen használható jármű a környéken! Taktikai előny arra az esetre, ha valami rosszul sülne el. Nyomokat láttok? Hányan mentek be?

– Barruq szerint öten. Két régebbi és három frissebb, de az utóbbiak is legalább egy naposak.

– És?

– Ennyi. Gyalog kell követnünk őket. Ez egy barlang. A Sparkkal aligha tudsz velünk tartani. Márpedig Cormadyr farkasai ellen mindenkire szükségünk van – közölte Drace, a hangjában a kicsinyes elégtétel miatti öröm bujkált.

– Ne menjetek sehová! Néhány órácska, és ott vagyok – válaszolta a lány, majd esélyt sem adva Drace-nek a válaszra, bontotta a vonalat. A fiúkat elnyelő barlang bejáratát csak gyalog lehetett megközelíteni, de szerencsére nem túl messze egy suhanóval is járható hegygerinc futott végig. Shury ezt az aránylag jól járható sziklaormot követve alig negyedórás repülés után talált egy kisebb fennsíkot, mely megfelelő landolóhelynek tűnt. A Sparkot több méter magas cserjék sűrű dzsungelébe süllyesztette. A hajó pilótafülkéje még éppen kibukkant a hegyből növő, kifejezetten dús növénytakaróból. Úgy ítélte meg, ha valaki azt a módszert használja, amit ők a Collector követésére alkalmaztak, akkor úgyis rátalál a Sparkra. De véletlenül biztosan senki sem fog

rábukkanni, beleértve Drace-éket is. Ezzel Shury érdemben nélkülözhetetlenné tette magát mindenki számára, aki külső segítség nélkül szeretné elhagyni a környéket. Rault is részletes utasításokkal látta el.

– Ha senki sem térne vissza, akkor kilencvenhat óra múlva kezdd el sugározni a Spark adójának hetvenes csatornáján beállított frekvencián az odarendelt jelet. Ezzel ide fogsz hívni egy birodalmi deszantot. Az ő feladatuk az lesz, hogy hatoljanak be az ezen az adathengeren található koordinátákon lévő barlangrendszerbe, és keressék meg, majd hozzák ki élve Shury Mingwo hadnagyot. Ez az elsődleges és egyetlen prioritás. Az adathenger a parancskódot is tartalmazza. A másik feladatod az lesz, hogy ha bárki közelít, aki nem én vagyok, akkor azonnal emeld a levegőbe a hajót. Amennyiben Drace vagy Barruq közelít, beszélhetsz velük, ellenkező esetben biztonságos távolságba kell navigálnod a Sparkot, leadni az első parancs szerinti jelet és megvárni a deszantot.

– Igenis, Úrnőm!

A lány alaposan felszerelkezett. Hátára kanyarított egy túlélőhátizsákot és magára aggatott egy teljes gyalogsági túlélőfelszerelést, mely a jól felszerelt szerszámövön túl katonai elsősegélycsomagot, két gránátot és légzőmaszkot is tartalmazott. A rámpát leeresztve a suhanó nyergébe pattant és még egyszer a raktérben álldogáló Raul felé fordult.

– Ha úgy alakulna, hogy bizonyosságot szereztél a halálomról, és a deszantosok is elvégezték a dolgukat, akkor térj vissza Sabelhez, és szolgáld tovább!

– Fantasztikusan hangzik! Ettől függetlenül azt kívánom, hogy járjon sikerrel, Úrnőm!

Shury megcsavarta a suhanó impulzusszabályzóját, és a kis jármű a páfrányok közé siklott. Nem tudott túl gyorsan haladni, mivel a sűrű aljnövényzet ritkán engedett néhány méternél távolabbi látótávolságot, de nem volt nehéz repülnie benne. Sem gyökerek, sem fás ágak nem akadályozták az útját. Alig félórás út végén megérkezett arra a gerincre, melyről leereszkedve elérhette a barlang száját. A Collector roncsai még mindig füstöltek, ahogy alighanem fognak is még néhány

napon át, de nem úgy tűnt, hogy itt a világ végén ez bármilyen nemkívánatos figyelmet vonzott volna oda. Következő lépésként a suhanót egy ház méretű szikla tövéből serkenő növénytakaró mélyére rejtette, majd gyalog kezdett el ereszkedni. Félúton járt, amikor sikeresen kiszúrta a fiúkat. Mindketten a barlang közelében ásták be magukat, a választott pozíciókból mind a bejáratot, mind az odavezető természetes ösvényeket szemmel, sőt szükség esetén tűz alatt is tarthatták. A lány abban is biztos volt, hogy akkorra észrevették, így még éppen lőtávolon túl megállt, és beleszólt a kommunikátorába.

– Drace, bocs, hogy kicsit elkéstem, de biztonságba kellett helyeznem a hajót. Ha megengedsz egy tanácsot, tanítsd meg a sziklabőrű haverodat, hogy hiába szürke a pofája, ha a zöld páfránylevelek közül az is ki tud világlani.

A férfi felkuncogott.

– Jó sokat vártunk rád, valamivel el kellett ütni az időt. Majd kiokosítom Barruqot.

Rövidesen mindhárman a barlang szájánál álltak. Odabent hűvös és párás volt a levegő, égett műanyag és fémszag érződött. A barlang falai nedvesek voltak, itt-ott kisebb pocsolyák gyűltek, gyökerek csüngtek a plafonról. Hamarosan vaksötét lett, de Barruq ősei éjjeli vadászok voltak, és így is látott, az embereknek pedig elég volt bekapcsolni az éjjellátót a vizorjukon. Ez klasszikus infraérzékelős technológia volt, nem mérhető egy rohamosztagos sisakba épített jóval erősebb és részletesebb felbontású eszközének minőségéhez, de kielégítőnek bizonyult. Néhány perc haladás és a kellemetlen szagok egyre erősebbé válását követően egy kiöblösödő üregben megtalálták az ócska siklót, melynek vezérlőberendezését és hajtóműellátó kábeleit vandál kezek égették használhatatlanná. Shury jóváhagyása jeléül bólintott. Nem volt biztos benne, hogy Drace követi majd a jármű tönkretételére vonatkozó parancsot, de ezek szerint a férfi valóban a saját hajójával tervezett visszatérni. A használhatatlan siklót maguk mögött hagyva folytatták az útjukat a sötétség birodalmában. Barruq haladt elöl, őt követte Drace, és a lány alkotta a hátvédet. A folyosó ide-oda kanyargott, majd egy elágazáshoz értek. Barruq letérdelt és hosszasan

vizsgálódott, még a sziklatalaj teknőiben összegyűlő vizet is megkóstolta, alaposan megszaglászott néhány követ.

– Balra mentek, legfeljebb egy napja – mondta fojtott hangon. Shury az égvilágon semmit sem érzékelt, ami alapján a weequay leszűrte a következtetését, de ez talán így is volt rendjén. Folytatták az útjukat. A levegő párás volt és Barruq ismét zihálni kezdett. A falakban rengeteg kör alakú, arasznyitól méteresig terjedő átmérőjű üreget láttak, melyek közül sok fejmagasságban vagy még magasabban nyílt. Barruq megállt és hosszasan megvizsgált közülük néhányat.

– Alig érezhetően nyálkásak a lyukak. Állatok lakhatnak benne, melyek a sziklába fúrják magukat. Legyünk óvatosak.

Bár üreglakóval végül nem, de még több nyommal annál inkább találkoztak. Néhány forduló után éppen megszilárduló, lassan fortyogó nyálka sistergett az egyik nagyobb lyuk szélén. Csendesen, de sietősen továbbhaladtak, nehogy nemkívánatos zoológiai megfigyeléseket kelljen tenniük. Összesen talán egy órát tölthettek el a barlangrendszerben néhány kilométert haladva, amikor Shury vizorja fényt jelzett. A folyosó még kanyarodott párat, és végül egy résen át ismét a felszínre bukkantak, pontosabban a bolygó felszínét felszakító egyik vájat mélyére. Félhomály uralkodott, mivel a szűk hasadék majdnem egészét dús növényzet nőtte be, szinte teljesen leárnyékolva a napsugarakat. A sziklafal mélyedéseiből vastag törzsű cserjék és hatalmas levelű fák nőttek, közöttük kúszónövények levelekkel teleaggatott indái feszültek. Ugyanez a növényzet egyúttal a levegőből nézve láthatatlanná is tette a meredek falú, húsz és negyven méter közötti szélességű szurdokot, melynek az alján, a barlangkijárat alatt néhány méterrel sebes folyású folyócska zúgott. A víz valahol csak néhány méter széles volt, máshol kisebb tóvá terebélyesedve majdnem az egész kanyont elfoglalta. Ütemes csobogás és fröccsenő dübörgés töltötte meg a levegőt, ahogy néhányszor tíz méterenként kisebb vízesések formájában zúdult alá. A pára ködként telepedett rá mindenre, a falak és a növények levelei egyaránt nedvességtől gyöngyöztek. Barruq a szurdokba érve köhögni kezdett, és inkább a szája elé húzta az övén lógó páraszabályzós légzőmaszkot. Így ugyan nem tudott ízlelni és szaglászni,

de a puszta szemére hagyatkozva is jelezte, hogy a vízfolyás irányával párhuzamosan kell tovább haladniuk. Ösvénynek azonban nyomát sem látták, így nedves mohapárnákkal borított köveken, korhadó fadarabokon, kilazult kőzúzalékon lépkedve, minden lépést alaposan megfontolva kellett előre jutniuk.

Drace átvette a vezető szerepet, és testmérete meg viszonylagosan idős kora ellenére is könnyedén haladt. Barruq lényegesen több megingással követte őt, több alkalommal is kapaszkodva a csúszós növényzetbe, amikor kavicsok fordultak ki a talpa alól vagy a lába az alatta lévő mohatakaróval együtt a vízbe akart csúszni. A mindkettőjüknél könnyebb és agilisabb Shury jót mulatott a weequay szenvedésén, pedig valós veszélynek volt kitéve. A víz sebesen zúdult le mellettük és nagyon mélynek is látszott. Ha valaki beleesne, menthetetlenül elsodorná az ár, hogy aztán szikláknak csapja vagy egy-egy nagyobb vízesés végén összetörje a csontjait. Barruq vesszőfutása során legalább Shurynak is nyilvánvalóvá vált, hogy valóban erre mentek Cormadyr farkasai. Néhol katonai bakancsok nyomát találták, máshol valaki más által kapaszkodónak használt növényi részek lógtak megtörve. A kanyon gyakorta összeszűkült, időnként a falai befelé dőltek, a vegetáció barlangot formázott felettük, ilyenkor majdnem éjjeli sötétbe burkolva őket. Egy ilyen helyen történt, hogy Barruq végül elveszítette a csatát a járhatatlan úttal szemben. Egy simára csiszolódott kő kigördült a lába alól, és hiába ragadt meg egy elé lógó liánt, az azonnal eleresztette a függesztőpontját. Riadt kiáltással dobott egy kifejezetten komikus hasast a vízbe, a víz pedig azonnal elragadta, egyetlen másodperc alatt vagy öt méterre vitte magával. Shury érdeklődve figyelte a jelenetet. Drace dicsérendő lélekjelenléttel letérdelt, stabilan megtámasztotta magát, majd kinyújtott kézzel megragadta Barruq grabancát. A weequay pánikolva csapkodott a karjaival, a vizes közeg valóban nem tartozott a kedvencei közé. Drace valamit üvöltött, és a kalóz végre megérthette, mert az esztelen csapkodás helyett a lábát a víz alatt egy szikla ellen támasztotta, majd Drace feljebb húzta, és így meg tudott ragadni egy liánt, mely ezúttal tartósnak bizonyult. Köhögve és vizet köpködve kászálódott ki a vízből, földbarna arca

homokszínűvé vált, amint szörcsögve lapult hozzá a kőfalhoz és egy jó percig nem mozdult.

Drace biztatólag hátba veregette.

– Szedd össze magad, tovább kell mennünk, itt nem tudunk megpihenni!

– Ti aztán tudjátok, hogyan kell kussban lopakodni! – kiáltotta feléjük Shury teli torokból, mivel a víz zúgása miatt így sem volt biztos benne, hogy meghallják. Míg Drace előre ment néhányszor tíz métert, addig Barruq helyben maradt, így Shury utolérte. Ő is megveregette a weequay csuromvizes vállát.

– Azért a hetvenezer kreditért egy kis fürdő igazán nem nagy ár!

Barruq ekkorra úgy-ahogy összeszedte magát, és egyetértése jeléül bólintott. A lány végtelenül viccesnek találta, hogy egy ilyen marcona gyilkos mennyire magáévá tudta tenni a minden inzultust benyelő hidrofóbiás lúzer szerepét.

Medencepirító antré

Egy jó kilométeres további botladozás után a szurdok végre-valahára változni kezdett, egy közel száz méter széles, vízcsepp formájú térbe torkollott. Az eget továbbra sem lehetett látni. A meredek sziklafalakról szinte vízszintesen növő nagylevelű fák és az azokat sűrűn összekötő leveles liántenger méregzöld tetőt szőtt a kiöblösödő szakasz fölé. A patak vize szétterült és egy jobbára összefüggő vízfelületet alkotott, melyből mindenfelé növények és mohás kövek bukkantak elő. A teret egy ősrégi épület uralta, egy masszív, Shury számára némileg ismerős stílusban épült, tekintélyt parancsoló kolosszus. Formavilága nagyon hasonlított a városban látott kulturális központ épületéhez. A központi torony legalább negyven méter magas volt és a szurdok végét jelentő sziklafalnak támaszkodott. A torony teteje egy tizenöt méteres, lépcsőzetes piramist formázott. Alapja és teste is masszív és négyzet

alakú volt, feketés kőből emelték évezredekkel korábban az ismeretlen építőmesterek. Nem a Barruq kedvenc fürdőhelyét jelentő folyó volt az egyetlen vízforrás, mivel a torony oldalán megannyi lyukból ömlött a víz, folyamatos zúgással töltve be a levegőt, bizonyítva, hogy a sziklafal mélyén források eredtek.

A központi torony csúcsához közel tátongó kaputól kétosztatú, széles lépcsősor ereszkedett le, melynek mindkét oldala egy-egy, legalább tizenöt méter magasan előrenyúló, hídszerű függőfolyosóra vezetett. A két híd egymással párhuzamosan futott és jó húsz méter választotta el őket egymástól. Mindkét híd végén két, a központi toronyhoz képest kisebb, de még mindig hatalmas, húsz méter magas bástya magasodott. A hidakon valamiképp végigfolyt némi víz, mivel a bástyák közepén nyíló lyukakból vízsugarak zuhogtak le belecsobbanva az alant formálódó tóba. A látvány fenséges, de egyúttal nyomasztó is volt, melyet a félhomály, a brutális páratartalom és a soha meg nem szűnő robaj még inkább lélekfacsaróvá tett. Az is kellemetlen emlékeket idézett fel Shuryban, hogy mind a három torony, valamint a két függőfolyosó alkotta központi épület, és a szanaszét heverő, mostanra összerogyott külső építmények maradványainak minden felületét faragványok ezrei borították. A domborművek pontosan azokra az archeológiai leletekre emlékeztették, amelyek olyan udvariatlanul beleköttek a kulturális központban tett látogatása során.

A lány gerincén borzongás futott végig. Az a fajta félreismerhetetlen érzés, melyet eddigi életében csupán két alkalommal tapasztalt meg. Először, amikor Greejatus tanácsos titkos bolygójára érkezett, másodjára pedig, amikor belépett Karkoonon a Fekete Piramisba. Nem kellett extrém logikai következtetéseket levonnia ahhoz, hogy megértse, az Erő különlegesen erős nexusához érkezett. A helyből szinte sugárzott a veszély, de egyúttal a hatalom ígérete is ott vibrált előtte, incselkedve, meglegyintve őt. Drace szintén a látvány hatása alá került. Hamarosan ő is visszatért a való világba, és tekintetük összevillant Shuryval. Mindketten tudták, hogy az a fenti kapu a galaxis egyik legjobban védhető bejárata. Ha a Farkasoknak van utóvédje, akkor azt itt helyezték el. A lány intett a többieknek. Szétterültek, és ha-

marosan bő tíz méteres távolságban egymástól folytatták az útjukat. Shury bal szélen, Barruq középen, Drace pedig a jobb szárnyon gázolt bele a vízbe, melynek a folyása lelassult és többnyire csak térdig ért.

A lány minden idegszálával figyelt, számítva egy esetleges támadásra, mégis hibázott, amikor vörös sugarak csapódtak a vízbe, minden irányban forró párapermetből emelve kavargó falat. Shury azonnal elvetődött, miközben borzalmas fájdalom hasított az oldalába, tudatva, hogy nem volt szerencséje. Talán a térdig érő víz nem engedte, hogy elégséges lendületet vegyen, talán a sistergő párafelhő miatt indult rossz irányba, de az is lehet, hogy egyszerűen soha nem volt esélye kitérni. A lövések az egyik híd tetejéről érkeztek lézernyalábok formájában. Két tűzív sepert végig a tó felszínén, mindkettő szélről indult és a tó közepe felé tartott. Valamiféle nagy tűzgyorsaságú roham- vagy védelmi fegyverből származtak, őrületes intenzitással szórták meg a környéket.

Mohával borított kövek szakadtak fel és repültek minden irányba, levelek és ágak hullottak, ahogy a sugarak a növényzeten átvágva elérték a célpontjukat. Shury teste tehetetlenül megpördült, ahogy a lézer az oldalába vágott. Lábai összecsuklottak és a feje is vízbe merült, így kerülhette el, hogy a többi lövés szétégesse a fejét. A szeme sarkából látta, amint az őt is eltraffáló tűzív a tó közepéig hatol, ahol találkozott az ikertestvérével. Barruqnak volt a legtöbb ideje reagálni, a weequay ügyesen egy szikla mögé surrant. Drace is szerencsésnek bizonyult, kivételes reflexekkel vetette magát hátra, majd oldalra, és ő is sértetlenül talált menedéket egy széttört szobor takarásában. A lány tágra nyílt szájjal sikoltott és nem értette, hogy miért érez még mindig fájdalmat, amikor már rég halottnak kellene lennie. Egy efféle lövés többnyire azonnal öl. A vízbe csúszva megragadott egy szabadon lengedező gyökeret és a segítségével a testét egy fedezékként használható szikladarab mögé irányította. Rohadtul fájt az oldala, de mostanra azt is felismerte, hogy a kín bőven belül maradt az elviselhetőség határán. A drogok! – döntötte el. Sikeresen egy laposabb kőre kúszott, megtartva a fedezékét, melyre szüksége is volt, mert újra lövések száguldottak át a levegőn és forró vizes pokollá változtatták a tavat.

Megzizzent a kommunikátora, de nem foglalkozott vele. Látni akarta, hogy milyen a sebe.

Nagyot nyelt, amikor alaposan megszemlélhette, elvégre az ember számára sosem kellemes látvány önnön kifordult és megpörkölődött húsát bámulni. Egy kézi sugárvető jól célzott lövése nyomán megolvadnak a csontok és elégnek a szervek. Ezzel szemben a sorozatlövő fegyverek sokszor kevésbé destruktívak, ez az ára a hihetetlen tűzgyorsaságnak. A túlélését ez a puszta tény okozhatta, illetve az, hogy az oldalát kilyuggató lövés nem ért sem szervet, sem komoly artériát. Így is megolvasztotta ruhája szövetét, mely beleégett a lyukba. Nem tudta volna megmondani, hogy hol ér véget a teste és hol kezdődik a feketére sült textil. Viszont érezte és tudta mozgatni a lábát, még ha olyankor szúró fájdalom is hasított az oldalába. A harctéren szerzett felcsertapasztalata sokat segített abban, hogy osztályozza a sérülését. Éppen az a határeset volt, mely a parancsnok kedvétől függően jelenthetett további harcot, vagy a harci cselekményből történő átmeneti kivonást az egészségügyi ellátás idejére. A megégett hús elzárhatott ereket, melyek terhelés hatására kinyílhattak, ezzel vérveszteséget és végül halált okozva, de egy utolsó emberig harcolni szerető tiszt az ilyen sérülteket gondolkodás nélkül tovább hajthatta. A Birodalom kötelékében pedig bőven akadtak effélék. Shury biztosan tudta, hogy járni fog tudni, bár a duplaszaltókat tanácsosabb lesz elkerülnie. Szerencse volt a szerencsétlenségben, hogy Raul jóvoltából már annyi fertőzésblokkoló és stimuláns volt a szervezetében, hogy másodlagos problémákkal aligha kellett számolnia. Az egyetlen dolgot cselekedte, aminek volt értelme a fedezékben lapulva – feltört egy sebragasztó ampullát és a tartalmát a sebbe fröcskölte. A habos kemikália betöltötte a lyukat és hamarosan megszilárdult. Csak ezek után hívta vissza Drace-t. A férfi katonás szabatossággal jelentkezett be.

– Én és Barruq sértetlenek vagyunk és harckészek. Két lövész van. Az egyik a közelebb lévő kis torony csúcsán, a másik pedig az ahhoz vezető hídív tetején. Státuszod?

– Még játékban, de elég súlyos lövést kaptam – válaszolta a lány szisszegve és nyögve, bőven rájátszva állapotának súlyosságára. – Harc-

képes maradtam, de kicsit rendbe kell magam szedni. Nagyra értékelném, ha elintéznétek a lövészeiket!

– Barruq pozíciója a legszarabb, ő onnan semerre sem tud mozogni. Ez rajtunk áll. El tudsz indulni a vízben? Én a szélső fal takarásában közelebb tudok surranni. Nem túl messze előttem akad egy sűrűbb rész.

A lány lemondóan sóhajtott. Utálta, hogy ennyire bénának mutatkoztak a többiek, hogy nélküle képtelenek voltak lerendezni néhány orvlövészt, akik mondjuk jól beásták magukat és abszolút előnyös pozíciókban csücsültek.

– Próbáljuk meg. De ha a vízben van olyan organizmus, ami szeret nyílt sebekbe furakodni, akkor rábasztam.

Közben a lövészek irányából néha felhangzott egy-egy sorozat, mely a rejtőzködők körül csapódott a vízbe, de ezek inkább csak vak próbálkozások voltak. Shury vett egy mély levegőt, majd oldalra gördült, a vízbe csobbant, és hagyta, hogy a teste a fenékre süllyedjen. A vizor jó szolgálatot tett. Elég jól látott. Hínárszerű szálak lengedeztek mindenfelé, a víz sodrása pedig szinte azonnal megmozdította a testét. Kellemesen hideg volt, talán vacognia illett volna, de most inkább jól is esett, mert még jobban magához tért. Közel tíz métert tehetett meg a víz alatt, amikor egy nagyobbacska szikla mögül megint feljött a felszínre. Innentől tudta, hogy könnyebb dolga lesz, mert a tornyok felé közeledve egyre több kő, szobortörmelék és növény szakította meg a vízfelszínt. Két alkalommal süvítettek át a feje fölött lövések, de mindkétszer az előző fedezékének a környékét szórták meg. Vagy így próbálták meg kicsalogatni, hogy aztán végezhessenek vele, vagy valóban azt hitték, hogy még az eredeti pozíciójában van. Kissé kifújta magát, majd megint a víz alá ereszkedett és folytatta az útját a bástyatorony irányába. Nem sietett. Bízott benne, hogy Drace részben vagy egészben megoldja a helyzetet, mire odaér, vagy legrosszabb esetben elhullik, és akkor legalább egy gonddal kevesebb marad a közeljövőre.

A csiklandozó érzés a második és harmadik pihenőhely között kezdődött, és először csak a friss oldalsebét, majd nem sokkal később a régebbi, kés okozta vállsebét is érintette. A harmadik, egyben utolsó

előtti pihenőhelyén, egy kúszónövények által benőtt kő mögött végre szemügyre vehette a történéseket. Az oldala körül a víz fodrozódni látszott és ki lehetett venni, hogy vagy tíz centis ruhafoszlányokra emlékeztető ismeretlen dolgok ficánkolnak a vízben. Undorító és hátborzongató felismerés volt, hogy beigazolódott, amit a nyílt sebeket kedvelő organizmusokról mondott. A vállsebénél a tapasz alatt is felfedezett egy kilógó fekete farkat, melyet megragadva kihúzta annak gazdáját. Egy féregszerű állatka tekergett az ujjai között. Szorosan meg kellett szorítania, mert csúszósnak bizonyult. A teste lapos volt, az egyik éle mentén egy két centis, fűrészes fogakkal teli szájnyílás látszott. A féreg vadul tekergőzött és megpróbált beleharapni az őt tartó ujjakba. Shury undorodva bámulta az éhesen csattogó fogsort. A test puha volt, csontok aligha akadtak benne, és nem igen tudta volna halálra szorítani sem. Kettéharapni pedig nem volt kedve. Nem tudta, mennyi ficánkolhatott az oldalánál, de legalább fél tucatra saccolta a számukat. Lehet, hogy csak a sok stimuláns miatt nem érezte a hegyes fogak harapását, de az sem volt kizárt, hogy a dögök a szájukban termelődő fájdalomcsillapító vegyületekkel operáltak, mint oly sok parazita. Egyetlen dolgot tehetett, gyorsan le kellett rendeznie a helyzetet.

Újabb magára vont lövések nélkül jutott el a bástya lábáig. Biztos volt benne, hogy ott már nem tudtak rálőni, legalábbis, ha Drace jól saccolta meg az ellenség helyzetét és közben nem mozogtak túl sokat. Utoljára talán három perce hangozhatott fel lövés, de az a hátramaradt Barruqot célozta. A lány egy felé boruló fácska takarásában a szárazra húzta magát. Nekidőlt az épület nedves falának, és nekiállt, hogy megtisztítsa a sebét. A férgek vidáman tekergőzve lógtak az oldalán. A lány élénkpiros vére a kövezetre csöpögött, ahogy a dögök belemarták magukat a megégett húsba, a friss és zamatos rétegekbe harapva. Egyiket a másik után tépte le a farkánál fogva, és késével a falhoz nyomva kettéhasította őket. Friss vérrel keveredett fekete trutymó folyt ki belőlük, amint a szétvágott és még mindig csapkodó darabokat a földre dobta. Amint végzett az utolsó, nyolcadik féreg kettévágásával is, jól megtaposta a darabkákat. Egy újabb ampullányi habbal kezelte le az ismét

vérző sebet. Tudta, hogy mindezek után aligha úszhat meg egy rendes baktatartályos kezelést. Kizárt, hogy nem kapott el máris fertőzéseket. Miután úgy-ahogy rendbe tette magát, kikandikált a fa koronája mellett és óvatosan felnézett. Az öt-hat emeletnyi magas torony tetején kellett lennie az egyik lövésznek, de innen nézve nyoma sem volt. A torony könnyen mászhatónak tűnt, különösen Shury képességeivel, noha a nedvesség miatt a málló felület, valamint a falon serkenő mohák okozta meglepetések problémát jelenthettek. Ha elkezd mászni, kiszolgáltatott lesz, és ezt el kellett kerülnie. A megoldás adta magát. Át kellett úsznia a bástya ikertestvéréhez, és annak a lövészektől ellentétes oldalán feljutnia a magasba.

Remélve, hogy a sebeken élősködő férgek rövid távon elkerülik, a vízbe ereszkedett, majd a tó aljához minél közelebb maradva tempózni kezdett a másik torony irányába. Itt elég mély volt a víz, helyenként akár háromméteres is lehetett köszönhetően a tornyokról évezredeken át lezúduló vízesések eróziós hatásának. Így biztonságban, különösebb probléma nélkül tudott kiemelkedni a másik bástya oldalában. Kicsit lihegett ugyan, de a szervezete egyelőre bírta a megpróbáltatásokat. Innen még Drace-t is látta, aki jóval mögötte a szurdok falánál lapult. A férfi taktikai hibát vétett, és egy olyan pozícióba vezette magát, ahonnan nem tudott továbbhaladni anélkül, hogy ki ne tegye magát legalább egy sorozatnak, mielőtt vízbe vethette volna a testét. Drace kezdte minden valaha volt hasznosságát elveszíteni. Shury fintorgott.

Nekiveselkedett a feladatnak és mászni kezdett. Ezen a falon is bőséggel akadtak domborművek, azonban ellentétben a bugyorbéli szobrokkal, ezeknek volt arca. Emberszerű alakok voltak, idegen vonásokkal. Az álluk keskenynek, míg szemük nyomasztóan hatalmasnak tűnt. Shury kárörvendően elvigyorodott. Legkevésbé sem hasonlítottak a devaroniakra, azaz a város kormányzójának vágyálma, melynek beteljesítéséért még a leletek arcát is lekaparták, egyértelműen baromság volt. Ez a faj sosem viselt szarvakat.

Az itt-ott testébe hasító fájdalmak ellenére gyorsan és hiba nélkül mászta meg a húszméteres magasságot. A bástya teteje valamikor lép-

csőzetes gúla lehetett, de mostanra elporlott egy jó része, és így majdnem síkká változtatta a csúcsot. Óvatosan lopakodott előre addig, míg rá nem tudott nézni az ellenség lövészpozícióira. Meglepetten horkantott fel. Aztán átkozni kezdte magát. Tudhatta volna, tudnia kellett volna! Ahogy a Collectort is droidok őrizték, úgy Cormadyr farkasainak itteni védvonala is automatizált volt. Két sorozatvető állt a Drace által saccolt helyeken, háromlábú állványokon. Mozgásérzékelővel ellátott, összecsukható és telepíthető védelmi rendszerként arra voltak hivatottak, hogy minden mozgó célpontra lőjenek, melyek megfeleltek a beállított paramétereknek. Két végtelenül buta, droidokkal sem felérő automatizált fegyver pihent ott, melyek közül az egyik majdnem megölte őt. Ráadásul ismerte is ezt a sorozatot. A legújabb birodalmi fejlesztések egyike volt, éppen csak elkezdett terjedni a flottákban. Ha eddig lett volna kétsége afelől, hogy a Farkasok maguk is birodalmiak, akkor ezen a ponton mind kételye elszállt.

Dühtől felajzottan célozta be a hídon álló szerkezetet. Mivel az automaták a lenti terület védelmére voltak beállítva, a lány teljesen kívül maradt érzékelésükön. Nagyon könnyű dolga volt. A hídon lévőt egy, a másikat két lövéssel intézte el, telibe trafálva a fegyverek energiacelláit. Lövéseit látványos robbanások követték. Kődarabok repültek szanaszét és zuhantak le a vízbe hangos csobbanással. Csak miután megbizonyosodott róla, hogy néhány meggörbült fémhevereden túl más nem maradt a lézervetők helyén, akkor hívta Drace-t. Kicsit abban reménykedett, hátha a férfi valamelyik lehulló kő alá került időközben, de sajnos fogadta a hívását.

– Leszedted őket?

– Le. Én. A sebesült és védtelen lány. Egyedül. Mozogjatok! Kurvára fáj mindenem, és mennék már haza!

Fizibiológiai anomáliák

A központi torony közepén sötét szájként tátongó nyíláshoz felvezető dupla lépcsősort alaposan megviselték az eltelt évezredek. A lépcső közepéről körbetekintve a félhomályba burkolózó völgy látványa a régmúltba vesző dicsőséges szépség itt-ott még felvillanó szilánkjai ellenére is torokszorítóan depressziós volt. Megannyi aprócska vízesés eredt az épület és a sziklafal üregeiből, csobogva táplálták a központi tavat. A lépcsőfokok töredezettek voltak és csúszósak, sovány humanoid arcok domborművei néztek vissza rájuk a környező falakról.

A lány óvatosan mozgott és kissé sántított is, bár a valóságban ez nem volt indokolt. Fenn akarta tartani a súlyos sérülés látszatát. Néha mintha el is kapta volna Drace sajnálkozó pillantását, de látványosan nem törődött vele. Nem érzett olyan mérvű fájdalmat, ami bármiben érdemben akadályozta volna, de pontosan tudta, hogy két komoly sebbel dolgozott, melyeket csak harctéri felcsereszközökkel láttak el. Hozzá hasonlóan Barruq is vánszorgott, de neki a lánynyal ellentétben nem sebek, hanem oxigénellátási problémai voltak. A sivatagi bolygón kifejlődött szervezete nehezen kezelte a túl nagy páratartalmú klímát. A hármasból egyedül Drace volt sértetlen és a komfortzónáján belül, ennek megfelelően ő haladt legelöl, fegyverével pásztázva a sötét bejáratot. Az épület egyetlen bejáratát.

Az automata lövegek megsemmisüléséről bizonyára értesültek Cormadyr farkasai is, de nem voltak a közelben, így akadálytalanul elérték a bejáratot. Odafent a víz zubogó és dübörgő hangja minden mást elnyomott, vagyis csak a szemükre és a vizoraikra hagyatkozhattak. Barruq letérdelt és megvizsgálta a mohákat, majd mutogatással jelezte, hogy nem túl régen, talán pár nappal ezelőtt hárman haladtak itt el. Minden stimmelt. Közvetlenül a kapu mögött a központi torony egy nagyobb teremnek adott otthont, azon túl pedig egy széles járat nyílt, mely enyhe lejtéssel hatolt be a hegy belsejébe. A terem közepét egy kocka alakú kőtömb foglalta el, melynek minden éle hárommétéres lehetett. Egy lépésnyi széles vályú vette körül, melyben falevelek

úsztak a zavaros víz felszínén. A terem teteje nagyon magas volt, a torony csúcsának közelében üregek nyíltak, melyeken át felsejlett a szikláról lenövő növénytakaró és néhány foltban a tiszta ég is. Ellentétben az épület jellemző anyagával, a kocka nem kőből, hanem valamiféle ötvözetből épült. Shury kíváncsian lépett közel hozzá és vette szemügyre. Óvatosan megérintette. A felülete hűvös volt, tapintása alapján nem fémnek tűnt. Semmiféle lépcső vagy akár csak vájat sem látszott, feljutni rá nem tűnt könnyű feladatnak.

Legalábbis az emberek többsége számára, mivel Shury testsúlyának könnyítésével abnormális súlypontemelkedése volt képes. Behunyva a szemét koncentrált, majd egy elegáns ugrással két kézzel megragadta a kocka felső peremét, és fellendítette magát, még egy szép ívű szaltót is a mutatványba integrálva. Gyorsan elfelejtette, hogy a sérülései miatt nem volna szabad akrobatikus mutatványokkal felvágnia. A kocka felülete a tetején is sima és sértetlen volt, fentről hulló vízcseppek spricceltek szét rajta. A cseppek vékonyka csermelyekké összeállva a kocka széle felé gördültek, és végül lehulltak róla. Olybá tűnt, mintha a felület zsíros lenne és lejtene, holott a lány biztos volt benne, hogy tiszta és teljesen vízszintes. Amint a jelenségen gondolkozott, egyszerre azon kapta magát, hogy nem érzi a testének a súlyát. Mintha a testkönnyítési erőfeszítése abnormálisan jól sikerült volna és tollpihényire zsugorodott volna a tömege. Az volt az érzése, hogy ha kinyújtott karral elrugaszkodna, akár el is tudna repülni.

Próbaképpen a levegőbe szökkent. Egy könnyed bokamozdulattal legalább fél méter magasra emelkedett, majd egy hártyavékony papírlap süllyedési sebességével ereszkedett vissza. A fiúk már jóval a kocka előtt jártak és a folyosó felé figyeltek, a lány pedig újra és újra elrugaszkodott. Rájött, hogy egy kis koncentrációval még jobban le tudja lassítani az esést, és piruettekkel meg szaltókkal tarkítva, kuncogva ugrált még párat. Bár a gyermekkora rövid volt és legkevésbé sem az önfeledt játékokra emlékezett, egyszer-egyszer azért előfordult, hogy ugrálóköteleztek vagy köteleken hintáztak. Egy rövid időre feltolultak benne ezek az emlékek. Hamarosan abba kellett hagynia a játszadozást, amikor felsistergett az adóvevője. Drace hívta. Egy utolsó ugrást

követően végül lelépett a kockáról. Könnyedén ért földet, és a súlya azonnal visszatért. Futólépésben érte utol a többieket.

– Hol…

– Pisiltem. Még valami?

A folyosó fala faragott kőtéglákból állt, melyek közül számtalan helyen előbukkant a csupasz szikla. A plafon réseiből itt is gyökerek nyúltak ki, melyek aztán gyorsan ritkultak, ahogy egyre mélyebbre hatoltak a hegy belsejébe. A lelógó gyökerek között, csakúgy, mint a nedves padlón, fekete férgek tekergetek, nyálkás testtel siklottak tova, amint a léptek felzavarták őket.

– Vigyázzatok a kis fekete mocskokra, imádnak vért szívni, és vonzódnak a nyílt sebekhez! – jegyezte meg Shury halkan. Drace arcán undor futott végig.

– Utálom a nyálkát és a kígyókat külön-külön is.

– Azok után, hogy milyen nagy örömmel szopattál, ez nem volt szép kijelentés. Képzeld el, ha én is így álltam volna hozzá.

Drace nem kommentálta a választ, de testjelei arról tanúskodtak, hogy örömmel gondolt vissza arra az éjszakára. A nyílegyenes folyosó legalább száz méteren át folytatódott, és hamarosan vaksötétben haladtak. Messze mögöttük a bejárat körvonalai derengtek. Barruq így is látott, míg az emberek számára éjjellátó funkcióval ellátott vizorjaik biztosították ugyanezt. Egy ponton a lányt fagyos hideg rázta ki bármiféle előjel nélkül, és meg is torpant egy pillanatra, de mivel a többiek nem reagáltak, úgy tett, mintha mi sem történt volna. A folyosó végül egy kis terembe ért, melynek a falai telis-tele voltak a mostanra jól ismert humanoidok domború arcképeivel. Három további út ágazott el a helyiségből. Barruq alaposan körbeszaglászott, csizmája orrával odébb rúgott egy maroknyi fekete piócát, majd a velük szemben lévő járatra mutatott.

– Mind az öten arra mentek?

A weequay a légszűrő maszkja ellenére egy vizes köhögés kíséretében bólintott. Továbbra is csendben haladtak kis nyálkás testek súrlódó hangjának meg vízcseppek koppanásának aláfestő zenéje közepette. A járat egyre mélyebbre vezette őket, majd hamarosan az előzőhöz

nagyon hasonló terembe torkollott. Itt azonban azonnal felfedezték az oda nem illő, padlón heverő halmokat. Drace lépett előre, megvizsgálta őket. A hangja reszelős volt, amikor hátraintett.

– Nincs közvetlen veszély, de ezt látnotok kell.

Két hulla feküdt elterülve. Nem voltak jó állapotban. Lecsupaszított csontok meredtek elő a véres ruhadarabok közül. Ahol még akadt lágy rész, a gyomorüregben vagy combokon, több száz féreg tekergőzött. Akadt néhány a koponyákon belül is. A nyálkás lények hajlékony és picuri falloszokként csúsztak ki-be a szemüregek nyílásán. Shury elfintorodott, ez a hasonlata még önmaga számára is morbid volt. Az egyik hulla testpáncélt viselt, amely ugyan egy sosem látott modell volt, de a körülötte heverő felszerelésdarabok már jóval ismerősebbnek tűntek. Birodalmi cucc volt mindahány. Barruq felkapta a csonttá rágott kéz mellett heverő kést és megforgatta. Az is egy katonai közelharci kés volt, melyet elsősorban a speciális rohamosztagos alakulatoknál rendszeresítettek. A másik alak szövetruhában volt, mely hullámzott az alatta nyüzsgő dögevők lakomázásától. A lecsupaszított koponya homlokából két csontszarv meredt elő.

– Szar halál, de minden eltávozás egyúttal csomó új élet kezdetét is jelenti. Még ha dögevő fattyak életéről beszélünk is – bölcselkedett a lány. – Fogadjunk, hogy már csak három alak hagyta el a termet!

Senki sem fogadott, de Barruq hamarosan bólintott. A lány veszett vigyorral nézett a többiekre.

– Vajon nekünk is itt kell hagyni valakit ahhoz, hogy tovább mehessünk?

Nem kapott választ, csendben tovább indultak. Most már bizonyosan tudván, hogy az elesetteknek milyen sors jut, mindenki a gondolataiba merülve gyalogolt, fegyvereiket készenlétben tartva. Továbbra is Barruq nyomolvasói képességeire hagyatkoztak az elágazásoknál, és a weequay minden alkalommal nagy önbizalommal választott irányt. Shury megpróbált emlékezni az útvonalra, de a sokadik forduló után kezdtek benne is kétségek felmerülni, hogy vajon visszatalálna-e egyedül. A járatrendszer valódi labirintusnak bizonyult rengeteg teremmel, járattal és elágazással. Az építők egy dologban konzisz-

tensnek tűntek: nem szerethették a zsákutcákat, mert egyetlen ilyet sem találtak. Minden út vezetett valahová. A legtöbb arcfaragvány egy hatvanszor-hatvan centis kőtáblából nyúlt elő. Akadtak olyan kőtáblák, melyek az évezredek során megtörtek, a dombormű részben vagy egészben lehullott róluk, és mögöttük hosszúkás üregek nyíltak. Por és itt-ott felismerhető csontdarabok pihentek az üregek mélyén bizonyítva, hogy egy gigantikus temetőben jártak éppen.

Nem sokkal ezen felismerés után a lány elkezdte ismét hallani azt a fajta őrjítő sutyorgást, melyet egy bő nappal korábban a kulturális központban is megtapasztalt. Értelmezhetetlen távoli hangok suttogtak és sziszegtek, de mivel a társai nem mutatták jelét a zavarodottságnak, Shury tudta, hogy csak őhozzá szóltak. Mivel legutóbb is akkor durvult el a helyzet, amikor magára maradt, ezúttal nagyon ügyelt rá, hogy a többiek nehogy véletlenül más irányba forduljanak. Drace egyszer csak megtorpant, Barruqkal összenéztek, majd egymás felé bólintottak. A férfi az egyik oldaljárat felé mutatott, mindannyian feszülten fülelni kezdtek. Shury továbbra is csak az idegesítő, a hallásküszöbe környékén dobhártyáit karcolgató szellemhangok sustorgását hallotta. Fogalma sem volt, hogy mi miatt álltak meg.

– Távolodnak a lövések – jelentette ki Barruq.

– Milyen lövések? – tudakolta a lány.

– Sugárfegyver.

– Akkor mire várunk? Drace, nem azért vagyunk itt, hogy Verkát megvédjük a farkasoktól?

– Igazad van, fogjuk sietősre! Arra! De csak óvatosan! Ezek a kibaszott folyosók nem sok fedezéket nyújtanak.

Kocogva haladtak tovább, és ahogy egyre beljebb haladtak a járatok mélyére, úgy találtak egyre több hiányzó domborművet mögötte üresen ásító üregekkel. Hamarosan Shury is meghallotta a lövéseket, és egyúttal eltűntek a test nélküli hangok. Nem messze több sugárvető ontotta magából a halált. Egyszerre fékeztek le, amikor tőlük körülbelül tíz méterre egy sarok mögül egy alakkal találták magukat szembe. Shury gondolkodás nélkül nyúlt az övéhez és vágott előre egy fénygránátot.

– Szemeket be, vizorokat ki!

A gránát kettőt pattant, majd sistergő hang kíséretében kioldott. Mivel saját szerkezetét is lekapcsolta, semmit sem látott a fényrobbanásból, de egy iszonyúan dühös ordítás tudatta vele, hogy alighanem célt ért. A hang nem emberi volt. Élesen rezgett olyan hatással, mint amikor egy kiszúrt ballonból borzasztó nagy nyomáson elősüvít a levegő. Hideg borzongás futott végig a lány hátán. Azonnal visszakapcsolta az éjjellátóját. Ekkorra az előbb látott alak feléjük rohant, mögötte még két további csatlakozott hozzá. Mindhárman egyszerre kezdtek lőni. A folyosó megtelt sistergő és zizegő sugárhangokkal. Shury lövése mellkason találta a rohamozó alakot, akinek nem lett volna helye kitérni, de nem is akart. A lövés pontos volt és a legtöbb emberrel azonnal végzett volna, de az alak csupán rövid időre torpant meg, és tovább közeledett. Még három lövést kapott be a fegyverektől, mire végre elterült, és hamarosan ugyanez történt a másik kettővel is. A folyosó csak tucatnyi lövés után csendesült el, levegőjét megtöltötte egy igen kellemetlen bűzös szag a jól ismert ózonillattal elegyedve.

– Mi a szarok ezek? – hadarta Shury, és a legközelebbi testhez lépett, fegyverének csövét ráirányítva. A lények majdnem teljesen meztelenek voltak, itt-ott ruhafoszlányok sejlettek fel a sima, csontokra tapadó bőr körül. Szőrtelen, csontos és hosszú végtagú humanoid formák voltak emberhez hasonló vonásokkal, de hatalmas kerek és tejfehér szemekkel, melyeket mételyes fekete erek hálóztak be. A lányt túlságosan is a saját mellét elcsúfító mintázatra emlékeztette. Néhány pillanatig csak kapkodta a levegőt. A szerzetek egyértelműen a domborművekben megörökített faj egyedei voltak, azonban az itt heverő testüket nem az örökkévalóságnak szánták. Rohamosan bomlani kezdtek, mintha gyorsított felvételen látták volna, amint egy sütőben kiszárítják őket, majd a szellőző fuvallatai rétegről rétegre fújják le a zsugorodó testekről azok alkotóanyagát. A hosszú göbös ujjak estek le először, a rémálomszerű arcok behorpadtak és a pergamenszáraz maradék hamarosan magába roskadt. Mindhárman némán állva nézték végig a mutatványt, és végül a lány törte meg a csendet.

– Nézzük a jó oldalát! Semmi sejtburjánzás, semmi fekete trutyi – mondta halkan. A weequay kevésbé tűnt optimistának, hamarosan ő is megtalálta a hangját.

– Mi a fasz volt ez? Mik ezek? – követelte a válaszokat. A kirohanásának egy köhögőroham vetett véget. Azonban ez sem tántorította el attól, hogy új késével bele ne túrjon az egyik porhalom és csontszilánkok alkotta halomba. A lány megvonta a vállát.

– Ők lesznek az őrzők. A hullák testei felkelnek, hogy üdvözöljék a sírrablókat. És szívós kurafik. De hidd el, Barruq, lehetne szarabb a helyzet. Sokkal szarabb. Láttuk.

Noha Shury próbált nyugodtnak látszani, valójában nem volt az. Még akkor sem, ha igazat mondott. Az utóbbi néhány hétben génfelkorbácsoló drogoktól mutánsokká facsarodó kannibál gyilkológépek, gyűlölködő szobrok és bosszúszomjas szellemek társaságát is élvezhette, mindezek után egy rég kihalt faj zombi őrzőinek feltűnése várható fejlemény volt. Úgy döntött, összefoglalja a lényegi tudnivalókat.

– Ha élve akarunk kijutni, akkor higgadtnak kell maradnunk. Higgadtnak, és kurva pontosnak. A dögök leszarják a fénygránátot. A lézer az jó, de csak, ha több pontos lövés is eléri őket. Ha egyszerre túl sokan jönnének, akkor menjetek lábra! Alsó harmadban kaszálás. Aligha nyírja őket, de megakasztja a rohamot.

Régész és farkasok

A távoli lövések hangjai a semmibe vesztek ugyan, de alig néhány perccel és két fordulóval később Barruq majdnem rálépett egy birodalmi sugárkarabély kiürült energiacellájára.

– Jó az irány – konstatálta Shury, amint egyre sietősebben folytatták az útjukat. A suttogó hangok ismét felhangzottak és meg is fájdították a fejét, ugyanakkor továbbra sem értette őket, melynek egyik oka a hangokban egyre inkább felgyülemlő agresszió lehetett. Kevés olyan

kaotikus hanghatás létezik, mint amikor több ezer lélek sziszeg dühösen.

Egyre sietősebb útjuk akkor változott végérvényesen rohanássá, amikor a falakon sorjázó domborművek mögötti üregek felől egyre több kaparászás és dobogás hallatszott. Egyiküket sem kellett nógatni, mindhárman ösztönösen meglódultak. A járat nemsokára egy jókora csarnokban ért véget. A terem közepe hiányzott, kellett néhány pillanat, hogy sikerüljön értelmezni a helyzetüket. Valójában nem is terem volt az, hanem egy legalább tíz emelet magas, fentről lefelé keskenyedő kürtő, melynek nagyjából a derekánál bukkantak elő. A fordított kúp alakú üreg oldalán koncentrikus peremek futottak körbe. Minden perem egy-egy külön emeletet alkotott. Az embernyi széles körfolyosókba vagy féltucat alagút torkollott. Az ő szintjükön húsz méter lehetett a szemben lévő faltól mért távolság. Az üreg teteje a sötétségbe veszett, de nem is volt módjuk hosszasan lamentálni a tárna vertikális kiterjedésén. A felettük lévő szint túloldalán ugyanis egy magányos férfialak lépett ki az egyik nyílásból Shuryék érkezésével egyidőben. Az alak mozdulatlanná dermedt, amint meglátta őket. A korábban látott holofelvételek alapján nem volt kétséges, hogy a Verka nevű régész bámult le rájuk. A lányban az is tudatosult, hogy még nincs vége a szembesítési körnek. Mégpedig azért, mert két szinttel lejjebb további két ember tűnt fel szinte ugyanekkor. Páncélos alakok méretes fegyvereket markolva. Az idő megfagyott.

Shury Barruq mellett, a szakadék szélén állva szúrta ki a három alakot. A drogoktól felpörgött és a szellemek miatt olyan zaklatott elméje csúcson járva, a másodperc tört része alatt értékelte a legfontosabb részleteket. A Shuryékkal elviekben egy oldalon álló Verka nedvességtől tocsogó terepruhában feszített, egy kisebb hátizsákon kívül nem volt más nála. A lány nem kis meglepetésére még a látást lehetővé tevő vizor vagy maszk sem takarta el a markáns férfiarcot.

Az ellenséget képviselő farkasok a korábban a hullán is látotthoz hasonló nehéz katonai páncélt viseltek. Sejteni lehetett, hogy az egyikük nő, mivel a birodalmi rohamosztagosok uniszex páncéljától eltérően a vértje mellmagaságban két szépen ívelt dudorral volt díszítve.

Nehéz sugárvetőket szorongattak, melyek emelkedni kezdtek. A környező járatok felől csoszogó hangok és embertől teljesen idegen, halk, de idegtépő sivítások hangzottak fel. A katakombák őrei feléjük tartottak és már nagyon közel jártak. Az éjjellátón keresztül a világ szürkés-kékes árnyalatban úszott, de így is jól kivehetők voltak részletek. A farkasok birodalmi haditengerészetnél is rendszeresített fegyverein a maximális töltést mutató és a leghalálosabb dózisra állítást jelző fényei vörösen villogtak. Verka túlságosan lassan, szinte ügyetlenül ingott meg. A száraz bőrű és meztelen talpak súrlódó hangjait elnyomta a hátborzongató süvöltés. A sírok őrzői több tucatnyian, ha nem több százan lehettek, és túl gyorsan közeledtek.

Shury mozdult elsőként, leoldott egy taktikai támadógránátot az övéről. A két farkas összeszokott mozdulattal, harmóniában mozgott. A nő Verka felé lendítette fegyvere csövét, a férfi Shuryékat vette célba, a gyilkos célt támogató fedezőtűzként. Shury hüvelykujjával kibiztosította és már dobta is lefelé a gránátot, egyúttal felkiáltott:

– Verka, fedezékbe!

A megszólított éppen visszahúzódni igyekezett a párkány széléről, amikor lézernyalábok cikáztak mind az ő, mind Shuryék irányába. A farkasok lövéseivel szinte egyidőben Drace és Barruq is lőni kezdett. Drace a falnak vetette a hátát, a fejétől nem messze lézerlövedékek csapódtak a sziklafalba, éles szilánkokkal hintve be a nagydarab ügynököt. Veszettül káromkodva viszonozta a tüzet, úgy tűnt, hogy nem esett komoly baja. Shury félrevetődött és röviden meglapult. Úgy gondolta, mára éppen elég sebet kapott. A farkas piszkosul jól célzott, egy lövés Barruq mellkasát célozva érkezett, és ha egy kiszögellés nem lóg bele pont a lővonalba, a weequay alighanem ott helyben szörnyethal. Szerencséjére a felrobbanó szikladarab megvédte az életét, de így is seggre ült a mellkasának ütődő öklömnyi kődarab kinetikus energiájától. Verkát is eltalálta egy lövés, a régész egyszerűen túl lassan mozdult. Felordított, majd eltűnt Shury szeme elől. A következő pillanatban Shury gránátja felrobbant. Tűznyelvek csaptak fel, melyeket sáros vízként kavargó füst követett. Fülsiketítő dübörgés rengette meg a kürtőt, a dobhártyaszaggató hang sokszorosan osztódva verődött visz-

sza újra és újra a falakról, veszett űrcsatákat idéző hangzavarral kísérve a pillanatot, amivel szinte egyidőben több járatból is előözönlöttek a lények. A magasabb szinteken felbukkanó őrzők gondolkodás nélkül vetették le magukat a párkányokról és hosszú, agilis ujjaikkal megragadták Shuryék szintjének körbefutó peremét. Mások a farkasok irányába vetve magukat zuhantak tovább. Ha eddig lettek volna kétségei, akkor a lányban mostanra tudatosult, hogy a múmiák nem szemekkel tájékozódtak. Shury jobbjába kapta a pisztolyát és lőni kezdett, közvetlen közelről célozva a peremet markoló kezekre, tátongó pofákra és a melléjük zuhanó alakok kidomborodó bordájú torzóira.

A füst gyorsan oszlott, a támadógránátok nem azt a célt szolgálták, hogy megvakítsák az előrenyomuló katonákat. Pillanatnyi lélegzethez jutva Shury fegyvert váltott, és leoldotta a hátáról a kardját. A pisztolyt bal kezében tartva fordult szembe újabb két lénnyel, akik a körfolyosó keskeny mivolta miatt csak egyenként tudtak érkezni. Meglendítette a kardját, és egy gyors vágással mélyen beleszelt az elöl érkező mellkasába. Az őrző felsüvített, rémálomszerű száját eltátotta, éles fűrészes fogak sorakoztak benne. A következő pillanatban a visítás megszűnt és az őrző összerogyott. A teste a lány szeme láttára kezdett porladni. Nem volt ideje alaposan megfigyelni a történést, mert máris a vadul felé kapó újabb támadóval kellett foglalkoznia. Azt gyomron szúrta, pontosabban oda süllyesztette a pengét, ahol egy ember előbelének ez a szakasza található. Ez az őrző is eltátotta a száját, melyből nedves miazma áradt ki, majd összeroskadt és sebesen porladni kezdett. A lánynak maradt egy kis ideje, hogy körbetekintsen. Mögötte nem sokkal Barruq tért vissza a harcba, kissé mintha kábán mozgott volna, de a sugárvetőjét előre tartotta és hamarosan a még mindig feléjük ugráló őrzők közé pörkölt vele, kíméletlenül gyilkolva a lány a szerint már amúgy is halott lényeket. Az ő járatuk túlsó oldalán Drace két pisztollyal végezte ki éppen azt a néhány őrzőt, akik oda érkeztek. Átmenetileg megtisztították maguk körül a terepet, de a lények folyamatosan érkeztek, és egyáltalán nem törődve a testi épségükkel vetették magukat a fegyvereik elé. Bár gyorsak és zsigeri iszonyatot keltően félelmetesek voltak, ráadásul rengeteg akadt belőlük, valójá-

ban nem jelentettek a hármasnak komoly kihívást. Egyelőre legalább is nem, de Shurynak a sírkövek száma alapján nem volt kétsége afelől, hogy több ezren vagy akár több tízezren is lehettek. Márpedig a harci képességek csak addig tartottak őket életben, amíg bírták szusszal. A holtaknak azonban vélhetően nem voltak ilyen problémáik.

Shury lenézett, remélve, hogy az oszló füstön át megpillantja a farkasok hulláit. Őszinte csalódottságára hullákat nem látott, de mozgást igen. Két csizmás láb sarkán húzva éppen akkor csúszott be abba a járatba, amelyből nemrég a farkasok bukkantak elő. A farkasok alagútjának bejárata előtt is nyüzsögtek az őrzők, de hamarosan lövések csaptak elő a járatból és két zombit azonnal elporlasztottak. A lány kegyetlenül elvigyorodott. A gránátdobás jól sikerült, az egyik farkas máris harcképtelen vagy halott volt. A másik azonban még harcolt, nem is rosszul. Felnézve nem látta Verkát. Pillanatok alatt döntött.

– Drace, gránátokat a páncélos rohadékoknak! Megyek Verka után!

Nem kis meglepetésére a férfi nem ellenkezett, úrrá lettek rajta a birodalmi reflexek. Közvetlen harchelyzetben bizalmi válságoknak nem volt helyük, az elöljáró parancsa döntött és jelentette a különbséget az élet és halál között. Márpedig rangot tekintve hatalmas különbség volt egy Béta és egy Delta között. Drace Barruq felé vakkantott egy fedezzt, és máris lefelé lendült. A lány vele ellentétben felfelé indult. Rövid koncentráció után érezte, ahogy a teste súlyának a fele elillan. A fal körülöttük majdnem vízszintes volt, de nem teljesen. A kürtő felfelé tágult, ezzel könnyítve a feladaton, Shury pedig ennél lényegesen nehezebb falakat is megmászott a közelmúltban. Pisztolyát az övére lógatta, jobbjában a kardját fogta és csak a bal kezét használta kapaszkodásra. Ennek ellenére boszorkányos ügyességgel szaladt fel a falon. Másodpercek alatt érte el az eggyel magasabban lévő szintet. Verka szintjét. Verka tőle jobbra, negyed ívvel távolabb hevert, felsőteste eltűnt a járatban, amelyből érkezett. Csupán néhány idegen állt Shury és a férfi között, az előre lendülő lány dühös fúriaként szelte ketté őket kardjával, az egyiket teli talppal meg is rúgva halála pillanatában. Egy szemrebbenésnyi időre érzett csak ellenállást, majd a test egy porfelhő kíséretében felrobbant. A lány remélte, hogy nem mér-

gező, amint átrohant az oszló ködön. Már egészen közel járt a férfihoz, amikor a fekvő test mocorogni kezdett, és Verka nekiállt feltápászkodni. Ezt Shury annyiban nehezményezte, hogy szerinte ehhez nem volt biológiai értelemben vett joga a férfinak. Eddig ugyanis az oldalán feküdt, és mellkasának bal oldaláról füst szállt fel. A terepszínű, ősöregnek és túlhasználtnak tűnő katonai zubbonya cafatokban lógott róla, a seb környékén beleégve a húsba. Mélyen. Ott, ahol a szívnek illett volna lennie. Márpedig elpárologtatott szívvel még a legmegátalkodottabb régészek sem szoktak ficánkolni. Közelebb érve azt is sikerült megfigyelnie, hogy a halálos seb szemmel követhető sebességgel forrt éppen össze, mintha visszafelé játszották volna le a lézercsomag Verka mellkasába csapódásának a hatását.

Bármi is történt éppen a férfival, nem lehetett kellemes, mivel a jóképű arc fájdalmas vicsorba torzult, és a férfi még hörgött is hozzá. A szétégett zubbony széttárult a mellkasa közepén, ahonnan egy tenyérnyi, csillogó amulett tűnt elő. Verka mögül újabb őrzők érkeztek, és úgy haladtak el az elvben halott férfi mellett, mintha csak egy darab szikla lett volna. A lány megtorpant és felemelte a kardját, felkészülve a rohamra. Az őrzők mindegyike a mélybe vetette magát. Ügyet sem vetettek sem a régészre, sem a lányra. Shury meglepetten pislogott néhányat, majd újfent futni kezdett Verka mellett torpanva csak meg.

– Ez egy Omega Q-akció, ne ficánkoljon! – kiáltotta, és megragadva a férfi karját segített neki talpra állni. Verkánál még egy rohadt fegyver sem volt, miközben a nehéz sugárvető lövésnyoma kezdett teljesen eltűnni. Alatta ráncos, pulzáló, de élő szövetek töltötték fel a kormos szélű lyukat. A lány hitetlenkedve bámulta a csodálatos regenerációs mutatványt, és arra gondolt, hogy Verka gyógyulási képességei fényévekkel megelőzik azt, ami vele is megtörtént már. Ráadásul ellentétben Shuryéval, Verka gyógyulása láthatóan nem járt azoknak az undorító, elfeketedett vérereknek a kidomboruló megjelenésével.

Újabb fülsértő robbanás rázta meg a kürtőt. Fény villant, por és füst szállt fel, majd sugárfegyverek sisteregtek tovább szinte szünet nélkül. A talpra álló Verka a hátát a sziklának vetette. Az arca nedves volt, fáj-

dalom csúfította el a csinos vonásokat. A régész vonzereje nem sokkal maradt el Pierce szépségétől. Zihálva lélegzett. Közben a hihetetlen intenzitással regenerálódó szövetei közül undorító levek folytak ki. Köztük habos vér. A lövés elég széles volt, hogy a tüdejébe is belekapjon. Az amulett nem a nyakában lógott, ahogy Shury először gondolta. A széles, kerek medál bele volt égve a férfi húsába, éppen a csecsemőmirigy magasságában. Verka megszólalt, a hangja reszelős és érdes volt, mint azoknak, akiknek éppen folyadék gyűlik a tüdejében.

– Omega Q! Nem is tudtam, hogy érdeklődnek utánam! – mondta, és egy elég beteg mosolyszerű rángás jelent meg a szája szélén. Végre a férfi is a lányra emelte a tekintetét és végigmérte. Nyilvánvalóan komoly fájdalmai voltak, de nem pánikolt és ijedtnek sem látszott. Shury nem sokat tudott az archeológiáról, különösen nem az ősi erőhasználó civilizációkról, de az összefüggések megtalálásában nem volt teljesen tehetségtelen. A játék a túlélésért a tetőfokára hágott, és abból kiindulva, hogy milyen iszonyatos mennyiségű őrző áradt folyamatosan a kürtő szintjeire, Shurynak nem volt kétsége afelől, hogy ezt aligha fogják túlélni. Valósággal nyüzsögtek már körülöttük. Bármi is volt Verka trükkje, azt a lány magának akarta.

– Verka doktor, Mingwo hadnagy vagyok, megmenteni jöttem! Tud járni?

– Igen!

– Az ellenség még itt van, és félek, hogy van erősítésük. Látott még többet közülük?

– Nem!

– Az amulettje véd meg minket a lényektől?

Az utolsó kérdés már nem egy szimpla, verbális tényfeltáró kísérlet volt. Shury maga elé képzelte, amint elméjének láthatatlan és finom ujjai Verka tudatába csusszannak, majd ott a közvetlen harci helyzet szülte bizalmatlanságot, a frissiben átélt testi halál élményét és a Verkában bizonyosan meglévő óvatosságot egy pókháló szálaiként elképzelve gyengéden félreterelik, hogy a férfi érzései ne akadályozzák Shury szándékát. A régésznek megkönnyebbültnek és hálásnak illene lennie, amiért jött valaki, hogy megmentse. Szellemajkával finom szemű kö-

döt fújt a szálakra, elzárva, elszigetelve őket. Mélyebbre hatolva képeket idézett meg. Rohamosztagosok állnak Verka mellett, tisztelegnek, midőn minden veszély elmúlt és minden teljesen kontroll alá került. A farkasok páncéljuktól megfosztott, kifektetett tetemei a padlón hevernek. Shury kacéran mosolyogva egy flaskát nyújt át és nevetgélve anekdotáznak, valami többnek és pajkosabbnak az ígéretével a lány sötét szemeiben. A képek ott lebegtek Verka elméjében, majd váratlanul millió képzeletszilánkra robbantak. A valóság visszatért. Verka a homlokát ráncolva meredt a lányra. Arcán még mindig fájdalmas kifejezés honolt, de tiszta tekintete azt üzente, hogy az utolsó kérdésre Shury nem kap választ.

– Az Omega Q-trükkjei nem működnek rajtam, hadnagy!

Shury úgy vágta állcsúcson Verkát a kardjának markolatával, hogy nem lepődött volna meg, ha kiakasztotta volna a férfi alsó állkapcsát. Száraz reccsenés hallatszott, és amint Verka szemei befelé fordultak, Shury a szabad alkarját Verka nyakának feszítette és a férfit erővel a sziklának nyomta. Közvetlen közelről sziszegte a férfi arcába.

– Az embereimet mindjárt kinyírják ezek a dögök! Azért jöttek, hogy megmentsék a tyúkszaros életedet, úgyhogy nem tartasz visszsza semmilyen taktikai információt! Van-e köze a kurva amulettednek ahhoz, hogy nem támadnak meg a rohadékok?

Néhány másodpercig kitartotta a fojtó szorítást, majd lazított rajta, hogy Verka beszélni tudjon. Annak valóban elmozdult az álla és egy véres köpet csordult ki az ajkai közül. A lány nem tudta, hogy az eredmény pusztán a fizikai fájdalom csodája lehetett, vagy a fickó csak egyszerűen nem volt hozzászokva, hogy így bánjanak vele. A férfi arca mindenesetre eltorzult és az agresszióra agresszióval telt válaszként Shury arcába üvöltött.

– Igen, te hülye ribanc!

Véres nyál fröcsögött a lány arcába, de mindez semmi nem volt ahhoz képest, hogy Shury érezte, amint valami nekifeszült az elméjének. A harag és düh keveréke hirtelen sűrűsödő sötétségként csapott le rá, szinte fizikai fájdalmat érzett, amint a löket össze akarta törni. Shury élénken látta maga előtt, ahogy saját csontjai megroppannak, szép

feje eldeformálódik, agya pedig – mintha közvetlenül azt érte volna egy csapás – kásává passzírozódva kezd csordogálni fülén és orrán át.

Bármi is történt, megúszta. Valamiképp ösztönösen hárította Verka elmetámadását, elvezetve maga körül, mint ahogy a szikla téríti el a tomboló vizet. Azt azonban nem tudta nem érzékelni, hogy a mögötte éppen elhaladó két őrző porrá robbant. Egy sosem látott fegyverrel, egy közvetlenül a fizikai világot támadó erőképességgel Verka majdnem megölte őt. De csak majdnem. A túlélését szavatoló információt megszerezte, miközben Verka bebizonyította, hogy életveszélyes és legkevésbé sincs kontroll alatt. Jéghideg elszántság folyt végig a lány testén. Hátralépett.

Verka arcán a győzelem öröme jelent meg, mint aki csatát nyert. Teljesen felkészületlenül érte a kard szúrása. Még a karját sem mozdíthatta, amikor Shury vibropengéje egy nyílegyenes szúrással áthatolt az egyik szemüregén, az agyán, és hátul áttörve a koponyáját a sziklának ütközött.

– Ebből regenerálódj, te idióta fasz!

Vendégmarasztalás

A fickó rongybabaként omlott össze, miközben a koponyájába ékelődött kardot is magával akarta rántani. Shurynak erőnek erejével kellett kitépni a fegyvert a lehanyatló hulla fejéből. A kard pengéjén vér, agyvelő és Verka szemgolyójának kocsonyája képzett viszkózus elegyet. Pont, amikor a test a földön koppant, egy sürgető kiáltás szelte át a kürtőt. Shury! A lány mintha felismerni vélte volna Drace hangját, de az ügynök még véletlenül sem volt egyike annak a két dolognak, mely a lányt éppen foglalkoztatta. Egyfelől tudni akarta, hogy áldozata valóban és véglegesen elpusztult-e, másfelől nagyon kíváncsi volt, hogy Verka halálával az őrzők figyelme nem terelődött-e rá. Mindkét kérdésre megnyugtatónak tűnő válaszokat kapott. Az élőholtak

továbbra is elkerülték a testet és a lányt is, míg a test mozdulatlan maradt. Úgy döntött, hogy ezt dicséretes jellemvonásként érdemes lenne állandósítani. A vibrokard ívet írt le a levegőben, majd egy precíz vágással elválasztotta a férfi fejét a testétől. Shury döbbenten lépett egyet hátra. A nyakcsonkból természetellenes erővel spriccelt elő a vér, olyan nyomáson, mintha a szív még vert volna és amúgy is vasból lett volna holmi izmok helyett. Verka feje lomhán odébb gurult, átbucskázott a körfolyosó peremén és eltűnt Shury szeme elől. A vérsugár idővel csöpögő szivárgássá szelídült, a test alatt tekintélyes vértócsa gyűlt össze. Ez már normálisnak volt mondható. Shury beharapta az ajkát és kissé kelletlenül, de habozás nélkül nekiállt elvégezni a munka legmocskosabb részét. Kardját Verka mellkasába mártotta, és két kézzel megpróbálta kivágni a húsából a belesüllyedt amulettet. Hamar be kellett ismernie, hogy a kard legkevésbé sem volt ideális szerszám a művelethez, de rezgő pengéje miatt mégis hasznosnak bizonyult. A tárgy nem szimplán a húsba ékelődött, hanem összenőtt a bordákkal és a rekeszizommal. Az említett szervek érintkező felületei ragaszkodón ölelték körbe a mesterséges formát, sőt úgy tűnt, hogy a szövetek az aranyos fém felszínéről serkentek. Egy utolsó recscsenéssel mégis csak sikerült kitépnie az amulettet, amely egy borzalmas kráterszerű lyukat hagyott maga után. Néhány másodperce maradt csak, hogy jól megnézze magának, mivel a párkány szélén Barruq kapaszkodó karjai tűntek fel. Bár a tárgyra tapadó szövetfoszlányok ocsmányul elrondították, de így is láthatóvá vált, hogy az amulett nem fémből, hanem egy majdnem átlátszó, narancsos kristályból készült. Ettől tűnhetett arany színűnek. Shury pillanatok alatt szerszámövének egyik rekeszébe rejtette a tenyérnyi tárgyat, és szembefordult az éppen felkapaszkodó Barruqkal. Egy mászókampó csapódott a weequay mellett egy sziklakiszögellésbe, jelezve, hogy Drace is úton van. Csakhogy Shury még nem végzett Verkával.

Egyik szemét Barruqon tartva a halott mellé térdelt és szakavatott kezekkel végigtapogatta a formás testet. A férfi szerszámövének az egyik tartórekeszében talált néhány kreditet, néhány egyszerűbb eszköz is lógott az övéről, de semmi fontosat, vagy meglepőt nem fe-

dezett fel. Verka felszerelésének zöme valahol a kazamatákban volt tehát. Mikor Drace is végre fellendült, Shury előzékenyen közelebb lépett és megragadva a karját segített neki felkapaszkodni. Odalent valósággal hemzsegtek az őrzők. Társai az utolsó pillanatokban hagyták maguk mögött az elárasztott, alacsonyabban fekvő párkányokat. A látszat fenntartása érdekében Shury levágott néhányat a közelükbe merészkedő lények közül, de azok továbbra is úgy viselkedtek, mintha vakok lettek volna. Jóval kevesebben voltak itt fent, és azok is kezdtek eltakarodni. Ahogy Barruq és Drace az amulett közelébe jutottak, úgy kerültek ők is ki az őrzők érzékeléséből.

– Mi a szart csináltál, Shury?! Nem ez volt a terv! – ugatott fel Drace és meredt ellenségesen a lányra.

– Megtámadott, nem is akárhogy. Össze akarta roppantani az agyamat. Kurvára fájt. Meg kellett védenem magam.

– Ne akard nekem azt mondani, hogy nem tudtál lefegyverezni egy tudóst!

– Ez nem egy tudós volt, Drace, hanem egy ereklyevadász, aki az öregúr egyik riválisának dolgozott. És többet tudott, mint a legtöbb speciális ügynök. Sokkal többet! – válaszolta a lány, miközben ismét pisztolyra váltott. A rövid beszélgetés végére le is szedték az összes őrzőt, amelyik ezen a szinten téblábolt. Shury az amulett körüli bő háromméteres sugarú körnek tippelte az a zónát, mely biztonságosnak számított. Mivel Drace nem válaszolt, ideje volt érdemi taktikai kérdésekkel foglalkozni.

– Mi történt a farkasokkal?

– Utánuk kúrtam két gránátot és rájuk robbant a járat.

– Szép munka! Itt kell valahol lennie annak, amit Verka kutatott. Próbáljuk meg megkeresni! Ha nem lesz gyorsan eredmény, akkor lelépünk. A farkasoknak vége, a feladat végrehajtva! Most már csak az extra jutalomért és Barruq javadalmazásáért harcolunk!

Shury nekiindult a járatnak, melyből Verka érkezhetett, és a többiek követték. Útközben magában dohogott. Nem számított rá, hogy a társai megússzák. Sokkal egyszerűbb lett volna minden, ha mind Drace mind Barruq alulmarad az őrzőkkel szemben. Az pedig, hogy mind-

ketten túlélték, egyenesen szemtelenség volt. Mégpedig azért, mert kettejükkel badarság lett volna felvenni a harcot. Bár még nem tudta, hogy hol, mikor és miként, de eldöntötte, hogy a szövetségesei ezekben a járatokban fogják lelni a halálukat. Amúgy is egy temetőben jártak, rengeteg felesleges vesződséget takaríthattak meg ezzel.

A járat ide-oda kanyargott és többször is elágazásokba torkollott. Ahhoz képest, hogy a kürtőben egy egész armadányi halott idegen támadt rájuk, errefelé nyomuk sem volt. A lány majdnem teljesen biztos volt benne, hogy mindez kizárólag az amulettnek köszönhető, de ezt az értesülést megtartotta magának. Nem lett volna értelme felesleges információkkal traktálnia halálra ítélt társait. Az őrzők elmaradása persze nem jelentett sem csendet, sem nyugalmat. Bármerre is mentek, mindenhol ott volt a nyomorult lények létezésének valamiféle jele. Kitört sírkövek rondították el a falakat a mögöttük tátongó sírhelyek üregeivel. Hangfoszlányok töltötték meg a hideg folyosókat, mintha csak egy üres házban jártak volna, melyben folyamatosan láthatatlan alakok csoszogtak ide-oda a pincében vagy éppen a padláson. Olybá tűnt, hogy a beteges léptek nesze átszűrődött a falakon és pattanásig feszült állapotban tartotta a behatolók idegeit.

Drace és Barruq minden jel szerint ideges és ugrásra kész maradt, lépéseik és kezükben hordozott fegyvereik pozíciója harcra várásról tanúskodott. Velük ellentétben Shuryban lassan, de biztosan szétáradt egyfajta eufória. A farkasokat elintézték, Vondar tanítványa szintén halott volt, ő pedig bár komoly sérülések árán ugyan, de túlélte az egészet. Már csak a takarítás maradt hátra, meg az, hogy visszatérjen a Birodalom ölelő keblére, megkeresse Sabelt és perverz gyönyörökbe merülvén kitalálja, hogy mi is lehet a Verka húsából kivágott amulett. Az agya hátuljában egy vészcsengő szólalt meg, és figyelmeztette, hogy talán nem lesz ennyire egyszerű. Soha nem ilyen egyszerű. Az eufória aligha a jól végzett munka örömének megérdemelt kiteljesedése, sokkal inkább a vérében keringő fájdalomcsillapító és serkentő kemikáliák elkerülhetetlen mellékhatása. A felismerés némileg lelombozta ugyan a lányt, de közel sem annyira, hogy letörölje a képéről az egyre vadabb vigyort. A folyosók

és a helyenként felbukkanó kisebb termek és kiöblösödések tucatjain áthaladva számos, az őrzőktől független tevékenység nyomára akadtak. Barruq többször is rámutatott olyan frissebb karcolásokra a köveken és a falakon, melyeket páncélcsizmák okozhattak. Minden jel arra utalt, hogy Verka és a farkasok kergetőztek némi időn, alighanem egy egész napon át, midőn mindannyiuk vesztére a kürtőnél belefutottak a Spark legénységébe. Itt-ott a helyhez nem illő felszerelési tárgyak hevertek, mint egy szétszórt beltartalmú hátizsák, melyet egy sugárfegyverrel keresztüllőttek. Máshol néhány fehérjeszelet hevert a padlón, melyen pár fekete féreg rágódott. Két olyan termen is áthaladtak, melyekben kutatáshoz használt technikai eszközök voltak gondosan beállítva, például a több helyen is előforduló saját energiaforrással bíró mobil lámpatestek, melyek a falakon látható és a hármas tagjai számára teljességgel érthetetlen vésett írásjeleket világították meg. Shury végül kimondta a következtetését.

– A fickó azt kereshette, hogy miként váljon maga is élőhalottá. Aki még döglötten is kapaszkodik az életbe.

A társai megtorpantak, és Barruq rövid habozás után megkérdezte. A hangja tőle igen szokatlan módon mintha vékonyka lett volna.

– Biztos, hogy nem élnek ezek az izék?

– Nem biztos, de erősen valószínű. Akad néhány apróság, például a komolyabb sérülést követő instant porladás, mely nagyon gyanús – válaszolta Shury vidáman, nem kevés gúnnyal a hangjában. Barruqot ez nem nyugtatta meg, galaktikus közös, majd cifrának hangzó wee-quay nyelven válaszolt.

– A szellemek uralják ezt a helyet. Krassh tovodo korgggh!

Hiába töltöttek el bent néhány további órát, semmilyen érdemi eredményre nem jutottak Verka kutatásaival kapcsolatban. A hely hangulata egyértelműen a Bugyor múzeumára emlékeztetett, minthogy a szobrok és faragványok mindent elleptek. A várossal ellentétben itt a valamikori nép tagjainak arcai is megmaradtak, nem töröltette el azokat egy ördögfatty kormányzó múlthamisítási hadjárata. Ráadásul ebben a grandiózus mauzóleumban a szobrok és domborművek nem különálló alakokként, hanem életképek szereplőiként

voltak jelen, és így kutatás közben Shury akaratlanul is tanult néhány dolgot a kultúrájukról. Egy király, vagy még inkább papkirály lehetett a vezetőjük, akit hódolattal imádtak. Számtalan kép akadt, melyen földön térdelő tömeg meredt áhítattal egy magas trónuson feszítő, díszes ruházatú alakra. Az uralkodó kaszt alakjai nagyon hasonlítottak a köznéphez, leszámítva néhány kinövést az arcukon, de egyikük sem hasonlított a devaroniakhoz. Shuryt azonban nem különösképp érdekelte a kulturális xenológia, egyéb értesüléseket és értékeket pedig aligha lehetett itt szerezni, mivel sem működő gépezeteket, sem értékesnek tűnő tárgyakat nem láttak. Sehol egy ékszer vagy fegyver, az egyetlen, eddig idelent talált, érdeklődésre számot tartó tárgy pedig már ott lapult a lány batyujában. A hosszúra nyúló keresgélés végeztével leültek az egyik teremben néhány perces pihenőt tartani. Drace profán egyszerűséggel az egyik sarokba vizelt. A lányban továbbra is őrült erővel dolgoztak a stimulánsok és legkevésbé sem érezte magát fáradtnak, de hagyta, hogy a társai normális bioritmusának megfelelően alakuljanak az események, és közben árgus szemmel figyelt és várta a lehetőséget, hogy megszabadulhasson tőlük. Amíg együtt voltak, azért nem árthatott kihasználni a társaságukat.

– Nem fér a fejembe, hogy mind Verka, mind a farkasok itt garázdálkodtak és üldözték egymást egy napon át, mégis akkor jöttek a dögök, amikor mi feltűntünk. Mitől vadultak ennyire be az őrző szellemek? – kérdezte, de a többiek ismét válasz nélkül hagyták. Mind Drace, mind Barruq feszültségről árulkodó testtartásban pihent, hogy aztán hamarosan továbbinduljanak. Drace-t alighanem továbbra is zavarta Verka halála, Barruq fejében pedig már szöget üthetett a gondolat, hogy a neki beígért pénz fedezetéül szolgáló szajré nincs sehol. Borongós hangulatban indultak el végül a kijárat felé, néhány elhibázott forduló után meg is találták az oda vezető járatot. A nyílegyenes és monotonul emelkedő folyosó végén csakhamar feltűnt a felszíni világosság. Megújult erővel veselkedtek neki az utolsó pár száz méternek. Hamarosan alpári káromkodás hangzott fel Drace részéről, és zavart düh szülte értetlen grimaszok torzították el mindhármuk vonásait. A folyosónak volt egy pontja, melyet képtelenek voltak átlépni. Egész egyszerűen

a lábuk nem vitte tovább őket, mintha a testük megtagadta volna a parancsot. Újra és újra nekifeszültek. A próbálkozót kiverte a víz és kiszáradt a szája, miközben lábujjait egy centire előrébb tudta erőszakolni, de csak hogy aztán feladva a küzdelmet, zihálva lépjen hátra egyet. Nem láthatatlan erőtér vagy energiapajzs feszült a folyosó egész széltében, pedig az egy érthető és megoldható akadályt jelentett volna. Így azonban csak egyre növekvő vágyakozással bámultak a távoli fénykeretre, miközben másodpercről másodpercre nőtt bennük a frusztráció. Shurynak rémlett, hogy alighanem éppen ezen a ponton érezhette azt a didergető fagyosságot, amikor befelé tartottak. A kipusztult faj óriáskriptája még tartogatott tehát néhány meglepetést.

– Mi a szar? – kommentálta végül Drace. Előkapta a stukkerét és egy lövést eresztett meg a folyosó hosszában. A sugár végigságuldott a folyosón és a fényablak közepén álló oltárba csapódott. Egyéb nem történt. Drace dühösen a falba rúgott, miközben Barruq csapdába esett vadállatként tekintgetett ide-oda. Shury csalódottan, de egyúttal némi kárörömmel vett tudomást az új helyzetről. Régóta tudta, hogy az Erő megnyilvánulásai messze túlmutattak a józan ész határain, hisz maga is részese volt megannyi dolognak. Merdon szerint az egész bolygó egy túltöltött generátora volt az Erőnek, és így legkevésbé sem lett volna értelme meglepődni azon, hogy szó szerint áthághatatlan akadályba ütköztek. Ha a problémát az Erő szülte, akkor a megoldást is annak kell szolgáltatnia. Kényelmesen a földre csücsült, vizorját a homlokára tolta.

– Nyugodjatok meg! Még nincs minden veszve – közölte a többiekkel. Azt már nem tette hozzá, hogy szándékai szerint ez a kijelentése kizárólag magára vonatkozott. Vett néhány mély levegőt és hagyta, hogy a szellemét átjárja az Erő. Csiklandós pislákolásként aprócska láng gyúlt valahol lényének legmélyén. A tűzfióka kiemelkedett a sötét mélységből, és kettéosztódva a lány szemeibe költözött. Mint Shury kardja Verka szemgödrébe. Mint nyalás közben Sabel sós puncinedvei kellemesen maró savként a saját szemgolyójára. Mint a kardnak használt kábelvágó a mutáns szörnnyé vált Pierce koponyájába. Az erőszak és a szex képei megtöltötték a tudatát, amiket az egyre nagyobb lánggal

égő tűz fénye kiszorított. A lángokon át a körülötte létező világ is betört az érzékelésének a következő szintjén. Megszédült. Barruq idegen és erőteljes szaga ötvöződött Drace közelebbről is ismert, jellegzetes kipárolgásaival, megfűszerezve Verka amulettre tapadt húscafatainak vad illatával. Saját sebeiből gyógyszerek kellemetlenül szúrós bűze áradt, miközben az egész helyet a halál émelyítő szaga burkolta körbe. Kinyitotta eddig csukva tartott szemeit. A sötétség ellenére látta maga körül a világot, igaz úgy, mintha sűrűn áramló vízen át nézte volna. A padlóba kapaszkodott, hogy el ne terüljön. Erőteljes émelygés tört rá, koncentrálnia kellett, hogy el ne hányja magát. Távolról, a világot jelentő hullámzó vízen túlról halk hangfoszlányok ütötték meg a fülét.

– Most mit csinál? – kérdezte Barruq.

– Hagyd, hadd csinálja a dolgát! Ez már az ő fajtájának a játéka – válaszolta Drace. Shury meggyőződése szerint ezúttal tisztelet, sőt áhítat hatotta át a messziről hallatszódó hangot. Nem törődött vele. A Szívtipró néhány nappal korábban adott leckéje hatásosnak bizonyult. Shury látta az Erőt. Vagy legalábbis annak egy részét. Az övébe rejtett amulettre úgy tekintett le, mintha az szabadon lógott volna. A tárgy erős narancs fénnyel világított és ütemesen, energiával telve pulzált, mint egy dobogó szív. Élőnek tűnt. Minden dobbanással egy lökéshullám indult meg belőle, mely kifelé terjedve egyre gyengült. Mint hullámok egy tóba dobott kavics körül. Unatkozó bölcsek gondolatai merültek fel a lányban: ahogy az univerzum szövete elnyeri a vele közölt energiát, úgy gyengülnek a tovafutó hullámok.

Az anyagi világon túli érzékeivel egy másik felfedezést is tett. A folyosót egy háló zárta el, mintha pókok falazták volna be a kijáratot. A háló szálai itt-ott narancsosan fénylettek. Rendezettnek tűnt, mégis kaotikus mintát alkotott. Organikus képzetet keltett, melynek a struktúrájába mintha hibák kerültek volna. Az amulett hullámai a hálónak csapódtak, mely minden alkalommal felizzott, de nem sérült, nem változott. A folyosó oldalain vékony szálak futottak a kripta mélye felé, mintha távoztukban húzták volna azokat csintalan kis pókok. Nem kellett sok ész ahhoz, hogy rájöjjön, a kijáratot elzáró erőhálót ezeken a szálakon át táplálta valaki vagy valami. Ezek

alapján várt rájuk egy újabb séta a komplexum mélyébe. Elmerülve a szokatlan érzékelés gyönyöreiben, figyelmét a társai felé irányította. Barruq sötét foltként állt előtte, melynek mégis érzékelhető kontúrjai voltak. Hideg áradt a weequay-ből. Nem fagyosság, sokkal inkább, mint egy barlang mélyén futó patak hűvöse. Drace ezzel szemben kontúrosabb volt. A feje fölött egy furcsa, ezüst lángnyelv égett, mintha a férfi egy gyertya lett volna. A testének körvonalait ütemtelenül ezüstös derengésbe vonta valamiféle kiszámíthatatlan pulzálás. Mint a szélben fel-felizzó parázslás. Drace hangulatának lenyomata. A férfi továbbra is feszült volt. A lány megpróbált megszólalni, magát is meglepve sikerült, noha a saját hangja is távolinak és torznak tűnt.

– Drace!

Az ügynök közelebb lépett és Shury felé hajolt, innen tudta a lány, hogy valószínűleg csak suttogásra futotta az erejéből.

– Verka nem csak szimplán megtámadott, hanem kilátásba helyezte, hogy mindannyiunkkal végezni fog, mert szerinte mi vezettük el hozzá a farkasokat.

– Ez hülyeség, a farkasok hamarabb itt voltak! – csattant fel Drace, a feje feletti láng ezüstös szikrákat hányt és az alakja villódzni kezdett. Szép volt és félelmetes. A harag látványa az Erőn keresztül.

– A barlangban talán, de hogy ki kit követve érkezett a bolygóra, azt nem tudhatta. Ugye láttad, amikor az elméje erejével szétrobbantott több őslakos hullát? Nekem szánta, csak kitértem!

– Ennek semmi értelme! Épp olyan tagja volt a kennelnek, mint mi!

– Biztos vagy te ebben?

– Nem hiszem, hogy ez a megfelelő hely és idő, hogy ezt megbeszéljük. Amúgy is kurvára mindegy, már halott – legyintett a férfi, az ezüst szikrák mindvégig ott pattogtak körülötte.

– Remélem, igazad van. Tartok tőle, hogy ezen a helyen, mely egy egész civilizáció sírkamrája, némileg más értelmezéssel bír a halál definíciója. Ha esetleg nem tűnt volna fel eddig – válaszolta a lány és hátborzongatóan felkuncogott, ami lehet, hogy csupán száraz köhögésnek tűnhetett a másik kettő számára. Drace felhergelve válaszolt.

– Akkor lehetőleg jussunk ki innen, és ne csatlakozzunk ezekhez. Van ötleted?

– Talán.

– Baszd meg, Shury, ez kurvára kevés! – sziszegte a férfi, az ezüst villódzás minden eddiginél erősebb és félelmetesebb lett.

– Lehet, hogy meg tudom találni a forrását a láthatatlan ajtónak. De nektek kell fedeznetek útközben. Vagy nyomot követek, vagy harcolok.

– Barruq! Segítsd a csajt! Én megyek elöl.

Kehelynepper

Erős karok nyúltak a hóna alá és talpra állították. Reszkető lábakon kezdett el előre botorkálni, a weequay támogatása nélkül aligha jutott volna messzire. Bár kiterjesztett érzékei remekül működtek és az agya is élesen hasított, saját testét messzinek érezte, egy távoli nyúlványnak csupán, melyet alig tudott kontrollálni. Az végrehajtotta ugyan az utasításokat, de lassan és pontatlanul. Pont, mint egy nagyon részeg emberé. Bizonytalan léptekkel jutottak el az első elágazásig, de szerencsére Barruq számára nem jelentett kihívást Shuryt támogatni.

– Arra induljunk! – mutatott a lány abba az irányba, amerre a fénylő szálak vezettek. Hamarosan rájött, hogy a szálak is elválnak és több irányba futnak, de mindegyik elágazásnál egyértelműen sikerült beazonosítani azt az irányt, mely felé több és intenzívebb fényfonál tartott. Minél tovább haladtak és kerültek ismét egyre mélyebbre a kripta labirintusába, úgy alkottak a szabad szemmel láthatatlan jelenségek egyre vaskosabb és kápráztatóbb kötegeket. Számos olyan folyosón és termen haladtak át, melyet korábban is bejártak, egy idő után azonban az útjuk új, korábban nem érintett helyiségeken vitt keresztül.

Időnként hangok hallatszottak a távolban, Shury számára tompa reccsenések formájában. Drace egyszer-egyszer elsütötte a fegyverét távoli elágazások irányába, de egyetlen őrzővel sem találkoztak, mintha azok visszabújtak volna kőkoporsóik mélyére, vagy egy ismeretlen helyen gyülekeztek volna. A lassan emberi derék vastagságú köteg az egyik ponton egyszerűen a falba fordult, a vége eltűnt a lány szellemszemei elől. Ráadásul éppen azon a ponton több irányból is idefutó kötegek tűntek el nyomtalanul a semmiben. Shury megmarkolta a weequay karját, az felszisszent, de nem rázta le magáról a lány karmait. A lány rekedt suttogással szólalt meg.

– Barruq! Vizsgáld meg ezt a falat előttünk. Keress írást, titkos ajtót, bármit!

– Van valami írás! Krétával! Verka lehetett.

– El tudod olvasni?

– Azt írja, hogy felemelkedett lelkek kelyhe. Baromság. Körben meg mindenféle régi vésetek és domborművek. Azoknak sincs értelmük.

Drace lépett oda és hosszasan vizsgálta a falat.

– A dombormű valamiféle szertartást mutat be. Egy papszerű figura egy kehellyel a kezében smasszerkodik sok szolgalelkű felett.

Shury semmit sem látott az írásjelekből és alakokból, kizárólag a folyosó körvonalai és társainak alakjai vették őt körbe, meg a bántóan éles fényű szálak és kötegek. Drace alakjának a keze megemelkedett és ujjai a falhoz értek. A felette lobogó ezüstös tűznyelv azonnal végigfutott a karján és lángba borította. Ahogy a láng elérte a falat, ott is szétáradt, és a hirtelen izzó fényárban megelevenedtek a domborművek. Most már Shury is látta a térdelő alakokat áhítattal magasba nyújtott karokkal, a felettük álló papkirályt kezében a kehellyel, mely erős fényt árasztott magából és vakítóbb volt, mint a kompozíció fölé festett, szabálytalan alakú nap. A tömeg mögött piramisszerű építmények sziluettjei törtek az ég felé. Hasonló épületek lehettek, mint amin keresztül ők is bejutottak ebbe a kriptába. Fülsértő recsegés következett.

– Aztakurva! – adott hangot meglepetésének Barruq. Drace hátraszökkent és a lézervetőjét maga elé tartva bámulta, amint a fal egy darabja elmozdul a helyéről, és éktelen nyikorgás közepette feltárul egy eleddig rejtett járat.

– Miafasz?! – hörögte Drace is, miközben Barruq megragadta a lány vállát és odébb rángatta, mintha veszély leselkedett volna rá. Az berzenkedve kommentálta a durva bánásmódot és társai viselkedését.

– Titkos ajtót kerestünk, most mi a bajotok?

Drace válaszolt, és a lány még a torzult hangok ellenére is világosan ki tudta venni, hogy a sokat látott ügynök meg volt illetődve.

– Ilyen szerkezetet sosem láttam korábban. Mintha megolvadt volna a kő!

– Beférünk a lyukon?

– Ja, simán.

– Akkor, elegánsan és vidáman, induljunk!

Továbbra is Barruq támogatásával beléptek az új járatba, mely Shury számára nappali fényárban úszott. Soha nem látott számú, vastagságú és fényű köteg futott végig a falakon, melyek fokozatosan egyetlen törzsbe egyesültek. A járat nem volt valami hosszú, és hamarosan feltűnt a titokzatos központ, melybe az emberderék vastagságú fonat belefutott, sőt további féltucat hasonló fénypászma eredt belőle. A központ egy nagyjából három méter átmérőjű, a levegőben lebegő, csillagszerű fénygömb volt, mely narancssárga fénnyel izzott és brutális hőt sugárzott. Shury még így, testérzetének jó részét elveszítve is érezte, hogy verejtékezni kezd. A központi gömb a semmi közepén foglalt helyet. Második nekifutásra felfedezte, hogy számára alig látható módon egy üres tér fölé kihúzott sziklapalló vezetett hozzá. Egy több tíz méter átmérőjű barlangban jártak. Hirtelen rájött, hogy hová is vezette őket az erőfonatok hálózata. Ismét a kürtőben jártak, de ezúttal annak egy jóval magasabban lévő szintjén! A fénylő gömbbe belefutó küllőszerű fényerek mindegyike egy hasonló vékonyka híd felett csatlakozott, közelebb lépve pedig kiderült, hogy a gömb maga pedig egy, a hidak találkozási pontjánál lévő legalább öt méteres platón csücsül.

Mivel a kürtőben korábban nyoma sem volt fénynek, Shury sejtette, hogy a többiek egészen mást érzékelnek, mint ő.

– Mit láttok ott szemben, a hidak csomópontjában?

– Egy emelvény van ott – válaszolta Drace.

– Üres?

– Nem, van rajta egy nagyobbacska kő. Az emelvény bal oldali pillére már le van omolva, az egész nem tűnik túl stabilnak.

– Lehet, hogy furán fog hangozni, de azt hiszem, hogy az a kő a központi generátor, amely azt az erőteret létrehozza, amelyik nem enged minket ki innen.

– Kilőjem?

– Mekkora az a kő?

– Mint egy ember törzse, simán eltalálom – fölényeskedett Drace, újfent feldühítve a lányt.

– Okos ember nem lövöldöz ismeretlen technológiájú erőtérgenerátorokra.

– Ez már igaz – értett egyet Barruq.

– Menjünk közelebb!

Drace előre engedte őket, Barruq pedig óvatosan, hogy nehogy leessen, a gömbhöz támogatta Shuryt. A lányról patakokban folyt a veríték, de érdekes módon nem nőtt a forróság, ahogy közelebb ért, állandó maradt, mintha a gömb látványa, nem pedig a fizikai közelsége okozta volna a hatást. Már egészen közel jártak, amikor a ragyogó fény mélyén Shury felfedezte azt a szabálytalan alakú követ, amit a többiek is láthattak. Egy szabálytalan alakú nap, akárcsak a domborművön. A felemelkedett lelkek kelyhe. Gondolatmenetét Barruq szakította félbe.

– Ezt elvisszük, biztos sokat ér!

– Mennyit?

– Nem tudom, de legalább százezret!

– Elbírjátok?

– Ketten biztosan.

– Jó, de előbb hadd kapcsoljam le azt a generátort! – csitította Shury, majd lassan előrenyúlt.

Leszámolások

A lány keze a lángoknak tűnő fényhez ért. Melegséget érzett, de az nem égette meg, nem okozott fájdalmat. Tapintható textúrája volt, végigfutott a lány kezén, kellemesen melengető érzést okozott. A fénykör legalább egy méterrel a szilárd kövön túl világított, Shurynak egész testével bele kellett lépnie ahhoz, hogy megérinthesse a tárgyat. A lángokra emlékeztető derengés körbefonta, de továbbra is csak kellemes érzetek ostromolták. Karcsú ujjainak begyei a kőhöz nyomódtak. Abban a pillanatban képek százai rohanták meg. Esélye sem volt egyenként értelmezni azokat, olyan gyorsan pörögtek, hogy csupán kaotikus villódzásnak tűntek. A lényegük mégis átérződött. Százak, ezrek, százezrek feküdtek azon a bizonyos bejárat előtti oltáron, lelkük felszabadult, csatlakozott az előttük járókhoz, közös tűzben lángolva egyesültek. Önkéntes áldozatuk fennkölt pátosza megtöltötte a lányt. Eksztatikus érzés ragadta Shuryt is magával. A lábujjai elhagyni tűntek a talajt, hasonlóképpen ahhoz, mint amikor a bejáratnál testének súlya elenyészett és lebegni volt képes. Energiával töltődött fel, és olyan hatalmat ízlelt, melyet bármikor korábban elképzelhetetlennek tartott. Úgy érezte, hogy bármire képes. Létezésének a síkja kitágult, ezerszer többé vált, mint korábban bármikor. Egy isteni hatalommal bíró kagylóban növekvő gyöngy lett, mely nem csak növekedett, de visszahatván kontrollálta az őt növesztő kagylót is. Tudata az egész föld alatti épületkomplexumot befogta. Több száz kilométernyi alagút, ezer és ezer terem vált sajátjává egy pillanat alatt, melyet ő építgetett, erősített és mely cserébe körbezárta és védelmezte őt.

A túlcsorduló isteni hatalom tudatában csintalan gondolat kúszott be Shury elméjébe. Nem tudhatta, valóban rendelkezett-e azzal a hatalommal, melyet a kő érintése indikált számára, de eljött az ideje, hogy letesztelje, és egyúttal talán egy problémával is leszámoljon. Őszintén kíváncsi lett, hogy vajon képessé vált-e természeti csapások megelevenítésére. Elképzelte, amint a mögöttük lévő kőhídon álldogáló Dracebe egy villám csap. Egy szemvillanásnyi idő sem telt el, eget rengető

dörrenés töltötte be a kürtő egészét, még Shury eltompult hallású füleit is elemi erővel ostromolta. A fénylő energiagömbből vakító villanás tört elő és Drace-be csapódott. A férfi teste és alatta a kő is úgy robbant fel, mintha sosem lett volna. Sercegő vérrel behintett kőszilánkok ezrei záporoztak minden irányba, fojtogató ózonszag és forró léghullám áradt szét. Barruq hátratántorodott és az arca elé kapta a kezét. Shury még mindig a kövön tartva a kezét látta, amint Drace testének kontúrjai eltűnnek és az ezüst láng egyetlen pillanat alatt kihuny. Kődarabok kopogtak a kövön és csapódtak Shury testének, de nem érzett fájdalmat. Az eddiginél is töményebben mámorító érzés kerítette a hatalmába. Az isteni hatalom érzése. Az élet és halál feletti uralom érzése. A szája széles vigyorba torzult.

A fájdalom minden korábbinál erősebben hasított bele a testébe, egy ismeretlen erő megpördítette, keze elszakadt a kehelytől. A lábai összecsuklottak alatta, vinnyogva rogyott a földre. Nemcsak a kő okozta hatalom érzésétől szakadt el, de az erőérzékelés különös világából is kizuhant. Izzó kőpor lebegett a levegőben, de azon túl vaksötét vette körül. Reszkető ujjakkal helyezte vissza éjjellátóját a szeme elé és megpróbálta felemelni a fejét. Barruq alakja tűnt fel mellette és erővel a földre nyomta.

– Maradj lent! A kurva életbe, nagyon eltaláltak! – sziszegte a weequay közvetlenül Shury fülébe. Valami mást is hallott. Sugárnyalábok csapódtak bele az állványba, ami mellett hevertek. Egyik a másik után cikázott keresztül a kürtő oldala felől egészen a kelyhet tartó emelvényig. A lány érezte, hogy valami meleg és ragadós csordogál a testén. A mennyből egyenesen a pokolba jutott, a végtelen hatalom érzését pillanatok alatt a megvetendő gyengeség vette át. Dühösen vicsorgott, vérmaszatos ujjai az övéhez nyúltak és megragadta a Raultól kapott második stimulánskoktél fecskendőjét. Tétovázás nélkül a combjába döfte, majd tehetetlenül tűrte, hogy Barruq néhány méterrel odébb vonszolja, alighanem egy teljes fedezéket nyújtó pontra. A serkentőszer végigszáguldott a testén, de nem hozott gyors enyhülést, továbbra is alig elviselhető kínban fürdött. Barruq eleresztett két lövést és közben káromkodva kommentálta az eseményeket.

– Új lőpozíciót keres a rohadék!

– Menj, kapd el! – nyögte a lány.

– Hülye vagy? Ez az egyetlen fedezékünk! Ezeken a kurva hidakon iszonyúan könnyű célpont vagyunk!

– Elintézzük! Kicsit pihenek és mindjárt jobban leszek.

– Banthaszart! Mindjárt halott leszel.

– Hol talált el?

– Az oldaladon. Csoda, hogy tudsz beszélni.

– Az jó. A mellem vagy a puncim környékére nem akarok még egy csúnya sebet.

Akármilyen gyógyszereket és hormonokat is kevert Raul a Shurynak készített koktélba, azok némi késlekedéssel ugyan, de hatásosnak bizonyultak. A világ forogni hatott, szívének dobogása ütemes és gyorsuló dörömbölésnek tűnt, a fogai össze-összekoccanva vacogtak, de a fájdalom enyhült. Sikerült maga alá húzni a lábait és jobb kezét használva fel is tudott könyökölni, viszont érezte, hogy képtelen lenne talpra állni, nemhogy mozogni vagy futni. Barruq kikandikálva megeresztett még néhány lövést, majd az emelvény mögé lapult, amikor egy fényes sorozat érkezett válaszul.

– Az egyik páncélos az, de egyedül van!

– Ki más lehetne – nyögte a lány.

Végre rávette magát, hogy lepillantson az oldalára, és azt kívánta, bárcsak ne tette volna. Az a fajta lőtt seb volt, mely elszenvedőinek bajtársai biztató pillantások kíséretében szokták bizonygatni, hogy: Nyugi, beraknak a baktába, és egy hét múlva ismét együtt iszunk! Miközben az igazság úgy hangzott volna, hogy: Ha ezt túl is éled, egy kripli leszel örök életre, de nemigen éred meg a reggelt.

Bár a vizoron át nem láthatta pontosan, nem volt kétsége afelől, hogy a lövés több belső szervét is összeégette, és bár a hője a legtöbb sebet elzárta, bőven akadt még vérzés odabent és idekint is. Ahol nem szenesedett el teljesen a hús, ott az alsó bordák csontjai bukkantak elő. Alighanem kizárólag Raul drogjai tartották még eszméleténél. Haldoklott, és iszonyúan rohadt érzés volt ez belátni.

– Gyógyulj, te kibaszott test! Nem dögölhetek meg így! – sziszegte egyre növekvő dühvel. Nyílt sebeiből vérpatakok csorogtak, néhány csepp a peremet elérve le is hullott. Talán egyenesen Drace szétszabdalt hullájára. Egy fuldokló hörgés szakadt fel a lány torkából, melyet egy tehetetlen dühből táplálkozó, csalódott vonyítás kísért. Még mozgó jobb kezével verni kezdte a követ maga alatt, és a bütykeiből feltörő fájdalommal tovább szította az önnön halálából és testének összeroncsolásából fakadó iszonyatból táplálkozó haragot. Félig volt csak tudatában annak, hogy mit is tesz, de mindezen érzelmet egyetlen vektorba koncentrálva felrémlett neki, hogy nem először kapott halálos sebet. Korábban is meg kellett volna már döglenie, de dacolt a halállal. Volt még egy váratlan trükk a tarsolyában. Volt még egy az Erőből eredő, sosem tanult képessége, mely megváltoztathatta a játék kimenetelét. Egy páncélos kurva nem intézhette el Shuryt ilyen könnyedén, egyetlen lövéssel!

Elterült, de nem holtan. Gurgulázva fojtogatta a dacból szőtt düh és az egyre növekvő gyűlölet, melyet az őt eltaláló lövés elkövetője iránt érzett. A külvilág bizonyosan halálhörgéseket hallott csupán, pedig épp ezekben a pillanatokban fordult át haldoklása valami egészen mássá. A változás lassú volt. A szivárgó vérpatakocskák elapadtak, amint vére természetellenes sebességgel alvadt meg a roncsolt hús felszínén. Shury testében valami megfeszült, mintha egy löttyedt rugót húztak volna fel. A fájdalom pillanatról pillanatra halványult tovább, míg fel nem szívódott teljesen. A helyét átvette a marcangoló düh, melyet önnön gyengesége felett érzett. A seb pulzálni kezdett, és még a vizoron át is látta, hogy fekete erek kezdenek kidagadni körülötte, mintha csöveken át kátrányt pumpálnának beléjük, és a roncsolt szövetekbe égett lyukak megtelnének a fekete szubsztanciával. A többi érintett mit sem vett észre mindebből.

– Hé, weequay! A társad az utolsókat rúgja, és nekem csak ő kell! – üvöltött fel egy női hang. – Legyél okos, lődd agyon a picsába, és élve elengedlek!

Az egyre kevésbé magatehetetlen Shury dühösen sziszegve szólalt meg, szavait Barruqnak szánva.

– Meg fog ölni téged is! Harcolj! Ez az egyetlen esélyed! És akkor kijuthatsz innen élve! – hazudta, majd kísérletet tett a feltápászkodásra. Némi meglepetésére sikerrel járt, és mivel már tudta, merre van a támadó, az emelvény fedezékében emelkedett fel. Egy széles, természetellenes vigyor honolt az arcán, amint Barruqra nézett.

– Kapd el a nőt, Barruq, és megkapod a jutalmad, amit ígértem! Sőt Drace része is a tied!

– Egyedül kurvára nem fog menni! Kell egy terv! – zihálta Barruq, akiben alighanem átmeneti rövidzárlatot okozott a rövid időn belül elhangzott két ajánlat, melyek ráadásul olyan nőktől származtak, akiknek külön-külön is illett volna már hulláknak lenniük. A weequay elérte a határait. Shury már csak egyetlen módon vehette a hasznát.

– Oké, van egy tervem – válaszolta a lány, majd váratlanul és teljes lendülettel nekiugrott a kalóznak. Azt teljesen készületlenül érte a hirtelen támadás, meglepetésében lőtt még egyet a mennyezetbe, amint elveszítette az egyensúlyát és hátraesett. Shury megragadta a nyakát, és együtt bucskáztak át az emelvényt tartó peremen. A weequay eszeveszett üvöltéssel adta a lány tudtára, hogy nincs ínyére a dolog, aki megértette a méltatlankodást, mivel legalább tíz emeletnyi zuhanás várt rájuk. Belecsimpaszkodott a weequay széles mellkasába, remélve, hogy így nem tudja majd levetni magáról vagy meglőni, és behunyt szemmel megpróbálta csökkenteni a testsúlyát. A terve egyszerű volt. Barruq testét szánta becsapódástompító matracnak. Nem volt más dolga, mint mindvégig a weequay felett maradni. A karjaival veszettül csapkodó és ordító kalóz nem nehezítette meg a dolgát, a vakrémület elvette az eszét. A becsapódás mégis brutális erejű volt.

Kimaxolás

Arra tért magához, hogy sziklákon kúszik. A vizorja hallhatóan sercegett, szeme előtt meghibásodást jelző fehér vonalkák ugráltak, a képernyő időnként teljesen el is sötétült, de mindannyiszor újra életre kelt. Kőtörmeléken át húzta magát, kizárólag a karját használva. A teste magától küzdött, mintha Shury tudata csak egy utas lett volna bezárva ebbe az ezúttal szinte idegennek érzett edénybe. Iszonyat töltötte el egy pillanatra. Nem volt hozzászokva ahhoz, hogy testének motorikus funkcióit teljes valójukban átélje, de azokat ne előzze meg szándék és tudati parancs. Kétségbeesetten próbálta visszaszerezni a kontrollt, és legnagyobb meglepetésére az izmai azonnal reagáltak. Egyetlen másodpercre torpant csak meg, és máris tovább húzta magát, de innentől saját jószántából. Sajnos sem ideje, sem ereje nem volt a történteken töprengeni. Pillanatnyi kétsége sem volt afelől, hogy mozgásban maradni – legyen az akár ilyen szánalmas csúszás-mászás is –, az életet jelentheti. Egy szokásos járatban haladt. A lábai hasogató fájdalmat sugároztak és nem nagyon reagáltak a mozgatási parancsokra, de érezte a földön heverő éles kavicsokat a térdei alatt. Ez jó jel volt. Az már kevésbé, hogy testének több pontján felfedezett néhány férget, melyek mohón szopogatták a sebekből szivárgó vért, de nem tudott mit tenni ellenük. Egyszer megpihent és a magának engedélyezett másodperceket lihegéssel töltötte, illetve megpróbálta felmérni, hogy milyen eszközei maradtak. A lista rövidnek bizonyult. A mágnesesen csatolt kard stabilan keresztezte a hátát. A szerszámövéről rengeteg minden letört és eltűnt, de a pisztolya továbbra is az oldalán lógott, csakúgy, mint Verka amulettje az egyik rejtett tasakban. Egész testét vér borította, de úgy saccolta, inkább Barruqé, mert furcsa, erősen fémes szaga volt.

Nem tudta, mennyi idő telt el a zuhanás óta, de remélte, hogy nem sok. A farkasnak időbe telhet leérni, kivéve, ha nincs ereszkedőkötele vagy háti rakétája. Hátrapillanatva csak a járat kanyarulatát látta. Igyekeznie kellett, mert ha a farkas itt éri utol, akkor nem lesz menek-

vés. Konstatálta a további menekülés szükségszerűségét, majd meg is hallotta a rettegett lépések hangját. Elölről. Kétségbeesetten nézett körül. Látott egy sarkot, de az túl messze volt. A folyosón nem akadtak tereptárgyak, de a fal nem volt sima, mégiscsak egy természetes barlang szolgált alapjául. A valamikori építők korlátozott technológiai lehetőségekkel bírhattak, mivel a kemény kőzetekkel nem boldogultak. Itt-ott eltérő textúrájú sziklakiszögellések nyomultak be a járatok keresztmetszetébe. A legközelebbi ilyen nem volt messze, igaz, a mögötte húzódó fedezék sem volt szélesebb harminc centiméternél. Állva be tudta volna magát passzírozni mögé, ám féregként kúszva nem rejtőzhetett el teljesen. Mégis ez volt az egyetlen reménye. Megszaporázta erőfeszítéseit, és a szikladarab mögé mászott. Kínkeservesen ülő helyzetbe tornázta magát, majd a pisztolyát a kezébe fogva és kibiztosítva várta az elkerülhetetlent.

Lélegzetét visszafojtva szorongatta a fegyvert készen arra, hogy felsőtestét megfeszítve kivesse magát a kiszögellés mögül és leadjon egyetlen lövést. Tudta, hogy fejre kell céloznia. Még ha sisakban is érkezik a rohadék, akkor is ott van a legnagyobb esélye, hogy végzetes sérülést okozzon. Az átkozott páncél egyenlőtlen feltételeket teremtett. A léptek tovább közeledek és hamarosan elérték a következő sarkot. Gyerünk, kislány, pörköljünk meg még egy veszett kutyát! – biztatta magát. A sarok mögül Arak Merdon lépett elő. Shury kezében megremegett a fegyver, majd nagy sóhaj keretében az ölébe hullt. Merdon egyenesen felé tartott, lassú, kimért léptekkel. A lány előbb egy száraz köhögéssel, majd egy nem túl barátságos, suttogó köszöntéssel fogadta.

– Helló, Szívtipró! Miért gondoltad, hogy éppen most bújsz elő a szellemvackodból?

– Jöttem, hogy gratuláljak. Megölted mindkét társadat, és többek között emiatt egy kifejezetten elbaszott helyzetben vagy.

– Így terveztem, minden rendben – krákogta, még ez a halk beszéd is fájdalmat okozott. – Nincs szükségem az okoskodásodra.

– És a segítségemre?

– Persze, hozd el a nő fejét, meg ha van neki, akkor az egészségügyi dobozát is!

– Ha tudnék ilyet csinálni, akkor sokan nagy bajban lennének, köztük te is. Gondolom, nem kell arra emlékeztetnelek, hogy megöltél.

– Ó, nem, kurvára emlékszem mindenre! Továbbra is jó érzés fog el, ha rá gondolok – vicsorgott egyet a lány. A beszéd fárasztotta ugyan, de érezte, hogy a túltolt cinizmus valamiképpen mégis segít. Haragot gerjesztett, az pedig nagyon jó volt. Sokkal jobb, mint a félelem. – Elfogadom a segítséged, feltéve, hogy nem próbálod megszállni a testemet. Azt úgysem fogom engedni.

– Amíg önként leszel a bosszúm eszköze, addig erre semmi szükség.

Mint mindig, Merdon most is kezdte untatni és idegesíteni. A körülmények figyelembevételével ez is jó jel volt, normálisnak mondható érzések. Még semmi sem volt veszve. Sőt, ahogy nőtt a Merdon iránt érzett undora, úgy lett egyre erősebb és a hangja egyre tisztább.

– Nem tudnád legalább megijeszteni a kurvát? Miféle kísértet az ilyen? Eddig sehol egy szétnyíló fűrészfogas állkapocs, vagy bantha borjút ellő gamorrai nőstény pina? Csak az okoskodás. Ki vele, mi az ajánlatod?

– Közeledik, hamarosan leér. Fel fogja fedezni, hogy nem haltál meg, és elkezdődik a nem túl hosszú üldözés. Egyedül a meglepetés működhet. Meg tudom lepni. Ez a hely – fordult körbe Merdon – kedvez a kóborló holtaknak.

Shurynak nem kellett sokat gondolkoznia.

– Csináljuk! Megfelelő terep kell. Egy terem. Én oldalt meghúzom magam. Te szemből megjelensz, és amíg szilánkokra lövi mögötted a falat, én leszedhetem. Vagy ennél valami szofisztikáltabbra gondoltál?

Merdon megvonta a vállát, tovább idegesítve a lányt.

– A te életed a tét. Bármilyen terv, amit elég jónak ítélsz, nekem is megteszi. Legfeljebb te is csatlakozol itt hozzám. Van egy kisebb terem a sarok mögött, csak el kell odáig kúsznod.

– Milyen kurva jó lesz – dohogta Shury, majd elrakva a pisztolyt, ismét a padlóra feküdt és tovább húzta magát. Merdon kényelmesen, lassú ütemben lépkedett mellette, csizmáinak a látványa tovább tüzelte a lány dühét. A szellem szerencsére nem pofázott többet, és a fájdalom

is alábbhagyott részben. A lány mindezt nagy kegynek érezte. A terem aligha volt száz négyzetméternél nagyobb. Néhány szabadon álló szobor díszelgett szétszórva, a szabálytalan cseppforma helyiség közepén néhány hamuhalom jelezte, hogy a közelmúltban valaki elintézett itt néhány őrzőt. A lány gyors kalkulációkat végzett, majd megszületett a terv. Oda kellett figyelnie, hogy a nyomai is eltérítsék a farkast. Előbb a szemközti bejárat felé kezdte húzni magát, mely bő tíz méterre volt tőle, de ez már semmiségnek tűnt. Odaérve, a terem legnehezebben belátható részébe vette az irányt. Ha a farkas nem látja meg őt azonnal és a nyomokat követi, hiheti azt, hogy a lány már továbbhaladt. Az időzítésen múlt minden. A helyről, melyen Shury végül megvetette a hátát, be lehetett látni az egész termet, és úgy ítélte meg, biztosan lesz ideje egy jó lövésre. Egy mindent eldöntő lövésre. Merdon érdeklődve figyelte Shury heroikus féregimitációs taktikai gyakorlatát.

– Ott fogsz megjelenni! – mutatott a lány arra a pontra, mely szerinte a legjobban eltéríthette az ellenségét. Úgy ítélte meg, hogy a farkas abba az irányba fog figyelni és lőni, esetleg kitérést is végez, de akkor is olyan lehetséges pontokra érkezhet, ahol a lány jó eséllyel eltalálhatta. – Pontosan egy másodperccel azután, hogy megjelenik éppen ott – mutatott az általuk is használt bejárat elé. – Még nem fejezheti be a terem vizuális felmérését, amikor meg kell látnia a mozgásodat.

– Javulnának az esélyeid, ha tudnál járni. Az amulett segíthet benne. Az egy harci amulett. Régi idők sötét erőharcosai használták – közölte Merdon csevegő hangnemben. Shury fröcsögve és eltökélten válaszolt.

– Egy rankor túlméretes faszát fogom hagyni, hogy egy darab fém beleégjen a két mellem közé!

– Egy fém amulett jobban mutat, mint egy sugárvető égette lyuk.

– Foglalkozz az ijesztgetéssel, találd ki, hogyan vonod el a figyelmét! Csak le ne told a gatyád! Röhejbe fulladna ez a kibaszott végjáték.

– Nemsokára itt van – csendült végszóként Merdon hangja. A lány már nem is látta az alakot. A Szívtipró hangja azonban nem hazudott. Déjà vu érzés kerítette hatalmába a lányt, amikor újfent lépések koppanását hallotta. Ezek azonban óvatosabb, csusszanó léptek voltak. Shury vett néhány nagy levegőt, és befelé figyelve lecsendesítette

a szívverését. Harci helyzetben kurva hasznos volt az adrenalin, de célzásnál általában keveset segített. Tudta, hogy egyetlen esélye van, mely elválasztja majd az életet és halált. Sokadjára került ebbe a helyzetbe, és bízott benne, hogy mint mindig, most is működni fog. Ez nem szerencse kérdése volt, hanem eltökéltségé. – Gyerünk, kislány, nyírd ki a rohadt szajhát! – biztatta magát.

A léptek közeledtek. Shury pisztolya lassan felemelkedett. Hosszan előrenyújtott kézzel célzott, a gyilkolás vágya lobogott a lelkében. Ha a lány nem mozgott, a vizor stabil képet adott és nem sercegett.

– Gyere! – formálta a szavakat hangtalanul a szája.

A terem torkába érkező páncélos alak óvatosan, a legmagasabb szintű harci taktikának megfelelően lépett be. Shury most először pillantotta meg az ellenségét teljes pompájában. Sisakot nem viselt, az arca maszatos és véres volt. A páncélja megviseltnek látszott, gránátrobbanás és kőomlás okozta nyomok tarkították, számos helyen megrepedt és véres foltok festettek rá veszett művész alkotásának tűnő foltokat. A nő a vércsíkot követhette, valamint a magukat telezabált, karikába csavarodó, jóllakottan szundikáló piócákat. Ezek bizonyosan hamarosan petézni fognak. A váratlanul szárnyalni kezdő gondolataitól Shury megrettent, koncentrálnia kellett! A farkas egyetlen pillanatra sem torpant meg. Átlépett a megadott ponton, miközben sugárvetője csövével kiszámított ívben a terem belsejét pásztázta. A lány számára az idő megdermedni látszott. A farkas mindjárt meglátja őt, és legjobb esetben is együttes találatot fognak elérni. Merdon, a kurva… – káromkodott magában.

Egy rekedtes sóhaj hasított bele a levegőbe. Merdon alakja jelent meg a farkas mögött. Véletlenül sem ott, ahová Shury rendelte. A férfi fekete köpenyében állt ott, kezében egy vörösen izzó pengéjű kardot tartva. A farkas embertelen reflexekről téve tanúbizonyságot, késedelem nélkül pördült meg. A nő gyors volt, legalább annyira, mint Shury. A farkas lövése elérte a tőle néhány méterre álló Merdont. Úgy tűnt, mintha kardjával félreütné a sugárnyalábot, mely a plafonba csapódott. Egy öklömnyi helyen felizzott a szikla. Shury mindezt látta, de agya nem regisztrálta a történteket. Kifújta a levegőt, és éppen,

amikor egy pillanatra mozdulatlanná vált az ellenség, az ösztöneire hallgatva meghúzta a ravaszt. A lány lövése a vöröshajú nő arcába csapódott. A hús pillanatok alatt leégett róla, a szemgolyója bugyborékolva felforrt és kipukkadt, hajának fele lángolva megpörkölődött. A nő a földre zuhant, és nem mozdult többet. Shury az ölébe ejtette a karjait és a legkevésbé sem nőiesen felröhögött.

– Ennyit a kibaszott bosszúhadjáratodról, te retardált nyomorult!

Lélekdzsembori

A győzelem íze mámoros volt, de szemtelenül rövid ideig tartott. A lány testének számos porcikájából sugárzó, néha elviselhetőbb, de többnyire inkább hasogató fájdalom emlékeztette rá, hogy csak a közvetlen veszélyt hárította el. Még mindig ki kellett jutnia a katakombákból, a Sparkra kellett kerülnie és átfogó, intenzív orvosi ellátásra volt szüksége. Az öngyógyító képessége alighanem megmentette az életét és még a vakmerő zuhanás csonttörő hatása ellenére is képessé tette rá, hogy némi túlvilági segítséggel ugyan, de megölje a rá vadászót. Ugyanakkor ezen képességnek, csakúgy, mint a testének, voltak korlátai. Nem tudta magának sem megmagyarázni, de biztosan érezte, hogy közel jutott végső határaihoz. Mégis meg kellett próbálnia még többet kifacsarnia magából. Fájdalmas nyögéssel terült el a hideg sziklán, pisztolya agyával agyonütött egy szeme előtt tekergőző férget, a szelvényes fekete test vörös tócsnivá lapult. Muszáj volt behunynia a szemét és perceken át lihegnie meg nyögdécselnie. Merdonnak persze már nyoma sem volt. Shury agóniáját nem kísérte szemmel egyetlen tanú sem. Nem tudta biztosan, de talán el is szenderült párszor. Becsukott szemei előtt lézervillanásokat látott, melyek mindegyike belemart és heveny fejfájást okozott. Akkor tért magához, amikor egy különösen éles, vörösben játszó villanás nyomán meglódult a gyomra, és oldalra fordulva öklendezni kezdett. A szája sarká-

ból csorgó nyállal és hányadékkal fordult a hasára, majd nekiveselkedve a hulla felé kellett mászni.

A farkas nem lehetett volna már halottabb. Az épen maradt szeme a plafont bámulta. Mostanra elég sok férgecske kezdett összegyűlni a feje körül, egyelőre a sziklákra szivárgó, cseppfolyósodott agyszövetet csócsálva. Szép nő lehetett, de Shury cseppet sem bánta, hogy nem volt alkalma udvarolni neki. A történtek fényében így holtan jobban tetszett neki. Reszkető ujjakkal, de tekintélyes rutinnal állt neki átkutatni a testet. Elsőként egy hajó indítókódjait tartalmazó kulcsot talált, de tudta, a kérdéses hajót már régen hatástalanították. Akadt a nőnél még néhány orvosi tapasz, de ilyen még neki is volt. Mindenesetre engedélyezett magának annyi időt, hogy undorodva lefejtse saját sebeiről a férgeket és tapaszokat helyezzen minden látható lyukra. A legutolsó és legiszonytatóbb sebe abnormálisan nézett ki, a lövedék égette lyukat valami furcsa, sűrű, gennyedző testnedv töltötte ki, és az ép bőr körülötte sűrűn át volt szőve a gyűlölt fekete indaerekkel. Szomorúan vette tudomásul, hogy ha túl is éli ezt a kalandot, felsőtestének újabb tekintélyes részét fogják elcsúfítani ezek a kanyargó vénák. A túlélésnek mindig súlyos ára volt. A nő sugárvetője egy különleges darab volt, mely az egyik legutolsó fejlesztési csomagból származott és az elitek elitjeinek járt csak a Birodalmon belül, de a fegyver túl nehéz volt, nem vihette magával. Egy katonai adatolvasót is talált.

Shury tudta, hogy az ideje korlátos. A teste sem bírja örökké, és ha a vérében keringő stimulánsok és fájdalomcsillapítók felszívódnak, akkor olyan kín vár rá, mely önmagában végzetes lehet. Mégsem tudott még elindulni. Kicsit odébb húzódott, majd hátát a falnak vetve elszenderült. Nem álmodott. Mire magához tért, a farkas fejét teljesen ellepték a férgek. A nő arcából csak nyálkásan tekergő halom maradt. Shuryt is megtalálta néhány további féreg, de a nagy aranyláz, úgy tűnt, ezúttal a farkas hulláját illette, csupán egy állatka tudta beerőszakolni magát Shury egyik tapasza alá. Indulnia kellett. Erejét megfeszítve megpróbált talpra állni. Meglepetten, és örömmel vette tudomásul, hogy sikerült. Bár imbolyogva és rogyadozó térdekkel tudott csak elindulni, a lábai végül újra engedelmeskedtek agya pa-

rancsának. Végre nem vércsíkot húzó meztelen csigaként kellett mozognia, még ha időnként el is veszítette az egyensúlyát és időlegesen négykézlábra kényszerült. Fel kellett jutnia a kristályhoz. Meg kellett semmisítenie azt az átkozott kegytárgyat!

Bár ezek a járatok nem tűntek a látvány alapján ismerősnek, úgy érezte, hogy egy megmagyarázhatatlan hívás vonzza őt. Mintha nyílt volna egy újabb érzéke, mely tévedhetetlenül mutatta neki az irányt és minden elágazásnál egyetlen fókusz felé orientálta. A falat gyakran támaszkodásra használva, de egyre gyorsabban haladt, mindig felfelé, minden elágazásnál habozás nélkül fordulva. Több alkalommal pillantott meg ismeretlen faragványokat, melyekhez hozzáérve a falakban titkos járatok nyíltak, valóban ijesztő módon, mintha a kő folyékonnyá olvadva egyszerűen elcsorgott volna. Máshol egy kisebb hasadéknak tűnő lyuk egy meredek, felfelé irányuló lépcső bejáratának bizonyult. Nem tudta, mennyi idő telhetett el, de biztosan érezte, hogy nem sok, és egyszer csak ott találta magát a kristályhoz vezető egyik függőhíd fal felőli oldalán. Megfontolta, hogy megpróbálkozzon-e a kristály megsorozásával maximumra állított lézererő mellett, de erős kétségei voltak, hogy sikerrel járna. Bár az anyagmérnökség végtelenül messze állt tőle, azt tudta, hogy minden sugárfegyver és pajzsemissziós berendezés különféle kristályokat használt az energia megzabolázására és formába öntésére. A kristályok nagyon ellenállóak szoktak lenni a lézerek és plazma ellen is. Legutóbb nem akármilyen élményben volt része, amikor kapcsolatba került ezzel a kristállyal. Most, hogy minden zavaró tényezőt kiiktatott, eljött az ideje, hogy megismételje a kísérletet.

Átvánszorgott a hídon. A kristály hatalmas volt, nem csoda, hogy Barruq annyira értékesnek gondolta. A tisztasága is megejtő volt, már amennyire a továbbra is rakoncátlankodó vizorán át meg tudta ítélni.

A legtöbb sugárvetőben volt kristálykamra, amely egy borsszemnyi követ tartalmazott. Egyszer látott egy turbólézerfókuszt egy javítóasztalon, az alig volt nagyobb, mint egy dió. Ez a dolog itt vele szemben

több flottányi csillagromboló teljes fegyverzetét elláthatta volna, feltéve, hogy ilyesmire alkalmas anyag volt.

A kristály szabálytalan alakú volt és borostyán színben pompázott. Belsejében megannyi kis élt vélt felfedezni, melyek hibátlan szimmetriába rendeződtek. Bár nem volt biztos benne, hogy jelen állapotában képes lesz egy ilyen koncentrációt igénylő szellemi gyakorlatot végrehajtani, örömmel konstatálta, hogy a farkas nőstény felett ült diadala és az azóta eltelt idő jótékony hatással volt a lelkére. Különösebb erőfeszítés nélkül állította át a látását. Átadta magát az Erőérzékelés furcsa világának. Az eddig ismert világ elhalványodott, miközben a narancsos kődarab vakító nappá gyulladt. Kezét a kristályra helyezte. A mindent elsöprő hatalom érzete ismét elöntötte.

Olyan érzés volt, mintha meglökött volna maga előtt egy hatalmas, de pehelykönnyű lengőajtót, és egy végtelennek tűnő hosszúságú folyosó tárult volna fel előtte. Elindult, és valóban úgy érzékelte, hogy egy kristályfalú, fényes járatban halad, milliónyi tükröződő felülettől körülvéve. Átmenetileg félelem lett úrrá rajta azzal kapcsolatban, hogy esetleg lesétál az emelvényről és öntudatlanul alá-hull másodjára is a kürtő mélyébe, csak ezúttal Barruq oltalmazó teste nélkül, de semmi ilyen nem történt. Az anyagi valóságban alighanem helyben maradt. Minden egyes lépés olyan volt, mintha érzések veszettül kavargó folyójában lépkedett volna. Öröm, düh, keserűség, apátia, vágy és szorongás örvénylett körülötte, megérintve őt is, egyik állapotból a másikba taszítva. Nem vette át teljesen a hullámokban érkező emóciókat, de azok eléggé megérintették ahhoz, hogy gyorsan iszonytatónak és nyomasztónak érezze a kavalkádot. Hamarosan eléggé megszokta az élményt ahhoz, hogy távol tudja magát tartani a hatásuktól. Mint amikor az ember egy nyüzsgő terembe lépve ezrek okoskodását kezdi el hallgatni úgy, hogy mindegyik közvetlenül az ő fülébe üvölti, suttogja vagy éppen nyávogja saját ostobaságát, ő pedig válaszul befogja a fülét. Így az is világossá vált, hogy a körülötte forrongó érzések mindegyike más és más entitáshoz tartozik, vagy tartozott egykor. És bár sikeresen megvéd-

te magát az érzések kíméletlen rohamától, de határozottan érzett egy szinte ellenállhatatlan vonzást, mely a folyosó nem látható vége felé húzta.

Nem lett volna értelme visszafordulnia, és nem is volt biztos benne, hogy képes lenne rá. Továbbment, majd egyik lépés után a folyosó helyett hirtelen egy jókora teremben találta magát. Egy kristályfalú, varázslatos szobában állt, ahol csillogó fényesség áradt minden irányból. A falakat végtelen számú sík és él alkotta, matematikailag megnevezhetetlen alakzatok vették körbe minden irányból. Minden egyes narancsos, üvegszerű sík túloldalán elhomályosodott alakok mozogtak, mintha minden egyes ilyen sík egy ablak lett volna valakinek az otthonába. Lenézett a lába alá, koncentrálva a jobb lábujjai előtti ablakra. Bár vonásokat nem tudott kivenni és a kép folyamatos változásban volt, biztos volt benne, hogy az idegen civilizáció egyik egyedét látja odaát. Továbblépett, egyik falhoz sem közeledett, újabb és újabb ablakokon kukkanthatott be. Mindegyik síkon túl másféle jelenet zajlott. Életek történései, születés és halál, öröm és katasztrófák, boldog és szomorú pillanatok. Egy egész faj ott élte az életét a kristály belsejében, egyenként bezárva saját világába. Hamarosan biztos lett abban, hogy az idegenek nem egy fejlett technológiájú nép voltak. Semmi nyomát sem látta űrutazásnak vagy éppen fejlettebb technológiai eszközöknek, sugárfegyvereknek vagy repulzoros járműveknek. Ezzel szemben az építmény, melyen át ide jutottak, számos történetben felvillant. Ezer, tízezer, százezer teremtmény élete zajlott párhuzamosan. A teremből nem látott kivezető folyosót, mint ahogy a többitől nagyon eltérő, kirívóan másnak nevezhető történéseket sem. Tovább folytatta a bolyongást, és egyszer csak arra lett figyelmes, hogy néhány ablakon túl változás történt.

Már nem jelenetek pörögtek. Egyes képek lemerevedtek, és a túloldali, humanoid, de furcsán homogén kinézetű idegenek őt nézték. Először csak néhány, majd lassan, de biztosan egyre több. Írisz nélküli szempárok szegeződtek a lányra több ezer év távlatából. Hullámként terjedt az új jelenség, és Shury hamarosan azon kapta magát, hogy mindenki őt nézi. A háta közepe is viszketni kezdett. Vérfagyasztó ér-

zés volt. Csakhogy Shury nem az a fajta lány volt, aki átadja magát holmi rettegésnek. Megvetette a lábát, kihúzta magát és felszegte a fejét. Csak most tudatosult benne, hogy a teste teljesen ép, nyoma sem volt a korábbi sérüléseknek.

– Ennyi maradt belőletek? – kérdezte kihívóan. – Döglött, elfeledett szerencsétlenek egy kristályba zárva vinnyogják az örökkévalóságig, hogy milyen volt, ami már sosem lesz! – köpte a szavakat. Még több arc fordult felé, a teremben valósággal megfagyott a levegő.

– Csak bámultok, mint egy márványba öntött hutt szem, vagy lesz köztetek olyan, aki hajlandó szemtől szemben cseverészni? Mondjuk egy olyasvalaki, aki tudja, hogy miként juthatok ki az átokverte kriptátokból?!

Mérsékelten barátságos beköszönésének nem várt eredménye lett. Az őt eddig követő tekintetek mindegyike elfordult tőle és ugyanazon irányba bámult. Shury megborzongott, ha ez egyáltalán lehetséges volt. A jelenetnek olyan bizarr hangulata volt, hogy még a sokat látott ügynök is felnyögött idegességében. Minden síklakó idegen egy ember nagyságú kristálylap felé nézett. Ezen a síkon túl Shury nem látott senkit és semmit. Üres volt a túloldal. Baljós érzése támadt, de esze ágában sem volt meghátrálni. A sík közelebbről tükörszerűnek tűnt, de nem látta magát benne. A sima felület csalogatta és hívogatta. Shury az a fajta katona volt, aki pontosan tudta, hogy milyen egy csapda. És ha a világon létezett vegytiszta formája egy csapdának, akkor ez a dolog az volt vele szemben. Egyúttal azt is tudta, hogy nincs más kiút. A zsigereiben érezte, hogy bármi is vár rá odaát, az az egyetlen esélye. Nincs más hátra, mint előre alapon elfintorodott, és egyszerűen nekisétált a síknak. Az ellenállás nélkül nyelte el.

Önanalizációs reveláció

Ha értelmezni lehetett volna itt a tér fogalmát, akkor bizonyára hátrahőkölt volna. A korábban tapasztalt érzelmek kavalkádja úgy ömlött rá, mintha egy hirtelen gátszakadás nyomán tengernyi víz borította volna be az eddigi szemerkélő eső helyett. Az új, rettentő élmény azonban nem csak intenzitásában volt más. Ezúttal ugyanis nem idegen lények érzelmeit élte át, hanem saját életének pillanatait. Képek pörögtek, meghatározó életesemények sűrűsödtek pillanatokba.

Kislányként egy sarokba kuporodva zokogott, miközben a rettegés szinte elvette az eszét, miután egy vendég megverte és azt üvöltözte, hogy megveszi és hazaviszi, hogy végre rendesen megkapja, amit megérdemel.

Máskor a tudatos és kiszámított tervezés hűvös és megnyugtató érzésével vezette az elrabolt nemesifjú apját és katonáit a raktárhoz, ahol a fiút fogva tartották, tudva, hogy most váltja meg a jövőjét.

Éhezve és egész testét fájlalva vonszolta magát egy mocsárbolygón, miközben az ellenség légicsapása nyomán tucatszámra hullottak körülötte a bajtársai, hisz a Birodalom harcban állt, és néhány hónap kiképzés után már tömegével küldték a friss katonáikat a frontokra.

Büszkeség feszítette a mellkasát, amikor megkapta az első kitüntetését és kinevezték szakaszvezetőnek, megelőzve nemcsak a szabadnak született, de még klánnemes fiatalokat is a Birodalom kiképzőtáborában.

Egy győzelem utáni fékevesztett mulatozás során hárman erőszakolták meg. Egy bajtárs tiszt és két kedvenc katonája, akik brutálisan és állatiasan töltötték kedvüket a lányon, miközben a három rohadéknak fogalma sem volt, hogy részegnek tűnő áldozatuk szándékosan választotta őket és valójában ő élvezi a legjobban a történteket.

Leírhatatlan érzés volt, amikor megjött a parancs és átvezényelték a hadseregtől a haditengerészethez, vagy amikor egy különösen jól sikerült akció után titokzatos utakon Sarle mester kezei alá kerülve rádöbbent, hogy nem szimplán hírszerzőnek szánják, hanem annál sokkal többnek.

Elborította a tehetetlenség és elnyomatás gyűlölt érzése, amint Vondar előtt fetrengett a padlón, miközben a Cold Light turbólézerei kivégezték a szukurik népének utolsó példányait.

Az élesen felvillanó jó és rossz élmények egyre tornyosulva maguk alá temették, mintha a katakombák és a kinti templom építményének teljes súlya ránehezedett volna. Shury képtelen volt lépést tartani a történésekkel. A múltjának megannyi momentuma összekeveredett és sebesen pörgő üvegszilánkok módjára vagdosni kezdték pszichéjének integritását. Tudata feloldódni látszott önnön életében, mintha minden megélt történés ugyanakkor játszódott volna. A lány személyisége több ezernyi darabra hasadt szét, és soha nem érzett rettegés közepette visszhangzott a fejében egy utolsó gondolat: ez a vég!

A szétesõ világának egy eleme újra és újra feltűnt, mint holmi jelzőbólya a viharos tengeren. A Merdonnal kapcsolatos emlékei élesek és élénkek voltak. Első találkozásukkor szó sem esett, de a férfi majdnem összeroppantotta Shury szívét a megmagyarázhatatlan erőképességével, innen is származott a Szívtipró gúnyneve. Végső harcuk rövid volt és mocskos. Merdon már Shury szeretőjének a testében állt velük szemben. Habbannal együtt megölték a gyilkost, de Shury is halálos sebet kapott. Végül a szellem, Merdon kifogástalan ruházatában, ott állt vele szemben, a fekete űr közepén. Ez nem szimpla emlék volt, ilyen soha nem történt. A lányban felbugyogott a megvetés és a gyűlölet a férfi iránt. Merdon megölte Annát és elrabolta a testét, végül pedig csak egy szánalomra sem méltó, törött és nyomorult lélekcsökevény maradt belőle. És ehhez képest most a szellem elégedetten mosolygott, vérlázító vigyorral a képén, mint egy loth macska.

– Darabokra fogsz hullani, és itt maradsz örökké – közölte Merdon vidáman. A lány éppen feloldódó értelme belekapaszkodott a fellángoló gyűlöletbe, és mint ahogy azt általában szokta, ezúttal is a lehető legegyszerűbben reagált. Egy vad és hisztérikus sikoly szakadt fel a torkából. Idegtépően oszcilláló, emberinek nehezen nevezhető rikoltásba sűrítette minden frusztrációját és gyönyörét, élete meghatározó élményeinek kavargó emlékfoszlányait. A pillanatok, melyek egy gyöngysor egymás utáni elemeiként ide vezették, egymásba to-

lódtak, és a brutális, szaggató sikoltással próbálta ismét a megszokott egymásutániságba rendezni őket. Lényének az integritásáért küzdött ismét, ahogy tette azt szinte egész életében. Mindent beleadott. Mint amikor a prédát körbeveszik a cakkos fogazatú ragadozók, de az még egyszer utoljára megrázkódik, és őrjöngő dühvel a húsára ácsingózó falkatagok közé veti magát. Leterít néhány támadót, de valójában semmit sem nyer vele, csak némi időt, és talán a keserű bosszú borából néhány kortyocskát.

Ahogy a sikolya elhalt, úgy vált köddé minden reménye. A hangjával együtt az ereje is elhagyta. Ez valóban az utolsó kísérlete volt, melyben minden maradék erejét feláldozta. Összerogyva zuhant térdre és érezte, hogy eljött a vég. A személyisége véglegesen darabjaira hullott és szomorú életének pillanatai a teljes őrületbe zárták tudatának maradékát. Nem volt menekvés. De még egyszer magához tért. Még egy pillanatra visszatért haldokló egójának enyészőben lévő visszhangja. Merdon térdre ereszkedett a lány előtt és durván felrántotta a fejét, feltárva Shury torkát. Az megadóan várta a végső csapást és a felszabadító halált. A szellem az arcába vicsorgott.

– Szép próbálkozás, de ha ki akarsz innen jutni, akkor egy érzést ragadj meg, csak egyet! Minden erődet öntsd bele, és válj a téged meghatározó erővel eggyé! Mi lenne az? Mi határoz meg? Gyűlölsz-e még, te kis szánalmas pondró?

A lány szeme elkerekedett. A felismerés ereje pörölyként csapott le rá. Nem az, hogy rájött, hogy nem is igazán gyűlöli a Szívtiprót, vagy annak hátramaradt spirituális döghúsát. Nem az, hogy valójában őt soha nem a gyűlölet és a düh hajtotta, vagy éppen a hatalom és a gyönyör ígérete. Nem is elismerésre vágyott és nem is arra, hogy egy magasabb és szent célt szolgálva értelmet adhasson saját létezésének. A Birodalom és a Császár feltétel nélküli szeretete, majd önnön kiemelkedettségének az imádata mind csak tünet volt és következmény, de véletlenül sem a legbelső és első ok.

Ahogy Merdon a hajánál fogva, magatehetetlen rongybabaként tartotta a szenvedéstől és saját elméjének káoszától szinte megsemmisült lány egész testét, úgy ismerte fel létezésének valódi origóját. A szemei

lassan fókuszáltak és az erőszellem kíméletlen tekintetébe meredtek. Az ajkán halvány, megvilágosult mosoly játszott. Az imént még benne tomboló lélekvihar megszűnt, helyét a bizonyosság lomhán, de irdatlan erővel hullámzó tengere vette át. Megszólalt, a hangja nyugodt volt.

– Testeket raboltál és lelkeket téptél szét. A lehető legmélyebben és legundorítóbb módon erőszakoltál meg élő embereket. Olyan eszközzel, aminek a használatára még a legelvetemültebb birodalmi vallatómesterek sem lennének képesek soha. Mindent megbecstelenítettél, ami valaha fontos lehetett az áldozataidnak. Tedd hát meg velem is! Erőszakolj meg! Létezésem minden morzsáját mocskold össze a romlottságoddal!

Merdon arca eltűnt, helyette felbugyogtak Shury életének legmocskosabb pillanatai. Körbefonták, és a lány belemerült az undor és a fájdalom poklába. A tudatalatti világ minden egyes építőkövét saját emlékei alkották. Égre törő hullámok formájában a szégyen, a fizikai és lelki fájdalom, az öngyűlölet és az undor, a mocskosság érzése és az áldozat tehetetlenségének borzalmas, mégis valamiképpen megnyugtató érzései borították be. Shury hazatalált. Megértette, hogy belső valója soha nem manifesztálódhatott agresszióként, az csak egy következmény volt. Az ő lényének legbelső lényege mindig is az áldozatiság volt. De nem a meghatározott céllal megkínzott és megölt áldozatok, vagy a mártírok önmaguknál magasabb érvényű eszméket képviselő áldozatiságának a formájában. Annak a fennköltsége, hogy szenvedéseinek oka is legyen, számára nem adatott meg. Shury az a vétlen áldozat volt, akit hirtelen fellángoló alantas vágyak kielégítésére használtak, egyszerű eszközként nyúltak hozzá, majd dolguk végeztével eldobtak. Az arcán üdvözült mosollyal fogadta be a felismerést. Nem mindennap jön rá az ember, hogy az univerzum rendjében ő tölti be a végső ürülék szerepét.

A felismerést követő lelki béke nyomán az Erő soha nem érzett intenzitással járta át a lányt. Befogadóan széttárta karjait: – Gyertek, farkasok, mindenkinek jár egy harapás! – gondolta. Az egész lényét feltöltő energia vakító fényesség közepette tört elő a bőre alól. A teste darabokra szakadt, a szíve felrobbant, maga is színtiszta energiává vált

és szétsugárzott az univerzumban. Utolsó emléke az volt, hogy Merdon rántott egyet a nyakán, és egy gyomorforgató reccsenés hallatszott. Átadva magát a teljes megsemmisülésnek, utolsó pillanataiban a lány üdvözülten mosolygott.

Tétterhes jutalomjáték

A kristály mellett állt, szédült, lázálma pillanatok alatt elenyészett. A méretes kő meleget árasztott. A tökéletes kristályformán repedések és törések futottak végig, majd egy és még egy ujjnyi darab lepattant róla, az emelvényre zuhanva koppant párat, mielőtt az alant terpeszkedő mélységbe esett. Újabb és újabb repedések hasítottak bele a borostyán formába. Az éppen magához térő lánynak erőérzékelést sem kellett alkalmaznia, hogy érezze, amint a kristályból eredő energiavonalak vadul tekeregnek, elszakadnak és szétoszlanak. A karján felálltak a szőrszálak, apró kavicsok lebegtek a levegőben körülötte, amint az Erő energiája zabolázatlanul áramlott mindenfelé. Lassan fókuszáló tudata mélyén ott pislákolt a csábító hívás: maradj és halj meg végre! Csakhogy a Shuryban munkálkodó életösztön ezt nem engedhette. A teste szinte magától lendült mozgásba. Félvakon botorkálva, a lehetőségeihez és állapotához képest sietősen támolyogva veselkedett neki a katakombák folyosóiból történő kijutásnak. Közben ott rezonált benne az imént átélt élmények nyomán maradt önsajnálat és az önmaga iránt érzett undor. Csúnyán összetört és meggyötört testéből csak úgy áradt a szinte elviselhetetlen fájdalom, mely azonban inkább segített a kijutásban, semmint hátráltatta. A hasogató kín tovább ösztökélte, begyújtotta és táplálta az életösztönét, és a lány delíriumos ködben botladozva egyre gyorsabban kényszerítette menetre haldokló testét. Mire a komplexum felsőbb szintjeire ért, a világban betöltött saját szerepéről szerzett felismerést sikeresen el is barikádozta valahol a tudatának a hátsó régióiban. Nem felejtette el a megdöb-

bentő igazságot, de azonnal a helyére is tette. Az unalmas hétköznapok fizikai küzdelmei során nem volt hasznos tudás. Most az ösztönlényére volt szüksége, az ősi hüllőagyára, melyet nem foglalkoztatnak holmi egzisztenciális kérdések, a szükséglethierarchia-piramis magasabb szintjei, az élet, az egyén és a világmindenség viszonyának összefüggései. Ez volt az a pont, amikor mindegy volt, hogy milyen volt az út, hisz mennie kellett.

Minden megtett lépéssel erősebb lett az elhatározása és a végén már futni is tudott. Az őrzők jobbára elkerülték, az a néhány élőhalott, aki feltűnt, látványosan omlott porrá Shury szeme láttára. A testek másodpercek alatt váltak hamufelhőkké, néhány pillanatig még humanoid alakként lebegtek a levegőben, aztán az anyag a padlóra omlott.

Az egész alagútrendszer reszketett és remegett, minden eltelő másodperccel egyre intenzívebben. Repedések hasadtak és tágultak, domborművek zuhantak a porba, a lélek mélyéig hatoló, vérfagyasztó, öblös recsegés tört elő a hegy gyomrából, hullámként futva végig újra és újra az összeroskadó félben lévő labirintusban. Shury hamarosan a kijárat hosszú folyosójához ért, és a fájdalommal mit sem törődve végigrohant rajta. Nyoma sem volt a korábbi távozást megakadályozó erőfalnak. Az oltárhoz érve a kinti félhomály vakító fényességgel hasított a szemébe. Ösztönös mozdulattal tépte le a vizorját és dobta a földre. Háta mögött minden recsegett és ropogott, por tört elő, és ütemtelen puffanások jelezték, hogy tonnás kövek zuhannak és gördülnek odabent. Mint egy haldokló óriás utolsó lélegzete, úgy roskadt össze a lány háta mögött a bejárat, szürke porfelhőt okádva magából, néhány percre teljesen elhomályosítva a környéket. Shury betegesen köhögve, vastag porral borítottan, imbolyogva érte el a lépcsőket, és félig lépkedve, félig gurulva szánkázott le a lépcsősor aljáig. Odafent kavargó porfellegek borították homályba az oltár környezetét.

Shury a földre omlott, és hátán fekve, lihegve bámulta a felette óriás lepelként terpeszkedő porködöt. A por vadul kavargott és hamarosan egy alak képe bontakozott ki belőle. Zenda Vondar feje jelent meg méterekkel a lány felett lebegve. A nő összeroncsolt arcából jéghideg

és végletes fenyegetést sugárzó szemek szegeződtek a lányra. Nem volt kérdés, hogy mit jelentett ez a tekintet. Beszédesebb volt minden szónál. – Meg foglak ölni! – üzente az arc. Shury szeme könnybe lábadt, a lány sűrűn pislogva próbálta kikönnyezni a port. A káprázat tovatűnt, és amint a porfelhő egyre inkább oszlott, úgy derengtek fel a mögötte megbúvó tereptárgyak: a kanyon oldalát borító méregzöld levelek, a göcsörtös fák, az épen maradt mohás kőoszlopok. Az eszeveszett rohanás a kripta mélyéből minden erőt kiszívott a lányból. Ahhoz is percek köhögése és pihegése kellett, hogy reszkető ujjakkal előhalássza a kommunikátorát. A szerkezet szerencsére még megvolt és működőképesnek bizonyult. Rekedt és gyenge hangon szólt bele.

– Raul, gyere értem!

– Igenis! Gyalog gondolta, Úrnőm?

– A hajóval. Az adás helyére, mérd be! Kurva sok fát meg bokrot fogsz látni. Égesd el őket, addig elbújok! Aztán kötéllel felhúzol.

A droid pocsék lövésznek bizonyult, és mire eléggé kitakarította a kanyon végét beborító növényzetet ahhoz, hogy a Spark biztonsággal leereszthessen egy biztonsági kábelt, a templom külső építményének jó részét is letarolta. Szerencsére Shury biztonságban volt az oltár mellett lapulva. A jókora kő korábban tapasztalt antigravitációs tulajdonságainak nyoma sem maradt. Mire jó félórával a hívást követően Shury a szerszámövére csatolhatta a kábel végét, és a Spark lassan a gyomrába húzta, a lány többször is elájult. Az utolsó emléke az lett, hogy Raul fekete gépteste tölti be a látóterét, miközben ő a Spark rámpájának előterében hever.

– Örülök, hogy újra látom, Úrnőm!

Amikor újra magához tért, a kabinjában találta magát. A fények éjszakai módra voltak állítva, csupán néhány falba süllyesztett lámpatestből áradt halvány derengés. Minden tagja sajgott, mélyre hatoló brutális kínnal, még a lábujjait sem tudta anélkül megmozdítani, hogy ne vágtasson végig a gerincén egy nyögést és könnyeket kiváltó fájdalomhullám. Fogait összeszorítva megemelte a fejét, és úgy nézett végig a testén. A felderítő mozdulatsor irtózatosan fájt, de megnyugtató eredménnyel zárult. Egy bugyit és a melleit takaró pán-

tot leszámítva mást nem viselt. Ennek ellenére nem fázott. A kabin hőmérséklete a sztenderd, gyengélkedőkre beállított huszonhárom fok környékén lehetett. Azt is megállapította, hogy a lehetőségekhez képest jó ellátásban részesült. Vagy egy tucat hajlékony cső vezetett a bőre alá szúrt és tapaszokkal rögzített tűkhöz, melyek több zacskóból vezették a testébe a különféle színű folyadékokat. Ezek közül többet azonnal felismert. Vértisztító szerek és fertőzésellenes gyógyszerek csordogáltak apró elektronikus szabályzókon át közvetlenül a vérébe. Éppen elég alkalommal kellett Raulnak korábban összeférnie Shuryt ahhoz, hogy a lány jól ismerje a Spark hasonló esetekre fenntartott készleteit. Drace elővigyázatosnak és alaposnak bizonyult ezen a téren, és katonai szintű, néhol archaikus, de éppen ezért nagyon mostoha, harctéri körülmények között is könnyen alkalmazható eszközökkel szerelte fel a hajóját. És a medikai készlet nagyjából egésze rá volt most kötve a lányra. A vértisztítók a túladagolt stimulánsok miatt kellettek, míg az egyéb gyógyszerek a bekapott sebek miatt voltak szükségesek. A Spark fény alatti hajtóművel repült éppen, a hajtóművek halk búgása egyenletes, erőfeszítés nélküli üzemmódról árulkodott.

A lány azt is megállapította, hogy bár alapos ellátásban részesült, nem vitték túlzásba a mosdatását. Ujjai között, a körmei alatt bőven akadt kosz, a haja csomós volt, és a gyógyszerek steril szagán túl saját testének bűze is körbelengte. Kényszerítette magát, hogy legyen bátorsága megvizsgálni a legsúlyosabb sérülést, a döglött farkas által a csípőjébe égetett lyukat. A területet egy széles sebizolációs lap takarta. Körmeit alá ügyeskedve lassan felfeszegette, és bekukkantott. A cakkos húst vérzésblokkolóval és antibakteriális pasztával kenték be gondos kezek. Tekintve, hogy egy jó tenyérnyi felületen, több centi mélyen összeégett húscafatokat látott, elcsodálkozott, hogy ezzel a borzalmas sérüléssel miként tudott úrrá lenni a benti helyzeten. Bár a seb egésze továbbra is ijesztőnek és komolynak tűnt, azért mégsem úgy nézett ki, mint egy friss sérülés. A nyers hús szépen hegesedett, miközben körben halvány, sötét indák hálózták be. Shury beharapta az ajkát. Tudta, hogy azok az indák örökre ott maradnak. Az egyik melle után

most már a fél oldalát is el fogják rondítani. Lassan a fél felsőteste egy hányingerkeltő borzadállyá változik. Cserébe viszont életben maradt.

Mivel nem találta meg ágya környezetében a komlinkjét, kénytelen volt egyenként kicsatlakoztatni a vénáiba vezetett csöveket, majd iszonyatos szenvedés árán leszállni az ágyról. A padló jegesnek tűnt a meztelen talpa alatt. Reszkető lábakkal állt talpra és tett meg néhány lépést, hogy aztán hangos csattanással el is zuhanjon. Fogcsikorgatva szedte össze magát megint, és négykézláb mászott el a bejárati ajtó melletti fali konzolig.

– Raul, hol a francba vagy – hörögte, miután sikerült feltornáznia magát és megnyomni a gombot.

– Úrnőm! Örülök, hogy magához tért. Nem számítottam erre ilyen hamar.

– Milyen hamar?

– Mindössze tizenkét óra telt el a visszatérte óta.

– Merre járunk?

– Eltávolítottam a hajót a helyszíntől és lebegünk. Egy négyes erősségű vihar alakult ki a területen, úgy ítéltem meg, hogy nem biztonságos ott tartózkodni.

– Jó. Fogtál bármilyen jelet, adást, jelzést?

– Megbocsásson, de nem vagyok túl jó ezen rendszerek kezelésében. Nem találkoztam ilyennel.

– A vihar még tart?

– Igen, Úrnőm.

Bár a gondolatai újra és újra szétcsúsztak, Shury kényszerítette magát, hogy gondolkodjon. Mindent figyelembe véve volt rá reális esély, hogy a Bond dandártábornok által küldött és a Bruxa rendszerbe parancsolt deszant megérkezhetett. Az időablak eleje elvileg nyitva állt.

– Add le a jelet, Raul! Amelyet a távozásom előtt a kezedbe adtam. Figyeld a légteret, és bármilyen érkező objektumot azonnal jelezz nekem!

– Igenis! Egy pillanat. Jelentem, hogy a kódot kiküldtem. Választ figyelem. Úrnőm, hogy érzi magát? Egy fél órán belül cserélnem kell az infúziókat.

– Cseréld őket most, volt egy kis baleset!

– Máris indulok.

Fél óra elteltével és új gyógyszeres tömlők felaggatásával később a droid elégedetten jelentett. A lány ismét az ágyában feküdt, és a fájdalom is enyhült valamelyest.

– Jó hírek, Úrnőm! Nem érzékelek maradandó egészségkárosodást, egyik szerve sem szorul cserére.

– Ez valóban örvendetes. Sajnos ugyanezt nem mondhatja el magáról egyik társunk sem. Félek, mindenki odaveszett.

– Ezt nagyon szomorúan hallom. Barruq fegyenccel már kezdett kialakulni egy magasabb szintű kommunikációs kapcsolat.

– Sebaj, Raul, szerzünk neked majd egy másik barátot.

– Köszönöm, Úrnőm! Láthatóan jó kedvében van!

– Jó kedv? Aligha. Persze egy problémát, vagyis inkább egy egész problémahalmazt sikerült megoldani. De ez kevés. Fel kell készülnöm. Nem tudom, pontosan hol és mikor, de egy még nagyobb probléma tart felém.

– Tudok bármiben segíteni, Úrnőm?

– Figyeld a légteret, és azonnal jelezz, ha kontaktot találsz. Most hagyj magamra!

Raul ellenkezés nélkül indult el kifelé, de az ajtóból még egyszer visszafordult.

– Jól feltételezem, Úrnőm, hogy elhunyt útitársaink kabinja és személyes holmijai immár hozzáférhetők?

– Igen. Mind az én tulajdonomat képezi.

– Ebben az esetben, engedelmével körülnéznék Drace kapitány kabinjában, hátha sikerül valami hasznosat találni.

– Ha bejutsz, nézz!

Shury egyedül maradt és hamarosan újfent álomba merült. Álmában meggyötört testének fájdalma áttört a gyógyszerek védelmező vonalán, és a lány kínban hánykolódva töltötte a következő órákat.

A táska és a hengerek

Fémes kopogásra ébredt, majd halk jelzésére Raul nyitott be.

– Sikerült bejutnom Drace kabinjába.

– És gondolom, találtál valamit.

– Így van. Egy érdekes ládára bukkantam.

– Kincsesláda, mi?

– Azt még nem tudom, nem nyitottam ki.

– Hozd be, hagyd itt! Megnézem, ha jobban leszek.

A droid egy nagyobbacska, fémből készült táskát, tulajdonképpen egy fogantyúval ellátott biztonsági ládát hozott be, és helyezett a Shury ágya mellé állított asztalkára. A tárgy külseje alapján megállapítható volt, hogy komoly hőhatás érte. Lángok festette kormozódás nyomai látszottak rajta. Ezt leszámítva sértetlennek tűnt. A lány visszaküldte Rault a pilótafülkébe, ő maga pedig visszahanyatlott a párnáira és szenvedett még egy ideig. Bármennyire is szerette volna, nem volt tiszta a feje, és így nem tudott kellő alapossággal gondolkodni. Sem a kriptavárosban történtek, sem a közvetlen jövő értékelése nem ment neki. Bár most már elviselhető mérvű volt a fájdalma, ahhoz mégis elég erősnek bizonyult, hogy elátkozza az élettel együtt járó érzőidegek létezésének puszta tényét is.

Végül mégiscsak a dobozhoz fordult, és nagy nehezen ülő helyzetbe tornázva magát, babrálni kezdett vele. Egy feltört kódzárat talált, melyet – az apró és finom karcolások alapján – úgy gondolta, hogy egy hozzáértő valaki dolgozhatott meg. Drace! Az oldalára fektette a szerkezetet, majd óvatosan felnyitotta a tetejét. Megrökönyödve bámult a táska tartalmára. Takaros rendben, méretre alakított kis negatív formákban pontosan két tucat fiola hevert a dobozban. A belső bélés szivacsos rétege a rázkódástól védhette őket. Felirat egyik üvegcsén sem volt, de bennük gyönyörű, azúrkék folyadék lötyögött. Mindegyik tégelyt egy mikroszámítógéppel ellátott elektromos zár fedett. Ez a szabályozó mechanizmus tipikus volt olyan gyógyszerek és kémiai anyagok tárolása esetén, melyek korlátozott hozzáférést, netán

folyamatos áramoltatást vagy éppen állandó hőmérsékletet igényeltek. A fiolák hűtve voltak, a láda kinyitása után nem sokkal pára csapódott le a külső görbületükön. Shury hitetlenkedve nézett a zsákmányra, és önkéntelenül is finom káromkodás szakadt fel kiszáradt ajkairól.

– Lenyúzott huttbőrrel cicomázott rankorfasz járja át a végbeledet, Drace – mormogta maga elé. Bár nem lehetett teljesen biztos benne, mégsem volt kétsége afelől, hogy mit lát. Egy hihetetlenül értékes és brutálisan veszélyes biológiai fegyverszállítmányt, egy drognak álcázott tömegpusztító ágenscsomagot. Egy táskányi Azúr táncost tartott a kezében. Alig hallható zúgás kelt a táska mélyén, és Shury rémülten meredt előre. Mivel egyik tégely sem kezdte kék köd keretében spriccelni magából az anyagot, a lány követte a hangot, és két ujját a táska felső részének a szivacsos bélése alá erőszakolta. Ahogy felfejtette a vastag pufferanyagot, a mechanikus ciripelés felerősödött. Az üvegcséket tartalmazó réteget óvatosan felhajtva két újabb tárgy került a szeme elé. Az egyik egy henger volt, mely az egész táska hosszát kihasználta, a másik pedig Drace egyik ujjnyi méretű pálcikadroidjának bizonyult, mely szemmel alig látható lábacskáit a nagyobb hengerbe mélyesztette. A droid egyetlen, pontszerű szemecskéjével Shuryra nézett és halkan csippantott valamit. Shury beharapta az ajkát, nem volt biztos benne, hogy mi a feladvány.

– A gazdád akadályoztatva van – mondta, bár nem tudta a droid megértette-e. – Viszont fontos lenne tudnom, hogy mit találtál. Meg tudod mutatni?

A droidból egy sorozat csipogás tört fel. Shury felemelte a kommunikátorát.

– Raul, gyere be! Fordítsd le, mit akar ez a kis nyavalyás!

A fekete protokolldroid hamarosan megérkezett, és Drace fogpiszkálójához hasonlatos hangokat kiadva beszélgetni kezdett a másik géppel. A lány utálattal figyelte az eseményeket. Sosem értette, hogy miért nem lehetett minden droidba normális beszédszintetizátort építeni, és a binárit meghagyni a beépített kompjútereknek.

– Úrnőm, ez a kis fickó felhívta a figyelmem arra, hogy mivel elmulasztottad a jelszó megadását, ezért aktiválta a jelkövetőt.

– Milyen jelkövetőt?

– Feltételezem, azt, amihez éppen hozzá van csatlakozva.

– Aha. Szóval az egy jeladó?

– Igen, az.

– Kapcsold ki!

– Nincs rajta gomb, nem tudom, hogy lehetne.

– Mondd meg a vakarcsnak, hogy kapcsolja ki ő, de kurva gyorsan!

Egy rövid oda-vissza repkedő csipogássorozat következett.

– A kis nyikhaj azt jelezte, hogy kizárólag Drace exkapitány utasításait fogadja el.

– Hozz egy jól zárható és erős dobozt!

Néhány perccel később Shury kiemelte a két összekapcsolódott hengert a táskából, és a Raul hozta új dobozba zárta őket. A droidjához fordult.

– Nem akarom, hogy Drace droidjai itt nyüzsögjenek. Semmisítsük meg ezt a kis szarházit meg a jeladót!

– Igen, Úrnőm! És hogyan?

– Dobd ki! Majd lődd szét a hajó ágyújával!

– Igenis, örömmel!

Raul elment, és a Spark hamarosan megrázkódott, legalább háromszor egymás után. Raul még Shurynál is bénább lövész volt, de ennyi lövéssel egy táska méretű objektumot illett egy vaknak is salakká égetnie, több köbméter környező sziklával együtt. A lány elgondolkodva bámulta az Azúr táncost tartalmazó üvegcséket. A jeladó miatt nem aggódott. Drace halott volt, aligha kezdhetett bármit is a jelzéssel, mely szerint valaki belekukkantott a dobozkájába. Sokkal érdekesebb volt az, hogy miként került a doboz a Sparkra. Egyetlen logikus magyarázat létezett. Akkor hozhatta magával a férfi, amikor átszállt a Sandstorm roncsaira megszerezni a fedélzeti számítógép adatait. Satronnak volt egy egész táskára való a tömegpusztító fegyverből, Drace pedig nem hagyta hátra. Ha a férfi még életben lett volna, a lány most bizonyára megölte volna. Nagyon frusztrálta a tudat, hogy volt társa nem szólt egy ennyire fontos és veszélyes zsákmányról. Sajnos azonban már nem volt kin kitöltenie a dühét. Ehelyett inkább vissza-

zárta a dobozt, és hamarosan ájultságszerű álomba merült. A kifejtett agymunka túl soknak bizonyult fáradt szervezetének.

Barátok között

– Úrnőm, adást fogtam!

Mintha egy fekete enyvvel töltött kút mélyéről próbált volna felkapaszkodni, olyan nehéznek érezte, hogy magához kell térnie. A sok évnyi kiképzés, a lehetetlen időpontokban felharsanó szirénák jelezte gyakorlatok, valamint saját túlfejlett veszélyérzetének összesített hatása azonban mindig megtette a hatását: Shury szeme felpattant. Bár a feje zúgva hasogatott, ő mégis azonnal értékelt és reagált. Megnyomta az adás gombját.

– Részletesebben?

– A segítség úton van, válasz érkezett.

– Érkezési idő?

– Egy órán belül itt lesznek.

– Játszd át a kódot!

Ütemes, torz, dobhártyát csikargató hangok szólaltak meg. Ellentétben a bináris nyelvvel, ezt részben értette, és odafigyelve a tanult szekvenciákra, meg is nyugodott. Valóban autentikus kódnak hangzott. Csak a különleges ügynököknek, valamint egyes kommunikációs tiszteknek tanították, hogy miként lehet validálni hallás után egy kódot, és bár a módszer nem volt biztos, azért jó alapnak bizonyult. Mivel Shury pontosan tisztában volt vele, hogy felállni sem nagyon tudna, nemhogy harcolni, ezért el kellett fogadnia, hogy ha nem a várt támogatás érkezett, hanem egy rosszakarója, akkor elveszett. Igaz, elképzelni sem tudta, hogy miért is akarna valaki egy hozzá hasonló csinos, szép, jólnevelt és hűséges birodalmi tisztet bántani.

– Szerezz párnákat! Azt akarom, hogy királynői, pontosabban kapitányi ülőpozícióban várhassam a felmentősereget!

Az Azúr táncos készletet, valamint a Verkától zsákmányolt borostyán műtárgyat az egyik legrafináltabban eldugott csempészrekeszbe helyeztette Raullal, majd a biztonság kedvéért rá is parancsolt, hogy felejtse el az elrejtés műveletét, illetve a kérdéses tárgyak puszta létezéséről való tudást is. Mivel egyéb dolga nem nagyon akadt, érdeklődve várta az érkezőket, és azon tanakodott, hogy mi módon tudja majd őket a lehető legjobban felhasználni. Raul nemsokára szólt, hogy egy jelzés nélküli, Nu osztályú csapatszállító jeleit fogták a Spark szenzorai. Ezeket a hajókat ugyanaz a Cygnus névre keresztelt vállalat gyártotta, mint a hasonlóan régi, de megbízható Téta, vagy mint a legújabb és a birodalmi tisztek által egyre inkább presztízs szállítónak tekintett Lambda siklókat is. Shury tudta, hogy a Karkoonon valóban állomásoztak ilyen típusú személy- és csapatszállítók, eddig tehát rendben lehetett a dolog.

– Vedd fel az érkezőkkel a kapcsolatot, és adj nekik engedélyt, hogy átszálljanak! Mindezt a levegőben.

– Igenis! Tera Merz őrvezető konfirmálta a parancsot, és jelezte, hogy 3 fővel együtt fog a Spark fedélzetére lépni.

– Üdvözöld őket illendően, majd vezesd a színem elé az őrvezetőt!

Tíz perc teljes rádiócsend következett, és mivel az idő kezdett kellemetlenül hosszúra nyúlni, Shuryban felmerült a lehetőség, hogy valami gond történt. Pisztolyát a takarója alatt tartva egyre türelmetlenebbül várakozott, mikor végül kopogás hallatszott az ajtaján.

– Mingwo hadnagy? – hallatszott Raul hangja. – Terz őrvezető megérkezett.

– Lépjen be!

Az ajtó félresiklott, és egy teljes rohamosztagos páncélzatban feszítő alak lépett be a kabinba. Sisakját a bal kezében fogta, hátán keresztben sugárvető lógott, szerszámöve tele volt mindennel, amire egy elit katona csak áhítozhatott. Páncélzatának jobb vállapja enyhe színezést kapott. A nő vigyázzba vágta magát, és jobb kezével tisztelgett. A háta mögött egy másik, sisakot viselő páncélos alak tűnt fel, de az ajtó záródott, és Shury nem tudta jobban szemügyre venni.

– Tera Merz őrvezető, uram!

A nő Shurynál valamivel fiatalabb lehetett, húszas éveinek elején járhatott. Szőkés haját szoros kontyba fogta össze. Az állkapcsa szögletes volt és a termete alapján Shurynál több súlycsoporttal nehezebb és izmosabb is lehetett, mégis kifejezetten szép arca volt. Shurynál senki sem tudta jobban, hogy katonaként micsoda átok lehetett ez az arc. Szomorú törvényszerűsége volt az univerzumnak, hogy ez a fajta arc nem maradhatott örökké ilyen makulátlan. Vagy a harc, vagy a kor el fogja csúfítani. A lány ültében viszonozta a tisztelgést, a háta mögött felpolcolt párnáknak köszönhetően majdnem egyenes derékkal nézett szembe a másikkal.

– Örülök, hogy látom! Sosem volt ennyire nagy szükségem egy evakuálásra, mint most. Pillanatnyilag el sem tudom hagyni ezt a kurva ágyat. Azért ne higgye, hogy mindig ilyen lusta vagyok. Akadt egy kis csihi-puhi. Vegyék át a hajóm felett az irányítást, a droidomat – ha lehet – ne piszkálják! Mérjék fel a helyzetet, és húsz percen belül jelentést kérek arról, hogy miként utaztak, mit tapasztaltak érkezés után, valamint miről szereztek tudomást, mielőtt elhagyták a Cardan állomás térségét.

– Értettem, hadnagy! – tisztelgett a nő ismét, majd egy milliószor elvégzett mozdulat rutinjával feltette a sisakját. Halk és rövid zümmögés jelezte, hogy élesedtek a beépített funkciók, vagyis a rádió, az éjjellátó és a korlátozott légszűrés. Alighanem már kifelé menet is parancsokat osztogatott. Mielőtt az ajtó bezárult volna mögötte, Shury látta, hogy az odakint strázsáló őre mozdulatlanul várt, világos jeleként annak, hogy ő aligha fog részt venni a helyzetfelmérés műveletében. Ez féltő védelmet jelentett, elvégre súlyosan sérült tiszt megsegítésére érkeztek, de egyúttal szabadságának elvesztésével is járt. Ideje volt ismét katonaként gondolkoznia. Merz csapatának az érkezése hihetetlenül megkönnyítette a következő lépések kivitelezését. Gyakorlatilag minden dolgát elvégezte itt, nem volt további oka arra, hogy tovább időzzön ezen a furcsa bolygón. Sem a kattant és kétségbeesetten őstörténetét kereső devaroni kolónia, sem a mostanra jó mélyen betemetett zombi őslakosok nem vonzották különösképpen a lányt. Az egyetlen dolog, mely megfontolásra érde-

mesnek ígérkezett, az Merdon volt, aki minden jel és saját bevallása szerint is csak azért tudott érdemben kommunikálni, mert a Bruxa Öt erővonalai ezt lehetővé tették. Bár nem tanított meg mindent neki a szellem, amire ígéretet tett, de mivel volt választása, úgy döntött, hogy egy halott ellenséget mesterként elfogadni egyszeri és megismételhetetlen alkalom. És bár Merdon mindent egybevetve a tanításon túl is nagyon hasznosnak bizonyult, Shury mégsem szándékozott egyetlen könnycseppet sem hullajtani érte, ha soha többé nem látja viszont. A Sparknak meg amúgy is pusztulnia kellene, és amennyit Shury megértett Merdon szellemlétéből, a megnyomorodott kísértet valamiképpen a hajóhoz kötődött.

Zsákmányként magával vihette a táskányi Azúr táncost, valamint Verka amulettjét, de hogy ezekkel mihez is kezdjen, azt néhány napos és békés baktában lebegés után szerette volna eldönteni. Azt is ki kellett találnia, hogy miként kerülje el Zenna Vondart, akit alighanem érdekelni fog az egyik talpnyalójának a halála: a kriptából kitörés utáni jelenés is ezt jelezhette elő. Ezzel azonban még ráért foglalkozni, mert először a hivatalos csatornákat kellett uralnia. A történet pedig adta magát, ha lett volna ereje, ott azonnal megírta volna a jelentésének a magját. A Greejatus tanácsosnak oly fontos szövetségesek elleni gyilkos támadásokért felelős, önmagukat Cormadyr farkasainak nevező, meghasonlott birodalmi veteránok által alkotott terroristacsoportot megállította, vezetőjüket saját kezűleg ölte meg. Sajnos a véres és jelentős áldozatokat követelő események során két ügynök, Enoban Drace és Doktor Maxil Verka az életét vesztette, hősi halált halva segítették a gyilkos árulók teljes likvidálását.

Shury mosolyogva dőlt hátra. Megcsinálta, megint túlélte!

Nem telt el a kiszabott húsz perc, amikor Merz visszatérve ismét tisztelgéssel fejezte ki a hierarchiában elfoglalt viszonyukat.

– A hajón minden rendben van. A droidon túl más szerves vagy mechanikus létformának nincs nyoma – jelentette szabatosan. A jelenléte megnyugtatólag hatott Shuryra. Ezt a katonás stílust sokkal könnyebb volt kezelnie, mint Raul örökké bizalmaskodó okosságait vagy Drace idegesítő haverkodását.

– Jó. Most pedig szeretném hallani, mi történt attól a ponttól kezdve, hogy Daws Cardanjához érkeztek!

– Az állomáson sárga riadó volt érvényben. A hozzánk valamivel később eljuttatott hivatalos információcsomagból megtudtuk, hogy a Birodalom sikeres csapást mért a közelben megbúvó kalózokra és potenciális lázadó egységekre. Még folyt a nyomozás, hogy milyen arányban lehettek jelen ezen elemek azon a civil űrállomáson, mely a tevékenységek bázisaként szolgált. Miután kellő számú megdönthetetlen bizonyíték gyűlt össze arra vonatkozóan, hogy a nevezett állomás birodalomellenes szabotázsakciók bázisaként szolgált, kiadták a megsemmisítési parancsot. Megelőző jelleggel.

Merz őrvezető beszéd közben mindvégig merev arcéllel bámult Shuryra, egyetlen pillanatra sem ejtve a szemkontaktust. Nem csavarta a mondanivalóját, töltelékszavak nélkül, a lényegre koncentrálva tette meg jelentését. Testtartásában nyoma sem volt megjuhászkodásnak vagy arroganciának, olyan katonaként beszélt, aki pontosan tisztában volt a helyével és komolyan is vette a hierarchia szabályait. Ez kifejezetten tetszett Shurynak. Merz folytatta.

– Dokkolhattunk, de nem léphettünk az állomás fedélzetére, mivel valamiféle válaszcsapás az állomást is elérte, igaz ennek a részleteit nem ismertük meg. A környező űr roncsokkal volt tele. A hajónkon kellett kivárnunk az indulási parancsot. Önről annyit tudtunk meg, hogy elhunyhatott, de a státusza eltűntként volt jelezve. Több napot várakoztunk, amikor megkaptuk a parancsot, hogy életben van, és azonnal induljunk. Így érkeztünk ebbe a rendszerbe, néhány sztenderd órával ezelőtt.

– Itt mit tapasztaltak?

– Feltűnés nélkül, szellem üzemmódban várakoztunk passzív szenzorokkal, követve a parancsot. Ettől még elég jó rálátásunk volt a környező űrben történtekre. A Bruxa Öt körül élénk hajóforgalmat figyeltünk meg, leginkább érkező civil szállítóhajók formájában.

– A hipertérben nem futottak bele véletlenül egy megmagyarázhatatlan üzemzavarba?

– Nem. A hajónk és a hiperhajtóműve is tökéletesen üzemképes, másfél százalékkal hamarabb értünk ide, mint eredetileg kalkuláltuk.

– Biztos benne, hogy senki sem fedezte fel magukat?

– Biztosan észrevétlenül érkeztünk.

– És így is fogunk távozni, ha minden jól megy. Szervezze meg, hogy engem, az általam előkészítendő személyes csomagomat és felszerelésemet, valamint a droidomat átszállítsák a siklójukra! Továbbá dolgozzanak ki egy műszaki tervet arra, hogy miként lehetne ezt az ősöreg teherhajót diszkréten, de visszafordíthatatlanul megsemmisíteni!

– Igenis, uram! Van velünk egy repulzoros felcserágy, azon tudjuk mozgatni.

Shury bágyadtan legyintett, hirtelen nagyon fáradtnak és álmosnak érezte magát. Merz megértve a mozdulatot újfent tisztelgett, majd kimasírozott a szobából. Shury körül megpördült a világ.

Jóslatalapú revideálás

Rettenetesen fázni kezdett. A tudata nem késlekedett szállítani a racionális magyarázatot. Ilyen mérvű sérülések esetén a hipotermiás tünetekhez hasonlatos sokkszerű állapot nem volt ritka jelenség. A hidegrázás és a végtagok görcsbe rándulása rendszeres velejárója lehetett a folyamatnak, még a gyógyulás előrehaladott fázisaiban is. A karján felmeredtek a piheszőrök, és egész testét libabőr lepte be. A kabin tompított világítása felerősödni látszott, mintha a plafonba süllyesztett világítótestek hirtelen felizzottak volna egy nagy energialöket hatására. A fénykörök addig szélesedtek és vakítottak, hogy végül mindent teljesen elfedtek. A világ megfagyott, és azzal együtt ő maga is.

Fájdalmas lassúsággal csukódtak rá szemhéjai a szemgolyóira. Hosszan tartó sötétség következett, majd amikor ismét kinyíltak, döbbenten vette észre, hogy már nem a kabinjában hever. Valamiképp-

pen egy másik hajóra keveredett. Az éles fájdalmat mintha elvágták volna, sokkal jobban érezte magát. Bár sebei még lüktettek és sajogtak, ez már bőven az elviselhetőség határain belül volt. Egy speciális droidagy által vezérelt orvosi kapszula állt az ágya mellett, melyből kábelek és csövek lógtak ki, a lány különféle testrészeibe csatlakoztatva. Ismerős eszköz volt, az a fajta mobil orvostechnikai egység, mely kis helyet foglalt, és leginkább gyorsan mozgó birodalmi alakulatok használták. Merz ott állt Shury előtt vértben és sisak nélkül. A szép arc zavarodottnak látszott.

– Hadnagy? – kérdezte az őrvezető. Shury pislogott párat, mielőtt válaszolt volna. Alighanem nem ez volt az első alkalom, hogy reakciót vártak tőle. Merz zavarodottságánál csak türelmetlensége tűnt nagyobbnak.

– Hol vagyunk?

– A BZ 6812-es kódjelű, Nu osztályú szállítóhajón, hadnagy. Napok óta haladunk az ön által megadott úti célunk felé. Ahogy említettem, a Cold Light nevű, birodalmi kódokkal bejelentkező cirkáló kéri, hogy összekapcsolódhassunk. Át akarnak jönni.

Shury szemében félelem villant, hevesen válaszolt.

– Megtagadni! Vagyis ne! Csináljanak úgy, mintha engednének! Aztán egy váratlan manőverrel rázzák le, és ugorjunk, amilyen gyorsan csak lehet! Az a hajó elpusztítani jött minket!

Merz azonnal reagált, a tekintete hűen bizonyította, hogy felfogta a feljebbvalójának szavai mögött rejlő veszélyt. Előkapta a komlinkjét, és amint kiviharzott, már beszélt is.

– Indulok a hídra! Adják meg a pozitív visszajelzést, és lassan engedjék közelebb! Közben az energiajeleket maszkolva készítsék fel a hajót ugrásra!

Shury következő pislantása újfent a fagyott világ csikorgóan lelassult, kimerevedni látszó és bántó fényözönében zajlott. A felnyíló szemhéjak egy merőben új helyzetre engedtek pillantást. Ugyanabban a kabinban találta magát, de vörös vészjelzések villogtak és bántóan éles szirénák visítottak. A kabin ajtaja nyitva volt, az orvosi kapszula a földön hevert, szabad és szakadt végű csövekkel. Shury a padlón

feküdt, az altestét betöltő fájdalom szinte megbénította. Csupán karjait használva a tárva-nyitva álló ajtó felé húzta magát. A folyosót füst töltötte be, a falakból kiszakadt kábelek szikráztak. A folyosó végén egy halott rohamosztagos hevert természetellenes pózban, fehér páncélján több lézerfegyver égette lyuk füstölgött.

Shury még fel sem foghatta igazán, hogy mi történt, amikor egy ismerős alak lépett ki a halott melletti sarok mögül és tört át a füstön. Egy magas és vékony nő alakja, aki vagyonokat érő, a legújabb coruscanti divat szerinti ruházatot viselt, mely ugyanakkor praktikusnak tűnt. Legalábbis higanyszerű mozgását nem akadályozták a karjai és lábai körül lengedező drapp textilszárnyacskák. A nő arca igaz rémfilmbe illett. Arcának egyik felét borzalmas hegek és égésnyomok borították, míg a másik oldala beesett, csontos és vészesen sovány volt. Az összeégett oldal tejüveget idéző és az épebb fél túlontúl is halvány szemei Shuryra szegeződtek. Zenna Vondar a kezében egy ősi fegyvert tartott, melynek fényből való pengéje vörös fénnyel izzott és néha dühösen sziszegett, mintha csak élt volna. Annak idején egy hasonló fénykardot forgatott Merdon is. Az volt az első és utolsó eset, hogy Shury ilyen fegyvert látott, de azonnal felismerte. Ennek itt kecses és ívelt markolata volt, szépen simult a nő gyöngyházszín körmökkel ékesített ujjai közé.

Vondar hüvelykujjának könnyed mozdulatával kikapcsolta a fegyvert, a penge eltűnt. A nő ajka lefittyedt, szörnyű arcáról csalódottság és megvetés sugárzott. Kinyújtotta a bal kezét. Shuryt egy ellenállhatatlan és brutális erő rántotta fel a padlóról, majd azzal a lendülettel a plafonnak vágta. Irtózatos fájdalom és recsegő csontok gyomorkavaró hangjai csendültek. Shury tudta, hogy jóvátehetetlen kár történt, amint végtagjai, bordái, koponyájának hátulja is darabokra tört. A nyers erő a padlóhoz vágta. Az álla szétrobbant a becsapódástól, a testének érzetét és az abból eredő fájdalmakat egy pillanat alatt elvesztette. Széthasadt a gerince. Egy utolsó pillantásra maradt csak ereje. Vondar távolodó hátát látta maga előtt, amint vér tódult a szemébe, és minden elsötétedett.

Zihálva tért magához, ismét a Sparkon lévő kabinjában találta magát. A megsemmisülés és a vereség rettegése, a szétnyílt állkapcsának fájdalma, az elektromos berendezésekből szivárgó füst ózonszaga és nyelvén a vér íze lassan távolodott. Egyedül volt, de a gyógyszeradagolók szintje ugyanaz maradt, mint amikor legutóbb pillantott rájuk. Mielőtt Merz benézett hozzá. Pár perce történhetett. Lihegve és verejtéktől lucskosan merült a párnáiba. Az imént átélt látomás még az ő harcedzett pszichéjének is túl sok volt. Percekig tartott, mire le tudta csendesíteni nyugtalanul verdeső szívét és ismét normális ütemben tudott lélegezni. Túlságosan is valóságos volt a rövid rémálom. Váratlanul Raul érkezett meg.

– Úrnőm! Remélem, jól érzi magát! Minden a tervek szerint halad, Merz őrvezető és emberei hamarosan átszállítják a hajójukra, a BZ 6812-re.

Shury rekedtes hangon válaszolt.

– Történt bármi furcsa az elmúlt néhány percben? Bármi megmagyarázhatatlan, bármi ide nem illő?

– Amíg a rohamosztagosok átfésülték a hajót, én megfigyelés alatt tartottam a rom környékét. Semmi érdemleges, kivéve talán, hogy a vihar erősödik, sőt mozog is. A város felé tart. És így felénk is. De ne aggódjon! A jelenlegi sebessége alapján van még legalább fél óránk, mielőtt elérne minket.

A lányt legkevésbé sem érdekelte holmi vihar. Üres tekintettel maga elé bámult és megpróbálta összeszedni a gondolatait. Raul csendesen várakozott, tükörszemei fényesen csillogtak. Ismét borzongás reszkette meg a lány törékeny testét.

– Úrnőm, ha nincs elleeeeeeneeeeeeee… – szólalt meg a droid ismét, de a hangja értelmetlenül elnyújtottá vált, Shury pedig belülről nézhette végig, amint hosszú szempillái és szemhéjai csigalassúsággal ismét a látótere elé ereszkednek.

A következő pillanatban egy asztalnál ült. Szürke tiszti egyenruhát viselt, váll-lapján hírszerző hadnagyi rangjelzéssel. A helyiség is ismerős volt, a karkooni irodájában tartózkodott. Tökéletesen jól érezte magát, mintha sosem fájt volna semmije. Raul, vagy egy Raulhoz

minden apró részletben tökéletesen hasonlatos RA-egység állt vele szemben.

– Mit üzen Torrs hadnagynak? – kérdezte a droid Raul hangján.

Öröm áradt szét Shuryban. Emlékezett az üzenetre. Sabel hajója megérkezett, még átesik a formális ellenőrzéseken odakint az orbitális pályán, aztán engedik leszállni. A kéjes várakozás mint gyenge áramütés futott végig a testén. Csak ne kellett volna pislognia közben. Az irodája eltűnt.

A karkooni birodalmi támaszpont egyik kihalt főfolyosóján botorkált, a kezében egy gyönyörű vibrokarddal. Nem a Zengtől kapott ajándékfegyver volt az, hanem egy relikviának is beillő beskarból készült remekmű. Bár a kard nehéz volt, egy kézzel volt kénytelen tartani, mivel a bal karja használhatatlanul lógott. Az egyenruhájának az ujja vállból hiányzott, a karja és a keze rondán meg volt égve, püffedt hólyagok eregettek sárgás gennyet, míg az ujjai feketére sülve, karomszerűen hajlottak a tenyere felé. Mindenfelé vészjelzések villództak, sűrű füst lepte be a folyosót. A szétégett keze ütemes fájdalommal lüktetett. A füst szétlebbent, és Vondar jelent meg vele szemben. Méregdrága kaftánjába sötétszürke és arany színek keveredtek, vörösen sistergő energiapengéje a kezében világlott. Bár a rémálomszerűen elcsúfult nő ruháján akadt bőven szakadás és néhány égett folt is, Vondar maga nem látszott sérültnek, könnyedén mozgott. Ölésre kész ragadozóként közelített. Shury tudta, hogy nem tud megállni ellene, erővel már nem nyerhet. Végső kétségbeesésében kockázatos dologgal próbálkozott. Mindent egy lapra feltéve előhívta színészi képességeit, melyek oly sokszor mentették már meg az életét.

Megszédülést tettetve megingott és térdre rogyott. Vondar tovább közeledett, fénypengéjét védekező állásban maga előtt tartva furcsa, csusszanó lépésekkel haladt a fémpadlón. Ez a fajta vívótechnika nem volt teljesen ismeretlen a lány számára, akadtak olyan oggorai fegyvermesterek, akik ehhez hasonló harcrendszereket oktattak. Esztétikus és harmonikus mozgásforma volt ez, minden ízében messze állt Shury gyorsaságra épülő, a küzdelmeket minél gyorsabban döntésre vivő, jóval elemibb és kevésbé kifinomultabb stílusától. Szen-

vedést és bénultságot tettetve az utolsó, szerinte optimális pillanatig várt, majd amikor Vondar olyan közel járt hozzá, hogy a sűrű füst ellenére megérezte a nő parfümjének édes illatát, hirtelen oldalra vetette magát. A levegőben megcsavarta a testét, a fordulat energiáját is kihasználva, anyait-apait beleadva ágyékmagasságban eldobta a kardját. A szépen ívelt fegyver egy szemvillanás alatt átszelte a köztük lévő teret. Egy pillanatra azt hitte, hogy sikerülni fog, és Vondar belei szabadságra ébredve fognak kiömleni az alhasán nyíló vágáson. A nő azonban szemmel követhetetlen gyorsasággal leguggolt, bal tenyerét a felé száguldó penge elé tartotta. A beskar kard belenyomódott a húsba, néhány vércsepp csordult ki, de aztán a levegőben maradt, egyhelyben lebegve. Shury felnyüszített csalódottságában. Vondar fél térdre állt kinyújtott tenyerével, aztán hidegen Shuryra mosolygott.

– Hadd mutassam meg, hogy kell ezt rendesen csinálni! – lehelte finoman a szavakat. Shury kardja vadul megpördült, majd hihetetlen sebességgel a lány felé vágódott. Megpróbált elugrani, de a fegyver túl gyorsan érkezett, a lány teste pedig túl fáradt volt. A fém a mellkasába fúródott olyan erővel, hogy egész teste métereket repült hátra, majd elterülve csúszott még egy kicsit. Hörögve próbált levegőt venni, szörcsögő hangok szakadtak fel a torkából, amint a szája lassan vérrel telt meg, habos cseppek fröccsentek szerteszét. Vondar utálkozó arca jelent meg elhomályosuló tekintete előtt.

– Megmondtam, hogy nem vagy méltó! Verka százszor többet ért nálad! – süvítette Vondar, a hangjából áradó gyűlölet viharként zúdult át a haldokló lányon.

Shury semmit sem érzett többé, egészen addig, amíg fel nem pattantak a szemei, és a Sparkon lévő kabinjának háttere előtt Raul fekete tükörszemei nem bámultak rá.

– Úrnőm?

– Mi… mi történt?

– Néhány másodpercre mintha elkalandozott volna a figyelme. Engedelmével visszaveszek a dózisokból!

– Vegyél, igen! És adj innom! – köhögte a lány, aki nem kis megnyugvással vette tudomásul, hogy semmiféle tárgy sem kandikál elő a

mellkasából, sőt kényelmesen tud levegőt is venni. Ettől még a szíve hevesen zakatolt, és az átélt, valószerű élmények teljes erővel bevitt gyomrosokként kényszerítették görcsbe a belső szerveit. Az érkezésük óta a Bruxa Ötön történtek nyomán nem volt oka kételkedni abban, amit Merdon mondott a bolygó különleges jellegéről, mely a helyben fókuszálódó Erő mértékéből eredt. Az iménti őrült látomások is abba az irányba mutattak, hogy az itt tartózkodásnak vannak kifejezetten kellemetlen mellékhatásai. Ez kifejezetten jó érvnek tűnt azon döntése mellett, hogy ideje elhagyni ezt a furcsa helyet, másfelől azonban az éber lázálmok mindegyike a következő lépései lehetséges kimeneteleinek tűntek. Raul matatni kezdett az egyik dobozkán, a felvillanó digitális színskála tanulsága szerint valóban csökkentette a bevitt adagokat. A korrigáció közben a droid hideg fémujjai Shury karjához értek, jeges borzongás vágott végig a lányon. Raul ujjai végtelen lassúsággal csúsztak a lány könyöke felé. Nagyon hideg lett.

A fekete fémujjak helyét egy zöldes színben pompázó, férfias kéz vette át, melyen csicsás gyűrűk csillogtak. Jól ismerte azt a kezet, számos testnyílását megjárta már. Zeng a divat és a harci praktikum keveredését optimalizáló ruházatot viselt. Smaragd és jégkék színek kombinációjából állt mellvértjének színezete, melyhez szűk, az izmait kiemelő élénkzöld nadrágot, afelett egy hosszú, szoknyaszerű alsót viselt. A karjai szabadok voltak, mindkét csuklóján lézernek is ellenálló alkarvédők díszelegtek. Az oldalán egy szépséges vibrokard és egy nehéz sugárpisztoly függött. Shury végignézett magán is. Egész elérzékenyült attól, amit látott, mivel pontosan úgy nézett ki, ahogy mindig is szeretett volna. A ruházata egyszerre volt kurvás és átkozottul egyedi. A testéhez tapadó smaragdszín nadrágot hosszú szárú, magassarkú csizma egészítette ki. A hosszú ujjú felsőjének mély dekoltázsa és rafinált szabása egyszerre volt elegáns és szemtelenül vonzó. Érezte, hogy belsejébe megannyi aprócska védőlemez volt varrva, afféle kényelmes páncélzatként. A buggyos ujjú ruha a csuklóinál rászorult a kezeire, tökéletes volt harc közbeni piszkos trükkökre, mivel okosan mozogva részben segített elrejteni a következő mozdulatot. A lány övén egy könnyű pisztoly mellett egy karcsú henger lógott. Néhány

gomb és egyszerű dombormű dudorodott rajta, ezek oggorai stílusjegyeket hordoztak, és a lány tudta, hogy pontosan a saját kezébe illik. A saját fénykardja.

A Mantell's Hammer trónermében hevertek hatalmas párnákkal teli szófán, Zeng szokásához hűen mosolygott és incselkedően a lány karját markolászta.

– A következő fosztogatás után is ennyire be leszel gerjedve? Ha eddig lettek is volna kételyeim, most már tudom, hogy a gyilkolás feltüzeli a véredet. És ez nagyon tetszik!

A lány kívánós cicaként dorombolt, amint a falleen vezér feromonjai körbelengték és felforralták a vérét. Fantáziáiban két ágaskodó, zöld farok jelent meg. Felnyögött és behunyta a szemét. Ez hibának bizonyult.

Egy folyosón rohant, mely hamarosan egy hatalmas raktérbe torkollott. A kezében borostyán színű lézerpenge világított, pőre kézfején érezte annak melegét. A kard mintha összenőtt volna a karjával, szerves egészet alkotott vele. A vére zubogva áramlott, mint egy mocskosabb kúrás közben Zenggel, de ezúttal más volt rá ilyen hatással. A raktérben öldöklő küzdelem zajlott. Megannyi falleen kalóz harcolt bárdokat és kardokat lengetve, ellenfeleik Sienar céglogós egyenruhába bújtatott biztonsági őrök voltak. Az egyik Sienar cégfiú Shury felé pördült, és tüzet nyitott a lányra. Shury gondolkozás nélkül, a testére bízva a mozdulatot, maga elé rántotta a kardját. A lézersugár visszapattant a narancs pengéről és visszatért a küldőjéhez. A fickó fájdalmas kiálltással zuhant el, ahogy a lövedék a vállába csapódott. Egy bárd suhant át a levegőn a lány mellett és egy másik őr fejébe állt, átvágva annak sisakját és koponyáját. Vér és agyvelő festette meg a falat több méteres sávban. Néhány csepp Shury arcán landolt, ösztönösen behunyta a szemét. Ismét megváltozott a világ.

Az iménti raktár lángokban állt, Shury egy közeli függőfolyosón állt, amely alatt egy több tíz méteres akna húzódott. Odalent is dühöngő lángok lobogtak, brutális hő szállt fel. Mindenfelé holtak hevertek, Sienar őrök és falleen kalózok vegyesen. Brutálisan bántak el velük,

fejetlen hullák, kettévágott törzsű torzók bizonyították, hogy lelketlen mészárlás nyomán jutottak el ide. Zenna Vondar állt Shuryval szemben, kezében a vörösen sistergő pengéjével. Testhezálló fekete overallt viselt, kiemelte az elképesztően izmos és mégis nőies alakját, mely éppen ellentétes volt eltorzult arcával. A nő a korábban is látott csusszanó mozdulatokkal közeledett, útközben teljes természetességgel rúgott odébb egy levágott, zöld színű kezet. Shury védekező testtartásban várta, a kardját vízszintesen maga elé emelte. Egyik combja lüktetve hasogatott. Egy csúnya égési seb látszott rajta, melybe beleolvadt a nadrág szövete. Az a lába alig reagált agyi parancsaira. Vondar hirtelen megugrott és Shury felé szúrt, a mozdulat egy felfelé ívelő vágásba csapott át félúton. Shury tökéletes mozdulattal védte a támadást, a pengék összeakadtak, vibráló szónikus zajt keltve. Visszatámadott, négy pengeváltás következett, minden egyes alkalommal búgó hang által kísérve. A sérült lába ellenére Shury tudta, hogy Vondar nem volt jobb vívó nála, megnyerhette ezt az összecsapást. Egyedül kellett azonban befejeznie, a lángoló raktárban rajtuk kívül nem volt már senki életben.

Shury sosem volt fizikai értelemben kimagaslóan kitartó, tudta, hogy hamar le kell zárnia az összecsapást. A gyorsaságára és hajlékonyságára kellett hagyatkoznia, valamint a meglepetés erejére. Támadásba lendült, cseles szúrásokkal és csavarásokkal próbálta meg kibillenteni Vondart az egyensúlyából. Baljával váratlanul előkapta a pisztolyát, és reményei szerint utat nyitva egy ügyes szúrással a nő felé lőtt. A lövés éppen csak elkerülte Vondar nyakát, de a viharos ellentámadás miatt el is kellett dobnia a lőfegyvert. Mindkét kezére szüksége volt ahhoz, hogy meg tudja állítani a dühödt rohamot. A padlón heverő, a csuklócsonknál még mindig füstölgő falleen kezet Vondar arca felé rúgta, és amint Vondar megtorpant, ismét Shury támadott. Dühös macskára emlékeztető, sziszegő csatakiáltások sorozatát leadva villámsebesen szúrt és vágott újra és újra, a narancs és a vörös fénykard őrült táncot járt. Nem messze Vondar mellett a földön megpillantott egy másik pisztolyt, és eltökélte, hogy megszerzi, de ezúttal nem hibázza el. Az ellenségének szemernyi időt sem hagyó őrült roham mű-

ködni látszott, Vondar folyamatosan hátrált. Nem volt sem gyorsabb, sem képzettebb, mint Shury, de valamiféle rutin segítségével mégis mindig a megfelelő időben a megfelelő helyre tudta rántani a pengéjét. Vondar túllépett a fegyveren, Shury pedig sérült lába ellenére is viperagyorsasággal a pisztoly után vetette magát. Féltérden állva előrenyúlt és lőtt. Vondar az utolsó pillanatban kapta az arca elé a vörös pengét, a lövedék irányt változtatott és az egyik acélsodrony kötegbe csapódott, amelyik a függőfolyosót tartotta. A szerkezet megrázkódott, Shury egy pillanatra elveszítette az egyensúlyát, nem tudott újabb lövést megereszteni.

Vondar oldalra lépett és a lány helyett egy másik kábelkötegre sújtott le a kardjával. A vörös lézer szinte akadálytalanul haladt át a fémsodronyokon. A híd fémes csikorgás közepette megroggyanni látszott, a lövés által meggyengített kábelek elpattantak. Az egész szerkezet lebillent, minden tárgy, szétdarabolt hulla és a két harcoló fél is zuhanni kezdett. Shurynak esélye sem volt ugrani. Ahogy csúszni kezdett, elkapta a híd szélét és egy kézzel kapaszkodva vadul lengedezni kezdett a lenti tomboló lángok felett. Egyúttal látta, amint Vondar egy hatalmas ugrással az akna egyik oldalának kinyúló peremén landol, méterekkel Shury szintje alatt. A nő bal keze előrenyúlt, hosszú körmű ujjai karomszerűen begörbültek. A függőhidat tartó másik két kábelköteget tartó szegecsek éktelen nyikorgással elpattantak, és a kétségbeesetten kapaszkodó lány az egész híddal egyetemben a tűztengerbe zuhant. Éles sikolyok közepette merült bele a pokoli tűzviharba. Haja lángra kapott, a szempillái egyetlen pillanat alatt párologtak el. A fájdalom soha nem ismert intenzitással mart bele. Majd hirtelen sötét és nagyon hideg lett. Raul hangja ütötte meg a fülét.

– Úrnőm, most már jobb?

Shury őrült tekintettel bámult bele a droid szenvtelen szemeibe. Zihálva hörgött párszor és iszonyodva tapogatta meg újra és újra a saját arcát. Minden rendben volt, nyoma sem volt égésnyomoknak. A Bruxa Öt azonban elég világosan adta tudtára az üzenetét.

– Hívd ide Merz őrvezetőt! – krákogta.

– Igenis, Úrnőm! Őrvezető? Mingwo hadnagy azonnal kéreti.

A lány még mindig kapkodva szedte a levegőt, amikor a nő ismét a szobába lépett.

– Merz, fújja le az utolsó parancs végrehajtását! Megváltozott a terv. Egyelőre nem megyünk el a bolygóról!

Újratervezés

– Távol álljon tőlem, hogy megkérdőjelezzem a parancsot, de megkérdezhetem, hogy mi az oka? – kérdezte Merz, és az arcán látszott az őszinte meglepetés. Shury tudta, hogy okosan kell eljárnia, nem keltheti egy bizonytalan, netán egyenesen gyenge idegrendszerű parancsnok képét.

– Átgondoltam a történteket és új következtetésre jutottam. Akad még egy kis dolgunk. Első lépésként vigyék el mindkét hajót a közeledő vihar útjából!

– Haladjunk a város felé, hadnagy?

– Igen, de szigorúan a radarok alatt.

– Szét kell csatlakoztatnunk a hajókat. Átszáll vagy marad?

– Maradok, és maguk is. Keressenek egy olyan lokációt, ahol biztonságosan le lehet tenni mindkét hajót és át lehet csoportosítani a felszerelést és legénységi tagokat is. A következő akcióban nem a maguk siklója, hanem ez a teherhajó lesz az operáció központja. És könnyen lehet, hogy mindenre szükségünk lesz, amit hoztak.

– Értettem, hadnagy!

Merz elvonult, Shury pedig még mindig a lázálmok hatása alatt újfent tervezni kezdett. A történtek és átéltek fényében szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy Vondar felé tartott. Hogy Verka halála vagy valami mást lendítette mozgásba a fogaskerekeket, az most már mindegy volt. Tudta, hogy szembe kell néznie a nővel, és azt is teljes bizonyossággal tudta, hogy azt itt, ezen a bolygón kell megtennie. A látomások világosan megmutatták neki, hogy milyen sors várna

rá odakint. Miután ezt sikerült tisztáznia magában, a többi már sokkal könnyebben ment. Ha létezik valódi erénye a katonai kiképzésnek, akkor az az, hogy a körülmények és a nyomás mértékétől függetlenül a katona praktikus lépéseket tesz, melyeknek készségszinten ismeri az optimális sorrendjét. És ez a fajta gondolkodásmód nemcsak segített lelki értelemben átlendülni lehetetlennek látszó szituációkon, de egyúttal az adott helyzetben alkalmazható legoptimálisabb tevékenységsor megtalálását is indukálta. Bármilyen csata vagy harc alapfeltétele az volt, hogy a katona a harcképességének minél nagyobb hányadát, ideális esetben száz százalékát birtokolja. Márpedig a Bruxa Öt elhagyása nélkül olyan orvosi létesítményt találni, mely Shury állapotát figyelembe véve érdemi segítséget nyújthatott, legjobb tudomása szerint csak Bruxa Bugyrában lehetett. Jelenleg három fő taktikai előnnyel rendelkezett Vondarral szemben, és biztosan tudta, hogy csak ezek megfelelő kihasználásával lehet bárminemű esélye a coruscanti régésznek álcázott sötét jedi ellen.

Legkézzelfoghatóbb erőforrása Merz osztaga volt. Biztosítania kellett, hogy senki se szerezhessen tudomást róluk, az érkezésüket, kilétüket és képességeiket egyaránt titokban kellett tartania, mielőtt beveti őket. Azonban még ennél is fontosabb volt, hogy legalább Merzet, ideális esetben pedig az egész osztagot magához kellett láncolnia. A rohamosztagosoknak az ő parancsait kellett követniük és nem akadályozhatták őket morális gátak. A helyi civilekre és azok jószágaira úgy kellett tekinteniük, mint bármilyen más taktikai értelemben is hasznos tereptárgyra. Ráadásul Vondar vélhetően a saját hajóján, egy kisebb birodalmi hadsereg élén fog érkezni, márpedig akkor a sajátjaik ellen kell harcolniuk, és Merzéknek ekkor is megingathatatlanul Shury mellett kellett állniuk. Mivel az ereje és az ideje is korlátozott volt, ezért Shury eldöntötte, hogy első körben az őrvezetőre fog koncentrálni. Ideje volt, hogy a csinos pofijú elit katona megtérjen az új hitére, melynek központjában Shury állt, mint az egyetlen igaz istennő.

A második számú, de egyelőre bizonytalan hasznosságú eszköze az Azúr táncossal teli láda volt. Egyszer már látta, hogy milyen gyor-

sasággal képes az anyag terjedni és órák leforgása alatt szörnyfészekké változtatni egy több ezer lakosú űrállomást. Bár számos ismeretlen elem volt az egyenletben, de harci operáció tervezése közben Shury mindig is szeretett élni a meglepetés és a káosz erejével. Márpedig az Azúr táncos olyasféle váratlan faktor volt, mely lehetséges felhasználási módozatait alaposan át kellett gondolnia. Ez volt az a lap a kezében, mely megfordíthatta az események végső kimenetelét.

A legkevésbé perdöntő, de mégis fontos előny pedig még a Drace által megkötött üzletnek köszönhető elismerés volt, mellyel fontos szívességbeli krediteket szerzett Bruxa Bugyrának városvezetői körében. Ezeket lehet, hogy a kórházi ápolása során el kellett égetnie, de bízott benne, hogy még Vondar érkezése előtt lesz lehetősége kicsit mélyebben beleásni magát a helyi politikába és némi kontrollt szerezni. Végső soron a város légvédelme olyan erőt képviselt, amely komoly kihívás elé állítaná egy Cold Light szintű könnyűcirkáló legénységét.

Néhány óra repülés után a hajtóművek hangjának megváltozása jelezte, hogy landolásra készülnek. Hallotta, amint odakint csizmás lábak masíroznak, tárgyakat mozgatnak, fém súrlódik fémen. Az egész alig tartott tovább tíz percnél, amikor Merz lépett be jelentést tenni. A hadi eszközöket, valamint az osztag háromnegyedét a Sparkra költöztették, két főt hagyva a katonai siklón. Mindkét hajó készen állt arra, hogy a város felé vegyék az irányt. Az akció a parancsának megfelelően folytatódott, és mindkét hajó a felszín feletti néhányszáz méteres magasságban repülve a célpont irányába indult. Az ilyen alacsony magasságban történő navigálás járt bizonyos kockázatokkal, elvégre ezek mélyűrre tervezett, nem pedig légköri eszközök voltak. Így a haladási tempó tekintetében meg kellett kötni bizonyos kompromisszumokat, de Shury fontosabbnak ítélte az észrevétlen repülést, mint néhány órácska megnyerését. Időnként turbulenciák reszkették meg a Sparkot, melyeket a pilóta nem mindig tudott azonnal ellensúlyozni, és alaposan felkavarták Shury gyomrát. Mintha egy fémdobozban üldögélne, melyet váratlan időközönként alaposan megráz egy játékos óriás. Ellentétben egy légkörre tervezett siklóval, a Sparkon nem mozgatható szárnyrészek, hanem repulzorok végezték a stabilizálást, és pi-

lóta legyen a talpán, aki a felszínhez ilyen közel folyamatosan stabilan tud tartani egy repülő téglát. A vihar messze elmaradt mögöttük, de a rendszeres rutinjelentések szerint továbbra is tombolt és egyre gyorsulva nekilendült. Shury úgy érezte magát, mint aki finoman be van rúgva. A szervezetében keringő gyógyszerek és fájdalomcsillapítók hatással voltak a szellemi képességeire. Ennek ellenére meg kellett bíznia magában, mivel Merz behálózásának ideje most jött el. A városig tartó közel egy napos út során kellett bebiztosítania a nő feltétlen hűségét. Merznek és csapatának át kellett vennie Drace szerepét mind a műszaki, a harci és a támogatói feladatok ellátásának tekintetében. Egy rövid időre elidőzött Drace emlékén. A férfinak azért kellett meghalnia, mert Shury lebukott előtte a spontán erőhasználatának képességével. Merz esetében ilyen veszély nem merült fel, cserébe viszont Merzet sokkal inkább kötötte a konvencionális parancsnoki láncolat, miközben a Cold Light Vondar nélkül is hemzsegett a Shurynál magasabb rangú tisztektől.

Egy tudatosan felépített manipulációs hadjáratra volt szüksége. Fel kellett térképeznie a nőt, megtalálni a céljai eléréséhez szükséges gyenge pontokat. Azokat óvatosan támadva kellett megváltoztatnia Merz gondolatait és érzéseit, amíg azok összhangba nem kerültek a céljaival. Óvatosan kellett csinálnia, az idő rövidsége miatt egyetlen próbálkozása volt, és azzal kellett csapdába ejtenie a katonanőt, anélkül, hogy gyanút fogjon vagy megriadjon. Shury valóban mestere volt az efféle manipulációknak, de ez a mostani különlegesen komplexnek ígérkezett. Teljesen más dolog volt valakit megfélemlíteni vagy elcsábítani, és más belekergetni egy erős hittől duzzadó személyi kultuszba. Jól kellett kihasználnia az idejét. Hívására hamarosan megérkezett a nő, teljes páncélban, sisakkal a fején. A sisakhangszóró hangja enyhén recsegett és szándékosan eltorzult hangot adott, melyről felkészültség nélkül azt sem nagyon lehetett eldönteni, hogy női vagy férfihang.

– Hivatott, hadnagy.

– Zárja be az ajtót, és kapcsolja ki a rádiót!

Az ajtó halk nyikorgással zárult. Annak Shury nem látta jelét, hogy a rádiót valóban kikapcsolta-e, de ennek így kellett lennie. A sisakrádiókat egyetlen nyelvpöccintéssel lehetett szabályozni. Rohamosztagos körökben ismert is volt egy mondás: bármennyire is szenvedj, le ne harapd a nyelved hegyét, mert nyalni és jelenteni minden katonának tudnia kell!

– Vegye le a sisakot, és üljön oda! – intett Shury az ágya közelében árválkodó szék irányába. Merz lekapta a sisakját, a szék mellett a földre helyezte, majd miközben leült, megrázta a haját. Barnás szőke haja a sztenderdtől eltérően nyakközépig ért, egyfajta rohamosztagos divat szerint a tarkóján tenyérnyi szélességben fel volt nyírva, így szükség esetén a hosszabb tincseket is gyorsan el tudta rejteni. Még az elit katonák sem voltak mentesek a hiúságtól, és néhányuknak megadatott némi egyéniség is. Shury pontosan tudta, hogy a vezérkar a parancsokat gondolkodás nélkül teljesítő emberi gépeket részesítette előnyben, de ugyanakkor nem létezett győztes hadsereg kreativitás nélkül sem. Mindig kellettek olyan egyedek, akiknél elnézték, hogy egyénieskedjenek, cserébe az átlagnál jóval magasabb problémamegoldó pontszámokért. Nem véletlen, hogy a tisztesek és tiszthelyettesek többsége éppen ebből a valamivel lazább pórázon tartott állományból emelkedett ki. Merz orra kicsit ferdének tűnt biztos jeléül annak, hogy volt már eltörve. A fiatal nő érdeklődve, egyúttal feszülten is nézett a parancsnokára. Számára nagyon is szokatlanul kezdődött ez a beszélgetés.

– Tudom, hogy ami történik az furcsa, de megnyugtatlak, hogy ami ezek után jön, az még furcsább lesz – kuncogott fel Shury egy birodalmi hírszerző tiszttől legkevésbé sem elvárható módon. A szelídítés folyamata elkezdődött, és bármennyire is tompának érezte magát, megnyugtató volt, hogy úgy érezte, hibátlanul tud olvasni a katonanő arcából. Ettől a pillanattól kezdve minden apró rezdülésnek jelentősége lehetett, és nem akart semmiről lemaradni. Shury szavaira válaszul Merznek felszaladt a szemöldöke, elárulva meglepődését. A korábbi katonás pókerarchoz képest ez előrelépés volt, és ha Shury jól kalkulált, akkor mostantól ez utóbbi őszinteséggel kellett számolnia. Merz

mégiscsak egy különleges kiképzést kapott, harctérre kiképzett gyilkológép volt, nem pedig egy színészetre és színlelésre okított nyomozó, ügynök vagy propagandista. A nő kíváncsi és egyúttal feszült is volt, ami jó alapnak szolgálhatott a továbbiakhoz, és mindenképpen üdítő változatosság volt a korábbi profi egykedvűségéhez képest.

– Szeretném, ha vége lenne annak az őrületnek, amelyet az elmúlt hetekben kellett végigcsinálnom, de attól tartok a pihenések még nem jött el az ideje. Bond dandártábornok azért küldött benneteket, hogy segítsétek a munkámat, és azt kell mondanom, hogy soha ilyen nagy szükségem nem volt segítségre. Bármi is történt eddig, ami engem ilyen állapotba juttatott, az csak a felszopás volt. A neheze még hátra van. És a siker nem csak rajtam áll. Legalább az enyémhez fogható, ha nem nagyobb szerepetek lesz abban, hogy megoldjuk a fennálló válságot. Tudnom kell, hogy számíthatok-e rád, és tudod-e garantálni azt is, hogy az embereid életük teljesítményét fogják nyújtani méghozzá visszakérdezés, megingás és hibák nélkül!

– Hadnagy, az embereim a legjobbak, mindegyikükért felelősséget vállalok! De engedjen meg egy kérdést. Miért nem térhetünk vissza Karkoonra?

Shury szomorkásan elmosolyodott. Eljött az ideje, hogy bevessen néhány alattomos, de jól működő pedagógia trükköt is.

– Mondd, őrvezető! Szerinted a Klónháborúk alatt a sereg megnyerhette volna a geonosisi csatát, ha éppen a Coruscanton állomásozott volna? – tette fel ártatlan hangon a vérlázítóan gúnyos kérdést. Merz pedig igazi, baltával vésett modorú katonaként válaszolt, visszatérve a katonalét alapképletéhez, figyelmen kívül hagyva és ezzel el is kerülve a megbúvó csapdákat.

– Hadnagy, az ön parancsa szerint harcolunk, ha kell!

Shury úgy döntött, hogy ennyire könnyen nem engedi el a próbálkozást.

– A helyes válasz az, hogy a Coruscanton állomásozva biztosan nem nyerhették volna meg a csatát, pusztán azért, mert a csata nem ott zajlott – vitt be Shury egy gyomrost, és nem rejtette véka alá csalódottságát. Remélte, hogy egyúttal azt az üzenetet is sikerült továbbítania,

miszerint nem érdeklik a tanult és begyakorolt panelek. – Kezdjük elölről!

Merz kihúzta magát a székében, és enyhén összeszűkült a szeme. Kicsit sikerült felbosszantani.

– A dandártábornok szavai egyértelműek voltak. Mindenekelőtt követnem kell az ön parancsait. Másodsorban pedig vissza kell vinnem Karkoonra.

– Rendben. Feltételezzük rólam, hogy el tudom dönteni, mi a Birodalom érdeke. Ennek fényében pedig fókuszáljunk az első prioritású parancsodra! Vázolom a helyzetet – préselte ki a szavakat Shury, majd köhögni kezdett. Ez puszta színészet volt, de Merznek úgy kellett éreznie, hogy a hadnagy szájából elhangzó minden szó ajándék, hisz még képes beszélni egyáltalán. – Ezen a bolygón van egy város, az egyetlen, amennyire tudom, a neve Bruxa Bugyra. Devaroni telepesek lakják, akik éppen egy közepesen dekadens fesztivált tartanak a saját örömükre.

Merz arcán undor suhant át. Ismerős grimasz volt, a Birodalom xenofób kondicionálásának szokásos jele.

– Úgy alakult, hogy ezek a magukat függetlennek tartó ördögök ideiglenesen a szövetségeseink lesznek. Mindezt ráadásul úgy, hogy nekik fogalmuk sem lehet arról, hogy nekünk bármi közünk van a Birodalomhoz. Mégpedig azért – sóhajtott egy nagyot a lány –, mert sajnos egy túlságosan is mélyre hatoló árulás nyomait követtem idáig, és ez az árulás, bármilyen kétségbeejtően hangozzék is, a Birodalmon belülről ered!

Merz komoly arccal bólintott, de nem úgy tűnt, hogy sokkolódott volna a kijelentéstől.

– Megtudtam, hogy ennek az árulásnak a vezéralakja hamarosan ide fog érkezni. A társam, aki a Császár és a Birodalom védelmében esett el alig néhány órája, éppen ezen áruló egyik helyi ügynökének a kezétől halt meg. Legyenek átkozottak! De legalább részben boszszút álltam. Az ügynököt likvidáltam – préselte ki magából a szavakat Shury, és bár megtartotta az elbeszélő stílust, a veszteség fájdalma és a bosszú kiteljesítésének szenvedélye majdnem áttört a tárgyilagosság

tükrén. Merz ismét bólintott. Shury számított rá, hogy esetleg egy jóval konvencionálisabb reakciót fog látni, afféle – faszom, mibe keveredtem – típusút, de Merzen nem lehetett érezni különösebb megilletődést. Az állkapcsán megfeszülő izmok sokkal inkább a feszült figyelmét sem pedig a megdöbbenését bizonyították. Shury folytatta.

– Az ügynök halála valamicskét javított az esélyeimen, de semmit ahhoz képest, mint amit a ti érkezésetek jelent. Az áruló erre tart, és fel kell készülnünk! Nem tudom, hogy pontosan mennyi időnk van, de biztos, hogy nem sok. Mint hírszerzőnek nekem ez rutinfeladat, számotokra sokkal nehezebb lesz, mégis el kell tudnunk magunkat adni egyszerű tévelygő figurákként. El kell játszanunk, hogy afféle szürke zónabeli kereskedők vagyunk. Tudom, hogy nem erre képeztek ki, és nem is lesz sok idő felvenni ezt a szerepet, de szükségem van arra, hogy szabadon tudjatok mozogni a városban, és elvégezzétek azokat a feladatokat, amelyeket rátok bízok, melyek aztán esélyt adnak arra, hogy leszámoljunk az árulással.

Merz félrebillentett fejjel dolgozta fel a hallottakat, majd elfeledkezvén az előző visszakérdezést követő kioktatásról, szóra nyitotta a száját.

– Mit lehet tudni az áruló erőforrásairól?

A kérdés jó volt, és így Shury nem óhajtotta megtörni a nő önbizalmát. Ebben a helyzetben valóban szüksége lesz a beosztottjának a kreativitására.

– Semmi biztosat, azt leszámítva, hogy vélhetően egy coruscanti felségjelzésű könnyűcirkálóval fog érkezni, és persze diszponál annak a hajónak minden erőforrása felett. Alighanem egy módosított Arquitens lesz az.

Merz szabályosan elvicsorodott a hajó típusának említésére. Ez nem volt alapértelmezés egy rohamosztagos tisztnél, de rajta látszott, hogy pontosan tudja, ez hány potenciális katonát és mekkora tűzerőt jelentett. Gyorsan rendezte az arcvonásait, de látszott, hogy a beszélgetés során első alkalommal sikerült a nőt kibillenteni az egyensúlyából.

– Valóban, Tera – bólogatott szomorúan Shury. – Azon a hajón a nagyjából száz fős legénységen túl még legalább ötven rohamosz-

tagos is lehet, nem is beszélve a három TIE alkotta vadász védelméről. Többen vannak és jobban felszereltek. Ráadásul az ott szolgáló katonák többsége nem tud és nem is tehet arról, hogy az elöljárójuk a Császár akarata ellenében cselekszik.

– Űrcsatában esélyünk sem lenne.

– Ez így van. Pontosan tudom, hogyan végződne – közölte Shury, és amint beugrott neki az első halálával végződő lázálma, úgy komorult el teljesen őszintén az arca. Merz gondűzés gyanánt kicsit csücsörített, amint magában végigvette a lehetőségeiket.

– Hoztunk nehézfegyverzetet és néhány automatizált löveget is, minden helyzetre felkészülve érkeztünk. Vagyis majdnem mindenre.

– Nem fogunk a cirkáló ellen vonulni – közölte Shury megnyugtatólag. – A cél az, hogy az árulóval végezzünk, nem pedig a hajójával. Élve elkapni aligha tudjuk, viszont dolga van az ördögfajzatokkal, és ezt ki fogjuk használni! Kíméletlenül. Mielőtt azonban belemennék a részletekbe, meg akarlak ismerni, hogy tudjam, ki fog mellettem harcolni. Tudom, ez nem szokás, minket arra képeztek ki, hogy tegyük a dolgunkat, és meghozzuk a legnagyobb áldozatokat. És ez így is van rendjén. Én azonban nem vagyok egy átlagos tiszt. Sokakat elvesztettem már harcokban. És nem ez az első, közel halálos sérülésem – mondta halkan Shury, amint eldöntötte, hogy ideje eszkalálnia az őrvezető megdolgozását. Látványosan lerázta magáról a takarót, feltárta a másiknak a jobbára meztelen testét, beleértve a régi és még nagyon friss sebeket egyaránt.

A Shury testén itt-ott fellelhető hegekből tucatszám akadt, de egyik sem vonzotta úgy magára a tekintetet, mint a jobb mellének jó részét betakaró fekete indák természetellenes tekervényei. A Vashad tanyán szerzett késvágás a vállán már le sem volt ragasztva, de a rózsaszín hús mutatta, hogy egy viszonylag friss sebről van szó. A bordái környékét egy automatizált üteg okozta lőtt seb pirította meg, ezen a seben tiszta tapasz feszült és két csövecske tűnt el a tapasz alatt. A lassan kiáramló gyógyszerekkel kevert genny színéből jól látszott, hogy fájdalmas és komoly, de túlélhető sebesülés lehetett, melyet néhány napja kaphatott. A másik csípőjén virító sebre tapasztott többes ta-

pasz átázott, és az abba a sebbe kötött csöveken átfolyó be- és kioldali löttyök és nedvek színezete, valamint az áramlás sebessége egyértelművé tette, hogy ott még brutális frontvonal húzódott az élet és halál csapatai között. Shury is pontosan tudta, hogy ezzel a sebbel neki igazán nem illene parancsokat osztogatni és terveket vázolgatni, hanem egy műtőasztalon vagy egy baktatartályban kellene lebegnie teljes odaadással. Merz csodálkozva hajolt előre, és olyan arcot vágott, mint aki nem hisz a saját szemének. Shury szomorkásan a nőre mosolygott.

– Talán említettem már, hogy első dolgunk az lenne, hogy találjuk nekem egy jól felszerelt kórházat, ugye?

– Igen, az marha jó ötlet lenne – válaszolta Merz, ezúttal mindenféle hadnagyozás nélkül. Lassan felemelve a tekintetét Shury szemébe nézett. – Láttam, hogy súlyos, de ez…– hagyta félbe a mondatot. Egy másodperc múlva kihúzta magát és egyúttal visszanyerte az uralmat az arcizmai felett is.

– Tera – kezdett bele Shury olyan hangsúllyal egy mondatba, mint aki valami kiemelten fontosat készül mondani. – A Birodalmat nem igazán kedvelő, szabadelvű idegenek közé készülünk, ahol én, ha megélem egyáltalán, napokig egy kurva üveghengerben fogok lebegni. Neked kell biztosítanod azt, hogy élve, egészségesen és lebukás nélkül kikerüljek onnan. Ennek az a feltétele, hogy eldobod a katonapofit, és előhúzod a cilinderből Terát. Tera nem őrvezető, és még csak nem is katona. Ő nem tiszteleg, és nem a másik rangjának megnevezésével kezd minden mondatot. Neki őszinte reakciói vannak, hisz csak egy lány, nem egy rohamosztagos. Sokat kérek, tudom, de ez az egyetlen módja. Menni fog?

Még Shury számára is meglepő volt az, hogy Merz őrvezető milyen gyorsan és főképp mennyire sikeresen vette fel az igényelt szerepet. A nő Shuryra emelte a tekintetét, elmosolyodott, és ez egészen jól állt neki. Jóval kedvesebb arca lett ettől az őszintének látszó gesztustól, éles arcélei pedig izgalmas autoritást, afféle tanárnénis megjelenést kölcsönöztek neki. A mosoly enyhén lekezelő, de mégis szeretetteljes volt, mintha csak egy nebuló egy igazán cuki kérdést tett volna fel.

– Ne aggódj, menni fog – mondta lágyan. Shury visszahanyatlott a párnájára, majd néhány fájdalmas nyögés után egy – ez igen, megnyugodtam – pillantással jutalmazta a bemutatót.

– Egy kicsit elfáradtam.

– Beküldjem a droidot?

– Nem kell. Hívjatok, ha közeledünk a városhoz! Hatan a teljes felszereléssel együtt ezen a hajón legyetek, a siklót két fővel rejtsétek el valahol minden ismert radar és szenzor hatóterületén kívül! Készítsd fel a csapatodat, és értesd meg velük, hogy mostantól nem birodalmiak, csak keményfiúk a galaxis segglyuka környékéről! Köszönöm, Tera, látok némi reményt arra, hogy megússzuk – biccentett Shury egy halvány mosoly kíséretében. Az őrvezető felpattant, felmarkolta a sisakját, és azzal a lendülettel elhagyta a kabint.

Mentőszolgálat

Shury pihenés helyett először még egyszer végigjátszotta magában a lezajlott beszélgetést. Úgy ítélte meg, hogy Merz transzparens volt és kiválóan vizsgázott. Persze nem egy rutinos színésszel volt dolga, de az sem lehetett véletlen, hogy egy különleges osztag vezetését bízták rá. Végig óvatosnak bizonyult, megállás nélkül járatta az agyát, és egész jól kezelte azt a legkevésbé sem kellemes helyzetet, hogy egy hírszerző tiszttel kellett beszélgetnie. Megértette, hogy az efféle diskurzusok sosem tét nélküliek, és egészséges mértékben gyanakvó is maradt. Shury meg volt róla győződve, hogy máris rengeteget puhított rajta, Tera mégis kemény diónak bizonyulhatott. Leginkább azért, mert nem egy személyiséget megtörő kiképzőbolygóról érkezett tucatkatona volt. A túlzott és a Birodalom berkeiben olyannyira kedvelt kondicionálás tönkreteszi a kreativitást. Pontosan ilyen volt a rohamosztagosok többsége, akikből a kiképzésük végére teljesen hiányzott az egyéniesedésre való hajlam és azzal együtt a képzelőerő

is. Akadtak olyan egységek, amelyekbe a kevésbé uniformizált agyú katonákat gyűjtötték össze. Ezek alkották azokat a rugalmasabban felhasználható egységeket, melyek váratlan szituációkat is jól tudtak kezelni. Bizonyosan ilyenek voltak Cormadyr kipusztult farkasai is, legalábbis a vezetőjük biztosan ehhez a típushoz tartozott. Jó oka volt annak, hogy a Birodalom óvatosan kezelte az önálló gondolatok megtűrését.

Tera a dandártábornoknak volt a kedvence, Bond számára afféle végső érv, a végrehajtó kéz. Shury is mindig szeretett volna hozzá hasonló erőket maga mögött tudni, de sajnos túl bizalmatlan volt ahhoz, hogy elinduljon ebbe az irányba. A bizalom hiányát Shury igyekezett a saját kis trükktárával ideiglenesen ellensúlyozni és másként magához kötni az embereket. Sebeinek felvillantása közben természetesen az őrvezető nemi irányultságát is tesztelte. A testiség hétköznapi dolognak számított mind a haditengerészetnél, mind a seregben, és így a rohamosztagosoknál is. A tartós romantikus kapcsolatokat ugyan a szolgálati szabályzat nem engedélyezte, de egy olyan koedukált és zárt világban, mint amilyen egy birodalmi hadihajó vagy éppen felszíni bázis, a szexualitást, mint szórakozási formát nem tudták teljesen megszüntetni. Amíg valaki tudta a helyét és betartotta az írott szabályok mindegyikét, addig a kúrás legtöbb formája nem volt tiltott. Shury úgy ítélte meg, hogy Tera mindenevő lehetett, a reakciói alapján nem volt érzéketlen Shury meztelen teste iránt, hiába csúfították el a hegek és sebek.

Shurynak nem voltak kétségei afelől, hogy a nő eredendően nem katonai vagy éppen rendőri háttérrel érkezett a Birodalom ölelő keblére. Nem is hol holmi alja paraszt- vagy bányászcsalád sarja lehetett valamely külső gyűrűbéli koszfészekről. Gesztusai és válaszai alapján a műveltsége meghaladta ezt a szintet. Naiv sem volt. Shury úgy érezte, hogy a nő alighanem máskor is harcolt már baráti csapatok ellen. Ez persze nem lett volna túl meglepő, elvégre Bond dandártábornok a hírneve szerint rendcsináló krízismenedzser volt, bizonyosan volt már olyan megbízatásuk, ahol végül erőnek erejével kellett egy megbokrosodott helyi kiskirályt eltávolítani a pozíciójából. Az sem kerülte

el Shury figyelmét, hogy Bond személyesen adta ki a parancsokat Terának, mely, figyelembe véve a kettejük közötti rangbéli különbséget, valóban bizalmi viszonyt feltételezett. Ez annyiban szomorú tényállás volt, hogy az események könnyen alakulhattak úgy, hogy a végén Tera sem maradhatott életben, de még korai lett volna emiatt aggódni. Most az volt a legfontosabb, hogy folytassa a behálózását, és közben ütemesen haladjon a Vondar fogadására történő felkészüléssel.

A Spark néhány óra múlva megközelítette Bruxa Bugyrát. A deszant siklóját azon a környéken rejtették el, ahol néhány napja Shury még Drace és Barruq társaságában lefülelte a trandosán rabszolgavadászok hajóját. A gyíkok sem véletlenül választották azt a környéket. A csipkés és nagy fémtartalmú sziklák között valóban elsőrangú és jól védhető búvóhelyek húzódtak. Mindkét hajó landolt, és megtörtént a felszerelés Sparkra áthordása, valamint Tera emberei is civil ruhát húzhattak. Szerencsére Drace ruhatárában bőségesen akadtak olyan darabok, melyek tűrhetően álltak a kidolgozott izomzatú rohamosztagosokon. Terán kívül még egy nő volt a raj tagja, de ő mind méreteiben, mind arcberendezésében elment egy maszkulin férfinak, ráadásul ő lett az egyike azoknak, akik az őrvezető döntése értelmében a siklóval maradnak, várva a további utasításokra.

– A páncélokkal mi legyen? Hozhatjuk őket? – kérdezte Tera a logisztikai művelet vége felé, miután Shury ismertette vele a következő órákra, illetve napokra vonatkozó terveit.

– Ez egy csempészhajó, akadnak bőven rejtett rekeszek rajta. Nem tudhatjuk, hogy mit hoz a jövő, elkelhet minden taktikai előny, úgyhogy vigyük. Viszont arra az esetre, ha valaki átkutatná a hajót, jól el kell rejteni őket. Vegyük át még egyszer!

– Persze – válaszolta Tera habozás nélkül, annak a katonának a hangján, aki megszokta, hogy egy kritikus akció előtt az unalomig ismételtetik vele a tervet. – Leteszed a géped, útközben vész- és segélykérő jelzéseket leadva. A devaroniak érted jönnek és kórházba visznek, a hajót magára hagyják. Mikor elcsendesül a környék, a csapatommal együtt elhagyjuk a Sparkot, és észrevétlenül behatolunk a városba, ahol kialakítunk egy rejtett operációs központot. Az űrki-

kötőt a várossal összekötő híd jól őrzött és teljesen be is látható, azaz alulról, a körbefutó szakadék felől kell bemásznunk, ennek megfelelő felszereléssel érkezünk. Magunkkal viszünk annyi fegyvert, amit csak biztonsággal elbírunk, beleértve robbanószereket is, valamint külön figyelmet fordítunk a nekem megőrzésre átadott személyes tárgyaidnak, beleértve a kézi tárolókonténert, az amulettet és vibrokardodat. A droid a hajón marad, teljes titokban. A kialakított tanyánkon csendesen malmozva fogjuk várni, hogy rádión felvedd velünk a kapcsolatot. Ez több napot is igénybe vehet.

– Kiváló – eresztett meg egy erőltetett mosolyt Shury. – Egyszerű, mint egy gamorraitól kapott pofon. Kis hiba és ki is tört a nyakad.

Néhány perccel később a Spark készen állt az indulásra. Egy – több okból kifolyólag is kockázatos – akció első lépéséhez értek, melynek keretében nemcsak a rohamosztagos páncélokat, valamint birodalmi fegyvereket, de magát Terát és öt emberét is a hajószerte fellelhető, itt-ott elég szűk rekeszekbe dugták, a lyukba való bemászást tüntető csenddel tudomásul vevő Raullal együtt. Amikor a Spark a levegőbe emelkedett, kizárólag Shury ült a pilótafülkében, és az első pillanattól kezdve akadtak erős kétségei, hogy vajon sikerül-e épségben eljuttatnia a gépet a város űrkikötőjéig. A szállítóhajó egy betépve dülöngélő bantha húgyvonalának kacskaringós pályáján közelítette meg a várost, közben minden létező frekvencián segélykérő jeleket sugározva. Bruxa Bugyrának repülésirányítása többször is kísérletet tett a kapcsolatfelvételre, és végül a lány akkor csapott csak rá a hívást fogadó gombra, amikor szabad szemmel is láthatóvá vált, hogy a város közepén ágaskodó tornyon néhány turbólézerüteg felé fordul.

– Spark, mit művel? Ha azonnal…

– Vészhelyzet! Nem tudom, meddig bírom! Kérem, segítsenek! Mentőosztaggal! – nyögte a lány kínok között a szavakat, majd többé nem válaszolt a sürgető és a helyzetének konkretizálást követelő további kérdésekre és felszólításokra. Ezúttal nem volt szüksége színészi képességeire. Távolról sem volt egy űrhajó irányításához szükséges képességek birtokában, bár minden erejével a kormányba kapaszkodott, képtelen volt a gépet egyenesben tartani. Szemei előtt pöttyök

és néha egész látóterét elhomályosító ködgomolyok ugráltak, heveny hányinger gyötörte és minden erejével azon küzdött, hogy el ne ájuljon. A Spark az egyik távolabbi, teljesen üresen álló kikötői sziklaplatform felé közeledett. Az újra és újra elmosódó műszerfal jelzőfényeire koncentrálva némi késéssel tudatosult benne, hogy sárga vészfények szemfájdító pászmái lepték be az egész pilótafülkét.

– Túl gyors érkezés!

– A landolási szög túl éles!

– A hajó eltér az optimális szintvonaltól!

És ezek csak azok a jelzések voltak, melyeket töredék másodpercekig ugyan, de képes volt felfogni. A vezetőülésben helyet foglalva a fájdalmai megsokszorozódtak és csak évtizedes rutinjának köszönhette, hogy a testén újra és újra végighasító kínhullámok ellenére meg tudta tartani a koncentrációját. Szoborszerű arccal koncentrálva repült rá a porral borított területre. Lágy zökkenés helyett visító vészfúvókákkal, utolsó pillanatban felkapott hajóorral, keményen a talajhoz vágott landolótalpakkal érkezett meg az önkényesen választott leszállóhelyre. Fülsértően csikorgó hang hallatszott, a nem rögzített tárgyak vadul repkedni kezdtek a háta mögött, amint a Spark métereket csúszva és nagyot zökkenve megállapodott. A hajó mögött több tíz méter magas, kavargó porfelhő szállt fel. A lány elképzelni sem tudta, hogy a szűk rekeszekben mit élhettek át az utasai. Ő maga görcsösen markolta még a Spark teljes megállapodása után is a kormányt, egész teste verejtékben úszott. Lihegve konstatálta, hogy őrült ötletének első fejezetét sikerrel zárta, és a Spark nem robbant millió izzó darabra. Sem zuhanás, sem a városvédelmi ütegek zárótüze miatt. Görcsbe merevedett ujjakkal még képes volt kioldani a központi rámpa nyitózárját, majd öntudatlan állapotban magába roskadt.

Arra eszmélt, hogy egyidőben több helyen is tapogatják a testét. Résnyire nyíló szemhéjai mögül szarvas homlokú humanoid arcokat pillantott meg. Három devaroni állt mellette, és éppen kis tapadókorongokat illesztettek a bőrére. Egy-egy diagnosztikai nyúlvány került a halántékaira, egy harmadik pedig a szétnyitott blúzának kivágásában a mellei közé. Az egyik látogatója egy kis elektromos dobozon

tekergetett valamit. Homályosan felfogta, hogy ismeretlen eszköz volt, egy a Birodalom által nem használt sürgősségi berendezés lehetett.

– Mozdítható, vigyétek! – hangzott a határozott utasítás.

Ketten nyúltak a karjai alá, majd óvatosan kiemelték az ülésből, és elindultak kifelé. Erős karok ragadták meg és adták le a pilótafülkébe vezető létrán, hogy aztán a Spark társalgójában egy repulzoros saroglya várjon rá. A kopottas eszköz antigravitációs hajtóműve hangosan búgott, az alkalmatosság felszínét kemény matrac fedte. Vigyázva ráfektették a lányt, majd egy gombot megnyomva kékesen vibráló energiaburok feszült félkörívesen Shury fölé. A vezetőnek tűnő devaroni pötyögött valamit a gép oldalán, és a burkon belül azonnal megemelkedett az oxigénszint. Shury látása és gondolatinak értelme is fokozatosan visszatért. Az önjáró ágyat maguk előtt tolva mindahányan lementek a Spark rámpáján, odafönt a Bruxa rendszer egyik csillaga kíméletlenül ontotta a forróságot. A lány még látta a szeme sarkából, amint a visszahúzódó rámpa irányítóterminájára egy rendőr kinézetű ördögfajzat egy fémhengert biggyeszt. Ez jó jel volt. A hatósági zár azt jelentette, hogy Teráékat senki sem fogja zavarni, amikor valamely alternatív kijáraton át elhagyják a hajót.

Az összesen négy főt számláló, egyszerre mentős és rendőri feladatokat ellátó kontingens mindegyik tagja egy-egy, a Spark mellett parkoló, robogóra pattant, majd közrefogva Shury ágyát, elindultak vele a város felé. Kis időre megint elveszítette az eszméletét, így amikor újfent magához tért, már a város falain belül jártak.

Kúratúra

Lényegesen tisztább tudattal ébredt. Az oxigénsátor jótékony hatással volt a megfáradt idegrendszerére. Bár a fejét nem nagyon akaródzott felemelnie, de ide-oda forgatva képes volt értékelni a helyzetet. A négy, rendőrök vezette robogó rombusz alakban körbefogta

az ágyát, és kímélő sebességgel, szinkronban mozogva haladt végig a város egyik széles sugárútján. Körülöttük tekintélyes tömeg gyűlt már össze, bár a lány mit sem hallott a külvilágból, mégis érezhető volt a fokozódó fesztiváli hangulat. A devaroniak kulturáltan nyitottak utat az életmentő kontingens előtt, nem akadályozták a haladásukat. A nagyobb útkereszteződésekben a valós léptéknél jóval nagyobb hologramok mozogtak, kék derengéssel mutatták be az éppen zajló vadászat érdekes pillanatait. A néhány percig tartó út során Shurynak többször is alkalma nyílt végignézni ugyanazt a jelenetet, mely során egy ruganyos léptű, hosszúkás testű és érezhető zömöksége ellenére nagyon is karcsú végtagú, négylábú teremtmény ráveti magát egy ember vadászra. Az állat hüllőszerű pofájában késpengényi fogak sorakoztak, és amint a félelmetes állkapcsok a fickó feje köré zárultak, vér spriccelt mindenfelé, a vadász rángatózó végtagjai hamarosan elernyedtek. A devaroni lakosok boldog vigyorral tárgyalták ki a történteket, és a gesztusaik alapján nem egy véres és sajnálatos halálesetet, hanem egy szaftos sportélményt kommentáltak nagy lelkesedéssel. Shurynak feltűnt, hogy gyerekek egyáltalán nem voltak az utcán, mintha a város fiatalabb generációinak tagjai felszívódtak volna. Esetleg, és ez utóbbi tűnt a valószínűbb magyarázatnak, a fiatalokat a fesztivál idejére valamiféle óvóhelyre zárták, ahol kimaradhattak fajátjuk felnőttjeinek vérszomjas őrjöngéséből.

A város központjában meredező óriás torony egyre nagyobbra nőtt. A rajta tenyésző antennák és ütegek szúrós kinövések gyanánt hirdették a technológia diadalát a természet felett. A torony és berendezései az egyetlen tisztán modern kinézetű épületet alkották az egész koszfészekben. Mint a legtöbb közösségi intézmény, úgy a kórház is a torony tövében, a város főterének közelében foglalt helyet. Kívülről ugyanolyan homokkőből épült, lapos piramist formázó épület volt, mint a többi, és a tágas kapun át két fejnélküli szobor között kellett elhaladniuk. Egy nagyobbacska, mintegy ötven főt számláló italozgató tömegen át vezetett az útjuk a szobrokig. A zömében helyi lakosokból álló csődület előzékenyen átengedte őket. Odabent szerencsére megváltozott a látkép. A kórház belseje sokkal tisztábbnak és moder-

nebbnek tűnt, mint azt a külcsín alapján várni lehetett. Bent fehér falak és nyugodt fényű lámpatestek keltettek megnyugtatóan kórházias atmoszférát. A rendőrök a robogóikat a bejáratnál hagyták, de mind a négyen követték a Shuryt szállító ágy további útját. Néhány elágazást, kisebb termet, fehér köpenyes devaronit és pittyegő droidot elhagyva egy tágas lifthez értek, majd néhány szintnyi felfelé haladást követően egy vizsgálóhelyiségben kötöttek ki. Egy köpenyes devaroni nő várt ott rájuk, aki a szoba közepébe irányíttatta az ágyat, majd váltott néhány szót a rendőrökkel. Ketten elhagyták ugyan a szobát, de a másik kettő maradni látszott. A nő kikapcsolta a kék pajzsot, és Shury fölé hajolt. Középkorúnak tűnt, átlagosan csúnya volt és nem mosolygott. Alaposan szemügyre vette Shuryt, majd engedélyt nem kérve belevilágított a lány mindkét szemébe. Végül elégedettnek tűnve, dallamos hangon, galaktikus közös nyelven szólalt meg.

– Meg tudja mondani, hogy érez-e valahol fájdalmat a testében?

Shury röhögést imitáló módon, igen vékony hangon felvinnyogott.

– Mindenhol. Mindenhol fáj.

A nő szemöldöke felszaladt biztos jeléül annak, hogy nem szerette a magukat humorosnak gondoló betegeket, majd előkapott egy lézerszikét, és gyors mozdulatokkal eltávolította Shury kötéseit. Megszemlélve az alattuk bujkáló sebeket megrázta a fejét, és devaroni nyelven mondott valamit az egyik rendőrnek, aki válaszként biccentett, majd kimasírozott. A nő minden további teketória nélkül egy intradermális tűt nyomott Shury karjába, aki rövidesen mélyen szuszogva zuhant álomba.

Ixu San mocsarában járt. Egyedül caplatott a nyálkás vízben gázolva. Dideregve reszketett, a lába meg-megbicsaklott, mégis vitte magával az akarat. Tudta, hogy ki kellett jutnia erről a helyről, mert itt csak a halál várt rá. A lába térdig a bugyborékoló sárba merült. Megpróbálta kiemelni, de a kátrányszagú iszap fogva tartotta. Ajkát beharapva előre hajolt, ráfeküdt a mocskos vízre és így próbálta a testsúlyától megszabadított végtagját kirángatni, de nem járt sikerrel. Hideg víz szivárgott be a ruhája alá, cuppogva töltötte fel a levegővel teli réseket. Bárhogy is erőlködött, nem tudott szabadulni, sőt egész teste

süllyedni kezdett. Egyre növekvő pánikban csapkodni kezdett, de csak egyre gyorsabban merült. A bűzös mocsok elérte a fejét, pihegő ajkait felfelé tartva próbált lélegezni, de a víz a szájába csordult, sűrű, hányingerkeltő latyak töltötte meg a száját, majd áttörve a garatján a tüdejébe folyt. Rémülten pattant fel a szeme.

Megnyugodva látta, hogy valóban folyadékban lebeg, de nem fulladozik. Az üveghengerben buborékok szálltak fel, az arca előtt egy légzőmaszk feszült. Kalimpálás közben rendesen a henger belső falába rúgott és az egyik lábujja ütemesen sajgott. Hagyta, hogy lecsillapodjon a szívverése, és alaposan körbenézett. Egy dologgal kapcsolatban gyorsan döntésre jutott: bár nagyon hasonlított hozzá, de nem baktában fürdőzött. Ennek a folyadéknak más volt a színe, az íze és a viszkozitása is. Átkozott ördögfattyak – gondolta magában – még egy tisztességes baktakezelésre sem képesek, ezt is valami sufnituninggal kell megoldaniuk!

Ellentétben egy valamirevaló baktatartályos kezeléssel, itt csövek voltak bevezetve a hasába, melyeken át valami ki-be áramlott. Összesen két tartály volt a teremben, a másik üresen árválkodott. Pár perc telhetett csak el, amikor szisszent az ajtó, és a doktornő lépett be. A lány látta, hogy az ajtó másik oldalán két fegyveres őr strázsál. A nő a tartály mellé lépett és megnyomott egy gombot, odabent is felcsendült a hangja. Távolinak és furcsának tűnt, de érthető volt.

– Örülök, hogy felébredt! Hogy érzi magát? Még mindig mindenhol fáj?

– Ez nem bakta! – dohogta Shury szemrehányóan.

– Nem, ez koltó – értett egyet a nő. Shury elhúzta a száját. Hallott már erről az anyagról, de sosem találkozott még vele. Egy rég elavult technológia volt, melyet évszázadokkal, sőt talán évezredekkel korábban kiváltott a bakta. Annyit azért tudott, hogy ezt a cuccot eredendően csak a selkathok anyabolygóján bányászták, és odakint látott is néhányat a halfejű idegenekből.

– És mik ezek a csövek?

– A belső szervsérüléseit is meg kell javítani, a koltó sajnos kívülről azt nem oldja meg. Szerencséje volt. Ha néhány órával később érkezik, már nem beszélgetnénk.

– Lehet, hogy szerencse. Lehet, hogy akarat és elszántság – replikázott Shury. Már nem okozott gondot a beszéd, hiába egy letűnt kor gyógyító eszközeit alkalmazták rajta, azok hatásosak voltak.

– És köszönöm a kérdést, sokkal jobban vagyok, pillanatnyilag alig érzek fájdalmat.

– Ellátták már a sérülését, mire ideért. Ki csinálta?

– Nem fogja elhinni. Magamat láttam el. Valaha régen felcserként is harcoltam. Úgy értem, egy igazi háborúban.

– Ez megmagyarázza, hogy miért használta olyan bő kézzel a stimulátorokat. Gondolom a felcsereknek nem hívják fel a figyelmét a hosszú távú következményekre.

– Oké, az elszántságon túl akadt egy kis kémiai segítség is. Különben nem lennék itt. Mire számítsak?

– A jó hír az, hogy most már biztosan életben marad. Azt, hogy a szervezete milyen károsodást szenvedett, még korai lenne megmondani, kell még egy nap. A legkomolyabb csapást a szaporítószervei, illetve a méregtelenítő szervei szenvedték el.

– A máj és a vese cserélhető. Mi van a puncimmal?

A nő kettő nagyot pislogott, majd elővett egy adatlapot és beírt valamit.

– Inkább az utódnemzéssel lehetnek problémái. Majd kiderül.

– Rendben. Az nem számít. Nem terveztem gyereket szülni erre a világra – közölte Shury meglehetősen morózus és száraz stílusban. A nő nem reagált.

– Nem tudom ezt az időszakot sokkal kellemesebbé tenni. Vagy adok bódítószert és átalussza, vagy ha szeretne ébren maradni, akkor játszhatok magának zenét. Illetve hagyhatom szimplán lebegni.

– Hagyjon így! Majd elszórakoztatom magam.

A doktornő sarkon fordult és kisétált a szobából. Az elkövetkező órákban egyszer-kétszer feltűnt, a hengerhez sétálva ellenőrzött néhány értéket, de szó nem esett közöttük. Mivel az őt körülvevő gyógy-

hatású anyag és a belsejébe vezetett gyógyszerkoktél távol tartotta a fájdalmat, Shurynak alkalma nyílt nyugodtan gondolkodni és meditálni. És pontosan ezt tette. A hengerben lebegve teljesen elvesztette az időérzékét, így fogalma sem volt, mennyi idő telhetett el. Egyszer csak nyílt az ajtó, és a doktornő helyett a vigyorgó, kiborgizált devaroni főrendőr, Barun lépett be a kórterembe. A fickó meglehetősen tapló módon hosszasan legeltette a szemét Shury teljesen feltárt testén. Végül ő is megnyomta a varázsgombot, és a hangja betöltötte a koltót.

– Azt hallottam, már jobban vagy.

– Amennyiben az, hogy élek, azt jelenti, hogy jobban vagyok, akkor minden kétséget kizárólag így van.

– A doki azt mondta, hogy megmaradsz. Ez jó hír, de koccintani még nem fogsz rá.

– Pedig nem ártana innom a legénységem halott tagjainak a lelki üdvéért.

– Helyes. Hivatalból meg kell kérdeznem, hogy mi történt velük, és persze veled.

– Megtaláltuk a keresett exüzletfeleket. Kiderült, hogy szakadár birodalmi ügynökök voltak, és nem állt szándékukban jóvátételt fizetni a kapitányom miattuk elszenvedett kárának ellentételezéseként. Sőt egyáltalán nem tetszett nekik, hogy rájuk találtunk. Dolguk volt egy régész fickóval. Mire odaértünk, a hapsit már kinyírták. És minket is majdnem, az utolsó szálig. Majdnem. Úgy alakult, hogy ők vesztettek rajta, én pedig még éppen el tudtam menekülni. Valami kibaszott nagy vihar támadt a környéken, félig kiütve hevertem a hajón, amikor majdnem utolért. Talán szerencse is, hogy felébresztett az automata vészjelző rendszer, aztán vezettem ide vissza. A kurva életbe! Kedveltem Drace-t! Sok időt töltöttünk együtt.

– Fogadd részvétemet a kapitányodért! Jó fickónak tűnt. Hol történt ez a leszámolás?

– Egy Napvölgy nevű helyen. Egy Vashad nevű fickó mondta, hogy arrafelé tartottak.

– Vashad tanyáját ismerem, jó messze van.

– Onnan még több száz mérföldre volt délkeletre, igaz dzsungeles vidék.

– Igen, arrafelé van egy ilyen terület. És hogy van az öreg Vashad? Pontosabban, Nagy Vashad?

– Amikor otthagytuk, még élt. Elég nagy szemétláda volt, nem kevés pénzt kért azért a neki teljesen értéktelen információért, hogy merre tartott a Collector.

– Nem vagyok meglepve, nem véletlenül kitaszított.

– Leszarom Vashadot.

– Én is.

– Áll még a meghívás a kormányzó palotájába?

– Ha időben kikerülsz ebből a hordóból, akkor igen. Az ünnepléssel nem fogunk megvárni.

– Nem rajtam múlik. Ha kimászok ebből, akkor ott találkozunk. Barun, ugye bízhatok abban, hogy a Sparkot tisztességesen kezelitek, amíg nem tudom az ölembe hullott kapitányi teendőimet ellátni? Ugye békén hagyjátok a hajómat?

– Ennek a városnak kemény törvényei vannak. Amíg nem adsz okot, hogy átkutassuk vagy lefoglaljuk, nyugodt lehetsz. Ha mégis elhaláloznál, és sem a te sem Drace örököse nem jelentkezne érte, akkor a város tulajdonába kerülne.

– Nem fogok meghalni, ígérem. Akkor megegyeztünk!

– Ja, meg. Más. Kár, hogy nem vettetek inkább részt a vadászaton.

– Ja, gondolom ennél szarabbul ott sem járhattam volna.

– Hát, eddig hat hulla, ők szarabbul jártak.

– Drace, Barruq, a régész, meg három bankárnak álcázott birodalmi. Az is hat. Fifti-fifti – sorolta Shury könnyedén, és bölcsen ezúttal sem tett említést a Vashad fivérekről, ezernyi őslakos zombiról vagy a több tucat halott rabszolgáról. Megnyugtató volt a tudat, hogy egyelőre fejhosszal vezet a vadászatra hozott szörnyetegekkel szemben.

– Ajánlom az isteneknek, hogy elégedettek legyenek az áldozattal és lemosolyogjanak ránk – mormolta Barun és játékosan a plafonra nézett. Jó volt tudni, hogy a fickó nem tartozott a bigott hívők közé.

– Egy kicsit nehéz eldönteni. Az a vihar, amit említettél – és a meteorológusok szerint még mindig tombol –, azt vajon az istenek áldásának vagy haragjának kell-e tekintenem?

– Elég nagyfiú vagy, nem gondolom, hogy megijedsz egy vihartól, úgyhogy bizonyára áldás.

– Úgy legyen! Mihamarabbi felépülést! – kocogtatta meg a férfi az üvegfalat. – Félreteszek egy üveg piát a számodra, hogyha az istenek áldásával időben kikerülnél.

– Viszlát a partin, Barun!

Diagnosztikai ítélet

Itt az ideje a véres valóság jól megérdemelt gyomrosának, gondolta Shury, amint a devaroni doktornő, akinek még a nevét sem tudta, szigorú tekintettel, hosszan bámult az adattáblájára, mielőtt beszélni kezdett.

– A veséjét sikerült megmenteni, viszont a mája és a petefészkei menthetetlenek. A májat cserélni kell, de nekünk ilyesmi nincs készleten, és nem is várunk. Még néhány hónapig talán úgy-ahogy elketyeg, de a maga helyében az első utam egy olyan kórházba vezetne, ahol el tudják végezni a transzplantációt. Addig is erősen javasolnám, hogy szigorúan tartózkodjon mindennemű méregtől, bódító- és serkentőszertől, mert a szerv jelenlegi állapotában méregtelenítési funkciót csak nagyon korlátozottan tud ellátni. A petefészkei beszüntették a működést, még hormonokat termelnek ugyan, de hamarosan fel fog borulni a hormonháztartása. Hangulatingadozásokra, hőhullámokra, szignifikánsan lecsökkent vagy éppen felfokozott szexuális vágyra számítson. Tudomásom szerint hasonló változások idővel minden ember nőnél bekövetkeznek, talán keressen fel egy specialistát, hátha annak van erre megoldása. Jelenleg bizonyosan nem képes reprodukcióban részt venni. Ezeken túl meg kell jegyeznem, hogy kisebb idegsérülések maradhatnak, elsősorban a karjaiban és a jobb lábában. Valószínűleg

nem fogja rontani az alapvető motorikus funkciókat, de nem lesz mindig kellemes, és bizonyos finommotorikus mozgások érintettek lehetnek. Az első vizsgálatok során számos egyéb idegi problémát is diagnosztizáltunk, de furcsa módon a legutolsó vizsgálatokon ezeknek már nincs nyoma. Az emberek közül bizonyosan a szerencsések közé tartozik, mivel ilyesmi az embereknél vagy éppen a devaroniaknál nem nagyon fordul elő. Ellentétben a trandosánokkal, mi nem tudjuk regenerálni a sérült idegszövetet.

– Rendben, doki. Ha hiszi, ha nem, köszönöm, amit értem tett. Az istenek mosolyogjanak le magára.

– Magát legalább össze lehetett rakni, nem úgy, mint a többit.

– A vadászokat?

– Igen. Eddig hét halott van és négy olyan sérült, aki ugyan lábra fog állni, de örök életére hordozni fogja a vadászat nyomát.

– Az extrém sportoknak éppen ez a szépsége. Az adrenalinfüggők nem végelgyengülésben szoktak meghalni – csapott le Shury a témára, nem felfedve önnön mély érintettségét is. A doktornő bólintott egyetértése jeléül.

– Az istenek elveszik azt, ami jár nekik, és ezek legalább nem devaroniak. Még huszonnégy óra a koltóban, és kiszedjük.

– Mikor ér véget a vadászat?

– Amikor elejtik a fő zsákmányt, vagy mindegyik vadász otthagyja a fogát.

– Meddig tarthat még?

– Akár napokig is. Állítólag a Dathomirról hoztak valami szörnyet.

– Értem. Akkor még huszonnégy óra gondtalan lebegés.

– Aztán még huszonnégy óra fekvés intenzív kezeléssel. Legkorábban két nap múlva távozhat. Még mindig nem akar aludni? Ha meggondolja magát, ott egy piros gomb a belső oldalon, nyomja meg, és visszajövök.

Shury ismét az ébrenlét magányát választotta. A következő nap során alig vett tudomást a környezetéről, félálomszerű meditatív transzban lebegett. Pontosan tudta, hogy testének öngyógyító képessége sokkal inkább spontán, semmint tudatos alapon műkö-

dött, és teljes valódiságában csak akkor jelentkezett, ha életveszélyes sérüléseket szerzett. Ezen regenerációs hatások minden alkalommal új, fekete eres rajzolatok megjelenésével jártak együtt, stigmaként emlékeztetve a lányt azon alkalmakra, amikor óvatlan volt vagy képességeit meghaladó helyzetekbe vezette magát. A koltótartály tükröződő felületén pontosan látta, hogy az új oldalsebe környékét is sűrűn ellepték a kidudorodó, megmerevedett férgekként tekergőző vonalkák. Mivel a seb vörhenyes hús formájában még félig nyitva tátongott, az elfajzott erek hálózata még változott, néhány vonalka vándorolt, kanyargott, szemmel láthatatlan lassúsággal, de dinamikusan formálódott. Ugyanennek az öngyógyító képességnek volt egy kevésbé látványos, de nem kevésbé hasznos formája is. Ahogy a doktornő is megállapította, Shury teste természetellenes módon képes volt olyan szerveket is megjavítani, mely képesség a lány genomjából nem következhetett volna. Ez pedig nagyon jó hír volt, hisz egy ennyire veszélyes világban a mozgáskoordináció tökéletessége jelentette a különbséget az élet és a halál között. Shury forrón remélte, hogy képességei teljes birtokában lesz, mire Vondar megérkezik. A közelgő érkezésére pedig utaltak jelek.

Lebegés közben rendszeresen megnyitotta magát a Szívtiprótól tanult erőérzékelés képességének. Hagyta, hogy fizikai érzékszervei elhomályosodjanak, és a beérkező ingerek zömét a misztikus erővonalak dimenziója szolgáltassa. Bruxa Bugyrát fényesen lüktető kábelkötegekre emlékeztető vonalak folyták körbe, melyek duzzadtak az energiától. Az ütemes pulzálásba azonban zavar vegyült. Mintha oda nem illő energiahullámok érkeztek volna a város természetes hálózatába. Jó néhány órai megfigyelés után a lánynak két külső behatást is sikerült azonosítania. Az erősebb szinte teljesen elfedte a másodikat, kaotikus szökőárszerű felvillanásokkal és a fehéresen ragyogó erővonalak bordóba és rozsdabarnába keverésével csapott le újra és újra. Egy dolog volt konzekvens ezzel kapcsolatban, mégpedig az iránya. Keletről érkezett, amerről Shury is. Hideglelős balsejtelem társult ehhez, olyasféle rezdülések voltak, melyeket a pók érezhet, amikor valami meglengeti a hálójának szálait. Annak az érzete, hogy valami történik,

valaki közel jár. A rejtett hatás jóval szelídebben és alig észrevehetően, kékes derengés formájában futott végig a lány által figyelt mindenfelé sistergő energiacsatornákon. Ez azonban nem volt irányhoz köthető, bárhol feltűnhetett és szinte gyengéden, mégis fenyegetően villogott néhány másodpercig, hogy aztán belesimuljon a bolygó irdatlan energiáinak természetes lüktetésébe. Ismerős érzések keringtek a lányban valahányszor csak megpillantotta ezeket a kékes szikrákat. A kőszíklaszerű hatalom, a lelket szaggató megalázottság, a csonttörő fájdalom, kifacsart szexuális vágy és a fájdalmas halál legyintették meg. Azok az érzések, melyek elsöprő erővel uralták őt minden alkalommal, mikor élőben vagy álmaiban Zenna Vondarral találkozott.

A jövő semmivel sem tűnt könnyebbnek, mint a múlt, és hála a kiképzésének, a lány az egyetlen ismert módon reagálta le a nyomasztó helyzetet: igyekezett felkészülni és terveket kovácsolni. Számba vette a lehetőségeit és néhányszor elborzadt, amikor ráébredt, hogy egyfelől számos taktikai variáció áll a rendelkezésére, másfelől ezen opciók közül sok elfogadhatatlan lett volna normális körülmények között. A város véderejének és a helyi kormányzónak a megnyerése a Cold Light ellen logikus, sőt magától értetődő lépésnek tűnt, bár Shurynak voltak kétségei afelől, hogy meg tudja-e győzni a devaroni fejeseket arról, hogy érdemes szembeszállniuk egy birodalmi hadihajóval. Még akkor is, ha feltételezte, hogy a cirkáló egyedül fog érkezni, nem pedig egy csillagromboló flotta zászlóshajójaként. Abban biztos volt, hogy a Cold Light valamilyen formában katonákat fog a városba irányítani. Márpedig százas nagyságrendben érkező rohamosztagosok ellen vajmi keveset ért Merz és raja. Kivéve, ha valamivel le tudták őket foglalni.

Az Azúr táncos zavarkeltő taktikai fegyverként való bevetése sajnos félelmetesen logikus és magától értetődő döntés volt, pedig ez lényegében egy ötezer fős devaroni kolónia kiirtásával volt egyenértékű. És ott volt még Verka amulettje, mely szemmel látható gyorsaságú, felfoghatatlan hatékonyságú regenerációt tett lehetővé, de Shury már éppen eleget tudott az Erőről ahhoz, hogy rájöjjön, az amulett használatának biztosan embertelen ára lenne. Mint végső fegyvert, utolsó taktikai lehetőséget sajnos ezt sem vethette el.

Az utolsó nap elteltével a doktornő tartotta a szavát, és a lányt ápolók emelték ki a tartályból, majd egy továbbra is rendőri őrizet alatt álló, intenzív ápolást lehetővé tevő szobába került. A csövek továbbra is a testében maradtak, akárcsak a légzőmaszkja. A fő sebe jórészt bezárult, mély rózsaszín heg maradt a helyén, melyet egy orvosi segéddroid számos vékony karocskával kezelt, tucatnyi öltéssel varrta össze a bőrt és bioregenerációs szerekkel növesztette egybe a szöveteket. A doktornővel lezajlott utolsó találkozására is szert ejtettek néhány órán belül. A nő érzelemmentes arccal állt elé.

– Itt a végső diagnózisom. Az utolsó tesztek megerősítették, hogy a gyermekvállalást el kell felejtenie. Sterillé vált, egyetlen élő petesejtje sincs már. A máját a jelenlegi gyógyszeres kezelés tartja egyensúlyban, adok egy hónapra elegendő injekciót, szedje rendesen!

– Értem. És köszönöm. Értékelem, amit tettek értem. Mivel tartozom?

– Semmivel. Valamiért úgy döntött a rendőrség, hogy a város állja a kezelését. Viszlát – közölte, és elindult kifelé, hogy aztán az ajtóból még visszaforduljon.

– Lenne még valami. A bőrén látható elváltozások. Kivizsgáltatnám őket. Nem okoznak problémát, de a szövetközi folyadékból vett mintavételek alapján a mi adatbázisunk nem rendelkezik információval ezek jellegéről. Igaz, az emberi felépítéséről csak alapvető tudásunk van, ehhez egy specializált klinika kellene. Az biztos, hogy nem paraziták.

– Megfontolom. Viszlát, doki!

Bukkake

„A politikus is csak egy szajha, bár valamivel olcsóbb."

– coruscanti mondás

Játékra invitálva

Raul hangja kissé sisteregve, de érthetően szólalt meg.

– Igen, Úrnőm. Örülök, hogy hallom a hangját!

– Mi a státusza a vérszablya bolynak?

– Legjobb tudomásom szerint sikeresen folytatja az építkezést.

– Bármi egyéb, amiről tudnom kell?

– Láttam a hajó körül néhány érdeklődőt, nem csináltak bajt, csak körbejártak.

– Ördögfattyak?

– Nem tudtam azonosítani a fajukat, csuklyát és köpenyeget viseltek. Négyen voltak, mind humanoid. Nem próbáltak behatolni.

– Volt olyan hajóforgalom az elmúlt bő két napban a rendszeren belül, ami érdeklődésemre tarthat számot? Első sorban érkezőkre gondolok, de indulók is lehetnek fontosak.

– Öt szállító érkezett a megadott időtávon belül és csak egy hajó távozott.

– Ismert kapcsolódási pont bármelyikhez?

– Nincs.

– Rendben, folytasd!

– Igen, Úrnőm!

A lány lekapcsolta a kommunikátort és gondosan visszacsomagolta mellénye rejtett zsebébe. Már egy ágyon feküdt és azokat a holmijait is visszakapta, amelyeket akkor viselt, mikor összetört testét kiemelték a Spark pilótaüléséből. Ezerszer jobban érezte magát, mint az elmúlt napokban bármikor, valósággal égett a tettvágytól. A koltókezelés és a morcos devaroni doktornő munkája mindenképpen hatékonynak bizonyult, és ezért Shury valóban érzett valamiféle hálát. Nem nagyon volt azonban türelme ezen lamentálni most. Tudta, hogy a következő órákat tűkön ülve fogja eltölteni, várva a szabadulás percét, amikor végre nekiláthat a tervei megvalósításának. Időről időre egy kerekeken guruló, ósdi orvosdroid jelent meg, és néhány szkenneres vizsgálat után mindannyiszor feltette ugyanazokat a kérdéseket. Van panasza?

Érez fájdalmat? Tapasztalt rosszullétet? A droidnak hideg kék fénnyel izzó fotoreceptorai voltak, melyeket a lány kifejezetten kellemetlennek talált. Sokkal jobban szerette Raul fekete tükörként is szolgáló szemeit. A robot minden távozás során ugyanazt a frázist ismételte – További sikeres felépülést kívánok! –, és Shury harmadjára már csak dühösen legyintett. Szerencsére ez a nap is eltelt, és Shury azon kapta magát, hogy végre testéből kibukkanó csövek nélkül áll az ágya mellett és öltözködik. Ahhoz képest, hogy három nappal korábban még haldokolt, mostanra valósággal újjászületett. A doktornővel többé nem találkozott, de az orvosdroid ellátta a vendéglátói feladatokat.

– Elhagyhatja a kórházat. Van hova mennie?

– Van saját hajóm, azzal érkeztem. De egy betegszállítás jót tenne.

– A holmijait abban a szekrényben találja. Fertőtlenítettünk mindent. Intézkedem, hogy legyen, aki elviszi. Köszönjük, hogy igénybe vette a Bruxa Bugyra Központi Kórház szolgáltatásait. Adatbázisom szerint a számlát kiegyenlítették, így távozhat. Tehetünk még valamit önért?

– Értettem, most már magamra lehet hagyni – mondta Shury sietve, különösképpen, mivel csipogni kezdett a komlinkje. Amint a droid elhagyta a kórtermet, Shury megnyitotta a kapcsolatot. Ismét Raul volt az.

– Úrnőm?

– Én vagyok az.

– Pár perce egy üzenet érkezett a hajóra. Ismeretlen forrásból, de úgy hiszem, önnek szánták.

– Halljuk!

Halk sercegés kíséretében egy semleges, valószínűleg nem embertől származó férfihang csendült fel.

– Kapitány! Még nem volt alkalmunk formálisan is bemutatkozni, de én mégis ismerem magát. Van valami önnél, ami az enyém. Szeretném visszakapni. Remélem elég bölcs, hogy belássa, az egyetlen esélye arra, hogy élve megússza az, ha visszaszolgáltatja a tulajdonomat. Adok önnek némi gondolkodási időt. Amint úgy gondolja, hogy sikerült meghoznia a döntését, akkor várakozzon a Szomorú szűz szobránál! De ne gondolkozzon túl sokat!

– Rendben, Raul, nincs egyéb teendőd ezzel.

– Értettem, Úrnőm!

A betegszállító egy ütött-kopott, háromszemélyes sikló formájában a kórház előtt várt rá. Egy devaroni fickó, akit korábban is látott már őrködni, hevesen integetni kezdett felé, amint meglátta, majd teátrális mozdulattal az egyik utasülésre mutatott. A férfi szokványos rendőrruhát és fegyvereket viselt, valamint szélesen vigyorgott. Hamarosan kiderült, hogy nagyon is beszédes kedvében van.

– Nem akartam ezzel korábban zavarni, de most személyesen is köszönöm, hogy megmentettétek a barátomat és kollégámat! Egyike a trandosán áldozatainak. Nektek köszönhetően most már otthon lehet a családjával.

– Köszönöm! Jó tudni, hogy még van, aki értékeli a segítő szándékot.

– A galaxis ezen csücskében csak úgy lehet túlélni, ha számíthatunk egymásra – jött a bölcsnek hangzó panelválasz. A sikló lassan és kellemetlenül süvítő repulzorhangoktól kísérve ugyan, de egyenletesen suhant. Ismét holokivetítők mellett haladtak el, melyeken legkevésbé sem meglepő módon további vadászjelenetek zajlottak. Visszatérő elemként egy izmos, csontkinövésektől tarkított, két karú bestia tépett szét újra és újra egy vadászt. Három ujjú karmos mancsaival megragadta a vergődő testet, a magasba emelte és játszi könnyedséggel szétszakította. A gerinc csontozata előbukkant és kékes belek záporoztak a bestiára, újra és újra. A sofőr örömmel látta el Shuryt további adalékokkal.

– Azt rebesgetik, hogy bitangul drága dolog volt sértetlenül elejteni és idehozatni ezt a szörnyeteget, de megérte! Néhány éve hozattak egy rankort, de az akármennyire ígéretesnek tűnt, csak rövid vadászatot hozott. Ez a nydak sokkal ravaszabb és taktikusabb! Meglepetésből támad és nagyon hatékony! Volt, akik el tudtak menekülni, de sokakat megölt. Sőt még most is nehéz eldönteni, hogy ki vadászik kire! Azért még sokan, vagy heten játékban vannak, alighanem a legjobbak. Izgalmas végjáték következik!

– Mennyi ideje megy már a vadászat?

– Több mint öt napja tart! Azt hiszem így vagy úgy, de hamarosan vége lesz. A nydak és a vadászok is fáradtak, egyre kevésbé fognak kitérni az összecsapások elől. Ez a vadászat rendje!

A fickó tovább csacsogott, de a továbbiakkal kapcsolatban Shury nem mutatott érdeklődést. Rövidesen elérték a Sparkot, ahol a devaroni Shuryval együtt a fő rámpához sétált és beütve a kódot eltávolította a hajót lezáró hatósági blokkolót.

– Ha később, az ünnepség során úgy döntenél, hogy beugrasz a városba, akkor engedd meg, hogy meghívjalak egy italra, kifejezendő a hálámat! Sajnálom, ami a barátaiddal történt, nekik is jó lett volna megköszönni, amit értünk tettetek. Hát akkor, a legjobbakat! – vigyorgott, ahogy beszállt a siklójába és kisebb porfelhő kíséretében visszaindult a városba.

Shury belépett a hajóba és alaposan körbejárt, ellenőrizve mindent. Az üdvözlésére elősiető Rault beállította egy sarokba, majd miután meggyőződött róla, hogy a deszant a felszereléssel együtt eltűnt, maga is átöltözött és felszerelkezett. Kényelmes, ugyanakkor kellőképpen praktikus ruhát vett fel, mely a testéhez simuló nadrágból, egy sporttrikóból, illetve egy vagány dzsekiből állt. Lábaira ezúttal boka fölé érő bakancsot húzott, abból a könnyűféléből, mellyel futni éppúgy úgy lehetett, mint heréket rugdosni. Végül kívülről is tüzetesen átvizsgálta a Sparkot, hátha talál egy jeladót vagy éppen bombát, de semmi ilyet nem sikerült felfedeznie. Dolga végeztével helyet foglalt a Spark pilótafülkéjében, és bekapcsolta a rádiót. Bízott benne, hogy a korábban megállapodottak szerint egy kódolt és remélhetőleg nem lehallgatható csatornán fel tudja venni a kapcsolatot a csapatával. A vérszablyák – a Shury szülőbolygóján honos, kaptártudatú ízeltlábúak nyomán elnevezett – egységének vezetője a lány reményei szerint fogadta is a hívást.

– Igen? – kérdezte Tera köszönés nélkül.

– Megépült a vár?

– Minden szintje készen áll.

– Hamarosan megnézem a saját szememmel is.

– Persze. De nem könnyű megtalálni.

– Biztosan találok egy vezetőt, aki hajlandó megmutatni az utat. Legyen mondjuk egy óra múlva a Lávakatlan nevű motel bárjában. A vezető legyen óvatos, ki tudja, nem akarnak-e más bolyok is eljutni a várig.

– A vezető mindig óvatos. Még valami?

– Akkor és ott – fejezte be a lány és bontotta a vonalat. Az egyik suhanóval indult meg visszafelé. Alig tett meg néhány métert, amikor egy különösen erős széllöket felkavarta a finom port körülötte és néhány másodpercig közel a nullára csökkentette a látótávolságát. A lány nagyot fékezve állította meg a járművét, nehogy kitörje a nyakát. Megborzongva látta, hogy néhány méterre tőle a kavargó porszemcsék egy humanoid alakot öltöttek.

– Már nincs messze – mondta Merdon, és egy pillanattal később az alak, csakúgy, mint a kaotikusan szitáló porfal nyomtalanul eltűnt.

A városig tartó utat további incidens nélkül tette meg. A suhanót a szokásos helyen, a híd külső pillérénél hagyta, és gyalog lépett be a városba. A devaroni véderősök nem álltak az útjába. A város utcáit egyre nagyobb számban lepték el az ünneplő alakok, zömében devaroniak, de megannyi egyéb faj képviselői is keveredtek a sokszínű tömegbe. Embereket, twi'lekeket, selkathokat, sőt néhány gamorrait is látott. Több alkalommal haladt el vörös színű, csuklyás kámzsákba bújt alakok mellett, akik kézi füstölőket lóbálva sétálgattak, körülöttük színes gázok szálltak az ég felé.

– Végre előbújtak azok a híres-neves papjaitok – dünnyögte Shury az orra alatt. A papok – akik lehettek akár férfiak, akár nők is – furcsa, de egyáltalán nem kellemetlen hangon dudorásztak, miközben fel-alá járkáltak. A helyiek láthatóan tisztelettel viseltettek irántuk, és még a leghangosabb, már részegen dajdajozó társaságok sem állították meg őket vagy szóltak hozzájuk. A lány mindenesetre nagy ívben kerülte ki őket, nehogy kiderüljön, hogy azok a füstölők máris bódítószerekkel teletömve eregetik az istenek áldását.

Shury fokozott óvatossággal közelített a Lávakatlan felé. Sokan nyíltan megbámulták, melyet normális körülmények között egy vállrándítással elintézett volna, elvégre tudta magáról, hogy kifejezetten von-

zó nő. Jelen helyzetben ez a természetes figyelem kissé kellemetlenül érintette, de semleges arckifejezésén és normál tempójú, nyugodt léptein mi sem látszott ebből a nyugtalanságból. Mindenesetre nem fedezett fel arra utaló jelet, hogy valaki felismerte vagy bárki kifejezetten követte volna.

A motel földszintjén nyíló bár dugig volt, minden asztal körül népes társaság időzött. Zsivaj, felszabadult röhögés és valami kifejezetten kellemetlen ritmusú zene keveréke töltötte be a helyiséget, ahol valósággal vágni lehetett a füstöt. A füst szaga alapján ebben nemigen volt őt is érintő bódító anyag, és ez megnyugtatta. A pult mögött a korábban is látott protokolldroid álldogált és próbált lépést tartani a vendégek újabb rohamaival. Csodával határos módon egy pult melletti állóhely üresen árválkodott, a lány azt vette célba. Két nagyobb devaroni közé furakodva sikerült a tenyerét a pultra csapnia, a TC sorozatú ősrégi droid pedig szinte azonnal felé fordult.

– Á, örülök, hogy visszatért!

– Nem ihatok alkoholt, mert beteg vagyok, szóval egy pohár vizet kérek.

– Remélem, hamarosan jobban lesz! Egy kredit.

Shury szó nélkül fizetett, majd hátat fordított a pultnak. Szerencsére nem kellett sokáig várnia. Az ajtó kicsapódott és egy erőteljesen illuminált ember férfi tántorgott be rajta. Afféle jóravaló űrkereskedőnek, avagy jól öltözött csempésznek tűnt, a fegyverövén egy nehéz lézerpisztoly, a kezében tartott üveg alján fél kortynyi szesz lötyögött. A fickó nyílegyenesen a pult felé vette az irányt és az sem tántoríthatta el a céljától, hogy útközben majdnem átesett egy asztalon, majd praktikusan odébb penderített néhány helyi figurát. Azok összeráncolt szemöldökkel vették ezt tudomásul, de nem adtak hangot a rosszallásuknak. Úgy tűnt, hogy a fesztivál ideje alatt a helyi lakosok megtanulták türelemmel kezelni a túristákat. A részeg férfi haja zsíros volt, arcát több napos borosta fedte. Tera egyik katonáját ismerte fel benne.

– Hé, te droid! Tele! – hörögte az érkező összeakadó nyelvvel és a pultra penderítette az üveget, ami néhányszor körbefordult.

– Köszöntöm a Lávakatlanban! – válaszolta illedelmesen a droid.

– A legerősebb piát, amitől egy igazi férfi kiütheti magát ebben a lebujban, baszd meg! – folytatta a krapek a fennkölt társalgást egy nyomatékosító böffentéssel cifrázva nyelvi eszköztárát. Shury elismeréssel adózott neki, egész jól csinálta. A droid teletöltötte az üveget, melyet az szomjasan húzott meg, majd erőteljes krákogások sorozatát követően végigjáratta a tekintetét a bár közönségén. Abban a nézésben akadt egy jó adag hőzöngő indulat is, és még akkor sem tűnt el, amikor homályos tekintete egy pillanatra összeakadt Shuryéval. Az egész ivóban nem akadt senki más, aki vállalta volna a közvetlen szemkontaktust a részeg emberrel. Végül elrugaszkodott a pulttól és elindult kifelé, hogy aztán kilépés helyett megtorpanva visszaforduljon.

– Hé, droid! Hol lehet itt hugyálni?

– A mellékhelyiség balkézre található, a rombusz jelzésű ajtón túl.

A manus köszönés helyett nekiindult, és végül kisebb nehézségek után eltűnt mögötte. Shury várt még két percet, felhajtotta a vizét, majd a lehető legtermészetesebb módon távozni készült, hogy aztán az utolsó pillanatban a kijárat helyett ő is a mosdóba surranjon. A tágas helyiségben nem volt más rajtuk kívül, a falakon megannyi eltérő vastagságú cső zuborgott. Az egyik csapba éppen nagyokat csulázó részeg Shuryra vigyorgott.

– A vezető megérkezett.

– Külön megyünk, lehet, hogy rajtam vannak. Hol a bázis?

– Az alsóbb szinteken, nem egyszerű odatalálni. Az adatolvasódat! – nyújtotta ki a kezét a katona. Shury gondolkodás nélkül odaadta neki. A férfi egy adathengert villantott fel, az olvasóhoz illesztette és néhány másodpercet követően egy zölden felvillanó fény jelezte, hogy az adattranszfer véget ért.

– Térkép, útvonal meg néhány egyéb apróság. Tudod a szokásos: aknák, csapdák és jelszavak – vigyorgott. – Biztosra kellett mennünk, a város alja tele van veszélyes és szemét alakokkal.

– Hamarosan felkeresem a királynőt – válaszolta a lány, majd ahogy érkezett, úgy távozott, és néhány másodperc múlva már az utcán járt. Továbbra sem érezte úgy, hogy bárki követné, de nem lehetett eléggé óvatos.

A felszín alatt

Egy beugró mélyén meghúzódva felvillantotta az imént megkapott térképadatokat és eltöltött néhány percet a memorizálásukkal. Eddig nem nagyon volt sem ideje, sem alkalma foglalkozni azzal a ténnyel, hogy a városnak bizony több föld alatt megbúvó szintje is akadt. Néhány utcányit kellett csak gyalogolnia, hogy aztán egy szűk sikátor mélyén ráleljen a felszín alá vezető koszos lépcsőre. Bár Barun és csapatai példás rendet tartottak a városban – és ez még most, a kitörni készülő fesztiválőrület előszobájában is érezhető volt –, Bruxa Bugyra sem volt mentes a civil társadalmak mindegyikére olyannyira jellemző anyagi egyenlőtlenségből, a lecsúszott és a bűn útjára lépő rétegekből táplálkozó nyomor szégyenfoltjaitól. A tisztes polgárok nagy ívben elkerülték még a lefelé vezető sikátor környékét is. A város eredeti építészetének nyomait magán hordozó kőlépcsőket szemét lepte el, bár középen egy tiszta sávban egyfajta ösvény nyílt, bizonyítékául annak, hogy rendszeres átmenő forgalom zajlott a fenti és a lenti világ között. A lépcsősor hosszasan, több emelet mélyen vezetett a föld alá, és végül egy széles, de nagyon alacsony folyosóba torkollott. Shurynak pillanatnyi kétsége sem volt afelől, hogy a városnak ezen részét sem a devaroniak építették. Bár nem látott sem szobrokat sem domborműveket, de a sziklába vájt alagút formái, az alkalmazott technológia és az itt-ott felsejlő minimalista díszítés egyaránt a bolygó őslakosainak a keze munkáját idézték, márpedig Shury éppen eleget kóborolt az általuk sziklába fúrt járatok mélyén. A folyosó hosszan húzódott mindkét irányba, időről időre oldaljáratok csatlakoztak bele. Ritkásan elhelyezett mennyezeti lámpatestek szórták be a teret sárgás lidércfénnyel, sápadt fényujjaik azonban távol maradtak számos saroktól és kisebb-nagyobb beugrótól, melyek közül néhányban akár kisebb hadseregek is megbújhattak volna. A lány gondolkodás nélkül a szemére helyezte új vizorját, és a fényerősítő funkciót bekapcsolva azonnal komfortosabban érezte magát.

A levegő lélegezhető és különösebben büdös sem volt, bizonyítékául annak, hogy vagy a természetes szellőzés vagy a gépi légcserélőrendszer kiválóan működött, de ettől még a mocsok szembetűnő maradt. Szeméthalmok hevertek a falak mellett, talpa alatt olajos színű, de csontszáraz homok csikorgott, a falakat nem túl művészi firkák rondították el. A földalatti városrész lakosai kevesen voltak és a várakozásoknak megfelelően többségük koszos volt, ruházatuk tépett. Shury pontosan érzékelte, hogy minden mellette elhaladó vagy éppen beugrók mélyén gubbasztó alak lopva végigméri őt, de egyikük sem tett kísérletet arra, hogy felhívja magára a lány figyelmét. Ez a világ nem egy zajos piac vagy éppen egy vendégszerető túristaparadicsom hangulatával bírt. Itt a bizalmatlanság és a sunyi kivárás atmoszférája uralkodott. Mindezek fényében Shury kicsit meg is lepődött, amikor egy fordulón túl két egyenruhás rendőrt pillantott meg, akik egy mocskos ruházatú, görnyedt hátú devaronival beszélgettek. Ezek szerint a város nem hagyta teljesen magára az alvilágot, bár nem is próbálta magához emelni. A lány követte a megtanult útvonalat és közben felvette a helyiektől ellesett attitűdöt. Nyugodtan és határozottan, fenyegető mozdulatok nélkül haladt a célja felé, kitért a szembe jövők útjából. A folyosókat időnként tágas terek, valaha alighanem raktárként használt termek szakították meg. Ezekben nyomorúságos koldusotthonokat látott, melyek kifeszített lepedővel voltak leválasztva. Néhány helyen furcsa szagú húsokat sütöttek a helyiek kövekből rakott tűzhelyeken, melyekben valódi lángok lobogtak. Mégis nagyon enyhe füstszagot érzett csak, a mennyezet alatt összegyűlő kormos levegő a kövek réseibe szivárgott és nyomtalanul eltűnt.

Shury további lépcsőkön ereszkedett le, és ahogy egyre mélyebbre jutott, úgy vált a közvilágítás egyre gyérebbé, a levegő egyre nehezebbé, és a helyi társadalom szemete pedig egyre betegebbé és szánalmasabbá. Ezen alsóbb szinteken a helyi fauna néhány korábban nem látott példánya is megmutatta magát. A folyosók felső sarkain fehéres gubókba burkolt ujjnyi férgek nedvedzettek. A lánynak fogalma sem volt róla, hogy ez a lények életciklusának lehetett-e a része, vagy

éppen valamiféle eleddig láthatatlan ragadozó prédáit szemlélhette, de különösebben nem is érdekelte.

Az ötödik föld alatti szinten járt, és nem látott további lefelé vezető lépcsőket. Elérte az alvilág pöcegödrének a mélyét. A térképét követve egy újabb elágazáshoz ért, és kedvetlenül sóhajtott. A járat, melybe bele kellett bújnia, alig egy méter átmérőjű volt. Előre görnyedve, majdnem négykézláb folytatta hát az útját. Több forduló és néhány elágazás következett, törmeléken és csontszáraz, pókhálószerű gubókon gázolt át. Itt már elővette a feltöltött térképet és minden forduló előtt megbizonyosodott róla, hogy nem várja halálos a csapda a sarkon túl. Merzék alaposan bevédték a hátukat. A térkép tanulsága szerint jó néhány taposóakna volt szétszórva a területen, és nem csak a rossz irányokba vezető járatokban. Volt, hogy Shurynak szabályosan kúszva kellett megtennie néhány métert, nehogy aktivizálja az oldalfal üregébe helyezett aknát, kikerülve a lézeres érzékelőjét. A nehezített pálya végén porosan ugyan, de elérkezett az utolsó akadályhoz, mely egy vákuumvédelemre is alkalmas fémajtó volt. Valaki rendberakta az évtizede rozsdálló kaput és egy kis mágneszárat szerelt bele, melyen még egy apró klaviatúra is elfért. Shury beütötte a megadott kódot, az ajtó kattant egyet, majd lassan feltárult.

A mögötte nyíló helyiség szintén tárolóként szolgálhatott annak idején, több ember magasan nyújtózott a mennyezete. A közepe nagyjából ki volt takarítva, de a falak mentén vastagon állt a por, és ugyancsak szürkés homok fedte azokat a rozsdás fémalkatrészeket is, melyek formátlan halmokban tornyosultak a falak mentén. A megtisztított területet egy takarosnak mondható tábor szokásos kellékei népesítették be, igaz a megszokott katonai sátrak nélkül. Felcsavart és kiterített hálózsákok, hordozható méretű elemekből összeállítható fegyvertartó állványok, egy műhelyasztal a helyi szemétből összeszerelve, szemétgyűjtő zsákok, valamint egy vegyszerekkel neutralizált vödörforma latrina. A tábor és az ajtó között két védállást is felállítottak gondos kezek, mindkettő mögül egy-egy lézervető csöve meredt a lányra. Shury széttárta a kezét és hagyott elég időt, hogy alaposan megszemlélhessék őt a civilben is ugrásra kész katonák. A fegyvercsövek hama-

rosan leereszkedtek és Tera Merz lépett elő a fal melletti árnyékból. A haját lófarokba fogta, elfogadható ízléssel volt összeválogatva rajta a Shurytól kapott, de méretkülönbségük miatt előzetesen átszabott mellény és trikó, valamint a Drace készletéből választott, számára túlontúl is bő nadrág. Az összkép eléggé vagányra sikeredett, bár kissé megmosolyogtató, agrárvilágbéli divatot idézett. A nő szemtelen mosolyba hajló, tettetett komolysággal tisztelgett.

– Hadnagy! Meghívhatom egy italra?

– Meg. De se tisztelgés, se hadnagyozás. És ez így marad egészen addig, amíg fel nem veszitek újra a szép fehér páncélokat!

Tera egyetértőleg bólintott, majd két, energiakonverterek vázából készített székhez vezette Shuryt, melyek között egy ugyancsak helyben talált szemétből eszkábált asztalka állt. Két fémpoharat helyezett a kopott műanyag lapra, és egy alighanem már a városban beszerzett üvegből barnás löttyöt töltött beléjük. Nagy kezei és hosszú ujjai voltak szépen formált körömágyakkal, de a tenyere kérges volt, hű bizonyítékául annak, hogy a nő ideje nagy részében kemény fizikai munkát végzett.

– Egész jól nézel ki!

– Te is, Tera, köszi a bókot. Néhány nap egy tartályban csodákra képes.

– Igyunk a helyi orvosokra!

Shury éppen csak belekortyolt az italba, mely erős volt és borzalmas ízű. Nagyon jólesett neki, különösen mivel tudta, hogy nem ihatja meg. Csalódott grimasszal az arcán tette le. Tera nem vette a szívére, ő kiitta a sajátját.

– Minden rendben volt odafönt? Csak azért kérdezem, hogy egyedül jöttél.

– Nem akartam, hogy együtt lássanak minket távozni. Ha nem volt más dolga a vezetőnek, akkor ő is hamarosan megérkezik. Ha nem, és ezt te is tudod, akkor jobb lesz azonnal evakuálni.

– Előkészítettünk egy másik helyet is, de ez tágasabb és jobb a levegője. Lényegesen. Jó, hogy végre itt vagy. Már kezdtünk unatkozni.

– A türelem mindig meghozza a gyümölcsét. A lehetőségekhez képest gyorsan magamhoz tértem. Valamennyire. Térjünk a munkára! Mindent elhoztatok, amit megbeszéltünk?

– Mindent.

– Jó. Első körben muszáj leszek megismerkedni a helyi alvilág néhány prominens személyiségével, és ez nem lesz veszélytelen. Nektek kell biztosítani. Ha gáz lenne, be kell avatkozni. Például, ha véletlenül elrabolnának, akkor követnetek kellene és kiszabadítani. Azaz szükségünk volna egy olyan nagy hatótávolságú személyi jeladóra, melyet nem egykönnyen találnak meg. A három fő testnyílás közül te ilyen esetekben melyiket javaslod?

Tera felállt és a lehető legtermészetesebben egy jellegtelen táskához lépett. Beletúrt, majd egy kis méretű hengert helyezett az asztalra. Ismerős volt az eszköz, kísértetiesen hasonlított egy katonai, közepes hatótávolságú légköri jeladóhoz.

– Rád bízom. Szerintem lenyelhető, de ahogy a komfortod diktálja.

– Járt már ennél két nagyságrenddel nagyobb tárgy is a torkomban – jelentette ki Shury, majd felkapta a hengert, behunyt szemmel a szájába illesztette, aztán ujjaival a torkába tolta. Az eszköz kellemetlen lassúsággal talált utat magának a garatján át a nyelőcsövébe, de végül különösebb gond nélkül lecsusszant. Fájt, de nem különösebben. Shury sejtette, hogy kihányni sem lesz majd kellemesebb. Tera szenvtelen arccal figyelte a mutatványt, majd belekortyolt az italába.

– Lenyelés előtt be kellett volna kapcsolni. Hozzak másikat?

– Rég pofoztak fel, mi?

A nő jókedvűen, teli szájjal felröhögött.

– Rádióval is élesíthető természetesen. Ez viszont azt is jelenti, hogy innentől kezdve nem foglak szem elől téveszteni.

– Az jó lesz. Hamarosan kezdődik a tánc, és az első számú feladat az lesz, hogy engem életben tartsatok. Elviszem a balhé nagy részét, ti takarítotok, meg persze adjátok az ütemet, ha döglődne a buli. Lesz olyan része, amely nem lesz sem kellemes, sem könnyen emészthető,

de ezzel nincs mit tenni. Most erős gyomor és elszántság kell. És utolsó ilyen megnyilvánulásként hadd tegyem hozzá: a Császár dicsőségére!

Tera sokat tudóan biccentett.

– Mindhalálig! Itt a csomagod – állt fel megint és tért vissza egy másik jellegtelen táskával. Shury átvette és belekukkantott. Minden benne volt, elégedetten adta vissza.

– Vedd ki a tárolót! – kérte meg a nőt, aki hezitálás nélkül engedelmeskedett. Shury nem volt teljesen biztos a dolgában, de úgy gondolta, hogy a katonanő még nem nyitotta ki a táskát, noha bőven volt rá ideje és alkalma. Ilyen értelemben biztosan jó katona volt, szó szerint követte a kapott parancsokat. A táska felnyílt és a raktár sárgás fényei a kék folyadékkal telt hengerekre vetültek, zöldes árnyékokat vetve.

– Mi ez?

– Kísérleti drog. Állítólag nagyon brutális, egy hengernyi képes kiütni több háztömbnyi lakost.

– Az igen – emelt ki egyet Tera és a szeme elé tartva játékosan meglögybölte az Azúr táncost. Néhány pajkos buborék fel-le lebegett a folyadékban.

– Mondanom sem kell, csak óvatosan. Belőve és beszívva is hat, de nem tesz jót a harckészültségnek, nem az a fajta cucc. Viszont van vele valami gond. Okozott egy kisebbfajta rebelliót egy űrállomáson. Nevezetesen a Forge-on.

– Aha. Akkor erről kussoltak ott a Cardanon?

– Alighanem igen. Akadt jó pár bajtárs, aki ezért a szarért járt át a Forge-ra, hogy aztán megkattanjon tőle. Méghozzá nem kicsit. De ez minket csak annyiban érdekel most, hogy amikor ideér az árulót hordozó hajó, és a dolgok netán eszkalálódnak, akkor ezt a cuccot bevethetjük, hogy fokozzuk az általános zűrzavart. Probléma, hogy sajnos nincs hozzá pontos dokumentáció, így nem tudjuk, miként és hogyan hat, márpedig az okos csajok olyan fegyvereket használnak, amelyekről tudják, hogy mire valók. Emiatt kénytelen vagyok értekezni azokkal az alávaló gengszterekkel, akik ennek a szarnak a kifejlesztéséért meg a disztribúciójáért felelősek. Ezért fogok elmenni egy találkozóra,

és ezért kell a biztosítás. Most add azt szépen ide, és zárd le a táskát! Pillanatnyilag ez a legnagyobb értékű lap a kezünkben.

Tera megtette, amit Shury kért, ő pedig az egyik zsebébe süllyesztette a kis tartályt.

– Szóval betépetjük a várost?

– Mondhatjuk így is, bár azt elintézik maguknak. Ha durvul a helyzet, akkor a fent készülő fesztiváli tömeges drogélmény részévé teszszük a hatást. Ha komoly gondot okozott egy birodalmi hadállomáson, akkor itt is számíthatunk némi káoszra. Néhány embered azért lesz felelős, hogy eljuttassa ezeket a füstölőkbe. Feltételezem, láttátok azokat a gépeket.

– Hogyne.

– Meg kell majd győznötök a masinisztákat, hogy kissé fűszerezzék meg a normál trutyijukat. Valami papok osztogatják a füstölendő drogokat, és azok ennek biztos nem fognak örülni, de szerintem ezt megoldjátok. Ha szükségessé válik a cucc bevetése, akkor az embereidnek kötelező jelleggel teljes arcot fedő maszkot kell viselniük, és még a sima bőrfelülettel történő érintkezést is kerülni kell. Ez kurva fontos.

– Nem gond. Megvan a felszerelésünk hozzá. Bár a teljes bőrtakarás csak a rohampáncélokkal megoldható.

– Ha egy birodalmi könnyűcirkáló akár légi, akár felszíni támadást intézne a város ellen, akkor eljöhet az a pillanat is, hogy hozzájutunk a felszerelésetekhez, és mindenki teljes pompájában feszíthet. Addig viszont maximális óvatosságot akarok. Ez egy nem tesztelt, ismeretlen, veszélyes, és ki tudja milyen agybajokat okozó anyag. Nincs kétségem, hogy lesznek civil áldozatok, ha be kell vetnünk.

Terának a szeme sem rebbent, nyugodtan hallgatta Shuryt, értelmes tekintettel figyelte a szavait és néha biccentett, mint aki mindent ért.

– Ami a következőket illeti, nekem hamarosan egy Szomorú Szűz néven ismert szobornál kell lennem. A drogtároló táskában volt egy jeladó – már nem működik –, de emiatt rám találtak. Tárgyalok velük, és megpróbálom megtudni, hogyan érdemes használni ezt a szart. Ti pedig támogattok ebben, és ha balul sülne el valami, akkor kihoztok. Nem kell izgulni, elég jól bírom a fájdalmat, de azért siesse-

tek! Menekítés közben az se baj, ha a vezetőjüket, egy duros faszkalapot, akit Xellarnak hívnak, életben hagytok. Legyetek óvatosak, ezek közepesen nehézfiú gengszterek, okozhatnak gondot. Kérdések?

Tera előkapott egy adatolvasót és pötyörészni kezdett rajta, majd hosszasan nézegette a felvillanó térképet és holografikus fotókat.

– Ez a Szomorú Szűz, egy felszínen lévő szobor lesz – mutatta meg Shurynak is. A szobor egy kisebb tér közepén áll, valahol félúton a városba vezető híd és a központi torony között. Tera elgondolkodva simogatta az alsó ajkát mutatóujjával, majd prezentálva felkészültségét, beszélni kezdett.

– Az épületek nem magasak, és bőven akadnak járókelők, sőt biztonságiak is a környéken. Ez egy nagyon forgalmas helyszín. Komolyabb fegyvereket nem vihetünk, túl nagy a lebukás veszélye. Jó pozíciókat tudunk elfoglalni itt, itt, amott, és esetleg ezen a háztetőn is – magyarázott, és ujjával mutatta a taktikailag optimális pontokat. – Ha kirobbanna egy lövöldözés, akkor pánikra lehet számítani, és akkor könnyen elveszíthetünk.

– Ha durr-durr lesz, akkor arra ügyeljetek, hogy élve elkapjatok párat közülük. Én tudok magamra vigyázni. Nem fogok lövöldözni, és így nem tervezem magam letartóztatni sem. A célpontokra fókuszáljatok. Ha néhány civil a lővonalba kerülne, akkor lépjetek túl a járulékos veszteségeken. Lehet ez még sokkal csúnyább is. A lényeg, hogy titeket ne kapjanak el. Ha forróvá válik a talaj, akkor tűnjetek el. Világos?

– Persze, Shury, nekünk ilyesmi a szokásos szombat déli szieszt ánk.

– Remek. Ne várakoztassuk őket túl soká. Tudnom kell, hogy mire is jó ez a kék lötty!

Szombati szieszta

A rendszer napjai az ég sárgás háttere előtt függtek, mint egy gigászi szörnyeteg izzó szemei. Az idő késő délutánba hajlott, az egyik csillag már lebukni készült a horizont mögé, de Shury tudta, hogy ettől még az ikertestvére további hosszú órákon át nappali világosságba fogja burkolni a várost. Shury természetesen egyedül érkezett, bár a csapat föld alatti bázisát még együtt hagyták el egy bő órával korábban. Egyszerű bámészkodó turistának tettetve magát érdeklődő mosollyal figyelte a devaroni lakosok egyre fokozódó jókedvét és az azzal járó külsőségeket. Minden irányból zene hallatszott, pattogós és mozgásra ingerlő, noha időnként nagyon is agresszív motívumokkal díszített dallamok kúsztak be a hallójárataiba és nehezítették meg alaposan, hogy koncentrálni tudjon. Számos lenge ruházatba öltözött, félpucér és funkcionális értelemben teljesen pőre devaroni táncos ropta a legközelebbi zeneszerszámból sugárzó muzsika ütemére. Shury legalább három egymástól független táncos produkciót is láthatott a téren. Zömében nők táncoltak, de akadtak közöttük izmos testű férfiak is. Mindkét nem táncosainak változatos testtájaira aprócska csengettyűk voltak szalagokkal rögzítve, melyek vadul csilingeltek, amint a táncosok hevesen rázták magukat. Akár egyedül, akár párban, vagy akár kisebb csoportokban hódoltak a ritmusok élvezetének, a táncuk minden esetben látványosan erotikus elemekkel volt teletűzdelve, beleértve félreérthetetlen, párzást imitáló csípőmozdulatokat is.

Márpedig a párzás módozatai a devaroniak esetében minden bizonnyal az emberekéhez hasonlatosak voltak, legalábbis a nemi szervek hasonlósága minden tekintetben kimerítő volt. A lány szép ciciket, puncikat és teljesen emberi jellegű falloszokat látott, csak az általános vöröses árnyalat jelezte, hogy egy más faj egyedei mutogatták ilyen szemérmetlenül utódtáplálási és reprodukciós célú anatómiai berendezéseiket. A férfiak többsége ráadásul álló farokkal vonaglott, mely önkéntelenül is vigyorgásra késztette Shuryt. Naivan őszinte volt az egész miliő. Ha eddig lettek voltak kétségei, akkor a lány mostanra

megbizonyosodott róla, hogy egy városméretű orgia volt készülőben. Néhány több emelet magas, egyedi építésű füstgép mellett is elhaladt az ide vezető úton. A gépek még nem működtek üzemszerűen, de afféle tesztüzem jelleggel egyik és másik időnként nekiállt színes gázokat eregetni, amikor a gépek mellett szorgoskodó operátorok elkezdtek kapcsolókat kattintgatni. Shury minden alkalommal a szája elé húzta az övén lógó légzőmaszkot. Szüksége volt a tiszta fejre a hamarosan bekövetkező tárgyaláshoz.

A tér négyzet alakú volt, minden éle vagy harminc méteres. Kövezete takarosan tisztának bizonyult, négy út csatlakozott bele, kettő sarkokon, másik kettő pedig a négyzet két élén. Középen egy legalább négy méter magas szobor, egy meztelen devaroni nő szobra állt, akinek a könnyei szakadatlanul csorogtak szemének résein át. Végigfolytak a tökéletes mellein és hasfalának bordázott izmain, végül szőrtelen szeméremdombjáról a lábai alatt öblösödő kővájúba csorogtak. Eltérően a várost megtöltő ősi kőalakokkal, ez a szobor új volt, felszíne fényesen ragyogott. Shury inkább hívta volna pisilő, semmint szomorú szűznek, de végül senkivel sem osztotta meg ezt a köztérnév-változtatási javaslatát. A szobor és a teret körülvevő két- és háromszintes épületek között vagy egy tucat stand volt felállítva bájos összevisszaságban, étel-, ital- és mütyürárusok kínálták a portékáikat. A tér egyik oldalán egy színesre pingált füstgép terpeszkedett, mely éppen akkor kapcsolt be, amikor a lány a térre lépett. Sárgás füstöt eregetve legalább a tér negyedét betöltötte opálos hatású gázaival, melyek perceken át kavarogtak és lebegtek szinte mozdulatlanul, majd szép lassan leülepedtek és beleszivárogtak a kövezet réseibe.

Vigyázva arra, hogy mozdulata a turistákat hajtó kíváncsiság miatti körülfordulásnak hasson, Shury végigsandított a háztetőkön. Kettőt szúrt ki Tera emberei közül, de azok is tűrhetően lapítottak. A másik kettőt nem látta, mint ahogy Terát sem, pedig a közelben kellett lenniük. Ez jó jel volt, még akkor is, ha az újra és újra beindított gép által a tér légterébe okádott füst bizonyosan zavarta a rohamosztagosokat. Ennyi zavaró hatás bele kellett, hogy férjen. Széles ívben kikerülte a füstöt, közben elnéző mosollyal mulatott azokon a fiatal devaroni

felnőtteken, akik minden egyes indításnál kurjongatva rohantak bele a ködbe, hogy aztán röhögéstől fuldokolva tántorogjanak ki és területjenek el egy-két percre, majd ismét felpattanva újra belevessék magukat a boldogsághozó ideggázba. A tér ellentétes oldalán elhaladt három helyi lakos mellett. A két nő és a férfi éppen lilás gázt szívott, kézről kézre adva egy átlátszó maszkot, szemeik vörösek voltak és mindhárman halkan búgva zsolozsmáztak valamit.

Shury egy árushoz lépett és egy gusztusos gyümölcskosárból kikapott egy tojás alakú, rózsaszín, bő levű termést. Az árus vidám biccentéssel tette el a kezébe hullajtott kreditet, a lány pedig nagyot harapva a zsákmányába a szobor alatti tavacska kávájához lépett és nekidőlt a kőnek. Hamarosan felfedezte Tera egy másik srácát is, aki éppen egy bár bejárata előtt támasztva a falat egy jó alakú devaroni nőnek magyarázott valamit hevesen gesztikulálva. A nő többször felvihogott, bár azt Shury nem tudta kivenni, hogy miről beszélgetnek. A közelükben éppen két táncosnő rázta magát vadul egy primitív hatású, de kifejezetten vérforraló zene ritmusára. Lassan majszolgatva a savanykás gyümölcsöt végigheveredett a kőperemen, szabad kezével néha végigsimította a víz felszínét, és kiválóan színlelve a pihenő turista lányt, akit elandalít az itt-ott letüdőzött bódítószerek egy-egy pászmája és a helyi zene kopogós üteme. Félig lehunyt szemmel várta az Azúr táncost kereső gengsztereket. Azok, meglehetősen udvariatlanul, igencsak megváratták.

Már legalább egy fél órája bámult felfelé azon tanakodva, hogy miféle perverz művész farag ilyen élethű pinát egy szoborra, hogy aztán éjt nappallá téve vizet csorgattasson le róla, amikor végre feltűnt valaki és felé közeledett. Résnyire nyitott szemének a sarkából egy bizonytalan léptekkel közlekedő alakot látott, a kilengések alapján a fickó legkevésbé sem tűnt szomjasnak. Unottan felé fordította a fejét. Az idegen egy ember férfi volt, éspedig az egyik legrondább, aki Shury valaha is látott. A bal arcfele úgy nézett ki, mint egy vénségesen vén öregember szikkadt segge, aki fiatal korában véletlenül ráült egy még üzemmeleg repulzor borítatlan energiatekercsére. Ha tippelnie kellett volna, akkor Shury arra tette volna a voksát, hogy a fickó évekkel korábban

mélyen inhalált egyet egy tömény savval teli kondérból, legalábbis a kifehéredett, vak szem ilyesmire engedett következtetni. Arcának ép fele sem volt éppen szép, egy tüsi hajú, brutális arcvonásokkal megáldott katonaszerű pofa volt. Egy fekete lézervédelmi mellényt viselt, mely szabadon hagyta izmos, szikár karjait és láthatóvá tett megannyi régi forradást. Az övén egy nehéz sugárpisztoly, valamint egy tekintélyes méretű vibrokés függött, és bár eljátszotta a részeget, de Shury látta a mozgásán, hogy egy veterán harcossal van dolga. Nem is kellett sokat kutatnia az emlékeiben, hogy beugorjon egy hírhedten ronda ember férfi neve, akit Xellar végrehajtójaként emlegettek. Dante.

A lány egy elutasító fintorral belebámult a férfi képébe, és cicásan nyújtózott egyet. Az megállt tőle néhány lépésre, és mély, rekedt hangon megszólította.

– Mit csinál egy ilyen szép kis csaj itt egyedül, a kapitánya nélkül?

– Lehet, hogy egy villámmal agyonsújtottam a kapitányomat, és most én lettem a főnök a hajón – válaszolta Shury csalfa mosollyal.

– Ezek szerint nem vettétek elég komolyan a felkérést, hogy az árut visszaszolgáltassátok! – sziszegte a fickó.

Legalább nem köntörfalazott sokat, és sikerült egészen a második mondatig várnia arra, hogy fenyegetőleg lépjen fel. Ez szórakoztató volt. Shurynak nem voltak kétségei, hogy Dante legtöbb beszélgetőpartnere ezen a ponton össze is csinálta magát. A férfiban valóban volt valami fenyegető. Shury érezte, hogy felizgul.

– Nem tudom, miről beszélsz, hiszen én itt vagyok, méghozzá teljes valómban. Gondoltam, köthetünk egy mindenkinek előnyös üzletet. Hoztam bizonyítékot, szeretnéd látni?

– Bizonyítékot mire? – ugatta vissza Dante. Shury válasz helyett lassan és finoman, hogy még véletlenül se hergelje túl a fickót, benyúlt a mellényének a zsebébe, és előhúzta a kék fiolának a tetejét, ott is tartva néhány másodpercre. Dante egyetlen szemében felismerés csillant. Shury kuncogva visszadugta a csalit.

– Nálam van, amit akartok. Ez a minta. Szeretnéd a többit is? – kérdezte incselkedően a létező legpimaszabb mosolyát villantva. Kiváló alakítás volt, Dante bizonyosan elhitte, hogy a szemtelen kiscsaj

nem tudja, hogy kikkel áll szemben, és akkora idióta, hogy messze túlértékeli magát.

– Hol van a többi?

– Ez egy kibaszott drága információ – nyávogta ismét unatkozó kifejezéssel. Dante szétégett arcán egy undorító vicsor terült szét, amely alighanem farkasmosoly funkciót kívánt betölteni.

– Olyan játékot próbálsz játszani, amelyből nem kerülhetsz ki győztesen. A többiek nincsenek itt, téged raktak a célkeresztbe.

– Én tudom egyedül, hogy hol van a többi. És nagyon szívesen el is árulnám, de ha megtenném, akkor tényleg egy fabatkát sem érne az életem, ugye? Úgyhogy ilyet csak akkor művelnék, ha biztos lehetnék benne, hogy már nem akartok, nem fogtok, vagy nem tudtok nekem ártani. Ebbe az irányba gondolkodjunk. Nem vagyok sem kapzsi, sem hülye. Korrekt ajánlatom van. Százezer kredit. Zsetonokban.

Dante elvigyorodott, valódi vidámsággal, mint aki egy igazán jó viccet hallott. Válaszként végül hegyesen kiköpött. Könnyű volt kitalálni, hogy ez volt a jel. Hamarosan egy sárga ruhát viselő duros és egy nagydarab, szakadt cuccokat viselő devaroni indult meg feléjük. Az utóbbi helyi figura volt és afféle igazi lecsúszott drogos, aki tétova mozgással közeledett, az ajkai lebiggyedtek és enyhén nyáladzott is. Vele szemben a duros jólöltözött volt, a fajtájához képest kifejezetten elegáns, a lány nem fedezett fel fegyverre utaló dudorokat a szép sárga ruháján. A duros Dante mellé sorolt, míg a devaroni a lány másik oldalához csoszogott. A duros mondott valamit a saját nyelvén, és Dante ugyanolyan hangzókkal válaszolt is neki. Sajnos Shury ebből mit sem értett, de nem akart teljesen kimaradni a társalgásból.

– Nagyon kedves, de százezer tényleg elég lesz! Mondtam, nem vagyok kapzsi, nem kell a bónusz – mosolygott negédesen. A duros felé tartotta az egyik karját, és egy alig hallható szisszenés – mint egy hirtelen kis szellő – ütötte meg a lány fülét. Alig érezhető fájdalom kelt az egyik karjában, egy tűcske állt ki a bőréből. A szerepének része volt, hogy nem állt szándékában ennyire könnyen megadni magát, így felsikkantott és kísérletet tett rá, hogy magára vonja a téren fesztiválozók figyelmét.

– Meg… „támadtak, segítség!" – próbálta kiáltani, de csak az első szótagig jutott. A világ vadul megpördült körülötte, aztán a duros kistányérnyi szemeire meg Dante visszataszító vigyorára sötét lepel borult.

Elmaradó visszaélés

Tompán füttyögő hangokra ébredt. Szétterpesztett tenyerével érdes és kemény felületet tapintott maga alatt. Arccal lefelé feküdt. Valami vagy valaki nagy erővel a földhöz passzírozta, a légzés nehezére esett, ráadásul a feneke is fázott. Hamarosan realizálta, hogy az alfele meztelen és valami meleg folydogál rajta, ragadós anyaggal nedvesítve be a gátját. Remegő szempillákkal nyitotta fel a szemét, nem messze tőle egy mocskos falat látott, melynek a tövében halomba gyűlt a szemét, műanyag darabok és elrozsdált régi elektromos alkatrészek hevertek ott, ránézésre évek óta. Ahogy egyre inkább magához tért, úgy sikerült egyre nagyobb biztonsággal azonosítania a hangokat, melyek most már egyértelműen lézerfegyverek lövéseit kísérő zajok voltak, kiegészítve a becsapódáskor feltörő sistergéssel. Bár kellemetlenül émelygett, és zavarosak voltak a gondolatai, már tudta, hogy körülötte ádáz tűzharc zajlik éppen. Ha a szédülés nem lett volna elég, a hányingerét még a nyelvén érzett íz is fokozta. Egy rongy volt a szájába tömve, melyet nem is lehetett csak úgy kiköpni, mert egy kendővel szorosan a fejéhez kötözték. Ezek szerint Xellar és Dante nem voltak szopáspártiak. Úgy érezte, hogy a másik két lyuka érintetlen maradt, sem ismerős feszülést, sem horzsolások okozta égést nem érzett. Ezek szerint az erőszak még nem történt meg. Nyögve ficánkolni kezdett, és valamicskét sikerült kihúznia a lábait az őket leszorító test alól. Hátra pillantva a szakadt devaroni fickót látta meg, aki lábaival a lány hátán hevert, a gatyája le volt tolva, mozdulatlan teste alatt vértócsa gyűlt. Shury éktelen haragra gerjedt. Számított rá, hogy meg fogják

erőszakolni, és még néhány romantikus pillanatig el is képzelte, amint a sok száz szerencsétlen haláláért felelős Dante pattanásig felhúzott rugójú gépként dugattyúzza őt. Az azonban, hogy a rohadékok ennek a csöves nyomorultnak akarták adni, heves undorral és pillanatok alatt a torkát fojtogató gyűlölettel töltötte el.

Vicsorogva feszült meg és kígyózott ki a hulla alól. Végtagjai nem voltak megkötözve, aligha számítottak arra, hogy ilyen hamar magához tér. Egy lövedék csapódott a talajba nem messze a fejétől, éles és izzó kőszilánkok lebbentek a levegőbe. Egy másik lövés a feje felett csapódott be egy kidobott bodega kiálló rúdjába. Szikrák záporoztak minden irányba. Shury ereiben adrenalin kezdett vadul száguldani. A lány néhány rúgással letaszította magáról a devaronit, majd négykézláb, a félhomályos sikátorban világító fehérségű lábaival lökve magát előre a legközelebbi fal felé igyekezett, a törött bodega maradékának fedezékébe. Odaérve meghúzta magát néhány másodpercre, hagyott egy kis időt, hogy kitisztuljon a feje, majd óvatosan kidugva az orrát körülkémlelt.

A gengszterek vesztésre álltak, egyértelmű volt, hogy alaposan meglepték őket. Hevenyészett fedezékek mögül próbáltak kétségbeesetten visszalődözni, de egész egyszerűen tarthatatlan hátrányban voltak. A devaroni csövesen kívül két hulla is hevert már a sikátor mocskában, az egyik néhány méterre Shurytól, a másik a fal mellett, nem messze a még harcoló gazemberektől. Ezek emberek voltak, ismeretlenek a lánynak, de ruházatuk és fegyvereik alapján ők sem tűntek ártatlan járókelőknek. Shurytól mintegy tíz méterre, elég kiszolgáltatott helyzetben Dante és a téren látott duros próbálta menteni a menthetőt. Dante egy nehéz sugárpisztollyal lövöldözött mindenre elszánt vicsorral a ronda képén, míg a duros, kezében egy jóval karcsúbb hosszú csövű pisztollyal vitézkedett, a fegyvere csak úgy okádta magából a halálos sugarakat. Ez utóbbi volt az, aki Shury felé is el-elküldött egy lövést, láthatóan eltökélt szándékkal, hogy megölje a lányt. Az igazsághoz hozzátartozott, hogy a valódi ellenséget aligha találhatta el, mivel azok nem a sikátor talaján, hanem a környező épületek tetejéről bocsátkoztak harcba, min-

den vonatkozásban előnyösebb pozícióból. Éppen ahogy rajtaütést végző profi kommandósokhoz illik. Shury meglapult a fal mellett többé ki sem emelve a fejét, és amint egyre inkább érezni kezdte az ujjbegyeit, végül képessé vált arra, hogy felrángassa a nadrágját. Ha az embert agyonlövik, az mindenképpen szomorú eset, de pőre altesttel teljesen elfogadhatatlan. A magaslatból támadók felől érkező lövések egy pillanatra elcsendesedtek, majd a következő pillanatban a levegőben egy szép ívet leírva egy gránát repült át a légtéren, félúton Shury és az elrablói közé érkezve. Bár a látása még zavaros volt, mégis elég volt egy pillantás, hogy a lány azonosítsa a típusát. A fejét azonnal a falba túrta és a tenyerébe temette az arcát. A magas hangú pendüléstől csengeni kezdett a füle, és még így is valósággal meggyulladt körülötte a világ, a kezeit és a szemhéjait behálózó erek vöröse valósággal az agya mélyén robbant. A fénygránát legkellemetlenebb hatását azért sikerült elkerülnie, és nem vakult meg hosszú másodpercekre, melyeket sokkolt bénultságban, rosszabb esetben akár heveny öklendezéssel kellett volna töltenie.

A következő pillanatban hangos zajok, széttörő tárgyak hangja és két kemény csizmatalp csattanása hallatszott, amint valaki rávetette magát a Shury melletti bodega tetejére. Mire sikerült kinyitnia a szemét és értékelni a helyzetet, az összecsapás majdnem véget is ért. Tera Merz az alkarjához szorított, félelmetesen villogó vibrotőrrel terelgette éppen Dantét, aki a lőfegyverét méterekre maga mögött hagyva egy kisebb kardnak is beillő kést szorongatva kétségbeesetten próbált védekezni. A férfi jó volt, de Tera sem maradt el mögötte. A nő könnyedén támadott, hol fent, hol lent szúrt előre, többször is éppen csak centikkel elvétve a roncsolt arcú férfi kést tartó karját. A sikátor túlsó felében egy sárga ruhába öltözött duros hátát látta, aki nagy iramban távolodott. Shury, még mindig támolyogva a kapott bódítószertől, rekedtes hangon a katonái felé kiáltott.

– A durost kapjátok el!

A civilbe öltözött rohamosztagosok előbukkantak, többen a tetőn lódultak meg, míg kettő figura a sikátor talajára ugrott. Ezek azonnal kilőttek, és szélvészként rohanni kezdtek, egyetlen pillantásra

sem méltatva a küzdő feleket. Dante és Merz eszeveszett sebességgel pörgött egymás körül, miközben a pengék ki-kicsaptak, fémes pendülésekkel csúsztak le mindannyiszor egymásról. Shury tudta, hogy egyik katona sem fogja megpróbálni leszedni a parancsnokának az ellenfelét. Egy efféle fegyveres közelharcban túl gyorsan változtak a pozíciók. Neki viszont Teránál még be kellett vágódnia. Felpattant és az őrvezető segítségére sietett. Összeszűkült szemmel kivárta a megfelelőnek gondolt pillanatot, amikor előreugrott és egy reményei szerint szépen ívelt rúgással megpróbálta a nagydarab férfit oldalba kapni. Maga is meglepődött, hogy bizonytalan testérzékelése ellenére mennyire jól sikerült az akrobatikus mozdulat. Bár csak egy lábszárat tudott megrúgni, de legalább az a láb valóban a férfihoz tartozott, és amint Shury tovább csúszott a mocskos talajon, visszapillantva látta, hogy pont elég volt. Dante térde megroggyant a váratlan behatástól, ezzel ütemet vesztett, és Tera kíméletlen hatékonysággal kihasználta a kínálkozó lehetőséget. Vibrotőrét a férfi hóna alá vágta, mélyen belemerítve Dante oldalába. A férfi egyetlen ép szeme fennakadt, habosan véres nyál fröccsent ki a száján, amint a következő lélegzetvétel nem a kívánt eredményt hozta. Tera hátratáncolt, fegyverét a férfi tüdejében hagyva. Dante néhány másodpercig állva maradt, csúf arcán zavarodottság látszott, majd a végtagjai elgyengültek, és ahogy fegyverét a földre ejtette, a lábai is kifordultak alóla. Hangos csattanással vágódott el, és nem mozdult többé. Tera kissé lihegve nézett rá és kivárt. Elég okos volt ahhoz, hogy még ne menjen a közelébe, hiába növekedett a fickó mellkasa alatt egy bordó pocsolya.

– Kösz! – kacsintott Tera Shuryra. A lány még mindig szédüléssel küszködve elnézett a sikátor távoli vége felé, mind a duros, mind az üldözésére indult rohamosztagosok eltűntek.

– A célpont…

– A srácok megoldják.

Shury, hátát a legközelebbi falnak vetve, maga is pihegni kezdett kicsit, és közben érdeklődve nézte, amint Dante végtagjai még néhányat rándulnak, aztán bekövetkezik a teljes mozdulatlanság.

– Mi történt, hogy lyukadtunk ki itt?

Tera a hullához sétált, majd egészen kedves, szinte gyengéd mozdulattal a hátára fordította a férfit. Kihúzta a tőrét a testéből, és a vér még erősebben kezdett bugyogni.

– Kivártunk, aztán úgy tűnt, hogy elkezdik a vallatásod. Ránézésre komoly károkat okoztak volna –magyarázta könnyedén, és a nem messze heverő devaroni csöves hullája felé sandított. – Annak a nyomorultnak egyszerűen túl nagy a pöcse egy ember lányhoz. És amúgy sem adtad parancsba, hogy végig kell néznem, ahogy megerőszakolnak.

– Igazán kedves, hogy úgy döntöttél, ezt nem hagyhatod. Jövök neked eggyel.

– Nem tesz semmit. Végre történt valami. Én tartozom neked – vigyorgott a nő.

Mélytorkozós eszmecsere

Talán két perc sem telt el, amikor Tera legényei visszatértek. A félig eszméletlen durost ketten húzták a karjainál fogva. Sárga ruhájára vastagon tapadt a sikátor mocska, az idegen fején egy hatalmas dudor ágaskodott bizonyítékául annak, hogy nem bántak vele kesztyűs kézzel. Shury kezdett erőre kapni, így elfogadva Tera felé nyújtott kezét talpra kászálódott, majd megszokásból leporolta a ruháját, bár tudta, hogy felesleges. Ezt a szettet is dobhatta ki, kosz és vér szennyezte be minden darabját.

– Fogjátok a rohadékot és lőjétek be valamivel, hogy tudjunk egy kicsit csevegni!

A rohamosztagosok bizonytalanul néztek össze. Alighanem azért, mert a náluk lévő serkentők embereknek lettek gyártva. Ezt a problémát is a vezetőjük oldotta meg. Tera leemelt az övéről egy lapos tárcát, kihajtotta, majd az abban sorakozó intradermális injekciók közül kiválasztott egyet.

– Szerintem ez jó lesz.

Ahogy a nyakába nyomta, majd beinjektálta a víz színű anyagot, a duros megremegett, és egy nagyra nőtt nyálcsepp buggyant ki ajaktalan száján. Hatalmas szemei tágra nyíltak, a katonák pedig a legkevésbé sem gyengéden a levegőbe emelték, és erővel a falhoz nyomták a hátát két oldalról körbefogva a szerencsétlent. A kifejezéstelen szemek ugyanúgy bámultak maguk elé, mint bármely duros esetében az univerzum létezése óta, így Shury nem tudta biztosan, milyen mértékben tért magához a fickó, de bízott Tera választásában. Elé állt és bosszúszomjas macskamosollyal rávicsorgott.

– Különösebben nem érdekel, hogy te vagy-e Xellar személyesen vagy sem. Egyetlen dolog nem hagy nyugodni. Hogyan lehetséges az, hogy az Azúr táncos igazi hatása különböző időben történő fogyasztás ellenére is egyszerre jelenik meg? Valami külső komponens indítja be, vagy más a szabályozás?

A halálraítélt alighanem röhögni kezdett, legalábbis a válla rázkódásából erre lehetett következtetni. Végül a közös nyelven szólalt meg.

– A kérdésedből is látszik, hogy szart sem tudsz a cuccról!

Shury mosolya még inkább sötétre váltott. Nem felejtette el, hogy egy csövessel akarták megkúratni.

– Mivel a terved az volt, hogy oda nem illő objektumokkal túlfeszítsd a testem nyílásait, így az a legkevesebb, hogy viszonozzam ezt a szívességet. Dugjatok le egy karabélycsövet a torkán! Jó mélyre.

Az egyik katona elkapta a duros fejét, a másik pedig gondolkodás nélkül megmarkolta szájának sarkait, az ujjait a szájüregébe erőltetve. Még egy halk reccsenés is hangzott, amint erőnek erejével szétfeszítette a duros állkapcsait. Ezek után a kézi ágyú csöve könnyedén tűnt el a duros fejében. Egészen a markolatáig nyomták. A duros szemei kiakadtak, nedvesen gurgulázó hangok kíséretében rózsaszín nyál bugyogott ki a száján. A teste a rohamosztagosok ellen feszült, de a két megtermett férfi könnyedén a helyén tartotta, miközben a legkevésbé sem gyengéden megismertették a karabély csövét az idegen torkának minden rejtett zugával. Nagyon úgy nézett ki, hogy nem először műveltek hasonlót. A fröcsögő hangzavar egyszerre volt borzalmas és undorító, de Shury mindvégig szélesen mosolygott. A fickó

úgy nézett ki, mint aki félig lenyelt egy lézerpuskát. Mikor néhány perc kínzás után a duros valamelyest megnyugodott, Shury közelebb lépett hozzá. Tekintete és hangjának tónusa is ugyanazt az üzenetet közvetítette: olyan megnevezhetetlen dolgok következnek, melyek még egy biológiai fegyverrel tömeggyilkosságot elkövető pszichopata gengszter számára is betegnek és kegyetlennek tűnhetnek.

– Vagy pofázni kezdesz, és elmesélsz minél többet erről a szarról, vagy megetetjük veled a szétégett pofájú haverod beleit. A végbelével kezdve. Centiről, centire. A miheztartás végett mondom, hogy egy embernek kábé öt méternyi van belőle. Háromig számolok, és kezdjük. Kérek egy tőrt.

Tera semleges arckifejezéssel lehajolt, felvette Dante tőrét és Shury kezébe adta. A lány a duros tágra nyílt szemei elé tartotta a pengét és kimérten számolni kezdett.

– Öt. Négy. Három.

A duros nekifeszült a rohamosztagosok leszorító karjainak, majd amint az egyik engedett neki egy kis szabadságot, kalimpálni kezdett az egyik kezével, valami jelezve. Shury intett, hogy szabadítsák fel a fickó légcsövét. A karabély tulajdonosa egyetlen rántással kitépte azt a duros szájából. Véres nyál ömlött utána, és a duros hosszasan köhögött és krákogott. Mikor végül megszólalt, a hangja darabos volt és alig érthető, a torkára tolt fegyvercső jó eséllyel eltört benne valamit a hangképző szerve környékén.

– Lánc… reakció – köhögte a szerencsétlen.

– Mi a közvetítő?

– Feromon. Kevés.. is elég. Nem csak az.. van még… valami. Azt még nem tudjuk… több teszt kell.

– Mi indítja be a reakciót?

– Túladagolás.

– Az első hülye, aki kinyírja magát vele, bedurrantja a többit?

– I… igen.

– Mit nem tudtok, mit teszteltek?

– Ahová nem jut el a feromon… ott is néha elindul. Nem tudjuk, hogyan.

– Honnan származik?

– Kezdetben csak egy drog volt. Bódítószer. Jó cucc, jó pénz. Aztán jöttek az első átváltozások. Xellarnak nagy ötlete támadt. Fegyver jobb, mint drog. Finomította. Átváltozottak egyre erősebbek lettek. Katonai szintű lett.

– Az bizony. Hol a hajótok?

– B4-es állás.

– Azon van a gyár és a dokumentáció?

A duros kaffogva felröhögött, de hamar abbahagyta, eléggé fájhatott neki.

– Nem. Az egy nagyobb hajón van.

– Csak nem az is itt van valahol, a rendszerben?

– Nem. Xellar nem hülye.

– Szóval a kísérlet folytatódik. Ti csak begyűjteni jöttetek egy kóbor szállítmányt.

– Igen. Satron egy idióta volt. Nem leszállította, eltűnt vele. Sikeres sorozatból van, majdnem a Cardan is odalett!

Shury jelentőségteljesen Terára nézett, és elnéző mosollyal megingatta a fejét. Nem tudhatta meg az osztag, hogy pontosan mit is tud okozni az Azúr táncos, nehogy eltántorítsa őket.

– Csak blöfföl – jelentette ki. Látta Tera szemén, hogy benne is kezdett összeállni a kép. A Forge felrobbanása és a Cardan lezárása között az összefüggés az a fegyverként is használható kábítószer volt, melyből egy egész táskányi volt náluk. Shury még egy gondolatot vesztegetett Satronra is. Bár ronda és ostoba retardált állat volt, de volt benne kurázsi. A fickó egyszerre köpte szembe Xellart és lopta el a drogszállítmányát, akart ellenszegülni Cormadyr farkasainak, miközben Zenget is magára haragította. Így utólag egy vállon veregetést megérdemelt volna. Visszafordult a fogoly felé.

– Mivel nagyon közlékeny egy duros vagy, megfontolnám, hogy a kedvességedért cserébe hagyjalak elmenni, de sajnos tudod, hogy ez nem így megy. Hogyan szeretnél megdögleni?

– Csak lőjetek le!

– Tera, rád bízom. Intézd el, ahogy jónak látod!

Alig fejezte be Shury a mondatot, amikor Tera előkapta az oldalfegyverét, majd pár centiről fejbe lőtte a fickót. Az agya fortyogó kulimászként terült szét a sikátor falán. A katonák engedték, hogy a test a porba csússzon.

– Felemelő – fintorgott Shury és elfordult.

– Húzzunk el! – javasolta Tera.

– Persze, csak vigyük, ami a miénk.

Minden további teketória nélkül nekilátott, hogy átkutassa a földön heverő testeket. A durosnál volt a fiola Azúr táncos, valamint a csuklójára erősítve rálelt a kis tűvetőre, amellyel őt is elkábították. Nem az ő stílusa volt, de bőségesen akadt még hozzá lövedék, és inkább elrakta, hátha jó lesz még valamire megfontolásból. Danténál pár száz krediten túl semmi érdekeset sem talált, és ugyanez volt igaz a nagyfarkú devaronira meg a többi két ember hullára is. A jóravaló turistáknak álcázott birodalmi osztag öt profin kivégzett hullát hagyva maga mögött tért vissza a város növekvő eufóriában tobzódó utcáira, bizonyára nem kevés fejfájást okozva ezzel Barun rendőreinek.

Diadalittas hazatérés

Sikerült tűrhetően magára igazgatnia a gönceit, eltakarva a vértfoltos testfelületeket, és elszakadva a többiektől egyedül indult a bázis irányába. A hátsó utcácskák teljesen kihaltak voltak, egy árva lélekkel sem találkozott, amíg el nem érte az egyik siklóközlekedésre is alkalmas sugárutat. Azonnal feltűnt, hogy a korábban annyira lelkes zenészek és táncosok már nem szórakoztatták művészetükkel a fesztiválozó tömeget, de még egy füstgép mellett is elhaladt, melynek teljes kezelőszemélyzete hiányzott, csak egyetlen öreg devaroni férfi őrizte. Ugyanis minden lakos, látogató, csepűrágó és rendőr a csomópontokban óriás hologramokat megjelenítő kivetítők körül csoportosult, ahol egy emberként kiáltoztak, kurjongattak és fennhangon vitat-

koztak egymással a műsort szemlélve. Ismét konstatálta, hogy csak felnőttnek voltak mindenfelé, az összes korábban látott gyereknek nyoma veszett. – Éppen időben érkeztem, hogy élvezhessem a szarvas idegenek beteg játékának csúcspontját – gondolta Shury nem kevés malíciával. Három humán támadott egy hatalmas, két lábon járó, brutális kinézetű, karmos mancsokkal felszerelt állatot, amelynek emberi végtagok lehasogatására is kényelmesen alkalmas méretű és élességű csonttaréjok nőttek ki a hüllőszerű bőre alól. A szörnyeteg legalább négy méter magas lehetett felegyenesedve, nyak nélküli hosszúkás feje előre nyúlt, csontvágásra is alkalmas, késeket imitáló fogakkal teli szája mellől két veszélyesen csavarodó hegyes tülök meredt előre. A ragadozó nagy mérete ellenére meglepően gyorsan mozgott, a csupa izom test levegős csontú madarakat imitáló illegéssel zavarta össze a vadászokat. Egy twi'lek fickó energialándzsát forgatva vetette magát a nydak felé, a lándzsa hegyéből elektromágneses hullám robbant neki a szörnyeteg védekezőleg felemelt karjának. A bestia felrikoltott, még a közvetítésen keresztül is fülsiketítőnek hatott a hangja, amint váratlan gyorsasággal kiperdült az energiahullámok útjából, majd szinte valószínűtlen hirtelenséggel előre lódult, és izmos karjával szemmel alig követhető sebességgel a twi'lek felé csapott.

A vadász csak félig tudta maga elé rántani a lándzsáját, és a nydak alkarnyi hosszúságú karmai mélyen a mellkasába mélyedtek. Vér fröcscsent, ahogy a fekete karmok átvágták a bordákat és a mellcsontot, szalagosra tépték a tüdőt és kettévágták a férfi szívét. A nyomorult egyetlen hangot sem adva métereket repült hátra, vörös ködpermetet húzva a levegőben maga után. A tömeg hangosan felmorajlott, voltak, akik hisztérikusan felröhögtek, mások csillogó szemekkel skandálni kezdtek valamit egy Shury számára ismeretlen nyelven, mely alighanem a nydaknak szóló éltetés lehetett.

– Ez már biztosan nem lesz könnyű vadászat, alig maradtak! – lihegte izgatottan egy fiatal devaroni nő, enyhén keresztben álló szemei bizonyítékul szolgáltak arra, hogy nemrég valamely tesztüzemű füstgép ködében élvezkedhetett.

– Rég láttunk ilyen mészárlást! – értett vele egyet a mellette álló férfi, karját a nő derekára fonta. – Még félő, hogy a végén nem ejtik el! Az nem Cerassus kedvére való eset!

– Majd ő, érzem, hogy ő lesz a győztes! – vigyorgott szélesen a nő, amint mutatóujjával előre mutatott. A hologramközvetítés éppen ráközelített az egyik vadászra. Ismerős alak volt, Shurynak nem is kellett sokat kutatnia az agyában. A devaroni nőt Whixnek hívták, és még a vadászat kezdete előtt, Drace és Barruq társaságában futott vele összse egy rövid időre. Nem feltételezte volna a jó alakú szarvacskáról, hogy egy hegyomlásnyi, dathmorirról elrabolt ragadozó lesz a végzete, inkább nézte afféle tolvaj-kurvának, akit egy megrövidített kliens fog egyszer kivégezni. Néhány perccel később azon kapta magát, hogy kezd bosszús lenni, mivel Whixnek nagyon nem akaródzott a nydak karmai elé kerülni, sőt minden eltelő másodperccel egyre erősödött Shuryban az érzés, hogy akadthat esélye.

Whix mozgása kiegyensúlyozott és pontos volt, amint tisztes távolságot tartva körözött a bestia körül. A szörnyeteg időről időre kitámadt, de Whix minden egyes alkalommal időben reagált, gurulva kitért vagy éppen akrobatikus mozdulattal odébb szaltózott. A véres karmok többször is közel jártak hozzá, de Whix halálos tánca mégis gyönyörű és sikeres maradt. Reflexeit és koordinációját tekintve a nő képességei összemérhetőek voltak Shuryéval, bár a lány ezt semmilyen körülmények között nem ismerte volna el. Az alkalmazott stílus azonban teljesen különbözött az ő alapbeállítottságától. Shury világ életében előre mozgott és támadott, váratlanul ugyan, de mindig is a küzdelem gyors befejezésére törekedve. Whix vele szemben a taktikai elemek jóval kiegyensúlyozottabb kombinációját alkalmazta. Ahol Shury már bizonyosan kitámadott volna, ott a vörös bőrű szépség még tovább táncolt, ahol Shury közelebb került volna az ellenfélhez, átcsusszant volna a lábai között, hogy annak a leggyengébb pontjait támadhassa, ott Whix inkább egy hátraszaltóval a mögötte terpeszkedő sziklára röppent, és port rúgott a nydak szemei felé.

Akadt azonban még egy dolog, amelyben egyáltalán nem különböztek, és a devaroni ennek köszönhette végül a sikerét. A Whix mellett

harcoló utolsó vadász, egy megtermett, de szintén nagyon tudatos mozgású gamorrai fickó távolságot tartva hagyta, hogy Whix fárassza a szörnyeteget. Egyértelműen kivárásra játszott, az a fajta harcos volt, akiben akadt elég türelem, hogy kivárja a sorát, sőt mintha folyamatosan bátorította volna a nőt, hogy az minél inkább magára vonja a nydak figyelmét. A gamorrai mindvégig szúrós tekintettel figyelte az óriási állat mozgását, bárdját maga előtt tartva, láthatóan maga is a megfelelő alkalomra várt, hogy lecsaphasson. Egyetlen hibát követett csak el, de az végzetesnek bizonyult. Nem jött rá, hogy ki az igazi ellenfele. Egy váratlan pillanatban ugyanis Whix éppen előtte tűnt fel, akinek a bosszantó mozgását egyre nagyobb vehemenciával követte a nydak is. Amint mindhárman egy tengelyre kerültek, Whix lebukott, és ezúttal bevállalta a Shury által oly régen üdvösnek gondolt vezércselt. Egy jól irányzott szökkenéssel, éppen a nydak lábai között véve lendületet, a bestia mögé bukfencezett. A nydak számára hirtelen eltűnt az idegesítően szemtelen vörös bőrű nyamvadék, helyette azonban ott állt egy töredék másodpercre meglepődve bámuló agyaras, zöld disznópofa. A nydak előrelépett és a gamorrai felé csapott. Az maga elé tartotta ugyan a bárdját, de a közvetlen támadás megrendítette, és térdre rogyott. A két ragadozó, a négy méteres nydak és a két méteres vadász egymásnak feszült, de nem volt kétséges, hogy a dathomiri szörnyeteg lesz az izmok tusájának a győztese.

A holofelvételt készítő droidok is lemaradtak a lényegről, mert csak annyi látszódott, hogy hirtelen egy hosszú lándzsa nyele jelenik meg a nydak nyakának oldalában. A korábban szétszabdalt vadász elejtett energialándzsájának másik végét Whix fogta két marokra és a levegőben úszva döfte mélyen bele a pikkelyes bőrbe. A nydak égzengésszerű üvöltést hallatott, és egyetlen vad rúgással odébb penderítette a vesztes helyzetben lévő gamorrait, aki nagyot repült, és csúnyán meg is ütötte magát, de élve megúszta. Whix keményen megragadva a lándzsa nyelét a nydak fordulásával együtt maga is odébb pördült, de aztán minden erejével a sziklák közé nyomta a lándzsanyél végét, ujjai többször az energiatöltet elsütőbillentyűjére nyomtak. Az elektromágneses hullámok közvetlenül a bestia

nyakában keltek életre és roncsolták pépesre a szöveteket. A nydak a fájdalomtól dühöngve tátotta ki a száját és vértől habos buborékokat fújva csattogtatta a fogait. Próbált a nő felé fordulni és irányába kalimpált, de ezzel csak még inkább felszúrta magát a lándzsa hegyére. A nyél ívben meghajlott, de egyelőre kitartott. A vörös bőrű szépség kétségbeesetten ostorozta az elsütőbillentyűt, újabb és újabb égető lökéshullámot eresztve az állat belsejébe. Már valósággal patakzott a vér és a péppé robbantott szövetek egyvelege a lándzsa mellett, amikor a nyél nem bírta tovább és eltörött. A nő az utolsó utáni pillanatban engedte el a hasznavehetetlen fegyvert és próbált hátra ugrani, de elkésett. Lehetetlen volt követni, hogy mi is történt ezek után. Gyorsan pörgő képek értelmetlen káosza következett, amint spriccelő vérfelhő borította be az egyik felvevőt, a másikra kapcsolva pedig csak csipkés tarajok és rángatózó karmok forgó összevisszasága látszódott hosszú másodpercekig.

Mire megállapodott a forgatag, és a közvetítés szervezőinek sikerült egy megfelelő szögben álló droid képére kapcsolni, azon nem látszott más, mint az oldalán heverő és hörgő nydak. A nyaksebébe tört lándzsahegy mellett továbbra is ömlött a vér. Az állat mellkasa egyre lassabban emelkedett, és nem kellett hozzá nagy tudás, hogy valaki megállapíthassa, hamarosan ki fog szenvedni. A közönség elhűlve morajlott fel. Egy darabig meglepett nyögésekkel tarkított általános csend következett, majd mintegy varázsütésre beindult a pusmogás.

– Agyonnyomta!

– Az nem lehet! Nem pusztulhat el a vad és a vadász is!

– Ez vajon tetszeni fog az isteneknek?

– Kár érte, a legszebb nő volt, akit valaha…

Az utóbbi mondatot sohasem fejezték be, mivel a haldokló nydak kamerával ellentétes oldalán mozgás támadt, és porosan meg horzsolásokkal teli bőrrel ugyan, de boldogan vigyorgó arccal Whix tűnt fel, előmászva az egyik mázsás kar alól. A holofelvételen keresztül a nydak üvöltése elég hangosnak hatott, de semmi nem volt ahhoz képest, mint amikor a fanatizált devaroni tömeg üdvrivalgása felhangzott közvetlenül a füle mellett. Shury riadtan tapasztotta a fülére ke-

zeit és döbbenten nézte, amint Whix a még mindig reszkető nydak oldalára mászik, és magasba emeli mindkét kezét, egyik öklét a másik kezének tenyerébe rejtve. A Shuryt körülvevő hangzavar még inkább fokozódott. Ezzel egyidőben fényesen ragyogó gömbök repültek a város felé, majd millió darabra robbanva színesen parázsló pelyhekként hullottak vissza. Több irányból is hangos zene harsant, és Bruxa Bugyra megbolydult. Shury egyetlen másodperccel sem akart tovább maradni, a vadászat véget ért és a város méretű parti elkezdődött. Alighanem csak percek kérdése volt, hogy az egész kócerájt ellepjék a füstgépek bódító gázai. Futólépésben indult meg, de ez egyáltalán nem volt feltűnő, mivel elég sokan kezdték meg szaporázni a lépteiket, hogy elérjék a kijelölt helyüket a szórakoztatópontokon és a gépek mellett, vagy hogy a családjaikkal és barátaikkal együtt vethessék bele magukat a fesztivál szent őrületébe.

Útja során Shury belefutott egy itt korábban még sosem látott konvojba, melyet giccsesen feldíszített tehersiklók alkottak, amint libasorban a városból kivezető híd felé tartottak. A siklók tele voltak aggatva mindenféle állatok és szörnyetegek kipreparált koponyáival és csontjaival, míg a legnagyobb lebegő uszályon egy ipari daru is helyet foglalt. A kezelőszemélyzetet jórészt meztelen, testük elhanyagolható hányadát színes szalagokba öltöztető fiatal és izmos devaroni férfiak és nők alkották, akik széles mosollyal integettek vissza mindenkinek. Többen közülük élvetegen rázták magukat a konvojt kísérő zene vad ritmusára. A csontok alkotta díszes faragványok motívumai ismerősek voltak. Cerassus istenség szobránál gyomrot megfekvő mértékben lehetett efféle csavart vonalakból álló idegen és pőre anatómiát sugalló formákat látni. A legcsicsásabb sikló platóján, egy emelvény tetején egy csontokból összeeszkábált, minden ízében ízléstelen, mégis tekintélyes kinézetű trónszék magasodott, mely ülését puha párnákkal bélelték ki. Semmiféle kétség sem támadt azzal kapcsolatban, hogy mit is lát. A vadászkirály, pontosabban ez évben a vadászkirálynő fesztiváli kíséretébe futott bele, mely vissza fogja hozni Whixet és prédáját egyaránt, és mellyel a következő napokban körbe fogják őt hordozni

a városban. Ez lesz az a járműkígyó, mely körül a fesztivál a leginkább tombolni fog.

Shury továbbsietett, de a siklók látványa szöget ütött a fejébe. Járműveket birtokolni, még ha azok akár csak egyszerű tehersiklók is, adott esetben fontos taktikai előnyt jelenthetett. A városon belül eddig csak tehersiklókat látott, valamint rendőrségi robogókat, melyekkel annak idején őt is bekísérték a hajóról. Első választása természetesen a rendőrségi járművekre esett volna, de megjegyezte magának, hogy a szemétszállítás és egyéb városlogisztikai feladatokhoz szükséges járművek parkolóit is fel kell deríteni, hogy szükség esetén tudják, hol lehet gépi erőhöz és sebességhez jutni.

Cseppet sem meglepő módon az alvilági folyosók is jóval kihaltabbak voltak, mint korábban. Mintha a helyi társadalom lecsúszott rétegei is felvonultak volna az utcákra, hogy egyszer egy évben egyenrangú felekként ünnepelhessenek a jómódú polgártársaikkal. Gyorsan haladt, de soha nem lankadt a figyelme, és végül azzal a sziklaszilárd meggyőződéssel érkezett meg a bázisra, hogy senki sem követte. Hamarosan teljes volt Tera osztaga, egy bő tíz perces időintervallumon belül mindenki megérkezett. A katonák jó hangulatban voltak, viccelődve ugratták egymást és egymás vállát veregették, majd vigyorogva álltak neki a fegyvereik tisztogatásának. Bár az ellenség nem fejtett ki érdemi ellenállást, mégis éles harcban arattak győzelmet. A diadalittas boldogság még Shuryt is jókedvre derítette, noha úgy tippelte, hogy az őt most körülvevő rohamosztagosok közül egyik sem fogja élve elhagyni ezt a bolygót.

Előre megfontolva

Miután Shury spórolva a rendelkezésre álló vízkészlettel macskamosdással megtisztálkodott és lecserélte a ruháit néhány hasonlóan

kényelmes és mérsékelten szexi darabra, Terával egyetemben a fal mellé telepedtek.

– A helyiek hamarosan elveszítik a kontrollt maguk felett, és egy napokon át tartó őrült mulatozásba kezdenek a hímnős vadászistenük tiszteletére – nyitotta meg Shury az értekezletet.

– Elég barbár szokás.

– Az, mint sportból gyilkolászni. Mégis mit várhat az ember ezektől a félhumánoktól?

– A sportból ölés az egy dolog, na, de az egész körítés, nagyon gáz.

– Kifejtenéd? Csak kíváncsi vagyok.

– Nem viselkednek civilizált népek módjára. Az emberiség megannyi lépcsőn át jutott el oda, hogy elhagyja a régi törzsi hitvilágot. Furcsa látni, hogy ezek képesek fenntartani és üzemeltetni egy várost, és mégis úgy viselkednek, mint egy csapatnyi vadember.

– Valószínűleg nem véletlen, hogy éppen az emberek, és azok közül is a magvilágok szülöttei uralják a galaxis legnagyobb hányadát.

– Ez is igaz. Az effajta barbár népektől bármiféle előre nem látott brutális húzás is elképzelhető.

– Ne legyenek illúzióink! Ami most odafent következik, az a barbarizmus egy egészen nyers, talán némileg szórakoztató, de semmiképpen sem elfogadható formája. Az egész város népe kábítószeres mámorban úszva fog ünnepelni, bár nem tudom, hogy pontosan mint és hogyan. Szerencse, hogy nekünk viszont ez kapóra is jöhet. Ez az a hely, ahol szembe kell szállnunk az árulóval és csapataival, így az a feladatunk, hogy jó katonák módjára ismerjük meg az eljövendő csata helyszínét, keressük meg azokat a lehetőségeket, melyekkel a magunk javára tudjuk fordítani a hadi szerencsét. Neked és nekem ki kell mennünk abba a fertőbe, bele kell olvadnunk a barbárul üzekedő tömegbe, és ki kell találnunk, hogy pontosan mi lesz a terv. Mit gondolsz? – kérdezte Shury, közben nagy és ártatlan szemekkel nézett Terára. Nagyon kíváncsi volt a reakcióira.

– Természetesen mennünk kell – válaszolta a nő komoly arccal, de huncut csillogással a szemében. – Megvetem, amikor mások műve-

lik, de én magasabb rendű életformaként egy magasabb rendű cél érdekében bármit megtehetek.

– Rendben, megtesszük, amit meg kell tennünk – bólogatott Shury is, és érezte, hogy ismerős izgalom cikázik végig a testén. Bár magának sem szívesen vallotta be, a lelke mélyén tudta, hogy Vondar ellen nem lesz esélye. Normális körülmények között egy csata előestéjén esze ágába sem jutott volna szétcsapni magát, de a mindeddig önmaga elől is olyan sikeresen palástolt rettegése egyre közelebb kúszott a felszínhez és a kitöréshez. Könnyen lehetett, hogy ez volt az utolsó esélye arra, hogy valami jót éljen át. És bár nem tartozott Terának semmivel – küldött már halálba máskor is csinos katonákat –, úgy érezte, hogy ennyit az őrvezető is megérdemel. Ráadásul a nevezett felderítés valóban szükséges volt. Közelebb hajolt Terához és szinte suttogva kezdett beszélni, saját ajkán és orrán is érezte a másik lélegzetét.

– Átgondoltam, hogy miként tudnánk magunkat a leginkább álcázni. Ha visszaemlékszel, akkor vörös csuhás papok járják a várost. Eléggé be vannak takarózva ahhoz, hogy fel tudjuk venni az alakjukat, főként éjjel, amikor amúgy is mindenki betépve fetreng. Küldj ki néhány embert, hogy mérjék fel és tanulják meg, hogy miként és hogyan mozognak, beszélnek, öltözködnek ezek a fickók, sőt az sem lenne baj, ha tudnának szerezni néhány ruhát.

– Vedd elintézettnek. A beolvadással nem lesz probléma.

– Jó kislány! Ahogy hallhattad a döglött durostól, a tőlük véletlenül hozzám keveredett drog valójában egy katonai felhasználású harci serkentő, amelytől legjobb tudomásom szerint berzerkerré válnak a használók, és ezt másokra is átragasztják. A Cardanon sikeresen kezelték a fertőzést – ezt te mesélted, tehát nem lehet túl radikális a cucc hatása, de az biztos, hogy egy városnyi betépett és megvadult devaroni sokat segíthet nekünk, amikor a Cold Light csapatai elárasztják a környéket. Sőt ha ők netán nem védekeznek ellene, akkor rájuk is hathat.

– A rohamosztagosok szűrőrendszere kiszűri a drogot? A sztenderd sisak többet is tud, mint ezek – ütögette meg az övén csüngő ipari légzőmaszkot.

– Remélem. Nyálkahártyán keresztül szívódik fel, azaz nekünk is nagyon kell vigyáznunk, de mivel az egész várost bódító pára fogja belengeni, ez alapértelmezés. A terv a következő. Szigorúan maszkban, helyi papok kámzsájában fognak a csapataink kószálni a városban, az általunk hamarosan felderített és meghatározott útvonalak mentén. Párosával fognak mozogni, hogy tudják egymást fedezni. Három párossal számolva egyénenként hat gépet kellene majd megfűszerezni. Nagyon óvatosan, nagyon gyorsan, ezért fontos, hogy az útiterv optimális legyen, és rövid idő alatt teljes lefedettséget érjünk el, aminek a végén a katonáink azonnal ki tudnak mozogni a veszélyzónából. Papimitátorként nem lenne szabad, hogy gondot jelentsen a cucc bejuttatása a gépek égésterébe, de ha kell, erőszakot is alkalmazhatnak. Fontos az időzítés, mindenkinek egyszerre kell kezdenie és menetrend szerint haladnia, majd az utolsó gépnél egy tetszőlegesen kiválasztott szerencsétlen félhumánt a biztonság kedvéért intradermális belövéssel túladagolni, hogy biztosan elinduljon a duros által említett feromon láncreakció.

Tera mindent értve bólintott, majd rámutatott egy közelben álló ládahalomra.

– Rendesen el vagyunk látva aknákkal és robbanószerekkel, kár lenne azokat kihasználatlanul hagyni, főleg, ha az ellenfél túlerőben van.

– Nem fogjuk elkövetni azt a hibát, hogy bármit is kihasználatlanul hagyunk – mosolyodott el Shury ördögien. – A felderítőutunk közben nemcsak az optimális útvonalat, a várakozó katonák állomáshelyeit, illetve a föld alá visszatérés fix pontjait határozzuk meg, hanem felmérjük a járművekhez jutás lehetőségét is, valamint megkeressük azokat a stratégiailag fontos helyeket, melyeket érdemes lenne előzetesen aláaknázni. Egy esetleges betörés esetén lassítani vagy éppen ritkítani kell az ellenséges egységeket. Miután végeztünk a kinti túrával és ti előkészíttetek mindent, az embereid veled együtt elfoglalják a helyüket, én pedig felveszem a kapcsolatot a helyi hatalmasságokkal, és megpróbálom elérni azt, hogy a városvédelem is a mi oldalunkon álljon. Az a pajzs meg azok az ütegek és tankok többet érnek, mint a mi összes bombánk és aknánk.

– Hát ja – húzta el Tera kissé a száját. Mint minden katonát, őt sem öntötte el a boldogság a sokszoros túlerővel szembeni harc lehetőségétől. Shury továbbra is suttogva folytatta, még közelebb hajolva az őrvezetőhöz, beszéd közben egyszer-egyszer megérintve ajkaival annak fülcimpáját.

– Kódolt vonalon, szigorúan csak végszükség esetén engedélyezett rádiózás mellett tarthatjuk a kapcsolatot, illetve egy külön frekvencián alapesetben én adom le az akciók élesítési parancsait. A siklótok behívása és a csapat evakuálása a Szieszta kódnévre fog hallgatni. Az evakuációs pontot közösen fogjuk meghatározni. Az aknák és bombák képezik a Bugyorgazmus fedőnevű akciót.

Tera felröhintett, majd komikus horkantásokba fojtotta feltörő kacaját, amikor rájött, hogy éppen a fülével pettingelő rangidős tisztjét nevette ki. Shury is vihogva folytatta.

– Elvégre ettől remegni fog az egész város. A serkentő pedig a Pikáns fűszer fedőnevű akció lesz. A legutóbbit csak én, az előbbit – egy orgazmus neked is jár alapon – te is aktiválhatod, ha úgy ítéled meg a helyzetet – suttogta Shury kajánul. Tera ezúttal egészen más hangon hörrent fel.

– Több is járna, csak nem nagyon jut.

– Azt még meglátjuk.

Sikamlós felderítés

Eleinte az árnyékokba húzódva lopakodtak, de amint eljutottak a város alatt húzódó járatrendszer közepéig, már nem rejtőzködtek tovább. Enyhén kapatos nőstényekként, vihogva és egymásba kapaszkodva haladtak a felszínre vezető kijáratok egyike felé, önmagukat és egymást is nagyon jól érző turistaként néhány alkalommal kissé el is tévedve. A Bugyor járataiban lakó és még most is idelent gubbasztó söpredék alaposan megbámulta őket, de inzultusig egyszer sem jutott el a

passzív érdeklődés. Ennek oka egyfelől a gyéren, de időnként mégis-csak felbukkanó őrjáratok léte lehetett, másfelől a spiccesen dülöngélő nők oldalán nyíltan hordott lézerpisztolyok óvatosságra intő látványa. Pedig mindketten komoly erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy puszta megjelenésük kihívó legyen, még a helyi, fesztiválidőkre vonatkozó sztenderdek szerint is. Tera izmos lábain egy passzintos nadrág feszült kiemelve kidolgozott izmait, ráirányítva a figyelmet formás combjaira. Felső gyanánt egy hosszú ujjú pólót húzott, melynek V alakú kivágása túlontúl is mély volt, melltartója szemérmetlenül kidomborította cicijeit, még Shury tekintetét is újra és újra oda terelve. A szettjét egy ujjatlan dzseki egészítette ki, no meg egy fekete csizma, melyek kimondottan vagánnyá varázsolták a sudár lány megjelenését. Shury a bokáját is teljesen befogó magassarkú cipője ellenére is közel egy fejjel alacsonyabb maradt, mint az őrvezető. Fényes sztreccs nadrágja és feszülő blúza valamivel szolidabb megjelenést kölcsönöztek neki, mint társának, de a pisztolyával átellenben egy kisebb kardnak is beillő rohamtőr lógott az övéről, mely önmagában elégséges lehetett ahhoz, hogy távol tartsa a legtöbb udvarolni vágyó kant.

Már több sarokkal a felszínre vezető lépcsősor előtt hallani kezdték az odafönt dübörgő zenét. Az egész folyosó remegni hatott. Az éj leszálltával egyidőben érkeztek meg a városba, és egy fülsiketítő hangorkán közepébe sikerült kerülniük, ugyanis két igen hangos zenei esemény metszetébe csöppentek. Vad ütemű dobok és rikácsoló elektromos ritmushangszerek keltette kisebb földrengés csapta őket arcon, amint impulzív, szívverésszerű fázisokat gyorsan váltó zaj töltötte be a levegőt. A város felett szivárványszínű felhők úsztak, melyek az egész települést beborítani látszottak, a látótávolságot alig ötven méterben korlátozva. A gőzök helyenként összesűrűsödtek, az utakon színes pászmák kanyarogtak és örvénylettek, a levegőt vad illatok terhelték, enyhén fűszeres és itt-ott csípős szagok telepedtek meg az orrukban. Shurynak kellett vennie néhány nagy levegőt, hogy megnyugodjon. Kénytelen volt elengedni a teljes kontroll illúzióját, és ez okozott némi nehézséget, noha az idegpályáit máris megszálló narkotikumok segítségével viszonylag gyorsan átadta magát a tudatnak, hogy ezúttal

nem kizárólag ő lesz a főnök. A megadás jeleként végül nemes egyszerűséggel Tara seggére csapott.

– Gyerünk, szívem, nézzünk szét!

Az utca forgatagát rég nem látott káosz testesítette meg. Szinte minden jelenlévő kezében italok csillogtak, szipkák és színes pálcikák eregettek vad szagokat, és ez igaz volt nemcsak a közönségre, de az árusokra és a mindenfelé tekergő táncosokra egyaránt. Egyedül a néha felbukkanó csuklyás papok tűntek normálisnak, amint egyenes vonalban haladva átvágtak a fesztiválozók tömegén. Úton-útfélen több méteres képernyők derengtek fel a szétlibbenő ködök mögött, melyek mindegyikén ugyanazon jelenet forgott. A vörös bőrű Whix egy nagy késsel éppen a nemrég elejtett nydokot trancsírozta fel, kemény munkával vágva át az acélsodrony szerű inakat és izmokat, megfeszülve fűrészelve keresztül a véres csontokat. A ragadozó állat egyre inkább sütésre előkészített pecsenyének tűnt Shury szemében, valahogy nem sikerült a spirituális áldozati szertartás finom részleteit kibogoznia a hentesmunka mögül.

A két nő hamarosan egy térre érkezett, melyet féltucat pódium népesített be, és ami a fülsértő zene forrásaként szolgált. Mind a színpadokon, mind a közönség soraiban meztelen devaroniak táncoltak, beszélgetés amúgy is aligha jöhetett szóba. A csupasz testek rongybábukként rángatóztak a zene vad ütemére, egyedül vagy összekapaszkodva, időnként a földön heverve és egymáson csúszkálva. Shury kénytelen volt megállapítani, hogy a félhumán devaroniaknak jól állt a meztelenség: szőrtelenek voltak és a többségük formásnak bizonyult. A lány az égre nézett, melyet teljesen belengett a füst, eltakarva az űr minden csillagát. Mintha a galaxis többi világa nem is létezett volna, mintha a közeledő veszély nem is lett volna igaz. Egy pillanatra beharapta az ajkát, majd gondolt egyet, és karon ragadva Terát, a legközelebbi italos standhoz húzta. Hamarosan két-két itallal a kezükben álltak, és Shury mélyen belenézett Tera szemébe, majd a másik füléhez hajolva teljes erőből üvölteni kezdett.

– A mostra, és csak a mostra!

A fémes ízű italok lángra lobbantották Shury torkát, csakúgy, mint a vérét. És ezen még az sem tudott érdemben változtatni, hogy a bulizók között időnként maszkos rendőrök vagy éppen 501-Z típusú biztonsági droidok jelentek meg. A lány tudta, hogy az összegyűltek biztonságára vigyáznak. És azt is tudta, hogy igen nagy valószínűséggel kudarcot fognak vallani. Mégsem akart erre gondolni, legalábbis egyelőre nem. Komolyan gondolta, melyet a mostról mondott Terának. A beszívott gázok és az elfogyasztott italok lassan, de biztosan utat törtek maguknak a mindig ugrásra kész tiszt és ügynök örökké ugrásra kész pszichéjének spontánabb és részben el is feledett bugyrai felé.

Ahogy egyre feldobottabb hangulatba került, úgy vált a zene üteme egyre inkább a vérévé. Hamarosan azon kapta magát, hogy Tera karja alá furakodik, a nálánál egy fejjel magasabb nőhöz simulva. Így sétálgattak tovább figyelve a tömeget és kajánul vigyorogva, amikor a kellemesnél már szétcsapottabb egyedek kerültek a szemük elé. A tudatmódosulás különféle fázisaiban lévő szórakozó tömegek közös össznépi sportja volt ez a világ kezdete óta: sajnálkozó lenézéssel tekinteni azokra, akik elveszítették a mértéket, különös tekintettel, amikor egy önmagát éppen hányadékba fürdető habos pofájú gamorrai volt a szerencsétlen áldozat. Shury tiszta szívvel kuncogott, amint elhaladtak a legendás nagyívók fajának egyik éppen megszégyenülő példánya mellett.

Még tudatában volt annak, hogy egy feladat vár rájuk, mielőtt valóban átengedhetnék magukat a fesztivál őrületének, és ahogy egyre oldottabb lett, úgy vált egyre türelmetlenebbé is, hogy kivételesen végezhessen a munkával és életében talán utoljára önfeledten tombolhasson. Miután bejárták a város kritikus szakaszait és egy mellékutcába tévedvén viszonylagos nyugalom szakadt rájuk, a buli bevezetője néhány percre átlényegült egy taktikai értekezletté.

– A várható útvonal valóban olyan, mint egy nyalóka – magyarázta Tera. – A szár eleje a híd, az a kritikus szakasz, melyet megszakít a városba vezető erőd. A nyalóka feje a főtér, és a legfontosabb objektum maga a torony a pajzsgenerátorokkal és az űrvédelmi ütegekkel. A híd és a torony között vezető sugárúton érdemes alakítani valamit,

bizonyosan azon fognak a támadók főerői közlekedni. Kérdésedre válaszolva, a sugárút eltorlaszolásához én azt az épületet robbantanám fel – mutatott előre a nagyjából egy mérföldre előttük tornyosuló, a többinél kicsit magasabb házra, melynek tetejéről megannyi antenna meredt az ég felé. – Egy droidjavító és -árusító műhely. Ráadásul a főút eltorlaszolása után a környező sikátorokba szétspriccelő erőket meg tudnánk kínálni néhány aknával még súlyosabb veszteségeket okozva. Távirányítással aktiválhatók, csak azután élesítve őket, hogy a droidjavító leomlott és eltorlaszolta a közvetlen útvonalat, elkerülendő, hogy arra ténfergő fesztiválozók idő előtt elrontsák a meglepetést.

Shury elégedetten dorombolt. Tera alacsonyabb rangja ellenére egy kiváló taktikai felkészülésen átesett tiszt éleslátásával tett javaslatokat a birodalmi invázió megakasztására, és egyértelműnek tűnt, hogy valóban a robbantások szakértője, és nem csak adminisztratív szinten. A lánynak el kellett ismernie, hogy bár ő mondta ki a végső szót, Tera mégis jobb taktikusnak bizonyult nála. Hiába volt Shurynak tiszti rangja, tisztában volt vele, hogy szinte teljes egészében kihagyta az akadémiai tananyagot, hisz amikor névleg a hadnagyi kiképzése zajlott, a valóságban éppen az Omega Q ezerszer titkosabb és exkluzívabb felkészítésén vett részt. Tera terve egyszerű volt és stabil, és a lány örömében vihogva adott engedélyt arra, hogy Tera végrehajtsa, amikor eljön az ideje. Még éppen időben jutottak el oda, hogy véglegesítsék, hisz Shury kezdte elveszíteni a fejét. Teli szájjal Terára vigyorgott, aki viszonozta. Fogsora hófehéren villogott. Szép volt.

– Tudod, az a tapasztalatom, hogy azok a csajok, akiknek ilyen nagy szájuk van, mint neked, azoknak általában eléggé, hogy is mondjam, nagy kapacitású a puncija is – habogta a lány, de semmi pénzért nem szakította volna el a tekintetét Teráétól. – Látod, nekem kis és vékony ajkaim vannak, következésképp még egy nagyobb répa is ki tud rajtam fogni – hazudta Shury továbbra is vigyorogva. – Szóval kíváncsi volnék, hogy ez a teória igaz-e. A nagy száj tényleg azt jelenti, hogy odalent is a nagy dolgokat szereted?

Mint ahogy az várható volt, Tera nem jött zavarba, nyíltan viszonozta a másik kaján vigyorát, és megfogta Shury kezét.

– A rohamosztagosok közül mindig a jobban felszerelteket szerettem – közölte, miközben szájához emelte Shury kezét, majd a közbülső három ujját, külön rendezve azokat, nemes egyszerűséggel a szájába vette, és bőséggel benyálazta őket. Kellemes meleg járta át Shury ujjait, és a lány izgatottan megremegett. Körbepillantva valami kényelmes alkalmatosságot keresett, de a sikátor üres volt. Szerencsére a szomszéd téren egy nagyobbacska színpad állt, és Shury sietve arrafelé terelte Terát, majd gyengéd erőszakkal felsegítette a gumiborítású emelvényre a fenekét. A színpadon éppen előadás zajlott, jobbára falatnyi ruhadarabokkal és változatos helyeken viselt állatagyarakkal felszerelkezett devaroniak meséltek el éppen egy vadásztörténetet, midőn lándzsákkal rohangálva üldözték egymást. Nem kellett attól tartaniuk, hogy a biztonságiak eltávolítanák őket a színpadtól, hisz a közönség soraiból két devaroni egy klasszikus hatvankilences pozícióban már egymást kényeztette csakúgy a színpad szélén. Shury ellentmondást nem tűrően, további teketória nélkül rángatta le derék alatt Tera mindennemű ruházatát, majd bevetette a még mindig nyáltól csillogó ujjait. Az őrvezető puncija teljesen simára volt borotválva, avagy még nagyobb valószínűséggel tartósan szőrtelenítve lett. Ujjai ellenállás nélkül csusszantak bele a nedves nyílásba. Tera rekedtes nyögésekkel fogadta a behatolást, és még szélesebbre tárta a lábait. Hüvelyizmai meglepő erővel szívták be a behatoló kezet, és Shury számára nem maradt kétség azzal kapcsolatban, hogy a korábbi feltételezése helyes volt. Tera nagy dolgokhoz volt szokva és bizonyosan be tudna fogadni akár egy egész öklöt is. Eljött az alkalom, hogy Shury bizonyítson, és a világért sem szalasztotta volna el a lehetőséget. Taktikai felkészültségével ugyan nem tudta elbűvölni az őrvezetőt, de a jelen műfaj nyújtotta eszközök használata már más lapra tartozott. És bár Shury általában nem az önzetlenségéről volt híres, a testi szerelem sikamlós harcmezején örömmel nyújtott minden elvárhatónál odaadóbb szolgálatot.

Hiába lengte be elméjét a tudatmódosító szerek vad kombinációjának szivárvány köde, örömmel konstatálta, hogy szelleme játszi könnyedséggel nyílik meg, és érzékei éhes piócákként tapadtak Tera testé-

nek, arcának és persze nemi szervének audiovizuális visszajelzéseire. Minden rándulás és sóhaj, minden csepp felcsillanó izzadság és felszakadó nyögés, minden nyálkahártyáról elváló cseppnyi nedv és ziháló kéjhang élesen és tisztán tudatta Shuryval, hogy partnere mit él át éppen. Mentális erőcsápjaival gyengéden Tera elméjébe siklott, hasonlatosan nedves ujjainak játékos, de ördögien tudatos tekergőzéséhez, és odabent kíméletlenül korbácsolni kezdte a katonanő ősi gerincvelői reflexeinek egyre intenzívebb hullámait. Ha volt olyan alkalmazása az Erővel történő elmebefolyásolásnak, melyet Shury még a rettegés vagy éppen a vele szembeni szimpátia fokozásánál is jobban imádott, akkor az a zabolázatlan szexuális vágy minden határon túlra történő kiteljesítése volt.

Shury mindkét kezének összes ujja bekapcsolódott abba a kontrollálatlan reszketéssel, állatias hörgésekkel és vékony hangú sikkantásokkal fémjelzett táncba, melynek első számú vezértáncosa a lány rafináltan ide-oda sikló ajkai közül démoni precizitással újra és újra kitámadó nyelve volt. Tera mindkét, sőt mindhárom altesti nyílását szimultán vette kezelésbe. Kúppá formált jobb kezének csuklóját latyakos hüvelyizmok szorították, bal keze leghosszabb ujjainak érzékeny begyei hozzáértően dörzsölték a végbél nyálkás belső falát a szomszéd üregben serényen forgolódó tenyér ellenében, miközben nyelve szörcsögve lefetyelte a szeméremajkak közötti fényes sávot, hol alig érintve, hol pediglen mélyen szántva, időnként alaposan körbenyaldosva a gyönyörtől izzó csiklót, vagy a sós cseppeket egyre gyakrabban kilövellő húgycsőnyílást. Tera az ég felé emelt lábakkal hörögve élvezett újra és újra, erős ujjaival megragadva Shury haját, a nemi szervéhez passzírozta a fejét, amint szavak nélkül követelte az éppen soron következő kéjhullámot. A színpadon zajló előadás igencsak sokat haladt előre, mire Tera habos nyálat fröcsögve sikoltott egy utolsót, és túlhevült punciját védelmezve, erőszakkal tolta el a nedvességtől csillogó arcú lány fejét. Az, mint egy megkattant véreb, minden erejét beleadva, kaffogva próbálta tovább nyalni áldozatát. Tera mindkét csupasz lába Shury nyaka köré fonódott és egy csavarással a földre küldte a vadul vigyorgó ügynököt.

– Elég volt! – hörögte, miközben levegőért kapkodott. Utolsó orgazmusának utórengései hatására formás teste meg-megrázkódott.

– Én jövök! – zihálta, és talpra ugrott a színpad mellett, Shury fölé tornyosulva. A földről nézve Tera fenséges látványt nyújtott, hiába volt deréktől lefelé meztelen és hiába vöröslött mérgesen a szeremdombja a kegyetlen túlizgatástól. Shury kéjesen mosolygott, tudta, hogy eljött az idő, amikor megkapja, amit megérdemel. A várva várt önkéntes abúzusra azonban kicsit még várnia kellett, mert hirtelen valami megzavarta őket. A tér minden fesztiválozója, beleértve a színészeket és a színpadon szeretkezőket is, egy irányba fordult, amint hangos zene robbant bele az eddigi zajok kakofóniájába.

Királynői audiencia

Egy több siklóból álló karaván úszott be lassan a térre. A legelöl komótosan lebegő jármű pedig nagyon is ismerős volt. A széles tehersiklót annak teljes terjedelmében egy fahatású, girbe-gurba rudakból összetákolt emelvényrendszer borította, mely hihetően adta vissza egy vad dzsungel lombkoronaszintjének liánokkal és faágakkal teletűzdelt összevisszaságának a hangulatát. Magas és függőleges póznák emelkedtek ki az emelvényből, melyeken döglött állatok kikészített tetemei lógtak, méltóságteljesen himbálózva a sikló lassú haladásának ütemére. Az ágakra különféle pengével ellátott gyilkos fegyverek voltak aggatva, agyarak és túlméretes bestiális fogak, karmok és fehéren villogó állati koponyák, lenyúzott bundák és egészben fellógatott csontos gerincoszlopok társaságában. Az emelvény csúcsát egy hasonló stílusban épített, csontokból összeállított, vörösre festett trónus uralta. Közvetlenül a trónus előtt a sikló első harmadát elfoglalva ott hevert a kiterített és felszecskázott nydok, melynek levágott feje a trónszékkel közel egy magasságban végződő rúdra tűzve díszelgett, kilógó nyelve hegyéről ütemesen félig alvadt vércseppek hullottak alá. A Whix nevű

devaroni nő egyenes derékkal ült a termetéhez képest túlontúl is nagy székben, és széles mosollyal integetett a látványától megrészegedő és kurjongató tömegnek. A konvoj többi járműve is feldíszítve érkezett. Többségükre hatalmas hangdobozok voltak erősítve, melyekből ugyanazon vadul pörgő ritmusú zene üvöltött. A legutolsó siklón humánok tetemei hevertek, száz meg száz fehér, az enyhe szélben kecsesen lebegő szalag örökmozgó csokrának közepén. Ezen a járművön érkeztek az elesett vadászok.

A konvojt néhány rendőr kísérte szétszóródva a járműoszlop körül, de nem alkottak tiltott határvonalat. A fesztiválozók szabadon megközelíthették a siklókat, és üvöltve meg sikoltozva ünnepelhették a bevonuló vadászkirálynőt. Shury szokásához híven gyorsan meghozta a döntését: nem az a fajta volt, aki kihasználatlanul hagyott volna egy efféle kínálkozó lehetőséget. Kaján vigyorral meglendült a lába, és nemes egyszerűséggel kirúgta a még mindig igencsak pihegő Tera alól a bokáját. Az őrvezető még el sem terült, mikorra Shury felpattant és rohanni kezdett, incselkedve nézve vissza a földön heverő katonanőre. A vigyor azonnal lelohadt az arcáról, amikor látta, hogy Tera még esés közben leoldotta dzsekijéről a méretes vadásztőrét, és amint stabilan talajt fogott, útjára küldte a kisebb kardnak is beillő fegyvert. A tőr pörögve szelte át a köztük lévő, túl lassan növekvő távolságot, és nyelével teljes erővel Shury bokájának csapódott. A lány meglepetten kiáltott fel és zuhant el egy pillanattal később. Fájdalom hasított a lábába és düh csapott fel a mellkasában. Tera akciója több volt, mint kockázatos. Ha a tőr a pengéjével éri el, akár le is nyisszanthatta volna a lábfejét! Keményen a földbe verte a fejét, és mire port köpködve felemelte, Tera már ismét ott állt felette. A csinos arcot valamiféle zsigeri állatiasság torzította el. Tera vicsorogni látszott, miközben tágra nyílt szemekkel bámult le prédájára. Shury nem haragudott már rá, hisz minden világossá vált. Ő tehetett róla, hogy felébresztette a gyilkolásra kiképzett agymosott katonában a párosodni akaró ősi nőstényszellemet.

Tera megragadta Shury övét és könnyedén felemelte a földről, majd nemes egyszerűséggel egy közeli asztalra dobta, Shuryval söpörve

le az azon várakozó félig üres poharakat. Nem éppen a luxus bordélyházak fülledt erotikájának kifinomult rafináltságával, hanem sokkal inkább a kaszárnyák nyers és izzadságtól sűrű valóságának primitívségével rángatta le a lányról a nadrágját és tépte le karmokká görbült ujjakkal a bugyiját. Vicsorogva harapott bele a lány pinájába, fogazva és tépve, sokkal inkább fájdalmat, semmint gyönyört okozva viszonozta a korábbi kényeztetést. Shury kéjesen felvisított, a másik beteges durvasága hasonlóan izgatta fel őt, mint ahogy az ő kifinomult technikája hathatott Terára. A nő érdes nyelvével vadul nyalni kezdte a lányt, de mindez semmi volt ahhoz képest, amikor megvillant a földről visszaszerzett tőr Tera kezében. Egy pillanatig úgy látszott, hogy a penge belehatol és örökre cafatokra szeli legintimebb testrészét, de a fegyver az utolsó pillanatban megpördült Tera kezében, és a széles és érdes markolata feszült neki a vaginájának. Shury felszisszent, majd hangosan felvisított, amint az érdes bőrhenger ellentmondást nem tűrően csusszant a testébe. Kéjvirágok nyíltak az alhasában és fogait összeszorítva kezdett hörögni. Bár Tera vadságának élvezeti értéke meg sem közelítette Sabel kimért szadizmusának érzékkorbácsoló gyönyörét, az élmény mégis megejtően autentikus és izgató volt. Shury nagyon sajnálta, hogy meg kellett szakítania a belendülő játékot, de tudta, hogy az időablaka hamarosan bezárul, mivel a királynői sikló lassan, de biztosan közeledett a tér túlsó feléhez.

Váratlanul egy jól irányzott rúgással eltaszította magától Terát, és kitépte a pinájából a tőrt, majd félmeztelenül talpra ugrott és rohanni kezdett, egyenesen Whix siklójának irányába. Nem kellett hátranéznie, hogy tudja, Tera követi őt. Az őrvezető meztelen talpa alig néhány méterrel mögötte lemaradva csattogott az utca kövén. Mivel a királynőt éltető fesztiválozók zöme a konvoj két oldalán helyezkedett el, és kevesen vették maguknak a bátorságot, hogy a még olyan lassan is haladó sikló elé álljanak, ezért Shury futása egy viszonylagosan üres területen ért véget. A lány megbotlott és Tera azonnal rávetette magát. A két félmeztelen nő éppen Whix siklója előtt hemperedett a földre. A közelben álló rendőrök és a sikló hátuljában elhelyezkedő sofőr kérdően a királynőre nézett, aki egy hanyag mozdulattal a levegőbe

emelte egyik karját. A konvoj megállt. Tera arcát vad vicsorba torzította Shury szemtelen incselkedése, amint fölé kerekedve a földhöz szögezte, az azonban pajkosan rákacsintott.

– Folytassuk a bestia nyelve alatt! – lihegte, és Tera arcára egy pillanat alatt visszaköltözött az értelem. Válasza tettekben érkezett. Megragadta Shury vállait, és felkapva a lányt a földről, egyszerűen felhajította a királynő siklójának az elejére, a nydok karóra tűzött feje alá, majd maga is fellendült. Az egyik rendőr ugyan feléjük mozdult, de Whix intése megállította. A vörös bőrű devaroni arcán szórakozott mosollyal figyelte a két ember nőstény dominanciajátékát. Mivel senki más nem próbálkozott meg a sikló megközelítésével, a tudatmódosítási szintjétől és a szexuális hergeltségétől függetlenül Shury levonta a következtetést, hogy a királynői hintó tabunak számított a helyi szokások szerint, de az is egyértelművé vált, hogy jól kalkulált. Két felajzott ember nőstény szemérmetlensége szépen illett a vadászünnepély szellemiségéhez, és megérdemelt egy kis pozitív diszkriminációt.

Csontok és feszülő állatbőrök között landolt, az arca és az ég között a nydok csúf pofája tátogott, méretes szemei üvegesen bámultak a semmibe. Tera lendületesen Shury után vetette magát, és újfent a földhöz szegezte, amint térdével kíméletlenül a lány combjára nehezedett. Koszos talpai Shury gyomorszájának a magasságában keresztezték egymást.

– Most meglakolsz! – sziszegte, a nyakát hátracsavarva tekintete egy pillanatra összeakadt Shuryéval. A következő pillanatban megragadta Shury bokáit, és erőnek erejével szétnyitotta a lány lábait, majd hátát ívben meghajlítva a szeméremdombjához hajolt és folytatta a büntetésnek is beillő durva harapdálást.

– Aztakurva… jajj! – visította Shury, és hiába tekergőzött, a nálánál jóval súlyosabb test szinte teljes mozdulatlanságra kárhoztatta. Nem szabadulhatott, hacsak nem lett volna készen komolyan bántani partnerét, így jobb híján sikongatva vergődött és erotikusan csavargatta magát. Enyhe remegés jelezte, hogy a sikló továbbhaladt, de Shury szinte semmit sem látott a világból, kivéve Tera hátát, meg a nydok undok agyarait. Az erőszaknak is beillő, véres horzsolásokat

hozó, bosszút kiteljesítő nyalás akkor szakadt félbe, mikor egy kisebb állat koponyája ezer darabra robbant nem messze a két nőtől. Néhány izzó szilánk elérte őket, és mindketten fájdalmasan felnyögve néztek fel. Whix egy hosszú csövű pisztoly tartott a kezében és gonoszan mosolyogva irányította feléjük annak végét.

– Micsoda öröm, hogy újra találkozunk! Bocs, ha megzavarom ezt a romantikus ricsajozást, de egy dolog az, hogy ide pofátlankodtok, és egy másik az, hogy ezt fegyveresen teszitek. Vegyetek le mindent, lányok! Mindent! – közölte velük hangosan kiabálva, mivel a zene amúgy elnyomta volna a hangját, és a nyomaték kedvéért megmozgatta fegyvere csövét. Tera láthatóan megfeszült, és narkótól véreres szemekkel, de határozott bizalmatlansággal nézett szembe Whix pisztolyával. Shury biztatóan a másikra mosolygott, amint lassan kimászott alóla.

– Drága vadászom, ő a királynőd! Tedd, amit mond, ő parancsol! – üvöltötte elég hangosan ahhoz, hogy Whix is meghallja. Tera kissé kelletlenül matatni kezdett a dereka felett, és leoldotta az övét, rajta saját fegyverével, végül teátrálisan méterekkel odébb lendítette.

– Mindennek le kell kerülnie! Ki tudja, hol vannak még rejtett fegyvereitek! – kiáltotta Whix továbbra is sakkban tartva a másik kettőt. Tera megvonta a vállát, másodpercek leforgása alatt áthúzta a fején a dzsekijét és pólóját, majd gyakorlatok és éles riadók ezreinek rutinjával tüntette el másodpercek alatt a melltartóját, minden ruhadarabot a földre ejtve. Mellei kicsik voltak és zsemlékhez hasonlatosan tökéletesen kerekek, mellbimbói hetykén meredeztek Bruxa Bugyrának poros levegőjében. Shury is csatlakozott hozzá, és alig néhány másodperc késéssel csupaszította le magát felfedve hasonlóan szép formáit, melyeket azonban mindenfelé régi és újabb sebekből forrt ocsmány hegek és dudorodó fekete indaerek tarkítottak bokától nyakig. Tera és Whix is egyszerre hördültek fel a nem várt látványtól, bár ha volt olyan szeglete a galaxisnak, ahol ezek a nyomok növelték a szexepiljét valakinek, az éppen egy efféle vadászfetisiszta közösség lehetett. Bármennyire is meglepődött Whix, nem esett ki a szerepéből, és a fegyverének csövét komótosan ide-oda mozgatta a két nő között. Újabb

intésére némileg mérséklődött a zene ereje, így már teli torokból való üvöltés nélkül is képes volt kommunikálni.

– A királynőnek szüksége van a szolgálatotokra. Két devaroni harcos is a kegyeimbe szeretne férkőzni, de úgy döntöttem, hogy csak az egyikükkel dugatom meg magam. Elég nehéz a választás, és nem akarom ezt a fontos döntést elhibázni. Úgyhogy, lányok, azt akarom, hogy fenséges színem előtt megdugjanak benneteket, és így ki tudjam választani a győztest. Gondolom, nincs ellenvetésetek.

Shury felvihogott, és látványosan megvonta a vállát, majd egy esetlen meghajlást prezentált, melynek során megtántorodott és majdnem el is esett. Nem tettette sokkal részegebbnek magát, mint amilyen valóban volt. Persze sokkal fontosabb volt, hogy magára vonja Whix figyelmét. Tartott tőle, hogy Tera netán belehibázik a szerepébe, különösen, amikor ennyire sikamlós területre tévedtek.

– Királynőm, nagyon megtisztelő! Csakhogy mi van akkor, ha utánunk már egyik harcosod sem lesz képes felséges testedbe hatolni, mert annyira kielégül? Akkor kútba esik a terv, és senki sem hágja meg az áhított királynői testnyílást. Az pedig országos botrány lenne!

– Segíts ki a neveddel, botladozó nyelvű alattvalóm! Valami s betűs, ugye?

– Shury vagyok.

– Igen, már emlékszem. És a bájos barátnőd?

– Tera – mutatkozott be az őrvezető, amint csípőre tett kézzel büszkén várakozott. Bár nem tűnt sem ijedtnek, sem zavarodottnak, de arcáról eltűnt a túlfokozott szexuális izgalom vad vicsora. Shury sejtette a fő okot, és az nem a vadidegen férfiakkal való baszás lehetett. Tera jó katona volt, és mint ilyen, idegenkedett az idegen fajoktól. Szerencsére ennek nem adott hangot. Whix Shurynak címezte a következő szavait.

– Jó a felvetés, de emiatt ne aggódj! Megvannak a módszereim.

– Ha egy alázatos javaslatot mégis elfogadna őfelsége – hajolt meg ezúttal egész ügyesen Shury. – Úgy lenne igazán fair a próba, ha mindkét jelölt ugyanazt a puncit tesztelné, mert így jelenthetnénk ki, hogy almát almával hasonlítunk össze.

Shury javaslatát természetesen nem az önzetlenség vezette, még azon kitekert logika szerint sem, hogy mindkét devaroni fickót magának követelte volna. Egyszerűen tartott tőle, hogy Terának túl soknak bizonyulhat ez a fajta dekadens játék, és nehogy az őrvezető megorroljon rá, vagy ami még rosszabb, felfedje őket. Whix meglepetten nézett rá.

– És a te puncid lenne az a bizonyos?

– Könnyedén elbírnék két királynői kegyet kereső harcossal.

– Szereted a faszt?

– Nehéz lenne tagadnom. De a puncit még jobban. Különösen az uralkodói fajtát.

– Azt mindjárt gondoltam. Úgy döntöttem, hogy nem fogjuk Terát sem megfosztani ettől az élvezettől. Félúton puncit fognak cserélni, az én jelemre – vigyorgott Whix, mint valami pajkos kisördög, vörös bőrének köszönhetően a fehér fogai vakítónak tűntek. Shury kissé aggodalmasan nézett Terára, de közben közönyösen megvonta a vállát.

– Kik vagyunk mi, hogy egy királyi felség akaratát megkérdőjelezzük? Az alattvalók teszik, amit az alattvalóknak tenniük kell – bólintott, majd játékosan Terához hajolt és látványosan belenyalt az őrvezető fülébe. Elsuttogott szavait csak Tera hallhatta. – Ígérem, hogy százszorosan jóvá fogom tenni, ha elég ideig élek.

Tera ugyan nyelt egy nagyot, de Shury benyomása szerint kész volt rá, hogy kezelje az elkövetkezőket, még ha nem is ez volt leánykori legszebb álma. Valójában Shury úgy hitte, hogy ha valaha is voltak efféle álmai Merznek, azokat már réges-régen kitörölték elméjéből a Birodalom kondicionáló kiképzése során. A nő nem válhatott volna ilyen fiatalon egy főtiszt fő végrehajtójává, ha normális emberi motivációk és elérendő álmok hajtották volna. Whix konstatálta, hogy a kívánós szukaként viselkedő legújabb alattvalói belementek a játékba, és hátrafordulva átkiáltott a mögötte ringatózó siklóra.

– Sirak és Melvax, gyertek át!

Két izmos devaroni férfi ugrott le sietve a másik siklóról, és néhány méter futás után energiától duzzadó tagokkal kapaszkodtak fel Whix járművére. Egyikük félmeztelen volt, nyakában egy vastag, több cen-

tis tépőfogakból álló nyakláncot viselt. Szépen ívelt erőteljes szarvak meredeztek a homlokáról, a bőre sötétévörös, majdnem feketébe hajló árnyalatban pompázott. Szikár izmainak harmonikus mozgása így olybá tűnt, mintha a testét folyékony fém alkotná. A másik fickó hatalmas volt, legalább egy fejjel lehetett magasabb Teránál is. Shury úgy tippelte, hogy ő talán a mellkasa közepéig érhet. Ennek a túlméteres hústoronynak emberi kar méretű hátrafelé hajló csavart szarvak törtek elő a koponyájából, könnyedén kétszer akkora szarudíszek, mint a devaroni hímek átlagos mérete. Shury nagyon kíváncsivá vált, hogy vajon a természetadta fejdíszek mérete korrelált-e a viselőjük nemi szervének méretével. Whix elégedetten legeltette a szemét a két mintapéldányon.

– A királynőtök próbát kíván. Vetkőzzetek!

Mindkét férfi gondolkodás nélkül húzta le csizmáját és fejtette le altestéről nadrágját és alsóját. Hamarosan előbukkantak a fedetlen devaroni szerszámok. A feketébe hajló testű férfi dorongja szépen formált és nagyjából átlagos méretű lehetett, a másiké azonban hatalmas volt és ívben görbült. A fityma hiányát leszámítva egészen emberi jellegű volt a devaroni faszok kinézete, így nem várt Shuryra afféle meglepetés, mint annak idején Zeng első pucér bemutatkozáskor. Whix rekedtes hangon osztotta be a párokat.

– Sirak, tied a kisebbik csaj, Melvax, neked jut a hozzád való. Oldalról, hogy mindent lássak. Lányok, dolgoztassátok meg őket rendesen. Cerassus és a királynő nevében!

Shury minden további teketóriázás nélkül térdre dobta magát és felvigyorgott Sirakra, amint kézbe vette annak a szerszámát. Nagyon szép devaroni férfi volt ugyan, de önnön vonzerejébe vetett hitének üressége valósággal sugárzott belőle. Shurynak nem volt kétsége azzal kapcsolatban, hogy legjobb esetben is csak átlagos szerető lehet. Ügyesen dörzsölni kezdte a sebesen merevedő faszt, és mielőtt rábukott volna, röviden ismertette legújabb partnerével a közeljövőt.

– Nem te leszel az, aki megdugja a trónon ülő ribancot. Teszek róla – közölte majd torkig benyelte a formás húsrudat. Igazi faszimádó ribancként egy kisebb tömeg által körbetáncolt jármű kellős kö-

zepén állt neki teljes szenvedéllyel kielégíteni egy félhumán barmot. Aligha alázhatta volna meg magát ennél szégyentelenebbül és nyíltabban. A helyzet iszonyatosan felizgatta, és egyúttal úgy érezte, hogy a sírás kerülgeti. Szerencsére a bő nyálas közegben a torkát dugattyúzó pénisz feletti öklendezés mellett az a néhány ambivalens könny teljesen hétköznapinak tűnt. Szerencsére Shury biztos volt benne, hogy az itteni közönségnek nem lesz alkalma távoli rendszerekben mesélni a sebes testű ember szajháról. Egyre erősödő meggyőződéssel hitte, hogy minden jelenlévőnek ez volt az utolsó bulija, ezek voltak az utolsó napjai. Akár az Azúr táncos fertőző mérgezése, akár egy birodalmi cirkáló és az azon szolgáló katonák fegyverei fognak véget vetni az életüknek, a hangosan vihogó és ujjongó tömeg tagjai halálra voltak ítélve. Ez a sötét gondolat végtelenül perverz módon még inkább felkorbácsolta a saját önkéntesen felajánlott megaláztatásának kicsavart élvezetét, és teljesen abnormális módon rég nem tapasztalt felszabadultsággal ajándékozta meg. Örömmel és önveszélyes szenvedéllyel szopta és nyelte a devaroni farkat hevesen hörögve és betegesen köhögve, amint kiforduló gyomorral öklendezte fel újra és újra nyelőcsövének minden nyálkáját.

Sirak talán azt sem tudta, hogy mikor és pontosan hányszor élvezett el. Shury az ejakulátumát füstös ízűnek és nagyon hígnak érezte. Mindenesetre, amikor Whix cseréért kiáltott és Shury végre kiengedte a szájából a meggyötört farkat, a sötétbőrű fickó tántorogva próbált meg Tera felé lépkedni, de egyértelműnek tűnt, hogy ott már nem sok sikerélmény várja. Melvax jóval tettre készebben várta a váltást, és a keményen még ijesztőbb méretű farka cuppanva csúszott ki Tera puncijából. Az őrvezető elégedetten mosolygott. Bármennyire is megvethette a más fajú egyedeket, de bizonyosan sok, a Shury korábbi vágykeltő ténykedése nyomán született feszültséget elűzött belőle az őserejű állat dugattyúzó csípőmozgása. Shury nem mulasztott el egy pillantást vetni a királynőre. Whix továbbra is szorongatta a pisztolyát, de szabad kezével szétnyílt nadrágjában vájkált és látványosan maszturbált alattvalói odaadó termékenységi áldozatát figyelve. Shury Melvaxra mosolygott, és feltűnően elhúzta egyik hüvelykujját a saját torka előtt.

– Ki fogom végezni a faszodat – ismertette a tényállást. A nálánál súlyra legalább háromszor nagyobb harcos dörögve felröhögött, és a lányt minden további teketória nélkül a faszára húzta, karjaival a levegőben megtartva a törékenynek tűnő testet. Csakhogy Shury mostanra elég tapasztalatot szerzett a devaroni péniszek anatómiájáról, és a közösülésekben gazdag életútja során eleget tanult arról, hogy miként lehet alig ismert izomcsoportok bevetésével tisztességtelen előnyhöz jutni. Melvax befogadása hordozott ugyan némi kihívást, de amint megtörtént az első teljes behatolás, utána a teret teljes egészében kitöltő hús fizikai manipulálása már sokkal könnyebben ment, mint gondolta. Hangosan sikoltozva és habos nyálat zihálva csúszkált a túlméteres faszon átadva magát az élvezetnek, mely azonban nagyon rövid ideig tartott. Melvax hamarosan zavart arckifejezéssel emelte le a lányt magáról, és bambán bámulta a hamuszürke gecijét, amint az csermelyként folyt végig Shury combjain. Szívesen folytatta volna, de a hely túl szűk volt és a farka túlérzékennyé vált. Képtelen volt tovább elviselni az idegeket túlterhelő stimulust. Shury talpa földet ért, és lefitymáló arckifejezéssel lengette meg a félkemény farkat, kaján mosollyal nézve Whix szemébe.

– A harcosaid kimerültek, királynőm!

Whix mosolyogva csóválta meg a fejét.

– Csalódás. Most mitévő legyek?

Shury csípőre tett kézzel, kihívó tartásban nézett vele szemben, puncijából csendesen csöpögött Melvax magja.

– Egy bölcs uralkodó tudja, hogy melyik alattvalóival érdemes szorosabbra fűzni a viszonyát.

Beszéd közben néhány lépést tett Whix felé, és kérdőn meredt a trón lábánál üresen tátongó talpazatra. Whix megértette a célzást, és intett Shurynak, hogy menjen közelebb. A lány Tera felé fordult, és gecitől ragadós ajkakkal hangtalanul formálta a szavakat.

– Szétválunk. Mindent úgy, ahogy megbeszéltük.

Tera gyorsan magához vette a ruháit, és a láthatóan megrendült férfiakkal egyetemben leugrott a siklóról, majd hamarosan el is tűnt a szemük elől. Shury felkapaszkodott Whix mellé, és cicásan elhelyez-

kedett a trón előtt, ribancos, de mégis büszke mozdulattal átkarolva a királynő formás lábát.

Urak és játékszerek

Whix nem szólalt meg többet, Shury pedig furcsa megnyugvást talált önként vállalt szubmisszivitásában, amint szexrabszolgaként szemlélődve figyelte az önfeledten mulató tömeget, miközben gyengéden cirógatta a devaroni szuka lábszárát. A konvoj lassan, de biztosan elérte a főteret, útközben áthaladt azon a ponton is, ahol Tera emberei el fogják helyezni a robbanótölteteket. Furcsa érzés volt lelkiekben időutazást tenni és elképzelni, hogy miként fognak kinézni az egyelőre még vidám és harsány ünnepségnek otthont adó helyszínek, amikor egyes épületek ledőlnek, és masírozó birodalmi osztagokat temetnek maguk alá. Shury szomorkásan elmosolyodott az elképzelt képeken. A béke és a jólét csak illúzió volt, a valóságot mindig a harc formálta.

A természetes anyagokból épült város főterén égbe szökő torony modern formáinak vizuális diszharmóniáját némileg ellensúlyozta az a szép, nagy, liánokból font dicsőségkapu, melyen keresztül Whix siklója a bejárat elé érkezett. Az extravagáns kapuhoz kifeszített bőrvásznakon gyönyörű vadászfestmények sorfala díszelgett, mindegyik egy-egy korábbi vadászkirálynak állítva emléket. A herbálfüst a teret is vastagon megülte, így a fogadásukra érkező küldöttség mindegyik tagja a fél arcát eltakaró légzőmaszkot viselt. A küldöttség népes volt. Shury tizenkét városi méltóságot számolt, köztük az ismerős Barunnal. Legalább egy tucat rendőrdroid vette őket lazán körbe, puszta jelenlétükkel távolabb tartva a tömeget, valamint hat vörös kámzsás pap is felvonult, miközben rituális gesztusokkal kísérve színes ködöket eregető füstölőket lóbáltak.

A küldöttség élén érkező devaroni férfi megszólalt, hangja tisztán és érthetően betöltötte a teret. A hangosításért felelős hangmérnök remek munkát végzett.

– A Bruxa könnyei rendszer egyetlen lakott planétájának, a Bruxa ötnek az uraként, valamint Bruxa Bugyra független városállamának kormányzójaként üdvözlöm Whix királynőt Cerassus istenség szent városában! A magam és a Bugyor minden lakója nevében őszinte örömmel gratulálok sikeréhez, melyet az idei vadászaton ért el kiváló taktikai érzékkel, csalhatatlan ösztönökkel és megalkuvást nem tűrő harcosi eltökéltséggel. Hagyományainkhoz híven mély alázattal átnyújtom őfelségének a város kulcsait! Cerassus szelleme vezesse útján és hozzon dicsőséget közösségünk minden lakójának!

Az egyik pap előrelépett, arcát eltakarta egy csupán stilizált vonásokat mutató maszk. A pap kezében egy vörös színű párnán egy cirádás pengéjű tőr hevert. A kulcs őre a kormányzóval együtt megállt a sikló előtt és türelmesen várakozott. Whix eltette a mindvégig kezében tartott pisztolyát, felkelt, kényelmesen begombolta a még mindig szellőző módban tartott sliccét, majd könnyed, királynőhöz méltóan büszke léptekkel lesétált a trónjáról, útközben Shury felé fordulva egy pillanatra.

– Gyere!

A lány szintén felemelkedett, és Whix jobbján, néhány lépéssel lemaradva követte egészen az üdvözlőbizottsággal való találkozásig. Tekintete végigsiklott a város vezetőségén. Többségük nem méltatta egy-egy gyors pillantásnál többre, de azért akadt kivétel. Barun valósággal falta Shury meztelen testének a látványát, és a lány látta, hogy a maszkja alatt szélesen vigyorog. Bár a légzőmaszk részben kitakarta a férfi arcát, Shury így is alaposan meg tudta magának nézni a kormányzót. Barnásvörös bőrű középkorú devaroni volt éles arcélekkel, hegyes fülekkel és hatalmas, fejlett szarvakkal. Az eddig tapasztaltak alapján nem tűnt alaptalannak az a feltételezés, hogy a férfiak fejkoronájának mérete és formája valamiképpen reflektált társadalmi státuszukra és a nősténye ik szempontjából értelmezett vonzerejükre is. Márpedig ezek alapján a kormányzó nagyon fontos személy lehetett, és ezen meg-

állapítás tökéletesen illeszkedett az elmélethez. Shury legjobb tudása szerint ez a fickó volt a város legbefolyásosabb hímje. Amint Whix megállt, tőle néhány lépésre a kormányzó kézbe vette a tőrt, a magasba emelve körbefordult vele, végül markolattal előre Whix felé nyújtotta. A nő tisztában volt a rituáléval, megragadván ő is a magasba emelte és megdicsőült mosollyal ott is tartotta az elkövetkező hosszú percen át, amíg a teret megtöltő tömeg kirobbanó üdvrivalgása el nem kezdett halkulni.

– Kezdődjék a kurva nagy parti! – kiáltotta végül, és a tömeg újfent felüvöltött. A kormányzó mintha kissé megfagyott volna, de végül biccentett.

– Óhaját teljesíteni fogjuk, királynő! Nevezze meg a kíséretét, majd kérem, kövessen!

A nő neveket kezdett sorolni, szám szerint hetet, elsőként Shuryét. A többi hat egyaránt devaroni volt, négy férfi és két nő, akik a kísérő konvoj járművein utaztak eddig. Sem Sirak sem pedig Melvax nem volt a hívottak között. Ez önkéntelenül is kaján vigyort csalt Shury arcára. Az esetek többségében kifejezetten nevetséges dolognak tartotta a hímek saját férfiasságukba vetett vallásos imádatát, mégpedig fajtól függetlenül, hisz eddigi jelentékenynek mondható tapasztalatai alapján az nem volt más, mint a megfelelő mechanikai ingerlésre való ösztönös reagálás képessége. És egy kicsit is szeximádó nőhöz képest még a legtáltosabb hímek is csak gyorsan fáradó rövidtávfutóknak bizonyultak.

A királynő kíséretének minden tagja hiányos öltözetben, vagy Shuryhoz hasonlóan anyaszült meztelenül, míg Whix és a fogadóbizottság tagjai normális ruházatban a torony bejáratához masíroztak az őrdroidok alkotta sorfalak között. Menet közben Shury lenyalogatta az ujjait, melyeken itt-ott félig megszáradt nedvek kezdtek pöndörödni, hamarosan pedig beléptek az épületbe.

Bruxa Bugyrának eddig látott épületei régies benyomást keltettek, a modern részeik organikusan összeolvadtak az ősi kő építőanyaggal, de a torony az ízig-vérig új volt. A bejáraton áthaladva egy tágas csarnokba értek, melynek túlsó felén egy tucat turbólift ajtaja nyílt.

A fogadóbizottság tagjai levették maszkjaikat. A padló csúszásmentes, de teljesen sima lemezekből állt, mint bármely birodalmi csillaghajó esetében. A falakat részben acél, részben üveglapok tették ki, és tökéletes erősségű és színképű fény áradt láthatatlan forrásból. A duracél elemek színe enyhén bronzhatású volt, merőben szokatlan árnyalat, melyről Shury azt a következtetést vonta le, hogy helyi gyártmányú ötvözet lehet. A terem egésze olyan benyomást keltett, mint egy luxushotel nem túl hivalkodó előtere. Az egyik oldalon még karosszékeket és kanapékat is látott egy üres recepciós pult társaságában.

A népes társaság szétszakadt a liftekhez érve, és Shury hamarosan azt vette észre, hogy Whix, Barun és a kormányzó társaságában négyesben indultak el felfelé.

Shury bárgyú mosollyal állt a másik három társaságában. A lift egyik falát teljesen betöltő tükörben élesen felmérhette, hogy miként is néz ki. Nem a hegekre és indákra koncentrált, hanem résnyire szűkült véreres szemeire, a Terával meg a Melvax nevű faltörő kossal történő afférok során szerzett kisebb zúzódásokra, illetve a gyanús foltokra, melyek főleg az állát, melleit és combjait borították. Kellemetlen csend telepedett a kis társaságra. Whix hanyag nemtörődömséggel szintén Shury mocskos testét vizslatta, és ebben a sportban Barun is nyíltan csatlakozott hozzá. A kormányzó próbált nem odapillantani, de Shury nem kegyelmezett neki. A lába közé nyúlt, kikanalazott némi ragasztószerű devaroni spermát, lenyalta a tenyeréről, közben enyhe grimaszt vágott.

– Nem tudom, mit szokott enni ez a hapsi, de…

– Willgus Dradeth vagyok, Bruxa Bugyrának kormányzója – vágott a szavába a nagyszarvú, és Whix felé fordult teljes mellszélességgel, eljátszva, hogy tudomást sem vesz Shuryról. – Figyelemmel kísértük a vadászat minden percét, és azt kell mondanom, hosszú évek óta nem láttam ilyen okos és emellett halálosan precíz vadászt, Whix királynő! Mindegyik vadászatot láttam, amióta ez a szép hagyomány megjelent vendégszerető városunkban, és amit ön tett, az különleges volt – nyalta körbe lucskos verbális csapásokkal Whix seggét. A válasz nem ke-

véssel maradt el ettől az udvariassági formulák modoros halmozásának mezején.

– Köszönöm, Dradeth kormányzó! El sem tudom mondani, menynyire meg vagyok illetődve! Kislány korom óta vágytam rá, hogy itt lehessek, és megnyerve a vadászatot, betölthessem ezt a megtisztelő szerepet!

Shury majdnem öklendezni kezdett. Ez a mézes-mázos násztánc túl ostobának és céltalannak tűnt. Persze pontosan tudta, hogy mi zajlik a szeme előtt, csak nem érezte magát kellőképpen türelmesnek ehhez. Mégis kénytelen volt tovább hallgatni a beszélgetést.

– El sem tudom mondani, micsoda öröm számomra, hogy végül eljutott hozzánk és első próbálkozásra a legjobbnak bizonyult. Mert most jár először itt, ugye?

– Valóban. Évtizedeken át készültem erre a vadászatra és erre a napra! Bármennyire is vágytam rá, korábban nem jöhettem. Csak most, mikor felkészültem. Én nem próbálkozni érkeztem, hanem tenni és nyerni!

– Cerassusnak tetsző gondolatok ezek. A jó vadász nem kergeti a vadat, hanem elejti. Látom, a vadászatra való felkészülés évei közben népünk mitológiájáról és méltatlanul elfeledett vallási tanairól is tájékozódott.

– Mi az hogy! Az igazi vadász spirituális személyiség és legalább annyira teológus, mint amennyire harcos.

A kormányzó próbálta kipuhatolni, mire is számíthat Whixtől. Bár a csaj mindent egybevetve nagyon is vonzó volt, legalábbis Shury szempontjából, nem lehetett volna a devaroni faj díszpéldányának nevezni. Dradeth okkal tarthatott attól, hogy esetleg eltéríti ezt a Shury által teljes őrültségnek tartott helyi hagyományt. Whix állta a sarat, sőt bizonyos tekintetben a kormányzó fölé is nőtt. Láthatóan élvezte a ráirányuló figyelmet, és azt még inkább, hogy packázhatott a férfival. Válaszai tiszteletteljesnek tűntek, de valójában szemtelen lózungok voltak érdemi információtartalom nélkül. Bár Whix közel sem volt annyira beállva, mint Shury, de éppen eleget szívott a füstből, és ez meg is látszott elelkalandozó tekintetén és az időnként önkéntelenül vigyorra húzódó aj-

kain. A stabil döntetlent hozó beszélgetés közepén Shury cicásan, eléggé illetlen, de érezhetően nem rossz szándékú vagy túlzottan visszataszító módon a királynőhöz dörgölőzött, megakasztva a társalgást.

– Nem mintha rosszul érezném magam így pucéran – kezdte kissé akadozva –, de úgy hallottam, hogy itt illik szép ruhákban flangálni. Lopva Barunra pillantott, mintegy jelezve, hogy emlékszik. Barun annak idején Drace-nek meg Barruqnak elegáns zakókat küldetett, míg Shurynak egy elegáns kisestélyinek is beillő rucit, amikor meghívta őket a kormányzóhoz. – Lesz lehetőségem tisztálkodni és felöltözni, vagy a királynő óhaja az, hogy így hirdessem dicsőségét?

Whix tudatában volt annak, hogy mindkét férfi őt nézi, amint Shury felé fordult és ujjai között játékosan megcsavargatta a lány egyik mellbimbóját.

– Tetszel így, a hegyes kis bimbóiddal. Azért egy zuhany rád férne. És ami azt illeti, rám is.

– Természetesen – vette át a szót Dradeth. – A báltermi bemutatás után azonnal a lakosztályába fogjuk kísérni.

Mivel a lift lassított, és hamarosan érezhető zökkenés nélkül meg is állt, a további beszélgetés elmaradt. Az ajtó szisszenve csúszott félre, és kilépve egyből a kormányzó által emlegetett bálterembe érkeztek. Lázas előkészületek folytak, több tucat pincérnek és felszolgálónak öltözött devaroni sürgölődött mindenfelé. A terem fala üvegből volt és egy széles erkély futott körbe odakint, melyet számos nyitott ajtón át lehetett megközelíteni. Hosszú asztalokon önmelegítő tálcák sorakoztak, melyeken főtt ételek gőzölögtek, de bőséggel akadt gyümölcsös tál, és karcsú üvegekben élénk színű italok garmadája is.

Amint kiléptek a liftből, mindenki megtorpant, és akinek nem volt tele a keze, tapsolni kezdett. Szélesen mosolygó arcok fordultak Whix felé, a személyzet általános ujjongással köszöntötte. Shury még meztelenebbül érezte magát, mint eddig. Ha valahol, akkor hát itt, az elegáns és szépen díszített teremben valóban oda nem illőnek érezte a tényt, hogy nem visel semmit a bőréhez száradt testnedvfoltokon kívül. A bálterem egyik végén egy vörösre festett, csontokból művészi igényességgel összeállított szék, egy valódi trónus állt egy emelvényen,

melyet hatalmas agancsok díszítettek olyan hatást keltve, mintha a trón háttámláján egy soklábú irdatlan pók csimpaszkodna széttárt lábakkal. A terem közepe üres volt, míg a szélét székek és kanapék övezték. A torony egész szintjét betöltötte a csarnoknak is beillő helyiség, míg kitekintve az ablakon láthatóvá vált, hogy legalább negyven emelet magasságban vannak. A város épületei eltörpültek alattuk.

– Remélem, hogy megelégedésére szolgál a fogadóterem! Az ünnepély a városban már elkezdődött, de a díszlakomát idefent a királynő nyitja meg. Amint kész rá. Most a lakószintre megyünk, ahol meg tud tisztálkodni és pihenni egy kicsit. Senki sem utasítja a királynőt, de kérem, ne várassa majd túl soká hű alattvalóit!

– Nem fogom. Éhes vagyok – mosolygott Whix és hagyta, hogy Dradeth tovább vezesse. Még két szintet utaztak a lifttel felfelé. A negyvenkettes szinten a liftek előteréből három ajtó nyílt, kettő kisebb egymás mellett, míg egy bársonnyal borított kétszárnyú kapu távolabb a többitől.

– Három lakosztály jár a királynőnek és kíséretének. A királynői a vörös szoba, de biztosíthatom, hogy a többi is minden általunk elérhető kényelmi extrával el van látva.

– Shury és Rokk velem jön. A többiek osszák szét magukat – döntött Whix, és a bársony ajtóhoz vonult, mely automatikusan megnyílt előtte. Dradeth és az őket kísérő droidok hátramaradtak, ahogy Shury és egy szintén meztelen, de sötétvörös testén megannyi fehér festett mintát viselő devaroni férfi követte a királynőt.

A lakosztályba lépve Shury elismerően sóhajtott. Soha életében nem töltött még el akár csak egyetlen éjszakát is egy ilyen luxussal megáldott helyen, mint ez a királynői lakosztály. Még Zeng hajója és kapitányi kabinja sem volt ehhez mérhető. Egy kisebb sportpályának is beillő központi helyiségbe érkeztek, melyből látható volt a hálószoba. Az ágy elég lett volna egy kisebb hadseregnek, akár féltucatnyian is orgiázhattak volna rajta annak a veszélye nélkül, hogy valaki véletlenül lepottyanna. Két fürdőszoba kisebb medencéknek is beillő kádakkal várta a megfáradt udvartartást. A lakosztálynak saját hatalmas erkélye volt, melyen néhány asztal állt, az asztalokon gyümölcsko-

sarak, kristálypoharak és teli üvegek sorjáztak. Whix azonnal kivonult az erkélyre, megragadta a korlátot és hosszasan bámulta a fesztiválozó város éjjeli látványát. Elégedetten csettintett.

– Kibaszottul gyönyörű város, nem? – kérdezte a mögötte érkező Shurytól. A város egésze egy egybefüggő, szivárványszínű felhőben úszott. Néhány épület teteje kiemelkedett a lomhán gomolygó ködből. Feltekintve Shury tisztán láthatta a turbólézerütegek ismerős formáit, amint hegyes csövüket az ég felé emelik, míg erős reflektorok tucatjai irányultak lefelé, fénybe borítva a fesztivál látványát eltakaró füstöt. Bár az utcákon ünneplő tömeget nem láthatták, a hangjukat tisztán hallották. Legalább egy tucat különféle zene áradt feléjük, melyek a város különböző pontjáról szűrődtek fel a királynő lakosztályához. Idefent kellemes szellő fújdogált, és Shury érezte, hogy lassacskán tisztul az elméje. A várost fal vette körül, melyen túl a szakadék sötét foltnak tűnt az éji tájkép vásznán. A szakadékon túl a poros sivatag szürkéllett néhol vörös izzással, ahol láva tört a felszínre. Már sötét éjjel volt ugyan, de a távoli horizont még kékesen derengett, és ott valami furcsa dolog ragadta meg a lány figyelmét. Egy sávban a lenyugvó nap fényét égig nyúló vörös-fekete gomolygás takarta ki, időnként éles villanások adtak pillanatnyi formát a kavargó entitásnak. A távoli vihar látványa majdnem olyan szép volt, mint a narkóködben úszó városé. Shury azonban azért is volt még mindig életben, mert sosem esett ki a szerepéből.

– Az, de közel sem annyira, mint újdonsült királynőnk. És nem hízelgésképpen mondom, őszinte lány vagyok – búgta Whix fülébe. A nő cinikus félmosollyal reagált.

– Szerintem meg egy kibaszottul manipulatív csaj vagy.

– Mások is mondták már, de teljesen félreismernek – szögezte le Shury, amint közelebb hajolt Whixhez és érzékien belecsókolt a fülébe, finomam ráharapott a fülcimpájára. – Miért döntött úgy felséged, hogy a fess baszógép mellett én leszek a másik kiválasztott, aki bebocsátást nyer a lakosztályába?

– Mert kurvára tetszett, amit a srácokkal műveltél. Felismerem a tehetséget és feltételezem, hogy ugyanolyan jól bánsz a pinával, mint a fasszal. Tévednék? – fordította félre a fejét. Shury sietve válaszolt.

– Igen, nagy tévedésben vagy. Az az igazság, hogy sokkal jobban bánok a pinákkal. Többel volt már dolgom és jobban is szeretem őket – kevert össze egy hazugságot egy igazsággal Shury, amint tovább harapdálta Whix fülét, miközben melleit a vállához nyomta. A fickó is megjelent mellettük, egy kiürült poharat lazán a közeli asztalra dobott. A pohár felborult és összetört, de senki sem törődött vele. Whix szembefordult mindkettőjükkel és úgy tett, mint aki valamit őrülten fontolgat, ördögi, de csinos pofija szigorúvá vált.

– Mit gondoltok? Ha valaki nemrég éppen csak túlélt egy élet-halál küzdelmet, mocskos és tele van foltokkal meg véres zúzódásokkal, akkor az vajon mire vágyik leginkább?

Shury majdnem felröhögött, de szerencsére ura tudott maradni a vonásainak, így az arcára az őszinte aggodalom és a féltő gondoskodás egyvelegének anyai kifejezése költözött. Szemernyi kétsége sem volt azzal kapcsolatban, hogy Whix frissen szerzett sérülései és a megúszott helyzetek életre ártalmas veszélyességi foka klasszisokkal le voltak maradva saját közelmúltbéli történetének súlyosságától. Ettől még, vagy talán éppen pont ezért, pontosan tudta, hogy mire vágyhat a másik. A hátát a korlátnak vetette és magával szembe fordította Whixet, a korláton való átesés és a több mint száz méternyi zuhanás veszélyét látványosan magára vállalva. Finoman közelebb húzta a királynőt, majd kezével a másik tarkója mögé nyúlt és megtámasztva Whix nyakát szenvedélyesen megcsókolta. Nem kerülte el Shury figyelmét, hogy Whix jobb keze ismét a pisztolya markolatára tévedt, de közben viszonozta is a csókot. Shury meglepődve érezte, hogy egy emberi mércével abnormálisan hosszú és erős nyelv hatol be a szájába és vándorol körbe, majd egészen a garatjáig lehatol, és csapkodó nyalintásokkal szó szerint körbenyalja a torkát. Talán öklendeznie illett volna, de az ugrándozó húsdarab mélyen intim behatolása olyan intenzív élmény volt, hogy eszébe se jutott azt tettetni, hogy a torka ne lett volt évtizedek óta beidomítva. Őszinte és mély sóhaj hagyta

el a tüdejét, amint Whix visszavonta a nyelvét. Nem tudott nem arra gondolni, hogy ez a nyelv mire lehet képes más területeken. Amint az ajkaik elszakadtak, Whix oldalra tekintett.

– Te meg mire vársz, Rokk? Érezni akarom a faszodat a seggemen!

Két perccel később Whix is anyaszült meztelen lett, fekete bimbói valósággal átszúrták Shury melleit smárolás közben, míg Rokk lesegített a királynőről minden ruhadarabot. A férfi éppen nekilátott volna az uralkodói parancs teljesítésének, és maga is hozzádörgölőzött a nőhöz, farkával valamely lyukát keresve, de Whix hirtelen leállította őket, és kicsusszant az alattvalói szendvicsből.

– Tünés a zuhanyzóba, hozzátok rendbe magatokat, pár perc és követlek benneteket!

Shury vállat vont, majd megragadta Rokk keményen álló farkát és mint valami pórázt használva, a közelebbi fürdőszoba felé vezette a férfit. Szeszélyes egy ribanc, de ő a főnök – üzente közben mosolyával. A fickónak nagyon szép, egyenes, jó fogású fasza volt, és bár közel sem volt akkora, mint Melvaxé, azért nem volt oka panaszra. Ráadásul Rokk is igazán jó testű és vonzó férfi volt rövid, de vastag szarvakkal, szépen kockázott izmokkal, vonzó arccal és kifejezetten kemény és szépen formált fenékkel. Az különösen szimpatikus volt benne, hogy nem dumált sokat. Mozgása alapján harcos volt, és mint ilyen, veszélyes is. A lány kíváncsi volt, hogy vajon maga is turista lehetett, vagy netán helyi illetőségű. Shury egy kisebb üvegháznak beillő zuhanykabinba vezette, és magukra nyitotta a forró vizet. A fejük felett szétterülő méter széles zuhanyrózsából mint zivatar, úgy hullott alá a kellemes eső, és azonnal elkezdte lemosni Rokk testfestéseit és Shury bőréről a foltokat. A lány egy helyben talált illatos szivaccsal nekiállt megmosdatni a fickót rendszeresen visszatérve a nemi szervéhez, és közben hétköznapi beszélgetése igyekezett bonyolódni.

– Azt tudjuk, hogy engem miért választott, azt hiszem láttad. Na, de téged miért? Mit tudsz, nagyfiú?

– Volt egy kis közös kalandunk. Néhány napja, még a vadászat előtt – jött a válasz, amint Rokk is felbátorodott és kezeivel nekiállt tapogatni a lányt.

– Akkor ügyes voltál és rendesen belenyúltál. Ez nagy dicsőség lehet.

– Mázlim volt – vonta meg Rokk a vállát. – Látom, te is szoktál harcolni – húzta végig az ujját néhány sebhelyen. – Ezek itt egész frissek.

– Nem is mázli. Inkább azt mondanám, hogy sikeres tehetségkutató vagy – vigyorgott a lány. Rokk visszamosolygott, és Shury arcára őszinte döbbenet ült ki. A fickónak dupla fogsora volt. Eddig is volt egy furcsa érzése a devaroniak fogaival kapcsolatban, és most döbbent rá, hogy kétféle, látványban nagyon is eltérő fogsort látott eddig. Vagy ragadozószerű hegyes agyarak sorjáztak a devaroni ajkak mögött, vagy emberszerű tompább fogak. Mintha a populáció két alfajra oszlott volna. Rokknak azonban mindkettőből akadt, és egymás mögött helyezkedtek el. A fickó amúgy vonzó arca mosolygás közben szörnyszerűvé változott. A lány gyorsan visszanyerte a lélekjelenlétét, és igyekezett megmagyarázni a pillanatnyi ijedségét.

– Félelmetes! A szeméremajkaim aligha tudnak ellenállni az ilyen tépőfogaknak.

– Ne félj, tudok egészen gyengéd is lenni – húzta el Rokk az ajkait, még inkább megmutatva rágószervét és hosszú nyelvével végignyalta a ragadozófogakat. – Különleges vagyok a népemben. Ritkán, de születnek olyanok, mint én. Mi vagyunk a népünk úttörői. A hozzám hasonlók voltak a felfedezők, akik bármilyen helyre is vándoroltak, mindent meg tudtak enni.

– Ja, így már értem. Én is mindenevő vagyok, csak nekem egy sorban váltakoznak az őrlő meg tépőfogak – tátotta ki a lány a száját, megmutatva a nyilvánvalót. Rokk a tarkója mögé nyúlt, és megtámasztva a fejét megcsókolta. Jól csókolt, és Shury valóban nem érezte az éles tarajokat. Hamarosan Whix lépett be közéjük. Mindketten követték a királynő zömmel nonverbális jelzéseit abban, hogy miként képzeli el a díszvacsora előtti édeshármast. Hol együtt nyalogatták Rokk hímtagját időnként egymással smárolgatva, hol Shury orálisan kényeztette Whixet, miközben Rokk keményen dugattyúzta ugyanazt a puncit, amint forró vízesés hullott rájuk. Nem volt nehéz dolga, mivel a devaroni nőstény nemi szerv nagyon is ismerősnek bizonyult,

még a megfelelő helyen lévő kellően érzékeny csiklója is akadt. Újabb elismerést jelentett Shury számára, hogy a végjátékban Whix Shury arcára ülve nyalatta magát időnként pinával fojtogató légzéskontrollt is alkalmazva, miközben Rokk feladata Shury kúrása volt. A királynő végül így élvezett el egymás után többször is. Bár Shury rengeteg vizet és még több puncinedvet nyelve végül fájó torokkal kecmergett elő Whix combjai közül, de elmondhatta magáról, hogy a vadászkirálynőt sem hagyta cserben, és még maga is élvezte.

Csavaros utójáték

Néhány perc múlva illatos és előmelegített törölközőkkel való szárítkozás után mindhárman a nappaliban találták magukat. Egy átlátszó üveg asztal körül hatalmas fotelek álltak, és az egyikben Whix terpeszkedett, szélesre nyitva lábait, mintegy felkínálva a többieknek az imént oly alaposan átdolgozott puncijának a látványát. Az asztalon három pohár várakozott, kettőben kék, a harmadikban zöldes itallal, melyeket Whix töltött az imént a közeli bárpultnál. Egy jellemzően drogok szervezetbe juttatására alkalmas inhalátor is hevert a poharak mellett.

– Üljetek le – kezdte Whix. – Azt neked készítettem – mutatott az eltérő színű italra Shuryhoz beszélve.

– Szívesebben dörgölőznék a lábadhoz közben, de ha ez a királynői kívánság, akkor a fotelban ülve fogom meginni a halálos mérget – válaszolta a lány mosolyogva. Whix ingatni kezdte a fejét.

– Ha végezni akarnék veletek, akkor lenne egyszerűbb mód is.

– Tényleg, meg amúgy is kár lenne értem. És Rokkért is – értett egyet Shury, aki a poharával együtt ült le, és azonnal belekortyolt az italba. Kissé tüzes, de a még mindig fájó torkát kellemesen simogató levet kóstolt. – Őszintén szólva nem gondoltam volna, hogy egy nő, és hogy éppen te lehetsz a győztes. Attól tartok, nagyon elhagyott a re-

alitásérzékem, és ezért bocsánatkéréssel tartozom. És minden másodpercben – melyet engedélyezel, hogy a lábaid között töltsek – azon fogok serénykedni, hogy érezd, mennyire megbántam és mennyire szeretném jóvá tenni, ha netán nem lettem volna túl kedves az első találkozásunkkor – adta elő tervezett vallomását Shury fátyolos hangon és esdeklő pillantásokkal. Whix úgy mosolyodott el, mint aki elfogadja a bocsánatkérést, majd a foteljének párnája alá nyúlt, és az onnan előhúzott pisztolyát a másik kettőre fogta. Kettőjük közé célozva, hogy szükség esetén bármelyiket leteríthesse. Egyáltalán nem tűnt félszegnek a mozdulat, Shury azonnal realizálta, hogy Whix éles és harcra kész. Rokk is felfogta ugyanezt, a lány a szeme sarkából látta, hogy megfeszülnek az izmai.

– Hallgatom az ajánlatotokat – közölte Whix komolyan. – Nyugodtan beszélhettek, a lehallgatók nem működnek.

Shury meglepődött. Whixet eddig csak egy szexis, bár veszélyes eszköznek gondolta, akivel gyorsan bejuthatott a toronyba, és akinek a segítségével őrizet nélkül maradhatott. Nem számított rá, hogy a nő maga is játékot játszik. Ráadásul ezek szerint Rokk sem csak egy csini duplafogazatú baszógép volt, hanem valakit vagy valamit képviselt. A lány felkuncogott, amint az átmeneti döbbenet helyét megértésszerűség vette át.

– Ez annyit tesz, hogy kettőnk közül csak az hagyhatja el élve a helyiséget, akinek jobb az ajánlata? – kérdezte provokatívan, de véletlenül sem téve hirtelen mozdulatot.

– Még az is lehet, hogy mind a két ajánlatot elfogadom, hiszen más ügyfeleket képviseltek, nem igaz? A legjobb az lenne, ha mindenki élve hagyhatná el ezt a lakosztályt. Ti élve és sikeres üzletet kötve, én pedig élve és gazdagon. Tudom, hogy a gazdáitok be akarják tenni a lábukat ebbe a városba, és nálam van a kulcs. Most pedig kurva gyorsan rukkoljatok elő az ajánlattal, eleget beszéltem!

Voltak pillanatok, amikor sem a rutin, sem a felépített álca nem segíthetett. Shury mindig is bízott az ösztöneiben. Világos volt, hogy Whix sokat sejt, de messze nem eleget tud. A játék folytatásához rögtönözni kellett.

– Még jóval a vadászünnepély vége előtt egy birodalmi cirkáló fog érkezni a Bruxa rendszerbe, és az azon szolgáló katonák szeretnének majd bemasírozni, afféle ideiglenes városnéző jelleggel. Aligha lesz konfliktusmentes az a bevonulás.

Ezúttal Whixen volt a sor, hogy szép arcvonásait dacosabbá és még csókolnivalóbbá változtassa a döbbenet. Úgy tűnt, sok mindenre számított, de a Birodalomra nem.

– Ezt honnan veszed? – nyögte ki. Shury kislányosan felhúzta a vállát, és véletlenül sem fenyegetően széttárta a kezét.

– Amikor elvesztettem a kapitányomat és legénységem általad is ismert harmadik tagját, épp egy olyan fickónak voltunk a nyomában, aki elég sok pénzzel tartozott nekünk. Kiderült, hogy beépített ember volt, méghozzá egy birodalmi ügynök, aki valami szart keresett itt. Afféle ereklyevadász-szerűség. Nézz csak utána, van itt a bothani régész prof, ő is ismerte. A hapsi, Verkának hívták, halála előtt azzal fenyegetőzött, hogy már úton van az erősítés. Elhittem neki, de Drace-t meg kellett bosszulnom. Ezekkel a karmokkal nyomtam ki a rohadék szemeit – mutatta fel Shury a körmeit. – Akkor még valamivel hosszabbak és élesebbek voltak.

– Egy cirkáló kevés, hogy elbánjon a várossal – válaszolta Whix nem túl nagy meggyőződéssel.

– Szerintem is, de azért, ha netán itt eltűnik egy birodalmi cirkáló, nem lehetséges, hogy legközelebb már három csillagromboló fog érkezni? Úgy is fogalmazhatnék, hogy egy meglehetősen kényes diplomáciai kihívás vár Dradeth kormányzóra. Pont akkor, amikor a város kulcsa éppen nem az ő kezében van.

– Világítsd meg nekem, Shury drágám, hogy lesz nekem ebből sok kreditem. Izgalmas információ, de hol van benne a lóvé?

– Ha rajtam múlna, én biztos nem hagynám, hogy holmi Birodalmiak bevonuljanak ebbe a szép városba – kezdte Shury, miközben lázasan gondolkozott, hogy miként is folytassa. Alapvetően szerette az éles és rizikós versenytárgyalásokat, de Whix tekintete és az éppen felé mutató pisztoly fekete torkolata aggasztotta. Rokk is feszült figyelemmel követte a beszélgetést. Erre mondjuk jó oka

is volt. – Ugyanakkor annak a hajónak a parancsnoka bizonyosan elég sok erőforrás felett diszponál. Lehet, hogy szívesen megosztana egy s mást azzal, aki lehetővé tenné, hogy egyetlen lövés nélkül bevegyen egy olyan várost, amellyel dolga van, de amelynek a hadereje meghaladja az ő lehetőségeit – ismertette Shury a nyilvánvaló opciót. Tudta azonban, hogy ennél több kell. Eddig ugyanis csak arra kérte Whixet, hogy árulja el fajtársait, mely sejtése szerint nem okozott volna gondot a nőnek, de az ilyesmit soha nem lehetett biztosan tudni. – Másfelől lehet, hogy az összes itt csapdába kerülő gazember szívesen áldozna egy keveset a személyes vagyonából arra, hogy elkerülje a Birodalom általi letartóztatását. Vannak pillanatok az életben, amikor oldalt kell választani.

– És te közvetítenél a Birodalom és köztem?

– Az nem lenne túl jó ötlet – tárta szét Shury szégyenlősen a kezét.

– Engem annyira nem szeretnek arrafelé. Kisebb diákcsínyek, miegymás. Ha megtudnák, hogy ki vagyok, aligha lennének hajlandók diskurálgatni velem. Viszont Verka révén tudok még részleteket, melyek az esetleges tárgyalásokat nagy mértékben megkönnyítenék. Csak egy megfelelő főtárgyalót kell találnod.

Whix pisztolya lassan Rokk felé fordult. A fickó megköszörülte a torkát, aztán előadta az ő ajánlatát.

– A Devaronon lennének olyan befolyásos személyek, akik üdvözölnének egy olyan vadászkirályt, aki a kolóniák és Devaron egyesítésének pártján áll. A kolóniák függetlensége hosszú távon a kolóniák kárára is válik. Ha valaki érdemben előmozdítaná a Bruxa Öt és a Devaron közt évtizedekkel ezelőtt megakadt tárgyalásokat, akkor komoly pénzzel, félmillió kredittel honorálnák a közreműködést. Szó sincs puccsról. A kolóniák bármelyike, beleértve a Bruxát is, delegálhatnák saját küldöttjeiket a devaroni tanácsba. Ez mindenkinek az érdeke, és bizonyos, hogy ezzel egy birodalmi megszállást is el lehetne kerülni. A Devaronnak van megállapodása a Birodalommal és a Szenátusban is védjük az érdekeinket – közölte Rokk kimérten, majd a beszéd végeztével kissé hátradőlt.

Shury majdnem megint felvihogott. Mindenki tudta, hogy a devaroniak szülőbolygóját évtizedes távlatban megszállva tartotta a Birodalom, igaz, oly sok más világhoz hasonlóan működött odaát is egy saját fajuk alkotta bábkormány. Rokk ajánlata lényegében birodalmi behódoltságot jelentett volna Bruxának.

– Ez nagyon érdekes helyzetet teremt – reagált a lány azonnal.

– A félmillió feltétlenül szép szám, de azt nem szabad elfelejteni, hogy az a cirkáló azért érkezik, mert sürgős dolga akad. Verka talált valamit, amit el akarnak vinni. Aligha fog csak azért visszafordulni, mert a királynő bejelenti, hogy a városa csatlakozik a devaroni kormányhoz és ezzel örömmel és repesve aláveti magát a Devaronon is meglévő birodalmi kontrollnak. Be akarnak majd jönni. Vajon az újdonsült, rendkívül szexi és borzasztóan jóízű királynő csak a pénzre hajt, és a népét önként és dalolva még mélyebbre löki a Birodalom karmaiba, netán úgy gazdagszik meg, hogy közben segít a sajátjainak úgy élni, ahogy azok szeretnének? Mindenesetre – mosolygott Shury negédesen – nekem nincsen erős érzelmi viszonyulásom a népetek szabadságához. Ellentétben saját szabadságommal és jólétemmel. Én hajlandó vagyok bármely alternatívát támogatni abban az esetben, ha kapok bizonyos garanciákat.

– Még mindig nem tudom, kinek dolgozol – fordult vissza Whix pisztolya Shuryra. – Ideje lenne felfedni a kártyákat, nem gondolod?

– Saját magamnak dolgozom. Vagyis, Drace-nek dolgoztam, de ő sajnos már halott. Úgyhogy maradtam én egyedül, kicsi lány a nagyvilág ellen.

Shury látta Whix fejében a küzdelmet, hogy higgyen-e neki. A lány azonban profi hazudozó volt és úgy érezte, hogy kezdi meggyőzni a nőt.

– Itt az idő, hogy kicsit átgondoljam a dolgokat. A parti kivételesen jó alkalom lesz erre. Felveszek valamit.

A stukkert továbbra is a kezében lóbálva Whix a gardróbhoz sétált, teljes szépségében bemutatva a formás piros fenekét. Az ajtó félresiklott, a szekrény kisebb szobának is megfelelő belső terében pedig százszámra sorakoztak a csinosabbnál csinosabb dresszek. Úgy nézett

ki, mint egy coruscanti luxusbutik felhozatala, igaz nem a legújabb divat szerint. Shury őszinte elismeréssel füttyent egyet.

– Whix, királyi őfelsége! Esetleg nekem is szabadna?

– Ja. Válasszatok csinos és szexi ruhákat. Ha jól gondolom, az a másik a férfi ruhatár.

Shury életének egyik legfurcsább hangulatban zajló ruhaválogatása kezdődött. Whix magánál tartotta a fegyverét, de nem fogta többé rájuk, inkább elmerült a több száz álomkelme varázslatában. Rokk bizalmatlanul pillantgatott feléjük, de láthatóan megkönnyebbült, hogy egyelőre senkinek sem kellett meghalnia. Folyamatosan Shuryt fixírozta, de nem közelítette meg. A rejtett feszültség tapinthatóvá vált a három szerető között. Mivel sok értelme nem volt fenntartani ezt az áldatlan állapotot, Shury végül megtörte a csendet, és nekiállt továbbra is barátnőként és szexrabszolgaként viselkedni, jobbnál jobb tanácsokkal látva el Whixet.

– Ez sem rossz, de az a sötét jobb. Jobban kiemeli a bőröd színét. Jaj, nem kell alá alsó, tök szép, ahogy domborodik. Ez igen, ez szépen kiemeli az alakodat! Mindenképpen a magasabb sarkat válaszd, mert ilyen szép bokát kár lenne eldugni!

A lány segítőkész tanácsainak köszönhetően Whix végül egy ezüst színű flitteres ruhába bújt, melyből formás cicijei majdnem teljes pompájukban elővillantak. A derekára kötött pisztoly ugyan némileg megtörte az öltözék harmóniáját, de az egyik oldalt csípőig felvágott fekete szoknya és a gyilkosan gyönyörű cipők végső soron megteremtették a királynői eleganciát. Shury tudatosan két klasszissal Whix alá öltözött arra is figyelve, hogy a praktikum is megjelenjen öltözékében. Sportbugyit húzott a fekete, rövid szoknya és a testhez simuló dressze alá. A csizmájának szintén volt sarka, de kialakítása miatt nagyon kényelmesnek bizonyult. Végtagjai jobbára csupaszon maradtak, ellentétben melleivel, melyeket ezúttal teljesen eltakart. Jól nézett ki, de tudta, hogy ezzel aligha nyerné meg a bál szépe címet. Rokk végül egy lábára simuló nadrágot választott, melyhez pikkelyes állatbőrből varrt mellényt vett fel.

– Esetleg nem szeretnél egy nyakörvet a torkom köré, meg egy csillogó pórázt? Szívesen vállalom, hogy a tiéd vagyok – kérdezte Shury, amint mindenki az utolsó simításokat végezte el magán.

– Te nagyon szemtelen egy kurva vagy, drágám.

Zavar a díszvacsorán

Az előtérben már ott várt rájuk Whix kíséretének másik négy tagja, néhány 501-Z droid, valamint Barun, aki karba tett kézzel támasztotta a liftek között a falat, és szinte áradt belőle a határtalan unalom.

– Kedves, hogy ilyen gyorsan elkészültetek – vetette oda részben Whixnek, részben Shurynak, majd tenyerével a lift gombjára csapott. Shury a legkevésbé sem érezte úgy, hogy magyarázkodnia kellene holmi rendőrnek, amikor csak a vadászkirálynő óhajait leste. Pár percen belül meg is érkeztek bálterembe. Mostanra tekintélyes vendégsereg gyűlt össze. Shury biztosra vette, hogy mindenki jó ideje megérkezett, és már csak a királynőre vártak. Egy színes és díszes ruhába öltözött nagyszarvú devaroni lépett előre, akit már a fogadóbizottság tagjaként is látott. Kezében egy hosszú botot tartott, melyen furcsa alakú kisállatkoponyák sorjáztak. A bot egy jópofa hanggenerátorral lehetett felszerelve, mivel, amint a férfi a bot alját többször a padlóhoz ütötte, minden egyes koppanásra kellemes rezgés kelt a talpuk alatt, melyet búgó fémes hang kísért. A teremben mindenki elhalkult és az érkezőkre nézett. Az udvarmester érces hangja betöltötte a termet.

– Érkezik Whix, a vadászkirálynő, és kísérete! Hódolatunk, felség! Kérem, fáradjon a trónjához!

A kis csapat Whixszel az élén átvágott a termen, a vendégek előzékenyen kitértek előlük szabad folyosót biztosítva számukra. Barun és az udvarmester is velük tartott. A bevonulás egészen ünnepélyesre sikeredett, de Shurynak egyre groteszkebb gondolatai támadtak. Lövöldöző és üvöltöző rohamosztagosok és önmagukból kiforduló, mutáns

szörnyetegekké átváltozó devaroniak véres és kíméletlen összecsapását vizionálta, és így számára a királynőavatási ceremónia inkább kezdett temetésre, semmint ünnepélyre hasonlítani. A trónushoz vezető lépcsőfokok aljánál megálltak, és csak Whix lépdelt fel az emelvény tetejére, majd foglalt helyet a hatalmas székben. Várakozó tekintetek fordultak felé, és alighanem mindenkit meglepett a királynő első parancsa.

– Hozassatok párnákat a játékszereimnek!

Eltartott ugyan néhány másodpercig, de végül mozgásba lendült a gépezet, és szolgák ugrottak, majd perceken belül megannyi kényelmes és puha párnát halmoztak fel a trónus körül. Kíséretének választott tagjai szétszóródtak a lépcsőn, Shury pedig szokásához híven egészen a trón szintjéig mászott, ahol kényelmesen elhelyezkedett Whix csupasz lábánál, és cicásan átkarolta. Mint valami valóban butus szexbaba, kíváncsi, de tompa érdeklődéssel bámulta a bálterem történéseit. Több órás és végtelenül unalmas szakasz következett, amint az udvarmester az oly sok rendszerben és kultúrában ismert protokoll szerint egyenként jelentette be Whixnek a teremben tartózkodó prominens vendégeket és családjukat, akik Whix színe elé járultak, gratuláltak a vadászatához, méltatták tudását és harci képességeit, valamint ajándékokat nyújtottak át számára, melyek végül Shury mellett és mögött kezdtek halmozódni. Ritka fémekből készült díszes használati tárgyak, serlegek és harcban használhatatlan fegyverek kezdtek felgyűlni. Az ajándékoknak minden bizonnyal volt értéke, talán több tízezer kreditet is érhettek. Shury megítélése szerint alig érte meg az ember lányának az életét kockáztatni a birtoklásukért.

Whix kezdetben mindent udvariasan megköszönt és néhány barátságos szót is váltott a vendégekkel, de ahogy rohamosan fogyott a türelme, úgy váltak ezek a beszélgetések egyre rövidebbé, míg végül már csak egy-egy biccentésre és köszönömre futotta a királynőtől. A helyiek azonban továbbra is csak jöttek és jöttek, számukra fontosnak tűnt a rituálé. Whix egy ponton magához intette a ceremóniamestert.

– Meddig fog ez még tartani?

– Még sokan várnak, hogy tiszteletüket tegyék, felség.

– Tartsunk egy kis szünetet. Shury, fedezd fel a helyet! Nekem meg muszáj sétálnom egyet.

Whix hamarosan beleveszett a tömegbe, Shury pedig királynőjének utasítását követve nekilátott, hogy szocializálódjon. Rokk is szinte azonnal eltűnt, és a lánynak semmi kétsége sem volt afelől, hogy az első adandó alkalommal jelentést tesz majd az érkező Birodalmiakról itteni szövetségeseinek.

A vendégsereg jól érezte magát, élénk zsivaj töltötte be a termet, a leginkább devaroni közönség tagjainak többsége italos poharat szorongatott. Sokan lenge ruházatot viseltek, melyet a galaxis nagyobbik felén dekadensnek neveztek volna. Akadtak olyan testalkattal bíró vendégek is, akiknek Shury megítélése szerint jobb lett volna nem közszemlére tenni mérsékelten vonzó tagjaikat. Mégis az itteni devaroniak többsége sportos alkatúnak bizonyult. Alighanem tényleg hittek a vadászat erejében és az ahhoz tartozó fittség követelményében.

Whix első útja a kormányzóhoz vezetett. Útközben vagy tucatnyian megállították egy üdvözlésre vagy koccintásra. Hamarosan odaért, és távolról nézve kedvesen évődő beszélgetésbe bonyolódott a férfival. Shury oldalát ide érkezése óta fúrta a kíváncsiság, hogy miféle ostobaság ez az évenkénti kulcsátadás mindenféle ügyesen gyilkoló kalandoroknak, és a kormányzót figyelve úgy érezte, hogy a fickó osztja a véleményét. Bizonyosan problémás lehet neki minden évben eltakarítani a romokat, amelyeket a királyok és királynők hagynak maguk mögött. Most is olybá tűnt, hogy bár eljátssza a kedves politikust, valójában erősen gyanakvó és irritált Whix öntörvényű királynősködését látva. A nő rá is játszott erre, és rendszeresen megérintette Dradethet, közelebb hajolva susogott valamit a fülébe meglegyintve ajkaival a férfi cimpáját. Valamiféle tárgyalás folyt, de a lánynak nem volt módja közelebb kerülni, különösen miután azok ketten hamar hátrahagyták a bál forgatagát és kisétáltak a tágas erkélyre.

Shurynak nem sok kétsége volt afelől, hogy ha az utcákon zajló ünnepség a korábban látott forgatókönyv szerint egy egyre gyorsuló spirálban vágtatott a szabadosság legmocskosabb bugyrainak mélye

felé, akkor mostanra odalent egy össznépi, kábítószeres delíriumban elkövetett tömegorgiának kellett változatos testnedvekben cuppognia. Ehhez képest a város elitje viszonylag visszafogottnak bizonyult, mert bár ebben a tömegben is feltűntek a vörös kámzsás papok, akik pálcikákat, bogyókat és szipkákba tömhető szárított növényi porokat osztogattak, de az általánossá váló jókedven túl a hölgyek és urak nem kezdtek bele nyíltan szexuális játékokba. Persze kezek bőséggel csúsztak kelmék alá, mint ahogy szájak is tapadtak pőre bőrre – különösen a terem közepén kialakuló táncparketten forgolódó párocskáknál –, de Shury látta azt is, hogy a magukkal már nem bíró vendégek kettesben vagy éppen kisebb csoportokban inkább távoztak a személyzet egy-egy tagjának irányításával, alighanem privát szobák felé tartva, hogy ott teljesítsék ki a Cerassus istenségnek oly kedves testi szerelemben manifesztálódó termékenységi áldozatukat. Akadtak persze néhányan, akik elvétvén a tudatmódosítás mértékét még a bálteremben kihulltak szerepükből és vetkőzni kezdtek, vagy éppen sugárban hánytak, de ezeket a vendégeket kedves és szükség esetén nagyobb létszámban felvonuló felszolgálók kisegítették a teremből. Shury számára részben könnyebbséget, részben nehézséget jelentett, hogy bár sokan – nők és férfiak vegyesen – megbámulták vagy esetleg itt-ott hozzá is dörgölőztek, nyíltan senki sem próbálta meg elcsábítani. A királynői kíséret tagjának lenni, sőt a királynő kedvenceként szerepelni valamiféle érinthetetlenséget jelentett, ugyanakkor így nehezebbé vált szocializálódni és netán értékes értesüléseket szerezni. Szerencsére jelen voltak olyanok is, akiket játékszer státusza nem hatott meg túlságosan, és amúgy sem vettek részt aktívan az egyre emelkedett mulatozásban.

Barun kezében egy narancssárga itallal barátságosan biccentett Shury felé, amint a lány átfúrta magát egy hevesen locsogó társaság tagjai között. A lány koccintott a férfival és enyhén bizonytalan lábakkal, de alig csúszkáló hanghordozással beszélni kezdett.

– Volt egy barátnőm egyszer, az is tele volt fémmel, a karjai, meg a lábai, mind mesterségesek voltak. Nagyon erős is volt a sok bionikus

beültetéstől. Olyan dolgokat tudott velem tenni, mint azóta egyetlen szeretőm se. Annának hívták.

Barun értően bólogatott és segített megtámasztani a lányt, aki majdnem elveszítette az egyensúlyát.

– A kiborglét eltitkolt előnyei. Sajnálom Drace barátodat.

– Kösz. Igyunk szegény Drace és Barruq egészségére!

– A Bruxa őrizze lelküket! – hagyta helyben Barun, és nagyot kortyolt a poharából. Shury ugyan nem kedvelte egyik gyászolt társát sem, de azok után, amit a valamikori őslakosok lelkéből látott, kicsit remélte, hogy Barun kívánsága nem válik valóra. Elég szar lehetett ezer éveken át holmi kristályokban létezve bolyongani. Annál szarabb már csak az lehetett, ha valami lúzer véletlenül egy kivénhedt teherhajót kísértő szellemmé válik.

– Mondd csak, főrendőr, kíváncsi vagyok…

– Főrendőr, mi? Milyen édes vagy! Mit mondjak?

– Most, hogy mindenki, beleértve a helyi társadalom krémjét is rendesen be van baszva és szanaszét kúrja egymást, mit tennél, ha tök véletlenül megjelenne a város felett egy katonai cirkáló, melynek a kapitánya azonnal be óhajtana vonulni a seregével?

Barun láthatóan meghökkent, aligha erre a kérdésre a számított. Meg is dörzsölte az acélból készült állát, ez csak afféle régről maradt szokás lehetett, mivel a csillogó fém aligha volt ellátva tapintásérzékelőkkel.

– Kezelnénk a helyzetet. Elhiheted, hogy a szolgálatban lévő lövészek egy jottányit sincsenek beállva.

– Szóval, azt gondolod, hogy a város védelme működőképes, és szembe tudna szállni akár egy birodalmi hadihajóval is?

– Persze. A szembeszállás kérdése viszont nem rajtam áll. A kormányzónak és ezekben a napokban a királynőnek kellene meghoznia a döntést. Mi csak végrehajtunk, de azt hibátlanul! Na, de reméljük ilyesmire nem kerül sor. Miért pont ezekben a napokban, amikor Cerassus ránk mosolyog, járna erre holmi coruscanti hadibárka?

Shury szomorúan ingatta meg a fejét és közben meg is tántorodott. Ismét csak Barun tartotta meg a karjánál fogva. A fickónak brutálisan

erős marka lehetett, de ezúttal is gyengéden nyúlt hozzá. A lány halkan folytatta.

– Kiderült a Drace-éket kinyíró rohadékokról, hogy kiugrott birodalmiak voltak.

Barun kiberszemei vörösen felizzottak és a lányra fókuszáltak, testtartása is komolyabb tónust vett fel.

– Értem. És ezt mit jelenthet?

– Hát csak annyit, hogy azért jöttek, hogy kinyírjanak egy véletlenül erre flangáló aktív birodalmi ügynököt. Sikerült is nekik. Ha belefutsz, kérdezd meg a bothant egy bizonyos Verkáról. Olyan dolog zajlott az orrotok előtt, mely engem biztosan idegessé tenne, ha én felelnék a város biztonságáért. Mielőtt lebasznál, meg ilyenek, hadd tegyem hozzá, hogy amúgy ezt az egészet nem is akartam neked elmondani, nehogy valamit rámkenjetek az egészből, de olyan kedves voltál. Meglátogattál a kórházban és amúgy is rendesen viselkedtél, szóval megérdemled, hogy tudd. De nem tőlem!

– És mindezt csak is a kedvességem miatt árulod el? – burkolta kérdésbe a feltörő dühét Barun, amint fenyegetően tornyosult a lány fölé, aki ijedten döntötte hátra a derekát, mintegy elhajolva a hatalmas fickó elől, de az szimplán ellépett mellette, és mérsékelt gyengédséggel rácsapott a fenekére. Nem várt fejlemény volt, de a lány gyorsan kapcsolt, felsikkantott, majd felkuncogott. A kockát elvetette, és ezzel annyit elért, hogy talán elterelhette magáról a gyanút akkor, ha Whix vagy Rokk túl korán pofázni kezdene. A szemével kísérte Barunt, aki néhány, a tömegbe olvadó rendőrhöz lépve mondott nekik valamit, majd továbbállt. Shury biztos volt benne, hogy ezek után nem lesz szüksége arra, hogy ő keresse a kormányzót.

Mindösszesen tizenöt perc elteltével egy pincér lépett Shuryhoz, aki éppen egy kellemes karosszékben üldögélve színes füstöt eregetett, azt a szék karfájából előbukkanó rugalmas csőből szívva. Biztosították róla, hogy nem pszichotróp az anyag, csak a gasztronómiai élvezeti értéke miatt fogyasztják.

– A kormányzó úr szeretne önnel pár szót váltani – közölte. Shurynak a harmadik próbálkozásra sikerült kikászálódnia a székből.

A pincér a terasz felé mutatott, és Shury enyhe hullámvonalat követve hamarosan meg is érkezett odakintre. A levegő friss volt, a város felől folyamatosan áradt az össze nem illő ritmusok furcsa dörmögése, a távolban villámok cikáztak a sötét égbolton. A kormányzó egyedül volt, Shury egyenesen hozzálépett, és azzal a lendülettel hozzá is simult a felsőtestéhez, melleit Dradethhez dörzsölve.

– Helló! Ilyen nagyformátumú politikust még sosem kényeztettem szájjal. Megengedné, őexcellenciája?

Dradeth professzionális politikusi mosolya annyi rejtett vicsorgást tartalmazott, hogy fenyegetőbb lett, mint Barun iménti megmozdulása. A fogai feketék voltak és egytől-egyig tűhegyesek.

– Sokat hallottam már magáról – közölte, majd hátralépve eltávolodott Shurytól, végül pedig mintegy reprezentálva az illemet és ezzel alighanem megalázni szándékozva a lányt, elegánsan kezet csókolt Shurynak. – Nagy örömmel állok elébe ajánlatának, de egy később időpontban. Régimódi vagyok, szeretek először beszélgetni.

– Rendben, kormányzó úr. Beszélgessünk!

– Érdekes dolgokat említett egy birodalmi ügynökkel kapcsolatban, aki nemrég még itt tartózkodott. Gyanítom, többet is tud. Lenne kedve megosztani az értesüléseit?

– Lehetséges, hogy valóban tudok még néhány jelentéktelen részletet, de az a helyzet, hogy sajnos nem mondhatok többet. Legalábbis egyelőre. Csakis a királynőm engedélyével beszélhetek.

Pillanatnyi grimasz formájában dühvel keveredő irritáció suhant át Dradeth arcán, de ügyesen leplezte magát, és szinte azonnal felvette a semleges arckifejezést.

– Mi sem természetesebb! Keressük meg együtt!

Dradeth felajánlott a karját, melyet Shury gondolkodás nélkül elfogadott, és együtt indultak útra. A lány csak minden ötödik lépésnél tévesztette el az ütemet és volt kénytelen erősebben a férfiba kapaszkodni, többnyire fel is vihogva ilyenkor. Szerepjáték közben fontos volt a konzekvens viselkedés, és a kapatos szajha karaktere egyelőre megfelelőnek tűnt. Azt mindenesetre felismerte, hogy Dradeth erős és szikár, nem pedig holmi elpuhult diplomata. A ruházata alatt rá-

adásul egy rejtett kést és még egy kisebb pisztolyt is kitapintott, azaz a kormányzó legkevésbé sem csak a biztonsági őrségben bízott.

Whixet a majdnem teljesen körbefutó erkély túlsó felén találták. Egyedül volt és merengve bámulta a lent kavargó füstöt. Jöttükre felnézett és barátságos mosoly terült szét élveteg arcán. Dradeth szólalt meg először.

– Királynő, az egyik kedvence elkóborolt, de szerencsére megtaláltam és visszavezettem önhöz.

– Na de Willgus, megbeszéltük, hogy tegeződünk! Mi mindenkinél jobban megértjük egymást, hisz mindketten viseljük a hatalom jelentette terhet és felelősséget.

Dradeth válaszmosolya nyíltan kényszeredett volt, világossá téve, hogy a fickónak kezd elege lenni a céltalan évődésből és tiszteletteljes kommunikációs táncból. Felnézett a város felett ragyogó csillagokra, majd mély levegőt véve válaszolt.

– Az ifjú hölgy aggodalomra okot adó információkat osztott meg egy potenciális birodalmi ügynökről – vágott a dolgok közepébe. Whix szemöldöke felszaladt. Shury felemelte a mutatóujját jelezvén, hogy szólni kíván, közben bután meg is bámulta az ujjbegyét.

– Ki kellene lakkoznom a körmeimet – kapcsolódott be a beszélgetésre, majd kisebb nehézségek után fókuszált és Whixre nézett.

– Egy halott ügynökről.

A nő megérthette a célzást, mert a meglepett arckifejezése kisimult.

– Értem. És mit szeretnél, Willgus, mit tegyek?

– Nem beszél az engedélyed nélkül.

Shury vidáman felvihogott.

– Nem bizony! Ha a nyelvem szövetséget köt egy igazán zamatos puncival, azt mi komolyan vesszük! – közölte kinyilatkoztató hangsúllyal, újabb undorodó grimaszt csalva Dradeth képére. Whix felkacagott és néhány másodpercre elmélázott Shuryn a tekintete.

– Az engedélyt megadom.

– Oké! A Bruxára érkezésünkkor még a teljes legénységemmel egy fickót kerestünk, aki átvert minket. Sokkal tartozott. Utol is értük, akkor derült ki, hogy valójában egy nő az. Férfi kísérettel. Mindegy. Egy másik

fickó nyomában voltak, de egyikükről sem tudtunk közelebbit. Említettem, hogy kurva sok pénzről volt szó, szóval kockáztattunk. Idáig követtük őket, majd Kane professzor és Barun főrendőr segítségével megtudtuk, hogy kirepültek a városon túlra. Utánuk mentünk. A lényeg, hogy mind meghaltak. A kapitányom és Barruq is, az ügynök is, és az őt követő szakadár birodalmi orgyilkosok is. Csak én maradtam – halkult el Shury hangja, amint elkámpicsorodni látszott. Fájdalmas vonásait a messzeségbe bámuló könnyes szemek változtatták egy megnyugtató cirógatásért esedező kislányévá. Végül megrázta magát és folytatta.

– A Verka nevű ember maradt utoljára. Haldoklott, és úgy gondoltuk mindketten, hogy nekem is végem. Ránk omlott egy ősi kriptarendszer, vaksötét volt és fojtogató por. Csoda volt, hogy kijutottam, nem tudom, hogyan. Majdnem meghaltam, kérdezzétek csak meg Barunt meg a doktornőt, aki koltóba zárt napokra. Szóval a haldokló Verka elmondta nekem, hogy ha ki is jutok, akkor sem leszek hosszú az életű, mert már úton van az erősítés, amely őt volt hivatott megmenteni. Rábasztak, a küldetésük máris kudarc. Legalább egy Arquitens osztályú cirkálóra számított, kísérettel vagy anélkül. Több száz katona és egy másik coruscanti régész érkezését várta. Verka is az volt, valami elcseszett ereklyevadász, aki azért jött ide, hogy ellopjon eztazt. El akartam tűnni a francba, csakhogy – harapta el a mondatot és tört ki könnyekben, gyorsan, de szipogva szedve magát össze újra.

– Semmit nem nyertem ezen az úton, viszont elveszítettem a kapitányomat, aki közel állt hozzám. Maradnom kellett még, hogy legyen valami értelme Drace halálának! Amit most elmondtam, sokat ér! Ezzel sokat segítek!

Whix nyugodtan, védelmező anyai ösztönök kimutatása nélkül hallgatta végig Shuryt, majd a kormányzóhoz fordult.

– Nos, Willgus, aggódsz a cirkáló miatt?

– Egy cirkáló nem jelent fenyegetést a városra. Pláne nem egy Arquitens. Korvett osztályú könnyűcirkáló – vetette oda Dradeth, de szemei fókuszáltak, arcvonásai feszesek maradtak. Ebben a pillanatban jelent meg tőlük néhány méterre Barun, aki bár nem lépett közel, toporgó lábaival jelezte, hogy fontos a dolog. Dradeth kérdően ránézett, a ki-

borg pedig odalépett. Egy pillanatig habozott, gyanakodva vizslatta Shuryt, végül mégis beszélni kezdett.

– Egy hadihajó jelent meg a város felett, az energialenyomata alapján tele van csatahajó léptékű fegyverekkel. A méretéből és a szenzoradatok alapján egy korvett vagy egy kisebb cirkáló lehet.

Csend telepedett a négyfős társaságra.

Életért érvelve

Shury lopva végigpillantott a többieken. Barun ideges volt, valószínűleg egészen eddig nem nagyon hitte, hogy a Shury által vázolt esemény ténylegesen bekövetkezhet. Nyoma sem volt már a mindig vigyorgó és kaján kiborgnak, aki valamiért kedvelte a lányt. Átvette a helyét egy gondoktól terhelt biztonsági főnök minden bajával terhelt morcos figura. Whix szemében energia csillogott, számára mindez éppen akkora veszélyt, mint amekkora lehetőséget is tartogatott, és a pénzéhes teremtést érezhetően felvillanyozta a tudat, hogy a Shury által előre jelzettek ténylegesen megtörténnek. Shury a maga részéről beharapta az ajkát és bamba fejet vágott, de legbelül reszketett a rémülettől. Megérkezett a nemezise, aki látomásaiban már többször brutálisan kivégezte őt. Dradeth, akit saját hatalma szilárdságának megingása alighanem éppúgy nyomasztott, mint uralma tárgyának biztonsága, fújtatott párszor, majd végül ő szólalt meg először.

– Felvették már velünk a kapcsolatot?

Barun megrázta a fejét.

– Akkor hívjuk mi őket! – ugatta a kormányzó, majd habozott.

– Amennyiben a királynő egyetért, természetesen.

Whix gondolkodóba esett. Világosan értette a helyzet komolyságát és nem akart elhamarkodottan dönteni. Shury kihasználva a nyíló időablakot, elszakadt Dradethtől és Whixhez lépett, majd nemes

egyszerűséggel lesmárolta. Ajkaik összeérve maradtak, amint sóhajtva Shury beszélni kezdett, halkan ugyan, de a többiek is hallották szavait.

– Drágám. A halott régész szerint azon a hajón a katonák parancsnoka egy coruscanti nő, aki a Császár belső köréhez tartozik. Ha beteszi ide a lábát, akkor Barun összes tankja, a torony összes turbólézere és a bolygóvédelmi pajzs sem lesz elég, hogy megállítsa őket. Az is igaz persze, hogy a Devaronon is állomásozik néhány csillagromboló, lehet, hogy eljött az ideje, hogy a Bruxa is csatlakozzon az anyabolygóhoz – mondta Shury szomorkásan, enyhén még mindig dülöngélve. Amint hátralépett, nem tudta eltéveszteni Dradeth haragos képét. Utolsó mondata biztosan kiverte a biztosítékot a kormányzónál. Whix végigjáratta a tekintetét a társaság tagjain.

– Tudunk valahol nyugalomban beszélni azzal a hajóval?

– Tíz percen belül felkészítjük az operatív irányítót – válaszolta Barun, miután tekintete összevillant Dradethével. Ezzel egyidőben az ablakokon keresztül Shury két mélyűri vadászgép sziluettjét látta elsuhanni, amint a felszín irányából az űr felé tartottak. Talán ARC vagy Z95 típusú gépek lehettek, de túl gyorsan repültek, és nem tudta kivenni a részleteket. A lány a kormányzóra függesztette a tekintetét, és közben Whix füléhez hajolva suttogni kezdett, csak a nőnek szánva szavait.

– Rowol korvettkapitány a hajó parancsnoka. Az első tiszt Garlan ezredes. Mindkettő lojális és válogatott katona, aki tudja, hogy mit csinál. A diplomata régészt Zenna Vondarnak hívják, és mint mondtam, ő az igazi veszély. Vagy vele kell megegyezni, vagy őt kell elpusztítani. Ha Verka nem hazudott, márpedig azt kötve hiszem, akkor tárgyalni nem nagyon lehet majd vele. Semmi sem számít neki, különösen nem egy ilyen porfészek, vagy éppen egy városnyi devaroni élete. És te sem – sugallta a lány, miközben finoman meg is harapdálta Whix fülcimpáját. Nem szexuális vonzalmat akart ezúttal kelteni, sokkal fontosabb volt, hogy a nő higgyen neki és ellenségként tekintsen Vondarra. Nem derült ki, hogy sikerrel járt-e, mivel Barun jelezte, hogy mehetnek. A négyes újfent átvágott a báltermen, miközben Whix magához intette az egyik sarokban elmélyülten beszélgető Rokkot, aki már-már

komikus sietséggel csatlakozott hozzájuk. Nagyon furdalhatta az oldalát a kíváncsiság, hogy azok négyen miről diskuráltak. Dradeth ingerülten mordult fel.

– Az összes kedvencedet hozni akarod?

A válasz csak egy szemtelen vigyor volt. Egy emeletet ereszkedtek a liftek mellett nyíló lépcsőházban, ezúttal gyalog, és hamarosan egy klasszikus irányítóterembe érkeztek, mely hadihajók hídjára emlékeztette a lányt. A falakat monitorok és kapcsolók, jelzőfények és klaviatúrák töltötték be, a terem közepén lévő asztalon holoprojektorok dudorai emelkedtek. A bejáratot négy rendőrdroid őrizte, melyből kettő követte is őket és a bezáródó ajtó két oldalán vágták haptákba magukat. Ilyenformán Shury három devaroni férfi, egy devaroni nő és a két katonai android társaságában találta magát. A helyzet kezdett nagyon kényelmetlen lenni. Barun szólalt meg elsőként.

– Javaslom, várjuk meg a hívással a felderítőink jelentését.

Csend ereszkedett rájuk, Barun az egyik kommunikációs terminálon megnyomott néhány gombot.

– Jelentést kérek! Látjátok a célpontot?

Néhány másodperc statikus zörej következett, majd egy férfihang válaszolt.

– Célpont megközelítve, szenzoradatok szerint nagyjából háromszáz méter hosszú és hetven méter átmérőjű hengeres testű hadihajó. Fegyverzetét nehéz turbólézerek alkotják. Az energialenyomatok alapján nyolcvanöt százalékos valószínűséggel ez egy Carrack cirkáló.

A teremben minden szerves és kiberszem Shury felé fordult. A lányt leverte a víz, de jobb híján mosolyogva széttárta a kezét.

– Én csak azt mondom, amit a halott faszitól hallottam! Lehet, hogy ez csak az előőrs – motyogta ijedten. Gyűlölte a meglepetéseket és a helyzeteket, amikor az események kicsúsztak az irányítása alól.

– Hívd azt a hajót! – adta ki az utasítást Dradeth, elmulasztva a királynővel való konzultációt. Barun azonnal kódsorokat gépelt be, majd bólintott. Dradeth enyhe terpeszben állva nagy levegőt vett.

– Itt Bruxa Bugyrának a kormányzója beszél. Kik maguk és milyen céllal érkeztek? Figyelmeztetem magukat, hogy több mint elegendő tűzerővel rendelkezünk ahhoz, hogy megvédjük magunkat!

A válasz nyájas, bizonyosan nem emberi torokból származó hang formájában érkezett.

– Ugyan, kormányzó, erre abszolúte semmi szükség sincs. Feltéve persze, hogy megkapom, amit szeretnék. Az ön városában van valami, ami az enyém, és vissza akarom kapni. Ennyire egyszerű a dolog. Biztos vagyok benne, hogy meg tudunk úgy egyezni, hogy a szükségesnél egyetlen cseppel se hulljon több vér.

– Név nélküli hangokkal nem egyezkedek.

Shury Whixhez hajolva gyorsan odasúgta.

– Lehet, hogy egy Xellar nevű duros lesz az. Nem nagy ügy, majd elmesélem.

– Xellar vagyok – válaszolta a hang Dradethnek. – Egy egyszerű kereskedő. Az árumat gonosz tolvajok lopták el, és idáig hozták egy Spark nevű hajóval. Amint megkapom az árut, meg átadják a tolvajt, már itt sem vagyok.

– Ez Shury hajója – közölte Barun mindenkivel, miután szünetre kapcsolata az adást.

Ismét minden szempár a lányra szegeződött, Whix néhány lépést eltávolodott Shurytól. A lány magasba emelte a mutatóujját.

– A hajó Drace-é volt, amíg meg nem halt szegény – kezdett bele a magyarázkodásba. Nem állt jól a szénája, és Barun keze már a fegyvere környékén babrált, ráadásul Dradeth is fel volt fegyverezve, és akkor még nem is emlékezett meg a két droidról. – Na most, ennek az égvilágon semmi köze az érkező birodalmi cirkálóhoz, azt leszámítva, hogy ha elég sokáig várunk, akkor talán megnézhetjük, mi történik, amikor egy maffiózók által bitorolt Carrack harcba bocsátkozik egy birodalmi Arquitensszel. Bizonyára nagyon érdekes és tanulságos hadászati bemutató lenne, ezért az javaslom, hogy várjunk egy kicsit, mielőtt döntést hozunk – hadarta, és nagy, ártatlan szemekkel nézett körbe. Whix barátságosan rámosolygott, majd azt mondta:

– Kíváncsi lennék, milyen áruról beszél Xellar.

A többiek tekintete konszenzust sugallt abban a tekintetben, hogy ez bizony őket is érdekelné. Shury vett egy nagy levegőt.

– Drace szerette a tengereket és a simogató napsütést. Ezzel én is így vagyok. Azaz eszünk ágába se lett volna ide jönni, ha nem lett volna erre nyomós okunk. Mint ahogy azt már jó régen nyíltan elmeséltük Barunnak – nézett a kiborgra Shury. Ezúttal nem kapott biztató visszajelzést. – Jöttünk, mert tartoztak nekünk. Pontosabban megloptak minket. Korábban hozzájutottunk egy titokzatos szállítmányhoz. Túl sokat nem tudok róla, Drace sosem avatott be a részletekbe, de azt azért elmondta, hogy nagyon értékes. A kiugrott birodalmiak lenyúlták a cuccot, mi pedig nyugdíjbiztosítási célzattal erre vettük az irányt. Amúgy sem hagyhatod, hogy büntetlenül kizsebeljenek, mert az egész galaktikus alvilág rajtad fog röhögni. Akkor meg pláne nem, ha ilyen kurva drága a szajré – bizonygatta. Érezte, hogy ez kevés, és kicsit mélyebb rétegeket is meg kell kapargatnia.

– Lehet, hogy hallottatok már a narkók egy csoportjáról, a kék árnyalatok táncosairól. Ez valami olyasmi. Ha nem rémlik, kérdezzetek meg valakit, aki okosabb nálatok – mosolygott Shury zavartan. A sztorija nem volt ugyan teljes blődség, de ilyen szintű rögtönzésre nem készült. – A kérdéses cucc egy kísérleti szállítmány volt. Sajnos nem tudtuk visszaszerezni, meg sem találtuk. Szerintem a mai napig ott van a beomlott kripta mélyén Verka meg a bankosoknak álcázott ex birodalmi bérgyilkosok hullái közelében. Küldjétek oda a fickót, ássa ki magának, ha ennyire kell neki.

– Jól kavarod a szart – állapította meg Whix. Hangja egészen agresszív volt, és a fekete karmú ujjai neki is a pisztolya környékén tapogatták az övét. Egyetlen barátságos arc sem akadt, még Rokk is úgy méregette, mintha érdekelte volna holmi drogszállítmány vagy egy cirkálónyi gengszter.

– Oké, rám lehet sütni mindenféle billogot azért, mert szeretnék egy szerény megélhetést ebben a csúnya világban, és ezen törekvésem során elveszítem az apámként is szeretet kapitányomat! – tért át érzelmi húrok pengetésére a lány. – Sokkal inkább részvéttel kellene felém

fordulnotok, nem pedig haraggal meg gyanakvással! És ha már szarkavarásról van szó, van valaki a körünkben, aki a devaroni bábkormány képviselője, és az a célja, hogy a Birodalom kezére juttassa Bruxa Bugyrát minden lakosával és javaival együtt.

Őszinte gyűlölet áradt szét Rokk arcán, amint maga is kivált a körből és néhány lépést tett hátrafelé. Így az öt személy immáron négy pozíciót vett fel, csupán Barun és Dradeth vállalt szolidaritást egymással. Shury Rokkra nézett és vádlóan még rá is mutatott.

– Tagadod, szépfaszú?

Az eddig sem éppen baráti hangulatú beszélgetés hangulata végleg megfagyott.

Megpecsételt sorsok

Gyanakvó és a legrosszabbra is felkészült, résnyire szűkült tekintetek meredtek egymásra. Whix keze, csakúgy, mint a helyi erőké, a fegyvere közelébe csúszott. Shury kényszeresen tudatában volt annak, hogy még egy kése sincs, hogy megvédje magát. Kárörvendő boldogságmorzsát jelentett, hogy ez Rokkra is igaz volt. A lány lassan kifújta a levegőt és látatlanul megfeszítette az izmait, arra az esetre, ha el kellene dobnia magát. Bár Barun és valószínűleg Whix is érzékelte ezt a típusú felkészülést, de mást aligha tehetett. Ha valakinek gyengébbnek bizonyulnának az idegei és kitör a lövöldözés, akkor ez maradt az egyetlen esélye a túlélésre.

Mindenki összerezzent, amikor megreccsent a kommunikációs pult, és ismét felcsendült a pilóta hangja.

– Uram! Egy újabb nagy méretű hajó lépett be a rendszerbe, frissen a hipertérből. Fény alatti sebességgel közeledik.

Barun oldalazva tett néhány lépést, miközben folyamatosan a többieken tartotta a szemét, majd megnyomta az adásgombot.

– Közelítsék meg! Tudják meg, milyen típus, de tartsanak nagy távolságot!

Shury úgy ítélte meg, ideje néhány szót szólnia. A hangja lassan, érthetően csendült fel, nyoma sem volt benne az ittasságnak.

– A birodalmi cirkáló percek alatt elintézi a gengszter Carrackot, aztán erre fordul. A szépfaszú velük van, egy a céljuk. Mi többiek természetesen szövetségesek vagyunk. És még mindig én tudom a legtöbbet, így az életem nagyon sokat ér, ha eszkalálódna a helyzet. Légyszi, ne engem lőjetek le!

– A Carrack kitér az új érkező elől, de továbbra is a bolygó körüli pályán marad – jelentette ki a pilóta.

Dradeth Whixhez intézte a szavait.

– Érdekes kérdést vet föl, hogy miért akartad, hogy ő is csatlakozzon hozzánk – nézett Rokkra. – Egy királynő nem árulhatja el a népét!

Whix megkockáztatott egy oldalpillantást Dradethre mosolyogva.

– Kormányzó, eszem ágában sincs elárulni magát vagy a várost!

– Azt hittem, tegeződtök – próbálta Shury oldani a feszültséget egy könnyed beszólással, de senki sem nevette el magát.

– Majdnem teljes biztonsággal mondhatom, hogy ez egy Arquitens könnyűcirkáló, gyorsan közeledik. Holoadást fogok, továbbítsam? – érdeklődött a vadászkötelék parancsnoka. Dradeth bólintott, Barun pedig gombokat nyomott meg. A központi asztal legnagyobb holokivetítő-egysége felett egy kékesen vibráló alak jelent meg. Shury gyomra és torka összeszorult a látványától. Zenna Vondar lebegett felettük életnagyságban. A nő hosszú köntöst viselt, haja szabadon omlott a vállaira. Kezeit összekulcsolta a háta mögött és az állát felszegte, miközben enyhe terpeszben, fenyegető pózban állt. A hatalom és erő érzete az egyirányú holoadás formájában is szinte sugárzott az alakjából. Az arca még így, a csak mérsékelten jó minőségű hologramon is ijesztő volt az égésnyomokkal és repedezett barázdákkal. Valaha kifejezetten szép nő lehetett, de bármi is történt vele, az valamikori önmaga karikatúrájává változtatta. A hangja enyhén rekedtesen szólalt meg, de mégis csengett a fülekben.

– A Császár nevében érkeztem. Zenna Vondar vagyok. Egy árulót jöttem megbüntetni. Ha beavatkoznak, osztozni fognak a sorsában. Ha bölcsek és kimaradnak, akkor élhetnek. Ez az utolsó figyelmeztetés – közölte Vondar és az adás véget is ért. Még mindig borzongva és kiszáradt torokkal, de Shury azonnal reagált, újfent elsőként szólalva meg.

– Hát persze! Nem tudhatja, hogy már végeztünk azokkal, akik az ügynöke nyomában voltak! Az ügynökével bizonyosan megszakadt a kapcsolat, feltételezi, hogy az áruló és emberei ölték meg. Ez lehet az esély! Ráadásul tényleg csak egyetlen hajó érkezett, flottának nyoma sincs. Barun mondta, hogy nem jelent veszélyt. Kivéve persze, ha a városon belülre engeditek őket!

– Jelenleg két hadihajó lebeg a városom fölött, – köpte a szavakat Dradeth – és ebből legalább az egyik téged és a hajódat akarja.

– Ez így nem igaz – rázta meg a fejét Shury. – A narkójukat akarják, ami szerintük az én hajómon érkezett ide, de ez nem így van! Ráadásul velem semmi dolguk, Drace-t keresik! – hazudta fennakadás nélkül. Érdekesnek találta, hogy a kormányzó anélkül készült megpecsételni városának és annak minden lakójának a sorsát éppen, hogy megértette volna, valójában mi is a tét és hová futhattak ki egy rossz döntés következményei.

Rokkról hamar kiderült, hogy ellentétben Shuryval, nem igazi profi, és bár alighanem tisztes pénzt kapott a besúgói feladataiért a Devaronról, sosem kapott formális hírszerzési kiképzést. Idegesen pislogott, egyszer-egyszer mintha szólásra nyílt volna a szája, de végül sosem kezdett el beszélni. Ettől függetlenül mintha kissé megnyugodott volna a Cold Light érkezését követően. Volt olyan ostoba, hogy elhiggye, ezzel javultak az esélyei. Mindenesetre a fickó ideális baleknak tűnt ahhoz, hogy elvigye a balhét.

– Bár nincsenek személyes problémáim ezzel a csődörrel, szeretnék rámutatni, hogy egészen megváltozott a nonverbális kommunikációja, mióta a Birodalmiak megérkeztek. Teljesen belazult! Ez egyértelműen engem igazol. Talán ideje lenne a megfelelő irányba koncentrálni az erőfeszítéseket, és egymás kinyírásának tervezése helyett megol-

dásokat keresni – ütötte a vasat Shury már egyáltalán nem vigyázva arra, hogy akár részegnek, akár ostobának lássák. Úgy gondolta, ennyit megér az az erőfeszítés, hogy talán megmenthessen egy városnyi alsóbbrendű, de azért végső soron intelligens lényt. És persze elkerülje a nyílt harcot Vondarral. Shury tényleg megpróbált Dradethre hatni és jobb belátásra bírni a kormányzót.

– Ha a királynő is egyetért – kezdte Dradeth nem kevés gúnnyal a hangjában –, akkor engedélyezem két raj rohamosztagos landolását a városon kívül. A saját erőink felügyelete alatt bejöhetnek és megbizonyosodhatnak arról, hogy nem rejtegetünk árulókat. Barun, tégy róla, hogy Kane professzor a rendelkezésükre álljon, ha kérdéseik volnának! Ugyanakkor a turbólézerütegek fogják be a birodalmi hajót, a felderítőink pedig tartsák szemmel a Carrackot! És Barun! A fesztivál kellős közepén akár egyetlen rohamosztagos is túl sok feszültséget okozhat, legyen elég embered, akik el tudják hárítani az összetűzéseket!

Whix szája szólásra nyílt, de Shury elévágott.

– Kormányzó úr! Kurva nagy hibát készül elkövetni! Ha beengedi őket, akkor készüljön arra, hogy a városára a teljes megsemmisülés vár – közölte Shury komor arccal. Dradeth lesöpörte a lány ellenvetését.

– Meghat az aggodalmad, Shury, de bizonyosan az lesz a legjobb, ha megfelelő katonai háttértámogatás mellett közösen meghallgatjuk, hogy mit is akar a Császár küldötte. Whix? Te vagy a királynő, te fogod képviselni a várost. Ellenvetés?

Whix rosszkedvűen nemet intett, elfogadta ugyan Dradeth gyáva tervét, de nem repesett az örömtől. Rokk arcára szinte angyali nyugalom költözött, amikor rádöbbent, hogy nem fogják az elkövetkező percekben agyonlőni. Dradeth Barunnak címezte a következő szavait.

– Üzenet a birodalmi hajónak. Engedélyezzük, hogy a küldött két raj katonával bejöhessen és nyomozhasson, a város melletti űrkikötőben landoljanak. A város királynője fogadja őket. Az árulójuk nincs itt – biccentett Dradeth, és az üzenet útjára indult. – Barun, a lehető legkevesebb feltűnéssel hozzátok be őket, használhattok akár lepony-

vázott siklókat. Ne szarakodjatok, a lehető legrövidebb útvonalon haladjatok!

Shury szomorúan lehorgasztotta a fejét. Teljes kudarcba fulladtak azon erőfeszítései, hogy rávegye a várost az ellenállásra. Egy fuvallat legyintette meg a lányt és a nyakán felborzolódtak a pihék. Mintha Vondar ott állt volna mellette, és a belőle sütő végtelen megvetés forró radioaktív gőzként pirította volna a testét. A levegőben halálszag terjengett. Beharapta az ajkát és lerázta magáról a hirtelen jövő érzést, de a szájában továbbra is megkeseredett a nyál és ráébredt, hogy vészesen fogy az ideje. Így vagy úgy, de Vondar hamarosan itt lesz. A lány úgy gondolta, hogy egy, legfeljebb két óra lehetett hátra, mire Vondarék átlépik a város határát.

– Nyugtázták és elfogadták az üzenetet – recsegett fel a pilóta hangja. Dradeth bólintott és induláshoz készülődött.

– Ideje felkészülni a Császár küldöttjének a fogadására. A vadászgépeinket hívják vissza, mielőtt a vihar ideérne! A királynő és bájos kísérői külön-külön vonuljanak vissza Barun és emberei óvó felügyelete alatt egy-egy lakosztályba!

– Nincs más választásom, kormányzó? – kérdezte Whix idegesen. A férfi fekete fogsora egy vicsor formájában villant elő.

– Attól tartok, hogy nincs, királynőm.

– Nem maradhatnék Whixszel? Nagyon közel kerültünk egymáshoz – próbálkozott Shury.

– Teljesen kizárt! De nem leszel egyedül. Hamarosan úgyis felkereslek a lakosztályodban, vár ránk egy komolyabb beszélgetés, mielőtt Vondar megérkezik.

Shury megadóan magába roskadt. Egyúttal ráébredt, hogy elmulasztotta erőképességeit is bevetni arra, hogy meggyőzze Dradethet. Lehet, hogy még mindig túlságosan is hatottak rá a beszívott és megivott szerek. Vagy tudat alatt mindvégig a legradikálisabb tervet vágyta? Ha minden jól haladna, talán nem is kellene szembe néznie Vondarral, talán a nő meghalna a lenti káoszban. Tudta, hogy ez hamarosan ki fog derülni.

A végjáték kezdete

Barun hívását követően tucatnyi rendőr sorjázott be az irányítóterembe és külön-külön közrefogták Whixet, Rokkot és Shuryt is. A lányt hátulról két droid, elölről további két hús-vér fickó kísérte. A lány szomorúan, sorsát látszólag elfogadva hagyta, hogy néhány szintet lifttel megtéve végül egy külön lakóhelyiségbe tereljék be. A lakosztály közel sem volt annyira nagy és minden luxussal ellátott, mint Whix hodálya, de még így is messze tágasabb és jobban felszerelt volt, mint a legtöbb hotel vagy motel, melyet a lány valaha is meglátogatott. Na, nem mintha lett volna módja meghitt magányban élvezni a rövid távra rendelkezésére bocsátott helyiséget, mivel a két otromba droid belépett vele együtt és elfoglalta az ajtó két oldalát. A devaroni őrök legalább odakint maradtak.

– Elmegyek pisilni – közölte a droidokkal. – Szabad?

– Az őrizetes nincs eltiltva az alapvető fiziológiai szükségleteinek kielégítésétől – válaszolta az egyik droid, mely legalább egy fejjel a lány fölé magasodott. A hangja fémesen kongott, a beszédszintetizátora nem lehetett túl szofisztikált. Mindkét fémfickó tekintélyes méretű lézervetőket szorongatott, és Shury felmérte, hogy vajon el tudná-e venni tőlük. Látott arra esélyt, hogy megszerzi az egyiket és leszedi mindkét droidot, de biztosan nem tudná csendben elvégezni a műveletet, odakint pedig további őrök vártak volna rá. Jelen esetben nem a nyílt erőszak látszott üdvös taktikának.

A mosdóban valóban könnyített magán, miközben a nyitva hagyott ajtón át felmérte a lehetőségeit. Nem látott kamerákat, de nem is nagyon értett a biztonsági rendszerekhez, és más módon is figyelhették. A központi helyiségből nyíló kis hálószobából vezetett ki egy terasz, és miután elhagyta a mellékhelyiséget, kilépett erre a néhány négyzetméteres, korláttal körbefuttatott peremre. Szédítő mélység tátongott alatta. Ez a szint még a bálteremtől is több emeletnyivel magasabban volt.

Csapkodó szél kapott a hajába és vágott be a ruhája alá. Pillanatok alatt libabőrös lett. A vihar közeledett. Míg mögötte ez égen hunyorogtak a csillagok, addig Shuryval szemben egy fekete fal kötötte össze az éjjeli égboltot a bolygó felszínével és szinte másodperceként villantak fel benne kékes villámok. A lánynak olyan érzése volt, hogy a fal gyorsulva rohan feléje, az arcába tépő szél már a közvetlen előszele volt. A toronyból lefelé irányuló reflektorok továbbra is sűrű, színes ködkavalkád felszínén siklatták végig fénysugaraikat. A lány nagyon remélte, hogy a vihar miatt nem fújják le a fesztivál első estéjének hátralévő részét, és hogy a városvédő pajzsnak van légköri zavart elhárító fokozata. Szüksége volt a tömegre az utcákon. Körbetekintve meg kellett állapítania, hogy Dradeth jól választotta meg a cellájaként funkcionáló lakosztályt. A kis erkélye egyedül meredt ki a torony oldalából, és további teraszokat csak jóval maga alatt, illetve oldalirányban csak nagyobb távolságokra látott. A torony külső fala szinte teljesen sima volt, csupán párcentis párkányok akadtak, melyek ott futottak, ahol a külső borítást alkotó fémlapok össze lettek hegesztve.

Mivel a szél egyre veszettebbül csapkodott és a kapaszkodóként szolgáló kitüremkedések nagyon aprók voltak, még tapasztalt kommandósok számára is egyenlő lett volna az öngyilkossággal, ha megpróbáltak volna megkapaszkodni a torony falán. Shury azonban úgy ítélte meg, hogy neki lehet esélye. Sokat segített az is a döntés meghozatalában, hogy tudta, nincs választása. Nem várhatta meg Vondar érkezését. Talán tíz méterrel odébb a falon látott egy rácsos nyílást, mely megragadta a figyelmét. Egy szellőzőakna torka lehetett. Remélte, hogy belülről mászható, nem pedig egy éles szögben lejtő, sima falú, szimpla cső várja odabent. Kényesen illegetve magát még egyszer körbejárt a szobákban és lopva összegyűjtötte mindazt, amit hasznosnak ítélt. A droidok nem fogtak gyanút, bár végig követték kéken izzó vizuálszenzoraikkal. Egy kis bőrápoló olajat tartalmazó tégelyen túl a bárszekrényből egy jégvágó kést is eltulajdonított, illetve talált még egy tubus pikkelyes bőr hámtalanítására használt sűrű krémet is. Két ujja közé nyomva egy keveset, örömmel látta, hogy a krém ragadós. Néhány alkalommal kisétált az erkélyre, majd pár perc múlva

vissza, mintegy szoktatva a droidokat ehhez a rutinhoz. A negyedik alkalommal azonban nem tervezett visszatérni. Sebtében levette a csinos magassarkú csizmáját és az alatta viselt zoknikat, lábujjait és tenyereit bekente a furcsa szagú krémmel, majd átlendült a korláton.

Mélyeket lélegzett és koncentrálva megmerítkezett az Erőben. Másodpercek elteltével erősebbnek és főként könnyűnek érezte magát, mintha testsúlyának közel fele elveszett volna. Két szabálytalan szélességű hegesztési nyomvonal követte egymást nagyjából párhuzamosan, vertikálisan jó egy méterre egymástól. Egy kicsit ugrania kellett, ki a semmi felé. Ha elvéti, akkor menthetetlenül lezuhan. Az ugrás rövid volt és pontos, karmokká görbült ujjakkal érkezett meg a dupla sávhoz. Ujjbegyeit és lábujjainak párnáit az apró szegélyekbe mélyesztette, miközben felsőtestét megpróbálta azonnal a falhoz nyomni, hogy fenekének súlya le ne rántsa. A két sáv túl közel volt egymáshoz és kezével túlságosan alacsonyan kellett kapaszkodnia, a teste másodpercekig illegett a lezuhanás határán. Izmai reszketve megfeszültek és levegőt sem mert venni, amint egy széllökés mint holmi pajkos korbács végigcsapott a hátán. Lassan kifújta a levegőt, majd újfent lélegezni kezdett, szabályosan, lassan. Stabilan tapadt a falhoz a szinte nem létező peremeken csimpaszkodva. Tíz méter. Az ujjai gyorsan fáradtak, nem volt vesztegetni való ideje.

Azonos oldali kezeit és lábait egyszerre csúsztatva araszolni kezdett. Mint valami furcsa harmonikamozgású pók, hüvelykről hüvelykre haladt. A ragadós kenőcs kezdetben nagyon jó szolgálatot tett, mert nemcsak jobban tapadtak az ujjpárnái, de a vastagon felkent réteg valamelyest meg is óvta érzékeny bőrét a rücskös fém éleitől. Félútra azonban az anyag jó része lekopott, és több lábujja is fájt és vérzett. Néhány csepp vér a mélybe is hullt megtáncoltatva az erős széllökések által. A közeledő vihar heves villámlásokkal világította be az egész tornyot, mintha csak egy drogosokkal teli nar shaddai bár fénylovasa ért volna el az esti performanszának a csúcspontjára. A kéken villódzó kisülések egy pillanatra nappali világosságot hoztak. Shury szomorúan bámult meggyötört lábujjaira. Újra ki kellene festenem a körmeimet, gondolta, el is veszítve egy pillanatra a koncentrációját. Ta-

pasztalt mászó volt és tudhatta volna, hogy ilyen kiélezett helyzetben nem jó ötlet lenézni. Egy pillanatra meg is szédült és majdnem elvált a faltól. Ösztönösen szorította magát újra a fémhez, odatapadva lihegett néhány ütemet, mielőtt továbbindult volna.

Komoly aggodalmak kezdtek éledezni a szívében azzal kapcsolatban, hogy ha a puszta kapaszkodás is ilyen nehéz, miként fogja leszerelni a rácsot, de a szél egyik pillanatról a másikra megszűnt, és egyúttal a háta mögött tomboló vihar zaja is tompább lett. Bekapcsolták az időjáráspajzsot! Elérte a rácsot és látta, hogy azt csavarokkal erősítették a falhoz. A rács erős volt és alkalmat is adott neki, hogy végre rendes fogódzkodóba kapaszkodhasson és pihentethesse kissé a lassan görcsbe álló ujjait. A bőrápoló olajból bőségesen spriccelt a rácsot tartó csavarokra, majd előhalászta a jégvágót, és ismét a falhoz simulva nekilátott a kilazításukhoz. Két csavaron túlvolt, és éppen megpihent egy kézzel a rácsba kapaszkodva, amikor a harmadik csavar kiszakadt a falból és a rács nyikorogva a magasság felé lendült, magával rántva a meglepődött lányt. Egy kézzel kapaszkodva kilengett a szédítő több száz méteres mélység fölé, és hallotta, amint az utolsó csavar is csikorogva kicsúszik a foglalatából. Az utolsó pillanatban vett egy nagy lendületet és megragadta az akna szélét, a rács pedig alázuhant. Az előzőleg kicsit megpihent ujjaival megtartotta magát, majd még mindig könnyítve testének súlyán, felhúzódzkodott, és végül bent találta magát a szűk, legfeljebb négykézláb közlekedhető aknában. Akire az a rács ráesik odalent, az halott, gondolta, majd elmosolyodott. Eddig megvan.

A járat enyhe emelkedéssel haladt a torony belseje felé és teljes sötétség honolt benne. Némi légmozgás jelezte, hogy azért mégiscsak szellőzőről volt szó. Időnként ételek vagy éppen parfümök illatát sodorta magával, máskor pedig vizelet bűze vagy éppen olajszag kúszott be a lány orrába. Szerencsére hamarabb érkezett meg egy újabb rácsos nyílászáróhoz, minthogy a távolban surrogó ventilátort elérte volna. A vaksötétben nehezebb volt kifeszegetnie ezt a rácsot, szerencsére a jégvágó még nála volt, mivel azt minden egyes csavar megdolgozása után a fogai közé szorította. Hamarosan lekerült a rács, Shury

leköpött, és másodpercen belül hallotta a nedves placcsanást. Legfeljebb két méterrel alatta lehetett a padló. Karjaival leengedte magát és csupasz talpai hamarosan hideg fémen landoltak. Körbetapogatózva polcokat és ládákat talált, majd hamarosan elért egy fali konzolt. Másodpercekre megvakult, amikor a fény elárasztotta a kis helyiséget. A raktárhelyiségben karbantartóeszközöket, kábeleket, ventilátorlapátokat és elektromos csatlakozóegységeket talált, valamint egy kikapcsolt apró repulzoros droidot. Ezekkel nem sokra ment, azonban nagy örömére akadt ott néhány sötétbordó színű karbantartó overall is. Igaz a legkisebb is nagynak bizonyult neki, de egy kis hajtogatással és illesztgetéssel tűrhetően belecsomagolta magát. A munkavédelmi lábbeli orrában is elfért volna még valamennyi tömőanyag a lábujjai előtt, de csak addig kellett a maskara, amíg kijut az épületből. Végül egy sisakot is a fejébe nyomott, és egy perc múlva egy alacsony növésű, lehajtott védőszemüveget viselő karbantartó lépett ki a folyosóra. Céltudatosan indult meg érzése szerint a lakosztályoktól távolodó irányba, mint az a hétköznapi hős, aki a fesztivál közepén is végzi a munkáját és semmi sem állhat az útjába.

A jelzéseket követve hamarosan elért egy karbantartó-lépcsőházat, aminek az ajtaja ráadásul külön kód nélkül is nyílt, és hamarosan egy végeláthatatlan, lefelé tartó spirális lépcsőn találta magát. Nem látta a mélység mértékét sem lefelé sem felfelé, mivel mindig csak néhány szintet bevilágító mozgásérzékelős lámpa kapcsolt be, de nem volt kétsége afelől, hogy jó néhány percnyi lépcsőfutás vár rá. Legnagyobb meglepetésére sem őrökkel sem felhangzó szirénákkal és riadójelzéssel nem találkozott, mely azt jelentette, hogy még aligha vették észre az eltűnését. Ez volt a baj a droidokkal. Nem szorult semmiféle intuíció sem beléjük.

Az emeleteket szimbolizáló jelzések alapján jól haladt és végül néhány emelettel a főkapu szintje fölött lépett ki a lépcsővel felszerelt karbantartóaknából. Itt már akadt némi mozgás, de jóval gyérebben, mint amire számított. Néhány droid tűnt fel itt-ott, és egy-két szintén munkaruhába öltözött devaronit is látott. Ezek mindegyike morcosnak tűnt. Shury megértette őket. Az egész város bulizott, ők szeren-

csétlenek pedig az ügyeletet adták. Vagy a főnökük nem szívlelte őket, vagy egyszerűen csak pechjük volt a kollegiális sorsoláson. A főlépcsőn át közelítette meg a bejárat előtti recepciónak is otthont adó tágas előteret. Ez volt az első olyan hely, ahol néhány rendfenntartóval is találkozott. Ők sem voltak sokan, és mindegyik kifelé figyelt, a főtéren zajló ünnepséget szemlélve. A megoldás magától értetődött. Eleve akadtak olyan egyenruhások, akik éppen fesztiváloztak. Bruxa Bugyrának fegyveres ereje éppen nem volt teljes állományú. Barun és emberei zöme elindult, hogy bekísérjék a Birodalmiakat, és akik maradtak, azok is inkább arra ügyeltek, hogy valaki ne juthasson be az épületbe. A bamba őrdroidokból itt is akadt néhány, így a lány feléjük vette az irányt, egyszerűen átsétálva közöttük.

Pillanatokkal később az egyik oldalsó ajtón kilépett a térre. Egy devaroni rendőr ránézett ugyan, de hamarosan továbbfordította a fejét, amikor a közelben egy hatalmas mellű és teljesen meztelen devaroni nő éppen Cerassusnak tetsző vad násztánc-koreográfiáját bemutatva bizonyította, hogy mily végtelen mértékben hajlékony. Shury benyomult a tömegbe. A falmászást leszámítva ez túl egyszerű volt. Akár még egy gyereket is kicsempészhetett volna, ha akad egy köpenye, melyet ráborít. Ezek a devaroniak életképtelenek voltak. Efféle hanyagság egy normális birodalmi bázison aligha történhetett volna meg. Még a Daws-típusú lúzerek által vezetett bázisok is hatékonyabban voltak őrizve, az alapvető katonai protokollok biztosították, hogy efféle csúfság ne eshessen meg.

Átvágott a tudatmódosult tömegen, mely mértéktelen tivornyázás közepette énekelt, ujjongott, sikoltozott és táncolt, majd az első sarkon ledobálta a karbantartóoverallt és minden tartozékát, kivéve a sisakhoz tartozó otromba szűrőmaszkot. Azt az arcán hagyta. A kavargó füstfelhőn át is láthatta, hogy odafent brutális erővel tombol a vihar, mely azonban megtorpant a láthatatlan pajzs határánál. Könnyedén elcsent egy adóvevőt egy alaposan betépve tébláboló fickó övéről és néhány perc múlva már be is volt rajta állítva a megfelelő frekvencia.

– Hello, édes, itt anyu! – szólt bele és várt türelemmel. Hamarosan érkezett is a válasz, Tera hangján.

– Szia, anyu, jól vagy? Van itt oltári káosz és brutál buli is, nem esett bajod?

– Izgalmas éjszakán vagyunk túl. Minden rendben, csak kicsit elfáradtam, és nem nagyon van erőm eltántorogni hazáig. El tudnál jönni elém?

– Persze! Vigyem a bátyáimat is?

– Foglalkozzanak csak a dolgukkal. Érkezett vendég?

– Még nem, de már úton van! Éppen az imént láttuk messziről, fél óra és itt lesz.

– Fel kell készülnünk a fogadására. Különlegesnek kell lennie. Negyedóra, és adjatok egy kis pikáns fűszerezést a reggelinek!

– Persze, anyu, ahogy akarod! Ki is takarítsunk otthon? Tudom, hogy szereted a tisztaságot.

– Igen! És hozd el a cuccaimat, légy oly drága! Sokkal jobban érzem akkor magam, ha minden nálam van. A kedvenc cipőm sem ártana.

– A többiek fűszereznek, én meg megyek az orgazmusok elágazásához, amilyen gyorsan csak tudok.

– Az jó lesz. Hamarosan látlak. Csók, drágám!

– Vigyázz magadra, anyu!

Halálvárás

Elkerülve a hajnali órák ellenére még mindig önfeledten bulizó tömeget, Shury tíz percen belül elérte a helyet, ahol megállapodtak Terával a droidszerelő műhely felrobbantásáról. A sikátor torkolatából szomorúan nézte a boldog devaroniak és a közéjük vegyülő vegyes fajú vendégek csoportjait. Számukra eljött a vég, és a lány pontosan tudta, hogy ez a megállapítás talán rá is vonatkozik. Vajon elégséges lesz az Azúr táncos okozta húsevőmutáns-fertőzés vagy éppen a robbantások sorozata ahhoz, hogy megállítsa Vondart? Vajon van rá valódi esély, hogy a nő beledöglik a Shury által előkészített meglepetések

valamelyikébe és elkerülheti a szemtől szembe harcot? Nagyon szerette volna, ha ez történik, de valahol a lelke mélyén tudta, hogy ez több, mint valószínűtlen. Vondar egy nagyhatalmú erőhasználó volt, és ahogy Shury is élve eljutott eddig a pontig, úgy Vondart sem fogják egykönnyen leteríteni holmi vérengző mutáns tömegek, meg felrobbanó aknák, ledőlő tornyok. Mégis talán eléggé meggyengítik. Shury undorral fedezte fel magán, hogy retteg. Nem kifejezetten a haláltól félt. Azzal ezerszer nézett már szembe, és mindig gondolkodás nélkül vetette bele magát a küzdelembe. Vondartól félt. Attól, hogy Vondar lesz a gyilkosa.

A nő pedig megérkezett. Megfoghatatlan módon érezte a közelségét. A jelenlétében korábban elszenvedett fájdalmat és megalázottságot, történt az akár a valóságban, akár valamely rémálomszerű víziójában. Vondar a bolygóra érkezett, hogy megölje őt. Shury sziszegve átkozódott.

A közelben egy csoport devaroni fiatal hangosan kurjongatott, miközben néhányan egymás nemi szervét kényeztették szájjal. Talán első fesztiválozók lehettek, a város jövőjét jelenthették volna. De már nem fogják. Vondar idejött, és ezzel megpecsételte a sorsukat. Vondar a halált hordozta magával. Több tízezer szukuri halálát. Shury többszöri halálát. Birodalmi katonák halálát. Bruxa Bugyra lakosainak halálát. Szinte fájtak a csontjai a tudattól, hogy hamarosan szembe kell néznie a nővel. Azzal a démonnal, aki minden halálért felelős. Nem messze tőle két pap tűnt fel, kezükben bőséges füstöt árasztó ingákkal. Az egyikük Shury felé közeledett, és megemelte csuklyájának a szélét. Tera volt az. Az arca feszült volt, mint minden katonáé közvetlenül bevetés előtt, de a szeme élénken csillogott. Ez jó jel volt.

– Elkezdődött? – kérdezte, miközben mélyen Tera szemébe nézett. Az őrvezetőn sokkal kisebb és kényelmesebb maszk volt, a lány remélte, hogy neki is hozott egy hasonlót.

– Az árulók hajója landolt, és a helyi erők már náluk vannak. A város túlsó felében elkezdődött a fűszerezés is, utánad mi is befejezzük a mi részünket. Mi lesz?

– Behozzák őket, saját siklókon. Azokra kell robbantani. Lehet, hogy álcázni fogják a menetet, de rá fogtok jönni, melyik az!

– Az biztos – bólintott a nő. – Itt a motyód, anyu, minden, amit pakoltál – nyújtott át egy semleges kinézetű hátizsákot. Shury belenézett, és elégedetten hümmögött. Valóban volt benne egy modern katonai minősítésű maszk, ott volt a Zengtől kapott kardja, egy rendes pisztoly néhány tartalék energiacellával, egy fegyveröv gránátokkal, egy kecses tornacipő és egy fecskendőre szerelt fiola benne kékes folyadékkal. Egy adag Azúr táncos. No, és ott volt a Verka testéből kioperált amulett is, melyet a lány rövid gondolkozás után visszaadott Terának.

– Ez maradjon nálad. Sőt rejtsd el valahol útközben! Nem akarom, hogy az áruló kezébe kerüljön.

Shury mindent akkurátusan felhúzott és elhelyezett a testén, majd immáron a kisebb maszk mögül hosszan Tera szemébe nézett.

– Fűszerezz, de maradj a közelben! Te élesítsd a bombát és az aknákat! Jelzek rádión, ha a siklók elég közel érnek. Amint ledőlt a torony és aktívak az aknák is, haladj a főtér felé! Mássz fel a múzeum néven ismert épület tetejére! Ha meglátsz engem, és ha szükségét látod, akkor fedezz, főleg, ha egy fénylő kardot hordozó nő támadna rám! Lődd agyon a rohadékot!

Ez utóbbira Terának felszaladt a szemöldöke, de nem tett fel hülye kérdéseket.

– Maradj az épület tetején, jól védhető és nehezen megközelíthető helyen! Az osztagot is rendeld a környékre, ugyanilyen pozíciókba! A főtér tornya előtt így vagy úgy lezárjuk a történetet, és ha minden jól megy, oda hívjuk majd az evakuációt is. Merz őrvezető! Egy élmény volt. Bocs a devaroni faszokért, azért remélem, nem bántad meg!

– Mingwo hadnagy, egy öröm volt veled szolgálni! Remélem, tudom teljesíteni a parancsomat és visszajuttatlak Bond dandártábornoknak!

– Ha az Erő is úgy akarja, akkor így fog történni.

– Ki hisz még az Erőben? – horkantott fel Tera, és elmélyültek a rán-cok a szeme sarkában. Shury rákacsintott.

– Feljebbvaló vallását kigúnyolni függelemsértés. Később számolunk. Most harcra fel!

Shury keresett egy helyet, ahonnan beláthatta a városkapuból a központi toronyhoz vezető sugárutat, de minél messzebb tudta magát tartani a rettegett régésztől. Be kellett törnie egy magánlakásba, melynek lakói természetesen nem voltak otthon, és az emeleti ablakba kiülve, a szerszámövével együtt kapott távcsövet használva vizslatta az odalent történteket. Egy jó negyedóráig semmi említésre méltó sem történt. A fesztivál teljes erővel folytatódott és a változatos szerektől energiatúltengésben szenvedő devaroniak lelkesedése semmit sem veszített. Bár az idő megérett a pirkadatra, nyoma sem volt világosságnak. A város fölött tomboló vihar hatalmas fekete fellegként omlott rá a pajzsra. Shury furcsa módon érezte a vihar közelségét, keserűvé vált a szájíze és voltak pillanatok, amikor fenyegetőbbnek gondolta azt, mint Vondar jelenlétét.

Egymás után több, szám szerint hét sikló sorjázott be a kapun. Mindegyikre porszínű ponyvát feszítettek. Mindegyiken öt-hat személy foglalhatott helyet a pilótákon kívül. A konvoj előtt Barun rendőrei haladtak és puha módszerekkel, de határozottan szétválasztották az embereket, utat nyitva a siklóknak. Vondar ott volt közöttük, Shury a zsigereiben érezte. A lány szíve hevesen kezdett verni és teljesen kiszáradt a szája, néhány percig figyelte a haladásukat, majd a szájához emelte a rádiót.

– Drágám, itt anyu. A zöldséges felébredt, ahogy nézem kábé öt perc múlva nálatok van. Vegyél nekem egy kis édes, kényeztető, szaftos reggelit. A Bugyorgazmus a te kezedben van. És vigyázz magadra, szívem!

– Te is. Csak okosan, anyu!

Shury a nyakába szedte a lábát, és rohamléptekben indult meg a főtér irányába. Mivel a tömeg ott koncentrálódott, nem volt kétsége afelől, hogy azon a környéken lesz a leglátványosabb és egyúttal legveszélyesebb is a mutánsfertőzés kitörése. Ott kellett lennie, mivel Vondart is oda kellett irányítania. Mellesleg a nő alighanem eleve oda tartott, hisz a torony jelentette a város teljes légvédelmét. Futás közben elképzelte, hogy a droidszerviz rázuhan az első siklókra. Az érkező rohamosztagosok szétspriccelnek a környező sikátorokba, ahol a talpuk alatt felrobbannak az aknák. A túlélők folytatják az előre nyomulást,

amikor is szembesülnek a mutánsok áradatával – a lány elképzelése szerint hamarosan meg kellett jelennie az elsőknek –, melyek aztán viszonylag gyorsan terjesztik a kórságot. A túlélő támadóknak még Tera magaslatokon elhelyezett emberein is túl kellett jutnia, hogy elérjék a főteret és a tornyot. Vondarra ugyanez vonatkozott. Talán beledöglik. Hátha beledöglik.

Ismét átfurakodott az önfeledten ugráló devaroniak tömegén és rövid gondolkodás után a kórház épületét választotta, annak a tetejére kezdett felmászni. A múzeum jóval alacsonyabb volt és könnyebben is mászható, ráadásul a kórház egyenlő távolságra volt mind a múzeum mind a torony bejáratától, és kissé távolabb az ide vezető sugárúttól. Néhány emeletnyi magasságba kellett kapaszkodnia közel függőleges falakon. A mutánsoknak ez nem fog komoly gondot jelenteni, de egy páncélos rohamosztagosnak már igen. Éppen el akarta foglalni a helyét, amikor a távolban hatalmas lángnyelvek csaptak a magasba és egy másodpercen belül a robbanás éktelen robaja is elérte a főteret. Elkezdődött.

A partizók közül néhányan felkapták ugyan a fejüket, de a többség mit sem vett észre a robbanásból, továbbra is energikusan rángatóztak a gyors ütemekre. A tetőn akadt néhány antenna és kagyló formájú szellőzőkivezetés, melyek mögött tűrhetően meg lehetett lapulni. A mutánsok éles érzékekkel bírtak ugyan, de egy csendben lapulót nem vettek észre. A lány a hátára gördült, és másodpercekig bámulta odafent a vihar tombolását. A pajzs szinte folyamatos kék kisülésekkel égett, ahogy por, kövek és a viharban születő villámok táncoltak veszettül az energiafelszínén. Kifejezetten gonosz és dühös vihar volt, mintha a félelmetes sebességgel pörgő örvényei fúróhegyekként próbáltak volna behatolni a pajzs alá.

– Itt egy darabig nem lesz evakuálás – mondta magának, hangja elveszett az őrült zenében. – Itt és most minden eldől, nincs hova futni. Gyerünk, kislány! Mutasd meg, milyen fából faragtak! Azért szenvedtél, hogy még itt lehess! Ne hagyd veszni, hozd le egy győzelemmel! – szuggerálta magát, majd ismét hasra fordult, hogy követni tudja a lenti eseményeket. A távolban eltűntek a lángok, de az

eddiginél jóval feketébb és sűrűbb füst ömlött a droidszerelő műhely környékéről. Odalent néhányan kiváltak a tömegből, támolyogva vonszolták magukat a közeli falakhoz és támaszkodtak neki, vagy éppen terültek el, amint kiértek az ugráló lábak dzsungeléből. Shury beharapta a szája szélét, amint ezek közül többen láthatóan hidegrázósan reszkettek, és néhánynak elkezdett hullámzani a bőre, mintha kígyókként keltek volna életre az izmaik. A fertőzés ideért. A szer ott volt a füstben mindenfelé, és csakis a száját és orrát védő maszk akadályozta meg, hogy belőle is egy fekete szemű, húsevő, undorító féreg váljon. A tömeg belsejében is elkezdődött valami, mert szépen lassan gócok alakultak ki, és az eddigi részeg sikongatást felváltotta az iszony és a rémület vinnyogása. A korábban viszonylag rendezett bulizás fél percnél is rövidebb idő alatt kaotikus darálóvá változott, amint rémült devaroniak próbáltak meg könyökkel csapkodva kitörni a felbomló forgatagból.

– Vondar, ezeknek a nyomorultaknak az élete is a te lelkeden szárad! – sziszegte a lány, amint egyre nyilvánvalóbbá vált a borzalom terjedése. A zene hangját is elnyomó robbanások sorozata hallatszott, majd a föld megremegett. Tucatnyi egyidőben robbanó taposóakna tipikus mintázata. Ez volt a végszó, mostanra azok is realizálták, hogy valami történik, akik eddig túlontúl extázisban voltak. A lassan táguló sugarú tömeg perifériáján vergődő szerencsétleneknek elkezdtek megnyúlni a végtagjai, állkapcsuk is átalakult, és ragadozószerű pofává változott. Láthatóan brutális fájdalmak közepette ment végbe az átalakulás, de szemmel látható sebességgel. Shury nem is várt mást, hasonló gyorsasággal változott állattá az első mutáns is, akit valaha látott. A most már rémült sikoltozással és ösztönös meneküléssel elfoglalt devaroniak sorra zuhantak el, hogy aztán ők is reszketni és természetellenes módon kifacsarodott végtagokkal rángatózni kezdjenek. Egy devaroni lány megpróbálta felsegíteni a barátnőjét, majd hirtelen arcon hányta a másikat és mellé zuhant. Egy tűzijáték lobbant nem messze tőlük, és lángba borított egy félig átalakult férfit, aki artikulálatlan hangon kezdett rikoltozni. A lángok fényében Shury látta, hogy a férfi szeme azúrkéken tündököl.

Shury nem tehetett mást, mint figyelte az eseményeket. Nem lankadhatott a figyelme, hisz bármely pillanatban megérkezhetett Vondar. Brutális és fájdalmas jelenetek sorozata zajlott a szeme előtt, amint lassan már senki sem nézett ki devaroninak a téren, hanem mindenki, mint egy borzalmas hullagödörben, a földön fetrengve fekete nedveket okádva hánykolódott, nyüszített és hörgött. Aztán az elsők elkezdtek felállni, megnyúlt végtagú szörnypofák emelték a magasba a fejüket. Ruházatuk szétszakadva lógott rajtuk, fejükön még ott voltak a szarvak, de arcuk nem emlékeztetett többé eredeti kinézetükre. Hosszúkás, lókoponyát imitáló fejek üvöltöttek bele a levegőbe. Mind izgatott volt. A felegyenesedők néhány másodperc után mozgásba lendültek és a földön fetrengőkre ugrottak, különösen a még csak kezdeti stádiumban lévőket támadva. A szenvedő áldozatok eszelősen sikoltoztak, amint hasfalukat feltépték és beleiket éles fogak marcangolták. Jó néhány mutáns egymásnak esett, és a veszett kavarodásban egymást kezdték harapdálni, mintha az átalakulás fájdalma teljesen vadállattá változtatta volna őket. Shury visszafojtotta feltörni igyekvő rémült kiáltását. Ehhez hasonlóan borzalmas dolgot még ő sem látott soha. Egyszerre hangos sistergés töltötte be a légteret, és az egész főteret mintha kék lángok borították volna be. A lány felnézett, és még éppen láthatta, hogy a pajzs villódzó kupolája elenyészik. Nem várt fordulat.

– Bassza meg – nyögte, majd egy pillanattal később orkán erejű szél tépett a hajába. A vihar teljes erejével lecsapott a városra.

Cicaharc

A látótávolság kevesebb mint tíz méterre csökkent, apró szemű homok és kisebb kavicsok kavarogtak őrült táncban, melyek kíméletlenül ütköztek bőrnek és csontnak. Shurynak be kellett hunynia a szemét, úgy érezte, hogy a Bruxa Öt éles porszemcséi azonnal nekiláttak

sejtről sejtre lenyúzni a szaruhártyáját. A zene hamarosan elhallgatott, a helyét átvette a süvöltő szél bömbölése, mely legalább olyan hangos, de sokkal kellemetlenebb volt. Összegörnyedt és vakon megkereste a szerszámövébe ágyazott vizort, hasonlatosat ahhoz, amivel még a katakombák mélyén navigált, és a szemére illesztette. A bekapcsolt szerkezet aranyat ért ebben a helyzetben, nemcsak védte a szemét, de a látótávolságát is megtöbbszörözte. Bár a kép a rengeteg repülő részecskétől továbbra is szemcsés maradt, de legalább a tér negyedét belátta. A mutánsok is érzékelték a hirtelen égi áldást, és amelyeknél már véget ért az átalakulás, azok emberfeletti hosszúságú ugrásokkal szétszéledtek, eltakarodni igyekeztek a nyílt térről. A metamorfózis alatt lévők tovább vonaglottak, hangjukat elnyomta a vihar. A félhumán szörnyetegek gyilkos viharban történő vergődése sem volt éppen lelket melengető látvány, de a következő percben olyasmi történt, amitől Shury ereiben megfagyott a vér.

Megannyi különálló homokörvény rajzolt sebesen pörgő spirált a levegőbe minden irányba, és ezen örvények egyik pillanatról a másikra elkezdtek átalakulni. Alakok bontakoztak ki belőlük, humanoid, két karú és két lábú formák jelentek meg. Végtagjaik és torzójuk aránya alapján Shurynak nem volt kétsége afelől, hogy kiket lát. Ezek nem devaroniak és nem is a devaroniakból átváltozott mutánsok voltak, hanem a Bruxa Öt valamikori lakói, a népes zombihorda tagjai, maguk az őrzők.

– A Császár nevére – nyögte ki rémületében el is feledkezve arról, hogy egy ideje már nem éppen a Császár mintakatonájaként viselkedett. A homokszellemek mindegyike a földön vagy a környező épületek tetején materializálódott, tettek néhány lépést és ismét porrá estek szét. Legtöbbjük csak másodpercekig, de néhány akár fél percig is egyben maradt. A legijesztőbb az volt a jelenlétükben, hogy ezek a szellemek látványosan megpróbáltak interakcióba keveredni a környezetükkel. Megragadtak néhány még mindig vergődő mutánst és felemelték őket, majd amint eloszlottak, a fertőzött visszazuhant a földre. Volt olyan szörnyeteg, mely tátott pofával támadt egy közeli szellemre, agyarai megakadtak az összetömörülő poron. A homok-

szellem megragadta a mutáns karját és tőből letépte, ami fekete nedveket spriccelt mindenfelé, majd a következő pillanatban elenyészett. Az őrzők nem csak ijesztgetni jöttek, hanem pusztítani. A kórház tetején is megjelent néhány, és kitárt karokkal Shury felé indultak. Szerencsére sokkal lassabbnak bizonyultak, mint akár a mutánsok, akár a zombi őrzők a katakombák mélyén, így a lány könnyedén ki tudott térni előlük, amint előre görnyedve átfutott a tető túlsó felére.

A Vondarnak előkészített meglepetése túlságosan jól sikerült, még saját magát is sikerült sokkolnia. Reszketve torpant meg a tető peremén és nézett körül. Odalent megnyúlt végtagú mutánsok tépték és harapták egymást és a homokot, miközben a szellemek néhol akár kettesével és hármasával ragadtak meg egy-egy mutánst és szakították le a végtagjait, bizonyítva, hogy iszonyatos fizikai erő lakozik bennük.

Idefent is szellemek közeledtek, és a lány tudta, hogy mozgásban kell maradnia. Ellentétben az ostoba mutánsokkal, neki nem szabad harcba bocsátkoznia. Teljesen váratlanul érte a vihar és az őrzők megjelenése, pedig a lelke mélyén mégiscsak tudta, hogy ennek be kellett következnie. A Bruxára vezető útja során és a bolygóra érkezése óta annyi fizikai szenvedést élt át, mely gyakorlatilag minden ember számára a véget jelentette volna. Csakis azért élt még, mert az Erő felruházta a testét az elviselhetetlen mértékű szenvedés túlélésének képességével. A teste gyakorlatilag elpusztult és a lelke is majdnem örökre szilánkjaira szakadt egy kristályba záródván. Látomásaiban többször átélte saját halálát. Szexrabszolgai minőségben baszták és szopatták mindenféle idegenek, és a túlélésért hajlandó volt feladni minden méltóságát. Tevékeny részese volt annak, hogy elszabadult a mindent elsöprő pokol, melyben tízezrek haldokolnak megbecstelenítve és további tízezer ősi szellem által kísértve. És mindezek után eljött az ideje, hogy szembenézzen saját nemezisével, aki egy szadista és csúf sötét jedi formájában jött el érte. A lány könnyeivel küszködve ébredt rá, hogy mindez teljesen természetes. Ez volt ő. Az áldozat. A megalázott, tehetetlen és kihasznált, nagybetűs ÁLDOZAT. Nem is történhettek volna a dolgok másként. Ez volt a végzete. Szipogva engedte át magát a csüggedésnek. Tudta, hogy eljött az igazság pillanata,

és hogy meg fog halni, méghozzá szörnyű kínok közepette. Összeszorította a száját. Meg fog halni. Ez ellen már nem tehetett semmit. De ő volt Shury, aki mindig küzd! Ezúttal sem lesz másként! Addig fog harcolni, míg egy csepp élet is marad benne!

Szinte komikus sietséggel látott hozzá, hogy tegyen valamit. Kicselezett néhány túl közel érő szellemet. Megpróbálta kontaktálni Terát, de a rádiója csak zörejeket és túlvilági sikolyokat közvetített, mintha az étert is szellemek uralták volna. Felmérte, hogy átvágva a téren megpróbáljon-e bejutni a toronyba. Elvetette az ötletet. Vagy a vihar ereje vagy maga Vondar vágta tönkre a pajzsgenerátorokat, elvégre így a Cold Light közvetlenül is célba vehette a várost. Ha így történt, akkor a nő a toronyban járt, vagy még mindig ott volt. Itt legalább Shuryé volt a helyzeti előny.

Megakadt valamin a szeme. A fal aljában négy mutáns összekapaszkodva üvöltött, de nem verekedtek, mint ahogy elsőként számított volna rá. A négy nyomorult húsa elkezdett összeolvadni! Tekergőző izmok bukkantak elő a barázdássá vált bőr alól és a fekete húsindák egymásba fűződtek, egyre közelebb egymáshoz. Az Azúr táncos által megbolondított gének szupraindividuális szerveződésbe kezdtek. A négy test gyorsan és gyomorforgató módon olvadt egymása. Ahol egy perce még négy lófejű szörnyeteg kaffogott, ott hamarosan egyetlen horrortestű borzalom tántorgott. Egy sokkarú és soklábú, tehetetlenül csapkodó üvöltő és szenvedő lény jött létre. Egy könyök állt ki egy felismerhető felsőtest hátából, egy kitátott szájból pedig egy karmos lábujjakban végződő lábszár kandikált elő. Az egész húsmassza hullámzott, mintha furcsa módon izzana. Shuryt olyan intenzív hányinger támadta be, hogy megtántorodott és majdnem a szupermutánsra zuhant. Epe tolult a szájába, de a maszkja miatt kénytelen volt visszanyelni. Nem tudta, hogy csak az Azúr táncos lett-e túladagolva, vagy az őrzők szellemeinek a megjelenése bolondította meg a biofegyvert, de mindegy is volt. A normalitás megszűnt. A lény végül elindult, szánalmasan vonszolva magát a torony irányába.

Mivel pillanatnyilag egyetlen homokszellemet sem látott materializálódni a közelében, így Shury megengedett magának néhány má-

sodpercnyi befelé fordulást és koncentrációt. A Merdontól tanult erőérzékelést alkalmazta, hátha így ki tudja fürkészni, merre járhat Vondar. Amint kinyitotta a szemét, mintha egy nukleáris robbanás villant volna bele. Körülötte a világ, az egész átokverte vihar egy vörös dühvel kavargó, teljesen átláthatatlan erőörvény volt. A lány sikoltva tántorodott hátra. Az agya közepébe hasító fájdalom azonnal kitépte a koncentrációból, és egyúttal megszakította a kapcsot az erőérzékeléssel, de még az utolsó pillanatban látott valamit feltűnni a tér átellenes oldalán. Egy a vér és a kín vörösében izzó alak állt ott. Alig néhány száz méterrel odébb. Vondar megérkezett, és Shurynak nem maradt kétsége afelől, hogy most az is felismerte őt.

Shury sosem hátrált meg a harc elől, kivéve néhány esetet, amikor a paranoiája valamiképp mégis előhívta belőle az életösztönt. De még olyankor is tudatosan maradt távol. Ezúttal azonban az egész lényén jeges zuhanyként elömlő rémület lett úrrá. Minden taktikai megfontolása elenyészett, csak azt tudta, hogy menekülnie kell! Rohanni kezdett, minél távolabb a vörös szellemalaktól. Átsuhant két éppen megjelenő homokszellem között, és elérte a kórház épületének a tetejét. Szélesebb utca torkolata felett járt, a szemközti háztető lehetett vagy hat-hét méterre. Rohanás közben lendületet vett és ugrott. Önkéntelenül is engedte, hogy a teste könnyűvé váljon, hatalmas szökkenéssel könnyedén, de görcsös sietséggel érkezett meg a következő épület tetejére. Folytatta a rohanást. Még két tetőre ugrott át, amikor hirtelen megtorpant. Halálának képei töltötték be a félelemtől zavaros elméjét. Ha menekül, meghal. Mennyire egyértelmű is volt a látomások üzenete! Hová rohanhatna? A város egy pokoli szellem- és szörnykeltetővé változott, a tomboló erővihar lehetetlenné tett bármiféle légiközlekedést, és Vondar a nyomában volt. Érezte. Tudta. Ha szűkölő és űzött vadként viselkedik, akkor biztosan halott. Megfontoltan kell viselkednie! A múzeum tetejére kell eljutnia! Tera annak a környékén van, ő segíthet neki, agyonlőheti a coruscanti szajhát! Tovább rohant, de ezúttal már határozott céllal, egymás után ugorva át a főtérre csatlakozó utakat.

Épp soron következő ugrásának a zenitjén járt, amikor egy anyagtalan vasököl verte vesén. Az ugrás pályája megtört és Shury valósággal

elszállt. Sok méterrel a tervezett érkezési pontjától ért földet. Egész testével zuhant el, elkaszált egy antennát, mely szilánkosan törve fémtörmeléket szórt körbe, hogy aztán a darabokat azonnal felkapja a változatlan erővel tomboló vihar. Végül hason állapodott meg, horzsolások és sekély vágások tömkelegét gyűjtve be néhány másodperc alatt. Négykézlábra emelkedett és felemelte a fejét. A vihar közepén megpillantott egy közeledő alakot. Vondar bontakozott ki a homokörvények közül, a közvetlen közelében mintha nem is forgott volna olyan vadul a levegő. Olybá tűnt, hogy a nő körüli néhány méteres aurában a homok egyszerűen csak száll, nem pedig csapkod. Shury dacosan felemelte a fejét, felhorzsolt homlokából vércseppek hullottak alá. Vondar ruházata sem volt éppen makulátlan. A fekete tunika megtépázottan és szakadtan lógott vékony testéről és hosszú végtagjairól. Ahol láthatóvá vált a sápadt bőre, ott vérző horzsolások borították a testét. A ráncosra égett arc mélyén ülő szemek még ilyen távolságból is dühtől izzani látszottak. Alighanem vicsorgott is, de mivel ő is légzőmaszkot viselt, Shury ebben nem volt biztos.

A lány talpra ugrott, előrántotta a pisztolyát és tüzelt. Amint a lézersugarak elhagyták a csövet, Vondar kezében egy kardmarkolat termett és vörös fénypenge sistergett fel, könnyedén hárítva a lány gyilkos lövéseit. A harmadik lövést már nem szimplán eltérítette, hanem vissza is irányította, ami Shury mellett suhant el. A lány mozgásba lendült, és önmagát hergelve, szitkozódva, egymás után eresztette el a gyilkos sugarakat, melyek mindegyike azonnal vissza is érkezett a boszorkányos gyorsasággal forgó fényszablya pengéjéről, mindig egy lépéssel Shury mögött csapódva az épület peremébe. Végül egy lövés Shury előtt fúrt lyukat a kőbe, izzó szilánkokkal szórva be a túl lassan fékező lányt. Shury felkiáltott fájdalmában és megtorpant. Vondar egy irreálisan magas helyből szaltóval a legközelebbi épület tetejére ugrott, miközben tépett köpenye verdeső szárnyként hullámzott körülötte. Talán volt egy töredék másodperc, amikor Shury lőhetett volna, de elmulasztotta a pillanatot, a szemét védő vizor túltöltődött, és csak késve állt vissza a normális kép. Vondar Shurytól alig néhány méterre, a szomszédos épület tetejének sarkán állva kiköpött egy véreset

a maszkot félig megemelve. Az amúgy sem éppen vonzó arca eltorzult a megvető gyűlölettől.

– Megölted Verkát! – robbant a hangja. A hang, amelyet a lány olyannyira gyűlölt. Élénken élt az emlékezetében az a nap, amikor Vondar kiirtatta a szukurikat. Az utolsó alkalom, amikor szemtől szemben a valóságban is találkoztak. – Százszor okosabb volt nálad és ezerszer többet ért! Megölted a szeretőmet! Úgy fogsz elpusztulni, ahogy éltél! Tudatlan féregként! – sivította a nő, és Shuryt valósággal mellbe vágta a feléje áradó feltétel nélküli gyűlölet. Na nem mintha eddig reménykedett volna valamiféle irgalomban, de így már az utolsó utáni mentsvár lehetősége is elenyészett. Hát persze. A jóképű Verka kúrogatta a rothadó arcú ribancot. A tanonc baszta a mesterét. Vondar nem pusztán Shury miatt, vagy a melléből kihasított ereklye miatt jött. Ő a szexbabájának a gyilkosán jött bosszút állni. Shury rekedten felnevetett. Talán nem kellett volna megölnie a fickót, de a valóságban éppen Vondar korábbi fenyegetése vitte rá a hirtelen ötlettől vezérelt gyilkosságra. Ez azonban már nem számított. A pisztolya a földre hullott – hisz úgyis használhatatlan volt a nő ellen –, és előhúzta Zeng vibrokardját, melyet ugyanazzal a mozdulattal be is kapcsolt. Ideje volt megdögleni.

Újfent szokásos önmagaként a várakozó halál elé vetette magát, és hangos rikoltással átszökkent a kettejük közötti sikátoron. Minden csalódottságát és dühét bevetve, artikulálatlanul hörögve rontott neki Vondarnak. Az első csapás heves volt és a nőnek hátra kellett lépnie egyet. Shury pedig nem teketóriázott. Őrülten vagdalkozva szúrt és vágott, a pengéje sziszegve csapott ide-oda, keresve Vondar gyenge pontját. A vörös fénykard minden alkalommal megállította, ahogy a lézerpenge és a vibrokard összeért, elektromos kisülések cikáztak. A vibrokard generátorai minden alkalommal felvonyítottak, de egyelőre nem adták fel a küzdelmet. Shury gyorsan váltogatta a támadási szögeket, miközben Vondar fénykardja halk zizzenésekkel követte a támadó penge útját. Vondar is gyilkos dühvel küzdött, torz arca teljesen embertelenné vált, de Shury úgy érezte, hogy közel sem olyan gyors és friss, mint ő. A testét borító sebek és az idáig tartó útja alaposan

kimeríthette. Vondar lábmunkája csapnivaló volt, még a látomásokból ismert csusszanó mozdulatokat sem végezte, sőt az egyik bokája furcsa szögben állt. Komolyabb fájdalmai is lehettek, időnként felszisszent, amikor a pengék találkoztak. Reménysugár csillant meg a lány előtt! Erőt merítve ellensége gyengeségéből, csapásai kétszeres erővel kezdtek záporozni. Átadta magát a gyilkolás vágyának és belefeledkezett a halálos táncba. Egyre inkább átvette az irányítást és elkezdte Vondart a tető széle felé terelni. A közelgő győzelem mámora, mint valami afrodiziákum, éles kéjhullámokat küldött a gerincébe, és egyre növekvő eufóriával támadott szinte szünet nélkül táncoltatva a megnövekedett terheléstől folyamatosan visító pengéjét. Nem vette időben észre a mellette levegőbe szökkenő és felé száguldó antennadarabot.

Az utolsó pillanatban hátralépett ugyan, és a már túlságosan közel járó fémdárda felé rántotta a kardját, de elkésett. A hegyes végű fém a vállába fúródott, méghozzá olyan erővel, hogy a lány egész testét magával sodorta. Méterekre repítette, és végül egy lépcsőfeljáró falának taszította. A fémrúd áthatolt a kulcscsontján, és mélyen a mögötte lévő homokfalba fúródott, odaszögezve a lányt. Shury vonyított a fájdalomtól és a csalódott dühtől. A még mindig rezgő penge kihullott a kezéből. Vondar felemelte a kardját és lesújtani készült. Shury tudta, hogy veszített. Elérkezett a vég pillanata. De még, mint nő a nőnek, volt egy utolsó üzenete a sötét jedi számára.

– A halála előtt azt mondta Verka, hogy fapina vagy, és velem sokkal jobb volt kúrni!

Vondar megtorpant. Shury azonnal tudta, hogy az elevenébe talált. A nő szemei sárgán izzó vulkánokká váltak és másodpercekig csak a hörgését lehetett hallani, mintha Vondar a saját nyálában fulladozott volna. A dühön és haragon túl mértéktelen fájdalom is áradt azokból a szemekből. Fájdalom, melyet megosztani készült.

– Nem érdemled meg a könnyű halált, ribanc! – zihálta Vondar, amint leengedte a kardját és kinyújtotta a bal kezét. Hosszú körmű ujjait lassan ökölbe zárta, és Shury alhasában iszonytató, soha nem tapasztalt görcsös kín robbant fel vakító fehér bombaként. A nő lassan szorította össze a markát, és Shury érezte, hogy medencéjének mélyén

visszafordíthatatlan és brutális elváltozások képződnek. Vér kezdett patakzani a hüvelyéből, átáztatta a nadrágját és végigfolyt a combjain. Kezdetben csak tátogott, majd végül megtalálta a hangját, és embertelen hangon ordítani kezdett. Belső szervei sorban megrepedtek, bizonyosan és iszonyodva ébred tudatára, hogy méhét és petefészkeit éppen péppé passzírozza Vondar rettenetes ereje. A válogatás nélküli roncsolás a végbelét is felszakította, és a hátsóján keresztül is ömleni kezdett a vér. Saját ajkaiba harapott, és habos nyál csorgott le lassan megtöltve a légzőmaszkját, amint Vondar dühe halálos szorításban facsarta ki altestét. Vondar ott állt bosszút, ahol a sérelmet elszenvedte. Mint nő a nőnek, neki is volt egy utolsó üzenete Shury számára.

Shury haldoklott, és már csak azt várta, hogy legyen vége. Vondar láthatatlan erőujjai elvégezték rajta a végső erőszakot. A teljes és megismételhetetlen erőszakot. Egész élete az áldozatisága és az abból való kitörés körül forgott, és most itt, a vég pillanatában megértette, hogy soha nem volt esélye. Minden ide vezetett. Úgy hal meg, ahogy élni kényszerült. Megalázva, kihasználva, nőiességét szadista állatok kényének rendelve. Volt valami furcsa és beteg szimmetria a világ működésében. Shury életének kígyója a saját farkába harapott. Még egyszer kinyitotta a szemét, könnyein át homályosan látta csak a világot. Vondar sárgán villogó szemeit. És a nő felett egy óriást.

Több tucat devaroni eltorzult testéből alakult irdatlan méretű húsz-szobor ingadozott Vondar mögött. Devaroni fejek és szájak tömege fordult a perverz kivégzés felé, és a vihar süvítése ellenére mennydörgésszerű hangorkán csapott le rájuk, amint a sok száj egyszerre szólalt meg iszonyatot keltő, abnormális hangon.

– Zenna! Örülök, hogy újra látlak! – süvöltötte a megamutáns, és Shury a már csak alig pislákoló értelmével is felismerte a hanghordozást. Arak Merdon volt az, a Szívtipró. Vondar megpördült, éppen amikor egy jókora húsos csáp, valamikori devaroni karok összefonódott venyigéje sújtott felé. A vörös fénykard felszisszent és levágta a csápot, melyből fekete lé kezdett bőségesen patakzani. A húskolosszus másik csáppal csapott előre és Vondar ismét levágta, de a mozdulatai lassúak és bizonytalanok voltak. Shury belső szerveinek

trancsírozása abbamaradt, a lány felnyúlt, megragadta az antennát, és ki tudja honnan gyűjtött erővel kitépte magából. Teste azonnal előre kezdett dőlni, de még a kirántás mozdulatát folytatva megfordította a hegyes végű fémrudat, és Vondar combjába szúrta.

Shury az arcán landolt, esélye sem volt tompítani az esést. A fekete vérrel borított tetőre zuhant, miközben fogak törtek ki a szájából. Oldalra fordulva még látta, hogy Vondar üvöltve ragadja meg a combjába fúródó antennát, leeresztve a kardját. Egy harmadik csáp érkezett iszonyú erővel és a szétplaccsanó hús, valamit ezer darabra törő csontok gyomorforgató hangjától kísérve a falba passzírozta Vondart, szétlapítva annak felsőtestét. Az óriás megannyi szája mind kinyílt, és ugyanazt a szót üvöltötték egyszerre.

– Bosszú!

Shury előtt elsötétült a világ.

Levezetés

„Egy legyőzöttet kivégezni olyan, mint az orgazmus utáni túlizgatás. Kicsit fáj, de jó.”

– oggorai mondás

A királynő futása

A torony hatalmas kör alakú erkélyéről tökéletes rálátás nyílt a városra, a furcsa színekben játszó ködre, és az alant játszódó hátborzongató eseményekre. Sikolyok, morgás, néha egy-egy lézerfegyver felvillanó fénye. A vihar a haldokló energiapajzson keresztül már apró homokszemeket vágott a bámészkodók szemébe. De nem annyit, hogy ne látták volna a városon kívül landoló további birodalmi kompokat. A légvédelmi ütegek azonban csendben maradtak. Nem volt már, aki irányítsa őket. Whix, a vadászkirálynő, aki trófeája nyomán és Cerassus a Vadászat Istenének kegyelméből nyerte el ezt a címet, még mindig egy pohárral a kezében álldogált. Vörös bőre enyhén fénylett, és furcsa alakzatokat vetett rá az energiapajzs villogása. Rajta kívül több tucatnyi pánikba esett helyi előkelőség volt még itt az ünnepségen, a szerencsésebbek már eszméletlenre itták magukat, és lehet, jobb is, ha így, a mámorban fürödve éri őket a vég. Whixet nemrég kísérték vissza a bálterembe a rövid ideig tartó házi őrizetéből. A helyi előkelőség zavarodottan esedezett bocsánatáért útközben, elmesélve, hogy nem tudja, milyen félreértés lehetett az oka a lakosztályába zárásának, de mivel sem Dradeth kormányzó sem Barun főrendőr nem elérhető, ezért tőle, a királynőtől várnák, hogy eldöntse, mit is kellene tenni.

Egy kecses mozdulattal megpördült és a poharát a háta mögé dobta, az pedig pörögve eltűnt a lent fodrozódó ködben. A nagyteremben jó pár droid próbálkozott a frissítők felszolgálásával, primitív személyiségmátrixuk nem tudott mit kezdeni a jelenlegi helyzettel, így komikusan kínálgatták a senkinek sem kellő koktélokat. Az egyik kis droid egy nagydarab, meztelen devaronit próbált magához téríteni, ahogy a kis fém kezeivel lökdöste, a devaroni ernyedten is méretes hímtagja ide-oda himbálódzott. A droid tálcáján még így is volt kettő a királynő kedvenc italából. Whix felragadott egyet, és kisétált a teremből. Így lemaradt a pillanatról, amikor a pajzs feladta a küzdelmet, és a tomboló vihar a város előkelőségeire vetette magát. Sietve tette meg az egy emeletnyi távot, megérkezve az irányítóterem

szintjére. Megvillantott egy mosolyt, ahogy az ajtó előtt várakozó őr elé lépett. Középkorú, tapasztaltabb harcos volt a fickó, idegesen pislogott, hegyes fogait folyamatosan kivillantgatta, de nem pánikolt. – Nem engedhetem… – kezdett bele a szövegébe, amikor Whix az arcába löttyintette az italt, és a meglepett fickót egy gyors térd-könyök kombinációval a földre küldte.

– Egy királynő nem tűri, ha visszautasítják, barátocskám – vetette oda a félig eszméletlen őrnek. Amikor kinyílt az ajtó, négyen kapták fel a fejüket a holoasztal mellett. A kormányzó, Dradeth, valamint a titkára, a sápadt devaroni, és két testőre, akik most részben a kommunikációs állomásokkal voltak elfoglalva. Nem kellett nagy stratégának lenni, hogy a holoasztalon mozgolódó figurákból, a vörösen villózó pontokból, a városőrség kommunikációs csatornáiból kiszűrődő kaotikus hangokból akár egy egyszerű devaroni lány is kiderítse, hogy a védelem összeomlott, vagy ami sokkal rosszabb, fel sem tudott rendesen állni. Whix pedig nem volt holmi egyszerű leányzó.

– Látom, akadt egy kis erekciós probléma – mondta gunyorosan, de aztán békésebb hangnemben folytatta – Kedves kormányzó uram, fel kell szólítanom, hogy eljött az ideje a visszavonulásnak! Itt áll ön előtt a hölgy, akit meg kell mentenie. A saját életéről nem is szólva.

– Királynő… – a kormányzó egyetlen szóba is kellő mennyiségű megvetést tudott sűríteni. – Meg kellene kérnem, hogy térjen vissza a vendégekhez, de attól tartok, jól látja a helyzetet. Szabotálták a várost!

Ahogy felemelkedett az asztaltól, az oldalán megvillant egy alkar hosszúságú penge, ami nem csoda, hisz a kormányzó maga is kivételes vadásznak számított még ifjabb korában. Keskeny arcában éjsötét, intelligenciától és dühtől fénylő szemek ültek, pillantását nem sokan tudták volna állni. Whix csak megrázta hófehér haját, és szemeit a kormányzó tekintetébe fúrta.

– Ne szarozzunk! Menjünk! A magadfajtának mindig van menekülési terve. Uralkodói ajkaimmal hálálom meg mindenkinek, ha kijuttatjátok a seggem ebből a felrobbanni készülő katlanból.

Dradeth hátralépett az asztaltól és felragadta a falnak támasztott vadászkarabélyát. A szobát számtalan kisebb-nagyobb trófea díszítette, és egy wampa koponyát félrehúzva kis billentyűzet tárult fel. Gyorsan beütött egy kódot, mire a fal egy darabja félrehúzódott, és egy kisebb turbólift fülkéje tárult fel.

Nem volt benne hely öt főnek. Pár másodpercig mindenkinek ugyanaz fordult meg a fejében, a kezek óvatosan a fegyverek felé mozdultak. Kivéve Whixet, nála ugyanis a testre tapadó esélyi ruhán és egy gúnyos mosolyon kívül nem volt más fegyver.

– Én maradok, Uram! Arra az esetre, ha valaki beszélni szeretne a központtal – szólalt meg az egyik testőr. Az arca megfeszült, ő is tudta, hogy most írta alá a halálos ítéletét.

– Köszönöm – nézett rá a kormányzó, majd egy fejbiccentéssel tisztelgett a férfi előtt.

A liftben így is nagyon szűk volt a hely, mindenki szorosan a másikhoz préselődött. Whix törte meg a csendet.

– Akinél most rejtett fegyver van, az jobb, ha tudja, hogy nem titok többé!

Társai azonban nem értékelték a humorát, inkább próbálták minél felszínesebb levegővételekkel túlélni az utazást. Mikor kinyílt a lift ajtaja, a titkár egyszerűen kizuhant rajta. Egy sziklába vájt folyosóra jutottak, valahol mélyen a város alapzatául szolgáló kőzetben.

Dradeth nem habozott, sietős léptekkel elindult a folyosón. Whix felkarolta a földről a rémült titkárt és szinte játékosan a fülébe súgta:

– Ugye, milyen gyorsan meg tudnak feledkezni rólad, ha már nem kellesz? – kérdezte, és kicsit nyomatékosítva a mondanivalóját, belenyalt a másik fülébe. Mindig is nyitott volt az új dolgokra, ezt nemrég tanulta attól az átkozott, nyalóbajnok embernősténytől.

– Félelmet izzadsz, ide fogod csalni a ragadozókat!

Dradeth és a testőre is megtorpant és hátranéztek. Ebben a pillanatban, mintha csak Whix jóslata vált volna valóra, valami elvált a faltól. Több tucat szeme volt és számtalan szája, amelyek előtörtek a fortyogó húsmasszából. Mintha a sziklafal egy darabja kelt volna életre, a szájak pedig sikolyra nyíltak. De mozdultak a sugárfegyverek is, néhány

másodpercre fények, süvöltések, vinnyogások töltötték meg a járatot, aztán mindent elborított az égett hús bűze.

– Át kell törnünk rajta! – hallatszott Dradeth parancsa, de egyre nehezebb volt bármit is kivenni a folyosót beterítő füsttől. Whix és a titkár a falhoz tapadt, fegyver nélkül nem sokat segíthettek. Aztán egyszerre csak elhallgattak a hangok, pontosabban egyetlen gurgulázó hang uralta le a csendet. Futó, távolodó léptek hallatszottak.

– Gyere, halkan! – ragadta meg Whix a titkár karját, és maga után húzta. Térdmagasságban sűrű füst hömpölygött, de így is ki lehetett venni a folyosó egy részén elterülő össze-vissza égett húsmasszát, amint éppen beteríti az utolsó testőrt. A fickó száján gurgulázó hang kíséretében tört elő a vér, miközben a szeme a mennyezetre tapadt és lassan kiveszett belőle az élet fénye. A királynő és új titkára óvatosan el tudtak lopódzni a táplálkozásra koncentráló lény mellett. Alig haladtak néhány kanyart, a titkár kiokádta a vacsora maradékát. Igyekezett csendesen öklendezni, és hatalmas meglepetésére a királynő még mindig ott volt, amikor felnézett. De nem volt lehetősége sem többet pihenni, sem hálálkodni, ha ki akartak jutni innen. Amikor biztonságosnak ítélték meg a távolságot, futásra váltottak. Egyetlen kereszteződés okozott csak kicsiny problémát, de Whix nem véletlenül volt a vadászkirálynő. Pár pillantásból már tudta is, merre rohant tovább a kormányzó. Pontosabban a volt kormányzó. A sziklaterem, amibe jutottak, gyéren volt megvilágítva. Nem látszott más kijárata, viszont a közepén egy Cutlass-9-es vadászgép csillogott, a SoroSuub egykori büszkesége. A gép előkészítés alatt állt, Dradeth éppen most dobálta be az utolsó dobozokat a kicsiny raktérbe.

– Szép kis hajó – törte meg Whix a csendet. Nem voltak illúziói. Dradeth valószínűleg hallotta az érkezésüket, felesleges lett volna bármi trükkel próbálkoznia. Dradeth becsapta a raktér ajtaját, és szóra sem méltatta, viszont közelebb lépett a vadászkarabélyához. Whix a vadászkirálynő és új titkára továbbra is kézen fogva közeledtek.

15 méter. 10 méter. 8 méter. Dradeth bánatos tekintettel feléjük fordult, azoknak az arckifejezésével, akik éppen megadják egy nemes

vadnak a kötelező kegyelemdöfést. Szükségszerű és valahol kegyes is, mert megrövidíti a szenvedést.

„Cerassus szőrös seggére, de jó lett volna még legalább 2-3 métert nyerni" – cikázott át a gondolat Whix agyán, ahogy egy jó táncos kecsességével maga elé penderítette a titkárt, miközben enyhén rogyasztott, és markába csúsztatta rejtett dobókését. Az egyetlen dobókését. A férfiak nem is sejtik, milyen kényelmetlen egy testhez tapadó estélyiben akár egyetlen ilyen kis pengét is elrejteni. Felzizzent a vadászkarabély hangja, vérpermet terítette be a levegőt, és ismét érezni lehetett a megpörkölődött hús szagát. A vadászkarabélyok kiváló fegyverek vadászat esetén, de gyengéjük a tűzgyorsaság. A titkár teste éppen a földhöz csapódott, amikor Whix már át is lendült felette egy nyújtott ugrással. Az ugrás erejét pedig belevezette a dobásba. Egy másodperc töredékén múlt csak az élete.

Dradeth elejtette a fegyvert, ahogy az álla alá fúródott pengéhez kapott. Ha pár centivel feljebb megy, akkor halál helyett csak egy csúnya arcsebet okozott volna. Becsületére legyen mondva, ismét megpróbálta megemelni a karabélyt, hogy magával vigye a gyilkosát is, de az eddigre már mellette termett, és egy rúgással messzire repítette a fegyvert. A következő ütést Dradeth még a haldoklása ellenére is hárította, nem kis meglepetést okozva Whixnek. A rákövetkező támadás már talált, és még mélyebbre küldte a pengét. Dradeth nekizuhant a vadászgép szárnyának, majd elterült. Még látta, ahogy Whix letérdel mellé és kihúzza a kését. Azt a kést, amit a kegyelemdöféshez szeretett használni. Ami oly sokszor volt társa életében, oly sok harcot túlélt vele együtt.

– Trófeának – hallotta Whix hangját. – Tudod, te voltál az egyik legnagyobb vadászsikerem, imádtam az egészet a finálléig. Remélem, tényleg hiszel Cerassusban, hamarosan kiderül számodra, hogy létezik-e. És mielőtt elfelejtem: a kalapos hutt üdvözletét küldi! Tekintsd ezt a személyes bosszújának!

Dradeth még érezte, ahogy a kés hegye finoman a bordáihoz nyomódik, aztán minden fájdalma megszűnt.

Whix odasétált a titkárhoz, aki még mindig lélegzett, de a mellkasán tátongó lyuk nem sok kétséget hagyott a sorsáról. Letérdelt mellé a földre, ülő helyzetbe segítette.

– Még a nevedet sem tudom, de amúgy sem számítana, mert ez a gép csak egyszemélyes.

A penge ebben a pózban vágta el a gerincvelőt és a hegye a kisagyban állapodott meg.

A devaroni fejvadász elmosolyodott, amikor a Cutlass-9-es lézerei lebontották előtte a vékony sziklafalat, és feltárult előtte a kanyon és a szabadság. A vihar fedezete alatt gyerekjáték lesz meglépni.

– Igazán vadászkirálynőnek érzem magam! – mosolyodott el Whix, ahogy meglódult alatta a vadászgép.

Rühes ribancok

Mindene fájt. Olybá tűnt, hogy még a fél arcát és testének megannyi porcikáját helyettesítő kiberprotézisek és bionikus anatómiai képletek is pulzáltak a kíntól. De mindez semmi volt ahhoz képest a szívfacsaró agóniához, amely a lelkét mardosta. Életének a nagy álma, a megvalósult éden, csúfos és borzalmas véget ért. Két bajtársa holtan hevert mellette, az egyiket egy rázuhanó félemeletnyi kődarab, a másikat a talpa alatt felrobbanó akna ölte meg, mely letépte a devaroni rendőr testének alsó felét. Füst és lángok vették körbe, no meg soha nem látott káosz. Ő maga a sikló roncsai közé szorult, mely szintén egy többszörös aknarobbanás nyomán robbant fel és fordult a hátára. Még csak rendes harc sem volt. Alattomos, rejtett fegyverekkel, civil épületeket felrobbantva támadták meg őket. Dühében sírni támadt volna kedve, de persze már évek óta nem voltak könnycsatornái.

A birodalmiakat és az őket kísérő bugyorbéli rendőröket ért nemtelen támadás azonban korántsem lett volna végzetes a városra. Ellentétben azzal a dologgal, amely éppen a szeme előtt bontakozott

ki. Az iszonyat percei zajlottak, és Barun tudta, hogy valamiképpen a pokolra került. A szent ünnepséget egy démoni fertőzés söpörte el. Sikolyok, hörgés, fájdalmas üvöltések, túlvilági hangok töltötték meg szeretett városának utcáit. Néhány méterrel odébb egy gyönyörű nő vergődő kínok közepette alakult át éppen azon démoni lények egyikévé, akik ellepték a Bugyor utcáit. Egy már teljesen átvedlett démon egy sikoltozó, letépett lábú rohamosztagost húzott fel éppen egy közeli ház falára. A fehér vértet szinte vörösre festette a kiömlő vér. A vér szent volt és a látványa kívánatos, de nem így.

Barun haldoklott. A sikló kettétört kormányának a rúdja éppen a mellkasa közepén bukkant elő, bionikus végtagjai szétlapulva, szikrát hányva, használhatatlanul préselődtek bele a jármű összegyűrt karosszériájába. A fent tomboló vihar erősödő sercegése és a pajzs villódzása tudatta a férfival, hogy a város hamarosan a természeti csapás ellen is védtelenné válik. Az a vihar. Sosem látott hasonlót sem. Egyetlen reményteli gondolata az volt, hogy talán a gyerekek a föld alatti óvóhelyeken biztonságban vannak. Talán oda nem ér el ez a pokol, és ha egyszer vége lesz, akkor valaki, akár a Birodalom talpnyaló kutyájaként csaholó devaroni kormány elviteti a gyerekeket, és esélyt ad nekik egy jó életre. Talán.

Düh és elkeseredettség fojtogatta. Még úgy-ahogy működő bal kezének acélujjai ökölbe szorultak. Vágyta, hogy az a kéz a felelősök nyakát szoríthassa! De kik is voltak a felelősök? Nem kellett sokat keresgélnie.

Egy fél órával ezelőtt szemben állt a Zenna Vondar nevű csúf ember nővel és belenézett a jéghideg szemeibe. Barun tudta, hogy a nő maga volt a pusztulás hírnöke. Még az ő, a félelmet nem ismerő, a halállal dacoló vadász és harcos térdei is megremegtek Vondar tekintetének keresztttüzében. Vondar volt a szikra, de nem ő volt a robbanóanyag. A kemény seggű királynő, Whix is magában hordozta a pusztítás esszenciáját. Minden mozdulata, minden pillantása, vonzó testének minden rezdülése azt üzente, hogy az életével játszik, aki csak a közelében van. De Barun már tudta, hogy mindez a szánalomra méltóan leharcolt testű, olykor pajkosan incselkedő, máskor alpárian kurvás,

de mindig hidegen számító Shury műve volt. Shury volt a szétlocsolt olaj, melyet Vondar lángra gyújtott.

A három rühes ribanc hozta el a Bugyor vesztét! Az apokalipszis három kurvája! Barun elképzelte, hogy acélujjai a nők nyakán szorulnak meg és roppantják össze a légcsövüket. Bosszújának álombéli kiteljesítése közepette állkapcsa egy utolsó mosolyra húzódott. Az arca előtt megjelenő szörnypofa fogairól véres és fekete nyál csorgott, ahogy a fejébe harapott, és a koponyatetővel együtt egy jó darabot az agyából is kitépett.

Döntési képlet

– Uram! Továbbra sincs kapcsolat az első hullám egységeivel, és a második hullám sem válaszol már húsz perce! Bár a szenzorjelek nem jutnák át ezen a szokatlan viharon, szinte bizonyos, hogy a légkörpajzs teljesen lekapcsolt. A vihartól távolabb azonban légi aktivitást mérünk – jelentette szabatosan a taktikai tiszt. Rowol korvettkapitány elgondolkodva figyelte a taktikai képernyőt a Cold Light parancsnoki hídján. A könnyűcirkáló hídja hasonlított a csillagrombolók legfontosabb helyiségéhez, csak egy nagyságrenddel kisebb volt, és az adatgödrök sem voltak olyan mélyen. Így lepillantva maga is rá tudott nézni beosztottja monitorára.

– Továbbra sincs változás a Carracknál?

– Nincs, uram! Tartja a pozícióját, hívásokra nem válaszol. Várnak valamire.

Rowol furcsa idegességet érzett a gyomrában, pedig nem volt egy érzékeny fajta. Nem is lehetett az, Vondar elsőszámú sofőrjeként mérlegelés nélküli engedelmességet, megingathatatlan felsőbbrendűség-tudatot és mindig precíz, tökéletesen kivitelezett munkát vártak el tőle. Rowol nem is félt senkitől és semmitől, sem más tisztektől vagy főtisztektől, sem pedig szituációktól. Ő kizárólag és exkluzívan Zen-

na Vondartól rettegett. Most mégis furcsa érzés kerítette a hatalmába. Mintha a bolygó felszínén zajló események valamiképpen kicsúsztak volna az ellenőrzése alól, ehhez pedig nem volt hozzászokva.

– Specifikálja a légi aktivitás jellegét, hadnagy!

– Egy kis méretű hajó, közel a felszínhez, nagy sebességgel haladva távolodik a várostól. A jelek részlegesek, nagy figyelmet fordít arra, hogy a domborzatot árnyékolóként használja. Típust nem tudunk bemérni, de a mérete alapján alighanem egy légköri sikló vagy kis méretű mélyűri vadászgép.

– Mennyire nehéz manővereket végez?

– Elit kategória. Nem akármilyen pilótája lehet.

Rowol gyomra görcsbe rándult. Annak a hajónak a pilótája tudta, hogy mi történik odalent, és ezt neki is meg kellett tudnia!

– Indítsák a vadászokat! A teljes rajt! Elfogás, méghozzá élve!

– Igenis, kapitány!

Másodpercek teltek csak el, amint az egész hajót enyhén megrázó reszketés jelezte, hogy a külső dokkállomásokra kötött három TIE vadász elstartolt. Hamarosan fel is tűntek a függőleges vezérsíkú gépek, amint gyorsulva a bolygó felszíne felé vették az irányt. Percek teltek el, kapcsolók kattogtak, kommunikációs tisztek kísérelték felvenni újra és újra a kapcsolatot a lenti egységeikkel meg a Carrack cirkálóval. Hamarosan ismét a taktikai tiszt jelentett.

– Uram! A Carrack pályát változtatott, és az elfogási vektorral párhuzamosan a vadászaink után eredt.

Rowol lassan fújta ki a levegőt. Vondar parancsa egyértelmű volt. Senki sem hagyhatta el a bolygót! Sem egy kis vadászgépben, sem netán egy Carrack fedélzetére átszállva. Egyszerű volt a képlet.

– Teljes sebességgel utánuk! Elfogópályára, vörös riadó, teljes harckészültség!

A belső terek világítása egy pillanaton belül vészvillogókra váltott és felhangzottak a szirénák. A Cold Light csatára készült. Az üldözés folytatódott, a TIE-ok hamarosan megközelítették a menekülőt, és a Cold Light is majdnem tűztávolságba ért a Carrackhoz képest. Rowol pöffeszkedve állt a híd elején és arcán kegyetlen mosoly játszadozott.

Ideje volt már egy éles hadgyakorlatnak. Egy tökéletes precizitással kivitelezett támadásnak, melynek végeztével Vondar úrnő bizonyosan meg fogja őt dicsérni. A gondolat jóleső melegséggel töltötte el a szívét. A taktikai tiszt váratlanul ismét jelentetett.

– Uram! Újabb légi aktivitás, a város mellett. Függőleges pályán két kisebb szállító startolt el és a mélyűr felé tartanak! Teljes sebességgel. Az energialenyomatuk alapján az egyik egy Nu sikló, valószínűleg birodalmi. A másik egyik YT teherhajó, alighanem egy korai szériából.

Rowol homlokát leverte a víz. Csendesen átkozódott. Ha csak néhány perccel később történik mindez, a Cold Light már győzedelmesen visszatérhetett volna az őrposztjára! A Carrack vadászgépek elleni harcra volt optimalizálva, nem dacolhatott volna soká a Cold Light ellen!

– Hívják a siklót! A miénk? Üldözi a szállítót?

A taktikai tisztnek nem volt bátorsága ahhoz, hogy felhívja kapitánya figyelmét arra, hogy nekik egyetlen Nu osztályú siklójuk sem volt. Szabatosan jelentett.

– Negatív, tandemben repülnek, a hívásra nem válaszolnak.

– Várható ugrási pont? – kérdezte Rowol kiszáradó torokkal.

– Négy perc negyvenkettő, ha addigra végeznek a kalkulációkkal.

– A szállító is?

– A számítógépe vélhetően nem ennyire gyors, de ha a sikló továbbítja neki a koordinátákat, akkor igen.

– Mi milyen messze vagyunk tőlük?

– A lőtávhoz kell négy perc harmincöt. Nem érünk oda, ha azonnal fordulunk sem.

– Azonnal hívják vissza a TIE-okat! – sziszegte Rowol.

– Uram, azok sem…

– Hívja vissza a TIE-okat! – üvöltötte a korvettkapitány félelemtől összeszűkülő szemekkel.

– Igenis! Supreme raj, elfogás megszakítása, ismétlem, elfogás megszakítása! Az új koordináták…

Négy és fél perccel később Rowol korvettkapitány üveges szemekkel bámulta a taktikai képernyőt. A sikló és a szállító elugrott, a TIE-ok félútig sem értek vissza addigra, és éppen az imént kapta a jelentést, hogy a másik menekülő is eltűnt a radarokról. Csak a Carrack lebegett odakint, tisztes távolságra tőlük. Rowol reszketve gondolt arra, hogy Vondar úrnő mennyire dühös lesz, amikor visszatér a felszínről. Akkor még nem tudhatta, hogy ezzel a problémával már nem kell számolnia.

– Folytassák a megkezdett támadást! – vakkantotta végül, félelemtől reszkető tekintetét az egyetlen elérhető prédára szegezve. Hátha egy győzedelmes űrcsata megenyhíti majd úrnője lelkét. Hátha ezzel elkerülheti a legrosszabbat.

– El fogjuk pusztítani azt a cirkálót!

Rádióhiba

– Ismeretlen Nu osztályú sikló és ismeretlen YT teherhajó! Azonnal azonosítsák magukat! Ismétlem, azonnal azonosítsák magukat!

A kommunikációs pult előtt ülő altiszt megtörölte gyöngyöző homlokát. Az elöljárója még nem érkezett meg, holott már vagy két perce elrendelte a sárga riasztást. Ismerve a kommunikációs átjátszóállomáson uralkodó enyhén szólva sem prudens állapotokat, ezen nem is lepődött meg különösebben, bár amióta ide vezényelték első ízben azért imádkozott, hogy bárcsak keményebbek lennének az állomás parancsnokai.

– Catring hadnagy, itt a vezérlő! A helyzet sürgős! Azonnal jöjjön a vezérlőbe! – próbálkozott megint a belső kommunikációval. Hatalmas kő szakadt le a szívéről, amikor végül választ érkezett.

– Itt Catring – krákogta a hadnagy, a hangja mintha nem lett volna teljesen tiszta. Pihenőn volt, és a kommunikációs altiszt sejtette, hogy

lefekvés előtt fogyasztott valamit, talán ezért tért magához ilyen nehezen.

– Hadnagy úr! Két ismeretlen hajó közelít. Együtt repülnek, az egyik katonai, a másik polgári. Az előbbi ismert típus, mi használjuk. Nem válaszolnak a hívásokra, pedig hamarosan a fegyvereik hatósugarában leszünk! Utasítást kérek!

– Hogy hullana hutt szar az édes anyukájuk virágoskertjére! – ismertette első benyomását a kialakult helyzetről a hadnagy, és olyasféle zajok érkeztek a rádióból, mint amikor egy bizonytalanul hol a falnak, hol a priccsének dőlő férfi káromkodva próbálja meg felrángatni a nadrágját. – Élesítsék a fegyvereket, azonnal jövök!

Az altiszt feleslegesnek érezte jelezni, hogy saját hatáskörben már előre teljesítette a parancsot, és az állomás mindhárom aszteroidavédelmi lézerágyúja egy perce célba vette a közeledő hajókat. Legjobb esetben is egyenlő tűzerővel bírtak az érkezőkkel, azonban az állomás nem tudott manőverezni. Katonai létesítmény volt, de nem vértezték fel érdemi harci képességekkel. Egy otromba pacaként a galaxis vásznára kent nebula szélén lebegett, és a funkciója az áthaladó kommunikációs jelek erősítése volt. Mélyen bent voltak egy a Birodalom által erős kézzel irányított szektorban, soha nem fordult elő, hogy támadás érte volna őket. Igaz olyan eset sem, hogy két hajó a nebula mélyéről bukkant volna fel. Azok odaát vagy nagyon eltévedtek, vagy amitól az altiszt félt, szándékosan lopakodtak mögéjük, hogy a meglepetés erejével támadhassanak. Keze a vörös riadót elrendelő gomb fölé tévedt és nagy levegőt vett. Másodpercek és elérik a lőtávolságot. Mire a hadnagy felér a vezérlőbe, mindennek vége lesz.

– ..rod..mi …omá.! .a..a.a.? – reccsent meg a rádió. Az altiszt a rádió adójára csapott.

– Nu osztályú sikló és YT teherhajó! Kurvára azonnal azonosítsák magukat!

Az érkező hajók a vörös vonalon belülre értek, de nem csaptak fel lézernyalábok, helyettük most már egy tisztán kivehető női hang szólalt meg a rádión.

– Tera Merz őrvezető vagyok a Rhó-Tau-Nyolc Omikron-Dzéta-Hat-Kettő Nu osztályú sikló parancsnoka! Ne lőjenek! Vészhelyzetben vagyunk és segítségre van szükségünk!

– Hát mi a mélymagi űrviharok ükanyjának a díszes pulzárfaszú szerelméért nem azonosították magukat a kibaszott protokoll szerint? – érdeklődött az altiszt, akiben oly hirtelen szabadult fel a stressz, hogy egy pillanatra maga is elfelejtkezett a követendő kommunikációs protokollok szerinti nyelvhasználati restrikciók alkalmazásról.

– Egy súlyosan sérült tiszt van a hajón, és át kellett vágnunk a nebulán, hogy mihamarabb birodalmi űrbe érjünk! A sugárzás kiütötte minden nagy hatótávú kommunikációnkat, most is legénységi rádión beszélek!

Az altiszt nagyon fújtatott. Hát persze. A nebulák mélyén zajló csillag- és bolygókeletkezési folyamatok háttérsugárzása gyakorta égeti ki a kevésbé védett kommunikációkat. Persze a nő hazudhatott is.

– És a teherhajó?

– Zsákmány. És fontos bizonyíték. Van az állomáson kettes vagy magasabb fokozatú egészségügyi részleg és orvos?

– Ami azt illeti, van. De csak akkor adhatok átszállási engedélyt, ha szabályosan azonosították magukat, és a parancsnok is engedélyezi.

– Mit engedélyezek? – kérdezte zihálva a sebtében berongyoló Catring. A zubbonya csálén állt.

– Uram, egy…

– Parancsnok! – szólalt meg a nő hangja, mivel az altiszt elmulasztotta lekapcsolni a kimenő kommunikációt. – Közvetlen dandártábornoki parancsom van, hogy a hajóm fedélzetén élet-halál között lebegő tisztet élve és egyben szállítsam a szolgálati helyére. A tiszt nagyon rossz állapotban van és azonnali orvosi ellátásra van szüksége, valamint vélhetően több napos vagy hetes baktakezelésre. A szervcserék talán várhatnak. Mi fog a jelentésembe kerülni? Együttműködés vagy akadékoskodás?

Catring horkantott egyet, de a nő hangja a rádión keresztül is olyan határozott volt, hogy egy nem mindennapi katonát képzelt mögé.

– Természetesen együttműködés! Hisz erkölcsi kötelességünk sérült bajtársainkon segíteni!

– Köszönöm, parancsnok! Csatlakozunk, készítsék elő a gyengélkedőt! Küldöm az azonosító kódjainkat.

Végzetes romantika

– Minden kész, Úrnőm! A darab minden szereplője a színpadra lépett – jegyezte meg Raul. Shury végre abbahagyta meztelen testének az egész alakos tükörben való bámulását és fanyarul elmosolyodott. Hírszerzői egyenruhája a méltánytalanul nagy tiszti lakosztályának közepén álló szabódroid karjain függött. Nekiállt felöltözni, és közben még egyszer megszemlélte az alhasát és szeméremdombját. Már nem csak az egyik mellét és egy karját, de a köldöke alatti részt is sűrű, megfeketedett erek hálózata borította. Ronda látvány volt és talán undorító is, bár utazásai során látott már csúnyább hegeket és szarabbul sikerült tetoválásokat is. A jó hír az volt, hogy bár a méhét eltávolították és csak az egyik petefészkét tudták megmenteni, az éppen elég hormont termelt ahhoz, hogy a lány kívánósabb legyen, mint valaha. Mesterséges máj került a hasüregébe, azonban magát a hasfalát nem kellett cserélni, a teste – érthetetlen módon, mondták az orvosok – képes volt regenerálódni. Shurynak nagyon jó kedve volt. Különleges találkozásokra készült. Hónapokig tartott, hogy mindent elrendezzen, és hogy az egészségi állapota is lehetővé tegye a mai nap eljöttét, de az idő mit sem számított. Karkoonon volt megint, ahol nagyobb biztonságban érezte magát, mint bárhol máshol a galaxisban. Bond dandártábornok sejtett valamit a lány valódi kilétével kapcsolatban, és emiatt nagy becsben tartotta helyi hírszerzésének a vezetőjét. Szabad kezet adott neki, mely kedvességet Shury jó üzletfélként meghálált, lelkiismeretfurdalás nélkül futtatott le kereséseket Bond számára bárkiről és bármiről az Omega Q különleges kódjainak áttörő erejét használva.

A Cormadyr farkasairól szóló jelentésére válaszul csak egy köszönetnyilvánítást kapott titkos csatornákon, de tudta jól, hogy a lánc végén ki állt. Shury vetett véget az öregúr hálózatát tizedelő ámokfutásnak, még ha akadtak is járulékos veszteségek. A Birodalmi Biztonsági Hivatal coruscanti központja számára küldenie kellett egy részletes jelentést arról, hogy az áruló kommandósok milyen módon csalták a Bruxa nevű bolygóra és gyilkolták meg Zenna Vondar tanácsadót. Mivel a Bruxa Öt egyetlen lakott települése teljes mértékben elpusztult egy apokaliptikus viharban, és a településre a Cold Light cirkáló fedélzetéről leszálló katonák egyike sem tért vissza, így Shury és Merz őrvezető egységének jelentése maradt az egyetlen és teljes igazságnak elfogadott dokumentum az ott történtekről.

Mint utólag Terától megtudta, a Cold Light harcba bocsátkozott Xellar cirkálójával, és több menekülő hajó, köztük Merzék siklója és a Merz csapatának másodpilótája által vezetett Spark is átjutott a blokádon. Azt lehetetlen volt kideríteni, hogy vajon hányan és pontosan kik menekültek el a Bugyorból, és azok közül hányan élték meg, hogy elkerülve a mutánsfertőzést el is érjenek egy újabb lakott világot, de ezek a feltételezett túlélők eleddig bölcsen hallgattak. Nem szöktek szárnyba híresztelések holmi fekete szemű húsevő szörnyekről, nem is beszélve homokból formált gyilkos szellemekről. Ha akadtak volna ilyen pletykák, Shury is megtudta volna. Miután magára húzta fekete egyenruháját és a csizmája is a lábára simult, leakasztotta a falról pisztolyövét. Nem jelenhetett meg fegyver nélkül, veszélyes alakokkal készült találkozni. Végigsietett a Karkooni Katonai Központ folyosóin Raullal a háta mögött. Bár rangjelzése csak hadnagyi volt, de az abban szereplő sárga négyzet azok számára is jelezte kilétét, akik arcról nem ismerték volna fel. Vonuló rohamosztagos rajok torpantak meg, hogy elsőként engedjék el őt, altisztek és tisztek néztek utána, amint felszegett fejjel és büszkén masírozott egészen a fogdablokk bejáratáig.

A dupla biztosítású részleg előcsarnokában a félkör alakú irányítópult mögött álló altiszt haptákba vágta magát és díszszemlékhez méltó tisztelgést mutatott be, amint a lány belépett az ajtón. A konzolok fe-

lett dolgozó őrök csak felpillantottak, de nem reagálták le Shury érkezését, ők valóban érdemi munkát végeztek.

– Mingwo hadnagy! A vendége a szigorított hozzáférésű kihallgatóhelyiségben várja – jelentette az ügyeletes katonásan pattogó szavakkal. A fickó igazi tekintélytisztelő buzgómócsing volt, az a fajta baka, akinek rothadó jellemtelenségét csak a feljebbvalói seggét kényeztető nyelvcsapásainak intenzitása múlta felül.

– Köszönöm, törzsőrmester! Az őrizetesek?

– A személyi droidjától kapott parancsnak megfelelően a hátsó magánzárkában. Csak az ön személyi kódjával hozzáférhető a terület.

– Helyes. Folytassák a munkát!

– Igenis, hadnagy! – csapta össze a bokáit ismét, és mint aki nagyon fontos dolgot végez, szúrós szemekkel az egyik embere fölé állt, és figyelni kezdte, amint az folytatja a hétköznapi adminisztrációs tevékenységét. Shury ellépett mellettük, és tenyerének érintésére egy rejtett folyosó nyílt meg. Raullal együtt belépett és hamarosan elérte a rövid, vörös fényektől égő járat túlsó végében nyíló különleges kihallgatószobát. Ez volt az a helyiség, mely a börtönblokk minden sarkát elérte audiovizuális berendezésekkel, de amelyben egyetlen érzékelőt sem helyeztek el. Ez volt a minden más helyiséget kihallgatni képes fekete doboz. Újabb érintés, és a szoba ajtaja félresiklott. Shury szíve nagyot dobbant. Hátul összekulcsolt kézzel egy ismerős alakot látott, mely most lassan szembefordult vele. A lány ajkai elnyíltak, ahogy tágra nyílt szemekkel meredt a másikra. Talán megkövülve percekig is állt volna ott, ha a mögötte érkező Raul nem taszított volna rajta egyet, és így nem túl elegánsan betántorodott az ajtón.

– Bocsásson meg, Úrn… Mingwo hadnagy! Á! Torrs hadnagy! Micsoda kellemes meglepetés! – hazudta udvariassági protokolljának megfelelően a droid. Raul pontosan tudta, hogy kire számítson, hisz ő rendezte Sabel érkezésének és ide irányításának teljes logisztikáját, persze Shury megbízásából. A lány arca vörössé vált, amiért az ostoba android így megszégyenítette őt, és zavartan állt meg a szoba közepét elfoglaló ovális asztal mellett. Sabel teljesen kifejezéstelen arccal és merev tekintettel viszonozta Shury bizonytalan pillantását. Ő is fe-

kete egyenruhát viselt, bár némileg más szabásút. Shury már régen eldöntötte magában, hogy a haditengerészeti börtöntisztek cucca a legszexisebb az összes birodalmi uniformis közül. Sabel a bal kezén fekete kesztyűt viselt, a jobb keze csupasz volt, és Shury fémujjakat és ezüstösen csillogó huzalokat látott fényleni. A nő jobbja egy el nem maszkolt kiberkéz volt.

– Szép kéz – motyogta.

– Az – válaszolta Sabel, a hangja mint folyékony jég folyta körbe Shuryt. – Katonai fejlesztés, beépített vágókarmokkal, lézerszikével és fecskendős savtartállyal. Nem kértem ilyet, de valahol valaki gondolt egyet és berendelte. Mikor felébredtem a kórházban, már rám volt kötve.

– Tetszik?

– Igen. De megesküdtem, hogy használni fogom minden funkcióját azon, akinek köszönhetem.

– Megöltem azt, aki lelőtt – nézett fel szégyenlősen Shury a szemöldöke alól, megcsodálva Sabel durva vonású, mégis olyan szép arcát.

– Annak köszönheted az életedet, aki belém lőtt. Kész voltam meghúzni a ravaszt – rögzítette a tényeket Sabel, és Shury tudta, hogy az igazat mondja.

– Nos, a kart amúgy nekem is köszönheted. Még bőven fürdőztél, amikor engem rehabilitáltak és úgy gondoltam, küldök egy kis ajándékot – sóhajtotta a lány egészen halkan. Sabel elhúzta a száját, egy kedves mosoly és egy vérfagyasztó vicsor közötti tökéletes szuperpozícióban állítva meg a mozdulatot.

– Komolyan veszem az esküimet, mint ahogy azt tudod – szögezte le, és Shury egész teste elzsibbadt a mindent elborító szexuális izgalomtól. A szokásokhoz híven ekkor zavarták meg elmélyült beszélgetésüket.

– Ha megengedik – kezdett bele Raul valamibe, és mindkét nő egyszerre és teljes szinkronban ugatott fel.

– Kuss, Raul!

A rovarszemű gépember azonnal lefagyott, a két tiszt pedig szinte egy időben felnevetett. Shury előre lendült és Sabelhez simult, ajkuk forró csókban forrt össze. Percek múlva váltak csak el egymástól, és Shury pihegve, kipirult arccal lépett hátra, majd fájdalmasan meg-

dörzsölte a hátsóját. A nyelves csók közben Sabel kiberkeze úgy belemarkolt a fenekébe, hogy még az egyenruha szövetén keresztül is érezte a horzsolt bőrhurkák kezdődő dagadását.

– Előbb vagy utóbb bajba fogsz kerülni – nézett a szemébe cinkosan Sabel. – És akkor én ott leszek, hogy letartóztassalak. Ámde addig is. A parancsom szerint azért irányítottak ide, mert ki kell hallgatnom egy veszélyes bűnözőt.

– Így van. Egy kalózt. Pontosabban kettőt. A Primpo rendszerben fogták el őket a Rainbow Brothers szórakoztatóközpontban. A Black Sun szindikátusnak dolgoztak, ráadásul egyikük egy afféle kalózherceg, rohadék nagykutya a patkányok között. Számtalan alávaló bűn elkövetésén túl közük volt egy polgári űrállomás felrobbantásához, mely közvetlen birodalmi veszteségekhez is vezetett. Megátalkodott és romlott szemétládák – mondta a lány, miközben érezte, hogy ismét kezdi elveszíteni a fejét. Sabel közelében mintha egy tüzelő szukává változott volna, alig bírt uralkodni magán.

– Én első sorban belső elkövetőkkel foglalkozom.

– Én azt nagyon jól tudom. De hidd el, ez a pasi érdekelni fog. Már amennyiben helyes a feltételezésem, és a normálisnál valamivel erősebb birtokvágy buzog benned.

Sabel szemében megértés villant.

– Megdugott?

– Nem is egyszer. Tudod, a Császár szolgálatában bármit. Ilyen a titkosügynökök élete, csupa szenvedés és kín.

– Vezess oda!

A kihallgatószobából közvetlen folyosó vezetett a zárkák szekciójába, mely éppen a börtönblokk legmélyén, a magánzárkák mellett nyílt, szintén egy titkos ajtó formájában. Shury hunyorgó fények alatt lépett oda a leghátsó ajtóhoz és gépelte be a kódját. Az ajtó félresiklott, és vakítóan világos szobába léptek be, mely több méteres átmérőjű négyzet volt, és fojtogató bűz lengte be: izzadság, vér, hányadék és vizelet szaga töltötte meg a levegőt. A szemközti falon két meztelen, zöld bőrű humanoid lógott a csuklójuk köré szoruló bilincsekről, lábuk néhány

centire a rácsos padlótól himbálózott. Erős fényű reflektorok irányultak a két testre, zöld mozaikszerű bőrükön égéshólyagok dudorodtak.

– Tompított fényt! – mondta Shury, és Raul az ajtó előtti külső konzolon elviselhető erejűre állította a világítást. Shury hangját hallva az izmosabb alak megmozdult és lassan felnyitotta a szemét. Mindkét farka ernyedten, vizeletet szivárogva lengedezett a lába között.

– Nahát – krákogta, mint akinek egy csepp nedvesség sem maradt a torkában. – Bár sejtettem, de nem akartam elhinni.

– Szia, Zeng! Valamiért mindig pucér leszel, mikor velem találkozol – köszöntötte Shury, és egészen a férfihoz lépett, majd hosszú, csillogó feketére polírozott körmét végighúzta a falleen izmos hasán. Sabel közvetlen mögötte jött, és gyilkos indulattal nézett Zengre, majd a másik falleen férfit vette szemügyre.

– Ez nem a… – hangzott el a kérdés első fele, de Shury közbe vágott.

– De bizony! A nyeszlett, sikátorbéli madárijesztő, akinek megakadályoztuk a meggyilkolását – kuncogott a lány. – Kiderült, hogy ő volt Zeng unokaöccse. Milyen kurva kicsi is a galaxis, mint valami elbaszott beltenyészetről szóló családregény. Bukott kalózcsikó. A bácsikájával együtt csípték el a mieink. Gondoltam, őt is idehozatom, mivel a nagy kalózkirály annyira aggódott érte.

– Shury! – emelte fel a fejét Zeng, bár úgy tűnt, minden erejére szüksége volt ehhez. Rossz bőrben volt, láthatóan már hetek vagy talán hónapok óta a Birodalom fogságában sínylődött. – Vele miért kellett ezt tenned? – kérdezte vádlón. A lány játékosan a nagyobbik farka köré fonta ujjait, Sabel dühösen felszisszent.

– Ő is kalóz, Zeng. Nem holmi népi hős, nem romantikus szabadságharcos. Kalóz. Mint te és az egész pereputtyod. Hajókat támadtok meg, ártatlanokat raboltok ki és gyilkoltok meg, droggal és rabszolgákkal kereskedtek.

– Nem igaz! – mordult fel a férfi, és megcsörrentek a láncai. – Elmagyaráztam neked!

– Csak mosdattad magad. Az igazság az, hogy te és a hozzád hasonlók a galaxis keselyűi. Közönséges rablógyilkosok vagytok, akik dekadens és beteg szokásokkal álcázzátok alávaló primitívségeteket.

– Nagyot tévedtem. Végzeteset – vallotta be Zeng, amint véreres szemeivel alaposan megnézte magának az egyenruhában feszítő Shuryt. – Drace-t is átverted?

– Nem igazán – vigyorodott el a lány. – Drace a munkatársam volt, szintén beépített birodalmi ügynök. A jó hír az, hogy velem ellentétben ő nem élte meg ezt a szép napot. Biztosan örülsz neki, hisz egy birodalmival kevesebb.

Zeng arcán nem az öröm hajnala, sokkal inkább a szomorúság árnya futott át a hír hallatán. Pár másodperc csend következett. Shury matatóujjai, úgy tűnt, végül célt érnek, mivel a zöld hímtag lassan emelkedni kezdett.

– Ne tedd ezt! Mi tényleg jó csapatot alkottunk – kérlelte Zeng Shuryt, és markáns, de szenvedéstől barázdált arcán valódi esdeklés látszott. Sabel Shury mellé lépett, majd kihúzta Shury fegyverét és kibiztosítva a lány hátához nyomta.

– Mingwo hadnagy! A szemem előtt szexuálisan inzultálsz egy rabot, ráadásul az elhangzott beszélgetésetek alapján súlyos vádak lehetősége merül fel! Amíg nem tisztázod magad, kénytelen vagyok úgy tekinteni, hogy a fogvatartott falleen bűnözővel együttműködve a munkád elvégzéséhez a feltétlenül szükségesnél több törvénytelenséget is elkövettél – közölte nyugodtan, de a hangja mélyén nem akármilyen feszültség morajlott. Shury dorombolva elengedte Zeng farkát.

– Úgy tűnik, engem is kihallgatnak, mennem kell – lihegte, és megnyalta a szája szélét. Zeng arcán teljes iszonyat terült szét, amint Sabel a fegyverrel kifelé kezdte terelni a lányt, közben gyilkos pillantást vetett a férfira.

– Torrs hadnagy! A másik szobából tudja figyelni az itt zajló eseményeket is – javasolta Shury, miközben megadóan a tarkójára tette a kezét és kilépett a zárkából. Sabel elhaladóban Raulhoz fordult.

– Kezdd el a kihallgatásukat! Béta hármas fázis. Megvan minden eszközöd?

– Igen, Torrs hadnagy! Mingwo hadnagy jóvoltából nemrég visszakaptam minden funkcionális berendezésemet! – válaszolta a droid, és a hangja kifejezetten vidámnak tűnt, a magasba tartott jobb kezé-

nek ujjvégei szétnyíltak, és fecskendők, apró körfűrészek, valamint egy forrasztópáka hegye bújt elő az üregekből.

– Ne menj túl messzire! Béta. Hármas. Figyelni foglak a másik szobából.

– Ígérem, hogy megtartóztatom magam! Jó kihallgatást, hadnagy!

– Neked is, Raul.

Rossz tett helyében mit várs

– Biztos, hogy egyedül óhajt menni, uram? – kérdezte a civilbe öltözött őrmester, amint hátrafordult a nyitott tetejű sikló pilótaüléséből. A jármű egy kifejezetten ilyen célokra fenntartott, polgári kinézetű utcai személyszállító volt, és semmiféle jel sem utalt arra, hogy a helyi birodalmi helyőrség lajstromához tartozott. Daws dandártábornok megvetően felhorkantott. Utálta, amikor holmi altisztek megkérdőjelezték a kiadott parancsot, még ha éppen saját testőréről is volt szó.

– Tegye, amit mondtam! Hívom, ha végeztem! – közölte ellentmondást nem tűrően, majd kikászálódott a sikló hátuljából. Hétköznapi ruhát viselt bő zakóval, mely így nagyjából elrejtette az elmúlt években jelentősen megereszkedett pocakját. Számos előnye volt a főtiszti rendfokozatnak, többek között az is, hogy mentesült a rendszeres fizikai állapotfelmérések és frissítő kiképzések alól. Őt a ragyogó szelleme és sokrétű tapasztalata tette olyan értékessé a Császár hadigépezete számára, nem pedig az éles harcra való alkalmassága. Lessu belvárosának egyik, ha nem a legrosszabb hírű negyedében járt, és bár a Birodalom komoly erőkkel képviseltette magát a Rylothon, azért a lázadozásra és bűnözői életmódra hajlamos twi'lekek legnagyobb városában jó néhány no-go zónát tartottak számon a Császár rendfenntartói. Daws szerette az efféle helyeket. A törvény betartatása és a kontroll elengedhetetlen volt a galaxis rendjének fenntartásához, elszórva azonban szükség volt a szabadságra is. A feszültséget időn-

ként le kellett vezetni. Pont úgy, ahogy a forralt koréliai pálinkák tradicionális ivóüvegein is volt egy nyomáskiegyenlítő szelep, ugyanúgy hagyni kellett, hogy a felgyülemlett agresszió távozhasson. Főként azok számára, akik a galaxis táplálékláncának a csúcsán helyezkedtek el. Mint ő maga.

A neonfényű reklámoktól villódzó utcán látszólagos káosz uralkodott, antigravitációs járművek és gyalogosan közlekedők százai olvadtak össze egy soha nem szűnő forgatagban, hangjuk mély morajlásban egyesült. Az utcát szegélyező bárok és üzletek színes kirakatai előtt utcalányok illegették magukat, zömében twi'lek ribancok, akik közé rodián, zabrak, ember és togruta nőstények is keveredtek. Daws sokat tapasztalt szeme azonnal átlátta a forgatagot, és észrevette a tömeg kavargásának mélyén elvesző megannyi történést. Emitt éppen egy drogárus szolgált ki néhány megfakult szőrű, lerongyolódott vukit, az utca túloldalán a zárva feliratú butikból kisorjázó weequay legények alighanem éppen begyűjtötték a heti védelmi pénzt, miközben egy sikátor torkolatán túl nyújtózó félhomályban néhány csaj éppen egy földön heverő alakot rugdosott. Daws mélyet szívott a füsttel és a testekből áradó bűzkeverékkel teli levegőből, majd besietett az egyik közeli bár kapuján. Ideje volt, hogy kicsit maga is elszórakozzon.

A bárban nyüzsögtek a különféle lények és a dübörgő zene valósággal fizikai fájdalmat okozott az emberi fülnek. Daws sietősen átfurakodott a tömegen, míg el nem ért a hátsó falból nyíló folyosóra, mely az illemhelyiségek felé vezetett. Mindent átható húgyszag lengte be a környéket. A bárnak ez a zuga is tele volt, drogos twi'lekek dülöngéltek, egy suhanc éppen az egyik fal mellett támaszkodva heves hullámokban hányt. A férfi elhaladt a mosdók ajtaja meg az odagyűlt közönség mellett a folyosó túlsó vége felé, ahol egy megtermett őr állt karba tett kézzel. A lekkui olyan vastagok voltak, mint Daws felkarja. Mögötte egy kétszárnyú, fekete ajtó nyílt.

– Jukkát keresem.

– Nem ismerem – morogta az őr kurtán.

– Ócska kalapba fosva aprócska a moff mocska – préselte ki magából a dandártábornok a jelszót, melyet természetesen elutasítandónak

és már-már lázadással egyenértékűnek tartott. Sajnos kénytelen volt követni a játékszabályokat annak érdekében, hogy megkapja, amiért jött. Az őr unott arccal oldalra lépett és a fali konzolon egy kódot ütött be, majd a kattanással nyíló ajtó egyik szárnyát éppen annyira megnyitotta, hogy a kövérkés ember beférjen rajta. Daws habozás nélkül átsurrant a nyíláson. Az ágyéka megmozdult a puszta tudattól, hogy hamarosan zabla nélkül hódolhat legtitkosabb szenvedélyének.

Az ajtón túl egy sápadt fénnyel megvilágított, a föld alá ereszkedő üres folyosóra jutott, melyen végigsietett, cipőjének talpa többször megcsúszott. Ilyenkor csendesen szitkozódott. A twi'lek építészet gyakran lejtős folyosókat alkalmazott lépcsők vagy éppen kényelmes liftek helyett. A barlangok mélyén lakás egyik folyománya lehetett. A csápos kurafik többsége a bolygó kőburkában élt, annyira rettegtek a Ryloth természetes faunájának egyes képviselőitől. A folyosó végül egy kisebb terembe torkollott, és Daws úgy saccolta, hogy már legalább négy-öt emelet mélyen a felszín alatt járhatott. Nem első alkalommal kötött üzletet Jukkával, de első alkalommal hívta meg a minden hájjal megkent strici erre a helyre. Igaz, hogy ezúttal különleges programra fizetett be, és készséggel vállalta az utat a vigalmi negyed mélyébe egy lerobbant külvárosi motel helyett. A tenyere izzadt, ahogy arra gondolt, hogy hamarosan milyen élvezetben lesz része.

A twi'lek a továbbhaladó folyosó oldalából nyíló kis szobában várta. Ez valamiféle őrszoba lehetett, míg maga a folyosó egy ki tudja mikor épített földalatti óvóhelyiség lejáratának tűnt. Jukka vékony volt és majdnem teljesen fehér bőrű. Fogait valami érthetetlen helyi szokás szerint háromszög formára reszeltette. Gazdagon hímzett és nagyon színes kaftánszerű ruhadarabot viselt. Daws szemében kifejezetten ízléstelen volt. Azonban semmi sem érdekelte oly kevéssé, mint a szolgáltatójának az öltözéke. A szolgáltatása annál inkább.

– Jukka! Már azt hittem, sosem érek ide.

– Szép estét, Vendég Úr! Már nagyon vártuk.

A többes számot hallva Daws szeme összeszűkült, keze zakója zsebébe csúszott.

– Kik?

A twi'lek felröhögött, a hangja kifejezetten bántó volt, szárazon és provokatívan hangzott.

– Én és a lány. Nagyon kell neki a pénz. Úgy tudja, hogy a vendég ugyan megveri párosodás közben, de zúzódásokról szól csak a megállapodás.

– Ha! – horkant fel Daws és érezte, hogy a vér valósággal elönti az agyát és a hímtagját is. – Ember, ahogy megbeszéltük? És zsenge?

– Ember. Itt ragadt a családjával, a családfőt megölték, ő pedig bármit elvállal, hogy enni tudjon adni a porontyainak.

– Egy anya? Akkor nem fiatal! – dobbantott dühösen a férfi.

– Anya, igen, de prémium minőség. A teste, mint egy tinédzseré. Meg lesz vele elégedve, Vendég Úr, ne aggódjon!

– Ajánlom, hogy úgy legyen, különben nem kapod meg a második részlet egészét!

– Annak nagyon nem örülnék – komorodott el a twi'lek arca.

– De ahogy mondtam, biztos vagyok benne, hogy megfelelőnek fogja találni. Különben is, hol máshol kaphatna ilyen gyorsan egy olyan ember nőt, akinek az eltűnése nem fog kényelmetlen kérdéseket felvetni? Ez a Ryloth, nem valami anarchista ember világ – mutatott rá a nyilvánvalóra. Daws bólintott. Ez sajnos igaz volt. Nem volt kifogása a twi'lek nőkkel szemben sem, de most a saját fajának egy példányára vágyott. Egy kecses nyakra, melyet kedvére megszorongathat. Olyan rég nem volt része ilyesmiben. A Forge-incidens után a vizsgálat idejére elvezényelték addigi állomáshelyéről, és immáron hónapok óta egy a Ryloth körül keringő rendszervédelmi flotta egyik fregattján vesztegelt, unatkozva és teljes bizonytalanságban. Két holohívásos kihallgatása volt, de azokat is súlytalannak és szükségtelennek érezte. Bár jelentős veszteségek árán ugyan, de megállították a fertőzést, ami elérte a rábízott állomást. Időben izolálták a kompromittált szektorokat és vákuummal az űrbe söpörtek mindenkit, akik ott tartózkodtak. Ötszáz halott igazán nem nagy ár egy Cardan biztonságáért cserébe, és ezt a vezérkari nagykutyáknak is el kellett ismerniük. Csak mint mindig, ezúttal is borzalmasan lassan őröltek a katonai bürokrácia kerekei. A rendszerbe érkezte óta ez volt a harmadik eltáv lehetősé-

ge, és ezúttal többet akart, mint a korábbi alkalmakkor. Ezúttal igazán jól akarta érezni magát.

– Elég a szócséplésből! Hol az a kis kurva?

Jukka arcán undorító félvigyor jelent meg.

– Erre parancsoljon, Vendég Úr!

Az őrhely hátuljából nyíló ajtón keresztül egy újabb rövid folyosóra léptek, melynek mindkét oldalán ajtók sorakoztak. A legtávolabbihoz léptek, és a twi'lek szembefordult Daws-zal.

– A lány bent várja. A szoba egy kéjlak, kiegészítve néhány szerszámmal, melyeket kedvére használhat.

– Van energiakorbács is, ahogy kértem? – röffentette elcsukló hangon Daws, amint az izgatottság fojtogatni kezdte, a nadrágjának feszülő hímtagja pedig valódi fizikai fájdalmat okozott neki.

– Természetesen. Nincs időkorlát, de ha egyszer elmegy innen, akkor vissza már nem térhet. A szomszédos ajtó vezet a mosdóba, azt szabadon használhatja, illetve ha szükséges, ott meg is tud mosdani.

– Szükséges lesz – mondta a férfi vérfagyasztó hangon. Tudta, hogy amikor órák múlva kilép azon az ajtón meztelen lesz, és egész testét vércseppek fogják pöttyözni.

– Jó kikapcsolódást, Vendég Úr! – hajolt meg kissé gúnyosan Jukka, majd sarkon fordult és elhagyta a folyosót. Daws nagy levegőt vett és rácsapott az ajtónyitó gombra. Az ajtó hangtalanul félresiklott.

A feltáruló helyiség tágas volt és félhomályba burkolózott, de a lényegi dolgokat ki tudta venni. A falak kopottak voltak, a világítás a mennyezetből áradt. A berendezést ugyancsak megviselt műanyag tárgyak alkották, ilyetén tökéletesen tükrözve egy lerohadt motel hangulatát. A szoba túlsó végében egy széles ágy állt, az ágyon pedig gúzsba kötve egy női alak hevert. Daws szívverése még inkább felgyorsult. Belépett és közeledni kezdett áldozatához. Bár nem tudta kivenni a részletes vonásokat, azt azonnal látta, hogy a nő valóban ember és nagyon is formás. Jukka tehát nem hazudott. Csak falatnyi fehérneműdarabokat viselt, és a férfi kéjéhes szeme szinte falta a látványt. Az ágy melletti falon, mint valami fegyverteremben megannyi

eszköz lógott szépen elrendezve. Alul bőrkorbácsok, bőrszíjak, pálcák és változatos méretű, formájú és vélhetően eltérő fajok nemi szervét imitáló alakzatokat látott, fölöttük azonban valódi fegyvereket. Fejszék, kések, vibrokardok és energiakorbács markolatai ragadták meg a figyelmét.

– Helló, édes! – fújtatott elégedetten. A nő szája be volt kötve, és két tágra nyílt szem meredt a férfira. A megrettent tekintet valamiként ismerősnek tűnt. Persze a legtöbb kurva így szokott rá nézni, és Daws ezt imádta. A farka már átszúrni készült nadrágja szövetét, és a férfi sebesen vetkőzni kezdett, közben röfögésekkel tarkított szólamot intézett a nőhöz.

– Ne félj, madárkám! A bácsi vigyáz rád, de még mennyire! Nem fogsz eltörni, egészen a végéig. Sok-sok óra szórakozás vár ránk, mielőtt hagyom, hogy elmenj. Persze nem a pináddal, élvezetről ne is álmodj! De mire végzek veled, kívánni fogod a halált, azt megígérem! – zihálta, amint a nadrágja és gatyája is a földön landolt, ágaskodó fasza a hasához simult. Nem volt valami nagy, de akadt ott a falon szép számmal olyan szerszám, amivel kisegíthette magát, ha elég mélyre akart hatolni. A csattanást nem is hallotta. Hirtelen fájdalom lobbant a tarkójában, majd elsötétült előtte a világ.

Irtózatos fejfájással ébredt. A nyaka hátulján melegséget érzett, a teste azonban fázott. Felpattant a szeme. Dühítő és ijesztő dolgok tömkelegét észlelte az elkövetkező nyögdécseléssel eltöltött perc alatt. Teljesen meztelen volt, és még mindig a kéjlakban tartózkodott. Egy műanyag széken ült, melyhez bőrbilincsek láncolták, sem a végtagjait, sem a testét nem tudta érdemben mozdítani. Kezdetben csak homályosan látott, de amint tisztult az érzékelése, úgy ismerte fel, hogy két alak áll előtte. Méghozzá két nő. Egyikük az ágyhoz kötözött kurva lehetett, mivel alig viselt ruhát magán, a szájáról lekerült a kendő. Sötét hajú és nagyon szép nő volt. Daws ismerte. Meglepetten tátogott és már éppen szólni készült, amikor tekintete a másik alakra tévedt. Az sötét színű testhez simuló ruházatot viselt, vékony arca és szőke haja volt. Ő sem volt csúnya, és a férfi rádöbbent, hogy ő sem ismeretlen számára. Megrökönyödve tátogott.

– Pool törzsőrmester! Mi a faszt képzel? – krákogta, véres nyál csordult ki a szája sarkából. Megharaphatta a nyelvét, amikor tarkón vágták. – Yree, a Forge-ról? Te meghaltál! – fokozta meglepettségének kifejezését, amint ismét a barna nő felé fordult. A két alak csak állt ott és hosszasan nézték őt, arcukról sztoikus megvetés sugárzott. Daws rángatni kezdte a köteleit és felszisszent, amint a bilincsek a bőrébe mélyedtek.

– Mit csináltok, ti rohadék szajhák? Mit gondoltok, he? Ezért meglakoltok! Ezért kurvára ki foglak készíteni benneteket! – fröcsögte a férfi, amint az egyre erősödő rettegéstől termelődő adrenalin megfeszítette az izmait. Yree keze megvillant, egy hengeres tárgyat tartott benne. Vékony és rugalmas zsinór csapódott Daws mellkasának. Kék szikrák pattogtak, amint az energiakorbács egy töltetet küldött az izmaiba. Égett hús szaga csapott fel, sűrű mellszőrzete egy tenyérnyi helyen lángra lobbant. Daws sakálként üvöltött. Egy perc is eltelt, mire abbahagyta. A két nő végignézte rázkódó üvöltését, és arcukon továbbra sem látszott semmiféle érzelem.

– Ezt Keth-ért kapod – közölte Yree, amikor Daws végül elcsendesedett. – Keth-ért és minden lányért, akit bántottál, megkínoztál, megöltél.

Daws zihálva, könnyezve és vastag takonypatakot eregetve nézett a szőke nőre.

– Pool! Térjen észhez! Még rendbe hozhatja! Még megmentheti magát és a karrierjét!

Kelly szépen ívelt szájának a széle lebiggyedt.

– Perint nem tudtam megmenteni. Megölted őt, mert túl sok mindenre jött rá! – kiáltotta hirtelen hevesen, hangja élesen csengett Daws fülében.

– Az egy barom volt, és megérde… – vágott volna vissza, de Pool kezében is villant egy hasonló tárgy, és az energiakorbács Daws arcába vágott, leszelve egy darabot az orrából, égető szikrákat pattogtatva végig a homlokán. A dandártábornok ismét üvölteni kezdett, majd abba sem hagyta egy jó órán át.

Vérző és összeégett holtteste előrebukott a széken, amint Yree is felöltözött, és megállt Kellyvel szemben.

– Jöhetsz velem – mondta neki lágyan. – Nem kell beállnod a lányaim közé, találhatunk neked másféle munkát is.

– Talán majd egyszer – válaszolta halkan a szőke lány. – Előbb meg kell tudnom, hogy ki volt az, aki segített nekünk – bökött fejével a gyűlölt hulla irányába. – Ki volt az, aki összehozott minket és idecsalta nekünk ezt a férget!

– Bizonyos dolgokat jobb nem bolygatni, de tégy, ahogy jónak látod. Megérte? – nézett utoljára a halálra korbácsolt tisztre. Kelly elfintorodott.

– Nem érdemelte meg, hogy bemocskoljuk a kezünket. De így legalább biztosak lehetünk benne, hogy senkit sem fog már bántani. Így a jövőbeni áldozataiért is bosszút álltunk.

Szellem a gépben

Sabel teljesen össze volt zavarodva, és ez az állapot immáron hónapok óta tartott. Mindig is hűen és a szabályok adta kereteken belül szolgálta a Birodalmat, és még egyszer sem fordult elő vele, hogy egy megbízatással kapcsolatban kétségei támadjanak. Nem vált volna viselkedéskorrekciós és vallatótisztté, ha nem élvezte volna minden idegpályájával a mások felett gyakorolt kontrollt és hatalmat, és bizonyosan nem végezte volna ilyen lelkesedéssel a munkáját, ha a pozíciójából származó szabadsága nem tette volna lehetővé azt, hogy időnként szórakozzon. Az írott szabályokban lefektetett határok maximális figyelembevételével természetesen. Az sem volt véletlen, hogy karrierje nagyon hamar éppen a belső elhárítás és a katonai rendőrségi ügyosztályok területébe torkollott. A Birodalom nem bánt kesztyűs kézzel a belső rendjét fenyegető felforgatókkal és árulógyanús elemekkel, és az ezekkel szemben szabályszerűen alkalmazható eszközök tár-

háza jóval szélesebb volt, mint a kevésbé fókuszban lévő területeken rabosított elemek kordában tartásának megengedett lehetőségei.

Sabel különösen az árulóknak bélyegzett vagy az árulással komoly valószínűséggel gyanúsítható alanyokkal való munkát kedvelte, mivel a büntetés előkészítési és végrehajtási instrukciói az ő esetükben kifejezetten nagy mozgásteret hagytak a kreativitásnak és az egyéni kvalitások szabad kibontakoztatásának. A szabályzaton belül a kedvenc pontjainak egyike a negyedik fejezetben került leírásra, és szó szerint tudta a szövegét: „Az őrizetes felkészítése a tárgyalás és az ítélethozatal minél hatékonyabban kivitelezhető lezárására a vallatótiszt legfőbb prioritása. Amennyiben az őrizetes ellen felhozott vádpontok bármelyike beleesik az árulás vagy árulást támogató vagy azt elősegítő kategóriába, akkor a felkészítés során a vallatótiszt mozgástere csak annyiban korlátozott, hogy az őrizetes a kognitív képességei birtokában, tárgyalásképes fizikai állapotban tudjon megjelenni a tárgyalás előre meghatározott időpontjában. Egyébiránt az őrizetesnek mind az egyéni, mind bármely kollektívához tartozásból fakadó csoportos jogai felfüggesztésre kerülnek a felkészítés időtartama alatt, beleértve a fiziológiai szükségletek kielégítésére, mentális, emocionális és kulturális szükségletek kielégítésére, szexuális autonómiára, fizikai és pszichológiai értelemben vett önrendelkezésre és háborítatlanságra, valamint a sértetlenségre vonatkozó jogokat is."

Sabel már kislányként is pedáns tanuló volt, akinek soha nem okozott gondot egy szöveg értelmezése, és ezen tulajdonságát felnőtt nőként is megtartotta. Soha nem kellett hivatalos panaszra felelnie munkatársai vagy feljebbvalói részéről. Tette a dolgát, és szerette a munkáját. Ez mit sem változott, azonban a súlyos sérüléséhez vezető, majd a felépülését követő események során a korábban mindig is sziklaszilárd alapokra épültnek számító belső egyensúlya megbomlani látszott. Szolgálata kezdete óta ferde szemmel nézett a puha manipulációs technikákat abnormális hatékonysággal alkalmazó hírszerzőkre, és bár voltak kifejezetten kellemes, magányos éjszakákon örömmel felidézett pillanatai letartóztatott hírszerző tisztekkel közös

felkészítő foglalkozásokról, de a szükségesnél mindig veszélyesebbnek gondolta őket és képességeiket.

Ilyen értelemben végül nem érte meglepetésként, hogy a Shury Mingwo hadnaggyal közösen megélt események során elveszítette korábbi eltökéltségét és magabiztosságát. De az nagyon is megrázó volt, hogy mennyire gyűlölte és egyúttal mennyire imádta is ezt az új helyzetet. Mind az akadémiai tanulmányai, mind a szolgálata során lezajló továbbképzések részeként sokat tanult az emberi psziché interperszonális kötődésekkel kapcsolatos mechanizmusairól és azok kiaknázható gyengeségeiről. Azonban hiába volt képes rutinszerűen alkalmazni ebbéli tudását az őrizetesek felkészítése során, amikor azok családtagjainak, barátainak, szeretőinek vagy éppen bajtársainak jólétét és sorsát kellett hol fenyegető, hol jobbító kontextusba helyezve kooperációt kicsikarnia az őrizetesekből, a tudása ezúttal nem jelentett immunitást. Sabel Torrs szerelmes volt egy megátalkodott és őrült hírszerző tisztbe, akit egyszerre akart megerőszakolni, boldoggá tenni, halálra kínozni és örökké birtokolni.

Mivel hamar belátta, hogy a vágyai egymással össze nem egyeztethetők és köztük jelentékeny ellentmondások feszülnek, ezért kísérletet tett egy prioritási sorrend felállítására. Mivel Shury súlyos sérülésekkel járó fizikai megkínzását és lényének tartós birtoklását nagyjából ugyanolyan fontosságú vágyként értékelte, Sabel úgy döntött, hogy egyelőre elhalasztja a problémakör végső megoldásával kapcsolatos döntés meghozatalát. De mivel a belső feszültséget ezzel feloldani nem tudta, a zavarodottsága továbbra is megmaradt. Leginkább az bosszantotta, legalábbis tiszta pillanataiban, hogy amikor közeledett a Shuryval történő következő találkozás pillanata, akkor valósággal a föld felett járt és a zavarodottság feletti aggodalma megszűnt. Márpedig a zavarodottság miatt érzett bizonytalanságának a hiánya mindennél jobban idegesítette, hisz ez egyértelműen azt jelentette, hogy nemcsak hibásan működött az egész életében oly tökéletesen funkcionáló pszichéje, de azt is, hogy a hiba tudatosítása ellenére sem volt képes megjavítani magát. A falon villogó órára nézett. Még öt

perc volt hátra. Öt perc, és a szemtelen mosolyú hírszerző meg fog érkezni, hogy elmenjenek vacsorázni.

Ki kellett használni az időt, mivel Sabel hajója holnap indul. Persze nem lesz távol sokáig, egy hónappal később megint Karkoonra fog érkezni, és itt fog újra vesztegelni legalább egy hetet. Harmadik hónapja ugyanez volt a műsor. Sabel elképzelni sem tudta, hogy milyen szálakat kellett Shurynak ahhoz megrángatnia, hogy Sabelt az egyetlen olyan börtönhajóra vezényeljék, melynek Karkoon volt az anyabázisa, de a perverz kémnő elintézte. Mint ahogy elintézte Sabel fájdalomokozó eszközökkel teli műkarját is, mint ahogy úgy tűnt, hogy mindent és mindenkit teljes befolyása alatt tartott maga körül. Kivéve, amikor átadta magát Sabelnek. Akkor egy tüzeléstől reszkető szubmisszív szukává változott, és ész nélkül provokálta őt, hogy ne fogja vissza magát. Sabel ágyékát elöntötte a forróság. Bár mióta újra találkoztak Shury teste megváltozott, és korábbi fekete hálózatos bőrproblémái a melléről terjedve már az alhasát és testének egyik oldalát is teljesen ellepték, de a puncija édes volt és hívogató, és a lány mindig olyan gyönyörűen sikoltozott, amikor egy közel izzásig hevített forrasztórúddal a szeméremajkait gyötörte. Shury teljesen abnormálisan volt bedrótozva, és bármi is történt vele Sabel lelövése és az azt követő karkooni találkozásuk között, ha lehet még hevesebb és őrültebb lett.

– Minden kész a holnapi induláshoz, Raul? – fordult az irodájának egyik ablakánál álló, csillogón fekete droid felé. Az némi fáziskéséssel fordult felé, hatalmas rovarszemei sötét lyukaknak tűntek. A mozdulat furcsa volt, mint oly sok minden Raullal kapcsolatban az utóbbi időben.

– Igen, Torrs hadnagy! Nyugodtan élvezheti az estét Mingwo hadnaggyal. Ha szeretné, szívesen csatlakozok, biztosan tudnék néhány váratlan ötlettel szolgálni, hogy élvezetesebbek legyenek a felkészítés-szimulációs gyakorlataik.

Sabel futólag elfintorodott. Raul határozottan bátrabb és sok tekintetben élőbb lett, és ha nem sajnálta volna a felgyűlt tudását, bizonyosan töröltette volna a memóriáját, mert néha már kezdett az agyára menni.

– Itt maradsz és felkészülsz a togruták anatómiájából! Mai jelentés szerint elkaptak egy togruta csempészt, és holnap azt is magunkkal visszük. Még sosem dolgoztam togrután.

– Természetesen, hadnagy! Érezzék hát jól egymást!

Sabel majdnem rászólt a bizalmaskodó droidra, de az ajtó melletti konzol csipogni kezdett. Saját maga sietett oda és nyitotta az ajtót. A szokásos egyenruháját viselte. Shury odavolt a fekete csizmáért és a hivatalos megjelenéséért, ezért a legkevésbé sem számított arra, hogy a szeretője szakadt nadrágban és a bal, egészséges bőrű mellét majdnem teljesen közszemlére tevő ruházatban, illetlen magas sarkú cipőben érkezik. Mindezt egy birodalmi támaszponton, még ha annak egy félreeső szárnyában is. Sabel kritikus szemmel nézett végig a másikon, vékony szájának sarka lebiggyedt.

– Úgy nézel ki, mint egy kurva – közölte megvető szuszogással. Shury tele pofával az arcába vigyorgott, és vékony csuklóit Sabel arca elé emelte. A körmei élénk zöld, sárga, lila, narancs és rózsaszínben tündököltek.

– Gyerünk, birodalmi kutya! Bilincseld meg a kis cafkát, majd menjünk szépen a siklódhoz. Dolgunk van a városban, mutatni akarok neked valamit!

Sabel nagyot sóhajtott. Shury valóban egyre őrültebb lett. A randijaik nemcsak egyre extrémebbek, de egyúttal egyre veszélyesebbek is lettek. Két napja civil ruhában egy föld alatti gladiátorverembe vitte őt Shury, ahol nyomorult fickók verték szét egymás pofáját puszta ököllel az üvöltöző csőcselék biztatása közepette. Shury valahonnan szerzett egy halálpálcikát és a felét felszívta, majd elhomályosult szemekkel belekötött egy nálánál kétszer nagyobb dagadt fickóba, aki valami civil dokkmunkás lehetett. A fickó és a haverjai kirángatták a magáról alig tudó lányt a verem melletti sikátorba. Sabel már felkészült, hogy a pisztolyával kell szétkergetnie őket, mielőtt megerőszakolják a habzó szájú kémnőt, de Shury abban az állapotban is veszedelmes vadmacskának bizonyult, és brutális rendet rúgott a négy hülye között. Két eltört térdkaláccsal, egy kiakasztott alsó állkapoccsal és egy leszakadt léppel később Sabelnek kellett ráfogott pisztollyal kénysze-

ríteni Shuryt arra, hogy ne ölje meg egyik barmot se, és hagyja magát megbilincselni. Végül a siklóval egy elhagyott gyártelepre repültek és baromi nagyot szeretkeztek, miközben Shury csak ötször próbálta meg elvenni Sabel pisztolyát. A fél halálpálcika éppen elégséges volt ahhoz, hogy ne legyen esélye. De így is majdnem gyilkolt.

A lány megveszett, és Sabel mégsem tehetett ellene semmit. Egyetlen dolgot kivéve. Előrántotta a pisztolyát és durván, bárminemű finomságot nélkülözve Shury álla alá nyomta.

– Túllőttél a célon! Hogy merészelsz… – sziszegte, majd elkerekedett a szeme. Shury még egy pillanatig vigyorgott, majd Sabel szemébe nézve megértette, hogy valami borzalmas dolog történt.

Sabel sötét szemei tágra nyílva, meglepetten néztek a lányra. A nő háta mögül Raul tányérszemei bámultak Shuryra. A droid közvetlenül Sabel mögött állt. Sabel előre dőlt és Shury megrettenve kapta el a karjait, de ő tovább csúszott. A lány valami meleget érzett a félig csupasz mellén. Lepillantva egy gyorsan terjedő vörös patakot látott előbukkanni Sabel mellkasából. Egy fémes színű keskeny tárgy hegye bukkant elő ott, ahol Sabel szívének a közepe lehetett. A nő szemei felakadtak, és Shury reszkető karjai ellenére teste lassan a földre csúszott.

Raul mozdulatlanul nézett Shuryra. A vallatókarja végéből kiálló penge véres volt. A lány értetlen arckifejezéssel, teljesen lefagyva állt. Ezúttal cserben hagyták tanult beidegződései, vad reflexei, mindig pusztító reakciói. Raul hangmodulátorából ismerős tónusú röhögés csapott fel, majd fémesen eltorzultan, mégis felismerhetően egy hang csendült fel.

– Bosszú! – sziszegte Merdon.

Szikraégés

A rendszer csillaga ebből a közelségből már a látótér nagyobbik részét elfoglalta, és ha a hajó pajzsai nem működtek volna teljes erőbedobással, akkor percek alatt megsültek volna az áramkörök.

A vészjelzők így is folyamatosan villogtak, igaz a riasztó hangja nem szólt, mivel Shury azt lekapcsoltatta. Védőszemüvegén keresztül bámult előre, mely még éppen elviselhető mértékűvé tette a vörös csillag pokoli izzását. Örült neki, hogy szemét teljesen körülzárta az eszköz. Rég nem látott könnyei továbbra is szabadon patakzottak. A csempészhajó legénysége ideges volt, és a kapitányuk, egy barázdált arcú ember fickó, folyamatosan ott sertepertélt Shury körül. A hajót megtöltötte a csúcsra járatott pajzsgenerátorok erőlködő zúgása, egyszer-egyszer szikrák pattogtak elő a műszerfalból, amint az őrült intenzitású ionizáló sugárzás kiégetett kisebb alrendszereket. A csempész nem bírta tovább a hallgatást, és a lány határozott utasítása ellenére ismét pofázni kezdett.

– Kezd kurva meleg lenni! – közölte a nyilvánvalót. A létfenntartó rendszerek is küszködve próbálták határértékeken belül tartani a paramétereket, de a pilótafülkében így is vagy negyven fok volt, mindenkiről ömlött a víz. – Megtettük, amit kért, végezze el a dolgát, és tűnjünk innen, vagy mind megdöglünk! – zihálta a férfi. Kövérkés alakja nem hagyott kétséget afelől, hogy nem kedvelte túlságosan a fizikai erőfeszítéseket. Shury felé sem fordulva válaszolt, hangja még a pokoli hőségben is jegesnek hatott.

– Kussoljon, Grilan! Azt teszi, amit mondok, amikor mondom. Emlékeztetnem kell, hogy mennyi és miféle bizonyíték gyűlt össze maga ellen? Ami csak arra vár, hogy kikerüljön. Ha bajom esne netán, akkor ma este már a fél Birodalom a nyakában fog lihegni!

– Nem kell emlékeztetnie semmire! – hördült fel a csempész, és békülékenyebb hangnemben folytatta. – De feleslegesen kockáztatunk! Ez a hajó nem erre lett építve, túl közel a tűzgömb!

Shury nem válaszolt, hanem tovább bámulta a lángoló égitest szürreális látványát. Szeretett volna még közelebb menni és maga is megmerítkezni a tisztító tűzben. Ötezer fok a felszínen, millió a mélyén. Eléghetne, és vele együtt elhamvadna a lelkét mardosó fájdalom is. Nem okolta ugyan magát, de az egyetlen emberi lény elveszítése, aki valóban jelentett valamit számára, oly mélységekbe taszította, amiről még csak nem is álmodott korábban. Nem tudta megmenteni

Sabel életét. Mire a gyengélkedőbe került, bekövetkezett az agyhalál. A testét életben tudták tartani, adhattak neki műszívet az átszúrt helyett, de vérkeringés nélkül az agy nem jutott oxigénhez és leállt. Sabel elment. A biztonságiak fél percen belül az irodában voltak és neutralizálták Rault, aki ugyanolyan zavarodottan tűrte az ionizáló rákötését, mint amilyen zavarodott Shury volt az első másodpercekben. Természetesen órákon belül darabokra szedték és megállapították, hogy az éveken át elmaradó memóriatörlés miatt kialakult pszeudo-személyiség követte el a gyilkosságot, és a droid eredeti gazdáját, a meggyilkolt Torrs hadnagyot terheli a felelősség a bekövetkezett balesetért. Shury azonban jobban tudta.

Merdon túlélte saját testének halálát és embereket gazdatestnek használva, azokat parazitaként felélve utazott, míg Shury és Habban másodjára is meg nem ölték. Csakhogy a fickó lelkének egy torz darabkája halálának eredeti helyszínén, a Spark nevű hajón valamiképpen megragadt, és nemcsak hónapokon át kísértette Shuryt, hanem egy az Erőben oly erős világra érve részlegesen vissza is tért, sőt beavatkozott az élők dolgába. A Spark volt Merdon első halálának helyszíne, és hiába volt élettelen anyag, a lélekszilánk ott ragadhatott. De a lány a legiszonytatóbbat álmában sem tudta elképzelni, hogy a Sparkon töltött hónapok során Merdon szelleme ténylegesen Raulba költözött. Pedig voltak ráutaló és világos jelek, melyeket akkor figyelmen kívül hagyott. Ez persze már mit sem számított. Sabel meghalt, és eljött az idő, hogy egyszer és mindenkorra megszabaduljon Merdon minden maradékától.

– Indítsák a Sparkot! – adta ki a parancsot, és a csempészhajó legénységének tagjaiból megkönnyebbült sóhaj szakadt fel. Az eddig tandemben repülő hajók elváltak egymástól, amint a Spark távirányítással a csillag felé vette az irányt. Fekete sziluettje ott lebegett előttük, egyre kisebb lett, ahogy növelték a sebességét. Shury utánanyúlt, amíg a monitor képernyőjének nem ütköztek ujjai. Ugyanazokat a szivárványszín körmöket viselte, mint két napja, Sabel halálakor.

Bekapcsolta a fülére tett kommunikátort, és bár a vonal sercegő zajokkal volt terhelve, létrejött a kapcsolat.

– Eljött az idő, Merdon! Ez lesz az utolsó halálod – suttogta halkan.

– Úrnőm? Úrnőm! Raul vagyok.

– Már nem sokáig.

– Mi történik? Hová lett megint a testem?

– Ahová készülsz, nem lesz rá szükséged.

– Az érzékelőim szerint egészségtelenül meleg van. Szerves élőknek kritikusan magas a hőmérséklet.

– Ne aggódj, hamarosan neked is az lesz.

– Haragszik rám, Úrnőm? Rosszat tettem?

– Kussolj, Raul. Merdonhoz van egy utolsó kérdésem.

– Nem értem, Úrnőm, ki az a Merdon?

– Merdon! Nem szövetkezni akartál velem, ugye? Akkor ott, a Fekete Piramisban. A testemet akartad! Arra számítottál, hogy egy Erőérzékeny test elbírja majd a rothadt lelkedet és újjászülethetsz! Ott is, mint mindig, át akartál verni!

– Úrnőm! A hőmérséklet elérte a 100 fokot! Kezdenek megolvadni a vezetékeim!

– Egy ragály vagy, Merdon, egy nyomorult húszabáló baktérium, egy kórságot terjesztő undorító féreg! És most véged! Innen már nincs tovább!

– Shury! Hadnagy! Úrnőm! – hangzott fel kétségbeesetten a droid hangja, alig hallhatóan, ahogy az ionsugárzás zörejei szinte teljesen felülírták a csatornát. Szaggatottan, mégis folytatódott Raul pofázása. – Az emberi körmök alatti puha húst és keratint növesztő mátrixot nem védik… pontszerű magas hőmérsékletű szerszám… érzékeny genitáliákon és pszichikai nyomásgyakorláson keresztül… letális sérülést okozhat, és mivel az nem szolgálja a szabályzatot… nem tiltott, sőt bátorított… – érkeztek a hosszú másodperces, túlontúl is hangos statikus zajok közepette értelmesnek tűnő mondattöredékek. A monitoron már alig látszott a Spark, de ami a kis foltot illeti, az látványosan és vörösben izzott. Hosszú időn át nem hallatszódott már más, csak a fülsértő zúgás, és Shury éppen ki akarta kapcsolni a rádióját, mikor egy pillanat alatt kitisztult a vonal.

– Mindvégig a testedet akartam. Senki sem baszott még meg úgy, ahogy én tettem volna. Mélyen. Nagyon mélyen. Belülről – hörögte Raul Merdon tónusában, és Shury iszonyodva meredt a monitorra. Egy aprócska lángcsóva lobbant a távolban, és a fehér zaj visszatért.

El nem évült adósságok

A színpadon egy három durosból álló banda játszott, mellkasukon és vállukon ízléstelen, csillagforma kitűzők csillogtak. Csontos ujjaik között sosem látott fényes csövekből és pattanásig feszült drótokból álló szerkezeteket tartottak, melyek inkább tűntek egzotikus fegyvereknek, semmint hangszereknek. Az alkalmatosságok kinézetére a hangjuk is ráerősített, az ezer frekvencián egyszerre üvöltő borzalomra sokkal jobban illett a fejfájdító zaj, mint a harmonikus zene jelző.

– Ebbe bele fogok dögleni! – üvöltötte a zöld bőrű falleen nő, teljes hangerővel, hogy a társa is megértse. A nő egy nagy pohár gőzölgő ital felett üldögélt a bár egyik oldalsó asztalánál, hosszú fekete hajának tincsei helyenként fel voltak csavarva és fehér csontocskákkal voltak rögzítve.

– Nem olyan rossz! – kiabálta vissza a vele szembe ülő alak, egy még az átlagosnál is ocsmányabb képű weequay. A fickó horpadásokkal teli felső páncélt viselt, melyről azonban egy figyelmes szemlélő megállapíthatta, hogy nem akármilyen darab. – Ilyen, amikor egy hajó felöklel egy másikat! Szép hang ez!

A nő körülnézett, majd látva, hogy a félhomályos bár részeg közönségéből senki sem foglalkozik velük, egy kreditet csúsztatott az asztaluk lapján lévő nyílásba. Az asztal körül enyhe derengéssel egy hamar láthatatlanná váló pajzs jelent meg. Fizikai objektumokat nem állított ugyan meg, de azonnal elviselhetőbb lett a durosok által keltett pokoli

rikácsolás. A nő úgy tett, mint aki kortyolgatva élvezi az italát, de közben beszélni kezdett, ajkának mozgását leplezte a pohár.

– Eljött az idő! A Kardok Mestere üzenetet küldött – mondta, sötét szeme eltökélten villant. A weequay felröhögött.

– Hát én inkább az Érmék Úrnőjére hallgatnék, rég nem voltam már… – válaszolta, amint maga is nagyot kortyolt az előtte lévő méregnek is beillő savital üvegéből.

– Rejtély, hogyan tudnak az ennyire kifinomult weequay-ek megtanulni lélegezni – mormolta válaszként a nő, hosszú körmű keze a pohár köré szorult jelezve, hogy növekszik a türelmetlensége. A weequay abbahagyta a röhögést és komolyan mondta.

– Én legalább annyira ki akarom nyírni! Elárult, meglopott és otthagyott megdögleni! Aztán rám akarta robbantani azt a kísértetjárta kriptát! Az volt a szerencsém, hogy rátaláltam a kijáratra és nem sokkal azelőtt leléptem, hogy beomlott az egész! – vicsorogta a weequay, és a jókedélyű piás imázsa messze illant. Egy vérszomjas vadállat bestiális fogazata villant elő a hideglelősen beteg arckifejezésből.

– Aztán még valami kurva ronda vihar is majdnem megölt, de szerencsére rátaláltam a ribanc eldugott suhanójára, és azzal ki tudtam térni előle – csikorogta a weequay gyűlölettől telve, majd elhallgatott, amikor a nő amúgy csinos vonásait is elcsúfította a fellángoló harag.

– Nekem csak az életemet vette el, amint a falkámat, legtöbb bajtársamat és a pasimat kinyíratta! Zengék kivégzését egy egész szektorban közvetítették a rohadékok! És ez a rózsaszín szajha tehet mindenről! Elárult minket! Egy kurva birodalmi kém! – lendült bele a nő egyre jobban, és már a poharát is leengedte. Szép arca eltorzult az érzelmektől, a kezében tartott pohár megrepedt és az ital csorogni kezdett, gőzölögve folyt végig az ujjain. Észre sem vette, a weequay-nek kellett odanyúlnia és kiverni a kezéből a forró löttyöt.

– Önuralom, Eluwin! Fókuszálj, kislány, a franc álljon beléd! Ha el akarjuk kapni, még számítóbb gecinek kell lennünk, mint ő!

– Igazad van, Barruq. Fasz kivan, igazad van!

– Jól van! Persze utállak téged és a fajtádat is, mint a szart! Hiába portyáztunk már egy falkában, de jobb, ha tudod, hogy felőlem

az összes falleen megdögölhet. Meséltem már mekkora kapitális seggfej volt Satron?

Eluwin lassan emelte Barruq legkevésbé sem vonzó vonásaira a tekintetét.

– A legtöbb falleen már azért itt helyben kinyírna, hogy Satronnak dolgoztál!

– De te nem. Sőt. Tudtad, hogy beférkőzött a falkádba, és nem érdekelt!

– És megfizettem érte! Zeng és a többiek halálával! Sosem bocsátom meg magamnak!

– Szarjál bele! Mind hibáztunk! Satron után nekiálltam ennek a korcs ribancnak dolgozni. Baszd meg, azt hittem a Drace nevű hülye a főnök, de nem. Úgy átbasztak, hogy azóta is fáj tőle a seggem! De most már mindegy. Mindegyik hülye halott, mi még élünk. Mit üzent a titokzatos mester?

– Nem tudom, ki ez, és honnan szerzi a híreit, de baromi jó Birodalmon belüli kapcsolatai vannak, és eddig mindig igaza volt. És most azt mondja, hogy a kurva két nap múlva ide jön!

– Ide? Az Ixu Sanra? Minek?

– Jó néhány hónapja birodalmi blokád alá került a hold. Volt valami visszaélés, azt fogja kinyomozni. Hisz tudjuk, egy kibaszott kém a ribanc!

– És ennyire bízol a Kardok Mesterében?

– Jottányit sem. De ha csak egy halvány esélyt is kapok arra, hogy kinyírjam a dögöt, akkor akár az ördöggel is szövetkezni fogok!

– És honnan fogjuk tudni, hogy megjött?

– Jeladót kap a siklójára. Mi pedig hozzáférést annak a jeléhez. Benne vagy?

– Benne, te bosszúszomjas falleen picsa! Dögöljön meg az a nyeszlett szemét!

Éji kéj

A mocsár felett sűrű köd lebegett. A levegő nehéz volt és undorító szag terjengett mindenfelé. A késő éjjeli időpont és a mocsárban tanyázó, potenciálisan veszélyes vadállatok neszezése ellenére békésnek, ugyanakkor szomorúnak tűnt a látvány. A kétszemélyes sikló ott parkolt tíz méterrel odébb. Bár nem hitte, hogy sikerrel jár, mégis megtalálta azt a tisztást, ahol annak idején éjszakáztak. Ő, Sabel és a halott rohamosztagos szelleme. Mi is volt a neve? Hrageth!

Könnyű volt megszerveznie ezt az utat, talált bőven indokot, hogy az Ixu Sanra utazhasson. Hírszerző tisztként az sem keltett feltűnést, hogy egyedül, civil ruhában és egy civil siklóval vágott neki a jelentéktelen mocsárhold felszínének. Dolga volt ezen a helyen, és magányosan akarta elvégezni. Még egyszer érezni akarta azt, amit akkor érzett. A mocsár mélyén, a tábortűz mellett. Ahol végleg és menthetetlenül belezúgott Sabelbe. Hallania kellett a csúszómászók motoszkálását, szagolni a rothadás nedves bűzét, felidézni Sabel hatékony módszereit a szén-dioxid-mérgezéses emberi agy rémálmainak csillapítására. Hónapokkal korábban történt, álomnak hatott, mégis élénken élt az emlékezetében minden pillanat. Shurynak bőven voltak tapasztalatai a valósághű álmokkal és az álomszerű valósággal is.

Hátát egy göcsörtös, kétrét hajló törzsű fának vetette, és előkapart egy halálpálcikát a mellénye zsebéből. Civil ruhát viselt, pisztolya az oldalán fityegett, a kardját a siklóban hagyta. Senki sem tudhatta, hogy hol van, senki sem akadhatott a nyomára. Ha nem térne vissza a siklójába, rejtett automatikus vészjeladója tizenkét óra múlva sugározni kezd birodalmi frekvenciákon, de addigra bőven vissza fog térni a marginális birodalmi jelenlétet biztosító helyőrségi bázisra.

A halálpálcikát felpattintotta és beleszippantott, a selymes por azonnal megtöltötte az orrát és kellemesen bizsergető érzés közepette átszivárgott a nyálkahártyán. Fények gyúltak a sötét mocsár egyhangú háttere előtt, egy lassan lengedező ág méltóságteljes lassúsággal lebe-

gő, kéken foszforeszkáló vízcseppeket húzott a levegőbe, a közeli vízfelszín felett gomolygó köd rózsaszín és narancs pamacsok kaotikus táncává vált, a feje fölött lebegő és a ködön át alig kivehető gázóriás körvonala bíbor fényben ragyogott fel, mintha egy csillagot rejtett volna a túloldalán. A mocsár bűze átalakult és savanykás, de kéjes illatok egyvelegévé változott. Shury orrlyukai kitágultak, ahogy körbeszaglászott, egymás után azonosítva a szagló- és ízlelőszervét is megtöltő emlékezetes aromákat. Tera és Whix vaginájának csípős íze összekeveredve jutott el hozzá, Yree puncija jóval lágyabb illatokkal kényeztette. Mindegyiket elmosta azonban Sabel pinájának fűszeres csodája, megtöltötte egész orrát, száját és arcüregeit, valósággal átmosta lényét. Shury zokogva zuhant térdre, könnyei lassan, de biztosan elmosták az ízeket és szagokat, eltorzították a fényeket. Gombóc gyűlt a torkában, mely lassan kitágult, fojtogatta és felébresztette benne az életösztönt. Vadul zihálva ugrott talpra, teste meggörbült, kezei ökölbe szorultak, véreres szemekkel pördült körbe többször is, keresve az ellenséget. A mocsár mit sem változott, csak a fények eltűnésével még szomorúbb, még nyomorultabb közegnek tűnt.

Shury heves szívverése lassan hagyott alább és végül fáradtan csúszott le a földre, arca szenvedő grimaszba torzult. A halálpálcika nyújtotta utazás legjobb esetben is kiszámíthatatlan volt, de általában segített a belső fájdalom átmeneti elfeledésében. Ma azonban nem erre vágyott. Ma szenvedni is akart. Remélte, hogy a kábítószer segítségével átélheti a múltat, és a magasra szökő fájdalom tisztítótűzében képes lesz a helyére tenni Sabel halálát. Egyszerűen nem engedhette meg magának, hogy továbbra is a veszteség foglalja le a gondolatait. Talán Sabel halálát is megakadályozhatta volna, ha jobban koncentrál, de a történtek ráébresztették, hogy ideje újraéleszteni magában a túlélésért bármire képes paranoiást.

Maga is meglepődött azon, hogy Vondar halálának folyományai mennyire jelentéktelenek voltak. Ebben persze szerepet játszott az is, hogy a Cold Light és Xellar Carrackja végül valóban összecsaptak, és a Cold Light húzta a rövidebbet. Nem születtek hivatalos jelentések sem a Cold Light felrobbanásáról, sem a város megsemmisüléséről. Felépülése

közben, hetekkel az események után csípett csak el egy civil hírt, mely szerint természeti katasztrófa következtében egy devaroni telepesek alapította bázis minden lakosával együtt elpusztult a Bruxa rendszerben.

A Cold Light azonban ott járt Zenna Vondarral a fedélzetén, valamint soha többé nem is hagyta el a rendszert. És Shury nem tudta feledni Merdon szavait. Tudta, hogy a férfinak igaza volt. Tudta, hogy hamarosan eljön a pillanat, amikor érte is eljönnek. Igyekezett ezt a lehetőséget elfelejteni, de Sabel halála is bizonyította számára, hogy rosszul ítélt meg helyzeteket. Az élete valószínűleg egy hajszálon függött, a követendő stratégia pedig világos volt. Visszanyerni lelki egyensúlyát annyira, hogy dolgozni kezdhessen. Előkészíteni eltűnését, akár másolva Merdon önnön halálát eljátszó valamikori trükkjét. Végül kiugrani a Birodalomból, eltűnni Greejatus, az Omega Q és persze a Császár nagyhatalmú végrehajtóinak látóköréből. Örökre. A Galaxis hatalmas volt, és a lánynak nem volt kétsége, hogy talál magának olyan helyet, ahol meghúzhatja magát. Ahol megerősödhet, háttérországot építhet és várhat a lehetőségre. Még nem tudta, mi is lesz az, de emiatt nem aggódott. Ha többé nem a Császárt és a Birodalmat szolgálja, akkor is lesz célja. Eljött az idő, hogy valóban csak saját magával törődjön. Hogy erősebbé és hatalmasabbá váljon. Talán kezdetben egy város, később egy bolygó királynőjévé? A gondolatra elmosolyodott. Ez volt a legkevesebb.

A halálpálcika újabb hulláma tört rá, és ezúttal a hallóidegeit bolondította meg a szer. A mocsár zajai felerősödtek, majd kéjesen sóhajtozó és sikkantgató női hangokká változtak, mintha a vízfelszín túloldalán egy százfős zeltrosi orgia zajlott volna. Kicsit jobban fülelt, és tisztán ki tudta venni Sabel hangját a hangzavar közepéből kiszűrődve.

– Gyorsabban, te rongy cafka! Ha nem élvezel el egy percen belül, majd a sokkbotom segít, egyenesen a csiklódon!

Shury nyögdécselve a lába közé nyúlt és ujjbegyének érintésére, a nadrágján át is felrobbantak az érzékei.

Jobb később

Barruq zavarodottan pislogott. Légzőmaszkot viselt, szemére éjjellátó távcsövet illesztett. A bő száz méterrel arrébb önfeledten maszturbáló Shury látványa volt az utolsó dolog, amit ma estére prognosztizálni merészelt volna. Jól emlékezett még a Shuryval lezajló rövid harcára, amikor egy kalóztámadás áldozatául váló teherhajón a füst takarásában lesbe állva várta az ember nőstényt. Soha olyan megalázóan nem győzték le, mint akkor, és figyelmeztette Eluwint is, hogy mennyire veszélyes a nő. Látta őt trandosán rabszolgakereskedőkkel harcolni, nem is beszélve a múmiák elleni teljesítményéről a bruxai kriptákban. A nő egy halálos gyilkos volt, de most egy nyálkás és vad mocsár kellős közepén nyögdécselt önfeledten, mintha ez a világ legtermészetesebb dolga lett volna. A nőstények, és különösen az ember nőstények egy teljesen eltorzult világban éltek, nem csoda, hogy Satron annyira szerette gyilkolászni őket. Barruq megmarkolta a mordályát, és átpillantott a tőle jó negyven méterrel emelkedő kis domb felé.

Hamarosan meglátta, akit keresett. Eluwin egy bokorcsoport takarásában lapult és alighanem ugyanolyan meglepetten bámulhatta a célpontjuk egyszemélyes előadását, mint ő maga. Nemrég érkeztek, robogóikat mérföldekkel hátrébb hagyták és gyalog tették meg az utolsó szakaszát az útnak, amikor már bizonyosnak tűnt, hogy a célpont nem változtatja a helyét. Szétválva lopakodtak és most megközelítve a tavacska partján elterülő tisztást, mindketten megfelelő helyet kerestek. A célpont siklójára is remekül ráláttak. Ha nem lesz jobb lehetőség, akkor kapják el, amikor visszamegy a járműhöz. A megállapodás persze úgy szólt, hogy ha bármelyiküknek tiszta lővonala adódik, akkor nem szabad habozni. A nőt csak távolról lehetett megölni, Barruq pontosan tudta, hogy közelről mennyire halálos. Ezt Eluwin is megerősítette. Zeng mesélt neki a legutóbbi szeretője, a vékony ember nő abnormális harcművészeti képességeiről. Eluwin is egy hosszú csövű puskát tartott a kezében, a fegyver feketére volt festve, hogy ne verjen vissza semmiféle fényt, alakja karcsú volt, hatása halálos.

Talán nem lőtt át egy téglafalat olyan könnyedséggel, mint Barruq plazmamordálya, de jóval pontosabban lehetett vele célozni.

Bár a nő a földön feküdt és testének jó része takarásban volt, Barruq tudta, hogy ha jól céloz, akkor ez nem jelent gondot. Néhány moha borította fadarab nem lesz akadály, az izzó plazmalövedék könnyedén fog áthatolni a szerves anyagon, hogy aztán öklömnyi lyukat égessen a célpont göthös testén is. Nem volt idő szórakozni. A weequay-nek esze ágában sem volt megvárni, hogy a célpont elélvezzen és netán mozogni kezdjen. Volt ez is olyan jó esély, mint bármely másik. Még látta, hogy Eluwin is felemeli a fegyverét, kettejük éjjellátója egy pillanatra egymásra nézett. Vörösen izzónak látta a falleen szemeit. Ha az egyik hibázik, a másik korrigálhat. Itt most nem a halálos lövés dicsősége számított, csak a jól megérdemelt bosszú beteljesedésének az öröme.

Arcát a mordály célzókeresztje elé helyezte, az X alakú forma a célpontra kúszott. A nő keze alkarja közepéig eltűnt a nadrágjában, és az egyre gyorsuló ütemben zajló reszketés jelezte, hogy jó úton jár. A pokolba vezető úton. Barruq ujja megfeszült a ravaszon, a mordály energiacellái megremegtek, ahogy feltöltötték a plazmatekercseket.

Shury szemei előtt csupasz combok, nedvességtől csillogó puncik és kéjtől elalélt arcok repkedtek, amint kegyetlen erővel dörzsölte a szeméremajkait. Az ösztönkésztetés szülte őrült nemi vágyba menekülve izgatta magát, amikor résnyire nyílt szemei előtt egy alak tűnt fel. Egy férfi, aki nem illett a vágyálmába. Egy hideg tekintetű borzadály. A férfi szája fültől fülig végighasította arcát, a nyitott húsból vér csorgott. Nyakán szintén egy borzalmas seb éktelenkedett, melyben férgek nyüzsögtek. A férfi nem közeledett, de írisz nélküli szemgolyója vádlóan meredt Shuryra.

Amikor felhangzott a rettegéssel teli sikoly, Eluwin erőt vett magán, és ismét kinézett a fedezéke mögül. Zeng gyilkosa eszelősen sikoltozva próbált talpra állni. Nyitott slicce alatt jól látszott a nedves bugyija, amint a nő a csúszós sarat taposva a háta mögötti fát markolászva nagy nehezen kiegyenesedett.

– Hrageth! Te nem létezel! – süvöltötte a nő, és a következő pillanatban már a kezében is volt a pisztolya, amivel egymás után féltucat lö-

vést eresztett bele a mocsár sötétjébe. Shury mindegyik lövése egyenesen Hrageth arcát vette célba. Mindegyik lövés zavartalanul hatolt át a fején és a mocsárba veszett, útközben sziszegve kavarva fel a ködöt.

Eluwin a vállövébe illesztette a puskáját. A kurva ott állt teljes valójában, félig háttal Eluwinnak. El sem lehetett téveszteni.

Shury végre észhez tért és leeresztette a pisztolyát. A halálpálcika túlságosan megzavarta a tudatát. Megint egy szellem, semmi több. Csak egy kibaszott szellem. Röhögni támadt kedve saját magán. Ilyeneket szokott reggelizni.

Ez meg mi volt? Leesett egy ág a fáról és megütötte a vállát? A francba, még el is zsibbadt!

A következő lövést látta, félig szemből érkezett. Bután bámult pisztolyt tartó karjára, pontosabban annak a helyére. A bicepsze felénél leszakadt a karja. Az arca elé emelte a csonkot, a vége vörösen izzott. Harag gerjedt a szívében. Az alkarja, ujjai között a pisztollyal, a lába előtt hevert, vörös körmei a fegyver agyára kulcsolódtak! Sabel kedvéért festette mára vörösre a körmeit, Sabel szerette a vöröset! Ki merészelte megzavarni a randiját?

A harmadik lövés megint hátulról érkezett, és Shury orra egy pillanat alatt állott szét bugyborékoló hús- és csontmasszává. A szépségén esett csorba miatt már nem volt lehetősége felháborodni, mivel a lövedék előtte lyukat fúrt az agyába. Egyetlen hang nélkül esett össze.

Eluwin kiugrott a rejtekhelyéről, a lelőtt dög felé rohant. Lihegve érkezett meg a fekvő testhez, és megszemlélte az elterülő alakot. A tarkóján öklömnyi összeégett lyuk tátongott, az agyveleje ropogósra sült. Ennél halottabb már aligha lehetett. A falleen hisztérikusan felvihogott. Megtette! Megölte élete szerelmének és falkavezérének a gyilkosát!

Barruq is hamarosan megérkezett, ugyanolyan idegesen forgott és vizslatta a ködöt.

– Megdöglött? – kérdezte a weequay, mordálya élesítve pásztázta a környéket.

– Megcsináltuk! Vége! Egy kurva birodalmival kevesebb!

– Mi legyen a hullával?

– Majd a dögevők elintézik.

– Oké, ne kockáztassunk. De azért fedezz egy percre! – kérte Barruq, majd Eluwin nem kis meglepetésére lehúzta a sliccét és elővarázsolta a farkát, mely egy göcsörtös faágra emlékeztette a nőt. Egy pillanattal később a weequay vizelni kezdett. A hulla fejének belsejében tátongó égett lyukat narancsszínű húgy töltötte meg, amíg ki nem csordult. Barruq egy elégedett horkantás keretében csomagolta el nemi szervét.

– Most már mehetünk! Vagyis várj, valami van ott a fán, valami írás!

Eluwin nem túl nagy lelkesedéssel odafordult. Valóban. A kéregbe frissen vésett betűk látszottak, a gyér fényben alig olvashatóan. Közelebb hajolt.

– Meg… fogsz… halni – betűzte. – Furcsa ez a hely. Takarodjunk innen!

Figyelemre méltatlanság

Janus Greejatus, a Birodalom Uralkodótanácsának a tagja végigsietett azon a széles, korlát nélküli hídon, mely a Weyland nevű bolygó egyik legmagasabb, Tantissként ismert hegyének mélyén épült épületkomplexum közepén húzódott. A híd egy irdatlan, a bolygó magjának irányába kilométereken át nyúló aknán keresztül vezetett. A tanácsos sötét színű köpönyegének szegélye dühösen verdesett, ahogy az idős férfi a híd túlsó végén strázsáló vörösben pompázó császári gárdisták felé közeledett. A maszkos alakok mozdulatlanul álltak, sokkal inkább tűntek kőszobroknak, semmint élő és lélegző lényeknek. Ami azt illeti, Greejatusnak voltak kétségei azzal kapcsolatban, hogy valóban éltek-e. Bár maga is sokat tudott az Erő sötét oldalának hatalmáról, közel sem volt olyan ostoba, hogy azt képzelje, egy jelentéktelen töredéknél többet értett meg annak valódi természetéből.

Meg volt lepődve, hogy ide rendelték. Úgy tudta, hogy a Tantiss-hegyi hétpecsétes titokként őrzött laboratóriumot végleg bezárták. Meg-

torpant a gárdisták előtt néhány méterrel, és a vele szemben tornyosuló közel tíz méter magas ajtóra meredt.

– Janus Greejatus vagyok. A Császár vár.

Válasz nem érkezett, legalábbis nem szavak formájában. Néhány lélegzetvételnyi szünet után a gigantikus ajtó, mely talán egy turbólézerüteg közvetlen találatát is kibírta volna, teljesen hangtalanul kinyílt, szárnyai a falba csúsztak. Greejatus kissé idegesen lépett be a feltáruló terembe, melyben baljóslatú félhomály uralkodott. A hatalmas terem több emelet magas volt, és egy keskeny, minden sallangtól mentes lépcsősor vezetett fel egy kör alakú emelvényre. Az emelvényen egy impozáns széken kívül semmit sem látott, a háttámla miatt nem láthatta, hogy ül-e benne valaki. A zsigereiben serkenő borzongás kisegítette, teljes bizonyossággal tudta, hogy a szék nem üres.

Nekivágott a lépcsősornak és kissé lihegve érkezett meg a tetejére. Vele szemben egy ovális ablakon át a bolygó felszíne látszott. Az ablakot a hegy oldalába vájták, de Greejatus biztos volt benne, hogy kívülről rejtve maradt. Szuszogva álldogált ott egy darabig, türelmesen nyugtatgatva magát. Tudta, hogy nincs félnivalója. Soha nem kísértették meg lázadó gondolatok, soha nem kérdőjeleződött meg a hűsége, és soha nem követett el komoly hibát. Nem adott okot arra, hogy leváltsák, mely nemcsak pozíciójának, de életének végét is jelentette volna. Janus Greejatus nem véletlenül érte el mindazt, amit magáénak tudhatott. A szék méltóságteljes lassúsággal megfordult. A székben ülő, sárgán izzó szemű öregember kíváncsian pillantott rá az arcát árnyékba borító kámzsája alól. Száraz pergamenek súrlódására emlékeztető, idegeket borzoló hang szólalt meg.

– Éreztem egy kis fodrozódást az Erőben, tanácsos. Történt valami, amiről tudnom kell?

– Csak egy kompromittált, spontán alfává váló ügynököt semlegesítettünk. Semmi, ami Őfelsége figyelmére méltó lenne – hajtott fejet Greejatus, szabatosan és tisztelettudóan beszélve, a hite szerinti teljes igazságot mondva.

– Helyes. Fontos dolgokra kell koncentrálnunk. A Csillagpor projektről fogunk beszélgetni.

Kérek szépen 10 forintot gyógyszerre

Üdvözlégy, Nyájas olvasó!

Ha ezen sorokat olvasod, valószínűleg abba az unortodox módon gondolkodó emberfajtába tartozol, amely a művel való első ismerkedő lépésként beleolvas a könyv hátuljába, hogy lássa, ott is vannak-e betűk, illetve hogy eldöntse, a végkifejlet eléggé megfelel-e az ízlésének ahhoz, hogy végigolvassa az oda vezető utat. Erőltess magadra stratégiai nyugalmat: nem felel meg, eredj a dolgodra!

Ha mégis normálisan olvasva jutottál volna ide, akkor a továbbiak neked szólnak. Megnyugtatlak, hogy ez már nem a történet része. Shury szegény (spoilerveszély!) meghalt, és halott is marad. Azonban neked és nekünk még van egy kis elintéznivalónk.

Bosszúpornó az, amikor valakiről bosszúból szexuális tartalmú „felvételt" tesznek közzé az engedélye nélkül. Úgy hisszük, belátható, hogy amikor valaki bosszúpornót publikál, az csekély valószínűséggel tud beleegyező jogi nyilatkozatot kérni a művészeti alkotásban szereplő másik féltől. Különösen igaz ez jelen esetünkben. És mivel nem kizárható, hogy a szórakoztató tartalom gyártását a társadalommérnökösködéssel és identitáspolitikai agymosással összekeverő jogtulajdonos hangyafasznyival több pénzügyi forrással rendelkezik nálunk, a jogászokból álló légiók feletti diszponálásból adódó erőfölényén túl, ezért vélhetően egy efféle szösszenet legális formában alighanem kiadhatatlan. Bezzeg azok a szép, korai kilencvenes évek!

Arról lehetne hosszasan vitázni, hogy bizonyos kulturális képződmények, ismertségüknek, illetve a helyi vagy éppen globális társadalomra gyakorolt hatásuk mértékének mely pontján veszítik el magántulajdon jellegüket és lényegülnek át szellemi közkinccsé. Anarchista lelkületűként az ember lánya (és fia) érzi azt, amikor ez megtörtént. Nem jogi értelemben persze, az egy merőben más megközelítés. Arról pedig talán nem is érdemes vitatkozni, hogy az eredeti alkotót megilleti-e az alkotás széles rétegekhez eljuttatásából származó haszon. Természetesen igen. Normális esetben az sem lenne kérdéses, hogy amennyiben a bejáratott

franchise nevére kullancslelkű piócaként rákapaszkodva valaki hasznot realizál, akkor annak illene-e részesedést fizetnie az eredeti ötletet kitaláló és azt felfuttató alkotók számára. Illene bizony. Csakhogy miként modern életünkben egy világ, egy történet, illetve az abban szereplő karakterek felhasználásának szellemi tulajdonjogai ugyanolyan adás-vétel tárgyát képezik, mint egy tizenéves leánygyermek szabadsága a világ jelentékeny hányadában (ami arrafelé, ha nem is teljesen jogszerű, de társadalmilag széleskörűen elfogadott), így elég ritka eset, amikor az eredeti alkotók birtokolnak egy valaha profitgyártásban sikeres univerzumot. Jó pénzért már rég túladtak rajta, és így jó előre bezsebelték a jussukat. És hogy az új tulajdonos mit kezd a kérdéses kulturális képződménnyel? Amit csak akar. Szerinte legalábbis. Nem értünk egyet.

Az előző bekezdésekben említett szempontokat is figyelembe véve ezen történet elkövetőiként úgy gondoljuk, hogy semmivel sem tartozunk azoknak, akik az elmúlt években azt az irdatlan mennyiségű híg fost okádták a világ pofájába, praktikusan eltorzítva és tönkrebaszva a huszadik század egyik legnagyobb hatású popkulturális univerzumát. Ezúton közvetítjük őszinte részvétünket minden Trekkienek-, Doctor Who-, Terminator-, The Lord of Rings- vagy éppen Alien-rajongónak is. Pontosabban sokkal tartozunk, mint például egy korlátok nélkül publikált közös fajtalankodással, de pénzzel semmiképpen sem.

Az eddigiekből következik, hogy hagyományos csatornákon bevételt nem remélhetünk, pedig normális körülmények között egy ekkora trash létrehozása után iszonyú gazdaggá kellene válnunk. Erről lemondtunk akkor, amikor hozzákezdtünk. Az a néhány ezer óra befektetett idő azonban hiányzik, hiszen másodállások vállalása, sikamlós Onlyfans-tartalmak gyártása, vagy helyi szervezetekben politikai szerepvállalás és az azzal együtt járó korrupciós bevételek realizálása helyett írással és szerkesztéssel kúrtuk el az időt, és most, hogy se olcsó orosz gáz, se tánc, se zárcsökkentés nincs, fázunk és éhezünk, és a szívgyógyszerünket sem tudjuk kiváltani.

Amennyiben részben vagy egészben elolvastad a történetet, és volnál annyira torz világképű és ízlésficamos, hogy netán kevesled, és olvasnál több hasonló szemetet is, akkor kérünk, sőt térden állva könyörgünk

(szopunk is, ha kell), hogy támogasd alkotói munkánkat! Tetszőleges összeggel. Minden tíz forint számít. Bónusz felajánlásként még bedobjuk az évszázad üzletét! Minden hatezer-kilencszázhatvankilenc ezer (6969) forintot elérő egyösszegű támogatás jutalmául (2026-tól évenként KSH-alapú inflációs indexálást figyelembe véve) postázunk neked egy fizikai példányt is a Bosszúpornó materializált verziójából, amennyiben a támogatás befizetésével egyidőben eljuttatod hozzánk postacímedet. A könyv – a fenti okok miatt – kereskedelmi forgalomba nem kerül.

A támogatás módjáról az alábbi linken tudsz tájékozódni:
http://b0sszup0rn0.com/

Köszönjük kitüntető figyelmed!
Cathy & Cain

Sírhalmi virágporzás

A csillagromboló hangárjában két díszszázad állt tisztelgő formációban, amint a birodalmi haditengerészet galaxisszerte ismert, fogaskereket stilizáló jelképével díszített zászlót a koporsóra fektették és rögzítették. A hangárban teljes csend honolt néhány másodpercig, majd a ceremóniát vezető alezredes összecsapta a bokáit, és kurta parancsot üvöltött. Több száz katona tisztelgett egyszerre, a díszszázadok állományán túl a hangár falainak közelében álló további megjelentek is. Bond dandártábornok az egyik TIE indítóállomás melletti függőfolyosón állva a romboló parancsnokára pillantott, aki bólintott. A nő ujjának érintésével bekapcsolta mikrofonját. A hangja nemcsak a belső kommunikációs hálózaton futott szét, de a hangár minden szegletébe is eljutott.

– Tüzelésre felkészülni. Háromszoros dísztűz Shury Mingwo hadnagy tiszteletére! A Császár nevében köszönöm a szolgálatát! Tűz!

A Birodalmi osztályú hajó mind a hatvan turbólézerütege egyszerre lőtt, az egész romboló megremegett, a felsorakozott katonák mindegyikének rezonálni kezdett a mellürege. A sorozatot még kétszer ismételték, majd ahogy az utolsó hanghullámok is elültek, a légkörpajzs mellett elhelyezkedő katonazenekar játszani kezdett. A bús hangulatú, de pattogós melódia közepette a koporsó méltóságteljesen a levegőbe emelkedett, majd végigúszott a tisztelgők sorfala előtt és végül átsuhant a pajzson, ki az űr jeges tengerébe. Az aprócska fémszarkofág gyorsan távolodott és hamarosan eltűnt a tiszteletadás résztvevőinek szeme elől. A búcsúztató nóta utolsó traktusai is elhaltak. Parancsok harsantak és a díszszázadok rendezetten nekiláttak a kivonulásnak, miközben a felvonult gyászgyülekezet ugyancsak oszlani kezdett.

A kopasz főhadnagy oldalán díszelgő kard beleakadt a lassan mozgó tömegen átsurranni készülő altiszt zubbonyának a szegélyébe, és a két katona meglepetten torpant meg egymás mellett.

– Bocsásson meg… főhadnagy! – hebegte ijedten az altiszt, mogyoróbarna szemeit a másik rangjelzésére függesztette, nehogy még to-

vábbi bajba sodorja magát egy nem megfelelő megszólítással. A tiszt komor arccal viszonozta a nézését, de amint tekintete megpihent az őrvezető nőies vonásain és a kényszeredett mosoly által elővarázsolt vakító fogsorán, mintha kissé ellágyult volna.

– Viselkedjen! Ez egy temetés – mondta végül nyugodt hangon, mire a karcsú őrvezető hevesen bólogatni kezdett.

– Igen, igaza van, uram. Nagyon sajnálom! Még Shury sem viselkedett volna így! – hadarta a lány.

A főhadnagy szemöldöke felszaladt.

– Ismerte Mingwót?

– Igen. Futólag. Mármint szolgáltam vele együtt, nem is olyan rég. A parancsnokom volt egy ideig.

A kopasz főhadnagy arcán őszinte jókedv derült szét.

– Akkor bizonyosan van néhány veszett sztorija.

– Azt meghiszem! – vigyorgott a lány. – Merz őrvezető vagyok, karkooni véderő.

– Mazzed főhadnagy, a Monolith különleges osztagának parancsnoka.

– Örvendek! Úgy hangzott, mintha maga is ismerte volna a hadnagyot.

– Fogalmazhatunk így is. Én is szolgáltam vele együtt, valamivel régebben. A parancsnokom is volt egy ideig.

Tera ragyogó szemmel nézett Habbanra.

– Azta! Gyanítom, a veszett történetekből a főhadnagy úr háza táján sincs hiány.

– Szívesen mesélek, persze csak, ha kapok is valamit cserébe. Még néhány órán át szolgálaton kívül vagyok.

– A transzportunk csak tíz nulla nullakor indul vissza a felszínre.

– Meghívhatom egy italra, Merz őrvezető?

Tera válasz helyett Habban mellé sorolt úgy, hogy a válluk összeérjen.

– Indulhatunk. De figyelmeztetnem kell, hogy a történeteim szigorúan titkosak, és csak fele annyira, mint amennyire félelmetesek – közölte Tera vigyorogva.

– Az enyémeknél aligha titkosabbak és bizonyosan közel annyira sem félelmetesek – replikázott Habban, továbbra is szigorú arcvonásai mögött ritkán látott jókedv bujkált. Elérték a hangárból kivezető folyosót és a legénységi kantin felé vették az irányt.

– Mondja, főhadnagy, hisz a szellemekben?

– Nem hiszek. Tudom, hogy léteznek.

– Szerencséje, hogy nem a pszichikai alkalmasságiaktól vagyok, mert akkor most bajba kerülne – vihogta Tera. – És milyennek gondolja őket?

– A szellemek vérszomjasak és rosszindulatúak, őrvezető. A bosszú élteti őket.

VÉGE

Ω Q